DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

GÖKÇEN KOÇAN

IV. MEVZİ

yâd

ONSRA

DOKUZ

ONSRA

★ yâd ★

"Hâlâ..." dedi ağırca yutkunarak.
"Hâlâ öldürürken çok güzelsin..."

Ölüp bittiği tenimde, yüreğimle can buluyordu. Bulduğu canlarını çoğaltıyor ve kördüğümünü katmerlendirdiği kadar katmerlendiriyordu. Birbirimizde can buluşlarımız günümüzde artık Fransızca tek bir cümleyle özet bulurken, geçmişimizden günümüze gelen her bir vurgusunu Alp Aslan'ın dudakları, tenime yenilemekten erinmediği mühürleriyle yapıyordu...

Eksiklik, birinde eksik kalmak ve aldığın nefesin o olmadan tamamlanmasına imkân tanımamak... Bencil, hastalıklı veyahut biraz da zorbalık içeren bir tanım gibi görülebilirdi ama öyle olmadığını; yaşayan yürekler olarak birbirimizin nefesi olmadan eksik hisseden bizlerin, nefeslerimize bile saygı duyduğumuzu biz biliyorduk. Bizimle birlikte herhangi bir alanda beş dakika dahi duran biri de aradaki saygıya ve gün geçtikte destanlaşan sevgiye bire bir şahit oluyordu. Tek bir can olmaya ant içip bir umut olarak sığındığımız sevdamız, insanların özenebileceği bir yaşam şekli olabiliyordu...

GÖKÇEN KOÇAN

GÖKÇEN KOÇAN

ONSRA

yâd

Ayışığı Kitaplığı

DOKUZ

GÖKÇEN KOÇAN

9 Temmuz 1992'de Tekirdağ'da doğan Gökçen Koçan, öğrenim hayatını Tekirdağ'ın Süleymanpaşa ilçesinde tamamlamıştır. Bilgisayar Programcılığı Bölümü mezunu olmasına rağmen, kendi alanında ilerlemek yerine küçüklükten beri gönül verdiği alana yönelmiş ve öğrenciliği sırasında da amatör olarak devam ettirdiği yazım hayatını, hayatının gerçeği yapmıştır. Bir sosyal medya platformunda yazdığı birden fazla hikâyeyle milyonlara ulaşmış ve ulaştığı gönüllere en az yazmaya olduğu kadar sevdalanmıştır.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

Size...
Sadece size...
Eşsiz gözlerini ve yüreklerini
herbir satıra değdiren,
vaktini bizimle bölüşen,
yolumuza yoldaş olan; size...
Ve...
Çok sevgili, biriciğim; Yaren Özsoy'a...

Ayışığı Kitaplığı

Spotify Dinleme Listesi

“Bu hikâyenin gerçek kişi,
kurum ve kuruluşlarla ilgisi bulunmamaktadır.”

BÖLÜM I
BİTMEK BİLMEYEN ZAMANIN DİLİMİ

"Tik tak. Tik tak. Zamanın geçmek bilmeyen dilimleri tükendiğinde yolun sonu yuvaya çıkıyorsa, donuklaşan tüm benlikler çözülür."

ALP ASLAN ŞAHİN

Yirmi dört saat...

Evimin taşlandığını öğrendikten sonra geçirdiğim zaman dilimi, bana yirmi dört saat gibi değil de yirmi dört ay gibi geldi. Hevybanû çok korkmuştu; belliydi. Her ne kadar benden korktuğu iddia edilse de, yaşadığı gerginlikten ve bir kez daha bebeğimize bir şey olacak düşüncesinden içine kapanacak kadar korktuğunu, yanında olmamama rağmen hissetmekteydim. Bir kere kavuşamadığı bebeğini toprak anaya emanet etmiş bir kadın, bir kez daha bebeğini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalınca nasıl korkmasındı? Paris'te Alexey ile karşılaştığımızda nasıl tek çekincesi karnındaki bebeğimizse, bu olayda da tek çekincesinin 7.65 olduğunu biliyordum ama bildiklerim ne yazık ki beni rahatlatmıyor, aksine daha çok delirmeme neden oluyordu. Paris'te yanında olabilmişken, şimdi iki

saatlik mesafede olmama rağmen yanına varamıyordum. Çünkü ben bir emir eriydim. "Git!" emrini almadan çıkıp gidebilmem mümkün değildi ve bir şeytan gibi maruz bırakıldığım azap, canlı canlı etimin kemiğimden sıyırılmasıyla eş değerdi.

Bir lokmacık odanın içerisini delicesine tavaf ederek tükettiğim yirmi dört saat sonrasında odanın kapısı görevli astsubay tarafından açıldığında, özgürlüğün yürek durduracak çarpıntısı kalbimde vuku buldu. Yönlendirmeler sonucunda, sessiz sedasız geldiğim üsten yine sessiz sedasız ve bu sefer Kemal babasız çıktım. Bindirildiğim bir arazi aracı eşliğinde, bu kez hiç vasıta değiştirmeden yine alayın depo kapısından girmek suretiyle geri döndüm. Çocuklarla ilk geldiğimiz anda üstlerimizi değiştirmek için girdiğimiz alana girdiğimde, sanki dün gibi, orada bıraktığım tim üyeleri yine oradaydı. Bana dönen şaşkın yüzleri "Komutanım!" söylemleriyle aydınlanıp gülümsemelerle bezenirken, pek bir gürültülü kucaklaşma seansı yaşadık. Ben ruhen yorgundum. Bir de işittiklerim, yorgun ruhumu daha da yormuştu. Onlar ise hem ruhen hem de bedenen yorgundular ama en azından onların yorgunluğu giderilebilecek gibi durmaktaydı.

Tim üyeleri resmîden sivile geçerken, benim sivilden resmîye geçmem hâliyle merak uyandırdı ve Adnan abi; "Sen bir yere mi gideceksin?" dedi merakla. "Gitmeden göreyim diye mi uğradın yanımıza?"

Üniformamın yaka düğmelerini iliklerden "Eve gidiyoruz işte abi," dedim çok normal bir şeyden bahsediyormuş gibi. "Herkes evine..." Eve, normal bir zaman diliminde de olsak, olağan durumlar dışında ne ben ne de onlar resmî hâlde giden insanlardık. Çünkü bulunmak zorunda olduğumuz bölgeler genel anlamda riskli bölgelerdi.

Tanju yanıma doğru adımlamaya başlarken, elinde kalakalan beyaz tişörtüyle "İyi de abi," dedi tereddütle. Aynı eve gidecektik sonuçta. Tedirginliği de tereddüdü de ondandı. "Üniforman ne mana?"

Üniformamın üstünde avuç içlerimi presle ütü yaparmış gibi gezdirirken, şişirdiğim göğsümle önünü ardını düşünmeden, içimde daha fazla tutamamanın getirisiyle "Baba oluyorum!" diye soludum. Ne güzel bir şeydi, gönül rahatlığıyla mutluluğunu dillendirebilmek... Hepsinin gözünde üstüme atlamaya hevesli ama *-sözde-* yanlarında getirdikleri, nerede olduğunu benim bilemediğim hamile

kadından dolayı tedirginlik görünce sesli bir nefes verdim. "Harbi lan!" derken iki elimin ayasını göğsüme çarpıp, ardından yana açtım. "En harbisinden baba oluyorum!"

"Aslan kral!" bağırışları arasında genişçe açtığım iki koluma doluşan çocuklarla -ki benim gerçekten çocuklarımdı-, bol sırt dövmeli, fazlaca övmeli bir sarılma daha yaşadık.

En son Ömer'in sırtını sıvazlayıp bıraktığımda "Kutlama sonra!" dedim güdücü bir tavırla. "Şimdi herkes evine!"

Hepsinin arasında itinayla üniformamla sırıttığım için "E sen nereye gidiyorsun böyle?" dedi Emre, üstümü başımı işaret ederek.

"Köy kahvesine," dememle, ortamda bir ölüm sessizliği oluştu. Hepsinin meraklı ama bir yandan da tedirgin gözleri üzerime sabitlendi. Toparlansınlar diye elimi bir tur savurdum. "Nedenini, niçinini boş verin, işinize bakın!" Bel kemerimi ayarlarken, göğsümü derince aldığım solukla şişirdim. "Benim köyden koyduğum zaten Fizan'dan duyulur..."

Emir demiri her yerde kestiğinden sorgulama, diretme durumuna giremediler. Hepsinin sivil çıktığı alaydan, bir tek ben resmî çıktım. Alaya arabamla gelmiş olsam dahi, biz gittikten sonra köye geri gönderildiği için Tanju ile birlikte time eşlik ederek biz de personel dağıtım aracına bindik. Merkezde inerek, bindiğimiz bir taksi eşliğinde köyün yolunu tuttuk. Taksicinin dikiz aynası vasıtasıyla üzerimde gezinen gözleri, Tanju'yu gerim gerim gerdi. Taksi köy meydanındaki kahvenin önünden geçecekken "Dur burada," dedim hızla. "Ben ineceğim. Sen arkadaşı gideceği yere bırak..." Oysaki ev ile kahve arası bir iki yüz metre yoktu ama ben Tanju'nun yanımda görülmesini istemiyordum.

Tanju'nun "Ben de geleyim," talebine, irileştirdiğim gözlerimle yanıt vermeyi tercih ettim. Çünkü bir beş saniye sonrası için sesim bana oldukça lazımdı.

Taksinin kapısını açıp indiğimde, burnuma dolan tezek kokusuyla derin bir nefes aldım. Gözlerim köyün beş yanına ayrılan patika, toprak yollarda gezindi. Sağdan üçüncüsü benim evime giden yoldu ama yola sadece benim ayaklarım değil, itin uğursuzun uzuvları da dokunmuştu. Bedenimi dikleştirip soluma dönmek suretiyle kah-

veye doğru adımlamaya başladım. Mayısın sonu dolayısıyla gelen yaz havaları, kahve içerisinde değil de önüne atılan sandalyelerle köy sakinlerini ağırlamaya başlamıştı. Yüzüme dikilen, sert olduğu düşünülen bakışlar ancak gülümsememi sağladı. Vardığımda kahvenin önünde dokuz herif vardı. "Selamünaleyküm," diyerek bir baş selamı verdim. İlk gün geldiğimizde benim selamımı alıp, Hevybanû'nun selamını almayanlar üzerimde üniformam olunca benim selamımı da almadılar. İçimden *"Şekilci pezevenkler!"* diye hunharca söverken, gülümseyerek kahvenin içerisine adımladım. Çay ocağının arkasında, benim içeri girişimle elinde bakır çaydanlık üstüyle kalan kahve sahibine de gülen yüzümle bir baş selamı verdikten sonra ellerimi belimin arkasında bağlarken; "Geçenlerde vukuat olmuş?" dedim sorgular bir tonda.

Kahveci aşağılayan bir tavır takınıp önündeki ince belli bardaklara çay doldururken "Oldu," dedi gevşekçe. "Günlerdir kol geziyor asker!"

Serdar abinin alt takımının gezdiğini bildiğimden kendisini başımla onayladım ama ben gezenlerle değil de faillerle ilgilendiğimden rotamdan şaşmadım. "Kim yaptı?" sorumla, havalandırdığı sol kaşıyla yüzüme dik dik baktı. Sert olduğunu zannettiği çehresi, ipimle kuşağıma bile etki etmediği için "Hadi beni uğraştırma," diyerek iki büyük adım atıp, çektiğim bir sandalyeye oturdum. "Köyün erkeklerini topla da erkek erkeğe bir konuşalım!"

Hırsla elindeki çaydanlık üstünü bırakırken "Sen kan aranırsan?" dedi kabaca. "Ne hâlin varsa git dışarıda göresen! Burada değil!" Eh, pek tabii mal canın yongasıydı ve helal yoldan kazanılmamış olsa bile, zarar görmesi istenmezdi.

Kendime bir sigara yakıp, sağ ayağımı sol dizimin üstüne gevşekçe attım. Yorgundum. Evime varmak istiyordum ama diretmekte kararlılık seziyordum. "Gece olunca hepinizin evini mi basayım?" derken, kahveciye değil de yanan sigarama uzun uzun baktım. "Kan akıtacak olursam, akan kanının farkına götüne pamuk tıkıldığında varırsın..." Bakışlarım nihayetinde kendisine döndüğünde, köye ilk geldiğim kadar sakin değildim ne yazık ki. "Siktir git!" diyerek baş savurduğumda, sinirim sesime yansıdı. "Çok erkeksiniz ya, gelin

bir de beni taşlayın bakalım!" Sol el parmaklarımı bir açıp bir kapatıp, kendimi sakinleştirmeye çalışırken Hevybanû'nun *"Kolun mu uyuşuyor?"* söylemleri zihnimde dört dönmeye başladı. O arada kahvenin önünde sert bir ıslık çalındı. Devamında hebele hübele... Kahveye girenler, girip oturanlar... Benim zihnim ise hep aynı yerde kaldı: *"Kolun mu uyuşuyor senin?"*

"He, geldim!" diye hoyrat bir ses duyduğumda, kolumdaki bakışlarımı çektim ve sesin geldiği yöne baktım. Şalvarlı, başı tülbentli, pos bıyıklı bir herif! O an anladım ki kolum uyuşmuyordu benim... Hevybanû'yu kaybetme düşüncesi, sol yanımı alenen felç ediyordu...

Yanımda kalan masanın sert yüzeyine dayadığım koluma tekrar odaklanırken, yüzüme sinir bozucu bir gülümseme geldi oturdu. "Benim evi taşlamışsın?"

Dizlerine kadar çektiği siyah, bok içindeki çizmelerinin tabanlarını kahve zeminine sürtüp ortalığın anasını sikerken, "Bileydim sadece taşlamazdım," dedi tükürürcesine.

Sol elimin parmakları dudaklarım ve çenem arasında gezindi. Ayağa kalkmadan önce içimden binlerce kez tekrarladım: *"Sen cani değilsin!"* Bir kere babalar zaten cani olmazlardı; canilerse baba olmamaları lazımdı. Üstelik Kemal babanın uyarırcasına anlattıkları vardı... Bedenimi oturduğum sandalyeden ayaklandırdığımda herkesin oturduğu yerde dikleşmesiyle, bir tabur askerin adım sesleri gibi tok bir ses oluştu. Avuçlarımı açıp kapata kapata herifin yanına ilerledim. Arkasına geçtiğimde, dikleştirdiği omuzları genişçe gülümsememi sağladı. Muzipçe kahvedekilere hitaben "Bir şey yok, bir şey yok," derken, önümdeki herifin omuzlarına ellerimi bıraktım. Benliğine hafif bir kuvvet uyguladığımda sıkıntı çıkarmadı ve bedenini kalktığım sandalyeye doğru ilerlettim. "Otur lütfen," dediğimde, herkes taşak geçtiğime emindi. Herif sandalyeye oturduktan sonra dik dik yüzüme bakınca "Adın ne senin?" diyerek başımı salladım.

"Hejar..." dediği gibi çiğ bir kahkaha attım.

"Adının anlamını taşıdığını kanıtlamak için mi gidip kadınların yaşadığı evi taşladın?" Ellerimi belimin arkasında sıkı sıkıya ke-

netlerken, hırsla bedenine doğru eğildim. Temas etmemem lazımdı. "Kaç kişiydiniz? Onu bile bir başına beceremediğinizdir! Kaç kişiydiniz?" Ses tonum gitgide yükselse de, sıkabileceğin gırtlağı sıkamamak, sıkmayı dahi düşünememek zordu. Çok zor! "Ne yaptı size?" derken bedenimi olduğum yerde dikleştirdim. Çattığım kaşlarımı kahveye doluşan, küçüklü büyüklü otuz sekiz herifin üzerinde gezindirdim. "Size gönüllüce hizmet etmek istemesi mi hataydı? Devletinizin doktorunun sizi milletinden bilmesi mi hataydı? Ama ben demedim! Ben... Ben *'Buranın insanı kadir kıymet bilmez,'* demedim! Her bir siki yerler, uzattığın eli kırarlar, sonra da *'Devlet bize bahmiyır!'* diyerek orospu çocukluğu yaparlar, demedim!"

O arada yaşlı bir amca "Yavaş..." dedi. Bana dedi...

"Sikerim lan sizin yavaşınızı!" diye bağırdığımda, gençler hafiften ayaklandı. Kahve karışacaktı. Karışması sorun değildi, illaki sıyrılırdım. Hejar isimli pezevenge döndüğümde, tekrar "Ne yaptı?" diyerek başımı iki yana salladım. "Sen âciz erkekliğini karının üstünde kullandın. O da karını ve çocuğunu iyi mi etti?" Yüzüm tiksintiyle buruştu. "Ama siz, kadınları zaten insan yerine koymazsınız, değil mi?" Havalandırdığım sol elimle, Hejar'ın iğrendiğim benliğini işaret ettim. "Vardır senin üç beş yedek karın! Dövdüğünün karnındaki ölür, akşamına gider başkasının karnına yenisini koyarsın!"

Kahve sahibi "Komutan!" deyince, havalanan kaşlarımla *"Buyur,"* dercesine kendisine döndüm. "Yap ne yapacaksan ya da git!"

Kendime bir sigara daha yakarken "Niye üniformamla geldim, biliyor musunuz?" dedim gülerek.

Gençlerden biri sivrilerek "O olmayınca bir sik yapamazsınız çünkü," dedi dik bir tonda.

"Yanlış," diyerek ukala bir şekilde cıkladım. Sol elimle üniformamı üstten çekiştirdim. "Üstümde olmasaydı, sen şu an konuşuyor olmazdın..." Gözüm kahvenin ortasında duran yanmayan tuğla sobaya ilişti. Sobanın yanına doğru adımlarken "Atayım mı ben de içine pimi çekilmiş bir el bombası?" diye mırıldandım. "Siz, size anlatanlardan erkekliği böyle öğreniyorsunuz, değil mi?" Sobanın kapağını kaldırdığım anda topuklayacak taraf ile inanmayan taraf ayrıştı. Zaten benim de içine atacağım külümden başka şey yoktu.

Külümü silkeledim ve bakışlarımı tekrar kahve ahalisine çevirdim. "İnsan gibi yaşayalım istiyorum," dememle, alaylı yüzler belirdi. "Aynı toprakların insanlarıyız. En baba ben bilirim, dediğiniz arazileri sizden daha iyi bilir, daha çok tanırım. Ama..." dedim ve adını, şeklini şemailini, evindeki silah mühimmatını öğrendiğim Kawa'nın üstüne çevirdim bakışlarımı. "Ya da isterseniz Kawa'nın evindeki silahlardan başlayayım..." Çıt dahi çıkmayınca irrite edici bir kahkaha attım. "Danışıklı dövüş, işinize gelir tabii," derken başımı kinayeyle salladım. Sol elimi havalandırıp, dışarıyı işaret ettim. "Taş çatlasın iki yüz metre ötede evim var. Kan isteyen lütfen gidip dağdaki döl israflarına 'Kıdemli Yüzbaşı Alp Aslan Şahin, bizim köyde yaşıyor,' desin!"

İsmini bilmediğim, benim yaşlarımdaki bir cibilliyetsiz "Olay aranıyorsun," dedi, gözdağı verme gayesiyle.

Filtresine gelmiş sigaramı sobanın içerisine salmadan önce "Bana sizi bu köyden kazımam için bir sebep verin," dedim. Çünkü ilk kurşunu, sikimin keyfine göre ben sıkamazdım. "Ama lütfen..." Sönmeye yüz tutan sigaramı boş sobanın içerisine attım. "Olaydan önce herkes karısını, çocuğunu köyün dışına alsın. Çünkü ben, masuma kurşun sıkmayacak şerefli bir Türk askeriyim!" Ellerimi *"Buradayım,"* dercesine iki yana açtım. "İşinize hangisi gelirse..." derken yüzümde sahici bir tebessüm vardı. "Hadi selametle!" Olaysız dağılmayı başarıp kahveden çıktığımda, vücudum sinirden kasım kasım kasılmıştı. "İyi ki psikolojiyi sağlamladılar ha!" diye kendi kendime söylenerek, soldan üçüncü patikaya saptım. Yeterince gerilmiştim ama daha Tanju'yu gördükten sonra iyice panik olan Hevybanû ile yüzleşmek vardı ki o daha fenaydı! Derin derin soluklar alırken, çektiğim çubukların sonunda götümü de sağlama almak zorunda olduğumu bildiğim için elim telefona vardı. Önce Kemal babaya *"Temiz,"* diye bir mesaj gönderdim. Gönderirken "Hem de ne temiz ama... Bir yumruk bile sallayamadım!" diye esefle söylendim. Ardından parmaklarım Zifir'in numarasına koştu.

"Abi?" diyen sesini işittiğimde nefesle gülümsemeden edemedim.

"Sıkıldın mı sokak hayatından?" dedim muzipçe. Evin önündeki hayratla karşı karşıya geldiğimde adımlarım duraksadı. "Biraz aile evi ister misin?"

"Bir şey mi oldu?" sorusuyla, yüzüm sıkıntıyla kasıldı.

"Mardin Yerköy'e yerleşiyorsun, Zifir. Ablan, kardeşini özlemiş. Ha bir de..."

"Bir de?"

Hayrata doğru hafifçe eğilip, sol avucuma doldurduğum soğuk suyu yüzüme çarptım. "Ben yokken, ablana bebek bezi taşıyacak birileri lazım," derken yüzümü yıkadığım için sesim boğuk çıktı. "Benim de aklıma ilk amcası geldi."

Dilinden şaşkınlık dolu bir "Aa," nidası döküldü. Ardından "Amca?" diye hayretle soludu. "Ben mi amcayım da geleyim?"

Öz bir abim vardı ve Zifir bunu bildiği için haklı olarak şaşkınlık yaşayan taraftı. "Zifir!" dedim. "Hı?" dedi hızlıca. "Abiciğim, benim çocuğumun eli silah tutan birçok amcası var ama karımın 'kardeşim' dediği bir sen varsın." Sesli nefeslerimiz, bedenlerimizden önce kucaklaştı. "Topla işini gücünü. Ara beni, haberleşelim."

"Tamam," dediğinde, çocukça çıkan sesine gülümsemeden edemedim. "Ablama selam söyle," diye devam edince, gülümsemem kahkahaya evrildi.

"Salak!" dedim kahkahalarımın arasında. "Bir de ben miyim diye soruyorsun! Hadi kapat!" Telefon çat diye kapanınca "Ablasının kardeşi!" dedim homurdanarak. İnsan kimsesiz olunca, her seferinde *"O sensin!"* cümlesini işitmeden, sahiplenilmenin tadını bir türlü çıkaramıyordu! "Tam ablasının kardeşi!" Söylenir vaziyette kapısından içeri girdiğimde, ben yokken evin bahçesine de kızların el attığını gördüm. Minik toprak arazilere çiçekler ekilmişti ve hepsi oldukça bakımlıydı. Çiçeklere uzun uzadıya bakarken "İnşallah negatif enerjisini siz almışsınızdır da bana bir şey kalmamıştır," dedim sıkıntıyla. Ardından yanaklarımı nefesimle şişirip, anahtarım olmasına rağmen kapıyı çaldım.

Kapı açıldı ama Nurhan tarafından açıldı! Kapıyı açtığı gibi bir adım geri kaçınca içeri adımladım. "Hoş geldin abi," söylemine karşılık *"Eyvallah,"* dercesine başımı sallarken kalakaldım.

Hevybanû sundurmadaki masada, arkası kapıya dönük oturuyordu. Tanju tam karşısında, elleri belinin arkasında ayakta dikiliyordu. Tanju gergin, Hevybanû ondan da gergindi. Ve... Ve sundurmaya çıkarılmış bir valiz vardı!

Varlığımı belirtmek adına hafifçe öksürerek yanlarına doğru ilerlediğimde Tanju'nun bakışları bana döndü ama Hevybanû'nun boş masanın üzerindeki bakışları bana dönmedi. Tanju da "Hoş geldin abi," deyince, kendisine yanıt olarak gözlerimi açıp kapattım.

Zerre tepki vermeyen Hevybanû'nun yanına kadar ilerleyip, sol yanında dikildikten sonra "Yüzün yok diye mi hoş geldin demiyorsun?" diye sormamla derin bir nefes aldı. Yara kaşımak, DNA'larımda vardı. Dürtmezsem içim rahat etmiyordu. Bir de ben; suspus Hevybanû'yu bir türlü sevemeyendim. Oysaki işime gelirdi ama ben benimle çata çat, kafa siken kadına âşıktım.

Alt dudağımı dişler vaziyette sabırla beklerken, masanın üzerindeki boş bakışları bana döndü. Kaşları çoktan hiddetle havalanmıştı. Oturduğu yerden ayaklanırken ağırca yutkundu. Yüz yüze kaldığımızda ise ilk söylediği "Ben bir şey yapmadım," oldu. Hadi canım, dercesine kaşlarım hızla havalanınca, o da sinirle gülümsedi. "Ne desem inanmayacaksın zaten," diyerek başını iki yana savurdu. Peşi sıra havalandırdığı sağ eliyle Tanju'yu işaret etti. "Tanju da sağ olsun kahveye nasıl gittiğini anlattı. Hamile bir kadın bana sığındı ve ben de sadece yardım ettim. Köyün bileti tarafınca kesildiğine göre benimkini de rahatça kesebilirsin artık!"

Hevybanû'ya zerre sinirli değildim ama aynı zamanda patlamaya hazır bir bomba gibiydim. Söyledikleri bir yana, gözlerinde o, kapının önüne süklüm püklüm atılmış ifadeyi görmek hepten şalterlerimi oynattı. "Unuttuğun, senin de hamile olduğun!" diyerek, aramızda mesafe olmamasına rağmen üstüne doğru adımladım. "Başkalarını düşünmeden önce kendi karnındakini düşün!"

Tanju için yeni bir bilgi olmayan bebek detayı, Nurhan için yeni olduğundan mütevellit "Ne?" diye hayretle karşılandı. "Ay abla, neden söylemiyorsun? Ramazan boyunca 'Sen oruçlusun, ben değilim,' diye diye bütün işleri kendin yaptın ya!"

Nurhan'ın söyledikleri sinek vızıltısı gibi kulağıma dolarken "Hiç mi akıllanmadın?" diyerek uyuzca göz kırptım. "İt karısını döverken, ya seni de aradan çıkarsaydı?"

Nurhan, olayı izah etmek istercesine "Şey, ama ablam," diye söze başladı ama Hevybanû'nun elini havalandırmasıyla, şak diye sustu. İnanır mısınız, benim tim bu kadar hızlı komut almazdı!

"Ben onun yaşadığı acıyı yaşadım," derken, gözleri bile tutulduğu mağaraya gitti geldi. "Ve beni döven kocam değil, hiç tanımadığım insanlardı. Ama," diyerek mahzunca dudak büktü. "Akıllandım, Alp Aslan! Emin ol, akıllandım! Kimsenin tavuğuna kış demedim, kimsenin kavgasına karışmadım! Ben gidip bir şey yapmadım! Yine de..." Gürültülü bir şekilde sandalyesini itip bir adım geri çıktı. "Çantamı hazırladım. Sen, neye inanıyorsan öyle olsun."

Gözlerim harbiden hazırlanılmış, üstüne sundurmaya kadar çıkarılmış valize kaydı ve bu çok daha sinir bozucuydu. Yanımdan uzaklaşıp yatak odasına doğru adımlamasıyla, arkasından "Yarın bayram!" diye seslendim.

Adımları mutfağın kapısında duraksasa da, yüzünü bizden tarafa dönmedi. "İyi işte," dediğinde, ciddi ciddi kendisini evden gönderiyormuşum gibi sesi kırgın çıktı. Sinirle dişlerimi birbirine sürttüm. "Beni götürüp, birilerine emanete bırakman için muazzam bir zamanlama!"

Yatak odasına girmesiyle, dişlerimi gıcırdata gıcırdata gülümsedim. "Korkuyormuş!" dedim, sinirden kudurduğum her türlü belli olan bir fısıltıyla. Tanju ve Nurhan yüzüme delirmişim gibi baktı. "Benden korkuyormuş! Bok korkuyor! Herkese miyav, bana gelince vaov!" Vaov, derken çakma aslan taklidi yapmasaydım iyiydi tabii! Tanju gülümsemesini dizginlemek için dudaklarını birbirine bastırırken, Nurhan sol elini dudaklarının üstüne örttü. "Burnu yere düşse eğilip almaz benim karşımda!" dedikten sonra gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. "Karıcığım!" derken fısıldamayı bırakıp yüksek bir tona geçtim. "Canım karım!" Nurhan ile Tanju'nun arasından sıyrılıp, yatak odasına doğru ilerlemeye başladım. Tam mutfağın önüne gelmiştim ki, Hevybanû'nunki gibi adımlarım duraksadı ama ben onun gibi yapmayıp ardımı döndüm. Tekrar fısıltılı

bir tona geçerek "Siz bir gidip, köy arazileri organik tarıma uygun mu diye baksanıza!" dedim. Devamında, irileştirdiğim gözlerimle dışarıyı işaret ettim. "Malum, çocuk için mühim..."

Tanju gülümseyerek "Abi ne diyorsun?" deyince, iri gözlerim daha da irileşti onu kovarcasına.

"Al karını, çayır çimen dolaş, Tanju!" dedim dişlerimi birbirine bastırarak. "İllaki küfür mü edeyim, abiciğim?" Yüzüm huysuzca buruşurken kinayeli gözlerim Nurhan'a ilişti. "Ayrıca sana da aşk olsun, Nurhan! Bütün işleri benim hanıma mı kilitledin?" Nurhan deli gibi gülümsememden ürkmüş olacak ki, *"Gidelim,"* dercesine Tanju'nun koluna yapıştı. Başımı *"Hadi,"* dercesine savururken, usulca yatak odasının kapısını açtım. Hevybanû yatağın ayak ucunda oturmuş, çocuk gibi küskün bir vaziyette ayaklarını sallandırıyordu. "Aylar sonra eve geliyorsun," dedim sesimi aksi tutmaya çalışarak. Bir yandan da üniformamın düğmelerini çözmeye başladım. "Bir hoş geldin denmiyor. Sanırsın pavyondan geliyoruz anasını satayım!" İlgi çekeyim diye uğraştım ama çenem dahi etkili olamadı. Pes edercesine sesli bir nefes vererek yanına ilerledim. Tam önünde dursam da, bakışları sallandırdığı ayaklarından çekilmedi. Hafifçe üstüne doğru eğilip, üzerindeki fakir kol mavi tişörtünün etek uçlarına tutunmamla, gözleri çehreme döndü, *"Ne yapıyorsun?"* dercesine. İrileştirdiğim gözlerimle bedenini işaret edince, kolları usulca havalandı. Hevybanû, ona sinirlenip sinirlenmediğimi bir bakışımdan yakalayan insandı! "Aslında nasıl da biliyorsun sana kızmadığımı!" diyerek tişörtünü başından sıyırıp aldım. "Ama naza çekmek hoşuna gidiyor senin. Oysaki artık yeni gelin de değilsin!" Üstü bir sporcu sutyeniyle yarı çıplak kalınca, gülümseyerek dizlerinin önünde çömeldim. Ellerim ayva göbeği gibi tasvir edebileceğim karnına vardığında, içim de gülümsedi. Karnına baskın bir öpücük kondurduktan sonra dudaklarımı teninden çekmeden "7.65," dedim sesli bir nefes eşliğinde. "Senin annenin üzerinde sağladığın duygu değişimlerini sikerim!"

Hevybanû söylediğimi beklemediği için şaşkınlıkla saçlarıma asılarak "Alp Aslan!" dedi gür bir ses tonuyla.

"Ne?" diyerek uyuz bir köpek gibi başımı silkeledim. Kalçamı yere bırakırken "Bana hoş geldin demedin!" diye inatla devam ettim. Peşi sıra oturduğum yerde kollarımı genişçe iki yana açtım. "Ben seni kapının önüne koymam, onu ancak sen bana yaparsın!" dedikten sonra açtığım kollarımı *"Gel,"* dercesine salladım. "Ama bana hoş geldin demezsen gönül koyarım!" Öyle mi, der gibi kaşlarını havalandırınca, gözlerim hinlikle kısıldı. Başımı hafifçe sallayarak "Tamam!" dedim ama kollarımı yine de indirmedim. "İddia ettiğin gibi tüm özleminle sarılırsan, sana bir tur veririm!" Söylemimle gülümseyince, benim de dudaklarım özerkliğini ilan etti. "Nazlı," dedim iç çekerek. "Çok nazlısın! Ama hadi yine iyisin, bak kocan evi bile boşaltti!" Kucağıma atlamak yerine istifini bozmadan gülmeye devam edince "Hadi ama ya!" diyerek oyuncu bir tona geçtim. "Bak, fazla naz âşık usandırır!" Yataktan aşağı bir bebek sevinciyle kucağıma doğru atlayınca, açık duran kollarım bedenine sarıldı. Felç geçirdiğini, varlığını unuttuğumu iddia ettiğim tüm uzuvlarım canlandı. Bedenini içime sokmak istercesine sıkıştırırken "Sen bu zekâyla nasıl tıp okudun, anlamıyorum ki!" diyerek hayıflandım.

Bedenini geri itmek için omuzlarıma tutunurken "Alp Aslan!" dedi boğuk bir tonda. Göğüs kafesimde çırpınan bir kuş gibiydi telaşı. "Canım acıyor biraz..."

"Ah ulan 7.65!" diye söylensem de, bedenini kucağımdan salmadan ayaklandım. Büyük adımlarım, belime ayaklarını dolayan Hevybanû ile birlikte yatağa ilerlerken yalandan bir hayal kırıklığıyla "Ne yapalım? Heybetimizle titretebileceğimiz tek yere otağ kuracağız!" dedim.

Hevybanû, benden korktuğunun iddia edildiğini bilmediği için gülümseyerek "Heybetin?" dedi.

Yüzündeki alaylı ifadeyi yakalayınca, yatağın yumuşak zeminine kendim seçtiğimden mütevellit güvendiğim için bedenini hoyratça sırt üstü saldım. Hevybanû tok bir kahkaha atınca, en çok sevdiğim sesi duymanın getirdiği iç huzurla birkaç saniye, yattığı yerden yüzüme bakan yüzünü izledim. "Önceleri 'Canım acıyor,' dediğimde iki metre uzağa sinerdin?" diyerek sol kaşını imayla havalandırınca, benim de dudağımın solu yukarı doğru kıvrıldı.

Üniformamın üstünü çıkarırken "Sen mi beni soyup, heybetimle tanışmak istersin?" dedim çarpık bir gülümsemeyle. "Yoksa ben mi soyunayım?" Daha devam edecekken ben, Hevybanû yattığı yerden doğruldu.

Bir insanın karşısında titremek sadece aşkla harmanlanan hazdan olunca güzeldi. Başka türlüsünü istemek, arzulamak âcizlikti. Dizlerimin bağının bir çift göz karşısında titremesinden hiç erinmedim. Kemerime dokunan bir çift elin titremesi, titrediği için o kemeri çözememesi bir hastalıktan değilse hissettirdikleri çok özeldi. Yuvaya dönüşün güzel olduğu gibi iki çift dudağın arasından saçma salak cümlelere karışan *"Çok seviyorum!"* sözleri, dünya üzerindeki tüm kudretlerden yüceydi. Yaşamayanın asla bilemeyeceği duygular, benim ve ailemin temel yapı taşlarımızdan ibaretti ve tetiği Hevybanû çekmediği müddetçe, benim kanım sadece ona ve çocuklarıma doğru akacaktı...

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM II
NASİBİNE VARAN YÜREKLER

"Gayret elbette gereklidir ama geciktiğini düşünüp kendini hırpaladığın nasibin en güzel şekilde yoluna serilir."

JÜLİDE ŞAHİN

Elimin altındaki sıcak ten, hayatımın tüm özeti gibiydi. O tene dokunabiliyorsam yüreğim dahi sıcacık oluyordu. Lakin o ten benden bir metre kadar uzaklaşıyorsa, kutuplarda kalmışım gibi benliğimi bir titreme sarıyordu.

Niye uyandığım hakkında bir fikrim olmasa da, Alp Aslan'ın çıplak göğsündeki sol elimi hafifçe ileri geri hareket ettirdim. Parmaklarımı biraz daha fazla açarak, göğsünde daha fazla yer edinebilmeyi hedefledim. Gözlerim kapalıydı ama elimin altında hissettiğim sıcak ten, avuç içime batan hafif kısa ve sık tüyler, elimi dolandırdıkça tetikte durmamı sağlayan tenime dokunan soğuk metal ve o göğüsteki yer yer kapanmış olan yaraların deride bıraktığı izler... Göğsünün soluna dayalı olan kulağım; en sevdiğim melodiyi işitiyordu ve bu sebepten göğsüne dayalı olduğu için hamur gibi yayılan yüzümde huzurlu bir tebessüm vardı.

Elimi tekrar bir sağa bir sola hareket ettirirken, dudaklarımın içini sol göğsünün üstüne mührümü tazelemek ister gibi bastırdım.

Dudaklarımın içi sıcaktı ama dokunduğum ten çok daha fazla sıcaktı. Alp Aslan'ın göğsü derin bir nefesle yükselip alçalınca, dudaklarımın içini teninden çekmek yerine dilimi ön plana çıkarıp teninde ince bir çizgi çektim. Bir derin nefes daha alınca, boğazımdan hoşnut bir kıkırtı döküldü ve dudaklarımın temasta bulunduğu alanı genişlettim. Dudaklarımın temas alanı genişledikçe yatakla temasım kesildi. Sağ dirseğimin üzerinde yükseldikçe yükseldim. Sözde uyku hâlinde olan biricik kocamın sol eli sırtımla birlikte hareket etmekten geri duramadı. Dudaklarım sol omzundaki, olmadığı günlerden hatıra yara izine dokunduğunda, Alp Aslan'dan, önce huzursuz bir nefes, ardından da "Dönmüşüz eski huylarımıza," diye huysuz bir söylem döküldü.

Omzu ile boynu arasındaki yolu burnumu sürüyerek ilerledim. Kokusu... Hiç tanımazken beni bir kafese alıp, kafese aldıktan sonra başka koku solumama izin vermeyen o efsunlu kokusu... Burnum boyun girintisine vardığında "Özledim," diye mırıldandım. Tensel özlem normalde giderilebilirdi ama bunun için partnerimin karabataklığın şanını yazan kocam olmaması gerekiyordu. Bir de 7.65 vardı, benimle bir ileri bir geri oynayan. Alp Aslan'a olan özlemim onun sayesinde daha çok büyüyordu ama bazen öyle bir an geliyordu ki içimde *"Tamam, bu kadar temas yeterli!"* diye resmen bağırıyor ve babasından koşarak uzaklaşmama neden oluyordu. Sol yanağım uzamaya yüz tutmuş sakallarıyla minik çiziklere gebe kalırken, dudaklarım kulak arkasına doğru yol tuttu. Nefesim varacağım yeri dudaklarımdan önce ısıttı. "Sen, beni gerçekten hiç özlememişsin! Zaten görüntülü görüşmede bile söylememiştin!"

Sırtımdan belime doğru salınan elinin parmakları, tenime birer ok gibi battı. "Geldiğim gibi üstüne atladım ama..." deyişiyle, gülümsemem nefesime karıştı ve dudaklarımla nemlendirdiğim boynunu kuruttu.

İkimizin de özlemden kastı sevişmek değildi; sevilmek istiyordu insan. En çok sevgiyle, dört bir yandan sarınmak istiyordu. Bundan mütevellitti Alp Aslan'ın dudaklarıma kıpırtısız teslim oluşu. "Hıhı," derken dudaklarım köprücük kemiğine doğru ilerledi. Bedenim yavaş yavaş üstüne tırmanırken, hareketsizce altımda yat-

mayı seçti. Gözleri kapalı kalmaya devam ederken, başını geriye doğru atıp daha çok, yaşadığı ânın tadını çıkarmayı seçti. Ellerim omuzlarında kalırken, dudaklarım karın kaslarında bir labirentin arasında çıkış yolunu arıyormuşçasına gezdi. Dudaklarımın belle-diği rotayı avuç içlerim izledi. "Hiç mi müsait olmadın?" diye sor-dum çamaşırından yukarı doğru süzülen, Zifir'in anısına bir öpücük kondururken. Paris'teyken beni zırıl zırıl aradığı anlar geldi aklıma ve kaşlarım çatıldı. Parmaklarımı çamaşırlarının kenarına geçirip, hafifçe aşağı doğru çekiştirdim. Alp Aslan'ın ağzından laf alabil-mek için bence en doğru zaman savunmasız kaldığı andı. "Yoksa bu sefer evde beklediğim için mi aranmadım?" Sağ elim, çamaşırın altında, uyanmış bir vaziyette günü en dinç hâliyle selamlayan uz-vuna dolandığında, aldığı titrek nefes gülümsememi sağladı. Bir eli saçlarımın üzerine yerleşince başımı hafifçe iki yana salladım. "Bir soru sormuştum ama?" dedim yalandan gücenmiş bir tonda. O ara-da dilimin ucu, kıymetlisinin çeperinde bir elma şekerinin etrafında dolanıyormuşçasına dolandı. İnce deriye dişlerimi sürttüğümde içi-nin tedirginlikle kıyıldığını bilmek, dişlerimin kamaşmasına neden oldu. "Cevaplamayacak mısın?"

Saçlarımdaki elinin baskısı daha fazlasını istediğini kanıtlarcası-na artarken "Mü-" dedi ve kaldı. Dudakları genişçe aralanıp, derin bir nefes alırken dişlerimi derine sürtmemle gözleri tavana doğru irice açıldı. "Müsait değildim!"

Sesi öyle bir coşkulu ve yüksek çıktı ki, dudaklarımın tüm te-masını kesip tok bir sesle kahkaha attım. Alp Aslan'ın başı merakla bedenime doğrulurken sağ elimin tersiyle, sıvısıyla ıslanmış du-daklarımı kuruladım. "Yakaladım!" derken kaşlarımı imayla hava-landırıp indirdim. Ardından bir panter edasıyla bedeninin üzerinde yukarı doğru tırmandım. "Yalan söylüyorsun bana! Vallahi yakala-dım!" Bacaklarımı genişçe iki yana açıp, geniş göğsünün üzerine oturduğumda, verdiği hızlı soluklar külotumun üzerinden de olsa hassas noktamı yaladığı için tenimde bir ürperti baş gösterdi. Ala-cağımı beş dakika sonra da alırım düşüncesiyle ilerleyip görmezden geldim. "Hem kekeledin hem fazlasıyla yükseldin hem de-"

Aniden iki elini kalçama atıp, oldukça fazla kuvvet uygulayarak sıkıştırınca ister istemez kollarına yaslı olan dizlerimle bedenimi yükselttim. "Acaba?" diye söze başladığında, gözlerinin irileşmesine kinayeli sesi eklenmişti. "Beni sömürdüğün anda cevap verdiğim için olabilir mi?" Dudaklarım *"Öyle olsun,"* dercesine bükülürken, kollarımı yukarı kaldırıp üstünde bir güzel esnedim. Kalçamdaki elleri, bizi olduğu gibi apaçık selamlayan 7.65'in üzerine doğru kayarken "Yarım bıraktın zaten," diye huysuzca söylendi. "Vermeyeceksen niye gösteriyorsun?"

Başımın üstündeki ellerim sırtımı döven saçlarıma dolanırken, üstündeki bedenimi sağa sola oynatarak ateşini daha çok harladım. Aç bir köpek gibi üzerimde gezinen gözlerini gördükçe ağzım sulanıyordu ve ne yazık ki tek sulanan yerim ağzım değildi. Çamaşırıma rağmen altımda hissettiğim sıcaklıkla, buharlaşmasını istediğim şelalelerim vardı. Ellerimi sırtıma doğru atıp sutyenimi çözerken "Vermeyeceğimi kim söyledi?" diyerek kaşlarımı havalandırdım. "Sabrını ölçüyorum..." Muzipçe yüzümü buruşturdum ve dün geldiğinde Tanjulara söylediğini taklit ederek "Biliyorsun, çocuk için mühim!" dedim alayla.

Üzerimden sıyırdığım sutyeni odanın içerisine fırlattığım gibi iki eliyle birlikte göğüslerimi kavrayınca, acıya bulanmış bir hazla inledim. Göğüslerim gün geçtikçe daha çok hassaslaşırken bir yandan da taşlaşmayı becerebilen şahane varlıklardı. Alp Aslan kavradığı göğüslerimden bedenimi kendisine doğru çekiştirince bedenine doğru eğildim. Yoğurdukça beynimde şimşekler çakmaya başladığında, "Ödemeyi peşin alayım, sonra sabaha kadar şakırım," dedi.

Tabii ki şakıyacağından değil...

Gözlerimi yumup, göğüslerimdeki acıyı görmezden gelerek dudaklarına kapandığımda kasığımın sağında bir batma oldu. Başta içimde hareketlenen volkana yordum. Oysaki Alp Aslan geldiğinden beri yataktan çıkmayan bir tarafımız vardı ve muhtemelen yataktan çıktığımızda *"Millet haftada üçü görmüyor be!" diye* kendisini övüp, egosunu yağlayıp ballayacaktı. Lakin... Karnımda geçmiş zamandan tanıdık, pıt pıt pıt bir parmak sekmesi şeklinde ilerleyen bir kıpırtı olunca önce dudaklarımın hareketi durdu. Gözlerim

hiddetle irileşmiş bir şekilde açılırken, Alp Aslan niye durduğumun merakıyla gözlerini araladı. Dudaklarımızın temasını kesip, sanki kuruymuş gibi dilimle hızla dudaklarımı ıslattım. Gözlerimi tekrar yumup, hareketleri daha çok hissetmeye çalıştım. O arada göğüslerime tutunan elleri sabırsızlığını aksettiren taraftı. Üzerine doğru eğik olan bedenimi dikleştirdiğimde, tamamen soyunacağımı düşündüğü için ellerini göğüslerimden çekmedi. Göğüslerimin üstündeki ellerinin üzerine ellerimi bıraktığımda da, elleriyle birlikte göğüslerimi yoğuracağıma emindi. "Alp Aslan!" dedim yarı heyecanlı, yarı panik bir hâlde. Kaşları *"Ne oluyor?"* dercesine çatıldı. Kuruyan boğazımı yutkunarak yumuşatıp, dudaklarımın arasından derin bir nefes aldım. "7.65 galiba, sana *'O memeler benim! Çek ellerini!'* diyor şu an..."

Şaşkınlıkla kaplanan mavileri bir açılıp bir kapanırken "Ne?" dedi, nefesi kesilmiş gibi. "Ne diyorsun?"

Göğsümdeki ellerine baskı uygulayarak, su yolunu takip edermişçesine ellerimle birlikte aşağıya doğru sürüdüm. Karnımdaki tepeciğe vardığımızda, ikimizin de odağımız orasıydı. "Merhaba," dedim, neye dediğimi bile bilemeden. "Bu aralar annenin akıl sağlığı pek bir alay konusu ama bence sen anneci olacaksın..." Oysaki ellerimin altında Alp Aslan'ın bir dünyayı kucaklayabilecek kadar iri olan elleri olduğu için benim sıcaklığımı bile hissedemezdi. "Annenin kafasından element uydurmadığını, babana *'Merhaba!'* diyerek kanıtlar mısın?" 7.65 tepki versin diye beklerken, Alp Aslan'ın ellerini biraz daha karnıma bastırdım. "Merhaba..."

Beklemelerim sonuçsuz kalmış, omuzlarım olduğu yerde çökmüş ve bayram sabahına dair olan tüm neşem gerisin geriye gitmişken, üstüne Alp Aslan "Yanlış alarm sanırım ha?" deyince, hepten modum düştü.

Çıplak göğüslerimden aşağı doğru karnıma bakarken, "Şu hayatta biri de benci olsun be!" dedim hayıflanarak. Yüzüm her ne kadar karnıma eğik olsa da, Alp Aslan'ın havalanan kaşlarını gördüm. Laf sokacaktı ve bileniyordu. Başımı Alp Aslan'a doğru kaldırırken, yüzüme çocuksu bir tebessüm kondurdum. "Bayram sabahına el öp-

meye geldi sanmıştım ama," diyerek omuz kıstım. "Anası gibi bu anarşik!"

Başta irileştirdiği mavilerine anlam veremedim. "Bayram?" dedi hayretle. Ardından sol elini karnımdan hızla çekip, baş ucundaki telefonuma uzandı. "Bayram namazına gideceğim ben! Sabah sabah vereceğim diye bir de yarıda bıraktın adamı!"

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, Alp Aslan'ın karnımdan çektiği elinin yerine kendi avuç içimi yaslamıştım. İşaret parmağım ritim tutar gibi karnıma çarptı. İstemsizce yaptığım hareket içeriden eko yapıp geri dönünce gözlerim büyüdü. Şahsen Alp Aslan'ın sağ eli hâlâ karnımın üzerinde olmasaydı ve telefona bakan kısık gözleri hayretle yüzüme dönmeseydi kesinlikle uydurduğuma inanabilirdim. "Hissettin mi?" dedim canı çekilmiş ama heveslenmeye hazır bir ses tonuyla. "Hissettin mi, Alp Aslan?"

Şaşkın bir "Babacığım?" söylemiyle benliğini doğrultup bedenimle bir olduğunda, otuz iki diş gülümsedim. Dip dibe girmemiz sonucu karnıma bakmak istememle, iki koca kafa olup çarpıştık ama Alp Aslan; heyecanımı, telaşımı ve en önemlisi mutluluğumu bastıracak bir ses tonuyla devam etti. "Sen annene bayramları sevdirmeye mi geldin?"

Gülümsememe gözyaşlarım karıştı. Mutluluktan ağlamak da Alp Aslan'dan sonra kazandığım bir alışkanlıktı. Gözümden düşen damlalardan biri, Alp Aslan ile birbirine dolanmış karnımın üzerindeki ellerimizin üstüne düştü. Bakışları bana döndüğünde, *"Ne yapayım?"* dercesine omuz kıstım. İmre'nin ilk hareketini babasından vazgeçmek ve aldığım direktifle Urfa'dan çıkmak zorunda kaldığımda hissetmiştim. Bu yüzden dayanamayıp "Teşekkür ederim," diye mırıldandım karnıma doğru. "Babanın gelişini beklediğin için teşekkür ederim, 7.65..." 7.65 söylemi ilk defa canımı dahi sıkmadı. "Çok ama çok teşekkür ederim..."

Ben içimde ne var ne yok boşaltıp secdeye erişecekken Alp Aslan, "Vallahi ben hiç teşekkür edemeyeceğim," dedi huysuzca. Şaşkın bakışlarım kendisine dönerken, burnumu çektim çocuk gibi. Çıplak karnımdaki ellerinin baskısı uyarırcasına arttı. 7.65 pek aşağı kalır yanının olmayacağını güçsüz hareketlerine rağmen daha şim-

diden belli eden taraftı. "Ağlatmayın karımı ya!" derken sesi pek bir mızmız çıktı. Ciddi ifadeler oturttuğu bakışlarını gözlerime mıhlayıp "Şu bayram işleri bitsin," diyerek, kaşlarını havalandırıp indirdi. Ardından bakışları karnıma yöneldi. "Senin cinsiyetini öğrenelim. Ondan sonra oturup sizinle ciddi bir konuşma yapalım, minik şahsiyet. Dozajı ona göre belirleyeceğim."

Ağlamam gülümsememe bininci kez karışırken "Kesinlikle orada olmak isterim," dedim muzipçe. "Büyük büyük laflarınızı bizzat kaydedip, devamında o laflarınızı yutuşunuzu izlemek zevkli olacaktır."

Ukala bir tavırla başını sallarken, eğilip karnıma bir öpücük bıraktı. Ardından "Ah senin şu annenin, benim karizmamı yerle bir etmek isteyen hayalleri..." diye karnıma doğru mırıldandı. Kaşları muzipçe havalanırken, yüzüne de muzip bir tebessüm kondu. Kollarım devasa bedenini içime sokuşturmak istercesine boynuna sıkı sıkıya dolandı. "Sonuçları ne olursa olsun gerçekleştireceğiz, mecbur..."

Alp Aslan önümüzdeki yıllar boyunca, 7.65'ten aldığı her bir yenilgiyi *"Senin için..."* diyerek bana yontacaktı ve bariz bir şekilde 7.65'e kıyamadığını bir tek ben bilecektim. Çünkü Alp Aslan dışarıdan bakıldığında sert yapıda bir insandı. Kendisini dışarıdan sert kabuklu bir cevize benzetmek mümkündü ama içine erişebilen insan sayısı bir elin beş parmağını geçmediği için, içindeki lezzet harikalarından ulu orta bahsetmek kolay değildi. Bahsettiğinizde de inanılması pek mümkün olmuyordu ne yazık ki...

"Hadi kalkın," diyerek kucağımdaki bedenimi usulca sıkıştırdı. "Tanju çoktan hazır ola geçmiştir. Birlikte bir kahvaltı edelim, sonra seninle beraber gitmemiz gereken bir yer var..."

Kollarımı hafifçe gevşetip benliğinden geri doğru çekildim. "Bayramda doktor bulmamız imkânsız," diyerek başımı iki yana salladım. "Cinsiyetini öğrenelim diyeceksen-"

"O iş bende!" Hızlıca kestirip atınca hayretle gözlerim irileşti. "Hadi Hevybanû," diyerek, *"Kalk artık,"* dercesine sızlandı. "Karısıyla asker arkadaşlığının zirvesinde yaşayan Tanju, namaza gidelim diye çoktan kapıya tünemiştir!" Tanju ve Nurhan dışarıdan izlemesi keyifli bir tiyatro olduğu için minik bir kahkaha atarak, kucağındaki

bedenimi yatağın yumuşak zeminine kaydırdım. Gülmemle meraklı mavileri yüzüme kilitlendi. "Öğrendin mi bir şey?" derken, yerinde durmak yerine hızlı adımları giysi dolabına vardı. "Neleri varmış, bir şey dedi mi Nurhan? Yoksa olurları mı buymuş?" Bana dönmese de, sol profilinden yüzünün uyuz gibi buruştuğunu gördüm. "Böyle olur mu olur, anasını şey yaptıklarım! İnsanın böyle kaderi olsa, durup durup *'Neyin şeyine çomak soktum da bir ömürlük voltaj iteledilerm münasip bir yerime?'* diye söver durur!" Gülmem kahkahaya evrilmesin diye yatağın içerisinde buzağılar gibi yan devrildim. Gürültü çıkardığım için Alp Aslan'ın şaşkın bakışları bana döndü. Gözlerindeki hayreti gördüğümden, yüzümü yatağa kapatmak zorunda kaldım. "Ne dedim ki?" sorusuyla yataktan yüzümü kaldırdığımda, dibime kadar sokulup yatağın yanında çömeldiğini gördüm.

Derin iki nefes alıp göğsümü yeterince şişirdikten sonra sol elimi havalandırıp saçlarını karıştırdım. "Küfretmemeye çalıştığında fazla sevimli oluyorsun ve öyle anlarda ne dediğine odaklanamıyorum," diyerek yattığım yerde kıkırdadım. "Ayrıca Nurhan bir şey deseydi de sana söylemezdim!" Ters bir ses tonuyla meydan okurcasına konuşmam, kaşlarının havalanmasına neden oldu. "Begüm ile Veysel'in nikâhını söylemediğini daha unutmadım! Senden alınacak bir öcüm var benim!"

Çömeldiği yerden ayaklanırken "Allah Allah!" diye söylendi. "Büyümüş de kocasından alacağı öçlerin çetelesini tutuyormuş..." Sesindeki ima ve alayı takmadığım için, bir kedi misali yan dönük olan bedenimi sırt üstü çevirdim. O arada sırtım kaşınırmış gibi sağa sola debelenmemi görmüş olmalı ki "Hiç takmıyor da," dedi ukalalığını koruyarak. "Arkamdan kalk da bari bir kahvaltı hazırla."

"Emredersiniz komutanım," dedim kıkırdayarak. "Siz bugün hazırlanıp çıkarsanız şayet, siz dönene kadar mıntıka temizliğine başlarız!" Kendisiyle dalga geçilmesini sevmediğinden olsa gerek, dolabın içerisinden bana ait bir tişörtü tutup tepeme fırlattı. Yüzüme düşen gri tişörtü havalandırıp "Hıhım," dedim keyifle. "Bayram için kendime gri renk bir takım seçtim ama bu kadar vasat değil..."

Söze "Seninle," diyerek başladığı için yattığım yerden tepetaklak görmeyi göze alarak kendisine bir bakış attım ve işaret parma-

ğının uyarırcasına bedenime doğrulduğunu gördüm. "Seninle sonra ilgileneceğim," dedi ve alt dudağını aheste aheste yaladı. "Hem de uzun uzun..." Kaşları huysuzca çatıldı. "Ama şu namazı kaçırırsam, emin ol, çok acılı olacak, Hevybanû!"

Hülyalı bir nefes vererek doğrulurken, "Niyetim yok demiyorsun da," dedim yüzümü buruşturarak. "Bana çamur atıyorsun." Elimi savurarak "Hadi hadi!" dedim kovalarcasına. "Git de astın senden bir içtima alsın!"

Hızla üstüme doğru adımlayınca bir ürkmedim değil ama tüm ürküntülerimi boşa çıkarırcasına dudaklarıma baskın bir öpücük kondurdu. "Yarın sabah yine gel," dediğinde başta anlamadım. "Oğlan her sabah bu şekilde uyanmak istiyor..."

Vücuduma aniden binen ateş sayesinde deli gibi kaçınırken "Önce ben duşa gireyim de, sen kapının önünde bir sağ avucunu bir de sol avucunu yala dur!" deyip, elimdeki tişörtü kafamdan geçirerek hızla odadan çıktım. Alp Aslan da peşimden çıktı tabii...

Banyonun kapısına önce vardım ama Alp Aslan "Hevybanû ya! Yok yere canını yaktıracaksın!" söylemleriyle banyonun kapısında benimle itekleşmeye başladı, ta ki Tanju "Abi, daha hazır değil misin?" diye sorana kadar.

Üstüme fırlatılan gri tişörtle yatak odasından içime hiç çamaşır giymeden çıkmam, panikle banyoya girmeme neden oldu. Alp Aslan, Tanju'ya hitaben; "Beş dakikaya geliyorum!" dedikten sonra banyoya girdi ama hâli tam bir kırmızı görmüş boğa misaliydi. Banyonun bir köşesine sinmiş bedenime gözleri değdiğinde çenesi kaskatı kesildi. "Arkanı dön," dedi sinirli bir tonda. "Bir süre daha abdest alıp gidemezsem vazgeçeceğim ve tüm sinirimi seninle yatak odasında atacağım..."

Azar işitmiş yurt öğrencisi Jülide misali, banyo fayanslarına yüzümü döndüm ve Alp Aslan soğuk suyun altında kızgınlığını atana kadar gıkımı bile çıkarmadım. Ne zamanki başımın üstüne bir öpücük kondu, ancak o zaman ellerimin canına okumayı bıraktım. Alp Aslan'ın banyodan çıkmasıyla, kapatmadığı suyun altına koştum. Sıcak suyla duş almadığı hâlde, arkasından suya gireceğimi bildiği için suyu sıcak ayara çekmesi bile yüzümü gülümsetti. "Şapşal,"

diye diye, zevkten dörtköşe olmuş bir şekilde yıkanmaya başladım. "Çocuğum, senin bu baban çok şapşal!"

Banyodan çıktıktan sonra, bayramda giyerim diye seçtiğim gri etek-ceket takımımı hızlıca giyindim. Alp Aslan giymemden önce görüp, eline makası, diline dikenlerini kuşanmasın diye zırhımı kuşandım. Kısa, gri mini eteğimin sol kısmı piliseliyken, sağ kısmı bir kapak misaliydi. Eteğimin üstünü iki grili parça tamamlıyordu. Biri vatkalı omuzlara sahip olan crop görünümlü, beli kuşaklı gömleğim, diğeri ise kısa, gri ceketimdi lakin havadan dolayı ben ceketimi kullanmayacaktım. Takımı ne için aldığımı bilememem ise kendisini beyaz spor ayakkabılarımla tamamlayacağımdan belliydi. Kamımın üzerine bel kuşaklarını dolarken derince bir iç çektim. "Giy giyebildiğini anne, diyorsun değil mi?" diyerek aynadaki aksime gülümsedim. "Kurban bayramında muhtemelen ortaya kabak gibi çıkacak varlığından ötürü ancak pijamalarımı giyerim..."

Evin içerisinde yeni aldığım beyaz spor ayakkabılarımı giyme manyaklığı yapmadan, mini eteğimle yatak odasından gerisin geriye fırladım. Bu kılık kıyafetle kahvaltı hazırlamak olacak iş değildi ama henüz göremediğim bir Nurhan vardı. Nurhan ile mutfakta karşılaşınca "Mutlu bayramlar!" nidalarıyla, Nurhan'ın narin bedenini kucakladım. Bedenlerimiz bir sağa bir sola sallanırken, "Hayırlı kardeş!" dedim gülümseyerek. "Benden önce mutfağa kaçmışsın..."

Nurhan kollarımdan sıyrılıp bedenime bir bakış atarken "Ne güzel olmuşsun," dedi biraz buruk bir tonlamayla. "Çok da yakışmış..."

Bakışlarım Nurhan'a yöneldiğinde ev hâliyle olduğunu gördüm. "E ama sen giyinmemişsin," dedim neşemden zerre bir şey kaybetmeden. Ben ortalıkta olmadığımda Nurhan tamamen özgür bir kuşken, ortaya çıktığım anda çekingen bir insana dönüşüyordu. Mutfağa girmemle kendisini bir köşeye çekiverdi her zamanki gibi. "Merak etme," dedim tüm olağanlığımı koruyarak. "Kimse geldiği gibi kahvaltı etmezse acından ölmez. Git de üstüne başına bir şeyler giy."

"Nereye gideceğiz sanki abla?" deyince, göz devirdim.

"Sanırsın biz yedi sülalemizi ziyarete gideceğiz," derken, Nurhan'ın koyduğu ve kaynamaya başlayan su ile çayı demledim. "Biz de bir yere gitmeyeceğiz ki güzelim. En fazla, abinin gönlünden koparsa bir tatlı ısmarlamaya götürür..."

Gözümde canlanan baklavalar sayesinde dudaklarımı yalarken, "Yalnız abla," deyişiyle bakışlarım kendisine döndü. Sağ omzunu buzdolabına yaslamış, kollarını göğsüne bağlamış ama yüzünde işgüzar bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Abim, evin taşlanmasından senden daha çok korktu. İyi ki burada yokmuş, demeli miyiz?"

Yüzümde bilmiş bir gülümseme belirse de "Demeliyiz," dedim kendisini haklı çıkarırcasına. "Taş atanların beden sağlığı için kesinlikle demeliyiz..."

"Bana söylemedin," dediğinde, çatılmış kaşlarımla *"Neyi?"* dercesine kendisine döndüm. "Hamile olduğunu söylemedin. Oysaki," dedi ve duraksadı. "Abin kalçalarımı görünce 'Askeriye kazanına dönmüşsün hatun!' diye dalga geçecek, dediğinde ben sana inanmıştım..."

"İyi de," diyerek omuz kıstım. "O benim samimi duygularımdı, yani... Alp Aslan, kilo almamdan mutlu olabilecek bir insan..." Bunu derken şaka yapmıyordum. "Bunun hamileliğimle bir ilgisi yoktu ki..."

"Ne bileyim," derken, usulca yanıma adımlamaya başladı. Öğrenmeye hevesli ama aynı zamanda çekingen tavırları her zaman içimi gıcıklıyordu. "Ben abarttığını ve hamileliğini belli etmemeyi amaçladığını düşünmüştüm."

Eteğimi yakma pahasına olsa da ocağa kalçamı yaslayıp kollarımı göğsümde bağladım. "Hamileliğimi sizden değil, herkesten gizledim," diyerek usulca gülümsedim. "Yani size, sana özel değildi Nurhan. Kişisel algılamanın manası yok."

Birden "Nasıl tanıştınız?" sorusuyla kaşlarım çatıldı. Çünkü daha önce kabataslak olsa da bahsetmiştim. "Yani bahsettin ama," dediğinde, ilk tanıştığımız ânı anımsadığını fark ettim. "Bu hâllere, bütünlüğe nasıl eriştiniz? İki insan nasıl bu kadar bütün olabilir ki abla?" Hızlı hızlı sarf ettiği soru cümlelerini fark etmiş olmalı ki du-

raksayıp rahatlamak istercesine derin bir nefes aldı. "Mümkün mü böyle bir şey?" sorusuyla ise yüzümde anaç bir tebessüm belirdi.

Nurhan'a cevap vermeden önce buzdolabına yönelip, biber ve taze domatesleri çıkardım. Bizim değil Murtaza'nın annesinin bahçesinin mahsulleriydi ama en az bizimmiş gibi lezizdi. Çıkardığım domates ve biberleri musluğun altında yıkarken "Abinle sivilde tanıştığımızdan bahsetmiştim," diyerek konuşmama, daha doğrusu masalsı olamayacak kadar gerçek olan hikâyemi anlatmaya başladım. "Bir gece bir barda rastlaştık ve bir gecelik ilişki yaşadık..."

Araya girerek, dehşetle "Nasıl?" diye soludu.

Nasıl olduğunu bilemediğim için üstünde durmadım. "Abinin teninde annemin kokusu saklı. Ben; anasının hiç olamadığı kuzusu olarak, abinin teninde can buldum ama olaylar orada son bulmadı..." Kesme tahtasını tezgâhın üzerine yerleştirirken, Nurhan'a kaçak bir bakış attım. Alfabeyi ilk benden öğrenecekmiş gibi safi bir merakı vardı. Kesme tahtasının üzerine yerleştirdiğim biberleri ince ince doğrarken usulca devam ettim. "Karşılaştığımız gece, iki yabancı olarak ayrıldı yollarımız. Sonra kader bizi iki ayrı uçtan alıp, bir karakolda, karşılaştığımız gecenin ertesinde tekrar karşılaştırdı..."

"Hadi..." diyerek heyecanla tekrar araya girmesi, muhtemelen masallara inanabilecek yaşta olmasındandı.

"Abin en başta onu takip eden, azılı bir manyak olduğumu sandı," derken, yüzüme kendini beğenmiş bir gülümseme yansıdı. "Kendisinin bulunmaz Bursa kumaşı olmadığını belirtmem de onda bir hasara yol açtı..." Bıçağı tuttuğum sağ elimi bilmiş bir tavırla havada savurdum. "Gel zaman git zaman, birbirini bir kaşık suda boğacak iki insana dönüştük." Yüreğim o günlerdeki kötü düşüncelerle beslenen Alp Aslan'ı anımsayınca, ağırlaştı. "Ne imalar, ne yakıştırmalar havada uçuştu, aklın fikrin almaz..."

Nurhan'ın neyin iması yapıldığından bahsetmeme rağmen; "Nasıl baş ettin?" diye sorması, kadınların üzerine yapıştırılan sıfatlarla bir kez daha yüzleşmeme neden oldu.

Dudaklarım kendiliğinden bükülürken, elimdeki bıçakla Nurhan'a döndüm yüzümü. "Kural bir," diyerek, elimde tuttuğum bıçağı yüzüne doğru salladım. "Sana kim ne derse desin, sen kendini

bildiğin sürece, yere düşen tacın bile olsa almayacaksın!" Kolay değildi elbet, yere düşürüldüğü için paramparça olan tacına gözyaşlarını akıtmamak ama yabancıların yanında gözyaşından dem vurmayacaktın. Vurursan, o gözyaşlarınla yüreğini yıkarlardı. Elimdeki bıçağı yüzüne yüzüne sallayarak devam ettim. "Kural iki; anan, baban, eşin, dostun ve karındaşın... Arkadaşın demiyorum bak, karındaşın," diyerek genişçe gülümseyip, doğrama işime geri döndüm. "Hepsinin söylediklerini bir yere kadar kale alacaksın..."

"Abim ne dedi ki sana?" diye sorsa da duymazdan geldim.

"Keşke Allah, bir tek abine çene vermiş olsaydı, Nurhancığım," diyerek yüzümü buruşturdum. "Benim, pek kıymetli bir kayınvalidem var... O, abini başka bir kız ile evlendirmek istiyordu..." Doğradığım biberleri, ocağın üzerindeki tavaya aldım. Ardından domatesleri minik minik doğramaya başladım. "O kız sözde çok namusluydu, ben ise ne idiği belirsiz biriydim..."

Aldığım sıkıntılı nefese, Nurhan'ın "Kıza ne oldu?" söylemi karıştı.

İçimden *"İnşallah içeride çürüyordur,"* söylemi geçerken, dışımdan "Boş ver onu," dedim. "İşte biz, o kız yüzünden bir evlat kaybettik... Ve o zaman evli dahi değildik." Nurhan'dan şaşkınlık nidaları yükselirken, düşünceli bir tavırla duraksayarak yüzümü şaşkın yüzüne döndürdüm. "Sanırım evlenmeden çocuk sahibi olduğum için yakıştırmaları haklı çıkaran biriyim..." Yüzüme, bakanın sinir olacağı bir gülümseme yerleşti. Kesme tahtasındaki doğradığım domatesleri de biberlerin üzerine boşaltırken, "Biz zaten abinle birbirine bağlı iki insandık. Birilerinin bizi bir taraflara çekiştirmesi canımızı yakmadı değil ama önünde sonunda merkeze, yani birbirimize dönmeyi bir şekilde hep başardık. Lakin," dedim ve duraksayarak derin bir nefes aldım. "Evlat kaybetmek, bizi derinden yaraladı. Önce yaralarımızı kendimiz sarmak istedik, bunu denedik de... Ama bana sorarsan..." Bakışlarımı tekrar benliğine çevirdim. "Mutluluğunu paylaşabildiğin kadar acını da karşındaki ile paylaşabilmelisin. Alp Aslan'ın beni üzdüğü gün çoktur ama üzdüğü gün mü daha çoktur yoksa mutlu ettiği mi dersen..." Havalandırdığım kaşlarıma, Nurhan hevesle baktı. "Kendisinden çok beni düşündüğü gün çoktur, derim."

Nurhan, başını usulca sallarken "Anladım," diye mırıldandı.

"Peki..." dedim merakla, kollarımı göğsümde kovuşturarak. "Bizim ahlak kurallarının dışındaki ilişkimiz ve sonrasında çok imrenilecek bir çift oluşumuz ortada. Sizin," diyerek merakla göz kırptım. "Sizin iç güveysinden hâllice olan evliliğinizin oluşum şekli nedir?"

Nurhan bir elindeki kahvaltılıklara baktı, bir yüzüme. Yüzünde buruk bir tebessüm oluşurken "Bizde sizinki gibi görüp etkilenme, dayanamama falan yok, abla," dedi ve omuz kıstı. "Şehirli insanın koca seçme şekli de şehirlilere göre oluyor. Taşra insanının da tam hak ettiği gibi..."

"Yani?" dedim tedirginlikle. "Küçük yaşta, görücü usulü evlendirildiğini mi ima ediyorsun?"

Sorumu sordum ama Nurhan yanıt vermek yerine mutfaktan çıktı gitti. Büzüştürdüğüm dudaklarımı bir sağa bir sola bükerken, oflarcasına bir nefes verdim. Nurhan geri döndüğünde, bıraktığı yerde olduğum gibi duruyordum. "Ben bir iyilik yaptım," deyişiyle kaşlarım çatıldı. "Benim yaptığım iyiliğin bedeli, askere," dedi ve yasaklı bir kelime söylemişçesine dilini ısırdı. "Yani asker olan Tanju'ya ömürlük bir kötülük olarak döndü."

Yüzümdeki gülümsemeyi bozmadan tavadakileri karıştırmaya döndüm. "İngilizce tıp okudum diye övünürüm ama," dedim alaylı bir tonda. "Sözelim zayıf olsa gerek, anlattığından bir halt anlamadım! Oysaki paragraf sorularını severdim ben..."

Nurhan tabaklıktan tabak alıp tekrar mutfaktan çıkınca, sinirle gözlerimi belerttim. Ketum olduğum zamanlarda ben de karşımdakilere bu şekilde mi hissettiriyordum, diye düşündüm. Zira hissettiriyorsam, çok sinir bozucu bir insan olarak yıllarımı geçirmişim demektir. Nurhan geri döndüğünde bir şeyler anlatacağına dair herhangi bir düşüncem yoktu ama beni şaşırttı. "Bir gün hayvanlara çıktığımda, yaralı bir asker buldum," diye söze başlayınca, elimdeki kaşığı tezgâhın üzerine bıraktım ve tüm dikkatimi kendisine verdim. "Çocuk aklı işte," diyerek burukça gülümsedi. "Başta yaralı bir hayvan sanmıştım. Hem ürktüm hem de merakıma yenik düştüm..." Nurhan'ın iri siyah gözleri tezgâhın üzerindeki bir noktaya kilitlendi. Zihninin o anlara yolculuğa çıktığını resmen hissettim.

"Korktum," dedi, korkusunu bugün bile sesine taşıyarak. "Kan... Çok kan vardı..." Titreyen sol elini de tezgâhın üzerinde sabitlerken ağırca yutkundu. "Yardım istedi ama ben kaçtım gittim..." Kaçtığını söyleyince, dudaklarım o şeklini aldı. "Sanki başıma gelecekleri biliyormuşum gibi..."

"Sonra," dedim merakımı koruyarak. "Sonra ne oldu?"

Nurhan, binbir ifade barındırdığı yüzüne bir de pişman olmayışının tebessümünü ekledi. "Ertesi gün, aynı yere merakıma yenik düşerek geri döndüm. Ölmüştür düşüncesiyle gittim. Ölseydi, yardım etmediğim için ölmüş olacaktı ve ben o vicdan azabıyla ne yapardım, bilemiyorum..." Eee, diyecek oldum ama devam edeceğini hissedince vazgeçtim. "Tanju'yu..." Tanju'nun ismini dillendirirken bile bariz saygıdan doğan bir resmiyet eklendi sesine. "Tam üç kilometre sürükledim, bizim evin bahçesindeki eski ahıra. Kimse girmezdi," diyerek başını iki yana salladı. "Ama salak ben de girmezdim. Uzun bir müddet sonra ahıra girmem ve en az yirmi dakika içeride kalmam dikkat çekmiş..."

Çayın altındaki su fokurdayıp taşınca olduğum yerde sıçradım. Hazır, çay oldu düşüncesiyle, kendim içmiyor olsam dahi Nurhan'a çay doldurdum. "Bundan sonrası sanki pek hoş değil," dedim düşünceli bir tonda. "Evet, merak ediyorum ama..." Doldurduğum çay bardağını Nurhan'dan tarafa bıraktım. "İyi hissettirmeyecekse anlatma lütfen." Sonuç olarak, benim merakım hiçbir insanın ruh sağlığından mühim değildi.

Nurhan sesli bir nefes eşliğinde "Başladım bir kere," diye mırıldandı. Ardından "Yakalandım abla," diyerek, dehşetle kaplanmış çehresini bana döndürdü. "Üzerine, bir hayvanın yiyebileceği tüm sopaları yedim." Omuzlarını umursamazca silkti. "Sadece bir insana yardım etmek istemiştim. Kendisini iyi ettiğim bile söylenemezdi ama senin işittiğin ithamlardan bin kat fazlasını işittim." İşittiklerini anımsamış olmalı ki yüzü acıyla kasıldı. "Askeri eve alıyor, dendi; satılık, dendi; hain, dendi... Bildiğim bilmediğim ne varsa dendi. Tabii bir de..."

"Bir de?" diyerek araya girdim hadsizce.

Hadsizliğime takılmayıp "Tanju daha beter hâle geldi..." diye kederle soludu. "Allah'tan korkmaz, kuldan utanmazlar diye ilan edildik ama asıl Allah'tan korkmayanlar bizi heder etti. Şiro Ağa önce hangimizin infaz edileceğine karar verecekken, Tanju benimle evlenmeye karar verdi."

Elimle ağzımı örtmüş olmama rağmen "Şiro Ağa baban mı?" deyiverdim.

"Hayır," dese de yüzündeki acılı tebessüm yerini korudu. "Sorun da o ya... Başımıza gelenlerin hiçbirini babam yapmadı. Amcamgiller... Çok bilirler!" deyip, sinirle dudaklarını dişledi. "Babam, bana kıyamadığı için Tanju'ya 'Al kızımı git,' dedi. Dinî nikâh babamın huzurunda kıyıldı. Resmî nikâhı da geçen yıl Tanju'nun zoruyla kıydık..."

Ne demem gerektiğini bilemediğim için *"Anlıyorum,"* dercesine başımı salladım. İyi yapmışsınız, demek makul olandı ama durumdan mutlu değillerse, yarasını kaşımış olacaktım. "Peki," dedim yine de dayanamayarak. "Ne istiyorsun, Nurhan?" Cevap vermek yerine bir yudum çay içince "Ne yapmak istiyorsun?" diyerek sorumu yeniledim. "Tahsilim yok, dedin. Okumak ister misin?"

Konuyu okula getirdiğim için mi bilmem, "Nasıl olacak o?" dedi hevesle.

"Dışarıdan okuyabilirsin," diyerek gülümsedim. "Burada kalırsan ben zaten yardım ederim. O sıkıntı değil... Ama sen-"

"Abla," diye lafımı kesince, duraksadım. "Nasıl olacak o, derken okulu sormadım. Evliyim ya ben..." dedi sıkıntıyla. Ardından huzursuzca yerinde kıpırdandı. "Yakışık almayacaktır. Tanju'ya dert olduğum yeter zaten."

"Ay!" diyerek bezgin bir nefes verdim. "Nurhan, evli olduğu hâlde okuyan, çalışan bir dünya insan var! İnsansın sen!" İrileştirdiğim gözlerimle, sorgularcasına benliğine döndüm. "Sen okumak istiyorum desen, okumuş etmiş insan olan Tanju; *'Hayır, okuyamazsın!'* mı diyecek? O kadar zorba bir adam mı?" Üstüme binen gerginliği atmak istercesine saçlarımı sırtıma doğru savurdum. "Ha, ama Tanju ile bir hayat istemiyorum diyorsan, işe önce boşanma davası açmaktan başlarız." Birden ölüm sessizliğine bürününce, yüzüne

bakakaldım. "Sen, Tanju ile bir hayat mı istiyorsun yoksa Tanju'nun olmadığı özgür bir hayat mı?"

"Abimle o gece," diye söze başlayınca, *"Ne diyorsun?"* dercesine kaş çattım. Çünkü sorduğum soru net ve basitti. Ve sorduğum sorunun Alp Aslan ve benimle hiç alakası yoktu. "Nasıl birlikte oldun? Yani nasıl karar verdin? Şey olmadı mı?.. Korkmadın mı hiç?"

İşittiğimle önce kaşlarım havalandı. Ardından alt dudağımı birkaç saniye dişledim. "Benim bir nişanlım vardı," dedim fısıltıya geçip, sır verircesine. "Hayatımı öyle bir yerle yeksan etti ki..." Hummalı bir şekilde ıslık çaldım. "En fazla, beni bir otel odasında öldürür diye düşünmüştüm. Yani daha beter başıma ne gelebilirdi ki? Lanet hayatımdan kaçmak için il değiştiriyordum ve kafamda sadece ölme düşüncesi vardı ama işte Alp Aslan'ın üzerinde benim âşık olduğum o şey var ya..." Nurhan'ın kalın ve kavisli kaşları merakla havalanınca gülümsedim. "Tanju'nun elli santim kadar yanına yaklaşırsan sen de aynı kokuyu, onda alırsın. Barut kokusu," diyerek gülümsememi genişlettim. "Annemde de vardı. Meslek şeysi," derken, muzipçe yüzümü buruşturdum. "Ben annemi özlediğim için gaipten duyumsadım sanmıştım ama işte ertesi gün yakama yapıştı deli. Hacı hacıyı Mekke'de hesabı..." Sol elimi *"Boş ver,"* dercesine salladım ve ardından da "Boş ver sen bizi," dedim. "Bizim kaderimizin bir olacağı vardı ve bir vesile lazımdı. Sen benim soruma cevap ver şimdi..."

"Alıştım," dediğinde bir çırpıda, gülümsedim. "Ama ne yapmam gerektiğini bilemiyorum. Yani nasıl davranmam gerektiğini falan..."

"Kafa tokuşturmayın yeter," derken, engelleyemediğim bir kahkaha sıyrıldı dudaklarımdan. "Alp Aslan'a kafa selamı versem..." Kahkahamın şiddeti istemsizce arttı. Hayali bile komikti! "Biz," dedim nefes nefese. "Bizim birimizin sonu kesin hastanede burun kırığıyla biter!"

"İnsanın kendisini tanıyan karısından güzeli yok, diyeceğim ama!" Alp Aslan'ın yüksek oktavdaki imalı sesini duymamla, bakışlarım kapının eşiğine varan benliğine döndü. Gözlerinde bir sitem mevcuttu ve o gözler radar misali üzerimde dolaştı. Elleri isyanla iki

yana açıldı. "Alaya bayrama gideceğiz, dedim be hatun! Yani beni gerçekten tanıyor olamazsın!"

İşaret parmağım tehditkâr bir tavırla benliğine doğrulurken, "Sakın!" dedim uyarırcasına. Alaya gideceğimizi zaten söylememişti ama bilseydim de giydiklerimde bir farklılık olacak değildi. "Ne çıkarırım ne de seni iki metre yakınıma yaklaştırırım! Sakın, Alp Aslan," diyerek başımı iki yana salladım. "O eline koluna hâkim ol!"

"Aaa," derken mavileri misket misali irileşti. "Allah kuru iftiradan saklasın!" İki yana açtığı kollarını havada sallarken, genişçe gülümsedi. "E hadi! Bayramlaşalım diye beklerken ağaç oldum!"

Dilimden "Ha," diye bir aydınlanma nidası dökülmesiyle, yanına varmam ve kucaklaşmamız bir oldu. Sıkı sıkıya sarılma faslımız bittiği gibi aslında benim çok da alışık olmadığım başka bir fasla geçtik. Öpmem adına elini uzatmasıyla "Egoist!" diyerek genişçe gülümsedim. El öpmek çok büyük bir dert mi ya da aşağılayıcı bir eylem mi diye sorulsa, bugün hâlâ net bir cevap veremezdim.

Alp Aslan elini öptürmenin hazzını yaşarken "Ben senden dört yaş büyüğüm!" diye mırıldanmadan edemedi.

Yaş hesabı gütmediğini bildiğimden, tekrar sarıldığımız gibi parmak uçlarımda yükselerek, hafifçe bir sağa bir sola salındım. "7.65 gelsin de ego tatmin etme işlerini ona devredeyim ben. Yoksa tenhada kimin kimin elini öptüğünü ortaya dökmek zorunda kalacağım!" Çünkü biz ne zaman böyle saçma bir aktiveye girecek olsak, etrafımızda insanlar oluyordu. Yine de kendi evimizdeki artık misafirlikten çıkmış olan Nurhan ve Tanju, koca bir karakol ahalisinden çok daha iyiydi ama bize yine iki uzaylı gibi bakmaları gülümsememi nüks ettirdi. "Siz tokalaşmayacak mısınız?" diye sorduğumda, Alp Aslan'ın omuzlarımdaki elleri sıkılaştı, *"Pot kırıyorsun,"* dercesine ama aldırmadım. "Durun, önce ben başlayayım," diyerek Alp Aslan'ın ellerinin arasından kurtuldum.

Tanju'ya sağ elimi uzatıp tokalaşmamızı sağladım. Hatta tokalaşmakla da kalmayıp, genişçe sarılarak bayramını kutladım. Nurhan'ın bayramını mutfakta kutlamıştım ama bir kez daha kutlamayı tercih ettim. Ben Tanju ile kucaklaşırken, Nurhan da Alp Aslan ile bayramlaştığı için sıra ikisinin bayramlaşmasına gelince seyreyle-

mek yerine Alp Aslan'ı alıp mutfaktan çıktım. Mayasıllı şey misali, kılığıma kıyafetime on çift laf etti. Hatta bir ara abartıp *"Üşüyeceksin!"* bile dedi. "Haziran ayında mı?" diye sorunca, ister istemez susmak zorunda kaldı. Alp Aslan, kısa paçalı pantolon giydiğimde de gözlerini direkt açıkta kalan bileğime diken biri olduğu için kendisine karşı gözlerimi kapatmayı öğrenmiştim. O yapamıyordu ama ben onun tavırlarını görmezden gelebiliyordum ve görmezden gelişlerim Alp Aslan'a geçmişi hatırlattığı için suspus oluyordu.

Evde şen şakrak bayram namazı hatıralarıyla kahvaltı ettik. Tanju ve Alp Aslan, bayramı en çok askeriyede kutlamayı sevdiklerini bir bir itiraf ettiler. Kendilerinin bile tanımlayamadığı atmosferin büyüsünü biz ancak dinlemekle yetindik. Peşi sıra son hazırlıklarımızı tamamlayıp evden ayrıldık. Nurhan ve Tanju tüm ısrarlarımıza rağmen bize eşlik etmek istemedi. Ben ise yalnız kalmalarından taraf olan bir insan olarak, ısrarımı belli bir düzeyde tuttum.

Arabaya binip yola koyulduğumuzda benliğimde gözle görülür bir heyecan ve gerginlik vardı. Alaya yaklaştıkça üzerimdeki heyecan daha çok arttı. Hatta Alp Aslan'ın "Bayramlaşma merasiminden sonra Vildan'ın ayarladığı doktora muayeneye gideceğiz," deyişine bile çok geç aydım.

"Vildan mı?" diye hayretle soluduğumda, alayın bahçesine girmiştik.

"Döndüğümde herkese söyledim, kusura bakma," diyerek benliğime kaçamak bir bakış attı. Olsun, dercesine dudak büktüğüm gibi "Kemal baba da biliyor," diye ekleyip, resmen şoklanmamı sağladı. "Köy şeysini duyunca..." Sözünü tutamamanın getirisiyle yüzüne mahcup bir ifade oturdu. "Çenemin şeyine şey olamadım ben..."

Gözlerim üzerinde alıcı gözle dolanırken, her bir zerresi ağzımın sulanmasını sağladı. Üzerinde V yakalı siyah, düz bir tişört vardı. Hatta tişörtün markası sağ kolunun kenarında bir kanca misali duruyordu. Altında koyu, füme bir kot pantolon, ayağında siyah spor ayakkabıları... Kolundan hiç çıkmayan siyah kordonlu saati, adımın işlenmiş olduğu Mors alfabeli bilekliği ve onlara ek olarak parmağımdaki altın alyansın eşi... "Sen ne yakışıklı olmuşsun böyle," dememle, mahcup mavileri şaşkınca bana döndü. Sabah banyonun

köşesinde sinmek zorunda kaldığım için hızla kestiği sakallarının vurgusunu yapamamıştım. "Bebeksi olayım, çocuğumdan rol çalayım mı dedin?" diyerek, muzipçe kaşlarımı havalandırıp indirdim. "Merak etme, ötelemem ben seni... Ekmeğini, suyunu eksik etmem yani..."

Zevkle dinlediği söylemlerimin sonunda "Ulan," dedi dilini ısıra ısıra. Yüzünde ipeksi bir gülüş vardı. Salt mutluluk ancak böyle gözler önüne serilebilirdi ve karşımdaki görüntü kalbimdeki mutluluğu perçinleyen cinstendi. "Daha doğmadan diline doladın beni... Doğsun, kesin ikiniz birleşip, bubi tuzağıyla şenlendirirsiniz bedenimi!"

Bedenimi sola döndürüp, yüzümü hızlıca yüzüne yaklaştırdım. "Ağlayacaksan," diyerek, dudaklarımı dilimle ıslattım. "Memeyi önce sana verelim, sevgilim."

Arabayı park ettiği için kapımı açtığım sıra altta kalmamanın inadıyla "Olur, eve gidince alayım hemen," diye söylendi.

Ne yazık ki ben de pek altta kalabilen bir insan olmadığım için "Daha çok ağla!" diyerek hafif bir kahkaha attım. Kahkaham durulduğu gibi gözlerim alay binasına takıldı. Binlerce ailenin evladını kucaklayan bina, o evlatları yetiştirip büyüten, yetiştirdiği her evlatla başka bir bağ, aile kuran beton bir yapı. Sıradan beton bir yapı da bir insanın burnunun direğini sızlatıp, boşalan kalbinin odacığında serin rüzgârlar estirebilirdi... Alp Aslan da arabadan inip, sol yanımda belirdiğinde "Beni annemin evine getirdin," dedim iç çekerek. "Şu an zırıl zırıl ağlamak isteyen bir bebeğim ama bu koridorlarda benim bile gözyaşım eksik değil..."

Alp Aslan sol elimi kuvvetlice kavrarken "Baban bekliyor," dediğinde, sesine damat oluşunun mutluluğu yansımıştı. "Kızını ve torununu getireceğime söz verdim."

Duygusal bir buhrana sürüklenmeme izin vermeden adımlamaya başladığında, hızlı adımlarına yetişmeye çalışan küçük bir çocuk misali peşinden koşturarak "Bile bile istemiştir," dedim gülümseyerek. Neden, dercesine göz kırptı. "Annemin isimliği bende ya, rahatsızlığını dile getirememiştir ama el öpmeye gelin demiştir..." Yüzüne bir şaşkınlık ibaresi yayılırken, gözlerime hin bir ima yüklendi. "Hazır mısın, çakı gibi yiğitlerin elini tek tek öpmeye?"

Söylediğimle dudağının solu ukala bir şekilde yukarı kıvrılırken "Postallarını öptürdükleri günlere saysınlar!" dedi egosundan hiçbir şey kaybetmeden. Sen bilirsin, dercesine omuz kısmakla yetindim. Çünkü kendisi müdahale edebileceğim bir birey değildi.

Devasa alay binasının içerisinde altıncı kata ulaşmak için merdivenleri tırmandıkça yüreğim pır pır çarpmaya başladı. Alp Aslan'ın tutunduğum elini kaç kere sıkıp gevşettim, sayamadım. Nihayetinde altıncı kata vardığımızda, adımlarım direkt koridorun en sonuna yöneldi. Annemin bir zamanlar odasının bulunduğu koridorda; odasına yönelmek yerine, gurur köşesine isimliğini asmak için ilerliyordum. Sanırım, biricik kocam ve çocuğumdan sonra ilk annemle bayramlaşmak istedim. Oysaki hayattayken kaç kez birbirimize mutlu bayramlar dilediğimizi bilen biri değildim...

Gurur panosunun önüne geldiğimde; annemin hemen sağında Veli abinin, kepiyle gülümseyerek poz verdiği fotoğrafı gözüme ilişti. Veli abinin nur yüzüne tebessüm ederken, hafifçe başımı eğerek selam verdim. Ben, bir fotoğrafa bile selam verebilecek kadar yüreği temiz kalmış küçük bir kız çocuğuydum. Annemin solunda Nükhet ablayı görünce, tebessümüm daha da derinleşti. Annemin fotoğrafı tam ortada ve en tepede dururken, altına bir şema gibi arkadaşlarının resmi asılmıştı. Bu diyardan göçüp yanına varan arkadaşlarının resmi...

Evden çıkmadan önce Alp Aslan alaya gideceğimizi söylediği için çantama yerleştirdiğim annemin isimliğini elime aldım. Tam fotoğrafının altına isimliğini yerleştirirken, parmaklarım annemin isminin üzerinde ileri geri gezindi. Gözlerim annemin resmine dokunduğunda, çakı gibi sert ve keskin bakışlarıyla karşılaşınca ister istemez burnumu çektim. "Varken, yaşattığın yokluğunu bile çok özledim," dedim fısıltıyla. Ağlama isteğimin gözlerime doğru tırmanmasından ziyade sesli dillendirmek boğazımı kor ateşlerin yakması gibiydi. İsimliğindeki parmak uçlarım usul usul kısa saçlarının bezendirdiği yüzüne tırmandı. "Ben, varken bile isteye bana yaşattığın yokluğunu dahi özlüyorum..." Parmaklarım ağırca ritim tutar gibi annemin sol yanağında hafifçe gezindi. Bazı insanları görmeseniz de, bir yerlerde var olduklarını bilmek dahi çok kıymetli

bir olaymış. "İmre'ye benim yokluğumu aratma," dedim bir çırpıda, Alp Aslan'ın üzülebileceğini düşünemeden. "Elini benim elimi kavradığından daha sıkı kavra ve ona annesinin yokluğunu aratma..." Alın hizama gelen isimliğini fırsat bilip, alnımı isimliğine yasladım. "Anne," deyişim, bir yakarış gibi döküldü dilimden. "Ben anne oldum, anne... Ben anne oldum ama bir evladımı senin koynuna koydum... Bana sarılamayışlarının acısını çıkarırcasına sarıl ona..." Günah çıkarırcasına dilenmelerim bittikten sonra, panoya yaslı olan elimden kuvvet alarak doğruldum. "Mutlu bayramlar, annem..."

Panodan bakışlarımı ayırdığım gibi beni pürdikkat izleyen Alp Aslan'la göz göze geldik. "Gidelim mi?" deyişiyle, evet dercesine başımı salladım. Yüzümü hızla kurulayıp kendisine elimi uzattığımda, annemin isimliğini yerine asmış olmanın rahatlığıyla daha da hafiflemiştim.

Uzdu'nun toplandığı odanın önüne geldiğimizde, on yedi yaşındaki Jülide olup sert bir tavırla kapıyı çaldım. Alt dudağımı bayram telaşındaki bir çocuk gibi dişlerken, içeriden Serdar abinin gür bir tonda "Gel!" deyişi duyuldu.

Pale Jülide'ye demediği aşikârdı ama içeri "İşte geldim, buradayım!" diye çığlık atarak girdim. Kollarım âdeta, okuma bayramına katılmış bir çocuğun neşesiyle iki yana açılmıştı. Ben neşe içerisindeydim ama karşımdaki insanlar, ciddi bir toplantının ortasında gibiydiler. Gözlerim hepsinin üzerinde teker teker gezindikten sonra "Biliyorum, siz de beni özlediniz," diyerek, yüzsüzlüğümü aldım, odanın ortasına yerleştirdim. "Ben de azar işitmeyi özlemişim..."

Serdar abi tanıdığım en kallavi adamdı. Ben kendimi bildim bileli annemin yanında yöresindeydi. Sağ elinde tuttuğu sigarasıyla elini çember çizermişçesine döndürürken; "Geldi bizim kanı bozuk!" diye, babama hitaben söylenmesi de bundandı.

"Geldim ya!" diyerek hevesle başımı aşağı yukarı salladım. "El öpmeye çağırınca paşa dedemiz, geldik!" Söylemimle odanın içerisinde gür bir kahkaha yükselince, benden önce gebe olduğumun haberinin geldiğini de anladım.

Kucaklaşma... Bazı insanlar vardır ki on sene boyunca görmeseniz de kucaklaştığınızda aynı hissiyatı hissederdiniz. Nasıl ki

Nükhet ablamın ve Veli abimin fotoğraflarını gördüğümde, hiç olmayan teyzemin ve amcamın fotoğraflarını görmüş gibi hissediyorsam; Serdar ya da Zülüf abimle kucaklaştığımda da aynı hissiyatı duyuyordum. Sanki... Sanki hepsi annemden bana yadigârdı ve o yadigârlara sarılmak yaşadığımın kanıtıydı. Kucaklaşma faslının en sonuna babam kaldı. Onunla sarılmamız resmen bir baba kız sarılmasıydı. Saçlarımı sevdi, kokumu içine çekti. Kokumu içine çeken ilk insan Kemal babadır. Kemal babamın bayrağını, karındaşım devralır. Ondan sonrası ise hep Alp Aslan. Sadece Alp Aslan...

Odanın içerisindeki deri oturma koltuğuna kurulduğumda "Eee," diye bir söylem yükseldi Volkan abiden. "Senin yaşın daha sıfır üç yaş grubu! Sana nasıl çocuk emanet edeceğiz biz?"

Volkan abinin sorusuna karşılık gözlerimi irileştirirken, yüzümü de kurbağa formuna soktum. "Kardeşim, benim apandisit mi kudurdu bir baksana, derken iyiydi ama?" dedim ukalaca. "Şimdi beni mi beğenmiyorsunuz siz?"

İnsanlar en çok sevdikleriyle uğraşırdı. Remzi abinin "Bebek denince biz bir korktuk!" demesi de bundandı.

"Alp, gül gibi çocuk! Nereden sana rastladı?" diye Fetih abimin tüy dikmesi de bundandı...

Öyle olsun, dercesine dudak bükerken, makam koltuğunda oturan Serdar abim "Ezmeyin kızımı!" deyince, bakışlar kendisine yöneldi. İzin gününde bile üniformasını gururlandırarak göğsünü kabartıp; "Benim kızıma değil, damada bok atacaksınız!" dedi. "Atmayana, delil sunarım..."

Sağ yanımda oturan Alp Aslan'a bakışlarım kayarken "Delil?" diyerek göz kırptım. Benim Alp Aslan'a sorma nedenim, onun bileceğini düşünmemden mütevellitti ama Alp Aslan dudak bükmekle yetindi.

Serdar abi aniden "Gelin, göstereyim," deyince, tez canlılığımı kanıtlarcasına ilk ben ayaklandım. Hızlı adımlarla makam koltuğunun arkasına dolandığımda, babam yüzüme gülümser bir ifadeyle bakıyordu ve bu onun bildiğine işaretti. Serdar abi o arada Alp Aslan'a "Sen de gel," diye seslendi. Sağ yanında ben, sol yanında Alp Aslan yerini alırken; Serdar abi, laptopunun ekranını dikleştir-

di. Birkaç tıklamadan sonra ekranında bir görüntü belirdi. Görüntü izlemeyi sevmediğimden olsa gerek kaşlarım çatıldı ve peşi sıra görüntü oynamaya başladı.

Bir askerî garaj... Etrafımda ilk gördüğüm, rahmetli Necip oldu... Üzerimizde gençliğin bahar yelleri uçuyor, belli. Deli saçması bir şekilde şakalaşıyoruz, Alka üyeleri etrafta... Garajın iki metre ötesine bir araç yanaşıyor ama sivil değil. O araçtan Alp Aslan'ın indiğini görünce gözlerim şokla belerdi. Alp Aslan muhtemelen içeri girmek için izin beklerken, kendisine bir sigara yakıyor. O arada eski Alka üyelerinden Talip, "Aha, geldi bir çömez!" diye şakıyor. Saliselik bakışlarım, Alp Aslan'ın dikildiği yere dönüyor ve göz göze geliyoruz. Yani bence, göz göze gelmememiz imkânsız. Omuzlarım kendiliğinden silkiniyor ve devamında "Denizde kum, sizde gütmeye koyun! Neyine şaşırdın ki?" diyorum. Diyorum demesine ama her gece koynunda uykuya karışmak için tüm dilek haklarımı kullandığım adamı, o gün gördüğümü asla ama asla hatırlamıyorum...

"Karşılaşmışız..." dedim, hayret dolu bir tonda. Bakışlarım Serdar abinin solunda kalan Alp Aslan'a döndü. "Daha önce karşılaşmışız..."

Alp Aslan'ın dudakları *"Bilmem,"* dercesine büküldüğünde, benim gibi hatırlamadığını anlayıp mutlu oldum. "Onay almak için gelmiştim," diye düşünceli bir tonda mırıldandı. "Kafamda bir dünya şey vardı... Muhtemelen bir tarafları denk birilerine rast geldiğimi düşündüğüm için yüzüme bön bön bakmanıza ses etmemişimdir..."

Haklısın, dercesine başımı sallarken "Zamanı değilmiş," dedim. Birbirimizi teğet geçmemiz yollarımızın daha sonra başka bir yerde kesişeceğindenmiş...

Serdar abi gür bir kahkaha atıp "Jülide sana bakmıyor ki!" dedi Alp Aslan'a hitaben. "Seni ezilecek bir böcek olarak görüyor!" Kinayeli bakışları hızla çehremi turladı. "Her üniformalıyı gördüğü gibi..."

Suçüstü yakalanmışçasına "Hıı," diye mırıldanarak, masanın ardından çıktım. "Kapatalım canım, geçmişi," diyerek sağ elimi bir tur havada döndürdüm. "Geçmiş gitmiş..." Odanın kapısı çalınmadan dan diye açılınca, hâliyle bakışlarım kapıya döndü. İçeri giren

Melih'i gördüğümde ise dilimden bir "İh!" nidası döküldü sevinçle. Hızlı adımlarım Melih'e yönelirken, kollarım sarılmak için havalandı. "Nasıl özledim..." dedim içimi çekerek. Melih'in kolları sırtıma dolandığında, kollarının arasında küçücük kaldım. "Ah, nasıl özledim..."

Melih ile ilk defa birbirimizi görmeden aylar devirmiyorduk ama ilk defa seslerimizi de işitmeden, birbirimizden haber almadan aylar geçirmiştik. İnşa etmeye çalıştığımız yeni hayatlarımızda, birbirimize alan tanımak yaptığımız sözsüz anlaşmalardan biriydi. "Bu kadar özlediysen çıksaydın sahaya!" diyerek bedenimi saldığında, *"He ya..."* dercesine göz devirdim. "Sen gelemeyince, ben gelmek zorunda kalmasaydım!"

Kollarına tutunan ellerim, çıplak teninin ve üzerindeki tişörtün kumaşında hafifçe aşağı yukarı gezindi. "Ne de mutlu mesut karşılarsın ya beni arazide," dedim kinaye ile. "Öpüp başına mı koyarsın, kafamı mı yararsın, belli değil..."

Başım, Melih tarafından bir köpek başı gibi okşandıktan sonra odanın içerisi bayram havasına geri dönüp, insanların Melih ile kucaklaşması başladı. Alp Aslan ile kucaklaştıkları sıra ikisi de birbirine "Hiç özlememişim," diye esefle söylendi.

Oturduğum koltukta Melih ile Alp Aslan'ın kucaklaşmasını anneleri gibi gururla izlerken, içimde yuvamı gerçekten burada kurduğuma dair hisler vardı. Kucaklaşma faslı tekrar bitip yeni bir çay içme furyası başladığında Alp Aslan, Melih'e göz kırparak; "Ben bir lavaboya gideyim," dedi. Bana değil de Melih'e söylüyor olması kaşlarımı havalandırmama neden oldu.

Alp Aslan odadan çıktıktan sonra Melih hiperaktif çocuklar gibi, oturduğu tekli koltuktan ayaklandı. Üstündeki koyu renk pantolonun üzerinde ellerini ütü yaparmışçasına gezindirdi. Babam, Serdar ve Volkan abi muhabbetlerine devam ederken, Melih odanın içerisinde volta atmaya başladı. Odanın içerisindeki sert adım sesleri içimi şişirdiğinden, "Ne dolanıp duruyorsun deli danalar gibi?" dedim sinirle. Bebeği duymamış olacağına dair hiçbir düşüncem yokken, bildiği hâlde laf sokmak için olsa bile dillendirmiyor oluşu dikkatimi çekti. "Senin bir sıkıntın mı var?" diyerek kaş çattım. "Gergin misin, sinirli misin, nesin belli değil!"

Melih sol kolunu belinin arkasına doğru atarken, sağ elini konuşma yapacakmış gibi öne doğru havalandırdı. Derin bir nefes eşliğinde dudaklarını araladığında, Melih'in sesi yayılamadan, odaya çalan kapının sesi yayıldı. Odaya girmek için icazet alınırcasına "Komutanım," denildikten sonra iki inzibatın ortasında, elleri önden kelepçeli bir kadın içeri girdi.

Melih'in aralık olan dudakları daha da aralanmışken, Serdar abi sinirli bir tonda "Çocuklar!" dedi. O hitabında en az beş küfür gizliydi. "Misafirim var, görmüyor musunuz?" Sol eli öfkeyle öne doğru savruldu. "Her işi dakikasında yapıyormuşsunuz gibi bunu yapasınız mı tuttu?" İnzibatların gözleri malum misafiri aramak için odanın içerisinde gezinirken göz göze geldik. Gülümsemekle yetindiğim anda Serdar abi, "Jülide!" diye seslendi. Bakışlarım kendisine döndüğünde, yüzünde mahcup olmuş bir ifade mevcuttu. "Sen şey mi yapsan, abiciğim?"

"Ha ben," dedim şaşkınca ve orta sehpanın üzerine kondurduğum boyundan asmalı minik çantama uzandım. "Şey yaparım, aşağıda kantinde bir meyve suyu yudumlarım..."

Tam çantamı kucağıma çekmiş ve oturduğum yerden ayaklanacaktım ki, sağ omzumda bir el belirdi. Ne oluyor, dercesine Melih'e dönmemle, Melih "Jülide misafir değil," dedi katı bir tutumda. "Biraz kalsın, sonra gitsin..."

Volkan abi oturduğu tekli koltuktaki bedenini hoyratça Melih'e çevirirken "Lan manyak mısın?" dedi. Ben Melih'in manyak olduğuna elbette emindim ama manyaklıklarını benim üzerimde deneyimlemediği için garip hissettirdi.

Omzumun üzerindeki elinin üstüne elimi atıp, elini hafifçe sıkıştırdım. "Çıkayım ben," dedim, bana kıyamayışına içim erise de. "İşiniz bittikten sonra yine görüşürüz."

İşleri bittikten sonra elbet görüşürdük ama ne işleri olduğunu dahi anlayamamıştım. Gözlerim odanın içerisinde dikilen inzibatlara ve ortalarında tedirgince dikilen kadına ilişti. Kadının saçı başı o kadar toz toprak içerisindeydi ki savaştan çıkmış gibiydi. Üzerindeki alaca desenli gömleğin alt kısımları bir ağaç dalına takılmışçasına yırtılmıştı. Gözlerim bedeninde aşağılara doğru kayacakken, belir-

gin karnını fark etmemle dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. O arada Melih; "Oturtun şunu!" dedi, despot bir tonda. Kadın bir koltuğa oturtulmadı. İnzibatların gözleri Serdar abiye sorarcasına dönerken, Melih "Oturtun şunu!" diye bu defa bağırdı.

Kadın bir koltuğa yine oturtulmazken, oturması için bir sandalye çekildi. Oysaki Melih onların altıydı ama üstü olanlar, babamın Melih'i pürdikkat izleyen gözlerine bakıp bir anlam çıkarmaya çalışıyorlardı. Odanın içerisinde kadının aldığı titrek nefeslerden başka herkesin sesi kesildi. Muhtemelen babam tepki vermeyince bir bildiği olduğuna kanaat getirdiler. Omzumdaki elin elimin altından çekilmesiyle kalbim dövünmeye başlarken, sağ yanımda bir mermi namluya sürülünce kadına bakan gözlerim irileşti. Kadın ise, sağ yanımda ortaya çıkan silah benim kafama dayanacakmış gibi hissizdi.

Melih "Şimdi..." diye yüksek bir oktavdan söze başlayınca, sağ omzumun üzerinden bedenine dönüp baktım. "Ben bir kere soracağım, sen bir kere cevap vereceksin!" Ben Melih'in yüzüne alttan alttan, dik dik bakarken, yüzüme bakakalan en az altı çift göz vardı. "Bana bakarak değil," diye aniden bağırınca, oturduğum yerde sıçradım. O arada Melih, kendisine bakan çehremi tuttu ve tam karşımda kalan kadına çevirdi. "Bu gözlere bakarak yanıt vereceksin... Ve ben yalan söylediğini anlarsam, kafana bu gözlerin karşısında sıkıvereceğim..."

Yüzümdeki ellerinin üzerine ellerimi atıp çekiştirmek istedim. Titreyen ellerim oldukça güçsüzken, Melih'in yüzüme yerleştirdiği elleri birer pençe gibiydi. "Ne yapıyorsun?" dedim ama sesim muhtemelen Melih'e dahi ulaşmadı.

Melih lafı uzatmadan "Bebeğin babası kim?" deyince yutkunamadım bile. Gözlerim mümkünmüş gibi daha çok irileşirken, can çekişen koyun misali boynumu oynatmaya başladım. Ben başımı kaçırdıkça, Melih'in yüzümdeki baskısı arttı. "Cevap ver!" bağırışıyla hıçkırasım tuttu ama titremelerim ondan önce davrandı. "Bize biraz yüzbaşıyla anılarından bahsetmek ister misin, Arjin?"

İsmini işitmemle, vücudumdaki kanların hepsi çekilmiş gibi donakaldım. Arjin ile gözlerimiz kesişti. Olmak istediğim bir yerde değildim ve konumum oldukça aşağılayıcı hissettiren cinstendi.

Ben, evliliğim, ölmüş bebeğim! Biz, olmamamız gereken bir çerçevedeydik...

Arjin, "Bebeğin babası," diye kaba bir ses tonuyla konuşmaya başladığında, gözümün önünde siyah, minik benekçikler uçuşmaya başladı. "Yüzbaşı değil..." Utanmasam bana bakan yüzünde şefkatli bir tebessüm belirdi, diyebilirdim. "Kim olduğunu bilmiyorum ama yüzbaşı değil," diyerek başını iki yana salladı. "Yüzbaşının bir bebeği vardı ama onun da anası karşımdadır."

Aldığım nefesler hararet yapan motor misali sıklaşırken, Melih'in yüzümdeki elleri omuzlarıma indi. "Bizim sorularımız bitti," diyerek, tutunduğu omuzlarımdan bedenimi ayaklandırdı. "Gerisi sizindir..."

Zira Melih çantamı alıp bedenimi ilerletmeseydi, adım atabildiğimi dahi hissedebilen bir varlık değildim. Melih tarafından odadan çıkarılana kadar asla Arjin ile gözlerimizin teması kesilmedi. Ne aradım o gözlerde, bilemiyorum. Odadan çıkarıldıktan sonra ise nereye gideyim, bilemedim. Annemin fotoğrafına doğru ilerlesem, yüzüme bakıp; "Zayıfsın!" diyecekmiş gibi hissettim. Alp Aslan ise lavaboya diye gidip, kuş olup uçmuş gibiydi. Aldığım nefeslerin sesi düdük yutmuşum gibi çıkmaya başlayınca, sol elim boğazıma sarıldı. Midemde ekşi, iğrenç bir tat belirdi. Sağ elimle Melih'in bedenime tutunan kollarına yapıştım ama tırnaklarımla derisini hiç ettiğimin bilincindeydim. "Tansiyonum," derken, sesim iyicene kısıldı. Ense köküm dövünmeye başlayınca, boğazımdaki elim enseme tırmandı. Zar zor kekeleyerek "Revir," diyebildim devamında.

Melih bedenine tutunan sağ kolumu kendi boynuna dolayıp bedenimi kucaklarken, "Bana nazlı bir kız daha getirdiğini hissediyorum," dedi huysuzca. "Dipçik gibi delikanlı olaydı o içindeki kapsül, tansiyonun yükselince *'De get, sikerim senin tansiyonunu!'* derdi!"

Söylemek istediğim pek çok şey vardı; "Ben de senin yapacağın işi şey edeyim!" demek gibi... Ancak revire girer girmez ağzıma dayanan hava makinasından derin derin soluklar almaya çalışmaktan başka bir şey yapamadım. Bir yandan tansiyonum ölçülürken, tepemdeki beyazlığı sarılığa evrilmiş tavanda tam tamına beş kez Melih'in saçını başını yolduğumu canlandırdım. Nefesimin normal

düzeye geldiğini hissedince, yüzümdeki maskeyi çıkardım ve ilk sorduğum soru "Neden?" oldu. Derin bir nefes aldım hızlıca. "Hem, Alp Aslan nerede?"

Melih ilaç dolabına dayadığı sağ omzundan kuvvet alarak bedenini doğrulttu ve göğsünde bağladığı kollarını çözdü. "Sen aksiyon severdin," derken, nefesimin kesilmesine benden çok şaşırmış gibiydi. "Ne bileyim ben, hık diye gideceğini?"

"Neden?" dedim tekrar dilimi ısırarak. "Neden, Melih?" Defalarca yutkundum. Boğazım içeriden tırnaklanmış gibiydi. "Sen de önceden beni severdin..."

Melih mahcupça kısa, koyu kahve saçlarını karıştırırken kaşlarını havalandırdı ve havalanan kaşları sayesinde alnının ortasında üç tane çizgili katman belirdi. "Biz," dedi yüzünü buruşturarak. "Bin tane yalanı aynı anda söyleyebilen mahlûklarız. Yani... Sana, ilgisi yok desek bile, içinde hep bir acaba kalacak gibiydi. Kızdan duy istedik..." Çocukça omuzlarını silkti. "Ne bileyim amına koyayım! Kocanla benden ortaya çıkacak çocuk ne kadar düzgün olursa, plan da o kadar düzgün oluyor işte!"

"Kocam?" dedim hayretle ve hayretim sinirimle perçinlendi. "O, ondan şüphe edeceğim diye beni o kadınla yüz yüze mi getirdi?" Başımı yattığım yerde iki yana salladım, içine çekildiğim kâbustan uyanmak istercesine. "Kendisi de yüzleşseydi, doğum masraflarını falan üstlenirdi!"

Alnıma elinin tersini yaslayıp yüzüme doğru eğilince, şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Ayarların bozulmuş," diyerek hızla bedenini doğrulttu. "Sen doğurana kadar böyle gidersen, Alpiko; *'Beni siken yok mu?'* diye bağırır dokuz ayın sonunda!"

"Hamileyim ben!" dedim öfkeyle. Melih'in yüzü alaylı bir ifadeyle kaplandı, *"Harbi mi?"* dercesine. "Oturup sırayla ayaklarımı ovduracağıma, şeylerle yüzleştiriliyorum! Hastasınız siz!" diyerek hızla doğruldum. Geceden bir büyük içmişim gibi beynim dönendi. "Beni de delirttiniz sonunda! Ama şimdi de nasıl delirdiğimi soruyorsunuz yüzsüz gibi!"

Sedyeden ayaklarımı sarkıtıp oturduğumda Melih hızlıca çömelip, kollarını dizlerime yaslayarak "Pişt," dedi muzipçe. "Senin

pisicik dışarıda, başı okşansın diye bekliyor..." Yüzü buruştu huysuzca. "Evde bir disko yaptın da üç günde bir kapatıp terbiye mi ediyorsun, bilemedim..." Söylediğine göz devirmekle yetindim ama Melih oturduğu yerden, omzumu çürütmek istercesine işaret parmağıyla dürttü. "Hadi git," diyerek göz kırptı. "Hadi git de bizimkinin rengini öğrenelim!"

"La havle!" derken, bedenini hafifçe itip ayaklandım. "Bir cinsiyetçiliğin eksikti, Melih!"

Ben öfkeli bir boğa misali revirden çıkarken, Melih dua eder gibi iki elini çenesinin altında birleştirmiş şekilde peşimden geliyordu ama "Niye öyle diyorsun, kızım? İkisi aynı şey mi?" sorusuyla duraksadım.

Duraksadığım anda solumda kalan Alp Aslan'ı görünce adımlarım kendisine yöneldi. Tıpkı Melih'in tarif ettiği şekilde süt dökmüş kedi gibi beklemesi sinirle gülümsememe neden oldu. "Koca koca adamlarsınız ama karnımdaki kadar akıl kırıntısına sahip değilsiniz!" diyerek, ikisine de kınarcasına birer bakış attım. Ardı sıra işaret parmağımı Melih'e doğrulttum. "Oğlum, olur da sefasını sürerim diye düşünüyorsan yanılıyorsun! Nasıl ki kızımı sana yedirmezsem, oğlumu da sana oyun hamuru ettirmem!"

Melih kollarını iki yana açtı ve "Fena mı?" diye bağırdı sevinçle. "Şurada," dedi ve sağ elini dizine kadar, yere paralel bir şekilde indirdi. "Şu boylarda, üzerine dikilen üniformayla 'Dikkat!' diye yarım yamalak bağıran bir oğlan çocuğu... Fena mı olur ha?" Gözlerinde o kadar eğlenceli parıltılar vardı ki, gülümsememi gizleyebilmek adına iki elimi de dudaklarıma örttüm. Melih'in gözleri destek istercesine Alp Aslan'a döndü. "Valla biz bakarız ona!" dedi coşkusundan hiçbir şey kaybetmeden. "Daha iki yaşında çarşaf germeyi bile öğrenir! Postal vazelinler falan..." Alt dudağı öne doğru bükülürken, sol omzunu kıstı. "Düzenli, disiplinli mis gibi çocuğun olur işte! Fena mı?"

Sol elimin parmaklarını iki kaşımın arasında bir aşağı bir yukarı sürerken, "Kızım olursa bakmayacak mısınız?" dedim imayla. Melih'in dudakları hayretle aralanırken, bakışları tekrar Alp Aslan'a

döndü. "Babasına bakma hiç..." diyerek, başımı iki yana savurdum. "Babasının, kızına pembe tütülü taytla bale sözü var..."

Melih önce "Ne?" dedi hayretle. Sonra iki elini öne doğru, *"Yazıklar olsun!"* dercesine savurdu. "Senin vereceğin söze tükürey im!" dedikten sonra da bir güzel tükürdü. "*'Tutar elinden, parka götürürüm,'* demek neyine yetmedi, pisicik?"

Alp Aslan derince oflarken, sol eli belime yerleşti. "Hevybanû abartıyor, sen de keriz gibi yiyorsun! Sürekli bir şeyler yemek sizin ailede genetik!"

Konu yeme eylemine gelince "Acıktım!" dedim olduğum yerde sivrilerek. "Ayrıca, çocuğuma cinsiyeti ne olursa olsun üniforma giydirecek değilim!"

Melih "He ya he!" derken, Alp Aslan tuttuğu belimden bedenimi çekiştirdi.

"Acıktık, diyorlar," dedi Melih'e hitaben gözlerini irileştirerek. "Sen hâlâ bizi oyalıyorsun!"

"Hiç!" dedim saçlarımı savurarak. "Demez; gel kardeşim iki yemek ısmarlayayım!"

"Ulan sen koca danayı yersin!" diye bağırınca Melih, gözlerim sinirle kısıldı ama Alp Aslan'ın sus işareti yaptığını da görmüş bulundum. Alp Aslan susmasını belirttiği için olsa gerek, dönüp bu sefer Alp Aslan'a sardı. "Sus, diyor bir de. Sen hele giy o pembe donu, bak bakalım ben senin fotoğrafını yerli Elizabeth diye koğuşlara astırıyor muyum astırmıyor muyum?"

Melih'in gür kahkahasına, Alp Aslan'ı pembe bir taytla hayal ettiğim için minik kıkırtılarım karıştı. Alp Aslan'ın ise yalandan öfkeli nefesleri...

Bayramlaşma amacıyla geldiğimiz alaydan kimseye hoşça kal dahi demeden kafamıza göre çıkıp yola koyulduğumuzda, canımın ne istediğini zerre bilemediğim için "Her şeyi bulabileceğimiz bir yere gidelim," diye belirtmeyi unutmadım. Alp Aslan arabayı bir yerde durdurduğunda, her şeyi bulabilmek tek ümidimdi. Girdiğimiz restoranda binbir seçenek sonrası peynir soslu bir makarnaya karar vermem Alp Aslan'ı şoke etti ama aldırmadım. Restoranda

oturmak yerine paket isteyip arabaya binerek, nerede olduğunu bilemediğim doktorun yolunu, yemeye başladığım makarnamla tuttuk.

Birden "Ne hayal ediyorsun?" sorusuyla duraksadım.

Yol ve benim aramda gezinen meraklı bakışlarına karşılık hin bir şekilde gülümsedim. "Sana bale taytı giderebilecek minik bir kız çocuğu..."

Alp Aslan hafifçe boğazını temizleyip, bakışlarını yolda sabitlerken; "Tayt sorun değil de," diyerek yüzünü buruşturdu. "Biliyorsun..." Başı kararsız ve çekingen bir tavırla hafifçe sağa sola savruldu. "Benim kızım bir türlü olamıyor..."

Olan da ölüyor muhabbetine girmek istemediğim için "Vakti gelince görüşürüz," dedim, talepkâr tavrımı sürdürerek.

Alt dudağını dişlerinin arasında ezerken, sol gözünü muzipçe kırptı. "Kız olana kadar benden çocuk yapacak gibisin," deyişine, *"Bilemem,"* dercesine omuz silktim. Sağ elinin serçe parmağını iddialaşmak için uzattığında, gözlerim merakla kısıldı. İşgüzar gözleri hırsla parlarken, "Her iddiasına girerim ki, ilk bi' 7.65'imiz olacak..." dedi.

Cinsiyet fikrimi sorarken kendi fikrini dillendiremediği için "7.65?" dedim merakla. Bebeğime takılan lakaptan bir yandan kurtulmak isterken, bir yandan da buna alıştığımı fark edince, bezgin bir şekilde makarnamı kutusundan kaşıklamaya devam ettim. "Allah'ım," diyerek iç çektim. "Çocuğuna 7.65 demekten mutluluk duyan baba mı?" Yüzümü muzipçe buruşturdum. "Yine de sen; seslenişini de işitmeyi nasip et ya Rabb'im, ne yapalım..." İşaret parmağımı yüzüne doğrulttuktan sonra inadımdan ödün vermeyerek "Giydireceğim o taytı sana, görürsün," diye bir güzel meydan okudum.

"Ne isteyeceksin?" dedi aniden, anlamadığım için *"Niçin?"* dercesine başımı salladım. Gözleriyle karnımı işaret edip, "Kız da olsa erkek de olsa karşılığında ne isteyeceksin?" diye sordu merakla.

Evlatlarımı bir ödül sonucu doğurmayacağım için omuz silktim, *"Hiç..."* dercesine. Gözüm elimde tuttuğum makarna kutusuna kayınca, "Varını yoğunu ben yiyorum sonuçta," diyerek yüzümü buruşturdum. Bilmem kaç peynire bulanmış makarna içimi kıymaya

başlayınca, yüzümün buruşması içten gelen bir hâle doğru yol aldı. "Aç açıkta bırakma yeter," deyip, elimdeki makarna kutusunu iğrenircesine torpidonun üzerine doğru resmen fırlattım.

Alp Aslan yüz ifademi gördüğü gibi "Miden mi bulandı?" deyince, *"Geçer,"* dercesine elimi savurarak, camı açıp derin bir nefes aldım. Tavrımla rahatlayınca, uzanıp basketbol topunu tutar gibi karnımı avuçladı. "Aferin babacığım," dedi, inanamadığım şekilde babacan bir tonda. "Böyle tapa gaz yemeye devam!" Ardından bana çevirdiği gülen gözlerinden soldakini *"N'aber?"* dercesine kırptı. "Aslan yattığı yerden belli oluyor ama sen hâlâ tütülü tayt hayali kurmaya devam et," diyerek omuz silkti. "Ne yapalım, gönlün olsun diye yapacağız bir düzine çocuk..."

Birkaç kez daha dillendirirsem, gerçek olacağına ben bile inanacak konuma gelmiştim ama yine de "Ha, tayt beni bozmaz, diyorsun yani?" dedim söylediğine inanamayarak.

Alp Aslan karnımı usulca okşamaya devam ederken, yüzüne dingin bir gülümseme yerleşti. "Bozmaz, Hevybanû," dediğinde, kalbimde kanat çırpan kuşlar onun göğüne doğru yükseldi. "Onlardan gelen hiçbir şey beni bozmaz..."

Dinginleşen ruhlarımızla gideceğimiz yere varıp, en üst katı muayenehaneye çevrilmiş yüksek binaya girdiğimizde, ellerim çoktan heyecandan ter içerisinde kalmıştı. Merdivenleri çıkarken, heyecanı çenesine vuran Alp Aslan "Nasıl soyunacaksın acaba?" diye söylendi durdu.

Nefesim sigarayı elinden düşürmeyen Alp Aslan'ınkinden on kat daha fazla daralırken "İyi de ben, doktora değil bayrama çıktım," diyerek, kendisiyle inatlaşmaktan yine de geri durmadım.

Muayenehanenin zilini çaldığımızda; bizi tepesi kelleşmiş, gözlüklü, kırklı yaşlarının başında, erkek bir doktor karşıladı. Açtığı kapının pervazından "Alp Aslan Bey," diyerek, usulca bir adım geri çekildi. Sanki Alp Aslan muayene olacakmış gibi kendisine Alp Aslan'ı muhatap alması komiğime gitti. "Buyurun, hoş geldiniz!" söyleminden sonra işaret ettiği alana gönüllüce ilerledik.

Ardımdan gelen Alp Aslan "Bayram bayram rahatsız ettik, Kazım Bey," dedi, çekingen bir tonda.

İsminin Kazım olduğunu öğrendiğim beyefendi ise "Olur mu hiç öyle şey?" dedi. Bence olurdu çünkü burası özel bir muayenehaneydi. "Hastaneden sakinlik için geçtiğimiz hafta ayrıldım. Kendi hastalarımın düzenini bir şekilde devam ettirmek zorundayım," dedi ve bir an duraksadıktan sonra "Oturun lütfen," diye ekledi, beyaz deri koltukları işaret etti. "Vildan Hemşire özel durumunuzdan bahsedince geri çevirmek istemedim."

Koltuğa oturdum ama çok kalma heveslisi olmadığım için "Aslında hemen muayene olsak, sizi de daha fazla tutmasak iyi olur," dedim.

Kazım Bey henüz oturmaya yeltendiği koltuktan gerisin geriye ayaklanırken "Anne adayımız sabırsız," dedi gülümseyerek. "O zaman işe muayeneden başlayalım..."

Kazım Bey'in yönlendirmesiyle arkadaki muayene odasına ilerledim. Karnımın üzerinden şerit gibi geçen gömleğimin kuşaklarını sökerken, Alp Aslan kinaye ile başını salladı durdu. Eteğimin belini hafifçe aşağı doğru ittiğimde yeterli alanı açmış bulunduğumdan, Kazım Bey; karnıma sıktığı jelin ardından probu hafifçe karnımın üzerine yasladı. Peşi sıra 7.65'in boy ve kilo ölçümleri yapıldı. Kıyaslamak gibi bir isteğim olmasa da İmre geriden gelen bir bebekken, 17 hafta 3 günlük olan 7.65 ileriden giden bir bebek olduğunu 140 gram ağırlığıyla resmen kanıtladı. Kazım Bey'in sorduğu testleri yaptırmadığımı söylemem, Alp Aslan'ın bana kötücül bakışlar atmasına neden oldu. Detaylı ultrason harici başka test yaptırmak istemediğimi söylemem ise kötücül bakışlarının katmerlenmesine sebep oldu. Ben bir doktordum ama tıbbın yetersiz kaldığı şeyler de mevcuttu. İmre; her şeyiyle geriden geliyor olsa bile, tüm tahlillerden sağlıklı geçmiş bir bebekti ama kavuşma seçeneği benim ya da tıbbın elinde olan bir şey değildi ne yazık ki... Detaylı ultrasona girdiğimizde de çoğu şeyin netleşeceğini bildiğim için tek test yöntemiyle sıyrılmayı tercih ettim. Belki de bir doktora yakışmayacak ama evladını ömrü olmadığı için toprak altına koymuş bir anneye yakışacak şekilde doğru bildiğimi yaptım.

"Eee," dedi Kazım Bey o arada. "Cinsiyet iddiasına girildi mi?" Meraklı ve muzip bakışları bir Alp Aslan'ın bir de benim üzerimde

dolanırken, yüzlerimizde mimik oynamadığını fark edince; "Çiftler genellikle cinsiyet tahminini bir yarışa çeviriyor," diyerek kendisini açıklamaya girişti. "Oysa, ha kız olmuş ha erkek, ne farkı var ki?"

"Peki," dedim araya girerek. "Bizimkinin cinsiyeti belli mi?"

Kazım Bey başını hevesle aşağı yukarı salladığında, kalbimde bambaşka bir heyecan belirdi. Cinsiyetinin benim için de bir önemi yoktu ama elimi sıkı sıkıya tutan Alp Aslan ile öğrenebilecek olmanın telaşı bambaşka bir histi. "Kendisi size direkt söylesin," diyerek, ultrason cihazında iki tuşa bastı ve ultrason görüntüsünü aldı. Aldığı ikili minik fotoğrafı hafifçe salladıktan sonra bana uzattı. Sol elimle fotoğrafı kavrarken, Kazım Bey işaret parmağıyla bir noktayı işaret etti. "Yukarıdaki görüntü; yüzü, gördüğünüz gibi..." 7.65'in içeride pek bir kederli olduğu kesindi. Çünkü o yüz ifadesinin başka bir açıklaması olamazdı. "Aşağıda gördüğünüz ise," dedi ve kaşlarını muzipçe havalandırdı. "Pipisi..."

Böyle bir ifade beklemediğim için "Erkek yani?" dedim hayretle.

Kazım Bey gülümsemesini genişletirken "Yani," dedi, beni rencide etmek istemezcesine. "Kordonunu da görüyorsunuz. Kız çocuklarında kordon bazen yanlış anlaşılmalara neden olabilir ama sizinki *'İşte bu kordon, bu da benimki,'* dercesine durduğu için yüzde yüz erkek..."

Dudaklarımdan başka kelime öbeği dökülmezken, bakışlarımı Alp Aslan'a çevirdiğimde, alt dudağını düşmanıymış gibi dişlediğini gördüm. Sevinmiş miydi yoksa sevinmemiş miydi, bilemedim. Hoş, evladın cinsiyetine sevinilir miydi, onu da bilemiyordum...

7.65'in cinsiyetini de öğrendikten sonra muayene odasından çıktık. Ardından Kazım Bey, bilinen prosedürleri meraklı Alp Aslan'a bir bir sıraladı. Kendisini istediğimiz zaman ya da aklımıza bir soru takıldığında arayabileceğimizi söyledi ve kartını alarak muayenehaneden ayrıldık. Arabaya varana kadar aramızda herhangi bir konuşma geçmedi. Arabaya vardığımızda ise ilk tepki Alp Aslan'dan geldi. "Eee," dedi muzipçe. "7.65'i baklava festivaliyle kutluyor muyuz?"

Alt dudağımı dişlerken "Sevindin mi?" dedim tereddütlü bir tonda. "Yani yukarıda ikimiz de çok şey yapamadık ama..."

Alp Aslan arabayı çalıştırdığı hâlde ilerlemek yerine durarak, başını benden tarafa çevirdi. "Ben," dedi biraz çekingen bir tavırla. "İnsan içinde çok şey yapamıyorum ama kendisine bire bir restleşme konusunda sözüm vardı..." Yüzünden iç ısıtan bir gülümseme geçti. "Eve bir gidelim, bir de ben alacağım boyunun ölçüsünü ama," dedi ve derin bir nefes alarak duraksadı. Nefes alırken gözlerini irileştirmeyi de atlamadı. "Sevindim," dedi makul bir tonda. "Kız deseydi de sevinecektim ama hem kız hem oğlan, bunlar ikiz, deseydi; muhtemelen bir tur da Kazım Bey'i kucağımda döndürebilirdim..." Onu saf gibi ciddiyetle dinlerken, söylediğinin gözümün önünde canlanması neşeli bir kahkaha atmama sebep oldu. "Eee," dedi bir daha, hevesle. "Baba sizi nereye götürsün, size ne ısmarlasın?"

Gözüm torpidonun üzerine bıraktığım makarna kutusuna ilişirken "Şey," dedim mahcupça. Ardından elimle saçlarımı karıştırdım vakit kazanmak için. "Alp Aslan, ben sana şeyi söylemedim." Kaşları merakla çatıldı ve *"Neyi?"* dercesine başını iki yana salladı. "Sen burada yokken, yani görevdeyken..." Dikkatini tamamen bana verdiğini belli edercesine, direksiyondaki ellerini çekip bedenini bana doğru döndürdü. "Beni annen aradı..."

Kısılan gözleri arabanın içerisinde birer tur attıktan sonra "Yani?" dedi sıradan bir tavırla. "Canını sıkacak bir şey mi söyledi?" Yüzünden sinirli bir gülümseme geçti. Sol elinin parmakları burnunun kemerini kendisine mesken tutarken, "Hoş, söylese ne? Sanki sorunca söyleyeceksin!" diye söylendi.

Gözlerimi arabaların vızır vızır geçtiği caddeye çevirip "Sanırım bir anneye ihtiyacım vardı," diye mırıldandım. Alp Aslan'ın, elini yüzünden çektiğini ve bana baktığını gördüm ama kendisine bakamadım. "Beni aradığında hamile olduğumu söylemiş bulundum..." Omuzlarımı kısarken, yüzümden de buruk bir tebessüm geçti. "Biraz sevgi kırıntısına boynunu uzatan kedi salaklığı var bende, bilirsin..." Cesaretimi toplayıp gözlerimi gözlerine çevirdiğimde, mavilerinde safi bir şaşkınlık vardı. Gözlerindeki şaşkınlık, Nazmiye Hanım'la olan telefon konuşmamı çiçek böcek edasıyla bitirdiğimde bende de olandandı. "Eskişehir'e gidelim mi?" dedim hevesli ama ısrar etmekten de çekinir bir hâlde. "Bayram zaten. Hem 7.65'in cinsiye-

tini de söyleriz... Belki..." Devam edebilmek adına hafifçe boğazımı temizledim. "Bana odanı, çocukluk anılarının geçtiği yerleri gösterirsin..."

Alp Aslan, bir sevinç belirtisi göstermediği gibi "Babamın durumu mu ağırlaştı?" diye de sorunca, beni hepten yanlış anladığını anladım.

"Yoo," dedim direkt.

"Annemin mi bir şeyi var?"

Şaşkınca gözlerimi kırpıştırırken, "Yok," dedim tekrar. "Yani o beni arayınca ben şey oldum. O da garip davranmadı, bilemiyorum..." Parmaklarımı kaşlarımın üzerinde dolandırırken, resmen ter attığımı hissettim. "Sait baba, bayramlarda dahi aramadığını söylemişti. Hem şeyden gidersek kuru baklava da alırız demiştim ama," dedim ve *"Boş ver,"* dercesine sol elimi savurdum. "Şey yapalım en iyisi... Eve gidelim."

Emniyet kemerimi takmak için yeltendiğim anda henüz dizlerimin üzerine indiremediğim sol elim Alp Aslan tarafından havada yakalandı. "Senin," dediğinde, midemden kalbime doğru bir volkan tırmanmaya başladı. Tuttuğu sol elimin üzerine bir öpücük kondurdu hızlıca. "Elin," dedi ve elimin üzerinden çektiği dudaklarını dudaklarıma yöneldi. Dudaklarıma minik ama baskın bir öpücük kondurduktan sonra "Dilin," diye mırıldandı. Gözleri bacaklarıma indiğinde muzipçe gülümsedi. "Ayaklarının altını evde öpeceğim ama..." İç çekerek başını iki yana salladı. "Her bir zerren cennetin ta kendisi... Sen, yeryüzündeki en hakiki annesin..."

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM III
KAYBEDİLMEYEN SAYGININ SEVGİYE YANSIMASI

"Yetişkin olmuş çocuk yüreklerdeki izler, yıllar ne kadar geçerse geçsin bakidir."

JÜLİDE ŞAHİN

Eskişehir'e gidelim, demiştim demesine hatta Antep'ten baklava alırız diye de dillendirmiştim amma velakin yolculuk süresi dudak uçuklatan cinstendi. Bu yüzden yola koyulacağımız anda sinek gibi vızıldamaya başladım. Önce "Vazgeçtim baklavadan!" dedim bir çırpıda ve Alp Aslan *"Emin misin?"* dercesine yüzüme baktı. Sonra kendisini uçağa binmek için ikna etmek üzere duygu sömürüsü yapmaya çalıştım. "Çok uzun," deyişimi zinhar anlayamadı. "Yol çok uzun..."

Gülsün mü sinirlensin mi bilemediği bir anda, "Gitmekten vazgeçtin, öyle mi?" deyiverdi.

Ellerimi hayır dercesine sallayıp "Yok," dedim uzatarak. "Ama şey yapsak, uçağa binsek olmaz mı?" Kaşları jet hızıyla hayır dercesine havalanınca, işgüzarlığa giriştim. "Yani tabii biliyorum, biletler pahalı ama istersen biletleri ben alırım," diyerek maddiyata vurgu

yaptım. Alp Aslan'a göre hayat müşterekti ama ben onun parasını yediğim müddetçe müşterekti. Gözleri *"Yok artık,"* dercesine irileşince gülümsedim. "Valla seni bilmem," diyerek inatla omuz kıstım. "Biz oğlumla uçağa bineceğiz. Sen istersen arabanla tın tın arkamızdan gelirsin..."

Huysuz bir tonda "Yaş mı diyeceğim ama," dedi ağzının içerisinden homurdanarak. "Hep yaş, anasını satayım..." Bana ne, dercesine omuz silktim. Ayaklarımı arabanın tavanına yükleyip seyahat etsem de on beş saatte davula dönerdim. "Bari eve dönüp eşya alalım..."

Hızla cıklamam sonucu sinirli bakışlarının hedefi oldum ama yine de "Bırak biraz yalnız kalsınlar," dedim, Tanju ile Nurhan'ı ima ederek. "Şimdi eve gitmeye kalksak, bir buçuk saat gidişimiz, bir buçuk saat dönüşümüz... Eşya hazırla derken geceye kalırız. Ben akşam yemeğine yetişelim istiyorum..."

Sinirden ısırmak zorunda kaldığı diliyle, başını savururken "Köyde o etekle tepelesin seni horozlar, ben seni göreceğim!" dedi.

"Köye geçmeden Eskişehir merkezden bir eşofman alırız canım!" dedim umursamazlığımı konuşturarak. "Dağ başına gitmiyoruz ya sonuçta! Havaalanından da araba kiralarız."

"Yok!" deyince yüksek bir tonda, şaşkın bakışlarım kendisine döndü. "Köy otobüsüne bindireceğim ben seni, inat ve esefle. Bindireceğim ki biraz burnun sürtsün, aklın başına gelsin!"

"Ne varmış benim aklımda?" derken sesim içime kaçtı. Başımı camdan dışarı sinirle çevirdim. "Yaz geldi... Altı üstü bir etek giydim! Sanırsın her gün, her gece dışarı çıkıyoruz da ben sürekli etekle gezen biriyim!" Eteğimin solundaki piliseleri aşağı doğru çekiştirdim. "Hem mini bile değil!" Yani bana göre değildi... Dizimin tam dört parmak üstündeydi ve ayağımda topuklu ayakkabı olmadığı için paçalı güvercinden hâlliceydim.

Alp Aslan'ın sinirli nefesi arabanın tavanını resmen dövdü. "Yemin ederim kısa tanımını sormaya korkuyorum," deyişine karşılık, *"Sorma,"* dercesine kaşlarımı havalandırdığım sıra, gözleri üst üste attığım bacaklarıma kaydı. "Benim bu kadar gözüm kayıyorsa milletin nereleri kayıyordur, kim bilir?"

Pes edercesine ellerimi havalandırıp "Tamam!" dedim dik bir tonda. "Aldım ben zaten hevesimi! Üstüme başıma bir şeyler alalım. Bozarsın sonra fermuarını! Bak izin de verdim! Rahatla!"

Alp Aslan yüzünü buruşturup, sesini de değiştirmek suretiyle "İzin de vermişmiş!" dedi alayla. "Sanki kendisine soran var da!"

Yaşlı teyzeler gibi cık cıklayıp; "Duy bunları oğlum, duy!" dedim sinirle. 7.65 demek yerine, normal, sıradan bir şekilde seslenmek o kadar hoşuma gitti ki, dağa taşa bile bağırabilirdim. "Sen iyisi mi babanın, ne dediğini yap ne de yaptığını yap, evlatçığım! Al sana anacı olmak için bir sebep daha!"

Alp Aslan terslensin diye bekledim ama onun yerine gülerek baş savurdu. "Sakın baban gibi karı köylü olma, oğlum!" deyince, gözlerim şokla irileşti. Alp Aslan karı köylü müydü yani? Benden başka bir karısı yoksa şayet, söylediği pek mümkün değildi... "Bir lafıyla; önünden geçmediğin köye, ana baba eli öpmeye gidersin sonra... Hoş," dedi ve bana hin bir bakış attı. "Sende bu ana varken şey ede ede gidersin elini öpmeye ya neyse!"

"Az önce ayağımın altını öpmeye yer arıyordun hani?" dedim, bir hindi misali kabararak. "Şimdi beni mi beğenmiyorsun?"

Kendi kendime uzunca bir müddet trip atabilir, kavga edebilir ve küsebilirdim çünkü ruh hâlim gerçekten alınganlığa çok müsaitti. Alp Aslan sağ elini aniden enseme atınca, yüzümün solu sert göğsüne hızla çarptı. Dudaklarımın arasından huysuz bir inilti sıyrılırken, başımı göğsüne bastırıp peş peşe saçlarımın üstüne öpücükler kondurdu. "Beğendik de aldık, kızım!" dediğinde, yüzüm göğsüne yaslıyken *"Hoo!"* tarzında inlemeler eşliğinde karın boşluğuna bir çimdik attım. "Aslında seni beğenmeyen ölsün be, demek isterdim, çok sevgili karıcığım... Ama ben arızalı bir adamım, sense benim koynumun en güzel sakladığısın... Bu yüzden, benim katil olmama ve senin benden ayrı kalmana hiç gerek yok. Ben beğeniyorum, kâfi..."

Başımı göğsünden çekmek yerine, bir de gözlerimi huzurla kapayıp "Nasıl da güzel çevirdin lafı..." dedim alayla. "Melih bugün 'Biz tek ayak üstünde kırk yalan söyleyen insanlarız,' derken ne kadar da haklıymış..."

"Söylediklerimin hangisi yalan?" derken eli saçlarımda bir aşağı bir yukarı gezindi. "Seni beğeniyor oluşum mu yoksa başkalarının seni beğenmesine tahammülsüz oluşum mu?" Laf kalabalığını dağıtıp yalın hâlde sorunca, yalan olduğunu iddia edebileceğim hiçbir şey kalmadı. O da egosuna yaraşır şekilde "İşte böyle suspus kalırsın," dedi ve skor hanesine bir puan daha ekledi.

Havaalanına gidene kadar ikimizden de ses çıkmadı. Eskişehir'e uçuş bulamamız sonucu rotamızı Kütahya'ya çevirdik. İki saati havada yiyip, öğlen üçte bindiğimiz uçaktan akşam beşte ancak indik. Havaalanından çıkmamız ve Eskişehir'e geçmemiz de bir iki saati bulunca, yüzüm ister istemez asıldı. "Akşam yemeğine yetişemeyeceğiz," dedim küskün bir tavırla.

"Haber vermiş miydin?" diye sorunca, hayır dercesine başımı salladım. "E o zaman, sana özel sofra kurulmasının tadını çıkar."

"Yine de gündüz gözüyle gidebilmeyi tercih ederdim," dedim hevesim yarım kalmışçasına. "Şimdi eşya bak derken, eve varmamız gece on olacak belki de..."

"O zaman..." dedi uzata uzata, benim neşemi de kendisine katarak. "Yemeği yolda yiyelim. Sen yarın mükellef bir kahvaltıyla güne başlarsın... Ben de tam bir hanımcı olarak sana dağ bayır tanıtımı yaparım."

"Harbi mi?" dedim heyecanla. Alp Aslan, neye heyecanlandığımı anlamayınca yüzüme tip tip baktı. "Gezdirecek misin beni? Yani biraz çocukluk anısı falan anlatacak mısın?"

Başını aşağı yukarı sallarken, "Tabii," dedi yine uzata uzata. "Sen ne istedin de ben hayır dedim?" Hevesli ve yeni yetme bir çocuktan farksız olduğum için olsa gerek, el çırpmakla yetindim. Eskişehir'e girdiğimiz gibi camdan dışarı ilk defa geliyormuşçasına bakınırken, Alp Aslan iç gıcıklayan bir ıslık çaldı. "Ov," dedi ardından. "Ne değişmiş be buralar!" Sonra meraklı gözleri bana döndü. "Daha önce geldin mi, diyeceğim ama gelmiş gibisin sanki..."

Eh işte, dercesine dudak büktükten sonra "Okulla gelmiştim," dedim kararsız bir tutumda. "Yani şimdi bir yer sorsan hayatta hatırlamam. İki günlük, boşuna yorgunluk yaratan bir geziydi."

"Tamam," diyerek başını aşağı yukarı salladı. "Şimdi sizi bir güzel, tıka basa doyuralım..." Gözleri bana döndüğünde, damarıma basacağının sinyalleri yüzünden okunuyordu. "Sonra değişen bedeninize göre bir şeyler bulmaya çalışalım. O arada yediklerinizi de eritirsiniz manayla..." Aslında kaba tabirle caz yapmak ya da kavga çıkarmak isterdim lakin o kadar haklıydı ki, başımı sallamakla yetindim. Alp Aslan ise tepki vermediğimi görünce direkt alındığımı zannetti. Son zamanlarda pek bir alıngan olduğum için öyle zannetmesi de normaldi. Sağ eli hızla sol elimi kavrarken, "Saçmalama," diye mırıldandı. Elim dudaklarının önünde, en sevdiği limanda duraksadı. Dudakları elimin üzerindeki ince deriyi bir aşkla karşıladı. "Sırf âşığı olduğum kalçaların büyüsün diye beş çocuk yapabilecek bir manyağım! Sakın bunun için bana kırılma. Aldığım gönlün, yalandan olur..."

Üstüne söyleyebileceğim bir şeyim olmadığı için "Ne yiyeceğiz?" dedim derin bir soluğu ciğerlerime naklederken. "Çok acıktım vallahi..."

Alp Aslan benden komut almayı bekliyormuşçasına, kallavi diyebileceğim bir restoranın önünde durdu. Restorana girdiğimiz gibi bulduğumuz ilk masaya oturduk. Kaşları beklentiyle havalanırken, "Ne söyleyeceksem yiyeceksin ama?" dedi onaylatmak istercesine. "Yemek ayırdığını görmedim ama 7.65'e güvenmiyorum. Söyle ona, iki dakika dalgasına baksın mümkünse." Ellerimi gülümseyen dudaklarımın önünde birleştirip, başımı aşağı yukarı salladım. Zira 7.65'e ben de hiç güvenmiyordum ve mümkünse yemek yiyene kadar tepki vermemesinden yanaydım. Önüme önce beyaz, üzerine nane yakılmış bir çorba geldi. Tam kaşığımı dudaklarıma yaklaştıracaktım ki koklama derdine düştüm. Burnum kırıştığı anda Alp Aslan "Koklama!" dedi ve koklama isteğimi daha çok körükledi. "Koklama. Belki tiksinirsin..."

Kaşığı gerisin geriye çorba kâsesinin altındaki boş tabağın kenarına bıraktım ve derin bir nefes vererek sandalyeme yaslandım. Bir yudum su içtikten sonra "Tamam," diyerek masaya tekrar yanaştım. "Bitene kadar koklamayacağım..." İşaret parmağım burnumun ucunda ileri geri gezindi. Ardından gözlerim Alp Aslan'a kaydı ve

tiksineceğim varsa da görmezden gelmek için anahtar sorumu sordum. "Sen seviyor musun bunu?" Başını evet dercesine sallayınca, çorba dolu kaşığımı direkt dudaklarıma yönlendirdim. Çorbada net bir şekilde aldığım üç tat vardı: kuzu eti, soğan ve nane! Üçü de sevmediğim ya da yemediğim besinler değildi, bu yüzden çorbamı içmek benim için ekstrem bir güç istemedi. Çorbadan sonra önümüze Balaban köfte ismiyle adlandırılan, pideli köfte geldi. Kendisini daha önce geldiğimde de yediğim için muzipçe gülümsedim. "Çörtüklemişsiniz koca pideli köfteyi," dedim alayla. "Babalan köfte diye millete iteliyorsunuz..."

Tırnak pidelerin üzerine tereyağı akıtılırken, çıkan *cosss* sesiyle ağzımın suyu aktı. Bunu fark eden Alp Aslan tabii ki asla acımadı ve "Çamur atmayı bırak da ağzının akan suyunu silip yemeğini ye," dedi.

Alınma konusunu uzun zaman önce rafa kaldırdığım için bir porsiyon Balaban köfteyi de bulana bulana mideme indirdim. Birden yemek yemem sonucu içime bir 7.65 daha kıstırmış gibi hissederken, karnımı ovuştura ovuştura sırtımı sandalyeye yasladığımda; Alp Aslan'ın yüzünde gerçekten mutlu bir tebessüm vardı. Boşlar önümüzden alınırken artık benim beklediğim sadece bir çay falandı. İçeceğimden değil de geleneksel olduğundan... Ama önüme iki üç santim uzunluğunda, silindir şeklinde helvalar geldi. Doymuştum. Midem ağzıma doğru milim milim yükseliyordu ama tatlı benim zayıf noktamdı. *"Bir tane..."* dedim içimden. *"Bir tane, Jülide. Sakın abartma!"* Bir tane diye başladığım helva serüvenim beş taneyle bitti bitmesine ama sevdiğim, bir daha isteyeceğim ya da aklıma düşecek bir lezzet değildi. Bu yüzden ağzımı bir ıslak mendille silerken "Beğenmedim," diye mırıldandım. "Un kokuyor bu!"

Alp Aslan çenesini hafifçe ovuştururken gür bir kahkaha attı. Ardından hızla masanın üstüne doğru eğilince, esniyor olmama rağmen başımı *"Ne?"* dercesine salladım. "Beni de beğenmezdin," dedi kinayeli bir tebessümle. Masanın üzerine biraz daha eğilip, sesini de fısıltıya geçirdi. "Ama maşallah, şimdi üstümüzden indiremiyoruz seni! Yani..." Bedenini doğrulturken, kaşlarını itinayla havalandırdı. "Söylediğini çok da ciddiye almamak lazım..."

Buruşturduğum ıslak mendilimi bir topaç hâline gelmese dahi üstüne doğru fırlatıp, "Pis!" dedim sinirle. "Süründüreceğim oğlum seni!"

Ukalaca "He ya he," derken, ciğerimi bildiğinden ötürü oldukça rahattı. Benim de zaten dünya tersine bile dönse Alp Aslan'ı süründürebileceğim bir an yoktu. En azından artık yoktu...

Köye geçmeden önce yol üzerinde gördüğümüz bir giyim mağazasından bir takım eşofman, birer de kısa kollu tişört edindik. Ben gri-beyazda kalırken, Alp Aslan yine siyahlarda kaldı. Köy yoluna saptığımızda, daha arabanın içerisinde bile gözlerim kapanır vaziyetteydi. Saat gecenin onu olmuştu ve araba sallandıkça içim geçtiği için tabelaları görmedim. Araba durduğunda ise, uyuyup uyanıp iyice şaşkınlara bağladığımdan, "Geldik mi?" diye sordum boşta bulunarak.

Alp Aslan uyur hâlimden eğlendiği için olsa gerek, önce beni alaya alıp; "Bundan sonrasını yürüyerek devam edeceğiz," dedi. Arabanın farlarının vurduğu binaya gözlerimi çevirdiğimde ise camdan elini ağzına kapatmış bir şekilde bakan Nazmiye Hanım gözüme ilişti.

Uykum açılsın diye gözlerimi ovuştururken "İyi, sen sürünerek gel," dedim boğuk bir tonda. O arada, ayağımdan ne ara çıkardığımı hatırlamadığım spor ayakkabılarımı geri giydim. "Ben içeri gidip, bir dilim baklava var mıymış diye bakayım..."

Arabadan inince ürperdiğim için birbirine bağladığım kollarımı sıvazlayarak bahçenin kapısını araladım. Tam kapıyı aralamıştım ki Alp Aslan'ın arkamdan telaşla "Hevybanû, dur!" dediğini işittim işitmesine ama üstüme ağzındaki salyaları yüzüme akıtan, boyumca bir canlının atlaması da bir oldu. Zira havlamasaydı, bahçeye ayı girmiş zannedebilirdim. Omuz başlarıma koyduğu devasa patileri sonucu bir de yüzüme yüzüme tükürükleriyle havlayınca, ben de karşılık olarak çığlığı basmış bulundum.

Çığlığım kendisini daha çok korkutmuş olmalı ki, dört patisinin üzerine geri indi ama hemen ardından tekrar havlamak suretiyle arka patilerinin üzerinde yükselip, ön patilerini bedenime yerleştirdi. Anlık aklımı almış olsa da, köpekten korkum olmadığı için

şaşkınlığımı çabuk attım. Bedenime yüklediği ağırlığı sorun değildi lakin yüzüme doğru soluduğu için "Ağzın kokuyor!" diye şikâyet edercesine söylendim.

Alp Aslan "Kocabaş!" diye seslenince, beni itercesine bırakıp, hızlı ve mutlu adımlarını Alp Aslan'ın bedenine yöneltti. O "Oğlum, n'aber?" diyerek hayvanı doğduğuna pişman edercesine severken, evin kapısı da telaşla açıldı. Ev halkı çıkmadan önce bahçeye bir ışık yayıldı.

Nazmiye Hanım azarlarcasına "Kocabaş!" diye bağırdığında, dönüp ışık altında hayvanın bedenine bakma gereksiniminde bulundum. Köpek değil de dağ ayısı gibi duruyordu ve gerçekten kocaman bir başa sahipti. Alp Aslan ile iki patisinin üzerindeyken kafa kafaya geliyordu ve benim yüzüme sırf kibarlıktan eğildiği açıktı.

"Kangal mı o?" dedim hayvanı yeni bir canlı türüymüş gibi incelerken. "Sadece onlar bu kadar büyük olur çünkü..."

Sait baba "Korkuttu mu?" diye sorunca, insanları unuttuğumu fark ettim ama Alp Aslan, Kocabaş'ı öyle bir mutlu yüzle seviyordu ki, insanlar unutulmayacak gibi değildi.

Nazmiye Hanım önce bir "Oğlum, yeter!" dedi ama Kocabaş'a mı dedi Alp Aslan'a mı, bilemedim. Ardından yüzünü bana çevirdiğinde, bahçenin cılız ışığından bile gözlerindeki mutluluk okunabilirdi. "Bu da böyle işte," deyip, sol elini Kocabaş ve Alp Aslan'a doğru savurdu. "Bağlı değilse, gelenin gidenin aklını alıyor. Biz gece olunca bağlamıyoruz. Geleceğinizi de bilmiyorduk ki..."

Sait babaya doğru dönerken "Sorun değil," diye mırıldandım. Sait babaya uzattığım sağ elim direkt karşılık buldu.

Ben Sait babanın elini öperken, onun eli sevgiyle sırtımda gezindi. "Hoş geldiniz," diyerek içtenlikle sarıldığında, gelişimizden herkesin mutluluk duyduğu belliydi. Sait babadan sonra Nazmiye Hanım'la kucaklaştım. Kucaklaşmamızı büyük bir şaşkınlıkla sadece Alp Aslan izledi. Çünkü ben; Nazmiye Hanım beni arayıp, üstüne olumsuz bir tepki almadıktan sonra herkese bayram gibi ilan ettiğine adım kadar emindim. Nazmiye Hanım'dan sonra sıra Bilge ve Ali abiye geldi. İkisine ayrı ayrı sarılmak yerine bir kerede ortalarına kedi gibi kıvrılıverdim.

Bilge ve Ali abi ile kucaklaştığım sıra, Sait baba "Haydi," dedi, ellerini eve doğru savurarak. "Girin de içeride sarılıverin. Kapının önünde tuttuğumuz yeter çocukları."

Resmen eteklerim zil çala çala evin demir kapısından girdim. Girişteki minik koridorda renk renk işlemeli ince bir kilim vardı ve ayakkabılarımı o kilimin üstüne basmadan çıkardım. Nazmiye Hanım "Bas bas," dese de, kendi çocuklarına asla bastırmayacağımı düşündüğüm için ben de niyetlenmedim.

Ayakkabılarımı çıkardığım gibi Bilge kolumdan çekip, "Gel böyle, Jülide," diyerek soldaki ilk odaya aldı beni. Köy evi, gerçek bir köy evi gibiydi. Bir duvarın önünde genişçe bir divan vardı. Rahat oturulsun diye duvar boyunca iri kırlentler serilmişti. Divanın sağında, ahşap kol dayama yerleri bulunan, oymalı tekli koltuklar vardı. Onların sağında ise teklilerin takımı olduğu belli olan üçlü bir koltuk mevcuttu. Oymalı koltuklar sütlü kahverenginde olduğu için içeride ağır bir hava hâkimdi. Teklilerin tam karşısında da, camdan bir televizyon sehpasının üzerinde tüplü televizyon bulunuyordu. En son ne zaman tüplü televizyon gördüğümü hatırlamadığım için gülümsedim. Bilge kolumu bırakmadığından, birlikte üçlü koltuğa oturmuş bulunduk. Herkes odadaki bir oturma alanına yerleşirken, Nazmiye Hanım kapıda kalıp "Çocuklar, aç mısınız?" diye sordu. Alp Aslan oturduğu tekli koltuğa sırtını dayamıştı ki gözleri bana koştu. O arada Nazmiye Hanım "Oğlum, karına ne bakıyorsun? Dilin mi yok, dili mi yok?" dedi.

Alp Aslan havalandırdığı kaşlarıyla "Ha yok," diyerek, silkelenircesine başını iki yana salladı. Elleri pantolonunun üzerinde bir aşağı bir yukarı gezinirken, muzip bir ses tonuyla ekledi: "Merkezde yedik biz ama Hevybanû köye gelene kadar uyudu. Belki o hazmedip acıkmıştır, bilemedim..."

Tıka basa yemek yediğim için aç değildim ama bir dilim baklavanın hasretinden de erken doğuracak gibiydim. Yine de *"Baklavanız var mı?"* diye sormak çok ayıp geldiği için "Yok, acıkmadım ben de," diye mırıldandım. Alp Aslan'ın hayret edercesine gözleri irileşince, yan yana oturup bir çimdik atamadığım için içten içe hayıflandım.

Gurbetten gelen misafirmişiz gibi havada uçuşan *"Nasılsınız? Geldiğiniz yerdeki insanlar nasıl?"* soruları daha çok gerilmeme neden oldu. Zira benim bir aile evim yoktu ama ömrüm yeterse ve 7.65, evimize bir bayram günü gelirse; kendisine falancanın oğlu gibi davranmayacağım da açıktı.

Ali abi "Eee," deyince, bakışlarımız usulca kendisine döndü. Kendisini dışarıda grantuvalet görmeye alıştığımdan, şimdi dizleri çıkmış bir Gaffur pijamasıyla görmem gülme isteğimi körüklüyordu. "Şeyi soracağım ama bu sefer de sır mı, bilemiyorum..." Gözleri tam sağıma oturmuş olan Nazmiye Hanım'a kaydı ve yüzüne muzip bir tebessüm oturdu. "Gerçi bu sefer de sır olsaydı, varlığını yine babam bilirdi sanırım; annem değil..."

Nazmiye Hanım'ın sol elini sırtımda hissedince, Ali abideki bakışlarım kendisine aksetti. "İnanmadılar bana," dediğinde, anlamlandıramadığım bir şekilde çok üzüldüm. Nazmiye Hanım da kendisine inanılmamasından ötürü üzüldüğünü belli ediyordu. "Bu koca oğlan," derken, sağ eliyle Ali abiyi işaret etti. "Sen rüyanda görmüşsündür bile, dedi. Az daha Sait babana aratacaktım seni de; *'Doğru mu söylüyorsun?'* diye aranır mı hiç, dedi!" Başı usulca iki yana sallandığında, Ali abiye zaferi kendisinin kazandığını belli eden bir bakış yolladı. "Ne iyi ettiniz de geldiniz..."

"Çok merak ettiyseniz, Ali Bey," diyerek, imayla kaşlarımı havalandırdım. "Siz arayıverseydiniz!" O arada Nazmiye Hanım'ın sırtımdaki sol eli, sağ dizimin üstüne seyretti. Onun elinin üstüne de benim elim... "Aslında biraz da onun için geldik," dediğimde, *"Hayırdır inşallah?"* manasındaki bakışlar yüzümde toplandı bir bir. "Ailenize bir genç delikanlı daha teşrif edecekmiş... Yani," diyerek genişçe gülümsedim. "Ali abiyi ıskartaya alabiliriz..."

"Aaa!" ve "Hayırlı olsun!" nidaları arasında, Bilge tarafından boğulmak suretiyle göğsüne doğru çekildim. Bilge'nin "Ay, erkek miymiş?" diye bağırması, *"Pipisi bu,"* deyip elime fotoğraf bırakan doktoruma verdiğim tepkiyle eş değerdi.

Nazmiye Hanım sağ kolumdan hafifçe bedenimi çekiştirirken "Kızım, bıraksana kızı!" diye Bilge'yi de bir güzel payladı. "Senin de Kocabaş'tan aşağı kalır yanın yok, maşallah!"

Sait baba Alp Aslan'ı sadece sırtını sıvazlamak suretiyle tebrik ederken, Ali abi kucaklaşmak için ayaklandı. İki kardeşin elleri sırtlarını sert bir şekilde döverken, Ali abi; "Bu sefer kutlarız inşallah," dedi sevinçle.

Alp Aslan bedenini Ali abiden geri çekip kurtardığında, eliyle benliğimi işaret etti. "Valla bir oturuşta on nüfusun hakkını yiyorlar ana oğul. Artık nasıl ağırlarsınız bilemem!"

Dudaklarımı bir şeyler söylemek için aralamıştım ama ağzımı araladığım gibi esnemeye başlayınca, Bilge "Ben size yatak açayım," diye ayaklandı. "Jülide yorgun; belli," dedikten sonra bakışları sorgularcasına Alp Aslan'a döndü. "Yarın buradasınız, değil mi?"

Alp Aslan "Buradayız, buradayız da," dedi ve bakışlarını Nazmiye Hanım'a çevirdi. "Benim yatak boş mu?"

Alp Aslan'ın yatağını sorması sonucu, evin salonu tamamen panayır yerine döndü. Tek kişilik yatağında; iki tam, bir çeyrek olarak yatmamız için inat etmesi, ev halkının hep birlikte itiraz etmesine neden oldu. Nazmiye Hanım'ın –annenin- "En azından yer yatağı sereyim!" serzenişlerini, Alp Aslan; "Hevybanû'yu yatağa zor alıştırdım. Ölürüm de yerde yatmam, yatırmam!" söylemleriyle bıkmadan geri püskürttü. En sonunda Nazmiye Hanım pes etti. Pes ederken de "Yarın o kız *'Belim ağrıyor,'* desin, bak seni nasıl pişman edeceğim!" diye tehdit etmeyi ihmal etmedi.

Alp Aslan'ın inatla bizim yatacağımızı söylediği oda, geniş bir balkondan hâlliceydi. Camın önünü boylu boyunca tek kişilik, başlığı bile olmayan bir baza kaplıyordu. Yatağın hemen baş ucunda komodin değil de eski, ahşabındaki verniği bile atmış, çıkartmalarla süslenmiş bir çalışma masası vardı. Keza yatağın karşısındaki duvarda duran, iki kapılı, eski, sarı ahşaptan giysi dolabı da öyleydi. Ortada iki metrekare bile gelmeyecek, minicik, eski babaanne desenlerinden oluşan bir halı mevcuttu. Oda belki de küçücüktü ama ben; her bir karışını adımlamaya, her bir yüzeyinde elimi dolaştırmaya hevesli bir çocuktum. Giysi dolabının durduğu duvarda, posterler çıkarılsa da kendisi kalmış olan asker çıkartmasına uzanacakken, Alp Aslan tarafından engellendim. "Bence hemen uyumalısın," dedi çocuğunu uyaran ebeveyn tonlamasıyla. "Yarın koca gün bura-

dayız. Gündüz gözüyle sen sorarsın, ben anlatırım..." Ama, demek için dudaklarımı araladıysam da bana fırsat vermeyip, hızla "Hadi uyuyalım," diyerek kestirip attı.

Her ne kadar *hık mık* etsem de başta, üstümü soyunup eşofmanımı ve yeni tişörtümü giydiğim gibi devrildim. Uyumam taş çatlasın beş dakikayı almıştır. Ne kadar uyuduğumu bilemediğim bir zaman diliminde yatakta hareketlilik olunca, gözlerim hayal meyal aralandı. Yattığım yerden karnıma doğru bakarken, karnımla yüz yüze yatan Alp Aslan ister istemez gülümsememe neden oldu. Gecenin bir yarısı karnımın dibinde ne yaptığı ise meçhuldü. Sol elimi saçlarının arasına atıp okşadığımda, yüzü hafifçe bana doğru kalktı. Çalışma masasının lambasının, yüzüne vuran buğulu ışığı, gözlerine parçalı bulutlar eklenmesine neden oldu. "Artık hep birlikte mi yatacaksınız?" dedim, gecenin sessizliğine gölge etmemek için fısıltıyla. Yanımda yattığını hatırlıyordum ama ben uyuduktan ne kadar zaman sonra aşağı kaydığı hakkında bir fikrim yoktu.

Alp Aslan, sağ eli çıplak karnımda hafifçe hareket ederken, "Oğlum," dedi içi gidercesine. "Bizi buralara sürüklediğin için oğlumla bir türlü kucaklaşamadık..."

Gülen yüzümü karşımda kalan, yarısı boş, çivit mavisi duvara çevirdiğimde Alp Aslan'ın çocukken yapıştırdığı asker çıkartması tekrar gözüme ilişti ve gülümsemem genişledi. "Bence..." dedim gözlerimi daha fazla çıkarım yapmak için odanın içerisinde dolandırırken. Gece yarısı gelince, bir şey görmek şöyle dursun bir şeyler soramamıştım bile! Daha doğrusu Alp Aslan izin vermemişti. "Âşığı olduğun kalçalarıma yakın olabilmek için oğlumu kullanıyor gibisin..."

Gülümsemesi çıplak karnımda ılık meltemler estirirken, sağ eli sol kalçama kaydı ve eriştiği yeri hoyratça sıkıştırdı. "Onlara erişmek için oğluma ihtiyacım mı var benim?" dedi ukala tavrını koruyarak. "Hatta ihtiyacım olmadığı için şu an bir bebek sahibiyiz!"

"Ukala!" diyerek, saçlarını hafiften çekiştirdim. Göz göze geldiğimizde elinin ve tenime çarpan nefesinin içimde başka yerleri harladığını fark etmem geç olmadı. Alt dudağımı dilimle nemlendirirken, "Gelsene az yukarı," dedim usulca ama saçlarına tutunduğum sol elimle bedenini yukarı çekiştirmekten de geri duramadım.

Derin bir iç çektiğimde, Alp Aslan'ın karayı koynuna almış göğünde havai fişekler patlamaya başladı. "Böyle sana baktıkça," dedim ve duraksadım.

Bedenini dar alanda tenime sürtünmek suretiyle yukarı doğru tırmandırırken "Eee?" dedi oyuncu bir tavırla.

Ruhumdaki değişimlerin hızına yetişmediğim için tasvir etmek adına gözlerimi yummak zorunda kaldım. "Sanki tuzlu çubuk kraker paketinin sonunda biriken tüm tuzu bir kerede yutmuşum gibi içimde bir yanma başlıyor..." Yanma dememle mideme doğru milim milim ilerleyen bir yanma belirdi. "Ya da," dedim iç çekerek. "Ya da şey demek daha doğru sanırım; hani tekila içmeden önce tuzu yalamışım, tekilayı da çekmişim ama limonum yok gibi..." Alp Aslan istediği kadar alt dudağını dişlese de, loş ışıkta bile gülümsemesini engelleyebilmek adına çenesinin kasım kasım kasıldığını görebiliyordum. "Bana su ya da limon," dediğim an, zihnim ağzımın sularını coşturan çıplak üst bedeninden uzaklaşıp mutfağa doğru kaydı. Çıplak sol kolunu bir nevi şehvetle okşayan elim duraksadı ve bulunduğu yere kene gibi yapıştı. "Alp Aslan," dedim izin almanın telaşına kapılarak. "Bilge, bulaşık deterjanını tezgâhın altına yerleştirirken orada bir bidon gördüm... Nedir o? Şalgam falan mı?"

Alp Aslan hem bu evin yerlisi olmadığı için hem de ben ona yürürken birden mutfağa yürümeye karar verdiğimden dudaklarını hayretle araladı. Dudakları biraz da hayal kırıklığı ile bükülürken "Bilmem ki," diye fısıldadı. Benim de dudaklarım bükülünce kıyamamış olmalı ki, "E gel, gidip bakalım," demekten kendisini alamadı.

Yataktan hemen kalkmış hatta üstümü başımı düzeltmiş olsam da, gözlerim üstü camlı kapının ardındaki karanlığa erişince tedirginlikle duraksadım. "Ayıp olmasın?" dedim ağırca yutkunarak. "Gece gece mutfağı karıştırmış olacağım..."

Alp Aslan gülerek yanımdan geçerken, "Nurhan'la fazla bir arada kaldın sen," diye söyleniverdi. "Burası senin evin, Hevybanû!" Ardından, elimden tuttuğu bedenimi peşine taktı. "Benden daha çok senin evin olduğu da aşikâr üstelik..."

Peşi sıra tarla faresi gibi ilerlerken, elimi tutan elini sıkıştırıp; "Deme öyle," dedim fısıltıyla. "Seni sevmeseler, beni neden kabullenme zahmetinde bulunsunlar?" Alp Aslan girdiğimiz dar, uzun mutfağın sarı ışığını açınca, gözlerimi alışabilmek adına kırpıştırdım. "Anneni sonuçta, hem torununa hem de oğluna ambargo koyarım diye ben tehdit ettim. Ne çabuk unuttun o günleri, kapı arkası gülüm benim?"

Yüzünde hâlimden eğlendiği belli olan bir ifade mevcutken, kollarını göğsünde bağlayarak ahşap, beyaz yağlı boyalı kapıya sırtını yasladı. "Hadi hadi," dedi kaşlarıyla ardımda kalan tezgâhı işaret ederek. "Bak neye bakacaksan da için rahat etsin..."

Sinirle tezgâha doğru ilerlerken, "İçim değil, oğlum o bir kere!" dedim esefle.

Huşu içerisinde "Oğlun..." diye mırıldanınca, şaşkın bakışlarım kendisine döndü ama Alp Aslan'ın gözleri bende değil, hayatının filmini izlermişçesine karşısındaki camdaydı. "Oğlumuz..." dedikten sonra meraklı bakışları şak diye bana döndü. "Ne zaman doğacak A-" dedi ve duraksadı. Gözlerini iki saniyeliğine kapatıp kendisini toparladı. Ardından, merakından gram eksiltmeden "7.65 ne zaman doğacak?" diye sordu.

Lavabonun altındaki, beyaz yağlı boyayla boyanmış kapakları aralarken, "İsim mi buldun?" dedim kendisininkiyle yarışır bir meraka kapılarak. "Hoş..." Kendisine yalandan bir kaş çattım. "Bulsan bana da söylersin, değil mi?"

Gözleri bir şeyler tartarcasına bir sağa bir sola kaydı hafiften. "Daha net değil," dedi düşüncelerinin arasında dolaşıyormuşçasına. "Ama var bir şeyler..."

Boğazımdan hoşnut mırıltılar dökülürken, iki büklüm hâle getirdiğim gövdemi tezgâhın altındaki dolaba sokuşturdum. "Bana da söylersen, belki seçmene yardımcı olurum," dedim ama Alp Aslan tamamen kendisi karar vermek istiyor gibi duruyordu. Bu hakkı kendisine, bile isteye ben verdiğim için üsteleyecek de değildim. 7.65 doğduktan sonra bile haberim olsa yadırgamazdım. Lavabonun altındaki kırmızı kapaklı, beşlik pet şişe gözüme ilişince "İşte buldum," diye coşkuyla mırıldandım. "Ne ki acaba bu?"

Tam pet şişeyi alıp tezgâhın altından çıkacaktım ki "Oğlum?" diyen uykulu bir ses duydum ve bu ses Nazmiye Hanım'a aitti. Ardından, tezgâhın altından dışarı taşan belden aşağımı görmüş olmalı ki "Kızım?" dedi aynı sesle ama bu seferki uykudan arınmış, bariz bir şaşkınlık barındırıyordu.

Basılmış olmanın verdiği panikle tezgâhın altından çıkarken, tezgâhın içine gömülü olan lavabonun alüminyum yüzeyine kafamı çarptım. "İh," diyerek tezgâhın altından çıktığımda, sağ elim hâlâ beşlik pet şişenin kulpunu tutmakla meşguldü. Sol elimle başımı ovuştururken, yüzümde çikolata aşıran bir bayram çocuğunun ifadesi mevcuttu. "Şey," dedim çekingenliğimden hiçbir şey kaybetmeden. "Bu şalgam mı?"

Nazmiye Hanım, basmadan bozma, yere kadar uzanan, beyaz-pembe çiçekleri olan geceliğine yaraşır beyazlamış saçlarıyla hâlime gülümserken, ben kendisiyle karanlıkta karşılaşmadığım için içten içe dualar ettim. Sağ elini gülümseyen dudaklarına siper ettiğinde, Alp Aslan gülümsemesini saklamaya gerek dahi duymayan taraftı. "Üzüm suyu," dedi anaç bir tonda. Bu tonu tanımamın sebebi ise beni aradığında ilk kez işitmiş olmamdı. "Ama olmamıştır daha..." Alp Aslan'a sorgu dolu bir bakış attıktan sonra ilgili bir tavırla bana döndü. "Canın şalgam mı çekti?"

Alp Aslan o anda durumu aymış olmalı ki, göğsündeki kollarını hışımla çözüp; "Sen aşeriyor musun?" dedi telaşla. "Eğer öyleyse ben bir merkeze ineyim..."

Dudaklarım *"Bilmem,"* dercesine bükülürken, gözlerim kucağımdaki pet şişeye kaydı. "Acılı bir şeyler olsaydı iyiydi," dedim kararsızlığım sesimden okunurcasına. Acıyı elbet severdim ama yataktan kalkıp arayacak kadar sevebileceğim tek şey tatlıydı benim. "İçim yanıyor gibi. Biraz da midem kazındı sanki..."

O anda Nazmiye Hanım'ın neşeli kahkahasını ilk kez işittim; Alp Aslan da en az benim kadar şaşkındı. Sağ elini bana doğru savururken, "Çık oradan," dedi yarı azarlar bir tonda. "Çık, ne istiyorsan ben hazırlayacağım sana..." Elimdeki pet şişeyi tezgâhın altına bıraktıktan sonra, kalkmama yardımcı olsun diye Alp Aslan'a elimi uzattım ve azarlanma sırası Alp Aslan'a geçti. "Kızı ne sokuyorsun

o araya?" dediğinde, gözlerim hayretle açıldı. "Tıklatsana kapıyı da, ne istiyorsa hazırlayayım..." Mutfak masasının yanında bulunan katlanan demir sandalyelerden birine oturduğumda da bakışları bana döndü. "Dikkat et o sandalyelere..."

Minik, katlanan mutfak masasının bir ucunda ben, bir ucunda Alp Aslan kaldık. Hâlimiz şekerli ekmek bekleyen, sokaktaki oyundan eve dönmüş çocuklar gibi olunca beni bir gülme aldı. O arada Nazmiye Hanım önüme bir bardak bıraktı. Bardağın içindeki içeceğin rengi oldukça bulanıktı. Bu yüzden "Ne bu?" dedim merakla.

Nazmiye Hanım merakımı gidermek yerine "İç sen," dedi ve hummalı bir şekilde sofra kurmaya girişti. Bardaktan bir yudum aldığımda yüzüm ekşidi. Ekşisi bol olan içeceğin, başta anlamasam da sonradan yakan bir tadı vardı. Midemin yanmaya başladığını hissedince, içmekten vazgeçmem gereken içeceğin hepsini birden içiverdim. Nazmiye Hanım tam "İyi geldi mi?" demişti ki, midemdeki yanma birden harekete geçti ve beni geğirtti. İnsan içinde geğirtti... Gözlerim engelleyemediğim olayla irileşip, yüzümü bir utanç kaplarken, Nazmiye Hanım hoşnut bir tavırla "Gelmiş," dedi ve önüme bir köy ekmeği koydu. "Ekmek içi ye de midendeki gazı alsın," demesiyle, tamam dercesine başımı sallayıp kuru ekmeği gevelemeye başladım.

Dakikalar sonra, içtiğimin acılı turşu suyu olduğunu öğrenmem ve devamında kuru ekmek gevelememle başlayan sofra aktivitem mükellef bir sofraya oturmamla devam etti. Gürültümüze, saatler önce yatan tüm ev halkı uyandı. Hatta Bilge, "Sahur bitmemiş miydi ya?" diye söylenerek aramıza katıldı.

Yedikçe şişen göbeğimi okşarken; "Saat kaç?" sorumu, camiye varan imam yanıtladı. "Ay," dedim hocayı duyunca. "Hepinizi uykunuzdan ettim. Kusuruma bakmayın..."

Sait baba benim yüzümden oturduğu mutfak masasından gülümseyen yüz ifadesiyle ayaklanırken, "Herkes doyduysa hadi yatağa," dedi elini savurarak. "Sabah olunca kalkamıyorsunuz sonra..."

Yat komutu almış askerî birlik gibi hepimiz aynı anda dağıldık. Biz mutfaktan çıktığımızda Sait amca bizi kovalamasına rağmen

Nazmiye Hanım'la birlikte mutfakta kaldı. Benim aklım da henüz kırıntısını dahi bulamadığım bayram baklavasında...

Gün ağardıktan sonra yatağa tekrar girdiğimizde külçe gibiydim. Alp Aslan ise yemek yediği için oldukça huysuzdu. Söylenmelerine kulağımı kapatırken, kalbinin sesine yüreğimi açtım. Başımı göğsüne daha çok bastırmamla uyuyacağımı anlamış olmalı ki sustu. Sol eli sırtımdan belime, belimden 7.65'in üzerine uzanırken ben çoktan merakla, uyanacağım günün hayaline dalmıştım...

Sabah göğsünde yattığım gibi uyanmayı beklerken, Alp Aslan tarafından sevilirken uyandım. Alp Aslan'ın beni öperek ya da okşayarak uyandırması ekstrem bir durum değildi ama onu baş ucumda çömelmiş ve üstünü giymiş hâlde görmem yer ve mekânı sorgulamama neden oldu. "Gidiyor musun?" dedim otomatik olarak.

Yüzündeki gülümseme genişleyip, kaşları havalanırken dilinden bir "Cık," döküldü. Ardından dudaklarını diliyle ıslatıp, geniş tebessümünü benden sakınmadı. "Adını duyan gelecek," dedi keyifli bir tonda. "Kahvaltıyı bu saate kadar bekletebildim ancak. Artık kalkmanız lazım..."

Henüz yatmışım gibi hissettiğim için "Saat kaç ki?" dedim uyku mahmurluğumla.

Alp Aslan sesini fısıltıya geçirip, "On bire geliyor," dedi gülümseyerek. "Biraz daha kalkmazsan, millet açlıktan birbirini yiyecek..."

Yataktan hızla doğrulurken "Neden uyuttun ki ya?" dedim söylenircesine. "Ayıplayacak annen şimdi." Nazmiye Hanım iyiydi hoştu ama ne zaman dikenlerini çıkaracağı belli olmayan bir karakterdi. Düz giden işi, hem de ben bu kadar hassasken ters çevirmeye hiç gerek yoktu.

"Yok yok," dedi, beni rahatlatmak istercesine. "Anca bitti onun işi de zaten!"

Alp Aslan'ın benimle alay ettiğini düşündüğüm için söylediğinin üstünde durmadım. Geceden yerini öğrendiğim banyoda elimi yüzümü yıkadıktan sonra mutfağa ilerledim. Mutfağı boş bulmam sonucu bahçeye yöneldi adımlarım. Bahçeye çıktığımda biraz da utanarak "Günaydın," dedim kahvaltı masasında benim keyfimi bekleyen ev sakinlerine.

Kocabaş beni görünce havladığı için adımlarım tam kendisine yöneliyordu ki Alp Aslan belimden yakarlarken, Nazmiye Hanım da "Kahvaltıdan sonra seversin," deyiverdi. Oysaki o orada bağlıyken, tam karşısında bulana bulana kahvaltı etmek pek etik değildi ama bu düşüncem oturduğum kahvaltı sofrasının doluluğuyla birden değişti. Çünkü sofrada yok yoktu ama gözüm direkt çi böreğe kaydı. Sabah uyandığın gibi kıymalı harçla hazırlanmış, yağda kızartılmış hamur işi yemek pek akıl kârı değildi ama midemin hâkimiyeti de son zamanlarda tamamen babasının oğlu olan 7.65'te idi. Ben çi böreğe gömülürken, önüme Nazmiye Hanım tarafından pişiye benzer bir başka hamur işi konuldu. İsminin kıygaşa olduğunu ise "Çi börek kıymalı diye kıygaşayı sade tuttum," dediğinde öğrendim.

Kahvaltı sofrası tam toplanıyordu ki bahçe kapısı bir kalabalık tarafından aralandı. Gözüme ilk, Seyfi amcanın kızı Perihan takılsa da, yanında düğünden hayal meyal hatırladığım iki kadın, bizim kadar olan iki erkekle birlikte bir de balayına diye Nusaybin'e gideceğimizi öğrenince hayalleri suya düşen Füsun vardı. Kızların "Biz geldik," nidalarını, erkeklerden birinin "Ooo, Alp Bey, siz buralara ayak basar mıydınız?" söylemi kesti. İlk konuşan erkeği, diğer adamın "Evli olan doğru yolu buluyor, diyeceğim ama Ali abi hep burada," söylemleri kesti. İçimden aniden yükselen *"Ali abi hep burada mı? Nasıl burada? Bu adam doktor bir kere, tamam mı?"* söylemlerimi zar zor bastırdım. Tekrar ayaküstü tanıştırılmamız sonucu Seyit ve Seyfi amcanın oğulları Selim ve Yasin, yanlarındaki kadınların da eşleri Figen ve Nesrin olduğunu hatırladım. Daha doğrusu hatırlamak zorunda kaldım.

Bilge bir yandan çay servisi yaparken, kendisine Füsun ve Perihan yardım ettiği için ben ayaklanmadım. Herkesin önüne birer çay ve baklava tabağı gelince, masanın altından ellerimi ovuşturdum. Çay içmiyordum ama özenle bir baklava tabağı da bekliyordum. Yani bana göre en çok benim hakkımdı çünkü bir tek ben hamileydim. Lakin gelmedi... Alp Aslan'ın önüne bile bir cam fincan tabağında üç dilim üçgen kesilmiş ev baklavası geldi ama bana gelmedi. Gözlerimi yanımda oturan Alp Aslan'ın tabağına dikmiştim ki önüme bir kek kalıbı boyutunda, alüminyum, yuvarlak bir baklava

tepsisi konunca hayretle gözlerim irileşti. Tepsiyi bırakırken gülümseyen Bilge'ye dönüp, "Anca doyarsın, demek istiyorsun galiba?" dedim.

Kendi kendimi gömdüm ama Alp Aslan'ın elinden de çatalını çekmiş bulundum o arada. Bilge "Yok, o senin," deyince, *"Hadi canım,"* dercesine kaşlarımı havalandırdım.

Karşımda açık ceviz kabuğu renginde bir tişörtle oturan Figen, masanın üzerine hafifçe eğilip; "Gelin baklavası o," dedi kıdemli gelinliğini konuşturarak. "Geline özel yapılır. Sen gelip bir çatal almadan da kimse bir çatal alamaz o tepsiden..."

Ağzıma sokuşturduğum bir üçgen dilimin kıyır kıyırlığıyla hazzın en tepesine ulaşırken, "Yaa," dedim homurdanırcasına. "Sevdim ben bu işi..." Bir yudum su içip, bir dilim daha almış bulundum tepsiden. Peşi sıra "Kalanı evime götürebiliyor muyum?" sorumla herkes hâlime güldü.

Nazmiye Hanım, bana analık yapmayı sevmiş olmalı ki; "Ben koyarım yanına kızım," demeyi tercih etti. Ağzım dolu olduğu için gülerek, kendisine gözlerimi kırpıştırmayı seçtim.

Köy yerinde olduğumuzdan olsa gerek, komşular da bayramlaşmaya geldi. Yaşlı, kilosu yüzünden zor yürüyen bir teyze ve çocukları bahçemize misafir olduğunda, gençler birden çil yavrusu gibi bahçenin yanına doğru kaydı. Ben baklava tepsime kıyamadığım için kalkmadım, ben kalkmayınca Alp Aslan da kalkmadı. Klasikleşmiş hoş geldiniz söylemlerinden sonra teyze, biraz da şiveli bir tonda; "Alacağım diye yırtındığın kızı sonunda alıverdin m?" dedi ve üstüme alınmadım. Zira Alp Aslan da dönen muhabbetleri çok üstüne alınıyor gibi değildi. Lakin aynı teyze, Nazmiye Hanım'a hitaben "Ha bu sarı kız değil miydi?" deyince, beynimde en sarısından bir ampul yandı ve Alp Aslan'ın sabır dolu yüksek sesli nefesi sağ yanağımda bir rüzgâr estirdi.

Nazmiye Hanım; "Esma..." derken, sesindeki kinayeyi ben bile anladım. "Benim bir gelinim var, sen başkasıyla karıştırıyor olmayasın?"

Esma Hanım tamamen gelin adaylarını karıştırıyordu. Hem de hiç olmayacak şekilde karıştırıyordu çünkü kimsenin eskiyi anası hiç mi hiç yoktu. Çatalımı tepsinin kenarına bırakıp, ağzımı bir peçete yardımıyla kuruladığım sırada Esma Hanım teyze "Ha bu

deli oğlan, sarı bir karı yüzünden saçlarına aklar düşürmedi miydi senin?" dedi. Esma Hanım sarı dedikçe, beni sanki bir kaşıntı tuttu.

O arada Alp Aslan; "Yok Esma teyze," diyerek hafifçe sandalyesini geri itti. "Alacağım diye yırtınıyorsam bak kesin alıyorum," dedikten sonra pek de samimi olmayan bir şekilde gülümsedi. Sol eli kalkmam adına bana doğru uzanırken, hafifçe çıkan karnım gözlerine takıldı. "Ha, sen sormadan ben söyleyeyim," dediğinde, sağ elim Alp Aslan'ın sol elinde, ayakta kalakaldım. "Biz geçen yaz evlendik ama ben bir gidip gelince, işte sizlerin anca haberi oldu yani. Sen şimdi bütün gece, ne ara bebek yaptılar diye kurdeşen dökmeyesin."

Esma teyze, Alp Aslan'ın kendisine inceden dokundurduğu lafı hiç üzerine alınmayıp, bana genişçe gülümsedi. Gülümsemesi sonucu tombul yanakları, gözlerini hop diye içine çekti. "Kız, gebe misin?" dediğinde ağıt yakar gibiydi. Ardından gözleri altımdaki, Bilge'den aldığım, şortlu uçuş uçuş eteğe kaydı. "Geziyorsun çıplak çıplak. Bebeğe bir şey olmasın?"

Ağzım hayretle aralanırken, dudaklarımı gülümseyerek zor toparladım. Ali abi "Jülide doktor, Esma Teyze. Sen dert etme," deyince, Esma teyze daha çok gülümsedi.

"Benim de dizlerim ağrıyordu," demesiyle, gülümsemem kıkırtıya dönüştü. "Hazır gelmişken bir bakıverseydin."

Alp Aslan sağ elini havada savurup, "Tabii tabii. Bakar Hevybanû," dedi geçiştirircesine.

Alp Aslan'ın Hevybanû demesi Esma teyzeyi başka bir merak havuzuna salıp, "Banu kim?" dedirtti.

Alp Aslan bezgin bir nefes eşliğinde "Anne," dediğinde, mavileri yerlerinden çıkacak gibiydi. "Sen tepsiyi kolla. Biz buralardayız."

Nazmiye Hanım, resmen Kocabaş'ı kışlar gibi bizi de sağ eliyle kışladı. Bahçenin soluna doğru ilerlerken, "Aaa, dut ağacı," dedim ilk kez görüyormuş gibi. "Bu ağaçtan hiç düştün mü?"

Alp Aslan'ın dudakları *"Bilmem,"* dercesine büküldü. "Muhakkak," dedikten sonra muzipçe yüzünü buruşturdu. "Ağaç hafif kalabilir ama... Damdan düşmüşlüğüm de var."

"Oha," derken, hem Alp Aslan'ın damdan düşüşüne hem de ağacın dallarında toplanmayı bekleyen iri, beyaz dutlara aynı anda tepki

vermiştim. "Damın tepesinde sela mı veriyordun, ne yapıyordun?" derken, bir yandan da dutları kesmeye devam ettim.

Alp Aslan tam arkamda durup enseme doğru yanaşınca boynumu kıstım huylanarak. "Köy okulunun camını kırmıştım," dedi, huzursuz bir ses tonuyla. "Bugün de pişman değilim, orası ayrı," dedikten sonra etrafa kaçamak bir bakış attı. "Tabii Sait Bey o zamanlar böyle bir ayağı çukurda, pamuk bir dede değildi."

Başımı arkaya doğru atıp göğsüne yasladım. "Vallahi sana anı manı sormaya korkuyorum," dedim bir gerçeği dillendirerek. Çünkü benim çocukluk anılarım zaten oldukça tatsızdı. Alp Aslan ise tam anlamıyla bir aileye sahip olmasına rağmen *"Benimkiler seninkilerden de kötü,"* dediğinde, yeryüzünde mutlu ailelerin olduğuna dair umutlarım tükeniyordu. Bir de canını yaktığını bildiğim birine, ölsem gülümseyemeyeceğimi biliyordum. "Ama başka korktuğum bir soruyu sormak istiyorum." İşittiğiyle kaşları huzursuzca çatıldı. Muhtemelen çocukluğuna dair bir soru soracağımı zannetti. "Beni omuzlarına alır mısın?" sorumla, yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geldi geçti. "Ağaca tırmanayım mı, diyeceğim; yok, diyeceksin. Merdiven aramayayım, sen beni omuzlarına al."

Mavileri tepemizde duran dut ağacına döndü ve ardından "E al, ben vereyim," dedi şaşkınca.

"Yok, olmaz," dedim inatla. "Ben bu zamana kadar dalından hiçbir şey yemedim." Şaşkınlıkla kaplanan mavileri, gözlerime saplandı kaldı. "Yurdun bahçesinde erik ağacı falan vardı ama koparmak yasaktı." Yüzümü anıların getirisiyle tiksintiyle buruşturdum. "Çocukların olduğu yerde ağaca yasak koymak nedir yani? Böyle," dedim ve yerden belirli bir yüksekliği işaret ettim. "Sopayla kovalıyordu vallahi bekçi. Öyle içimde heves kaldı." Alp Aslan eğilsin mi eğilmesin mi diye tereddütte kalınca, arkamızda masada kalan Nazmiye Hanım'a seslendim. "Anne, dut yiyebilir miyim?" diye bağırmamla, Nazmiye Hanım bizden tarafa döndü.

"Yiyin," dediğinde, niye soruyorsunuz diye içinden geçirdiğine emindim.

Her ne kadar Nazmiye Hanım bahçede insanlar olduğu için devamını getirmese de, Alp Aslan omzuna bineyim diye önüme geçip çömelirken, "Niye soruyorsun, kızım?" dedi dişlerini birbirine bastırarak. "İstersen bunu da kökünden söküp bizim bahçeye götürelim!"

Alp Aslan'ın sol omzundan destek alarak, önce sağ ayağımı sağ omzuna, ardından da sol ayağımı sol omzuna yerleştirdim. Çömeldiği yerden ayaklandığında, en az üç metre kadar olduğum için ağacın yaprakları yüzüme çarptı. Benim söylenmeme Perihanların şaşkınlıkları katıldı, yaşlıların ise cıklaması. Dalından irice olgunlaşmış bir beyaz dutu çekiştirip, ağzıma iteledikten sonra "Sahibinden izinsiz bir mal yersen, bebekte doğum lekesi olurmuş," dedim homurdanarak.

Alp Aslan başını geriye doğru atınca, 7.65 ile yakın bir temasa girmiş bulundu. "Esma teyzeyle fazla mı bir arada kaldın?" dedi yüzünü muzipçe buruşturarak.

"Sus sen," diyerek ağzına bir tane dut iteklediğimde, yüzü çocuk gibi buruştu. "Annen telefonda söylemişti, öyle aklımda kalıvermiş..." Alp Aslan'a verdiğim *"Az sağa kay, sola kay, iki adım öteye..."* komutlarım sonucunda bir benim ağzıma bir Alp Aslan'ın ağzına dut iliştirmem nedeniyle biz ağacın yarısını yedik. Bir müddet sonra Füsunlar yanımıza gelip, "Bize de versenize," demeye başladılar. Dut yeme serüvenimizin arasında zihnimde çalan melodiyi mırıldanırken "Boran mı koysak adını?" diye sordum.

Dalından kopardığım bir dutu tekrar Alp Aslan'ın ağzına itekledim o esnada. "Şarkı güzel de," dedi, ağzındaki dutu eritip, sapını bahçeye tükürürken. Muhtemelen etrafa fırlattığımız saplar dolayısıyla 7.65'e dut bahçesi yetiştirmenin alt zeminini hazırlamıştık. "Ellerini tutamazsam, geceleri yakabileceğim kısmı bir tek bize uyuyor. Gerisi nanay."

"Bir şeyi de beğenme zaten," diyerek, kendisine bir dut tanesi daha uzattım.

Alp Aslan dutu aldı ama dudaklarının arasında tutup, "Kusacağım artık," diye mırıldandı.

Fazla yüklendiğimi fark edince, ellerimi yanaklarına yerleştirip, tepetaklak hâle geleceğimize rağmen yüzümü yüzüne doğru eğdim. İnsan içinde dudağından öpemeyeceğim için dudaklarım alnına doğru ilerledi. Fazla baklava ve dut yiyip, şekerlenmemden ötürü olsa gerek alnını öptükten sonra muzipçe "Sen artık benim namusumsun," diye mırıldandım. Ne söylediğimi Alp Aslan'dan başkası

duymadığı için Alp Aslan'ın neden köyü inletircesine kahkaha attığını da kimse anlamadı...

Günün devamını, şehirden köye indiğim için pek bir hareketli geçirdim. Çocukların bir sopanın ucuna kaldırıp havalandırdıkları, ismini bilmediğim uzunca bir tırtılı yılan zannedip, Alp Aslan'ın arkasına saklandım. Seyfi amcaların olduğunu öğrendiğim kuzuların arasına karışıp minik bir kuzuyu kucaklamaya kalktım. Kucakladığım kuzunun annesi, bana katilmişim gibi bakınca, kuzuyu burnumu çeke çeke özür dileyerek geri bıraktım. Her şeyin küçüğü inanılmaz güzeldi. Anne ördeğin peşine takılan bıcılar ya da anne tavuğun peşine takılan civcivler... Ama hepsine uzanan ellerim, biri 7.65'e elini uzatsa ne hissederim diye düşündüğüm için duygusal bir çıkmazla sonlandı. Bir de baba horozlar vardı ki en az bir baba "şahin" kadar, uzanan ellere korku salan türdendi.

Her güzel şeyin ne yazık ki bir de sonu vardı. Alp Aslan pek fazla kalma taraftarı olmadığı için sabah yola çıkacağımızı söylememiz sonucu, akşamına Nazmiye Hanım tarafından kendi yatak odasına çekildim. Kucağıma küçük bir hurç bıraktığında, *"Bu ne?"* dercesine yüzüne baktım. "Alp Aslan'ın," dedi hafifçe boğazını temizleyerek. "Birkaç bebeklik eşyası..." Kaşlarım hayretle havalanırken, hurcun fermuarını hevesle araladım. "Şimdiki zamanla pek alakası yok tabii de... O zaman bunlar geçiyordu..." Hurcun yanına bir de bir poşet çıkardı. "Ben seninle konuştuktan sonra yelek, patik falan ördüm. Tabii cinsiyetini bilemediğimden," derken, sağ eli poşetin üzerinde hafifçe gezindi. "Beğenir misin bilmem?"

Beğenmek ya da beğenmemek sorun değildi. Sorun tamamen benim her daim şarıl şarıl akmaya hazır bulunan gözlerimdi. Hurcun içinden petek desenli, koyu lacivert-beyaz, minik bir hırka çıktı önce. Kokmayacağını bilsem de ilk yaptığım, hırkayı burnuma dayamak oldu. Bir bebek kokusu yerine ağır bir naftalin kokusu mevcuttu ve o koku burnumu kırıştırmama neden oldu. Bebe mavisi, önden düğmeli bir bebek patiği... Örme bir okul önlüğü yakası ile gri, önden bağlamalı, yünden bir bebek şapkası... Biraz naftalinin ağır kokusundan, biraz da engelleyemediğim duygularımdan burnumu sıvazlaya sıvazlaya hepsine tek tek baktım. 7.65'e diye hazır-

lananlar ise sapsarıydı. Umut sarısı gibi... Zira ismini ben koyacak olsaydım, sanırım o anda Umut koyuverirdim.

Alp Aslan'ın diye nitelendirilen hırkayı elimin arasında sıkıştırırken, "Alp Aslan pek anlatmıyor," dedim kısık bir ses tonuyla. "Aslında ben çok merak ediyorum... Nasıl bir çocuktu?"

Nazmiye Hanım gülümsese de, gözleri benim gözlerim gibi yaşlarla parlıyordu. "Şimdi nasılsa öyle," dedi başını hafifçe iki yana sallayarak. "Katır inadı o gün de bakiydi. Sevdiği şeyi çok sever, sevmediği şeyi öldürsen sevmez!" Yüzünden düşüncelere dalmış bir ifade geçti. "Beş yaşındayken de dediğini yapmıştır, on beş yaşındayken de..." Gözleri bana dönünce kaşları havalandı. "Neredeyse otuz beşinde, değişen bir şey yok."

"Sait babayla?.." dedim çekingen bir tavırla, sorgularcasına.

Nazmiye Hanım derin bir nefes alıp "Sait Bey..." dedi. "Kendi ailesinin tek okumuş evladı. Şimdi çocuk yetiştirirken, sizler on kez bir doktora gidiyorsunuz. Ali abin gibi doktorların bile kapısını aşındırıyorsunuz ama o zamanlar öyle mi?" diyerek başını iki yana savurdu. "Biraz da işinin getirisiyle, yüz vermedi mi diyeyim ne diyeyim, sen anla..." Sol elini *"Boş ver,"* dercesine salladı. "Aslan'a o bir kez yap dediyse, Aslan hiç yapmadı. Hâliyle de Sait Bey, bu çocuk hayta olacak korkusuyla daha çok baskıladı. O baskıladıkça bizim deli geri tepti, sonra da çekti gitti..." Hırkayı tutan elimin üstüne elini bırakınca dikkat kesildim. "Köylük yerde evlat yetiştirmek zordur, kızım," dediğinde, yaşadığımız yere ithafta bulunacak sandım. "Hele bir de atalarla berabersen hepten zordur. Eski zaman insanına bir şey diyemezsin, ne yaparsan yap memnun edemezsin. Sait Bey; kötülük istediğinden değil ama o yaşındayken bile ailesine laf etme hakkı olmayışından, istedi ki hep daha iyisi olsun. İyi yaptı diyemem ama üç evladı da göğsüne birer yıldız kondurdu..." Gülümserken, hafifçe elimin üstüne vurdu. "Bakma sen, dün Aslan'dan dem vurup, Sait Bey'in yüzüne laf çalanlar şimdi mesleği dolayısıyla nasıl övüneceklerini şaşırıyorlar ama gel gör ki olan da sana oluyor o zamana kadar. Benden sana ana nasihati..." Alt dudağım hafiften titredi. Ben de keşke annemin mezarına gitmek yerine iki çift lafını işitebilseydim. "Sen sen ol, evladınla babasının arası-

na girme. Kendin girmediğin yere ise, benim yapamadığımı yapıp, kimseye geçit verme..."

Elinin altındaki elimi çekip burnumu silerken, "Alp Aslan," dedim boğuk bir tonda. 7.65'i bir başkası için inciteceğini, o başkası ben olsam dahi zannetmiyordum. "Sait baba gibi değil..."

Nazmiye Hanım gülümseyerek sarı yeleği katlamaya başladı. "Değil tabii," dedi başını hafifçe sallayarak. "Bizim zamanımızda bahçede öyle gülüşecektik, ooo... Akşama kadar kimsenin yemediği laf, somak kalmazdı..."

Hırkayı tekrar elimde sıkı sıkıya tuttuğumda "Nazmiye Hanım," dedim ağırca.

"Anne diyordun hani?" diyerek lafımı kesti, duraksadım. Yüzüme buruk bir tebessüm oturdu.

"Bana annelik yapmayı seçtiğiniz için teşekkür ederim," dedim içtenlikle. Ardından elimdeki hırkayı hafifçe havalandırdım. "Bunlar için de... Her şey için de..."

Nazmiye Hanım başıyla odanın kapısını işaret edip, "Yine getir olur mu?" deyince, *"Olur,"* dercesine başımı salladım. "Sen getirmezsen gelmez. Sevmiyor o burayı," dedi ve duraksadı. Evet, dercesine başımı oynattım. "Ama odadaki dolabının içerisinde, sevdiği zımbırtıyı sakladıydım. Gösterirsen, belki o da biraz anlatır."

Hevesli bir çocuk gibi odanın kapısına, kucakladığım umutlarla ilerlerken, adımlarım aniden durdu. Başımı hafiften geri çevirdiğimde Nazmiye Hanım'ın benim kucağımda taşıdığım umutları, gözlerinde taşıdığına şahit oldum. "Kızımızın adını," dedim ağırca yutkunarak. "İmre koydu, dayısı..." Nazmiye Hanım'ın hafiften çatılan kaşlarına buruk bir tebessüm yolladım. "Ben, babası koysun istemiştim ama nasip olmadı... En azından oğlumuza nasip olsun diye dua edin, olur mu?"

Bir anneden kendi evladı için dua dilenmek olacak iş değildi ama yaşadıklarımız da ortadaydı. Benimle aynı fikirde olsa gerek, itirazsız, savunmasız "Ederim," diye mırıldandı. "Ederim..."

7.65'in eşyasını da babasının bebeklik eşyasının bulunduğu hurcun içerisine katarak odadan çıktım. Alp Aslan'ın, tavanına baktıkça zihninden neler geçirdiğini bilemediğim odasına girdiğimde, başı-

nın altına koyduğu sağ koluyla tavanı izler hâlde buldum benliğini. İçeri girdiğim gibi "Bebeğim," diyerek doğruldu. Çatık kaşlarının altındaki gözleri kucağımda tuttuğum, eski olduğu belli olan hurçta takılı kaldı. "O ne?" Kendisine yanıt vermek yerine kucağımdaki hurcu eski çalışma masasının üzerine bıraktım. Ardından adımlarım tam sol yaptı ve iki kapaklı giysi dolabına yönlendim. Alp Aslan telaşla "Ne yapıyorsun?" dese de oralı olmadım. "Annem kötü bir şey mi dedi? Ne bu hâlin?"

İki kapılı dolabın kapaklarını araladığımda ne aradığımı dahi bilmiyordum ama dolap o kadar boştu ki, iç çekmecelerin üzerine bırakılmış ahşap bir alet gözüme ilişti hemen. Elime aldığımda, yüzümde ne olduğunu anlamaya çalışan bir ifade vardı; emindim. Yerden diz kapağıma kadar gelecek bir uzunluğu ya vardı ya yoktu. İki ucunda da eşit uzunlukta bir tahta parçası vardı. Alt ucundaki tahta parçasının her iki tarafında da sıdkı sıyrılmış, iri, siyah tekerlekler...

Elimdeki aletle Alp Aslan'a döndüğümde, Alp Aslan yataktaki dik konuma getirdiği bedenini elleriyle öne doğru sürüdü. "Oha!" dedi şaşkınlık belirtisi olarak. "Oha, bu duruyor muymuş?"

Sol elimde tuttuğum derme çatma tahta parçasını sağ elime geçirip, "Bu ne?" diyerek salladım.

Alp Aslan elimden tahta parçasını öyle bir çekti ki, en özeline dokunmuşum gibi... İçini çekerek "Bebi," dediğinde, ben tahtanın çekilişiyle yanan sağ avucumun derdindeydim. Gözleri bana kaymış olmalı ki ovuşturduğum sağ elimi hızlıca çekip, avuç içime bir öpücük kondurdu. "Acıttım mı yoksa?" sorusunu, başımı *"Önemli değil,"* dercesine sallayarak savurdum.

Yatakta oturan bedeninin yanına oturduğumda, Alp Aslan büyülenmiş gözlerle elindeki Bebi'ye bakıyordu. "Nedir bu Bebi?" diye sormamla, çocukluğuna dönmüş gözleri bana döndü.

Yüzündeki çocuk tebessümüne, yetişkin egoist Alp Aslan'ın gülümsemesi karıştı. "Şimdikilerin deyimiyle yürüme arkadaşı," dedi ukala bir tonda.

"Ben o şimdikilerden oluyorum sanırım?" sorumla, muzip çıkan sesime rağmen tavrımı tartarcasına gözleri çehreme döndü.

"Hani..." dedim uzata uzata, sevimlice. "Yeni jenerasyon anneler-denimiya ben..."

Alp Aslan, kucakladığı Bebi'yle birlikte birden dizlerime devrilince, hoşnut kahkaham odanın soğuk çivit mavisi duvarlarını gökkuşağının renkleriyle harladı. "Bebi'ye bir yürüme arkadaşı demek çok yersiz bence," dedi, Bebi'yi bir aslan başını okşarmış gibi okşarken. "Bir kere; sokak kavgalarının en aranan ismi..."

Sol elim asi saç tutamlarının arasında gezinirken, hayretle yüzüne doğru eğildim. "Birlikte adım atma işini biraz yanlış anlamış olabilir misin?"

Çocuk gibi omuz silkip "Babama sökmediği için biraz yarı yolda bırakma özelliği de yok diyemeyiz tabii..." diye fısıldadı. Ardından "Neyse," diyerek eski neşeli ses tonuna geri döndü. "Ama bana çok sevdiğim bir özellik de kazandırdı."

Muzip gözlerime düşünceli tavırlar eklense de muzipliğim ağır bastı ve "Bebi'nin olmadığı yerlerde yumruk kullanmak gibi mi?" dedim.

"Cık..." dese de, söyleyecek sanmıştım. "Bir gün getiririm, görürsün."

Saçlarının arasında elim sevgi seliyle bir aşağı bir yukarı gezinmeye devam ederken, "Ne getireceksin?" dedim merakıma ket vuramayarak.

Hızlıca "Sana değil, oğluma," deyince kalakaldım.

"Ha, bana değil?" dedim yalandan bir hayret nidasına bulanarak. "Ama oğluna getireceksin..." Öyle olsun, dercesine dudak büktüm. "Senin gibi adamın, oğluna sadrazamın sol tarafından düşmüş muamelesi yapması da kaçınılmaz olurdu tabii..." Sol elimi saçlarının arasından çekip havada bir tur döndürdüm. "Benimki de iş tabii..."

"Söz veriyorum, Hevybanû..." Elim saçlarının arasına, gözlerim de gözlerine döndü. "Bir tabur adam da dövse, asla sesimi çıkarmayacağım..." Yok artık, dercesine gözlerim irileşti. Ben, bebeğimin cinsiyeti ne olursa olsun kontrol edebileceği bir güce sahip olacağının farkındaydım. Çünkü Alp Aslan ve Melih, hatta Kemal babam dâhil; ağaç yaşken eğilir mantığıyla bebeğime birden fazla, belki

ömrühayatı boyunca kullanma gereksiniminde dahi bulunmayacağı metotlar yükleyeceklerdi. "Onu kimse için de kırmayacağım..." diye devam etmesiyle, ağırca yutkundum. Ben nasıl ki annemin beni mesleği için terk edip gitmesini bu yaşımda bile hazmedemiyorsam, Alp Aslan da bir başkası için çocuk yüreğinde ve teninde bırakılan hiçbir izi hazmedemiyordu. Havalandırdığı sağ eli aniden yanağıma değince irkildim ama yüzümü de geri çekmedim. "Sen hariç," dedi tavizsiz bir tonda. "Bir sen, bir de vatan ve bayrak hariç..." *"Çocuğu vatan, millet, Sakarya nidalarıyla büyütmesek mi?"* diyecek oldum ama sonra, bunun Alp Aslan'a küfretmekle eş değer olduğunu fark edip sustum. Tam *"Beni karıştırmasanız mı acaba?"* diyecekken, Alp Aslan "Sen ses etmezsin, bilirim," dedi, yanağımdaki eli sevgisini aksettirircesine bulunduğu yeri sevdi. "Bana bile kaç kere yüreğini yerle yeksan ettirdin. Kim bilir ona ne tavizler verirsin..."

Yüzümü kedi gibi saçlarının arasına sürerken, "Sanki sonra yok ettiğini, tekvin etmemişsin gibi..." dedim huzura bulanarak. Tekvin etme deyiminin Alp Aslan'a hitaben kullanılmasının ne kadar uygun olduğunu bilemesem de, aşkı bende o var ettiği için, benim gözümde canlı bir mucit gibiydi. Gözlerim saçlarının arasında mutlulukla yumulurken, beynimin bir odasının açılan kapısından sert bir rüzgâr esti. O rüzgârdan, kulağıma Alp Aslan'ın ne zaman dillendirdiğini bilemediğim bir cümlesi doldu: *"Benim tek bebeğim sensin..."* Dudaklarım duyduğum ses tonuyla kıvrılırken, ne zaman söylediğini dahi bilemediğim cümlesini tekrarlayıp "Benim de tek bebeğim sensin..." dedim, dudaklarımı şakaklarına kaydırarak. Dudaklarım bulunduğu alana aşkla mühürlenirken, içimdekini teninden zihnine işlemeye devam ettim. "Hiç büyütmediğim, büyümesini de hiç istemediğim tek bebeğim sensin..."

BÖLÜM IV
İKİ CİHAN SAADETİNİN ARASINDA

"Yaptığımız planların işleyiş vaktinin sadece bizlerin elimizde olmadığını unuttuğumuz an, zaman tersine akmaya başlar."

JÜLİDE ŞAHİN

Köyde kaldığımız ikinci geceyi Alp Aslan'ı beş yaşına çevirip dizlerimde uyutarak geçirdim. Sabaha tekrar gözlerimizi araladığımızda ev halkı yine kalkmıştı ama biz de yola çıkacağımız için erkenden ayaktaydık. Gideceğimiz için herkesin yüzü asık ama bir yandan da kalırız diye umutluydu. Hepsinin hevesini Alp Aslan "Yolumuz uzun," diyerek kırdı. Nazmiye Hanım da oğlunun inadını bildiğinden olsa gerek, bize kocaman bir valizi andıran çıkın hazırlamıştı. Uçakla gideceğimizi düşündüğüm için Alp Aslan'a kaçak bakışlar attım ama gözlerinde bariz ketum bir ifade olduğundan, asla üstelemeyi düşünmedim ve biz Alp Aslan'a yakışır bir şekilde bir gece ansızın geldiğimiz köyden, öğlen vakti bagajımızı neredeyse ağzına kadar doldurarak çıktık. Öyle ki, bagajda süt mısırı bile mevcuttu! Yine de aklım bagaja yükleyemediğim minik kuzuda kalmadı değil. Hoş, yüklerdim de anasıyla kalbim bir olduğundan yeltenmeye dahi utan-

dım ve ben; arkamızdan dökülen bir maşrapa su ile ana baba evinden ilk kez, karnımda bir bebek sahibiyken ayrıldım...

Arabanın sağ ön koltuğunda kıymetlimi yerleştirmek için tepinirken, "Yolumuz uzun diye tutturdun," dedim içimdeki söylenme isteğine engel olamayarak. "Uçakla altı üstü iki saat..."

Alp Aslan yandan bir bakış attı ama yüzünde gevrek bir gülümseme vardı. "Anneme uğrayacağız," dediğinde istemsizce kaşlarım çatıldı. Ardından yüzündeki gülümseme genişledi. "Hayırlı damadım ben! Hayırlı olmazsam, rüyama gelip apoletimi söker vallahi..."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralansa da "Anneme mi?" dedim bölük pörçük. "Anneme mi gidiyoruz sahi?"

"Torununu, kızını görmesin mi?" dedi ve duraksayıp derin bir nefes aldı. "Peki ben, kızımı görmeyeyim mi?"

Şaşkınlığıma şaşkınlık eklenirken, "İmre'ye de mi uğrayacağız?" dedim coşkuyla.

"Tabii," diyerek başını aşağı yukarı salladı. Yüzünde, bayramın üçüncü gününe değil de ilk gününe yakışır bir gülümseme vardı. "Mardin'e geçmeden, ustamdan baklavanızı da alırız."

"Yok, istemem," diyerek baş savurdum. "Annem koydu zaten. Ustandan canım çekince isteriz, gönderir..." Ayaklarımın davula döneceğini hatırlayınca, birden yüzüm düştü. "Ama yol çok uzun..."

"Evet," dedi itiraz etmeyerek. "Ve siz hanımlar, beyler..." Coşkuyla devam edince dikkat kesildim. "Anneannenin yanından çıktıktan sonra babanın dizinde değil, arkaya geçip paşa koltuğunda uykuya geçiyorsunuz. Urfa'ya varana kadar da kalkmak etmek yok!"

"Ama," dedim düşmüş ses tonumla. Çünkü yolculuk yaparken en sevdiğim olay Alp Aslan'ın dizine kıvrılabilmekti. Hem de bunu öyle bir seviyordum ki, sanki hiç dizine yatmıyormuşum gibi...

"Aması falan yok," diyerek kestirip atınca, dudaklarımı bir sağa bir sola doğru büktüm mızıklanarak.

Sol elimi ensesine attığımda Alp Aslan omuzlarını kısmak suretiyle, başını bir sağa bir sola çevirdi. Beni kırmak istemediği için sabır dileniyordu ve bu benim kitabımda; birçok *"Seni seviyorum!"* cümlesinden daha etkiliydi. "Peki..." dedim oyuncu bir tavırla, son-

daki i harfini uzatarak. "Benimle güzel ülkemin tam olarak hangi şehrinde sevişeceksin?"

Gözlerinin bana öyle bir dönüşü vardı ki kahkahayı basmamak için alt dudağımı dişlemek zorunda kaldım. "Var aklımda bir şeyler," deyince, kaşlarım sorgularcasına havalandı. Ardından yüzü haylaz bir çocuk gülümsemesiyle kaplandı. "Vallahi anam ben askere giderken bu kadar ağlamadı!" dedi isyana bulanarak. "Benim bunun ateşini bir yerde atmam lazım. Oğlana da; kimin paşa, kimin çaylak olduğunu hatırlatıp safları sıkılaştırmam lazım. O yüzden bu sefer pek kibar olamayacağım, karıcığım."

"Hah!" dedim alayla. Ensesinden çektiğim elimi *"Yemezler,"* dercesine aramızda savurdum. "Duy da inanma, oğlum! Baban hakkında bilmem gereken ilk kural!" Yüzüm karnıma eğildiği gibi havadaki sol elim de karnıma kapandı. "Dili dikenli bir kaktüs, yüreği desen küstüm çiçeği..."

Alp Aslan başını solunda kalan camdan dışarı savururken ağzının içerisinden, "Sıç ağzıma, sıç," diye söylendi ama asla üstüme alınmadım. Çünkü ben gerçek olmayan şeyleri dillendirmeyen bir insandım ve bunu da en iyi Alp Aslan biliyordu. Alp Aslan diliyle; benim yüreğim dâhil, birçok yüreği on kurşun bedelinde yaralayabilirdi ama dilinden çıkan geri dönemeyecek her bir kurşun önce kendi yüreğini deler, sonra sevdiklerine saplanırdı. Benim öğrenmem; yüreğim göz göz olduktan sonra bana nasip olmuştu ama isterdim ki evlatlarımın hiçbiri bu şerefe nail olmasın. Ne kendi yüreklerinde izleri geçmeyecek söylemler kalsın ne de Alp Aslan'ın yüreği daha çok kevgire dönsün...

Yaklaşık üç saat sonra Ankara il sınırına girmiş bulunduk ve ben ömrühayatım boyunca ilk defa annemi ziyaret etmekten kaçınmadım. Hatta arabadan öyle bir inişim vardı ki, annem şayet beni kanlı canlı görseydi, gözlerinde hiç göremediğim yaşlarla izlerdi hâlimi... Alp Aslan'la el ele tutuşarak girdiğimiz şehitlikte, gerçekten bir eve akraba ziyaretine gidiyor gibiydik. İkimizin de yüzümüzde gülümse mevcuttu. Bir ayrılığın durağına, bir bilinmezin kucağına değil de eve varmış gibiydik. Hoş, Alp Aslan'ın evinin olduğu da aşikârdı...

Mezarın üzerinde beyaz bir gül buketi görünce gözlerim kısıldı. "Melih gelmiş..." dedim iç çekerek. Ardından Alp Aslan'ın elini bırakıp, gülümseyerek annemin mezarına doğru ilerledim. Ellerim hafifçe iki yana açılırken; "Biricik oğlunuz, yine kızınızdan önce davranmış, Neşe Hanım!" dedim gülümseyerek. "Hoş, gördüğün gibi," diyerek havadaki ellerimi salladım. "Ben yine elim boş geldim!" Sağ elim karnıma kapandığında, tam *"Ama sana torununu getirdim,"* diyecektim ki aklıma düşen başka saçma bir düşünceyle gözlerimi Alp Aslan'a çevirdim. "Hamileyken mezarlığa girmek pek hayırlı değilmiş ama burası normal bir mezarlık sayılmaz, değil mi?"

Kalçamı annemin mezarının yanına yaslarken, sol elimi de toprağının üzerine attım. İçimde bahar ve yaz karışımı bir mevsimin belirtileri vardı. Dokunduğum toprak güneşli havaya rağmen kutupların soğukluğundaydı. Alp Aslan'ın ellerini omuzlarımda, dudaklarını başımın tepesinde hissedince hafifçe başımı geriye doğru attım ve karnına yaslandım. "At şu saçma düşünceleri kafandan," dedi onaylamaz bir tonda. Ardından omuzlarımdaki elleri, bir ileri bir geri hareket etti. "Nasıl ki; gittiğimizde İmre, kardeşini kıskanmayacaksa, anneme geldik diye üstümüze uğursuzluklar çökmeyecek. Hatta, bence İmre'nin yanında da böyle düşünürsen, annen değil belki ama kızın sana kırılabilir..."

Topraktaki elimi çekip sol omzumdaki eline atıp, "Bir mezar taşıyla nasıl konuşulacağını hâlâ öğrenemedim," dedim gözlerim annemin isminde gezinirken. Sonra tutunduğum elini var gücümle sıktım. "Sakın öğretme, olur mu?"

O arada Alp Aslan pek meraklı bir tonda "Efendim?" dedi. Bakışlarım geriye attığım başımla yüzüne döndü ama bana değil, annemin mezar taşına bakıyordu. "Ha, annem diyor ki," diyerek yüzünü bana doğru eğdi. "Burada tertip oldukça kalabalık! Damadım; bana orada, sizin başınızda lazım..."

Sırtımı Alp Aslan'ın ardımda dikilen bedenine oturduğum yerden yaslarken, "Eşitlendim," dedim anneme hitaben. "Önceden sen oradasın diye, gittiğin yere ait olduğumu düşünürdüm. Senin sevgin, yeryüzündeki herkesin sevgisinden pek bir kıymetliydi! Sonra... Sonra bir de İmre'yi aldın yanına ama Alp Aslan yanımda kaldı..."

Ağırca yutkunurken, dudağımın solu burukça yukarı kıvrıldı. "Bir de 7.65 geldi. Evet," diyerek başımı aşağı yukarı hızla salladım. "Oğlumun lakabı bile elinden düşürmediğin bir silahın ismi ama işte babası da senin yan sekmen gibi, ne yapacaksın?" Omuzlarım aldığım nefesle aşağı yukarı salındı. "Eşitlendim, anne... Yeryüzünde canıma kattığım insanların sevgisi de en az seninki kadar kıymetli. Ne olur..." Yakarırcasına boyun büktüm. "Sevenlerimi yanına toplayıp beni de yanına çağırma..."

Alp Aslan'ın omuzlarımdaki ellerinin baskısı arttığında duraksadım. "Ben tanıdığımda böyle değildi bu," deyince, başımı geriye attım, *"Ne diyorsun?"* dercesine. Yine muhatabı ben değildim... "Asi, dikbaşlı, sevmediğine selam dahi vermeyen bir tipti. Ama işte..." Eskiyi özlemişçesine iç çekti. "Hamilelik, köpük şekerine çevirdi sanırım."

Sağ elimin tersini bedenine çarpmaya çalışırken "Özledin galiba sana selam vermediğim günleri," dedim. "Biraz da anneme kendi ilk hâllerinden bahsetmek ister misin?"

Alp Aslan'dan kuru bir "Cık," dökülünce, gülümsedim. Ardından derin bir nefes aldı, karnına dayalı sırtım hafifçe öne doğru çıktı. "Annen, beni asla istemezdi. Asla!"

Annem, Alp Aslan'ı asker diye istemeyebilirdi. Anneme göre ben hep yalnız, sakin ve güvenli bir hayat yaşamalıydım. Yarınlardan korkum olmamalıydı ama Alp Aslan ile yaşadığım müddetçe elim böğrümde beklememe ihtimalim de sıfırdı. "Bence annem," dedim düşünceli bir tonda. "Seni yine tolere edebilirdi ama..." Derin bir nefes aldım. "Annenle tanıştığı an üstünü çizerdi."

Alp Aslan gülmeye başlayınca, sırtım daha bir sarsıldı. Ardından omuzlarımdaki elleri kollarıma indi. "Hadi," derken, sağ yanağıma bir öpücük kondurdu. "Gidelim ki akşam olmadan kızı görebilelim..."

Usulca oturduğum mezarın kenarından kalkarken sol elimi Melih'in suladığı, kurumaya yüz tutmuş toprağın üzerinde gezindirdim. İlk defa erinmeden "Yine geliriz," diye mırıldandım. İlk defa, bir daha kesinlikle geleceğimin bilincinde olarak annemin mezarından ayrıldım. Oysaki önceden şehitlikten kaçardım...

Her ne kadar şehitliğe gülümseyerek girmiş olsak da çıkarken ikimiz de daha durgunduk ve Alp Aslan yola çıktığımız anda ilk

dillendirdiği şeyi yapıp, binmem için direkt arka kapıyı açtı. Çocuk gibi yüz düşürsem de, "İtiraz istemiyorum," demesiyle, usulca arka koltuğa bindim. Yola çıktıktan yarım saat sonra ise itiraz etmemin yersiz olduğu, kıvrılıp uyumamla tescillenmiş oldu.

Urfa'ya vardığımızda, yaz aylarında olmasaydık çoktan karanlığa kalmıştık. Yaz ayları dolayısıyla erken kararmayan hava, tek şansımızdı. Urfa şehitliğine girerken, bir zamanlar orada Alp Aslan'a ait bir mezar olduğundan olsa gerek ikimiz de suskunduk. Görmeyeceğimi biliyordum. Hatta daha ağırını göreceğimi de biliyordum ama bir mezarın içinde değil de yanımda olduğunu hissetmek için eline yapışmam da bundandı. Alp Aslan'ın ise *"Ben buradayım,"* dercesine elimi sıkı sıkıya kavraması, ruhumun yansımasının kendi içinde bulunmasındandı. Kendi ruhlarımızın yamalı yanıklarıyla, Alp Aslan'ın İmre'ye devrettiği mezarın önünde durduğumuzda nefes almayı dahi bıraktım. Bir isim bir insana ancak bu kadar yakışabilirdi ama bir insana yaşadığı kaderden dolayı bir isim vermek de ancak bu kadar acılı olabilirdi. Çünkü isminden sonra umutla *"Adıyla yaşasın,"* demeye fırsatımız dahi olmamıştı. Aksine, yaşayamadığı için Melih'in onu eşsiz göğe ait bir parça olarak nitelendirdiğini de biliyordum...

Konuşacak tek bir söz bulamamak, karnımı içime çekme isteğini daha çok körükledi. Kimsenin canını ben vermiyordum; biliyordum. Yeryüzünden gidişlerimizin birer sebebinin olması gerektiğini bildiğim gibi... Ama bir sebebe ortak oluşum, içimi kıyım kıyım kıyıyordu. Alp Aslan "Özlüyor insan," diye mırıldanınca, bakışlarım kendisine döndü. "Hiç görmese de," dedi ve göremeyen ben olduğum için bana bir bakış attı. "Hatta hiç hissedemese bile..." Karnımda canlıyken hissedemediği hareketleri, yüreğindeki sönmek bilmeyen yangını harladı. "Özlüyor..."

Gözlerimin dolduğunu hissedince bakışlarımı Alp Aslan'dan kaçırdım ama mezar taşındaki ismi okuyunca, acı dolu bir mırıltı döküldü dilimden. "İkinizi yan yana hayal ettiğimde, içinden çıkamıyorum..."

Alp Aslan'ı herhangi bir çocukla da hayal etsem büyüsüne kapılırdım. Cemre ile ikisini bir arada gördüğümde de, yüreğim hep pır pır olurdu ama en çok istediğinin canlıyken bir saniyelik ânına bile

şahit olamaması, İmre'nin ise sadece babasının yokluğu dolayısıyla benim serzenişlerimin dolu olduğu günleri yaşayabilmiş olması boğazımdaki yumruların sayısını çoğaltıyordu.

Alp Aslan tarafından kanatlarının altına çekilince, sağ yanağım kalbinin üstüne yaslandı. "Kesin," dedi toparlamaya çalışarak. "Yine bana pembe tayt giydirmişsindir..." Olduğu yerde utançla ufalan benliğimi bedenine daha çok bastırırken, "Bir kardeşin olacak, İmre," dedi ve bunu oldukça coşkulu bir şekilde söyledi. Ardından iç çekerek, "Yani, inşallah doğacak," diye ekledi. "Bu seferlik pembe tayt olayından yırttım gibi duruyor... Sence pembe tayt olayı sana mı kalır yoksa babanı, bu anan bu tarafta madara etmeden rahatlamaz mı?"

Yüzümü göğsüne gömerken, "Sulandırma," dedim boğuk bir tonda.

Dalga geçer gibi gövde gösterisi yapmanın bana göre bir manası yoktu ama Alp Aslan, bedenimi mümkünmüş gibi daha çok sıkıştırırken "İkinizin yokluğunda o kadar çok ağladım ki..." dedi. Tahmin ediyordum ama yine de işitmek iyi gelmedi. "Varlığınızı hissederken, hiçbir şey durultamaz beni..."

Üstüne söyleyebileceğim tek şey sevgim olduğundan "Seni seviyoruz, İmre," diye mırıldandım. Alp Aslan, beni "Çok," diyerek destekledi...

Urfa'da bulunmak, Urfa'da yemek yemek gerçekten köyüme gelmişim gibi bir his bahşetti. Hastanenin önünden arabayla geçerken, kapısına ilk vardığım günü, içimden geçirdiğim dilekleri hatırladığım anda o gün tutunduğum künyeme yine elim vardı ama künyemde artık bir fark vardı ve bana o farkı Urfa kazandırmıştı...

Mahalleye geldiğimizde babaevine geri dönmüş gibi hissetsem de, evime sadece şöyle uzaktan bir bakış attım. Kapısına gitsem, anahtarı paspasın ya da saksının altında bulacağıma emindim ama içine girersem çıkmak istemeyeceğim hissine kapılıp Alp Aslan'ın peşine takıldım. Alp Aslan'ın evine ne kadar gelmiş olursam olayım, o yokken geldiğim zamanlardaki hislerimi duymamam mümkün değildi. Tedirginliğimi yansıtmamak adına, "İşi beleşe mi getirdin sen?" diye atıfta bulundum. Alp Aslan, önümden kendi odasına doğru ilerleyen devasa bedenini hafiften bana doğru çevirip göz kırptığında, ne dedi-

ğimi anlamadığını anladım. Saatlerdir araba kullanmaktan o kadar ambale olmuştu ki, neyi ima ettiğimi anlamadı. "Benimle nerede sevişeceksin, dedim; kalktın beni eski evine getirdin..."

Odasının kapısını pek de kibar olmayan bir şekilde iterken "Hani evimizdi?" diye mırıldandı. Odaya girdiği gibi üstündeki siyah tişörtü çıkarması bir oldu. Tişörtünün peşini altındaki eşofman aldı ve Alp Aslan soyunup yüzükoyun yatağa uzandı. Bense odanın ortasında yaprak gibi kaldım. Muhtemelen en son Nazmiye Hanım'ın değiştirdiği nevresime yüzünü gömerken, "Özlemişim anasını satayım," dedi.

Yatağın yanına yaklaşırken, soyunayım mı soyunmayım mı bilemedim. Yolda uyumuştum ama yatsam yine uyuyacaktım; biliyordum. "Masaj yapmamı ister misin?" derken, ellerim kendi tişörtümün etek uçlarında duraksadı.

"Uyutsan yeter," deyince, kendisinden önce sızacağımı bile bile gecenin onunda soyunup yatağa girdim. Alp Aslan ile bir sarmal olduktan sonra taş çatlasın on beş dakika içerisinde uyumuş bulundum. Uykuya tereddütsüz teslim olmamın tek sebebi ise uyumadan önce Alp Aslan'ın sakin soluklarını işitmemdi.

Ne kadar uyuduğumu bilemediğim bir zaman diliminde, yatağın içerisinde kıpırtı hissedince Alp Aslan yine 7.65'in yanına indi diye düşündüm ve üstünde durmadım. Huy hâline getirecekti ve bir müddet sonra göreve gideceği için, bence oğluyla kendisine ait istediği kadar huy, âdet edinebilirdi. Her ne kadar gözlerimi açmasam da kulaklarımı tilki gibi diktim. Karnımda bir dürtüklenme oldu, şaşırdım. Ardından Alp Aslan'ın "Hadi," diye sızlanan sesi kulaklarıma ulaşınca, kapalı gözlerimin üstündeki kaşlarım çatıldı. O kadar hızlı nefes alıp veriyordu ki, üzerindeki hâli panik veyahut heyecan diye tanımlamak çok zordu. "Hadi aslan parçası. Hadi, yalvarırım..." Kendimi sabırlı bir insan zannetsem de dayanamayarak gözlerimi araladım ve gecenin karanlığıyla sarmalanınca birkaç kez gözlerimi kırpmak zorunda kaldım. O arada Alp Aslan "Hadi ya!" dedi ama kondurabilsem, ağladı ağlayacak derdim ses tonuna. "Senin de mi gidesin geldi?"

"Ne oluyor?" dedim ama söylediğimi kendim bile anlayamayacak bir karmaşadaydım. Karanlığa aldırmaksızın sağ elimi aşağı

doğru salındırdım. Alp Aslan'ın saçlarına ulaştım ulaşmasına ama duştan yeni çıkmış gibiydi. Hafifçe öksürerek tekrar "Ne oldu?" dedim sorgularcasına. Elimi saçlarının arasında daha çok hissetmek istercesine dolandırdım ama ıslanmamış bir tek saç dibi bulunmamaktaydı. "Sen kâbus mu gördün?"

Başımı karnıma doğru eğdiğimde, Alp Aslan'ın dilenirmişçesine bana baktığını gördüm. Gecenin karanlığında gözlerinin içini ayan beyan görmem aslında olacak iş değildi. "Hareket etmiyor," derken, gözleri benden çekildi ve karnımda sabitlendi. "Ardıl Erce hareket etmiyor..."

Bedenimi hafifçe yataktan doğrulturken, "Anlamadım," dedim boğuk bir tonda. Gerçekten anlamamıştım. "Ardıl?" dedim yüzümü buruşturarak. "Ne dedin devamında? Er mi?" Er ne ya, diyemediğim için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım. "Orduya çocuk mu şey yapıyoruz? Ne oldu? Ben bir kaçırdım..."

Benimle birlikte Alp Aslan da yattığı yerden doğrulurken "Hareket etmiyor, diyorum," dedi azarlar bir tavırla. "Sen ismine mi takıldın yani?"

"Uyuyordur" dediğimde, yüzüme öyle bir bakışı vardı ki... Dillendirebilecek olsaydı muhakkak *"Geri zekâlı mısın?"* derdi. Öyle düşündüğünden değil ama paniklemediğim için aklına başka türlüsü gelmeyeceğinden... Bir bebeğin anne karnında dahi uyuduğunu bilemediğinden...

"Güzelim," derken elleri yüzüme uzandı. "Panik yapmanı istemiyorum ama..." Derin bir nefes aldı ama daha çok kendisini sakinleştirmek istiyor gibiydi. "Normalde sen uyuyor olsan bile muhakkak bana tepki verirdi! Kaç dakikadır dürtmediğim yeri kalmadı ama yok..."

"Sen," dedim ağırca tekrar yutkunarak. Ellerim daha çok saçlarına dokundu. "Sen, kâbus falan mı gördün?" Hafifçe geri çekilip, yatağın sağında kalan baş ucu lambasını yaktım ve göz göze geldik ama ışığı yaktığım gibi baş ucumuzda iki adet beylik silahı da gördüm. Bu yüzden "Bunlar neden arttı?" dedim. Çünkü Eskişehir'de bir âdetti!

Suçlu bir çocuk edasıyla omuz kısıp, "Rahat değilim," demekle yetindi.

"Kâbus gördün?" dedim tekrar sorgularcasına. Alp Aslan gönülsüz bir tavırla, ne kabul etti ne de inkâr etti. "Ve gördüğün rüyanın başkahramanı olan 7.65'e koştun?" Sesli bir soluk verdim. "Uyuyordur çocuk, Alp Aslan!" derken, ses tonum çocuğunu uyaran anne formuna geçti. "Bebekler de anne karnında uyur. Hatta gece uyursa, annesi de daha rahat uyur..." Gözlerine uzunca baktım ama pek ikna olmuş gibi durmayınca göz devirdim. "Git, bana tatlı bir şeyler getir o zaman..."

Alp Aslan sanki 7.65'in yaşaması benim aşermeme bağlıymış gibi hevesle ayaklanırken "Canın tatlı mı istedi?" dedi.

"Sen getir," demekle yetindim. Ne benim gecenin bilmediğim bir saatinde içime düşürdüğü kurtlarla, bebeklerin tatlıya tepki verdiğini anlatacak hâlim vardı ne de Alp Aslan'ın dinleyecek sabrı... Komutanından emir almış er gibi odadan fırlayınca, her ne kadar ardından gülümsesem de sağ elim yoklarcasına karnıma kapandı. "Baban kuruntu yapıyor, değil mi oğlum?" diye kendi kendime mırıldandım. Hoş, Alp Aslan kuruntu yapmıyorsa şayet, Urfa topraklarına bir evlat daha vermeyi kaldıracak yüreğim olmadığına da adım kadar emindim. Kötüyü düşünmek ya da çağırmak istemesem de, Alp Aslan geri dönene kadar en az on kez karnımı dürttüm. Tepki vermemesini ise uykusu ağır bir bebek olabileceğine yordum. Alp Aslan nereden bulduğunu dahi bilemediğim dar, uzun bir çikolata ve Nazmiye annenin boş dondurma kutusuna koyduğu baklavayla birlikte geri döndü. Baklavayı yiyeceğimi bile bile yine de önden çikolatayı yedim. Çikolatayı yedikten sonra da ağzıma hızlı hızlı iki dilim baklava iteledim. Hepsini mideme indirdikten sonra ise, yatmamam gerektiğini bile bile sırt üstü yatağa geri devrildim. "Mide," dedim nefes nefese kalmış bir hâlde, yediklerimin hepsi içimde halay çekerken. "Mide fesadı geçireceğim yeminle!"

Alp Aslan üstüme eğilmiş bir vaziyette "İyi misin?" diye sordu. İyi miydim? Pekâlâ...

Başımı evet dercesine sallarken, iki elim çıplak karnımı kavradı ve "Bekle biraz," diye mırıldandım. Alp Aslan neyi beklediğini bilemese de bekledi ve bence bu, onun yaptığı en güzel hareketlerden biriydi. Karnımı hafifçe alt taraftan baskılarken, "Hadi," diye direktif vermeden edemedim. Zira benim düşlediğim gibi uyumuyorsa,

hastaneye gidene kadar canımdan can gidecekti; biliyordum. "Hadi 7.65!" Üç saniye, beş saniye... Taş çatlasın iki dakika! Ama o zaman diliminin arafın kıyısında oluşundan mütevellit bir asır gibi geçtiği aşikâr... 7.65, karnımın sağ alt tarafında bir tur dönünce dilimden bir rahatlama nefesi döküldü. "İşte burada," dediğimde, Alp Aslan göremememenin yanında bir de hissedemediği için ekstrem bir iç karışıklık yaşıyordu. "Bak," diyerek, elini sağ elimin altına aldım ve o andan itibaren 7.65 biraz da uyandırılmış olmanın öfkesiyle, içimde âdeta tekvando derslerine başladı.

İmre'nin hareketlerini çok sert olacak şekilde hissetmezdim lakin 7.65 biraz iri bir bebek olsa gerek, vurduğu yeri içten morartıyormuş gibi hissediyordum. 7.65 öyle bir hareket etmeye başlamıştı ki, Alp Aslan ister istemez, mahcup bir tavırla "Uyandırdık tabii seni," diye mırıldandı. Yukarı tırmandığı anda nefesim kesiliyormuş gibi, aşağılara indikçe de altıma kaçıracakmış gibi hissediyordum ve İmre ile bu ayların ötesini görüp deneyimleyemediğim için, normali bu mu yoksa tehlikeli bir durum mu, kestiremiyordum. "Bir an annen gibi adını sevmedin diye düşünmüştüm," derken bana değil, gayet de 7.65'e meramını anlatıyor gibi bir hâli vardı.

"Ben," dedim araya girerek. "Ben, beğenmedim demedim ki! Sadece şaşırdım..." Derin bir nefes ihtiyacıyla duraksadım. "Bir de... Anlamlarını, yani ilkinin anlamını bilmiyorum ama ikinciyi tahmin etmek zor değil..."

7.65 ile karnımın üzerinden vurkaç oynarken, "İkisinin bir anlamını merak ediyorsan," dedi, biraz da gönülsüz bir tonlamayla. "Birinin ardından onun yerine geçen, yiğitçe savaşan asker demek."

"Iıı," diye dilimden bir mırıltı döküldü. Büyük büyük laflar etmemin sonucu; önce asker bir koca bulmam, devamında da asker sevdalısı bir çocuk yetiştirmem olacaktı sanırım!

"Sevmedin, değil mi?" sorusuyla, yattığım yerden, devrilmiş büyükbaşlar gibi dirseklerimden destek alarak doğruldum.

"Sevmemek değil," diyerek dudak büktüm. Çünkü bakıldığında bayağı bir heybetli bir isimdi ve herkesin hoşuna giderdi. Lakin gözlerim baş ucumuza kayınca sıkıntılı bir nefes verdim. "Ama bana bir

söz vermeni istiyorum," diyerek kendimi yatağa sırtüstü geri bıraktım. "Bolu'dayken, sözlerimin devamı gelir, demiştim..."

"Nedir?" dediğinde, yüzüme baktığını bilsem de bakışlarımı kendisine çevirmek yerine tavanda sabit tutmaya devam ettim.

"Asker olsun diye zorlamayacaksın," dediğimde, *"Bu mu?"* dercesine gülümsedi ve ben sesini işittim. Gülümsemesi sinirimi bozunca daha uyarıcı bir tonda, "Özendirmeyeceksin de!" dedim. Oysaki bunun mümkün olmadığını daha şimdiden biliyordum. "Ve 7.65 doğduktan sonra..." Tekrar bedenimi doğrulttum ve sağımda kalan tabancaları işaret ettim. "İsim annelerini ortalıklarda görmek istemiyorum!"

7.65 kendisine tepki verdiğinden mütevellit eğlenir bir tonda, beni başından savarcasına; "Tamam, nizami sende," dedi.

Ciğerlerime sabır dolu bir nefes doldururken, "Ninni yerine ne söyleyeceksin acaba?" dedim huysuz bir tonda.

7.65'in hareket ettiği bölgede dudaklarını hissedince, bir şey demeyecek zannettim ama Alp Aslan'ın yatak harici herhangi bir alanda altta kalmayı sevmediğini ne yazık ki unutmuştum. "Bil oğlum," deyişi, ilk başta benim için bir anlam ifade etmedi ama devamında "Vatanına göz dikeni ez oğlum,"[1] deyince, âdeta tükürüğüm nefes borumu tıkadı ve öksürmeye başladım.

Öksürürken daha fazla tıkanmamak adına yataktan tekrar doğruldum. O arada 7.65'ten yeni bir tekme nasibi alırken, acıya karışmış bir telaşla "Ay," deyip, sol elimle karnımı tuttum. Ardından bezgince "Ay, yeter," diye devam ettim. "Yatın artık!"

Alp Aslan pek yatmaya gönüllü olmasa da, benimle takışmamak için olsa gerek yattı. Huzursuzluğu kaçırdığı uykumu pekiştirirken, sorsam da yanıtlamayacağını bilmek ayrı bir ıstıraptı. Göğsünde yattığım için yatağın içinde debelenememesinin ona ıstırap olduğu gibi!.. Sıkıntılı solukları, uyku hâlinden daha da uzaklaşmamı sağlayınca yatağın içerisinde bir kez daha doğruldum. Kalkacağım için pek bir heveslense de rotam kucağı oldu. Ellerim çıplak göğsünün üzerinde sabitlenirken, bedenini biraz geriye doğru kaydırıp,

[1] Esat Kabaklı'nın seslendirdiği "Bil Oğlum" türküsüne atıf yapılıyor.

hiç rahat olmayan bir pozisyonda başını yatağın başlığına yasladı. "Hayırdır inşallah?" derken, kaşları çoktan muzipçe çatılmıştı.

"Hayır, hayır," diyerek başımı hevesle aşağı yukarı sallasam da, sevişme talebine ya da eylemine hayır olarak bakılabilir miydi, bilemiyordum. Tutunduğum ellerini kendi bedenime doğru çekiştirdiğimde, izin verseydim muhtemelen duracağı tek yer 7.65'in oluşturduğu yükseklik olurdu. "Madem bizi uyandırdın..." İç çektim. Gerçekten aşerircesine iç çektim! "Bazı bedeller ödemek zorundasın..."

Havalanan kaşları gülümsememi sağlarken, ellerimi sırtıma doğru atıp sutyenimin kopçasını çözdüm. Sutyenimin ayrıldığı göğüslerimin üzerine elleri hızla yerleşti. Yerleşmesi hiç sorun değildi ama işte, sızlamalar olmasaydı! Başım göğüslerimde hissettiğim baskın sızlamanın etkisini zihnimden kovmak istercesine bir sağa esnedi, bir sola. "Buna bedel demek de, ne bileyim..." dediğinde, boğazımdan hoşnut bir kıkırtı döküldü.

Tutunduğum ensesinden bedenini kendime doğru çekerken, "Sevişeceğiz dedin de, arabayla geldim," diye mırıldandım ve mırıldanmam dudaklarının arasında boğuk bir iniltiye dönüştü.

Ben Alp Aslan ile tanışana kadar sevişme travması olan bir insandım. Eskiyi hatırlamak, bugün hâlâ küçük bir çocuk gibi köşelere sinme isteğimi doğuruyordu. Yaşadığım onca şey ise Alp Aslan'ın yanından bir milim uzaklaşmama neden olmadığı gibi onun terine daha çok bulanmama sebep oluyordu. Ters giden şeylerin özeti benim hayatımdı. Doğru insanı bulunca, yanlış reaksiyonların kayıp verdirdiğini öğrenmem zor olmamıştı ve bizim ilişkimizdeki en büyük kayıp Alp Aslan'ın kendisini tutmasına sebep olmamdı. Tam her şey halloldu diye sevinirken, gelişen 7.65'in varlığı daha da hassaslaşmasına neden olmuştu. Hassaslaşan Alp Aslan'a karşı, hormonların etkisiyle iyice yoldan çıkan Jülide olarak çözülmesi zor bir ikili denklem oluvermiştik...

Dudakları teslimiyetle boynuma kapandığında, boğazımdan boğuk bir inilti döküldü. Boynumdaki dudaklarının daha fazlası olmasının imkânı olmadığını biliyordum ama bile bile istiyordum. Belime konan elleri bir aşağı bir yukarı oynuyordu ama hareketleri o kadar nahifti ki ister istemez yadırgıyordum. Bulunduğu yerleri sıkmak, sı-

kıştırmak yerine daha çok okşuyordu. Kucağında kıvranan bedenim ise sabırsızlığımı vurgulayabildiği kadar vurguluyordu. Birbirimize değen çıplak tenlerimiz aramızda minik bir gölcük yaratırken, "Alp Aslan!" dedim nefes nefese. Ellerimin arasındaki saçlarını çekiştirdim ama başını boynuma mı daha çok gömeyim yoksa aşağılara mı indireyim, bilemedim. Canım devam etmek istiyordu ama içimdeki sabırsız taraf ve hareket eden 7.65 daha baskın olduğu için sürdürebilmeme imkân vermiyordu. "Fazla uzatmasak olur mu?"

Erkekler; bana kalırsa, kısa sevişmeleri daha çok seviyordu ama Alp Aslan bir şey yapıp beni ürkütme korkusunu içinde sürekli taşıdığından mütevellit, her zaman daha yavaş hareket ediyordu. Tüm yavaşlığımızla son dert diye nitelendirdiğimiz çamaşırları aramızdan ayırdığımızda, nihayet ikimiz de özgürdük. Alp Aslan'ı "Hep ıslak anasını satayım!" diye dalga geçmesine neden olacak şekilde, ıslanmış bir vaziyette karşıladım ama içimi doldurduğu anda "Dur!" dedim panikle. Alp Aslan alttan, 7.65 üstten öyle bir baskı yapıyordu ki, içimdeki altıma kaçıracakmışım hissini zor atlatıyordum. Ellerim önce karnıma vardı, sakinleştirmek istercesine. Ne kadar faydası oldu bilmem ama 7.65 biraz daha dinginleştikten sonra yüzüme pürdikkat bakan Alp Aslan'a gülümsedim. "Bir dahakine," diyerek dudaklarımı dilimle aheste aheste nemlendirdim. "Çocuğu uyandırmadan önce harekete geçersek müteşekkir olurum..."

Gülümseyen yüzüme eş, ellerimi benliğine doğru uzattığımda bünyemde hissettiğim tek duygu tutkuydu. Dikleştirdiği bedeni sayesinde dudaklarında rahatça hüküm sürerken, "Kucağımda doğurmazsın inşallah," diye boğuk bir tonda mırıldandı.

Bedenimin altında hareket eden bedeni saniyeler geçtikçe hem gevşememe hem de kasılmama neden olurken, başımı geriye doğru attım. Gün geçtikçe uzayan saçlarım, kırdığı dizlerine doğru döküldü. "Cık," derken, sona yaklaşmanın keyfini yaşamakla meşguldüm. "Planlarım dâhilinde bulunmamaktadır..."

Aniden üst bedenimi kendisine doğru çekmesiyle, dudaklarımız hızlı bir şekilde kavuştu. Kendisini tutuyor olmasının onu daha çok harladığının farkındaydım. Dişleri dudaklarıma geçtiğinde ise birbirini ezen göğüslerimizin sızlamasının acısı harmanlanıp, hafifçe

geri kaçtım. Bedenimi kendisinden uzaklaştırmama imkân vermezken, kırdığı dizleri sayesinde tamamen bedeninin arasında sıkışmış bir şekilde kaldım. Dudakları boynuma indiğinde ise saçlarını çekiştirip, başını acıdığını bile bile göğüslerime çekmem bir oldu. Dudakları sol göğsüme dokunduğunda ise zirveye ulaşmam bana sürpriz olmadı.

Alp Aslan'ın 7.65 ile gerçekten bir olduğundan olsa gerek, açtığı bacak arasından bedenimi sırt üstü yatağa itip geri çekilmesiyle, ergenler gibi sevişiyor olmamız sinirle gülümsememe neden oldu. "Senden alacak listem kabarıyor, beyefendi!" dedim, harbi alacaklı bir tavırla.

Dudaklarımın üzerine kaçamak bir öpücük kondurup "Öderim hepsini," derken gayet ciddiydi. "Ben hızlıca bir duşa gireyim, ardından seni beklerim," dedikten sonra çocuklarını etrafa saçmamak adına kaçarcasına odadan çıktı gitti.

Yatakta tepetaklak yatar bir vaziyette tavanı izlerken, Alp Aslan'ın 7.65'e mırıldandığı türkü geldi, saçma bir şekilde zihnime oturdu. Ellerim karnımı kavrarken, uykuya geri çekiliyor gibiydim. Yine de dilimden son dökülen, "Gün gidende, ay gelende gel oğlum,"[1] oldu.

Sabah uyandığımızda Alp Aslan, Urfa'dan çıkmak için can atar bir hâldeydi. Telefonu da çalınca, direkt işe yordum ama telefonunu daha kapatmadan suratı sirke satmaya başlayınca, merakım daha çok katmerlendi. Telefonu kapattığı gibi, *"Ne oluyor?"* dercesine sol gözüm kırpıldı. "Bitmedi tantanaları," diye söylenmeye başlayınca, ne demek istediğini elbette anlayamadım. Sesli bir nefes eşliğinde "Veysel ve Begüm, evlilikleri için bir kutlama yapacaklarmış!" dedi. Yüzü şekilden şekle girdi. "Piknik gibi bir şey... Düğün demek olmadı ama en azından kendi çapımızda eğlenelim, demişler."

"Ne zaman?" dedim hevesli bir tonda. Çünkü eğlence dendi mi, içimde kıpraşan bir taraf vardı. Hoş, bana göre, piknik yerine bir sıra gecesinde daha çok eğlenebilirdik...

Alp Aslan elinde tuttuğu telefondan gözlerini çekmeden, "Köydeyiz ya," dedi düşüneli bir tonda. "Biz döndükten sonra ve biz göreve gitmeden, arada bulunan bir zaman diliminde..."

[1] Adı geçen türküye atıf yapılıyor.

Köye dönüşümüzü bekleyen bir güruhun olduğunu bilmek benim de yüzümü buruşturmama neden oldu. Alp Aslan'ın göreve gidecek olması bildiğim ama bilmemezlikten geldiğim bir şey olsa dahi, yine de "Ne zaman gideceksin?" diye sormadan duramadım.

Gözleri bana döndüğünde, mavileri bendeki tedirginliğin on kat fazlasını taşır hâldeydi. "Maksimum iki haftaya," deyişine dudak bükmekle yetindim, *"Eli mahkûm,"* dercesine hafifçe boyun büktü. "Dönüşler hep açık çek, biliyorsun..."

Biliyorum, dercesine başımı salladıktan sonra sol elimi kendisine doğru uzatmamla bir duraksadı. Uzattığım elimi hafifçe sallarken, "Ben kullansam olur mu?" dedim.

Birkaç saniye düşünse de sonra arabanın anahtarını verip, "Yorulursan bırakacaksın ama..." dedi, rotamı nereye çevirdiğimden bihaber.

Başta Antep'e uğramadığımız için geri döndüğümü sandı muhtemelen ama Alp Aslan'ın hayatıma ilk dâhil olduğu anlardan birine, bir yere gitmeyi tercih ettim. Dört buçuk saat araba kullanmak benim için zor olmadı ama Alp Aslan yan koltukta kurtlular gibi kıvrandı durdu. Mersin il sınırına girdiğimizde ise yüzüme öyle bir bakışı vardı ki, kahkaha atmama engel olamadım. Hayatta en büyük lüks, kafana estiğini yapabilecek imkâna sahip olmaktı. Alp Aslan'ın kısıtlı vakti varken, benim özel güçler tarafından çalışma imkânımın sağlandığı sağlık ocağına pazartesi günü dönmem gerekiyordu ve ben önümüzdeki iki günü Nurhan ve Tanju'nun saklambacını izlemek yerine tatil yaparak geçirmeyi tercih eden taraftım.

Alp Aslan gibi bir otele gitmek yerine direkt merkeze yöneldim ve belki de ilk defa, evde olmasına rağmen yeni eşya alırken içim acıdı. İçimin acımasının nedeni ise Alp Aslan'ın parayı nasıl kazandığını bildiğim içindi ama eşya alırken acıyan içim, kendisine ait havuzu olan bir villaya girerken zerre kıyılmadı. Villaya girdikten sonra ise tek söylediğim "7.65 doğduktan sonra insan gibi bir Antalya falan yapalım!" oldu. İki günlük kaçamaklar, benim için garip ya da üzücü gelmiyordu. Çünkü senelik izinde değilsem yapabildiğim en büyük aktiviteler off günlerimi değerlendirmek oluyordu

ama insanın yanında sevdiği olunca, uzun uzadıya tatil istediği de bir gerçekti.

Normalde hamileliğim dolayısıyla havuza asla ayağımı sokmayacak olsam dahi, kendimize özel olması nedeniyle oldukça tadını çıkardım. Sürpriz tatilin benden çok tadını çıkaran Alp Aslan ise; "Nereye gidersek gidelim, bir evde kalsak olur mu?" diye sorduğunda, mutlu olmamam gereken bir olay olmasına rağmen mutlu oldum. Alp Aslan kalabalığı sevmiyordu. Hatta bence biraz barzoydu! Kıskançlık damarları en had safhada gezen bir insandı ama benden yüz bulamadığı için hep içine doğru konuşmak zorunda kalıyordu ve hayatta en çok zevk aldığı şeylerden biri ise kendisine ait özel alanıydı. Özel bir alanda olup, yarı çıplak güneşlenince gözüne batmıyordum ama halka açık bir plajda olduğum anda üzerime havlu örteceğine, sonra o havluyu kendisine örtü yapacağıma adım gibi emindim. Ama evlilik ya da sanırım hayat arkadaşlığı tam olarak böyle bir şeydi. İki taraf da birbirinin huyunu alınca, geçinmesi oldukça kolay oluyordu.

Alp Aslan ile iki günü tekrar Mersin'de minik bir tatil yapıp yedikten sonra geri dönerken, Nazmiye annenin koyup bizim bagajda Türkiye turu yaptırdığımız erzaka oldukça güldük. Hatta bir kısmını Mersin'de tükettik, diyebilirdim. Mardin'e geri dönerken, bu sefer Alp Aslan hem Kahraman Usta'yı hem de benim stoku bitmiş baklavamı atlamadı ve ben arka koltukta birkaç dakika ara vermek suretiyle, bir küçük baklava kutusunu hiç ederek köye ancak vardım.

Eve döndüğümüzde akşamüzerine denk geldiğimiz için Nurhan ve Tanju'yu yemek masasında yakaladık. Yemek masasını gördüğümde ise "Vallahi artık kaynanam seviyor!" diye saçma salak şakalar yapmaktan geri duramadım. Köyde; Tanju ve Nurhan'da dahi herhangi bir değişiklik yoktu ve ne yazık ki bu can sıkıcı bir durumdu.

Pazartesi sağlık ocağında gönüllü hizmetime, işbaşı yapan herkes gibi başladığımda Alp Aslan beni bir çocukmuşum gibi elimden tutarak götürdü. Benimle birlikte sağlık ocağına neden geldiğini adım gibi biliyordum ama kıvranışını izlemekten zevk aldığım için uzunca bir müddet ses çıkarmadım. Yine de pes eden taraf olup; "Hayatım, sen burada durursan insanlar rahat edemez," dedim, kış-

kırtmaktan kaçınır bir tonda. "Ama çok istiyorsan seni muayene edeyim, öyle git..."

"Şey," dedi ve tereddütle yüzüme baktı. "Şeyi görsem? Görebiliyor muyum yani?"

"Ne ki o?" dedim anlamamazlığa vurarak.

Sesli bir nefes verirken omuzları yenilgiyle çöktü. Karşısındaki kim olursa olsun, bir şey istemekten nefret ettiğini bilecek kadar tanıyordum onu. "Seni böyle izlemek çok güzel ama," deyince, alayla kaşlarım havalandı. "7.65'e bakabiliyor muyuz?"

Gülümsememi bastırmak için hafifçe öksürdüm. Masanın üzerinde birleştirdiğim ellerimin arasına bir kalem sıkıştırdım. "Adını söylemedin?" dedim sorgularcasına kaş çatarak.

Alp Aslan oturduğu sandalyede, sığdıramadığı bedeniyle hafifçe masama doğru döndü. "Sen sevmedin gibi," dedi çekingenliğini sürdürerek. "Ondan, çok şey etmek istemedim..."

Bozuntuya vermemek adına "Hım," diye mırıldandım. Aslında hiç rahat olmayan koltuğumdan kalkarken, sıradan tavrımı korudum. "Ardıl Erce'yi görmek istiyorsan..." Kendisine bakmasam da, coşkulu bir yumruk savurmamak için zor dayandığını tahmin edebiliyordum. "Görebilirsin tabii!" Adımlarımı sedyeye çevirdim. "Babası değil misin sonuçta? En çok senin hakkın..."

Alp Aslan peşimden öyle bir ayaklandı ki, dakikalardır gülmemeye çalışmam boşa oldu. "Harbi sevdin mi adını?" derken, ses tonunda bariz bir kabul ettirme isteği vardı. Başımı evet dercesine salladım ama yetmedi. "Rahatsız etmiyor yani seni?"

Başımla kapıyı işaret ederken, "Kapıyı kilitle," diye mırıldandım ve isteğimi gerçekleştirmesi yarım dakikayı dahi almadı. Üstümü çıkardığım sırada ise, hayatı boyunca ilk defa kadın görecekmiş gibi heyecanlıydı. Üst bölgemi yeterince çıplak bıraktıktan sonra sedyeye uzandım. "Bana yardım etmen lazım ama," dediğimde, o kadar çok panik yaptı ki Alp Aslan'a her hâlin yakıştığını o zaman fark ettim. Benim yönlendirmem, Alp Aslan'ın içinden gelerek yaptığı yardımlar sonucu 7.65'in hem kalbini dinledik hem de kendisini gördük. Evladını bir ekrandan olsa da görebilmek, insanın içini yeryüzüne bereket yağmuru yağmışçasına rahatlatıyordu. Elimdeki

proba rağmen bakışlarım Alp Aslan'a döndüğünde, onun yanımda oturduğu sandalyede pürdikkat ekranı izlediğini gördüm. "İsmine gelince," dediğimde, şaşkın ama mutlu bakışları gözlerime koştu. "Ne bulursam bulayım, seninki kadar kallavi olamazdı..."

Karnımda prob olmasına rağmen elini uzatınca, ekrandaki görüntüde bir cızırdama oldu. "Budur diyorsun yani?" dediğinde hevesle, onaylatma isteği hâlâ aktifti. Oysaki tüm hakları kendisine devreden bendim.

Gülümseyerek saçlarını bir çocukmuş gibi karıştırdım ve o da ergenlik çağına girmiş bir çocuk gibi, yaptığım hareketten hoşnut olmadı. "Babamız ne derse o," dediğimde ise tüm huysuzluğu buhar olup göğüne karıştı.

Sağlık ocağına gittiğim her iş gününde, yanımda olduğu için benimle birlikte gelip Ardıl Erce'yi görmekten vazgeçmedi. Sanki bakıp da göremezse, varlığına ikna olamayacak gibiydi ama hem benim gün geçtikçe açılan iştahım hem de Ardıl Erce'nin fütursuzca gelişmesi sonucu inanmaması aslında imkânsızdı.

Bir gün sağlık ocağından çıkışıma Tanju ile geldiklerinde, ister istemez şaşırdım. Tanju ile Nurhan bizimle yaşamaya devam etseler de sağlık ocağına Nurhan gelir, Tanju ise asla gelmezdi. Bu yüzden ikisini bir arada görünce, "Hayırdır?" demek zorunda kaldım.

Ben annemin hiç istemediği bir şekilde elim böğrümde bekleyen bir insan olduğum için Alp Aslan *"Gidiyorum,"* demeye geldi zannederken, Tanju; "Yenge, sana bir şey sormak istiyorum," deyince hepten şaşırdım.

Tekrar "Hayırdır?" dedim ama ilk soruşuma nazaran tedirginliğimi atmıştım.

Alp Aslan masamın sağındaki, Tanju ise solundaki sandalyeye oturdu. Gözlerim Alp Aslan'a değdi ama o, *"Sonra..."* dercesine gözlerini açıp kapatmakla yetindi. Tanju, "Yenge," deyince, bakışlarım kendisine döndü. "Ben aslında Nurhan'ı soracaktım..."

Kaşlarım imayla havalanırken "Kendi karını bana mı soracaksın?" dedim. Ses tonum, tavizsiz bir hâlde çıktı ve bu, Tanju'yu tedirgin etti.

Yine de hafifçe boğazını temizleyerek "Sana anlatmış, biliyorum," dedi ve ben de, Nurhan'ın bunu Tanju'ya anlatmasına şaşırdım.

Önümdeki su matarama uzanırken, "Kızmayasın diye sana icazet mi verdi?" dedim. Tanju bana Nurhan'ı sormak için gelmişti ama ben konuştukça daha çok gerildiği de aşikârdı. Suyumu içtikten sonra ise yine tavizsiz tavrımı koruyarak "Ne soracaksın, Tanju?" dedim.

"Nurhan," dedi çekingen bir tonda bir kez daha. Böyle devam ederse ancak doğumuma konuşacaktı! "Senin gibi değil..."

Tepki olarak hiç düşünmeden, dan diye "Karını benimle kıyaslaman hata," dediğimde, yumruk yemişçesine sarsıldığını gözlerimle görebildim. Ama gözlerimle daha net gördüğüm, Nurhan'ı bu kadar benimsememi beklemediğiydi. Hafifçe havalandırdığım elimle Alp Aslan'ı işaret ettim. "Sor bakayım abine, beni bugüne kadar biriyle kıyaslamış mı? Ya da ben onu kıyaslamış mıyım? Kıyaslasam ne hissedermiş?"

Tanju sandalyesine gerisin geriye yaslanırken "Ama yenge, biliyorsun," diye vızıldadı, mızıkçı bir çocuk gibi.

Nasıl oluyordu da tüm timlerin, edinilecek eşlerden sorumlu bakanı olduğumu anlayamıyordum ama yine de "Bak," dedim sabır dolu bir nefes alarak. Gerçekten baktı! "Ben yalnız ama yine de şanslı bir çocuktum," dediğimde, ne anlattığımı dahi anlamadı. Nurhan; bana elbet kendisinden bahsetmişti ama sadece kendisinden bahsetmemişti ne yazık ki. "Evet, bilfiil yanımda olan bir annem, babam yoktu. Olmayışlarının acısı içimdedir," derken, sağ elim göğsüme kapandı. "Ama sırtımdan sopalarını eksik etmeyen aile üyelerim olacağına hiç olmamaları şu an benim nezdimde daha iyi..." Hafifçe yüzümü buruşturdum. Alp Aslan ve ailesini tanımadan önce, ne olursa olsunlar ama yeter ki olsunlar derken, tanıdıktan sonra olmamalarına şükreder olmuştum. "Ben... Ben çok gezdim, Tanju. Annemi bahane ettim, kimsenin benimle ilgilenmeyişinin hırsını çıkarmak istedim ama bir şekilde gezdim." Ben, gezerek ve görerek öz güvenimi kazanmış bir insandım. "Birçok ülke gördüm, diyebilirim. Tamam, gittiğim yerlerden sonraki nöbetlerimde *'Allah'ım, al canımı lütfen!'* diye hastane koridorlarında çok ağladım ama kendi seçimlerimin sonuçlarıydı bunlar." Ben acınacak hâlime gülerken, Alp Aslan muhtemelen o günlerin Jülide'sini hayal edip gülümsedi. İnadından ödün vermeyen ama vermediği için pişman-

lıkla ağlayan Jülide'yi... "İyi okullarda okudum," diyerek omuz silktim. "Kimseden okumak için izin almadım." Bence, Nurhan'ı hayata bir sıfır yenik başlatan yegâne olay buydu. Başkasıyla evlendirilmesi değil de okumasına dahi izin verilmemesi!.. "On sekiz yaşıma geldiğim andan itibaren istediğim gün sıfırı tüketsem *'Sen hayırdır?'* denemeyecek bir banka hesabım vardı..." Hâlâ vardı ama artık Alp Aslan tarafından, kullanmam hoş karşılanmıyordu. Bunu hatırlamak benim yüzümü buruşturmama, Alp Aslan'ınsa gözlerinin kısılmasına neden oldu. "Birine; zorla, bir hayvan gibi verilmedim," derken yüzüm daha çok buruştu ve ifadem tamamen tiksinti içeriyordu. "Evlenmek de benim tercihimdi..." Nispet yaparmış gibi Alp Aslan'a dönerek gülümsedim. Hayatımda birçok kararı kendi başıma almış bir insandım ama sorulsa, Alp Aslan'ın en doğru kararım olduğunu söylemekten asla geri durmazdım. "Gece hayatını bilirim. Flört etmeyi, sevgililiği ya da ne bileyim... Ama Nurhan..." Başımı silkinmek adına iki yana salladım. "Sinemayı bile bilmiyor, Tanju," diyerek bir acı gerçeği itiraf ettim. "Hiç görmemiş! 'Hiç mi?' dedim hadsizler gibi! 'Köy yerinde ne sineması, abla?' dedi, utandım. 'Değil sinemaya gitmek, Tanju götürene kadar evden bile kafamı çıkarmam yasaktı benim,' dedi, daha da utandım..."

Tanju sırtını yenilmiş bir edayla sandalyesine daha çok yaslarken, "Sormak istediğim bunlardı," dedi.

Yüzümde biraz acılı, biraz da buruk bir tebessüm belirdi. "Bazen, oturduğumuz yerden konuşmak kolay oluyor, Tanju," diyerek omuz kıstım. "Ben; Melih'in de bir biyolojik ailesi olmadığı için normal bir aile nasıl olur bilemiyorum ama bana göre aile olmak," derken, kaçamak bakışlarım Alp Aslan'ı buldu. "Ne Alp Aslan'ın ailesi gibi bir şey ne de Nurhan'ınki gibi. Bu hayatta belki de bilemediğim tek şey, ailenin tanımı! Nasıl olduğunu, nasıl hissettirdiğini bilemiyorum ama öğreniyorum..." Yüzümde sıcacık bir gülümseme belirdi. "Melih, annem, ben ve Kemal babayla birlikte yalandan kurduğumuz aileyi seviyorum." Ne yapayım, dercesine omuzlarım silkindi. "Arada sıfır dürüstlük var," dememle, hem Alp Aslan hem de Tanju; mesleklerinden ötürü olduğunu bildikleri için gülümsediler. "Kimse kimsenin hakkında en az bir gerçeği dahi bilemiyor olsa da

bariz bir sevgi var ama en çok kendi kurduğum ailemi seviyorum." Gözlerim tekrar Alp Aslan'a değerken, sağ elimi hafifçe havalandırdım ve havalandırdığım elim Alp Aslan tarafından sarmalandı. "Alp Aslan'ın öğrettiği, aşıladığı... İnancım olmayan her şeye gönülden bağlanmayı... Bak bunlar sadece sevgiyle benliğe yüklenen şeyler. Başka türlüsü olsaydı, ben daha Nurhan'ın yaşındayken basar parayı alırdım..."

Tanju; "Ben ne yapayım?" diye sorunca, deli gibi gülesim geldi. İstedikleri kadar kural kaide bilsinler, en son iş bitirici kendileri olsunlar ama işin içine duygu durumu girdiğinde hepsi sudan çıkmış balığa dönüyorlardı. Metabolizmalarına hainçe saldıran bir virüsle karşı karşıya kalmış gibi, yenilmeye dünden razı olmayıp direnç göstermeye çalışıyorlardı.

"Seni bilemem," diyerek dudak büktüm. "Ben kendimden bahsetmeye devam edeyim..." Tanju, kendimi işin içine katmama anlam veremedi ve bu, kalesine yiyeceği en önemli gol olacaktı. "Ben kendi aileme Nurhan'ı burada kattım. Seviyorum... Senin resmiyette karın olabilir ama Nurhan benim için hayata gözlerini açamayan İmre gibi..." İmre'nin adını andığım anda Alp Aslan söyleyeceklerime dikkat kesildi. "O kadar saf, o kadar masum ve o kadar taze, temiz yürekli... Kötülük bilmiyor çünkü hayatla tanışıklığı yeni doğmuş bir bebeğinki ile aynı..." Sesli bir nefes verdikten sonra "Ben," diyerek ağırca yutkundum. "Ben insanları kolay kolay benimsemem... Bana bu özelliği Urfa kattı." Kaşlarımı hızlıca kaldırıp indirdim. "Melih, her şeyin başını çeker. Erman, bana, yalnız kendim için değil başkası için de umut etmemi sağlayan ufaklıktır. Zifir," dedim ve bakışlarımı Alp Aslan'a çevirdim. "Zifir benim aynadaki yansımam..." Bakışlarım tekrar Tanju'ya döndü. "İçimde kimsenin görmediği tutunacak dallarımı görüp, *'Bak aynıları bende de var. Yalnız değilsin,'* diyen tek canlıdır..." Dudaklarım kendiliğinden bükülürken, olağan tavrımı korudum. "Sayende bir de Nurhan hayatıma katıldı amma velakin sadece acıyarak, ortada kalacak düşüncesiyle hareket ediyorsan, etme." Birkaç saniye tepki versin diye bekledim ama devam etmemi beklediğini görünce derin bir nefes alarak devam ettim. "Nurhan'ın benim ailemde yeri, seninle evli olsa bile

hazır ama sırf vicdanın için kendine kimseyi esir etme. Kalp bağın yoksa bırak Nurhan'ı bize!" Kaşları bugüne kadar hiç görmediğim şekilde çatıldı ama geri durmadım. "Boşanmak dediğin beş dakika. Ben; Nurhan'a sıfırdan, en temizinden ama bol sevgi barındıranından bir hayat kurarım..." Nurhan'ın hayattaki en büyük açlığı, bana göre sevgi ve anlayıştı. "Dilediği yerde, dilediği dalı okur. Kimseye hayalî bir gebelik yaşamaz... Canı ne isterse o olur..."

Bir evladınız olsa bile yapabileceklerinizi belliyken, Nurhan'a bir evlat kadar değer veriyor olmam Tanju'yu şaşırttı. "Yenge," dedi gülümseyerek ama sesinde bariz yapmacık bir yakarış vardı. "Sen ne yaptın ya?" derken, o yakarış serzenişe döndü. "Direkt Nurhan'ı bırakıp gitmemi istedin."

Elimi Alp Aslan'ın elinden çektikten sonra tekrar su matarama yöneldim. Yaz ayında hamile olmam, evin önündeki hayratın içinde yatmama sebep olacaktı neredeyse! "Her konuda üstün zekâlısınız ama söz konusu kadınlara geldi mi," diyerek başımı mağrurca salladım. O arada da bir yudum su içtim. Suyumu içtikten sonra mataramı elimden bırakmak yerine iki elimin arasında tutmayı tercih ettim. "Nurhan'a bir şey hissetmiyorsan, sal kızı işte! Ne o sana kendisini mecbur hissederek bir ömür harcasın ne de sen ona bir ömür bakmak zorunda hissederek hayatı kaçır..."

"Ama," diye sözümü kesti ama konuşmasına fırsat vermedim.

"Biz yokken ne yaptınız?" dedim meraklı bir tavırla. Aynı soruyu Nurhan'a da sormuştum. Çünkü baş başa geçirdikleri dört günleri vardı. İkisinden elbette bir tensel yakınlaşma beklemiyordum ve bunu bana söylemelerini ise hiç beklemiyordum ama en azından arkadaş olup, selamlaşmadan öteye giden bir konuşmayla muhabbetlerini ilerletmelerini bekliyordum...

"Oturduk," dedi Tanju. Dümdüz oturduk.

"Oturdunuz?" dedim onaylatmak istercesine.

"Evet, evdeydik. Oturduk işte, ne yapacağız," deyince gülmeden duramadım.

"Ben sana, karın sinema dahi görmemiş diyorum," diyerek yüzümü esefle buruşturdum. "Yani dört günde, birlikte dışarı çıkmanız için birinin sizi evden kovması mı gerekiyordu? Mardin'i de bil-

miyor Nurhan! En azından çıkıp dolaşsaydınız. Köyünde hep ev-deymiş zaten, bizim köyde de ev hapsinde mi olması gerekiyor?" Kınarcasına kaş çatmadan edemedim. "Biz, siz geçen gittiğinizde boş vaktimizi ancak burayla falan değerlendik," derken işaret parmağımla masamı işaret ettim. "Fakat bu gidişinizde yaz olacak. Değerlendiririz biz bunu! Ama seninle yaptığı aktiviteler daha yer edici olabilirdi aslında. Keşke sen değerlendirseydin..." Bakışlarım usul usul Alp Aslan'a dönerken, koltuğumda huzursuzca kıpırdandım. "Biz Nurhan'la gezeriz dedim ama senin için sakıncası olmaz umarım?"

Alp Aslan'dan ayrı gezmem, Alp Aslan için genel anlamda sorun içermiyordu. İlk tanıdığım Alp Aslan, kendisi yokken bana ev hapsi yazabilecek türden olduğu hâlde, gün geçtikçe edindiği karakter değişimi, başıma bir iş gelmediği müddetçe istediğimi yapabilmemi sağlayacak şekilde oldu. Paris'e gittiğimde bunu ilk defa fark etmiştim ama Paris gibi yerde bile Alp Aslan'ın belalılarından birine denk gelmemin, onu *"Fazla mı saldım?"* diye sorgulattığına emindim. Alp Aslan durdu, durdu ve "Zifir gelecek!" dedi bir çırpıda. Sanki günlerdir içinde zor tutuyormuş ve bana nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibiydi tavrı. Dudaklarım hayretle aralanınca, oturduğu sandalyede bedenini öne doğru kaydırıp, açıklama yapma derdine düştü. "Sana güvenmediğimden değil... İçim rahat değil, biliyorsun..." İçinin rahat olmayışını Urfa'dayken iliklerime kadar hissettiğim için tamam dercesine başımı salladım. Zira bin beş yüz kez rüyasını sormama rağmen, yanıt olarak sadece *"İmre gibiydi ve ben yetişemiyordum,"* cümlesini duymuştum. Duyduğum cümle ise benim bile içimdeki tüm rahatlıkların yok olmasına sebep olmuştu. Alp Aslan sesli bir yanıt vermediğimden olsa gerek "Kızdın mı?" diye sorunca, hafifçe tebessüm ettim.

Ailemden diye nitelendirdiğim birinin yanıma gelecek olmasına kızacak ya da kırılacak bir sebep bulamadım. İmre yanımdayken de Zifir yanımda olduğu için içim biraz burkuldu ama kafamdaki kötü düşünceleri hızla kovdum. "Kardeş benim değil mi canım?" dememle, Alp Aslan rahat bir nefes vererek sırtını sandalyesine geri yasladı. "Ama asıl Zifir bu işe bozulacak gibi! Sürekli hamile abla-

sına bakmak zorunda kalan o, sonuçta! Bütün nazımı niyazımı hep o çekmek zorunda kalıyor..."

Alp Aslan "Senin nazın niyazın mı var?" diye yükselince, üçümüzün de yüzümüz hâliyle güldü.

"Gösteremedik işte bir türlü!" diyerek, sitem edercesine ellerimi iki yana açtım. Ardından konuya geri dönüp Tanju'ya başımla Alp Aslan'ı işaret ettim. "Bana karını sordun ama bence yol yordamı abine sor! Zira Alp Aslan'ın düşündüğü kadar annem, ardımdan ne yapacağımı düşünüp planlamamıştır. Hem siz..." derken bakışlarım Alp Aslan'a geçti. "Birlikte dışarı çıkıp, oturup konuşsanıza! Meyhaneye gitmek istemiyor muydunuz, Alp Aslan Efendi?" Alp Aslan'ın kaşları hayretle havaalanınca omuz silktim. "Alkol alamıyorum nasılsa. Değerlendir..."

Alp Aslan ile Tanju birbirine bakarken, aralarında sözsüz bir anlaşma gerçekleşti. Peşi sıra "Hallederiz biz o zaman," demekle yetindi Alp Aslan. Her şeyi ben halledecek olmadığıma göre diledikleri gibi halledebilirlerdi. "Şu piknik zımbırtısı geçsin de, Zifir evdeyken biz bir gece sıvışırız..." Anlaşılan o ki; Zifir yanıma gelene kadar Alp Aslan, kendisine tam kapanma uygulamaya devam edecekti.

Akışı kesilmeyen günlerin devamında nitekim öyle oldu. Alp Aslan benimle sağlık ocağına geldi, benimle birlikte spor yaptı... Hoş, ona spor yapmak denemezdi. Zira ben pilates yapmak isterken, neden sadece açma germe hareketlerine maruz bırakıldığımı hiç anlayamamıştım! Tarihler haziran ayının yirmisini gösterdiğinde, günümüzü tamamen Veysel ile Begüm'ün evlilik kutlamasına ayırdık. O güne kadar hiçbir şey yapmasak da o günden sonra Ardıl Erce'nin eşyasını almak adına Alp Aslan'a resmen yemin verdim. Bana göre erkendi ama Alp Aslan gideceği için, gitmeden hallolsun istiyordu. Daha doğrusu şahit olmak istiyordu ve ne istediğimin ya da düşündüğümün, benim gözümde bir değeri kalmıyordu.

Kutlamanın yapılacağı piknik alanına Tanju ve Nurhan ile birlikte gittik. Henüz evimize gelen bir Zifir'imizse yoktu. Nurhan'ın üzerinde artık görmekten fenalıklar geçirdiğim basma elbiselerinden biri varken, benim üzerimde tayt vardı; sporcu taytı! Bir pikniğe gi-

derken, diz kapağımın hemen üzerinde biten şort görünümlü bir tayt giymek bana göre gayet olağandı ama Alp Aslan'ın laf yapacağını bildiğimden, üzerime uzun ve salaş, beyaz bir tişört giydim. Piknik alanına gidene kadar her şey normaldi ama piknik alanını öyle bir süslemişlerdi ki ortam âdeta panayır yeri ile kır düğünü arasında sıkışıp kalmış gibiydi. Begüm'ün genç kesim akrabasının da geldiğini görmemle, gözlerim hayretle irileşti. Daha doğrusu, gözlerimin hayretle irileşmesinin sebebi dolgu topuklu ayakkabılarla pikniğe gelmeleriydi. Arabadan indiğim gibi Alp Aslan'la göz göze geldik. Yüzünde, yüz ifademden eğlenir bir tavır vardı ama "Acaba?" dedim işkillenmiş bir tonda. "Bu sefer de piknik yerine düğün demeyi unutmuş olabilir misin?"

Alp Aslan panikle iki elini havalandırırken, "Yok!" diye mırıldandı. Ardından gözleri Tanju'ya döndü. "Piknik dediler vallahi..."

Tanju da abisinin destek isteğini boş çevirmeyip "Doğru söylüyor valla!" dedi. "Bize piknik dediler sadece!"

Alp Aslan, inanmamış olmamdan dolayı korkmuş olacak, "Begüm'ü bilirsin, abartmayı sever," diye ekledi.

Abili kardeşli kendilerini aklamaya çalışırlarken gözüme Nurhan ilişti. Kendimi birden abiyeli baldızlar arasında pijamalı bulunca tedirgin olmuştum ama Nurhan ben gerilince hepten gerilmiş, sinip kalmıştı. "Aman!" dedim doğal bir tavırla elimi savurarak. "Hamileyim ben bir kere! Ayrıca en büyük şıklık, rahatlıktır! Hadi gel, Nurhan!"

Süslenmiş alanda bire bir tanıdığım üç kadın mevcuttu: Vildan, Begüm ve orada olmasına şaşırdığım Muzaffer'in eşi Buket! "Merhaba," diyerek aralarına karıştığımız gibi hemen Vildan'ın sağına yerleştim. Çünkü Vildan benim en korunaklı olduğum alandı ama kendi sağıma da Nurhan'ı çekerek, onu da korumama almayı atlamadım. Normalde asla Alp Aslan'dan ayrı oturacak bir tarafım olmasa da Nurhan'ı darlayacaklar diye ödüm kopuyordu.

Vildan "Vallahi Cemre'yi zor getirdik," dedi o arada, Begüm'e hitaben. Vildan eğlence işlerini severdi ve ben, konuşmasına devam edene kadar neden huzursuz olduğunu dahi anlayamadım. "Bugün

Babalar Günü ya, gelsin istemedi! Adnan 'Akşama kutlarız babacığım,' dedi de geldik..."

"Bugün," dememle bakışlar yüzüme toplandı. Ortamın süslemesine tezat herkeste bir salmışlık da vardı. Erkekler bir metre uzunluğundaki mangalın başında sohbet ederken, Begüm'ün akrabası üzerlerindeki tulumlara rağmen oturmuş, çekirdek çitliyorlardı. "Babalar Günü mü?" Hayatımda hiçbir önemi, yeri olmayan bir günü bilememem gayet doğaldı ama Alp Aslan'ın baba olduğu bir hayatta farkında olmamak üzülmeme neden oldu.

"Sahi," dedi araya girip Buket. Ardından gözleriyle karnımı işaret etti. "Hayırlısı olsun, hamileymişsin. Cinsiyeti belli oldu mu?"

Başımı evet dercesine sallarken "Erkek," dedim gülümseyerek.

"İsim?" dedi Vildan merakla. "Seçtiniz mi?" Peşi sıra yüzü muzipçe buruştu. "Adnan 7.65 falan sayıklıyor, Jülide! İsim bulmazsan, adı 7.65 kalacak çocuğun!"

"Alp Aslan seçti," derken, gözüme gözüme giren güneşten ötürü, saçlarımdaki gözlüğümü gözlerime indirmek zorunda kaldım. "7.65 lakabı baki olacaktır ama ismi Ardıl Erce olacak."

Begüm'ün, ismini hatırlayamadığım bir akrabası "Vay," diye mırıldandı, nedendir bilmem. "Fiyakalıymış..."

Sağ elimi ağzımın üstüne örtmek suretiyle yanağımı kaşırken, "Her kız böyle ismine bile düşecekse işimiz iş," dedim huysuz bir tavırla.

Vildan omzuyla omzumu dürtüp "Köyde kapmışız kaynanamızdan bir şeyler," dedi alayla. "Ne yaptı, tacını sana mı verdi?"

Vildan bana ne söylerse söylesin asla batmıyordu. Üslubundan mı yoksa ben hayatlarında hiç kimseyken bile bana gösterdiği insanlıktan mı bilmem, asla art niyet aramıyordum ama Buket "Nasıl karar verdin?" deyince duraksadım. Ben *"Neye?"* diyemeden, Buket çekirdek çitlemesine mola verip merakla devam etti. "Yani o kadar şey yaşadın, yaşadınız..." Gözleri erkeklerin mangal başında dikildiği alana döndü. "Öfke kontrolü olmayan bir insandan, yaşanan o kadar şeye rağmen tekrar bir çocuk yapmak..." Omuz silkerek bizlere döndü yüzünü. "Büyük risk doğrusu..."

Söylediklerini parça parça zihnimde birleştirmeye çalıştım. Her şeyi birleştirdim ama "öfke"yi birleştiremedim. O arada kızlardan biri

"Abla, sende çocuk yok mu?" deyince, Buket'in bizdeki bakışları, "Yok," derken soruyu soran kıza çevrildi.

"İyi de," dedim ayaklarımı uzatmaya yer ararken, ahşap banklı masanın altında. "Benim kocamın öfke problemi yok ki..."

Vildan omzuma kolunu atıp, kulağımın dibine iyice yaklaştı. Nurhan da merak etmiş olmalı ki önümden Vildan'a doğru eğildi. "Bence," dedi Vildan, gözlerini kimse duyuyor mu diye hızlıca etrafta dolaştırarak. "Begüm'ün kayıp kuzeni falan bu. Boş ver sen," diyerek omzuma hafifçe vurdu. "Hiç cevap verme."

Nurhan o arada "Öfkeliler mi?" diye sorunca, bir gece gibi dökülen saçlarını hafifçe sırtına doğru attırdım. Bir insan kocaman kadın olmasına rağmen nasıl bu kadar içe sokmalık oluyordu, anlamıyordum.

Vildan hafifçe doğrularak önce mangal başında dikilen kocasına baktı, sonra piknik alanında koşturan Cemre'ye. "Yok be," dedi bize dönmeden. "Benim kocam, hele de Cemre doğru doğalı âdeta pamuk şeker..."

Nurhan boşta bulunduğundan olsa gerek, "Tanju da değil sanki," dedi.

Vildan, Nurhan'ın söylediğinin üstünde durmasın diye hızlıca "Alp Aslan'ı zaten biliyorsunuz," dedim.

Ardımdan hatta tam ensemden "Valla bence benim abim sinirli," sesi yükselince, üçümüz de oturduğumuz yerde panikle sıçradık ama ben, sesi tanıdığım hâlde boşta bulunduğum için ürkmüştüm.

Vildan "Allah seni kahretmesin, karanlık!" diye söylenirken, kendince mübalağa yapıyordu ama Nurhan'ın, arkasına öyle bir dönüşü vardı ki yüzünü gördükten sonra gür bir kahkaha attım.

Havalandırdığım ellerimi arkaya doğru uzatıp, Zifir'in yanaklarına ulaştığımda "Hoş geldin," dedim gülümseyerek. Yüzünde tüy bitmesine imkân vermeyen Zifir de benim için en az Nurhan kadar sevilesiydi. "Abine değil, ablana geldiğini hatırlamaktan büyük bir zevk duyarım, Zifirciğim!"

Ben yanaklarını sıkıştırırken, Zifir daha önceleri hiç yapmamış olmasına rağmen avuç içlerime birer öpücük kondurdu. Ardından gözleri mangal başına döndüğünde, benim de bakışlarım baktığı yere kaydı ve elinde bir bira şişesiyle, hayatının görsel şölenini izliyormuşçasına gülümseyerek bizi izleyen Alp Aslan'la karşılaştım.

Oysaki Zifir'in yerinde Erman olsaydı, içten içe çoktan kudurmuş olurdu! "Valla ben babalık için geldim," deyişiyle, Alp Aslan'daki bakışlarım Zifir'e doğru çekildi. "Bebek bezi nakliyesinde sıkıntı istemiyorum, dedi!" Ardından masadakilere bir baş selamı eşliğinde "Merhaba!" deyip, ellerimin baskısından kurtuldu. Zifir; Alp Aslan'ın oğlu, Melih'in yan sekmesiymiş gibi siyahlar içerisinde kollarını iki yana açmış bir şekilde Alp Aslan'a doğru ilerlerken, Alp Aslan sol eli cebinde, sağ elinde tuttuğu şişesiyle gülümser bir vaziyette Zifir'in kendisine gelmesini bekledi. Zifir yanına vardığında gürültülü bir şekilde kucaklaştılar. Zifir'in ta oturduğum yerden "Babalar Günü'n kutlu olsun, körpe baba!" dediğini dahi duydum!

Alp Aslan'ın Babalar Günü'nü ilk kutlayan Zifir olmuşken, dilimden "Keşke Ardıl Erce bu kadar büyüdüğünde de Alp Aslan şimdiki kadar genç olsa!" diye, gerçekleşmesi imkânsız bir temenni döküldü. Ama Zifir ve Alp Aslan yan yana geldiklerinde o kadar baba oğul ya da abi kardeş gibi duruyorlardı ki, insan ister istemez kendisini, iç çekip boş hayaller kurarken buluyordu.

Dakikalar sonra, nedendir bilmem Zifir yanıma geri döndü. Arkamı kollamak zorunda hissettiğinden olsa gerek tam ardımda oturuyordu ve abisini aratmayacak şekilde her muhabbete karışıyordu. Pişen etler önümüze gelmeye başlarken, bir tek benim etim kesilmiş hâlde geldi. Hatta bana ait tabak Nurhan'a uzatıldığında, Nurhan tabağı "Bu ablamındır," diyerek önüme bıraktı. "Abim kesip göndermiştir."

Önümdeki yemeğe odaklandığım için pek etrafı kesemezken, Vildan mangalın etrafında dönen kızlardan oldukça rahatsızdı. Hatta en sonunda yanında oturan Cemre'yi "Anneciğim, hadi git, babanın boynuna atla bakalım!" diyerek masadan yolladı. Cemre, söz konusu babasının boynuna atlamak olunca hiç itiraz etmeden ayaklandı. "Annemi çok seviyor musun, diye sormayı da unutma, e mi kuzum?" dediğinde, Cemre'yi bir zamanlar Alp Aslan'ın yanına gönderdiğimi hatırlayıp gülmeye başladım.

Cemre, Adnan abinin yanına koşa koşa gitti. Hatta Vildan'ın tembihlediği soruyu sorarken, Adnan abi "Seni daha çok, babacı-

ğım," dese de, gözleri sorgularcasına Vildan'a kaydı. Vildan'ın bir kaş göz yapışı vardı ki, kör olan bile anlardı!

Et tabağım boşalınca, kızların masanın üzerindeki, ağzı açılmış, yoğurtlu ve mevsim yeşillikli sosu bulunan cipsine uzandım. İkinci cipsi ağzıma itelediğimde, gözlerim resmen piknik alanındaki pamuk şekerciyi kesiyordu ama Vildan, Adnan abiden "Pamuk şeker gibi!" diye bahsettiği için bir türlü yükselemiyordum. Pamuk şekerciyi izlerken cipsten yemeğe devam ettim, ta ki Zifir ardımdan "Daha yiyecek misin ya?" diyene kadar. Peşinden "Katır kutur, katır kutur; hiç bitmedi!" diye söylenmeyi de ihmal etmedi.

"Hamileyim oğlum ben," diyerek sol elimi arkaya doğru savurdum ama Zifir'e ulaşamadım bile. Ardından huysuz bir tavırla bedenimi yan çevirip, "Sen benim yediklerimi mi sayıyorsun?" dedim.

"Hamile hâllerini bilmesek..." diyen Zifir'in yüzünde oldukça bilmiş ve eğlenir bir ifade vardı. "Hayır, siz bu kadar çok yiyorsanız, abim beni bez için çağırmakta doğru yapmış! Yoksa yetişmesi mümkün değilmiş adamın!"

Kendim yemesem dahi, masanın üzerine açılmış çekirdek paketinden bir avuç çekirdek alıp Zifir'e doğru savurdum. "Aşkım ya!" dedim o arada yüksek ve çirkef bir tonda. "Al şu kardeşini başımdan!"

Gayriihtiyari seslenişim; Alp Aslan tarafından "Oğlum, ne yaptın da benim kardeşim oldun?" diye yanıtlandı. Ardından bizim yanımıza doğru ilerleyip, elindeki şişeyi Nurhan ile aramıza bıraktı. Kimse bir şey demeden ya da talep etmeden şişenin elinden ayrılışıyla, boşalan eli karnıma yerleşti. Elini dudakları takip ettiğinde, oturduğum yerde terden sırılsıklam olduğumu hissettim.

Vildan "Vallahi yaptıracaksınız ikinciyi!" diyene kadar biz gayet kendi hâlimizdeydik. "Ben kocamı çakallardan korumak için Cemre'yi yolluyorum, Jülide iki sesleniyor, cümlesi bitmeden adam önünde diz çöküyor!"

Ben "Haa," derken, aslında planlamadan başardığımın haklı gururunu yaşamakla meşguldüm ama Alp Aslan planlı yaptım diye o kadar mutlu oldu ki asla bozuntuya vermedim. "Şey yapma ya," dedim Vildan'a hitaben. "Acele etme, birlikte yaparız."

Bozuntuya vermemek adına bocalarken, Alp Aslan aniden ayaklanıp sağ elini Vildan'a doğru uzatınca ben de Vildan da ne olduğunu anlayamadık. Ama Vildan, Alp Aslan'ın elini boşta bırakmayıp onunla tokalaştı. "Teşekkür ederim, Vildan," diyerek, hafifçe diğer eliyle Vildan'ın tuttuğu elinin üzerine vurdu. "Sayende ikincinin sözünü aldım."

Zifir gür bir kahkaha atarken "Ulan babalık bozmuş bu adamları!" dedi.

Nurhan'ın boşta bulunma günü olsa gerek, "Az önce Adnan abiye 'pamuk şeker' dediler," deyiverince, Zifir hayretle Nurhan'a döndü.

"Ayıboğana mı?" dedi tüm hayretini koruyarak. "Bizim ayıboğana?"

Nurhan'ın "Ayıboğan?" diyerek kalakalması ile bizim ortamdan alakasız bir şekilde gülüşmemiz bir oldu.

Dakikalardır kestiğim pamuk şeker arabası tekrar gözüme ilişince "Aşkım, bana pamuk şeker alsana," dedim, arabadan gözlerimi çekmeden. "Adnan abiyi zihnimden atabilirsem yiyeceğim." Alp Aslan'ın gözleri Zifir'e dönünce, "Ay hayır!" diye seslendim. "O yediklerimi sayıyor! Yemem vallahi!"

Alp Aslan'ın işaret parmağı bir bana doğruldu, bir de Zifir'e. "İyi geçinin!" dedi uyarırcasına, benim ona ve Melih'e vaktinde yaptığım gibi. Ardından Nurhan'ı işaret etti. "Şu kızı da delirtip kendinize benzetmeyin!"

Alp Aslan ilerlemeye başlayınca, kuyruk gibi peşine takıldım. Gözleri bana doğru kayarken "Sen nereye, kıskanç?" dedi gülümseyerek.

Başımı sabır dilenircesine savurup, "Arabaya," dedim huysuzca. Kaşları merakla çatılınca tişörtümün yakasını çekiştirdim. "Çok terledik. Senin tişörtlerinden biriyle arabada üstümü değiştireceğim. Oldu mu paşam?"

İkimiz ters istikamete doğru ilerlerken ardımdan "Kapılar açık," demekle yetindi.

Alp Aslan göçebe hayatı yaşadığı için arabada sürekli, kendisine ait bir eşya çantası bulunuyordu. Kısa ve uzun kollu minimum iki

tişört, bir pantolon, bir eşofman, birkaç adet çorap ve iç çamaşırı... Çantadan aldığım gri baskılı bir tişörtü arabanın içinde üstüme geçirirken, filmli camların ardında oldukça rahattım. Giydiğim tişört Alp Aslan'a ait olduğu için boyu şort taytımın bitişine kadar indi. Arabadan inip etrafıma bakındığımda Alp Aslan'ı göremedim. Hâliyle piknik alanına doğru ilerlemeye başladım. Beyaz atlet kombinasyonuyla mangal yakan bir genç koalisyonunun önünden geçerken "Analar neler doğuruyor be!" diye bir ses yükseldi. *"Beni mi?"* demek istedim ama demedim. Erkek milleti eğer kör olmasaydı bana böyle yürüyemezdi. Çünkü alandaki en paçoz ve tek hamile insan, gördüğüm kadarıyla bendim.

Tam içimden "Kör herhâlde..." diye geçirirken, ardımdan Alp Aslan'ın "Utanmıyor musun önünden geçen kadına laf atmaya?" dediğini duyumsayınca, laf atanlara acırcasına yüz buruşturdum. Adımlarım dursun istedi ama Alp Aslan'ın dilini üzerime çekmek istemediğim için bizim masalara doğru ilerlemeye devam ettim.

Masaya oturduğumda herkes o tarafa bakıyordu. Benim gelmemle Zifir gayriihtiyari, "Ne oldu?" diye sordu.

"Laf attı densiz," dedim ama gözlerim de masanın üzerine dizilmiş renk renk pamuk şekerlerine, macun çubuklarına takıldı.

Begüm "Kavga çıkacak," diye sızlanınca, en iyisinin Alp Aslan'dan tarafa bakmamak olduğuna karar verdim.

Sesler kulağıma oturduğum yerden dahi ulaşıyordu. Mesela bir genç, Alp Aslan'a "Sana ne lan?" dedi ve Alp Aslan; "Ulan kadın hamile, kör müsün?" diye sormayı tercih etti. O arada "Sen daha çok bakmışsın amına koyayım!" diye bir serzeniş yükseldi ama muhtemelen hiçbiri, Alp Aslan'ın "Ulan kadın, benim karım!" demesini beklemiyordu. Önümdeki macun çubuklarıyla ilgilenirken, Begüm'ün sesine karışan "İh," diye bağıran Nurhan'ın sesini işittim. Devamında ise Alp Aslan'ın "Sakın!" dediğini duyumsadım. Muhtemelen kendisi kavgayı başlatmıştı ama *"Siz devam ettirmeyin!"* diyordu çünkü bizim taraftaki herkes, Zifir hariç ayaklanmıştı.

Pembe renkli pamuk şekerin poşetini açtığımda "Ooo," diyen Melih'in sesini işitince, gözlerimi jet hızıyla alanda gezdirdim. Yanan ateşi harlamak istercesine Alka üyeleriyle gelmesi, tamamen

benim kör talihimdendi! "Ben de bunlar boş boş oturuyordur diye gelmek istemiyordum..." Kollarını açа açа gelirken sol eliyle Alp Aslan'ın sırtına vurunca, hâliyle Alp Aslan'ın, laf atan çocuğu çoktan beyaz atletinden kavradığını gördüm ama yüzünde kan olduğuna göre, önce kafa attığını tahmin etmem zor olmadı. "Yardım etmek isterdim ama babam çok pis seviyor, biliyor musun Alpiko!?. Hiç azar çekecek günümde değilim," dedi ve gülümseyerek yanımıza doğru adımlamaya devam etti. Beni bir yığın abur cuburla görünce "Kız!" diye seslendi. "Yedin mi orada burada kocanın tüm parasını?"

"Zevzek," derken, yalanan kedilere benzediğim içim sesim mırıltı hâlinde çıktı. O arada gözlerim Begüm'e iliştiğinde, Melih'in gelmesine ortamın gerilmesinden daha çok surat astığını gördüm. Melih, önü ardı tahmin edilemeyen bir insan olduğu için diline tahammül etmek de pek bir zordu ama o dili ne kadar dikenli olursa olsun, asla yanlışı söylemezdi. Doğruları duymak da hâliyle, insanları mutlu etmezdi.

Beni öptükten sonra ilk Zifir'e sataştı. "Bakıcı!" derken o kadar çok eğleniyordu ki, gülmekle yetindim. "Geldin mi devir teslime?" O arada arkamdan önüme doğru kanlı bir el uzanınca irkildim. Elin Alp Aslan'a ait olduğunu anlamam için müneccim olmama gerek yoktu ne yazık ki. Masanın üzerinde neden bulunduğunu dahi bilmediğim ıslak mendile uzanırken, Melih "E bitti mi?" dedi hayal kırıklığı içerisinde. "Ben te şurada çekirdek çitleyip skor tutacaktım oysaki!"

Alp Aslan'ın kanlı elini silerken, midem bulandığı için yüzümü buruşturdum. O arada başımın üzerine arkadan bir öpücük kondurdu. Saçlarımın üzerindeki dudaklarını çekmeden "Hevybanû korkuyor," dediğinde istemeden de olsa gülmeye başladım.

Gülen gözlerim Nurhan ile kesiştiğinde gözlerinde gördüğüm ifadeyle gözlerimi büyüttüm. "Bakma öyle Nurhan!" dememle, herkes Nurhan'a bakmış bulundu. "Hiç romantik değil!" Yanaklarımı şişirerek bezgin bir nefes verdim. "Benim bekârlar çoğaldığına göre biz gidelim!" dedim huysuzca. "Zaten ortamı da gerdik." Ben elbette kavga gürültü sevmiyordum, hele insanların özel günlerinde

çıkan gerginlikleri hiç sevmiyordum. Veysel ile Begüm zaten bu yönden bahtsız bir çiftti, bir de bizim gölge etmemizin gereği yoktu.

Vildan masanın üzerine ellerini dayayarak eğilince, bana bir şey söyleyecek zannettim ama irileştirdiği yeşil gözleriyle "Nazmiye Hanım, buna el mi verdi?" dedi Alp Aslan'a hitaben.

Vildan'a kötücül olduğunu düşündüğüm bakışlar atarken, Alp Aslan "Ne eli Vildan," dedi. Tam iyi bir şey söyleyecek düşüncesiyle rahatlamışken; "Evi bile üstüne verdi neredeyse," deyince, hiddetlendim. Hiddetlenmemle Alp Aslan'ın elini ısırmam, ağzıma kan tadı gelmesiyle midemin coşup yükselmesi bir oldu. Alp Aslan'ın "Ah ya!" söylemini, "Mikrop kapacaksın, milletin pis kanından!" diye dertlenmeleri takip etti.

Yediklerimi çıkarmam bana ayrı keyifsizlik verirken, Cemre'nin "Hani oyun oynayacaktık?" söylemiyle piknik alanından da ayrılamadık. Her ne kadar oturduğum yerden Zifir ile birlikte izlesem de, koca koca insanların küçücük çocuğu körebe yapıp eğlenmesine gönlüm razı olmayınca oturduğum yerden hiddetle kalktım. "Siz kendi dağınızda eğlenirsiniz," derken, Cemre'nin gözüne bağlanan fuları da çözmüş bulundum. "Çocuktan daha çocuksunuz gerçekten! Kaç yaşında insanlarsınız; çocuğun sizi koklayarak bulmasını umuyorsunuz!" Cemre'nin gözlerindeki fuları çözdükten sonra gözlerinin çakmak çakmak olduğunu görünce yanaklarına birer öpücük kondurdum. "Boş ver sen onları," dedim omuz silkerek. "Gel biz seninle ip atlayalım..."

Her ne kadar masumane bir istekte bulunmuş olsam da, Alp Aslan "Olmaz!" deyince, Cemre gibi yüzüm salındı. Hem Cemre'nin hem de benim gönlümü ise kovalamaca oynamakla aldı. Alp Aslan'dan ne kadar kaçabileceksek o kadar kaçabildiğimiz kısacık bir zaman dilimini de öylelikle yemiş bulunduk. Günün sonunda hep bir ağızdan ısrar etsek de, Melih işi olduğunu iddia ederek bize gelmedi. İşi olmasa bile, gelmeyeceğini zaten biliyordum. Çünkü Melih'le beni aile ortamları hep basardı ve bundan kaçınırdık. Şimdi ailesi olan zat-ı muhterem ben olsam dahi, uzunca bir müddet kaçınıp, evime dahi gelmeyecekti, biliyordum. Zamanla, benim kadar alışmasını dilemekten başka çarem de yoktu ne yazık ki. Sürükleyebildiğimiz

tek canımız olan Zifir'i yanımıza katıp eve geri döndüğümüzde, Nurhanlar geldikten sonra odanın kapılarını taktırdığımız için şükrettim. Zifir ise o gece kocam tarafından rehin alındığı için, daimî odası olacak oturma odasında epey geç bir şekilde ancak yatabildi.

Hafta başının gelmesiyle sağlık ocağı hayatıma devam ettiğimden alışverişe gitmek için akşam beşten sonra ancak fırsat bulabildik. Mardin merkezde yok yok değildi ama biz zaten ne alacağını bilemeyen iki insandık. Kullanacağı biberonu ya da yatağı benim seçmem daha uygun gelirken, giyim kuşam işini Alp Aslan'a yıktım. Nasılsa ikimiz de çok deneyimsizdik ve ikimiz de mutlaka işe yaramayacak üç beş parça alacaktık ama Alp Aslan'ı araç gereç kısmı bana ait olduğu hâlde akülü arabaların önünde bulunca duraksadım. Arkasından yanaştığımı fark etse dahi, ses etmeyince "Güzelmiş ama onun için çok erken," diye mırıldanıp, beline arkadan sarıldım. Küçük bir Audi... Hem de koyu bordo renginde, gerçeğinden bile güzel duruyordu!

"Yok." Alnımı geniş sırtına yasladım. Yok diyorsa, el mahkûm alacak demekti. "Ben köydeki çocuklar sever mi diye düşünüyordum..."

Alnımı yaslandığım yerden jet hızıyla çekip, sırtına hemencecik bir öpücük kondurdum. "Sevdim bu fikri," dedim neşeyle. "Sağlık ocağının önüne koyarız, muayene olana bir tur attırırım..."

Alp Aslan hayretle bana doğru dönerken, sağ kolunu havalandırıp bedenimi de kolunun altına çekiştirdi. "İyi bari," dedi imayla. "Saatine beş lira istersin gibi gelmişti bir an..."

"Cık," dedim, gülümsemekle yetindi. "İstanbul'da en son, on dakikası on lira falandı. Kırsal kesimde daha çok yazmak lazım..." Gözleri ciddiyetimi sorgularcasına gözlerimde gezinince, alt dudağımı dişleyerek gülümsedim. "Merak etme," diyerek sol elimi sırtında gezindirdim. "Sana hep beleş..."

Bir bebek mağazasının ortasında beşiğin rengi için tartışmamız pek hoş olmasa da tartışma konumuz bile zevkli bir konu olduğu için kimse üstünde durmadı. İkimizin de inadı kırılmayınca, mağaza sahibi "Madem doğuma zaman var, hanımefendinin istediği gibi beyaz ama sizin istediğiniz gibi koyu lacivert korumalı olan bir karyola hazırlarız..." demekte buldu çözümü.

Yatağa sıfır yanaştırılacak bir beşiğin çıkarılacak parmaklıkları beyaz olsa ne olurdu, koyu lacivert olsa ne olurdu? Ama Alp Aslan'ın da isteği olsun diye "Tamam!" dedim. "Ona da tamam!"

Aldıklarımız beşik hazır olduktan sonra gönderileceği için evden çıktığımız gibi elimizi kolumuzu sallayarak geri döndük. Zifir ile Nurhan; yaşları yakın olduğundan olsa gerek epey iyi anlaşıyordu ve benim için kuduran bir Tanju izlemek en büyük kanto gösterisinden daha zevk verici bir şeydi. Yine de Alp Aslan; Zifir'e bilenilmesini istemediğinden olsa gerek, bir gece Tanju'yu alıp dışarı çıktılar. Eve geldiklerinde ise ne konuştuklarını soramadan, iki gün sonra gideceklerini öğrendim. "Nereye deme, söyleyemem," deyince, dudaklarıma hayalî bir fermuar çektim. "Biliyorsun, dönüşler hep açık çek," diye kendisini tekrarlayınca, *"Biliyorum,"* anlamında başımı sallamak zorunda kaldım.

Alp Aslan gitmeden bir gün önce Nazmiye anne beni normal bir tavırla aramışken, Alp Aslan'ı sorunca; "Anne, ben seni birazdan arayayım mı?" diyerek telefonu kapattım.

Telefonu kapatırken ne planladığımı bilemesem de bahçeye çıkıp Alp Aslan'ın yanına geçince Nazmiye anneyi görüntülü aradım. Ekranda iki şaşkın yüz belirdi ve o yüzlerden biri benim yanımda oturandı. Nazmiye anne; "Görüntülü aradılar bak!" diye Sait babaya sevinçle seslenince, gözlerimin dolması ise saçmalıktan başka hiçbir şey değildi. Aslında yeryüzünde bir avuç insandık. Gönül almak, yapmak bu kadar kolayken neyin tavrını yaptığımız günlerin nedenini hiç anlayamadım. Belki anne olduktan sonra merhamet denilen duygu ile tanışmış bir insan olduğumu düşünen tarafıma *"Ama Nazmiye Hanım da bir anneydi,"* diyen bir ses vardı. Sanırım nedenleri ne olursa kayıp giden zamanları ya da kırılan gönülleri hiçbir zaman anlayamayacaktım ama kalp kırmamak için ne gerekiyorsa da onu yapacaktım. Tıpkı bir görüntülü arama aracılığıyla yaptığım gibi...

Alp Aslan gün doğmadan gidecek olmasına rağmen bana masaj yapası tuttuğunda şımarmak isteyen tarafım bakiydi ama masaj bir yerden sonra duygusal bir bağa dönüşünce, yatağın üzerinde ellerimden destek alarak sırtımı dikleştirdim. Diz kapağımı öpen bir Alp Aslan... Asla hayalini kuramayacağım bir şeydi! Hayır, sevişme

esnasında değil ama secdeye varır gibi bir anda olacağına hiç ihtimal vermezdim. Bakışlarım üzerinde sabitlenince, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve aslında beni daha çok meraklandırdı. "Muhtemelen bundan sonrasında yanınızda olamayacağım..." Duyacaklarımı göğüsleyebilmek adına omuzlarımı daha çok dikleştirdim. Alp Aslan, kendi içinde ve dilinde sol eliyle karnımı hafifçe okşayıp bir de öpücük kondurarak 7.65'le de vedalaştı. "Ama Hevybanû..." Duraksayınca, korkuyla başımı *"Ne?"* dercesine salladım. "Ben en son ne zaman anamın babamın duasını alarak bir göreve gittim, inan ki hatırlamıyorum... Teşekkür ederim..."

Yataktan ellerimi çekip hızla iki işaret parmağımı da gözlerimin altına yerleştirdim. "Yapma," dedim ama boğazıma oturan yumru çok canımı yaktı. "Sonra ağlıyorum diye kızıyorsun!" Bedenimi doksan derecelik bir açıya getirip, iki bacağımın arasında duran bedenine sarıldığımda başı göğsümde kaldı. Ellerim saçlarının arasında dolanırken, burnumu çekerek "Haftaya dönecekmişsin gibi düşün," dedim. "Ben öyle yapacağım. İstersen fotoğraf da atarız..."

O gece hiç uyumadım ama hiç ağlamadım da. Alp Aslan da uyuyamadığı bir saniyeyi dahi arayacağını bile bile gözlerini kırpmadı. Gideceği zaman asla vedalaşmadık. Evden ekmek almaya gidermiş gibi sadece beni öperek çıktı ama birbirine sarılan Tanju ve Nurhan'ı görmem, uzunca bir müddet ağlamama neden oldu. İlk hamileliğimin yarısında İmre'yi kaybedip Alp Aslan'ı bulmuşken, ikinci hamileliğimin yarısında Ardıl Erce benimle birlikte kalıp Alp Aslan gitmek zorunda kalmıştı ve bu benim için uzunca müddet ağlanacak bir detaydı.

Alp Aslan, temmuz ayının yedisinde gittikten sonra hiçbir şey kolay olmadı. Zifir ile defalarca doktor kontrolüne gittim. Birlikte bir sürü aktivite yaptık. Nurhan, Zifir ve ben; Ardıl Erce'ye yeni eşya aldık. Aynı zamanda Nurhan'a da... Ardıl Erce'nin gelen eşyasını Zifir'in öncülüğünde görevliler kurdu. Nurhan ile ütü seansları da düzenledik ama çok ağladım ve Zifir için günlerin hiç kolay geçmemesinin tek nedeni ağlamam oldu. "Senin ayarların bozulmuş!" diye benimle dalga geçmesi yetmezmiş gibi Alp Aslan onu her aradığında beni abisine şikâyet etti.

Alp Aslan nedenini bilemediğim bir şekilde beni hiç aramadı. Sürekli Zifir'in üzerinden benimle irtibat kurmayı tercih etti; fotoğraflar hariç. Hayatım boyunca aklıma gelmeyecek şekilde, Ardıl Erce'nin karnımı genişletmesinin her ânını fotoğrafladım ve Alp Aslan dillendirmese bile "Ne sevdiğimi biliyorsun!" diye imada bulunduğunda, sadece iç çamaşırlarımla olan karnımın görüntüsünü daha çok sevdiğini anladım.

Nurhan'ı açık öğretime kaydettirdiğimiz gün, Nurhan'ı da yanımıza katarak bir doktor kontrolüne daha gittik. Artık otuz üçüncü haftamızdaydık ve değişen hava durumları nedeniyle kendime daha çok dikkat etmem gereken bir zaman dilimindeydim. Olur da kırk haftasını doldurur ve hatta bir iki gün de bekletirse, Ardıl Erce tam tamına, İmre'nin aramızdan ayrıldığı tarihte dünyaya gelecekti... Bir de oturup, hayatın keşmekeşler içerisinde sunduklarına ağladım!

Eylülün ilk haftasında açık öğretime kaydettirdiğimiz Nurhan'ın evrakında bir sıkıntı çıkınca, Nurhan ilkokul diploması için köyüne gitmek zorunda kaldı. Ben Zifir ile göndermek istedim ama Alp Aslan asla bu düşünceme yanaşmadı. Hâl böyle olunca merkezden bindirdiğimiz bir otobüsle ekim ayının beşinde Nurhan'ı kendi köyüne doğru yola çıkardık. Nurhan gittiğinde tam tamına otuz altı haftalık, üç kilodan yirmi gram eksik bir bebeğe sahiptim. Nurhan gitmek istemese de, Zifir yanımda olduğu için kendisini zoraki bir şekilde Mardin'den yolladım. Nurhan gittikten sonra sık sık arasa da, ekimin on yedisinde; "Gelmişken biraz kalacağım abla," diye aradı. Hava gün geçtikçe bozulan iklim değerleri nedeniyle daha da soğuk olmaya başladığı için, Nurhan'ın dönmeyecek oluşunu öğrendikten sonra resmî doğum iznindeyim diye Zifir'e merkeze gitmeyi teklif ettim. Hâliyle buna göre karar alıp eşyamızı topladık ama on sekiz ekim sabahına ömrühayatım boyunca aklıma gelmeyecek bir şekilde uyandım.

Kar...

Kul plan yaparken kader gülermiş, dedikleri tam olarak bu yaşadığım olsa gerekti. Ardıl Erce, oldukça aşağıda duran bir bebek olduğu için içimdeki paniği hiçbir türlü atlatamadım. Ekim ayı bitmeden kar gören Zifir de en az benim kadar şaşkın olduğundan

birbirimize bakakaldık. "Ben bir bakayım," dedi yine inadından vazgeçmeyerek. "Abimin araba zaten dörtçeker. Yollar açıksa basar gideriz."

"Ne demek yollar açıksa?" dediğimde, Ardıl Erce'yi resmen karnımdan düşmesin diye sol elimle tutuyor gibiydim.

Zifir, üstüne kabanını giyerken "Abla, burası köy!" dedi hayretime anlam veremeyen bir hâlde. "Toprak yol dediğin nedir ki? Çamur olur zaten! Hadi bizim araba neyse de tepeler ne kadar kar çekti, ne bileyim?" Ardından bedenini titretirken yüzünü buruşturdu. "Bu zamanda kar mı yağar, diyeceğim ama işimiz Allah'a kaldığı için şimdi çok da şey yapmayayım..."

"E git madem," dedim yarım ağız ama Zifir evden çıktıktan sonra resmen panik dalgasına tutuldum. Önce karnımdaki kasılmaları umursamadım. Panik dediğin sonuçta insana dokuz da doğurtabilirdi. Ardından kasılmalarım artınca doktorumu aradım. Doktoruma ulaşamayınca ise Vildan'ı... Telefonu açtığı gibi "Vildan, ben galiba doğuruyorum!" dediğim için Vildan'dan ilk birkaç saniye ses alınamadı.

"Ne demek, doğuruyorum?" dediğinde, kendisi benden daha çok paniklemişti. "Geldin mi sen? Neredesin?"

"Doktorumu," dedim derin derin nefes almaya çalışırken. "Aradım ama açmıyor. Hastanede falan mı?"

Doktorum özel muayenehanesi bulunsa da doğumları hastanede yaptırıyordu ve Vildan "Evet, burada, doğumda," diyerek tüm tezlerimi doğruladı. "Kaç dakikada bir sancın vuruyor?"

Karnım daha çok kasılırken, tuttuğum karnımla hafifçe öne doğru eğildim. "Bilmiyorum," dedim acı içinde, boğuk bir tonda. "Saymadım... Saymak da istemiyorum, Vildan! Ambulans gönder!"

Vildan değişen sesimle daha da panik olurken, "Neredesin Jülide?" diye bağırdı. "Nereye göndereyim? Kar yağmış! Aniden yağan kar ile tüm düzen altüst olmuş durumda!"

Beklenmedik hava muhalefeti; nerede olursanız olun, hastanelerde bile tüm düzeni altüst ederdi. "Evde," dedim nefes nefese. "Zifir yollar açık mı diye bakmaya gitti..."

"Bok açık!" deyince Vildan, beynimden vurulmuşa döndüm. "Ben paletli ambulans sorgulatacağım. Sen de o arada kendi dokto-

run olmadığı için hastanenin kadın doğum uzmanı Pelin Hanım'la konuşacaksın, tamam mı?"

"Tamam," dedim ama elimi sundurmadaki masadan çeksem ayakta duramayacak gibiydim. Vildan o arada hakkımda tüm genel özeti geçerek telefonu doktora uzattı. Buraya kadar bir sıkıntı yoktu ama Pelin Hanım; "Panik yapmayın, Jülide hanım! Belki SSVD yaparsınız," deyince, bünyemdeki dehşet arttı.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedim bağırarak. Hadsizliğimi can acımdan göremeyecek bir hâlde olduğum için üstünde duramadım. "Benim bir ölü doğumum var!"

Pelin Hanım, "Sezaryenden sonra vajinal doğum artık oldukça yaygınlaşan bir uygulama," dedi gayet doğal bir tonda. Elbette yaygınlaşıyordur ama ben bu doğum şeklinin evde hiçbir şekilde sağlıklı olacağını düşünmüyordum. Üstelik aklımda kalana göre en az bi' iki sene geçmesi gerektiğini anımsıyordum. "Öncelikle kendinizi kasıp, bebeği çıkmaza sokmayın. Mümkün olduğunca adım atın, derin derin nefesler alın ve yine mümkünse sancılarınızın aralığını bana iletin..."

Derin bir nefes alarak "Tamam," dedim bir kez daha. Elimi masadan çektim ve adımlamaya başladım. Sol elim telefondayken, sağ elim belimdeydi ve sürüklensem muhtemelen çok daha güzel ilerlerdim. "İyiyim, tamam!" Bebek adımı bile denemeyecek adımlarla tahta kapının önüne kadar geldim. Kapı dışarıdan anahtarla açıldı. Zifir saçları bembeyaz olmuş bir şekilde kafasını içeri uzattığı anda Ardıl Erce'nin kasılmasıyla iki büklüm oldum. Üzerimdeki triko elbisenin dalga dalga ıslandığını görünce, ister istemez ağlamaya başladım. Dilimden ise niye döküldüğünü anlamadığım bir serzeniş döküldü:

"Anne, ben doğuruyorum!"

BÖLÜM V
ÖLÜMLE YAŞAM ARASINDAKİ İNCE ÇİZGİ

"Arafın yeryüzündeki gününü yaşamadan, çaresizliğin ittiği sessizlikler hep anlamsız gelir."

ALP ASLAN ŞAHİN

Hevybanû ile vedalaşamadan ayrıldığımız ilk andı sanırım Babuka yoluna çıkışım. Ayrılığımız yeterince içimi ezmezmiş gibi merkezî alaya geldiğimizde, çocukları üsse götüremiyor oluşum ayrı içimi ezdi. Eğer çakma piç gibi ayrıcalıklı değil de sıradan bir, canınızı vatan yoluna koymuş askerseniz kurallara tabi tutuluyordunuz. Mesela benim timimdeki her üyem riski, yaşayacakları sonuçları bilirdi ama onlara ilettiğim operasyonları, kimden, nerede teslim aldığımı bilmezdi. Sadece baş hareket eder, devamındakiler başa itaat ederdi. Benim başlarıma sorgulamadan itaat ettiğim gibi...

Alaydan sivil bir şekilde çıktık. Mardin'den de çıktık ama yurttan çıkış noktamız Mardin olmadı. İlk durak noktamız Cizre oldu. Ülkenin her bir köşesi yuvamız olduğu için hoşlukla karşılanıp misafir edildik. Cizre sınır karakolunda, rotamızı tam çizebilmek adına bir gece konakladık. Biz gizli operasyon adamı olduğumuz

için bu kez herhangi bir uçuş iznimiz yoktu. Karadan ve özellikle kendi imkânlarımızla devam etmek zorundaydık. Cizre sınır karakolundakiler sınırdan geçişimiz için yolu açtı. Açtıkları dar ve kuş uçmaz, kervan geçmez geçitten ayak bastığımızın dahi bilinmemesi gereken Musul'a geçtik. Sırtlarımızda kendi kilomuzun ağırlığında birer çanta ile berduştan farksız tiplerimizin gösterdiği üzere sivil ama ayaklı mühimmat olarak adlandırılabilecek şekilde ilerleyebildiğimiz kadar ilerledik.

Cizre ile Musul'un arası, kara yolundan araçla gidildiği takdirde iki buçuk saatti. Sıcak hava şartları, yüzümüzde boynumuza değen sakallarımız ve üzerimizde sırıtmamak için barındırdığımız paçavralarla, karada yayan ilerlemek oldukça zordu. Yüz seksen kilometre olmayan yolu, yürüyerek dağ bayır gezmeyi seven gezginler gibi ilerleyebildiğimiz kadar ilerledik. Bir yerden sonra yolumuza çıkan bir yeşil kamyonete otostop yapıp kasasında yolculuk yaptık. Buraların belki de tek güzel yanı siz bir başınıza at koştururken kimsenin sizi fark etmemesiydi. Çocuklar kamyonetin kasasında kalsa da, ben şoförün yanındaki sağ koltukta seyahat etmek durumunda kalıyordum. İlk değildi ve sağ koltuğuna bineceğim araçlardan sonuncusu da olmayacaktı bu, kime ait olduğunu bilmediğim kamyonet. Muhatap olduğum sorular ise her seferinde başka bir yalanla başımdan uçuşup gidiyordu. Musul'a araştırma için gelen bir grup arkeolog... Oynat bakalım! Sen at yalanı, inanmazsa zaten sikeceksin belasını...

Cizre'den çıktıktan tam dört saat sonra ancak varabildik Musul merkeze. Musul'dan Erbil'e geçmemizse üç saatimizi aldı. Erbil'de duraksadık. Çünkü sivil ilerlemenin en büyük zorluğu da buydu. Gidecek bir konaklama alanınız yoksa, kendi başınızın çaresine normal gezginler gibi bakmanız gerekiyordu...

Evden ayrılalı iki gün olmuşken, kırk sekiz saat bana kırk sekiz gün gibi geldi. Allah'a emanet, ölsem ölümü en yetkilinin bile alamayacağını bile bile ilk kez göreve çıkmıyordum ama naaşımı alamayan Hevybanû'nun kahrından öleceğini bilmek, geçirdiğim iki günde bile ciğerlerimi göz göz etmişti. Oysaki sadece keşfe çıkan bir ekiptik. Kim kimdir bilmediğimiz bir yolda gidip, kafana göre kelle almak zaten olur iş değildi...

Kerkük'ten çıkıp bir bilinmeze savrulmadan önce ilk kez Hevybanû'yu aradım. Hatta Hevybanû'yu da değil, Zifir'i! Kimse, günün sonunda sonum belli diye düşünemezdi. Kimsenin, akşam kararınca eve döneceğinin garantisi yoktu ama çıktığım yollarda benim eve günlerce dönemeyişlerimin o kadar garantisi oluyordu ki kendimle birlikte Hevybanû'yu da bir girdabın içine sokmamak için özenle, sesini dahi duymak istemiyordum. Özenle; ona özlemimi söylemeyip, hissettirmediğim gibi... Çünkü ona hissettirdiğim, hislerimin çeyreği olurken ben, bendeki volkanların lavlarında demirle dövülmüşe dönerdim, biliyordum. Biliyordum ve bile isteye görmezden gelip, yokmuş gibi davranıyordum. Hevybanû yokmuş gibi davranmak en büyük taarruzlardan daha zorluydu ama birlikte olduğumuz zaman diliminde yokluğunun taarruzundan hep galibiyetle çıktım. Galibiyetimin sebebi ise cephelerinde verdiğim yenilgiye rağmen beni kuraklığına damlayan su gibi karşılayacağını bilmemdendi. Zira Hevybanû'ya kendimden çok güveniyor olmasaydım, aramamak şöyle dursun; ensesine hiç bilmediği adamlar bile dikeceğim bilinen bir gerçeklikti.

Kerkük'ten Babuka'ya geçmemiz, anlatmayı seçmeyeceğim kadar zor oldu. Bazen bildiğimiz tüm dillerdeki kelimeler bile neler yaşadığımızı tasvir etmemize yetmezdi. Düşünmeyi ve konuşmayı seçmeyerek vardığımız Babuka'ya resmen yerliler gibi yerleştik. İlk insan gibi hissettiğim anda fark ettiğimse, bir evde yedi erkek yaşamanın hiç güzel olmadığıydı!

Günleri saymayı bıraktığım anlardan sonra Irız Gıyaseddin yani Faryab hakkında o kadar bilgi edinemez olduk ki delirecek konuma geldim. Girmediğimiz delik, bürünmediğimiz şekil kalmadı. Babuka; Bağdat'ın elli kilometre kuzeydoğusunda, Diyala Nehri'nin üzerindeydi. Önemli bir tarım ve ticaret merkeziydi. Silah sevkiyatı yaparken, ortalığın anasını siken Faryab'ın dikkatini çekmek için her şeyi ama her şeyi yaptık. Yalandan sevkiyatlar için nakliye yollarını araştırdık. Kendini bilmez ticaret insanlarının kulağına oynayıp, oturdukları toplanma alanlarında büyük büyük rakamlardan bahsettik. Çöplüklerinde, haberlerinin olmadığı büyük bir silah sevkiyatından bahsediyorduk. Hatta bu öyle bir bahsetmeydi ki; De-

recik sınır kapısı bizim için folloş olmuştu ve ihtiyacı olana sınır kapısını sonuna kadar aralayabileceğimizin garantisini veriyorduk!

"Abi, böyle giderse," dedi Veysel, elindeki çay bardağını hafifçe sallayarak. "Harbiden burada kalıp sevkiyat yapacak gibiyiz..."

Elimizdeki silahları görenler zaten o silahların devamını aç köpek gibi beklemekteydi. Ama kimse de çıkıp, çöplüklerinde nasıl böyle horozlandığımızı sormuyordu! Bu tarz olaylar, dünyanın neresinde olursanız olun sistematikti. Faryab'ın ismini duymuş, ülkesinin parasıyla değil de milyon dolarla sevkiyatlar yaptığını öğrenmiştik. "O beşe yapıyorsa, biz üçe yaparız," diye yalanlar sıkmış, suyu dahi bulandırmıştık ama henüz karşımıza geçip varlığımızı sorgulayan olmamıştı...

Sigaramdan derin bir soluk alırken, "Bir yapmadığımız o kaldı zaten," dedim söylenir bir hâlde. "Kendi topraklarımıza sevkiyat da yaparsak gözüm açık kalmaz!"

"Niye öyle diyorsun, abi?" dedi Emre hışımla ortaya atılıp. Sonra sol elinin parmaklarını, sağ elinde çay bardağı olmasına rağmen tuta tuta saymaya başladı. "Pezevenklik var, orospuluk var, meydancılık," dedi ve duraksadı. "Yok, onu bu son dönemde yaptık gibi ama mesela daha ibnelik yapmadık!"

"Orospu ol da, Faryab'ın adamlarına gecelik okutalım seni Ateş," dedi Kubilay alayla. Peşi sıra sağ eliyle çenesini düşünür gibi sıvazladı. "Bizde bu yüz varken, sapına kadar erkek olduğumuz belli olur çünkü..."

Emre "Lan yürü git!" derken, oturduğu koltuktan saldıracakmış gibi öne kaykılsa da gülümsüyordu.

Adnan abi, şekersiz içtiği hâlde çay bardağının içindeki kaşığı başıboş döndürürken, ona sessizce çay karıştırmayı öğretemeyen devrelerine bir tur sövdüm. "Aklıselim ilerlemekte fayda var," dedi olgunluğunu konuşturarak. Muhsin abinin sakinlik koltuğu hâliyle onun ardından giden Adnan abiye devrolmuştu. "Elimizdeki diğer bilgileri değerlendirip, kendimizi göstersek daha iyi sanki..."

Veysel sağ elinin parmaklarını şaklatarak, "Mantıklı!" dedi hevesle. "Valla böyle oturup biri bizi siksin diye beklemektense *'Bizi siken yok mu?'* diye bağırmak daha mantıklı!"

"Olmaz," dedim, oturduğum cam boyundan biten sigaramı sokağa fıydırırken.

Faryab'ı Kahrani'den ayıran en büyük özellik sanırım iş kollarına yerleştirdiği çocuklarının cinsiyetiydi. Faryab'ın tam tamına beş kızı ve iki oğlu vardı. Oğulları yeni yetişkin denecek türdenken, kızlarının hepsi yetişkindi ve nakliyatların güvenliği bir kızı tarafından, düzenliliği ise başka kızı tarafından sağlanıyordu. Kollar kızları arasında pay edilmişken, yeni yetişkin olan oğulları ablalarının yanında iş öğreniyor gibiydiler.

"Zaten bıraksak üç beş seneye bunlar kendilerini keserler," dedim yüzümü buruşturarak. "Özellikle buranın erkeği, kadından emir almayı sindiremez ama bizim de bırakma lüksümüz yok işte!"

"Abi bizim vur emrimiz yok!" dedi o arada Veysel biraz sinirli bir tonlamayla. "Geldik buraya dam üstünde saksağan gibi..."

"Evet," dedim sakin bir tavırla. Ardından sabır dolu bir nefes aldım. Elzem olandı! "Farkındayım, zor oluyor..." Kafamda kaç günün geçtiğine dair kabataslak bir hesap yaptım ama kırk mı altmış mı kestiremedim. Tek bildiğim, Hevybanû'nun zırıl zırıl ağladığıydı. Yanında olsam da ota boka ağlayacağını bilmekse içimi rahatlatan yegâne sebepti. "Ama biz onların ne zaman bizim sınırdan silah geçireceklerini öğrenip, çökertme yapmakla mükellefiz. Belki yarın belki de beş ay sonra sınırımızdan silah geçirecekler..." İki elimin ayasını birbirine çarptım. "Belki bu sene işler kesat gidecek ve hiç geçirmeyecekler... Bilemeyiz ama burada saldırıya uğramadığımız müddetçe, sıkacak tek kurşunumuz dahi yok!"

Yüzü huzursuzlukla kaplanan Veysel, "Beş ay burada mı oturacağız yani?" dedi.

Oturmaktan o kadar çok içim şişmişti ki "Tamam," dedim pes edercesine. "Varsa dâhiyane fikriniz bir de onu deneyelim..."

"Aralarına sızalım," dedi Adnan abi dümdüz. Faryab'ı bulamıyorduk ki aralarına sızalım! "Sevkiyatta yolumuzun sıkıştığına dair söylem yayalım. Buralarda işinin ehli yok mu diye ahaliye soralım, ticaret masasına oturalım."

Ömer ağzının içinden "Harbi sevkiyat yapacağız galiba," diye mırıldandı, gülümsedim.

İmalı bakışlarım Adnan abiye dönerken, "Bir an kızlara saralım diyeceksin diye ödüm patladı," diyerek gülümsememi genişlettim.

Emre sağ elinin parmaklarını dudaklarının önüne getirip, "Of!" diye iç çekti. "Veysel evlenmemiş olsaydı, beşe beş çıkarma yapardık!" Kendime aheste aheste bir sigara yaktım. Jetonu düşsün diye keyifle bekledim. Emre'nin nefret etmemin sağlandığı çimen gözleri ne zaman Tanju'nun çakmaklarına değdi, o zaman jetonu düştü. "Ah ulan!" dedi sağ elini dizine sert bir şekilde vurarak. "Ha bu amcık da evli ya!" Ardından dizinden çektiği eliyle Ömer'in sol kolunu hoyratça dürtükledi. "Biz bitmişiz aga," diyerek başını iki yana sallayıp, Ömer'e bir sigara uzattı. Devamında da Kubilay'a... "Yak, yak. Alka'ya gitme zamanımız gelmiş!"

Adnan abiye kaşlarımla Emre'yi işaret edip "Biz en iyisi yarın Emre'yi salalım," dedim muzipçe. Aylaklık adamın çenesine vuran bir illetti! "Biz üç kişiyiz ama beşinizle ticarete talibiz, desin bi'."

Söylediğime Kubilay tok bir kahkaha atınca, hâliyle kendisine *"Ne var?"* dercesine göz kırptım, Kubilay da kemiği olmayan dili ile dillendirdi. "Demiyor da ben üstüme kalan kadınlardan nasibimi aldım! Bir dahakine evsiz kalırım..."

Kubilay'ın kahkahasının eşliğinde yaktığım sigarama gözlerim daldı. "Haklısın," dedim iç çekerek. Sen istediğin kadar, adını zihnime düşürmeyeceğim de... Kalkıp biri bir ima yapıyordu ve ben Hevybanû'nun dizinde uyuttuğu beş yaşındaki oğlan çocuğuna dönüveriyordum. Dizinde uyutacağı karnındaki olmasına rağmen, kendi karnındakinden beni ayırmayan karımın varlığıyla tüm cephelerimde beyaz bayrağı göndere istemeden de olsa çekiyordum. "Hevybanû beni bu sefer, ters yatırıp düz bile sikmez! Direkt siler atar..."

Çocuklar içtenlikle gülümsedi ama aslında bir hataya daha yüzümün olmadığını bilmek, içimde günbegün büyüyen paniğin artmasına neden oldu. "Yok be abi," dedi o arada Tanju samimiyetle. "Yenge seni öldürmez." Yüzünden muzipçe, düşünür gibi bir ifade geçti. "Ama süründürebilir..."

Hıhı, dercesine başımı salladım. Hevybanû'nun ters tarafını bir tek ben bildiğim için herkes kendisine abartı ifadeler yüklediğimi

düşünüyordu. Hevybanû'yu birden, çok düşünmeye başladığımı fark edince, kederle iç çekip "Neyse," dedim bariton bir tonda. "Biz en iyisi işimize bakalım. Yarın herkes bugüne kadar gittiği toplanma alanlarına ziyaretlerde bulunuyor. Eğer ki tanıdık bir sima görürsek..." Hoşnutsuzca yüzümü buruşturdum. "Kızlardan birini falan! Başımızın sıkıştığını muhabbet ortasında anlatıyormuş gibi anlatıyoruz. Bir sazan çekersek ne ala..." Omuzlarım umarsızca silkindi. "Keşif operasyonundan en azından bir iş birliği ile dönmüş oluruz. Elimizde bir şey olmadıkça dönemeyecek gibiyiz çünkü..."

Toplanma alanı dedikleri, köpeklerin bağlansa durmayacağı izbe yerlere kaç gün gittim, belli değil. Benimle birlikte çocukların hepsi ayrı birer kola dağılmış, tek bir tanıdık sima bulup iletişim kurabilmenin derdindeydi ve ben hariç kimsenin karşı tarafın cinsiyetine takıldığı yoktu. Bıkmış, yorulmuş ve en önemlisi boş oturmaktan sıkılmışlardı.

Kahveden bozma ahıra daha yatkın bir yerde sidikten bozma üçüncü çayı daha fazla içemeyeceğimi düşünüp kalkmaya karar verdim. Sayısını bilmediğim günde yine elim boş dönecek oluşuma içimden söve söve ayaklandım. Cebimden çıkardığım on dolar, o toplama alanı dedikleri yerdeki insanlar için o kadar havada kapılacak bir rakamdı ki, hâllerini gördükçe acımakla götümle gülmek arasında kararsız kalıyordum. Ahırdan bozma alanın yani kahvenin kapısına ilerliyordum ki, alana birden bir grup insan daldı. Dışarıdan aniden yükselen silah sesleriyle elim, belimdeki, kendime ait olmayan, ihracatını yaptığımızı iddia ettiğimiz yabancı üretim beylik tabancasına gitti. Mekânın dışarıdan taranmasıyla içeri girenlerin kucaklarımıza düşmesi bir oldu. Tahmin ve tahlil etmediğim sıcak çatışmanın ortasında bulurken kendimi, önümdeki bedeni kim olduğuna bakmadan ardıma alıp elimdeki silahı ateşledim. Dakikalar önce oturduğum masalardan bir diğeri olan masayı devirip kendime siper alanı açmamla havaya sıkılan kurşunların amaçsız dolanması bir on dakika kadar sürdü. Ne, kime sıktığımdan haberim vardı ne de ardıma çekeledeğim, başında paçavrası olan insanın kim olduğundan...

Dışarıdaki, yoğun saldırı diye nitelendirdikleri pabucumun saldırısı bittikten sonra çömeldiğim masanın arkasından gayet doğal

bir tavırla ayaklandım. Arkamdan kalın tarazlı ama bir kadına ait "Teşekkür ederim," sesi yükselene kadar onun varlığı aklıma dahi gelmemişti. Arapça konuşma silkelenmemi sağlarken sadece başımı sallamakla yetindim. Elimdeki silahı belime geri yerleştirirken, çömeldiği yerden kalkan kadın "Makine güzelmiş," diye devam edince çatık kaşlarımla bir iki dakika duraksadım.

Duraksamam ise "Güzeldir," diye saçma bir kelime ile sonlandı.

Kadın ayaklandıktan sonra üstünü başını düzeltti. Üstünde açık keten bir gömlek mevcutken, gömleğin üzerinde yeşil bol cepli ama ince bir yelek mevcuttu. Başındaki paçavra mekâna ilk geldiğinde gözleri harici yüzünü de örterken, ayaklandıktan sonra onu da başından alıp çıkarmıştı. Sağ eli usulca bana doğru uzanmasaydı altındaki siyah tayt görünümlü pantolona şaşırmakla meşgul olacaktım ama eli bana uzanınca gözlerine odaklandım. "Sora," dedi ben elini sıkmayınca.

Kaşlarım havalanırken, çenemi hafifçe bir sağa bir sola esnettim.

Sora...

Amerika'da yalandan eğitim görmüş, Faryab'ın en küçük oğlunu yanında taşıyan dört numaralı kızı. Bir seksen boyunda, altmış iki kiloda. Boyattığı, uçları sarı olan kahverengi saçları ve iri kalın kaşlarının ortaya çıkardığı yeşil gözleri mevcut. Yüzünde birden fazla beni bulunurken, tanınmamak için hepsini yaktırmış bir insan. Faryab'ın küçüklerinden olduğu için nakliyelerin cinsi, düzeni ya da güvenliği ile uğraşmıyordu da yeni iş ve iş yapılacak insanlarla ilgileniyordu.

Uzattığı eline elimi bırakmadan önce ağızlarının suyunu akıttığı tabancayı belime yerleştirdim. Elim elini bulduğunda ise "Şahin," diye mırıldandım. Çatılan kaşları ilk merak tohumunun habercisiydi. Meraklısı olmadığımı, sırf ayıp olmasın diye sıktığımı belli edercesine elini hızlıca bıraktım. Bakışlarım hafiften sağda solda dolanırken, etraftaki insanların ufaktan toplanmaya başladığını gördüm. İçeride oturup, yaralanan dallamaların yanına konuşturanlara göz devirmek istesem de yapamadım. Kimseyle irtibat kurmadan, dakikalar önce çıkmak için yeltendiğim kapıya tekrar yeltendim. Ardımdan ses eden olmadı ama biliyordum ki *"Kim bu Şahin?"* sorusu sorulacaktı.

Günler günleri sükûnet içerisinde kovalamaya devam ederken, tek meşgalem Hevybanû'ya *"Oğluma getirirsem görürsün,"* dediğim uğraşım oldu. Bekleme sürelerimi çekirdek çitleyerek yemek yerine bir ağaç parçasını oyup aslan figürüne çevirmekle yemeyi tercih ettim. Gözlerim yelelerini belirginleştirdiğim avuç içime sığan aslan figürüne her takıldığında yüreğimi derin bir hasret sarıyordu. Hasretin sarması sorun değildi ama saran hasret yüreğimi öyle bir kavuruyordu ki, çalışabilen tek bir hücrem kalmıyordu...

Adnan abinin "Sardın iyice buna ha!" demesi de bundan mütevellitti. Eskiye nazaran çok daha sessizdim. Aslında sessiz olmayı, özellikle çocukların arasında sessiz bir köşede oturmayı seven bir tarafım yoktu. Ama zihnimde evimdeki canların özleminin çanı çalmaya başladığında, üzerime bir çaresizlik oturuyordu. O çaresizlik ise beni sessizliğe itiyordu. Ne yapayım, dercesine omuz silkerken, Adnan abi eliyle sırtımı sıvazlayıp, yanımdaki beton zemine oturdu. Yazın muhtemelen sonlarına yaklaşmış olsak da, tenine ten değdiğinde derisini üzerinde sıyırtan bir sıcaklık mevcuttu. Adnan abi birkaç dakika sessizliğimi, kendisine yaktığı sigarasıyla birlikte paylaştı. Daha fazla tahammül edemediğinde ise ciğerimin kokusunu yelleyip tüm yeryüzüne dağıtmak istercesine bam telimden konuya daldı. "Özledin, değil mi?"

Çok ama çok basit bir soruydu ama önce elimin hareketi durdu ve bıçak, olmayacak bir yerden kıymık parçası kanırttırdı elimdeki ağaç parçasından. Sonra kaşlarım havalandı, sorusu zihnimde defalarca yankı yaparken. Burnumun direğinin sızladığını hissettim. Gözlerime nüks eden tuzlu suların, tüm sinüslerimi açtığının farkına varınca kaş çattım. "Bazen," dedim burukça gülümseyerek. Başım usul usul döndü ve Adnan abiye odaklandım. Kel kafasına vuran sokak lambası nefesimle gülümsememi sağladı. Yüzündeki ifadenin, yüzümdekinden çok da farkı yoktu. Benim şimdiden havlu attığım yolda, kendisi yıllardır yürüyordu. Çınarlığına güvendim, kendisinden bilip horlamayacağına inanarak. "Bazen, çocuk gibi oturup ağlayasım geliyor..."

Adnan abi biraz güre kaçan bir kahkaha atınca utandım. Koskoca adamım demekten geri durmazken, hayatımın son iki senesinde

başı okşansın isteyen çocuktan öte gidemez olmuştum. Yüreği merhametle katmerlenmiş bir kadına rastladım diye sürekli merhamet dilenir olmak, olacak iş miydi? Adnan abi yüzüme birkaç saniye baktıktan sonra başını olumsuz manada sallayınca, derin bir nefes aldım. "Senin en azından ağlayasın geliyormuş," dediğinde bakışlarım tekrar yüzüne döndü. Yüzü huysuzca buruşunca daha bir dikkat kesildim. "Ben öküz gibi ağlamıştım." Kaşlarımı inanmadığımı belli edercesine havalandırınca, Adnan abi elini çıplak koluma sertçe çarptı. "Harbi lan!" dedi azarlar bir tonda. "Ben, hasret nasıl çekilmez bir şeymiş, Cemre'den sonra öğrendim."

Bezgin bir nefes verirken, "Abi, ben daha Hevybanû'yu halledemedim!" deyiverdim. Aklım o kadar çok Hevybanû'da kalıyordu ki, biri duysa Nurhan'ın karakterinde biriyle evlendiğimi zannederdi. Oysaki Hevybanû silah kullanmaktan tut, kendini gizlemeye kadar her haltı alaylı bir şekilde biliyordu. Gözü karardığında ya da canından çok sevdiği bir varlık söz konusu olduğunda yiyemeyeceği bok, alamayacağı risk de yoktu, gelgelelim benim gönlüm Hevybanû'yu doğacak 7.65 ile bir tutuyordu!

Adnan abi "Sen," diye sözüne başladı ama devamında duraksadı.

Gülümsememle omuzlarım silkelenirken "*'Amma da kılıbık çıktın,'* diyeceksen, de gitsin!" diyerek sağ elimi, elimdeki bıçakla bir tur havada döndürdüm. "*'Utanmasan karının dizinin dibinden de ayrılmayacaksın!'* da diyebilirsin, alınmam." Omuzlarımı umursamazca silkip, dakikalar önce "Özledin mi?" diye sorduğunda fırlayan kıymığı bıçak yardımıyla bulunduğu yerden ayırdım. "Ben, sevgi denen duygudan öyle bihabermişim ki; öğrendikten sonra köpeği olmanın ötesine gidemedim. İmkânım olsa..." Derin bir nefes alarak gözlerimi karanlık gökyüzündeki dolunaya çevirdim. İhtişamı, Hevybanû'nunkiyle yaraşırdı. "Her şeyi bırakıp ailemle sessiz sakin bir hayat sürerim."

Dilimden dökülen, planladığım bir şey olmadığı için en az Adnan abi kadar bende de şaşkınlık yarattı. Adnan abinin sol gözü merakla kırpılırken, "Ne kadar kaldı zaruri sözleşmene?" dedi. Hesabını güttüğüm bir şey olmadığı için dudak bükmekle yetindim. "Bitince istemeyesin ihracını?"

Kahkaham dudaklarımın arasından sıyrılırken, "Hevybanû vallahi ağzıma sıçar!" söylemimle kahkaham harlandı.

Adnan abi oturduğumuz çatıdan izmaritini aşağı salındırdı. "Hadi len oradan!" derken inanmadığı, sesinden okunuyordu. "Hem onun için mesleği bırakacaksın hem de ağzına mı sıçacak yani?"

"Aynen öyle!" dedim uzata uzata, kendimden emin bir tavırla. Adnan abinin, inanmadığını belli eden bakışları yüzümde sabitlendi. Öyle, dercesine omuz silktim. "Aslında hiç sevmiyor," diyerek kendi paketimden bir sigara çıkarıp yaktım. Bir tane de Adnan abiye uzattığımda, *"Sağ ol,"* dercesine sağ elini iki kez göğsüne çarptı. Yaktığım sigaramdan bir duman alırken, kendisini bırakmama ne kadar kaldığını bile hesaplamak istemedim. Çünkü sigarayı bırakmam demek 7.65'in doğması demekti ve ben, o güne bir o kadar heyecanlı ve istekliyken, bir yandan da o günden deli gibi korkuyordum. Çünkü biliyordum ki, Ardıl Erce hayata gözlerini açtıktan sonra bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. "Benim yanımda kırılırım diye pek sivri dilini konuşturmuyor ama sevmediğini biliyorum..." Sıkıntılı bir soluğum sigaranın gri dumanıyla göğe karıştı. "Ama bir o kadar da gurur duyuyor; gizli hayranlık beslediğinin kendisi bile farkında değil!"

Adnan abi kestirip atarcasına "Sevmiyorsa annesinden ötürü!" dedi.

"Annesinden farkımız var mı?" Adnan abi beklemediği yerden gelen sorum karşısında duraksadı. Başım iki yana olumsuz manada sallandı, yüzündeki şaşkın ifadeye karşı. "Kaç aydır görmüyorsun Cemre'yi?"

Neşe annenin; ki kendisine anne demek benim için hayatın en kolay eylemiydi. Sonuna kadar anne sıfatını hak ediyordu bence. Her ne kadar yaptıkları normal insanlar tarafından hoş karşılanmasa da hem vatanını hem evladını hem de vatanının başka evlatlarını aynı anda muhafaza edebilmek ancak yürekli insanların işiydi. O insanın yüreği ise yeryüzündeki en hakiki sıfatları hak ederdi.

Adnan abi "Aynı şey mi?" diye sivrilince, genişçe gülümsedim.

"Bana ölü kalmamı söylediler, abi," dedim, çatıda bizden başka kimse olmadığını bilsem de fısıltı eşliğinde. "Çocuğum da yoktu

ama ben onun kadar yürekli değilmişim..." Bu beni kötü bir vatanperver mi yapıyordu, zaman zaman kestiremiyordum ama önüme seçenek olarak sunulduğu müddetçe seçme şansım varken, yaşanan onca şeyden sonra Hevybanû'yu seçmemek de benim nezdimde kahpelik olurdu. Hevybanû'nun ses çıkarmayacağını bilsem de, daha fazlasını istemeye yüzüm yoktu. "Ama..." Ciğerlerime derin bir nefes çektim. "Bak buraya gelirken, kimlik yırttık da geldik. Biz aslında yılın en az altı ayı ölü kimseleriz... Yine de, ikimiz de biliyoruz ki bıçak kemiğe dayanırsa şayet, ardımızda bırakamayacağımız kimse yok..." Kabullenircesine başını sallarken, kaşları *"Öyle..."* dercesine havalandı. "Kaç zamandır görmüyorsun Cemre'yi?" Üstüne basa basa soruyordum çünkü ben saymıyordum. Üstüne üstlük takvime bile bakmıyordum...

Adnan abi kederli bir nefes alınca korktum. Deli gibi korktum. Hava şartları bana göre yazın ortasındaymışız gibiydi ama bana bir kış ayı söyleyecek ve 7.65'in doğduğunu fark edeceğim diye deli gibi korktum...

"Cemre," dedi ağırca yutkunarak. "Okula başladı, ben yine yanında olamadım..." Cümlesi bittiği gibi ateşlenmeye hazır bir sigara dudaklarının ucuna kondu. Yarısını rüzgârın içtiğini bile bile ben de kendime yeniden sigara yaktım. Ardından dudaklarının arasından "Çocuk olunca daha zor be oğlum!" diye bir serzeniş döküldü. "Bir şekilde hem onu hep eksik bırakıyorsun hem de kendin eksik kalıyorsun!"

İmre'nin kalp atışını Hevybanû zorla dinletene kadar duymamışken, Ardıl Erce'ninkini yine Hevybanû'nun gayretiyle telefonun öteki tarafından bir hücrede ancak duyabilmiştim... İmre'nin doğamadığı ama adının doğum diye adlandırıldığı ânına ve ellerimle toprağa girmesine şahit olurken, Ardıl Erce'nin ne olacağı ise hiç belli değildi.

"Ne kadar kaldı doğuma?"

Sorusuyla damdan düşmüş kadar olsam da "Saymıyorum," diye yanıtladım. Sigaram dudaklarımın arasında sabit beklerken, kaşlarım sorgularcasına çatıldı. "Ama doğsaydı, Zifir söylerdi herhâlde..."

"Sahi," dedi düşünceli bir hâlde. "Sen sadece Zifir'le görüşüyorsun, değil mi?"

Kaşlarım hayır dercesine havalandı. "Hevybanû ile konuşuyorum ama Zifir'in üzerinden." Söylediğimle yüzündeki düşünceli tavır daha bir kararlılığa evrildi. "Korkuyorum abi," dedim bir itirafta daha bulunarak. "Tamam, benim telefonum dinlenmiyordu ama bu hat, biliyorsun, başka. Hevybanû ile Zifir üzerinden konuşursam yüzeysel bir konuşma olarak kalıyor ama kendisi ile birebir iletişime geçersem; biliyorum, yüzeysel kalmaz..." Omuzlarım kısılırken, yüzümde mahcup bir gülümseme oluştu. "Benim hattıma fotoğraf atıyor, biliyorum ama Zifir üzerinden başka numarayla konuştuğumun bile farkında değil!" Kaşlarım muzipçe havalanıp indi. "Oyun içinde oyun, giz içinde yansıma... Senin benim için normal ama onun orada tedirgin olması demek benim burada dokuz doğurmamla eş. Bu yüzden..." Ağırca yutkundum. "Bu yüzden böyle iyi."

Adnan abi var gücüyle sağ omzumu sıkarken "Az kaldı..." diye telkin etti. "Az kaldı, Aslan'ım!"

Kurduğumuz kapana girmelerine az kalmışken, 7.65'in doğumuna da çok az kalmıştı. Kabataslak olsa da hesap edebiliyordum. Ediyordum etmesine ama asıl kapanın içerisindeki benliğimi fark etmek hayatımı hiç kolaylaştırmıyordu...

Hepimizde bıçağın kemiğe dayandığı bir akşamüstünde, kaldığımız eve bir baskın oldu. Herkesin yoğurt yiyişi farklı, dedikleri tam olarak buydu. Yiğit yerine herkes diyordum çünkü karşımızdakilerin bir yiğit mertebesinde olmalarının imkânı yoktu. Aniden evin kapısına konan patlayıcıyla kapı ve kapıya perde olan duvarın yıkılmasının ardından iki taraf karşı karşıya kaldık.

Biz ve Faryab'ın çocukları...

Onların ellerinde bize doğrultulmuş bir silah olmaması en büyük talihsizliğimizdi. Çünkü vur emrimiz olmadığından, ilk kurşunun kesinlikle karşı taraftan sıkılmasına ihtiyacımız vardı ve böyle karşı karşıya kaldığımız anlarda gırtlaklarını kesemiyor olmak insanı sinir hastası yapıyordu.

Önde beş kız! Ortalarında en büyükleri ve aynı zamanda kurdukları ağın lideri olan Armin. Armin'in sağında iki numara olan Sawan,

solunda ise üç numara olan Amez. Amez'in yanında dört numara olan ve bir it gibi izimizi sürdüğünü bildiğimiz Sora. Sawan'ın yanında da beş numara olan Sana. Sana'nın yanında ise altı numara olan, en büyük erkek Aran. Sora'nın yanında ise en küçük oğlan olan Sava!

Armin üzerindeki siyah takım elbiseden bozma gibi duran kostümüyle bir adım öne çıktığında, elimdeki silah henüz hedefinden şaşmamıştı. "Başka birini mi bekliyordunuz?" diye sorduğunda da ifademde milim değişim olmadı. "Biz iş görüşmeye gelmiştik ama..." Bakışları hafiften Sora'ya kaydı. "Randevusuz geldik, kusura bakmayın."

Kubilay'ın "Sanki anasının amına geri geliyor," diye söylenmeye başladığını duyunca, gülümseyerek elimdeki silahı indirdim. Gülümsedim ki gözler bana dönsün. Her ne kadar kendi dillerinde ağır bir şive ile konuşuyor olsalar da, bizim dilimize kulak aşinalıkları vardı. Kendi kimliklerimizi kullanmıyor olsak bile, kullandığımız kimlikler Türk kimliğiydi. Mesela ben, orduya başkaldırdığı için ordudan ihraç edilen Şahin Gören'dim. Sözde bir piyon olmaktan sıkılmış, başkalarının davasını gütmek yerine kendi davamın peşine düşmüş eski bir askerdim. Bu yüzden bağlantılarım çok kuvvetliydi ve yine bu yüzden ağzımızdan çıkacak en ufak bir kelimeyi bile cımbızla çekeceklerini biliyordum.

Armin tekrar bakışlarını dört numara olan Sora'ya çevirdi ve "Şahin?" dedi kim der gibi. Sora gözleriyle beni işaret ettiğinde ise Armin'in iri, siyah bakışları bana döndü. "Bizim topraklarda sıkıntı çekiyormuşsun?" diye sorduğunda tepkisiz kaldım. Yalandan ihracatını yaptığımızı iddia ettiğimiz silahları Türkiye'ye sokmakta bir sıkıntımız yoktu ama sözde Türkiye'ye giden yolda güvenlik sorunumuz vardı. Ve o yolun güvenliği Faryab ve dolayısıyla piçlerinden sorulduğu için sıkıntı çekiyorduk... Yersen! "El uzatalım da gittiğiniz yerde anlatırsınız, dedik."

Gözlerim bana uzanmayan ellerine kaydığında yüzümde imalı bir gülümseme oluştu. "Ben bana uzanan bir el göremiyorum," diyerek, kaşlarımı beklentiyle havalandırdım.

Armin Dingo'nun ahırına gelmişçesine salonun ortasında adımlamaya başladığında, bakışlarım hafiften çocukların üzerinde ge-

zindi. Ben hariç kimse silahını elinden bırakıp beline koymamıştı. O kadar sıkılmışlardı ki; neredeyse, *"Bana üç saniye baktın, neden baktın?"* kavgası çıkaracak konumdaydılar. Benimle birlikte Armin'in de çocuklara bariz ve özellikle tahrik etmek istercesine baktığını görebiliyordum. Armin'in bakıp bıraktığı her bir çift göz, ardından komut beklercesine bana dönüyordu ve ben her seferinde *"Sakin,"* dercesine gözlerimi kapatıp açmak zorunda kalıyordum. Armin; "Irkının elini sıkmam," deyince, Emre çenesini bir sağa bir sola esnetti. İçinden, kendisini durdurduğum için dünyalarca küfrettiğine emindim. Armin'in bakışları tepkimi gözlemlemek adına yüzüme döndüğünde gayet rahat bir tavırdaydım. Kendi ırkımdan gerçekten illallah etmiş gibi... "Irkına olan nefretinin boyutunu bir görelim," diyerek pişkince gülümsedi. "Elini sıkıp sıkmayacağıma ondan sonra karar veririm."

Keyfin bilir, dercesine omuz silkerken, tavrıma tezat bir ses tonuyla "Ne istiyorsun?" diye sordum. Sesim o kadar baskın ve keskin çıktı ki Armin, gözleri çekilmişken tekrar hızla bana döndü. "Kendiniz mi çıkarsınız yoksa ben geldiğiniz gibi mi çıkarayım?"

Armin'in imayla kaşları havalanırken, dudaklarında alaylı bir tavır belirdi. İsmi bana Arjin'i o kadar çok anımsatıyordu ki, tüylerim durup durup dikleşiyordu. "Sıkıntısı olan sizmişsiniz! Gidermeye geldik..."

Adnan abi elindeki silaha aldırmadan, iki elini önünde birleştirmiş bir vaziyette bir adım öne çıktı. "Sen kimsin?" dedi aşağılar bir tonda. Biz kim olduklarını biliyorduk ama bu bilgiler bize üst tabakadan gelen bilgilerdi. Öyle iki geldim, çayınızı içtim, kim bu kaçakçı dediniz mi öğrenilecek tek bilgi Faryab'ın adı olurdu; işinin başındaki dölleri değil. Elindeki silahın namlusunu havaya çevirip, üzerlerine doğru salladı. "Oradan bakınca, dikiş nakış kursu," dedi ve duraksayarak, ardında kalan kardeşlerine baktı. "Veya bebelere okul bakıyoruz gibi mi duruyor?"

İki numara olan Sawan'dan gür bir kahkaha yükselince, bakışlar kendisine döndü. Garson kesim kestirdiği kısa saçlarının uçlarında sol el parmaklarını hafifçe gezindirdi. "Orada burada dolanıp, bebe gibi yardım için ağlayan sizsiniz," dedi aynı Adnan abi gibi aşağılar bir tavırla. "O kadar çok ağladınız ki dayanamadık!"

İki tarafta da, birbirine gözle görülür bir diş bileme durumu mevcuttu. Bizimkinin nedeni bizim için belliyken, onlarınkinin nedeni sadece kendilerine bir rakip çıksın istemediklerindendi ve muhtemelen işi sözlü bir iş birliğine bağlayıp, ayak kaydırmayı hedefleyeceklerdi.

Armin iki eliyle hafifçe bir tempo tutup "Tamam!" diye bağırdı. Uzatılsın istemiyordu ama yine de çöplük kendisinin olduğu için kendine güveni tamdı ama işte karşısındaki insanları boş insan sanması da onun ahmaklığıydı. Birbirine çarptığı ellerini ayırmadan, bakışlarını bana çevirdi. "Faryab'ın yolunda," dedi başıyla camdan dışarını işaret ederek. "Sıkıntı yaşıyormuşsun..." Yalandan bir şaşırma ifadesi geçince yüzümden, gerçek sanıp gülümsedi. "Geçmeye korkmuşsunuz. Hatta biraz da kayıp vermişsiniz..." Salaklar, önlerini kestikleri tırların bizim deyip ağlandık diye bizim olduğunu zannedecek kadar gerçek bir salaktılar. "Yolunuzu açalım diyoruz ama..." Sağ elinin başparmağı ile işaret parmağının arasında biraz aralık bırakarak elini havaya kaldırdı. "Size biraz pahalıya patlar..." Başı imayla aşağı yukarı sallandı. "Bir de ne taşıdığınızı, nereye taşıdığınızı öğrenmemiz gerekiyor tabii. Değmeyecek işe bulaşmam."

"Niye, biz salak mıyız?" dedi Ömer fevri bir ses tonuyla. "Sen kimsin ki yaptığımız işin detayını sana vereceğiz?"

Altı numara olan erkek çocuğundan bir ıslık sesi yükseldi. Ardından dudakları bükülürken, başı *"Bunlar umutsuz vaka,"* dercesine geriye doğru salındı. "Gelmişler ama," dedi yedi numara olan da büyüklenerek. "Nereye geldiklerini bilmiyorlar daha!"

Biraz itiş kakış, biraz kanıtla inatlaşmaları... Ve sonunda iki tarafın birbirine kestiği açık mecazi çeklerle son buldu o gece... O gece bir eylül gecesiydi ve o eylül gecesinden sonra siktiğimin zamanı asla akmadı. Yelkovan, akrebi kovalamak yerine hep yanında tuttu. İki tarafın birbirine sunduğu hayalî güven testleri iki tarafta da olumlu sonuçlandı. Elimdeki bir başka telefonla sürekli kodlu mesajlar eşliğinde üsse bilgi geçtim. Kıpırdamam, kıpırdamamız zinhar yasaktı ve... Ve altı boş olan, bilmem kaç yüz kasalı bir silah nakliyesi için anlaştık! Bizim adımıza, bizim ülkemize 14 Ekim'i 15 Ekim'e bağlayan bir gecenin şafağında kaçak silah soktuklarını san-

dılar! Sözde iş başarmanın gururuyla böbürlenen kendini bilmezlerin arasında, oturduğu yerde sıcaklığına aldırmadığı çay bardağına dudağını yaslayıp, insanın gülmesini engellemesi çok zordu. O zoru da biz başardık...

İlk dönüş emri, yalandan sevkiyatımız sonrası geldi. Çünkü silahları geçirdikten sonra yeni parti mal için silahları temin ettiğimiz ülkeye gidip ödeme ve görüşme yapmamız gerekiyordu. Aynı şekilde, sözde yaptığımız ödemenin bir de komisyon kısmını kendilerine aktarmamız gerekiyordu. Mantık, nerede arasan yoktu. Hele akıllıyım diye geçinenlerde asla...

Son buluşmalarımızın arasında Faryab'ın araması sonucu ve Armin'in zaman diliminden dem vurup, kendisini bu saatte neden aradığını sorması üzerine Faryab'ın ülke içerisinde olmadığını da öğrenmiş bulunduk. Verilen zaman dilimine göre konum saptanmaya çalışacakken, Armin'in telefonuna Veysel'in kaçak göçek hatta yakalanmayı göze alarak yerleştirdiği böcek ve bilgi aktarım programı sayesinde bizden sonraki programlarını bilecektik. Böylece kimin nerede olduğunu saptayıp, direkt baskın yapabilmenin kapılarını da araladık.

Ben, nerede olursam olayım ülkeme dönmeyi hep çok sevdim ama hiçbir zaman elimin ayağımın birbirine karıştığını ya da yolun bitmek bilmediğini hissetmemiştim. Sanki bir adım ileri atıyordum ve gölgem benden bir adım geri kaçtığı için dönüp kendisini yakalamak zorunda kalıyordum. Babuka'dan dönüşümüz geldiğimiz gibi oldu. Bizim adımıza sözde uçak biletleri alındı, hatta sistemden bakıldığında uçtuğumuz gözükecekti. Hiç var olmayan insanları bir gayret zorlamayla uçurmak yerine iki dakikada sisteme müdahale edilmesi çok daha kolaydı. Bu yüzden zor olan kısım yani sürünerek dönme işi yine bizim omuzlarımızdaydı. Pek çok keşif görevine gitmiş bir insanken, evlendikten sonra kıçı kırık bir keşif görevinde zorlanacağımı söyleselerdi götümle gülerdim. Gülemedim... Ama yine de biliyordum ki; Hevybanû'yu sapasağlam karşımda gördüğüm anda tüm yorgunluğum silinecek, tüm çökmüş cephelerimde bayrak göğe yükselecekti...

Cizre'ye ayak bastığımızda gecenin kör bir yarısıydı ve karadan ilerlemek sıdkımızı sıyırmıştı. Birkaç saatlik dinlenme arası verme-

miz benim için oldukça gereksizdi. Bana kalsa geceden Mardin'e gitmeyi yeğlerdim ama özel isteklerinizin elbette görev başındayken önceliği yoktu. O gece gözümü kırptım desem yalan olurdu. Tarihler 18 Ekim'i, saat gecenin üçünü gösterirken, sabahın yedisine kadar dört döndüm. Ağaç kavuğunda bile uyuyabilen ben, şereflice ağırlandığım misafirhanede zerre gözümü kırpamadım. Sabah olsun ve yola çıkalım diye yattığım yerden tavanı izlerken dakikaları saydım durdum. Nitekim öyle ya da böyle sabah oldu. Cizre'den sonra topraklarımızda olduğumuz için helikopterle devam etmemiz, artık tamamen ayyuka çıkan yorgunluğumuzdan mütevellitti. Nihayetinde kısa süren hava yolculuğumuz sonucu Mardin merkez alayına girdiğimizde, herkesin dilinden topluca bir rahatlama nefesi döküldü ama Cizre'de yaşadığımız hava durumu şaşkınlığı Mardin'de de devam etti. Tek kurşun atmadan geldiğimiz bir görev sonrası rahatlamamız komik görünse de, stratejik görevlerin saha görevlerinden çok daha zor olduğunu işin içinde olan herkes bilirdi. Zira bir saha görevindeyken alıkonulmak ancak benim gibi bahtsız bedevilerin başına gelebilecekken, stratejik görevlerde açığa çıkman sonucu ülkenin tüm siyasi bağlantıları bile çökebilir, birilerinin bir taraflarına karlar ânında yağabilirdi.

Soyunma alanına geçtiğimizde daha üniformamın tek bir düğmesini çözememişken, Adnan abinin telefonu alacaklı gibi çalmaya başladı. Bakışlarım kendisine döndüğünde aslında kendi hattını aktif ediş hızına takılmaktı niyetim ama yüzündeki gülümser ifadeyi görünce, Vildan'ın aradığını anlayıp sataşmaktan vazgeçtim. Adnan abi "Gel, yarın işe başla," diyerek açtı direkt telefonu. Ardından Vildan her ne dediyse, "Kokumu mu aldın kız?" dedi gülümseyerek. "Daha ben..." dedi ve duraksadı. Üst üniformamın düğmelerini iliğinden boşandırırken, çocuklarla aramızda *"Burada hava nasıl değişmiş?"* minvalinde küfürleşmeler mevcuttu. Adnan abi tereddütlü bir ses tonuyla "Yanımda," deyince, çocuklarla aramızda sözleşmiş gibi bir tıp oyunu oynandı ve hepimiz sesimizi kestik. Devamında "Bir şey mi oldu?" diye sordu ama sesindeki tedirginlik sırtımdan ter süzülmesine neden oldu.

Bakışlarımın kendisine sorgularcasına dönmesiyle, Adnan abinin hoparlörü açması bir oldu ve ardından Vildan'ın sesi giyindiğimiz garajdan bozma alana yayıldı. "Jülide doğuruyor!" Başta duyduğuma inanamadım. Bu öyle bir inanamamaktı ki, kirpiğim dahi kıpırdamadı. Vildan var gücüyle, hatta bağıra çağıra devam etti benim inanıp inanmamam umurunda olmaksızın. "Yollar kapalı! Evde doğuracak bu gidişle!"

Bir anda çözülen adımlarım, fütursuzca Adnan abiye doğru ilerledi. Elim mi titriyordu yoksa bastığım zemin mi, bilemedim. "Ne?" dedi Adnan abi şaşkınca, sanki doğuran kendi karısıymış gibi. "Ne diyorsun Vildan sen?"

Adnan abinin elindeki telefonuna gözlerimi diktiğimde Vildan'ın sabit bir hattan aradığını fark ettim. "Şimdi," dedi fısıltıya geçerek. "Hastanenin kadın doğumcularından Pelin Hanım'la benim telefonumdan konuşuyor. Kendi doktoru zaten doğumda." Duraksayıp, ağırca yutkundu, yutkunma sesi bizlere ulaştı. "Yollar kapalı, Adnan! Evde doğuracak bu gidişle!"

Adnan abinin elindeki telefonu öyle bir çektim ki, canımın son damla kanı o telefondan yere damlayacakmış gibi. "Vildan!" dediğimde sesim beklediğimden de gür çıktı. "Ne demek yollar kapalı? Hevybanû merkeze geçecekti!"

Vildan sesimi duyuca birkaç saniye duraksasa da "Geçememişler," dedi kekeleyerek. "Yollar kapanınca..." Bezgin bir nefes dökülürken dudaklarından, adım dilinden de bir yalvarış gibi döküldü. "Alp..." Vildan herkes gibi bana hep Alp diye seslenirdi ama ardından bir Aslan diyen Hevybanû'nun sesini beklemedim dersem yalan olurdu. "Alp, Jülide köyde ve muhtemelen biz gidene kadar doğurmuş olur!"

Allah belamı versin ki, beyin amcıklanması nedir, o anda öğrendim. Zifir'in söylediğine göre merkeze geçeceklerdi ama nasıl olduysa onlar merkeze geçemeden karın yağası tutmuş, üstüne yolları kapatası gelmişti! Kilitlenip kaldığım sıra hiç beklemediğim bir şey oldu ve avaz avaz bağıran Hevybanû'nun sesi kulaklarıma ilişti. O anda sanki orada bir ben vardım, bir de onun yardım dahi dilenmeyen sesi... Bir ses tınısına ne kadar anlam yüklenebilirse o

kadar anlam yükledim. "Benim bir ölü doğumum var!" dediğinde, Ardıl Erce'nin de o şekilde doğacağına o kadar emindi ki, eminliğini kendi yüreğimde hissettim. O arada ne olduysa Hevybanû pes etti ve bu inanılır gibi değildi ama saniyeler geçmeden, feryat figan kimseye minnet etmeyen hayatımın mihenk taşı olan kadın; "Anne, ben doğuruyorum!" deyiverdi. Annesi değildim. Hiçbir zaman Hevybanû'nun ebeveyni gibi de hissetmemiştim ama benim evladım olsaydı ancak o kadar canım acıyabilirdi...

Araya daha önceden hiç duyumsamadığım bir ses karıştı ve "Sakin ol!" diye bağırdı. Ardından "Kim var yanında?" diye daha çok bağırdı o ses ve Hevybanû "Kardeşim," deyince, Zifir'in yanında olduğunu anladım. "Tamam," dedi yine aynı kadın. "Söyle ona, seni rahat bir yere alsın! Mümkünse seni hareket ettirmesin ve yine mümkünse, bebek ola ki biz gelene kadar doğarsa, bebeği sarabileceği bir battaniye vesaire muhafaza etsin!"

Hevybanû'nun acı çektiği belli olan ama yine de kendisini tutmaktan geri duramadığı basık çığlığı kulaklarıma ulaştığında, damarlarımdaki kan ters istikamete doğru akmaya başladı. "Vildan!" dedi o arada canhıraş bir şekilde. Vildan yanında değildi ama yine de en bildiğinden medet ummuştu.

"Yat, Jülide!" dediğinde Vildan, dudaklarını bizimle konuştuğu ahizeden çektiği aşikârdı. "Ayakların yattığın zemine değsin ama dizlerin kırık olsun!"

"Çık dışarı," dedi o arada Hevybanû dişlerinin arasından. "Zifir, çık dışarı!"

Zifir'in itirazları da kulaklarıma ulaştı ama ne dediğine zerre odaklanabildiysem, en adi şerefsiz olaydım! Hevybanû'nun Zifir'i yanından kovmasına ilk tepki Vildan'dan "Ne yapıyorsun?" diye geldi.

Birkaç saniye sadece Hevybanû'nun sık nefeslerinin varlığını işittim. Nefes alıyordu ya, en büyük lütuf buydu. "Vildan," dediğinde Hevybanû, sesi oldukça kısık çıktı. Devamında asla duymak istemediğim, duyduğumda tüm betimin benzimin atmasına neden olacak cümleler kurdu. "Dikişlerim patlarsa," dedi ve ağırca bir can çekişme sesi geldi. "Kaç dakika içerisinde kan kaybından öleceğimi hepimiz biliyoruz, değil mi?" Hevybanû'nun sorusunun üzerine

kimseden çıt çıkmadı. "Bu yüzden," dedi ve sesli, hem de bayağı sesli bir nefes verdi. "Kimseye vebal yüklemenin anlamı yok..."

"Jülide," dedi Vildan araya girmek isteyerek ama Hevybanû ona pabuç bırakmadan devam etti.

"Telefonu kapatabiliyor muyuz?" diye sordu, kapama tuşunun parmak uçlarında olduğunu bile bile.

O daha önce duyumsamadığım ses "Bence görüntülüye geçsek daha iyi olur," dedi.

Hevybanû'nun fersiz gülümsemesi kulaklarımda devinimler yaratırken, karlı havaya rağmen düğmelerini çözdüğüm üniformama aldırmadan çıkışa doğru ilerlemeye başladım. "Bence," dedi Hevybanû iç çekerek. Bir iç çekişin, tek bir anda birçok şey anlatmasının imkânı yoktu ama bana anlatıyordu işte. "Olur da dikişlerim patlarsa, kimse son ânımı bir ekranın ucundan izlemek istemez..." Dediği gibi bir şey mümkün müydü, hiçbir fikrim yoktu! Varsa bile, olmaması için canımı dahi verebileceğim aşikârdı... "Zifir'e," dedi tekrar nefes nefese. O arada bana da Zifir'i hatırlatmasıyla, kendi telefonumdan Zifir'i aramama neden oldu ama Zifir bana malum olduğunu düşündüğünden olsa gerek, telefonu açmadı. Oysaki açsaydı; *"Ne söylerse söylesin git, yanında dur!"* diyecektim. "Benim ve karnımdakinin yine ölümünün birilerine yük bırakmasını istemiyorum..." Kesik kesik kurduğu cümle ona bir zorsa bana bin zordu ve bunları bir telefonun ucundan dinlemem katbekat zordu. "Dikişlerim patlarsa," dedi tekrar acı içinde, baskıladığı bir çığlığın eşliğinde. "Ölürüm, Vildan..."

"Yok öyle bir şey!" diye resmen haykırdı, benim tanımadığım sesin sahibi kadın. "Doğumun gidişatına asla ama asla müdahale etme, Jülide! Dikişlerin esneyebilir, hiçbir sorun yaşamayabilirsin ama kendini kasarsan... Kasarsan olmaz, Jülide! Hatta... Hatta biz gelene kadar doğum başlamamış dahi olabilir!"

Hevybanû da canhıraş bir şekilde "Ben bu inadı biliyorum!" diye bağırdığında, çoktan dışarı çıkmıştım. "Asla kimsenin gelmesini beklemez!"

Diğer kadından bir gülümseme sesi kulaklarıma ulaştı. "Evet!" dedi gazlarcasına. "Eşlere yüklenmek için mükemmel bir zamandır böyle anlar... Dilediğin gibi söylenebilirsin, biz duymayacağız seni!"

Tekrar havalanıp Cizre'ye dönecek olan helikopter pilotu, beni yanı başında görünce resmen şoke oldu. Sol elimde hoparlörü açık olan telefonu tutarken, sağ elimin işaret parmağını *"Havalan,"* dercesine bir tur döndürdüm. "Yerköy'e!" dediğimde yüzüme bir bakışı vardı ki, deli mi sikti diye gözleriyle soruyordu. Taksiye biner gibi helikoptere atlamamın başka hiçbir açıklaması olamazdı çünkü!

Arkamdan helikoptere atlayan Adnan abi benim sıçışımı bir güzel "Hızlı, koçum!" diyerek sıvadı.

Helikopter babamızın özel malı olmadığı için, öyle kendi kafasına göre *"Geçerken sizi de atayım,"* niyetiyle güzergâhtan çıkamazdı. Yine de pilot arkadaş nazik bir tavırla "Tipi var," demeyi tercih etti. "Havalansam da dediğiniz yere inemem..."

"Ben inerim!" dedim sözünü keserek. "Sen yakın bir yerde dur. Ben her türlü inerim."

Adnan abi pilot arkadaşa durumu izah edip ikna çabalarına girerken, ben de dikkat dağıtmamak adına telefonu hoparlörden normale aldım. O arada Hevybanû'nun tekrar "Vildan!" dediğini işittim.

Vildan yanıt olarak "Paletli ambulans hazır. Çıkıyoruz biz! Pelin Hanım da geliyor bak!" diye hızlı hızlı panik dolu cümlelerini sıraladı.

Ama Hevybanû'nun sesindeki tüm enerji kesilmiş gibiydi. "Beklemeyecek," dedi önce tarazlı, derinden gelen bir ses tonuyla. "Dikişlerim patlarsa da," dedi ve duraksadı. Duraksamasına burun çekmesi karışınca ağladığını fark etmem zor olmadı. Hevybanû'nun ağladığını dahi fark ettim ama kendi alt dudağımı dişleyerek kanattığımı zerre hissetmedim. "Teşekkür ederim," diye devam ettiğinde daha çok vedalaşıyor gibiydi. Sağ ayağım titremekten kendinden geçerken, boştaki elimi gözlerime bastırdım. "Benim yabaniliğime takılmadan, benimle arkadaşlığını sürdürdüğün için teşekkür ederim..."

Vildan "Jülide, çıkıyoruz bak! Sakin ol!" diye bağırdı ama çıktıkları an bana seslerin ulaşmasını sağlayan sabit telefonun kesileceğini biliyordum.

Vildan, Hevybanû'yu sakinleştirmeye çalışıyor gibiydi ama Hevybanû sakinleşmeye hiç niyeti yokmuş gibi "Annemi çok özlemiştim zaten," dedi. Vildan ile birlikte beni de ateşlere attığını bilmeden...

Başımı sırtımı yasladığım helikopterin sert zeminine vurdum. Kendimi kasmaktan omuzlarım sarsılsa da, gözlerimden akanları tutabilmemin imkânı yoktu. Adnan abinin "Yok bir şey," demesinin bir faydası olmadığı gibi...

Doktor Hanım; "Telefon açık kalsın," dedi ama Hevybanû zar zor nefes alır bir hâlde "Kapatıyorum," diye mırıldandı. Bana ulaşan hat kesilmeden önce tek duyduğum ise, olur da 7.65 onlar gidene kadar doğarsa kordonu nereden, ne kadar sürede, ne şekilde kesmesi gerektiğinin tarifiydi.

Hava şartları dolayısıyla on dakika bile sürmeyecek hava yolculuğumuz neredeyse yirmi beş dakika kadar sürdü. Helikopter pilotu "İnemem!" diye bağırdığında çoktan ayaklanmıştım.

Helikopterin zeminine bağlı çengele, ucunda çengel olan halatı geçirip, "Aç kapıyı!" dedim. Beş metre kadar değil de bir üç metre kadar alçalabilse ipsiz dahi salınabilirdim ama ayaklarımın bana en lazım olduğu anda hiçbirini gözden çıkaramadım. Açılan kapıdan ipi belime bağlamadan, ellerimle tutunarak bedenimi aşağı saldığımda halatın sert yüzeyinin ve hava şartlarının getirisiyle aniden gerilen tenimin çoktan yırtıldığının farkındaydım ama can acım bambaşka bir canın acısındaydı. Aldırmadım, aldıramadım. Köyün ortasına askerî bir helikopterden, olağanüstü bir hâl varmışçasına, üniformamın üstü iki yana açılmış vaziyette kan ter içinde indim. Köy meydanından bizim ev, iki yüz metre ya vardı ya yoktu ama koştuğum yol bana, yerde abartılacak kadar kar olmamasına rağmen bi' iki bin metre gibi geldi. Evin önüne geldiğimde ilk Zifir'i gördüm ve ayaklarım sanki kesiliverdi. Ne oldu, bile diyemedim; sadece başımı iki yana sallayabildim.

Zifir yüzünü gözünü silerken "Attı beni dışarı," diye mırıldandı boğuk bir tonda. Ağladığını daha önceden hiç görüp görmediğimi bile anımsayamadım. "Sağlık ocağından üç beş bir şey istedi, attı beni dışarı!"

İki elim ensemde birleşti ve put gibi evin önünde kalakaldım. Geçeceğim kapı mahşer kapısı değildi ama içeride görüp görebileceklerimin düşüncesi nefes almama dahi engeldi. Adnan abi sırtımdan ittiğinde, ayak direten kurbanlık koyunlar gibiydim. "Abi," dediğimde ağlamaklı bir tonda, benim nasıl yapacak bir şeyim yoksa onun da yoktu aslında. Yine de medet umarcasına "Ya," dedim ama *"Öldülerse?"* demeye dilim varmadı.

Adnan abi "Kendine gel!" diyerek yüzüme bir yumruk oynadığında, hissettiğimi asla söyleyemezdim. Ardından önü açık olan üniformama iki eliyle birden yapıştı. "Eğer," dedi sinirle dudaklarını dişleyerek. "Eğer ki doğurmadıysa, Jülide'yi helikoptere alıp gidiyoruz!" Başı hırsla iki yana sallandı. "Söz veriyorum, ben çıkaracağım ikisini de helikoptere! Ama bir git bak! Önce bakman lazım!" Hâlimiz o kadar dikkat çekiciydi ki, soğuğa rağmen insanlar çıkıp gelmiş, neyin olayını yaşadığımızı sorgular olmuştu. O arada Adnan abi "Siktir git!" diyerek bedenimi hoyratça ileri doğru itti. Beni saldıktan sonra tek hedefi ise toplaşan köy halkı oldu. "Yok mu bu siktiğimin köyünde bir ebe kadın?"

Ellerimle sağlamlaştırdığım ahşap kapının önüne geldiğimde, o kapıyı bir türlü yıkamayacağıma kanaat getirdim ama getirmemem gerekiyordu... Muhtemelen bir omuz darbesiyle yere sererdim ama karşısında her ne kadar duraksadıysam fark edilmiş olmalıyım ki; Zifir açtı kapıyı. Hem de kapının üzerinde duran anahtarla! Benim farkına dahi varmadığım anahtarla...

Eğer ki ölümle yaşam arasındaki o ince çizginin derin zaman diliminde kulağıma Hevybanû'nun ağlama sesi gelmeseydi, içeri adımlayabileceğime dair asla inancım yoktu. Hızlı ve büyük adımlarım sesin geldiği yöne, yatak odasına doğru ilerledi. Hevybanû'nun hırıltılı nefesini, ağlamaktan dolayı iç çekişlerini duyumsuyordum ve bu, Hevybanû yaşıyor rahatlığıyla ilerlememe neden oluyordu. Bir bebek... Ağlayan bir bebek sesi duymamam ise bana sadece Ardıl Erce'nin henüz doğmamış olduğunu düşündürdü. Çünkü aksi hiçbir ihtimali düşünmek dahi istemiyordum. Yatak odasının kapalı kapısının önüne geldiğimde kapıyı açmaya dahi korktum ama bilinçsizce elim kapının kulpuna uzandı. O kadar ağır hareket ediyordum ki,

olay ânında kilitlenip kalan bir erden asla farkım yoktu. Kapıyı hafiften araladığımda ise kanım dondu.

Sırtını yatak başlığına yaslamaya çalışmış, dizleri kendisine kırık bir vaziyette çekili, ayakları ters V şeklinde açık, altı komple çıplak bir Hevybanû şaşılacak şey değildi. Ama normal bir zamanda "Muameleye hazır mı bekliyoruz?" deyip dalga geçeceğim bir pozisyonda, kan gölüne dönmüş bir yatak içerisinde oluşu tüm akli melaikelerimi uçurdu.

Hevybanû cansız bir ses tonuyla "Alp Aslan," diye seslenene kadar, kana kilitlendiğim için göğsünde yüzükoyun yatan bir bebek olduğunu dahi fark etmedim. Hatta o bebeğin; doğması için kırk takla attığım, uğruna adaklar adadığım oğlum olduğunu dahi anımsamadım. Bilinçsizce, Hevybanû'nun göğsünün üzerinde yatılı bir hâldeyken kıpraştığını, ağlamak yerine anlamsız mırıltılar çıkardığını işitemedim. Hevybanû'nun sağlık durumuna o kadar çok odaklanmıştım ki, Hevybanû haricinde hiçbir şeyi ne gözüm gördü ne de kulaklarım duydu. Hevybanû derin derin nefes almaya çalıştığında gözlerim tekrar kendisine döndü. "Yardımın lazım," dediğini o kadar zor anladım ki resmen konuşamıyor, kucağındaki bebek ne kadar anlamsız sesler çıkarıyorsa Hevybanû da aynen o şekilde mırıldanıyordu. Kıpırdamadığımı anda olduğu için fark etmiş olmalı ki, tekrar "Alp Aslan!" diye seslendi. Sesini duyursun diye kendisini zorladığından olsa gerek, devamında boğazından acı dolu bir inilti döküldü ve başı yatağın başlığına doğru geri eğildi.

Hevybanû'yu acı içerisinde görmek tüm zihnimi aydınlatınca, önce odanın kapısını kapattım. "Ne yapmam lazım?" dediğimde, resmen açık alanda on tabur askere sesimi duyurmaya çalışıyormuş gibi bağırıyordum. "Kapatma gözlerini!" diye avaz avaz bağırmaya devam ettim. "Söyle, ne yapmam lazım!"

Güç bela havalandırdığı sol eliyle, yatağın üzerinde bir yeri işaret etti. Baktım ama hiçbir şey göremedim. "Şu klempi yani klipsi," diye mırıldandığında, saniyelik zaman diliminde yatağın üzerinde en az on kez klips aradım. Zaten klemp neydi, bilemiyordum ama kan içerisindeki, beyazlığından eser kalmamış, klips diye nitelendirebileceğim şeyin bana göre klipsle asla alakası yoktu. Hatta açık

gıda paketlerinin ağzını tutturduğu mandallara daha çok benziyordu. "Kordona," dedi o arada, gözleri kapalı bir şekilde mırıldanarak. "Göbeğin iki üç santim yukarısından takıp kesmen lazım."

"Siktir git!" dedim panikle, elimdeki klipse bakar hâlde. Ardından hâlâ kendi oğlum olduğunu idrak edemediğim, yüzükoyun duran bebeğe baktım dehşetle. "Kesemem ben kimseyi!"

Hevybanû'nun dudaklarında cansız bir tebessüm belirdi çünkü söylediğimin benliğimle alakası yoktu. Keserdim ama evladını kesmek hangi baba yiğidin harcıydı? Ardından dudaklarının arasından silik bir "Sen hiçbir şeyden korkmazsın," söylemi parça parça döküldü.

Üstümün başımın kan olacağını umursamadan hatta üzerinde bir bebek olduğunu dahi düşünemeden, geriye doğru düşen başını iki elimle kavrayıp dikleştirdim. "Ben!" dedim nefes nefese, sanki ben doğum yapmışım gibi. "Ben sensizlikten çok korkuyorum, Hevybanû! Onu ne yapacağız?"

Hevybanû'nun gözlerini hiç, o kadar kan çanağına dönmesine rağmen bembeyaz görmemiştim. "Beş dakikayı geçmemesi lazım," dedi kekeleyerek. "Benim hâlim yok."

İki elimi kaç kez yüzüme çarptım, sayamadım. Sakinleştiğimi varsaydığım bir anda, Hevybanû göğsündeki bebeği sırt üstü çevirdi hafiften. Kandan etkilenen bir insan değildim hatta elim, boğazımı kesseler titremezdi ama Hevybanû'nun klips diye nitelendirdiği mandalı kordon diye adlandırılan boruya tam yedinci denemede oturttum sayılır. Sayılır, dememse asla emin olamamamdandı. Gözlerim bir kordona değdiyse bir Hevybanû'ya değiyordu. Beni onaylasın diye gözlerine bakıyordum, o da bana bakıyordu ama gözlerinde zerre ifade ya da belirti kırıntısı yoktu. Görmediğini, aslında algısının kapanmak üzere olduğunu da o anda anladım. Ardından, bir kulağı en azından bende kalsın diye konuşmaya başladım. "Canı acır mı?" dedim sorgular bir tonda. Hevybanû, kaşları kalksın istedi ama onu bile başaramadı. Elimin altında ayaklarını fütursuzca savurmaya çalışan ve kulak tırmalayan şekilde ağlayan bebekle asla göz teması kurmadım. Kurarsam titreyen elim hiç iş görmeyecekmiş gibi geldi. Muhtemelen Zifir'in sağlık ocağından getirdiği makasa uzandım ki o da kanlanmıştı. "Mikrop kapar mı?" dediğimde

ise hiç tepki alamadım. Doğru yapıp yapmadığımı bilemeden, klipsi taktığım yerin biraz ötesinden kordon denilen boruyu kestiğimde, "Kestim!" dedim sesli bir soluk bırakarak.

Hevybanû'nun gözleri ağır çekimde, bir açıldı bir kapandı. "Şunlarla temizlemen lazım," dediğinde kesik kesik, yatağın baş ucuna yakın bir yerde, tek tek paketli hâlde antiseptik mendillerin olduğunu fark ettim. "Ardından, en azından bir battaniyeye sarman lazım." Battaniyeye sarmam gerektiğini söylediği çocuğuma henüz elimi dahi sürmemiştim. Çünkü aklım bebeğe kaydığı anda, Hevybanû elimden kayıp gidecekmiş gibi hissediyordum. Hevybanû'nun gözleri irice açıldığında, gözlerinde yaşların dahi birikemediğini fark ettim. Derin bir nefes alamaya çalıştı ama başarabildi mi, onu bile anlayamadım. Sol gözünün kenarında damlacıklar zar zor biriktiğinde "Sana emanet," diye mırıldandı.

Ömrümü teslim ettiğim gözleri ne kapandı ne de aralıktı. "Ne?" dedim şuursuzca. "Ne diyorsun amına koyayım?" Tepki vermediğini hatta gözlerinin odağının kaydığını görünce "Hevybanû!" diye gür bir ses tonuyla bağırdım. Belki de ardından defalarca aynı şekilde bağırdım. Bana emanet ettiğini söylediği bebeğimizi üstünden alıp yatağın üzerine, bence pek hoş olmayacak bir şekilde bıraktım. Omuzlarından sarsarken, kendisine koyduğum adı defalarca seslendim. Benim sesimi muhtemelen köyde duymayan kimse kalmazken, Ardıl Erce'nin avazı çıktığı kadar ağlamasına zerre tepki veremedim.

Neden sonra bedenim hoyratça geri çekildiğinde kim geldi, ne oldu, asla anlamadım. Bir filmin en acıklı sahnesinde miydim yoksa olmamam gereken bir yerde miydim, bilemedim. Çöktüğüm duvar dibinde beni kimse o kadar fark etmedi ki, bir görünmeze dönüşüverdim.

Evimin mabedi dediğim yatak odasında, çöktüğüm duvar dibinden odağı olmayan bakışlarımla gelen ambulans görevlilerinin Hevybanû'ya elektroşok verdiklerini gördüm. Gördüm ama idrak edemedim. Tıpkı Ardıl Erce'yi kucaklayıp nereye götürdüklerini idrak edemediğim gibi...

O geçen zaman diliminde Vildan önümde diz çöküp iki elini yüzüme attığında, Hevybanû'yu çoktan odadan çıkarmışlardı. Vildan iki elini hafifçe yüzüme çarptığında onu dahi göremediğimin bilin-

cindeydim. "Öldü mü?" diye sorduğumda, sesim en âciz köpeğinkinden daha beter çıktı.

"Zifir arabada bekliyor, Alp Aslan!" dedi Vildan soruma takılmadan. Yollar kapalı değil miydi? "Ambulansın paletlerinin bastırdığı yerlerden senin araba geçermiş... Çocuk Ardıl Erce'nin eşyasını bile yükledi. Gitmemiz lazım!"

Vildan konuştu ama bana göre o kadar boş konuştu ki... Söylediklerine aldırmadan iki elimle yüzümü sıvazlayıp, biraz görüntüyü açmaya çalıştım. Yıllardır akıtmaktan kaçındığım tüm gözyaşlarım sanki bir olmuş, beni alt etmek istercesine hücum ediyordu. "Öldü mü?" dedim tekrar tutunacak bir dal arayarak. İki kelimelik bir soru cümlesini zikretmek için on kez yutkunmam gerekmemiş gibi, yüzümü de boşuna kurulamışçasına ağlamam şiddetlendi. Başımı ardımda kalan duvara hiç acımadan vurmaya başladım. Kaç kez vursaydım zaman geri akabilirdi? Ya da ne kadar sert vurursam, bilincim tümden göçüp giderdi? "Öldüyse, ben gelmeyeyim..."

Vildan önümde diz çökmüşken, bir de benim hâlimle altüst olarak hepten kendisini salıp sert zemine oturdu. O mu daha çok ağladı ben mi, bilmiyorum ama Adnan abi "Kalkın lan, geri zekâlılar!" diye bağırıp, beni sürükleyerek ayaklandırmasaydı hiçbir yere gidebileceğim yoktu. Çekiştirdiği kolumdan bedenimi sürüklerken, "Kimsenin öldüğü yok, hayvan herif!" diye öfkeyle söylenmeye devam etti. "Ama böyle giderse, o kız seni mi sustursun yoksa bebeğini mi diye kafayı yerken, kesin ölmeyi yeğleyecektir!"

Beni eğlemeye çalıştığını düşündüğüm için tepki vermedim. Tepkisizliğim işlerine gelse de Adnan abinin zorlamasıyla arabaya bindim. Vildan yol boyunca, dikişlerinin hepsinin patlamadığını ama hiçbir aksilik olmamasının da ancak filmlerde gerçekleşebilecek bir şey olduğunu anlattı durdu. Hevybanû bitap düşmüşmüş, bir iki güne muhakkak toparlarmış... Altı neresiyse oradan dikişe bile ihtiyacı yokmuş! Hatta ve hatta Hevybanû kendisini topladıktan sonra doğumunu makaleye alacakmış da falan filan! Makale kısmına geldiğinde kendisine artık nasıl baktıysam sustu. Ağlamaktan kızarmış gözlerine inat, "İkisi de iyi," dedi gülümseyerek. "Merak etme..."

Hastaneye vardığımızda, ne saatten haberim vardı ne de Hevybanû'nun nerede olduğundan. Vildan acil müdahaleye aldıklarını söyledi ama ne yaptıklarını dahi sormadım. Bana göre sadece beni oyalamaya, devreleri hepten kapatmama engel olmaya çalışıyorlardı çünkü. Hevybanû'dan başka bir haber gelmedi ama "Gelip oğlunuzu görebilirsiniz," dediklerinde ilk defa konuştum. Hevybanû duysa bana lanetler okuyacağını bile bile "İstemiyorum," dedim. "Görmek istemiyorum..." Ayıplayanlar oldu. Hatta içinden kınayanlar da olmuştur ama doğsun diye dört döndüğüm oğlumu; annesinin ne olduğu belli değilken görmek istemedim. Duygu durumumu tarif dahi edemediğim bir andayken, el kadar bebenin karşısına geçip "Nasıl da en sevdiğimiz insanı hayattan sildik?" diye sormak istemedim...

Belki de saatler geçti ama haber gelmedi. Nereden haber aldıklarını bilmediğim annemler dahi geldi, Hevybanû'dan haber gelmedi. Etrafıma üşüşüp en azından ellerimi yıkamamı söyleyenler oldu, tepki vermedim. Şoka girmiş, dediler; duydum ama bana kalırsa hayat damarlarımdan biri kesilmişti ve bunu bir şoka indirgemek şovdan başka bir şey değildi.

Akrep ve yelkovanın, birbirini kovalarken ilk defa benim için bir anlamı vardı. Ya hayata tutunacaktım ya da öteki taraftan ilk ışığı almış olacaktım. Hangisi daha kötüydü, hangisi daha korkutucu? Bir insan; yaşayacağı bir saat sonrasından, ancak çaresizlik ile kavrulduğunda korkarmış.

Ben korktum. Çok korktum... Hayatımın hiçbir evresinde korkmadığım kadar korktum. Bir hastanenin koridorunda saatlerce ağladım. Geçen sefer Hevybanû'yu İmre ile birlikte hastaneye getirişimdeki soğukkanlılığımdan eser yoktu. Hatta bir gerçeği dillendirmek gerekirse, asıl benden eser yoktu! Kaç kez sigara uzatıldı hatta koridorda yakmam bile söylendi. Ne elimi uzattım ne de çöktüğüm yerden kalkabildim.

Hevybanû'yu normal bir odaya aldıkları söylendiğinde, şükür dolu bir nefes verdim. Şükürlerle verdiğim nefesime, çakma piçin korkusunu ardına sakladığı öfkeli sesi karıştı. Öfkesi bana değildi. Hatta kimseye değildi belki ama Zifir'e "Aradığımda açmayacaksan neden var o telefonun?" diye bas bas bağırdı. Çakma piçin, götüne

yılan kaçmış bir ayı edasıyla, sağa sola öfke kusmasını bile sükûnet içerisinde izledim.

Adnan abi bir yanıma çökerken, sağıma Tanju çöktü. Tanju'nun köye giderken, varlığını dahi unuttuğumu da fark etmemiştim. "Daha biz gelmeden önce," dedi Adnan abi fısıltıyla. "Melih aramış Zifir'i." Ardından kederli bir nefes verdi. "Bu çocuğunki de hayat değil amına koyayım!"

Çakma piç, koridorun bir ucundan gelen Vildan'ı görünce "Vildan, Jülide'yi göstersinler!" dedi yalvarır bir tonda. Acınasılığı benimkini aratmayan türdendi. "Madem odaya aldılar, göstersinler."

Vildan'ın şaşkın ama mutlu bakışları koridorun her bir köşesine serpilmiş insanlarda gezindi. "Görürsünüz tabii," dedi gülümseyerek. "Uyanmadı henüz ama en azından kapı eşiğinden hepiniz görebilirsiniz."

Vildan'ın gözleri beni bulduğunda, çakma piç de varla yok arasında olan benliğimin farkına vardı. Adımları öyle bir üzerime yöneldi ki, gelip varlığıyla yokluğu bir olan benliğimi yeryüzünden silsin istedim. Ama çakma piç ağzımı yüzümü dağıtmak yerine elini enseme atarak, bedenimi önümde çömeldiği bedenine doğru çekiştirdi. Ensemdeki eli sıkılaşırken, "Kendine gel!" diye mırıldandı baskın bir tonda. Ardından iki eli iki omzumu kavradı, yeşilleri yaşlarla parladı. "Baba oldun, oğlum!" dedi baskılayamadığı bir gururla. "Babaların çöküк omuzları olur mu?" Omuzlarımdaki elleri, omuzlarımı yerinden sökmek istercesine sıkılaştı. "Topla kendini! Yoksa 7.65 ile seni tüm âleme madara ederiz!"

Gülmek istesem de, mümkün olmadığı için yeltenmedim bile. O arada Vildan da yanımıza vardı. Elleri üzerindeki yeşil önlüğün önündeki ceplere yerleşirken "Gerçekten topla kendini," dedi uyarırcasına. "Jülide birkaç saate uyanır. Başında beklemeyecek misin?" Yutkunmak harici başka hiçbir sik yapamadım. "Uyanınca seni böyle mi görsün istersin? Ardıl Erce'yi gördün mü, diye soracak. Ne diyeceksin?"

İçimden *"Sorular, sorular!"* diye söylensem de, dışımdan tek bir kelime etmeden çöktüğüm, duvar dibinden zar zor ayaklandım. Ne ağlayan annem ile Bilge'ye ne de diğerlerine takıldım. Felçlileri

aratmayan adımlarım lavaboya vardığında, aynada gördüğüm aksimi tanıyamadım. Ellerimdeki kurumuş kanlar yüzümde de mevcuttu. Hatta yanık tenimin altında parlayan mavilerimle Hevybanû beni böyle görseydi, muhtemelen *"Bu hâlde bile yakışıklı oluşuna sonra isyan edeceğim!"* diyerek dalga geçerdi ve hatta, yüzüme gözüme bulaşan onun kanı olmasaydı, bu hâlimi kullanır, kendisini test sürüşüne davet ederdim.

Ardımdan lavabonun kapısı açıldığında içeri Zifir girdi. Dudaklarından hızla bir "Abi," serzenişi dökülürken, elindeki minik torbayı bana uzattı. "Arabadaki çantandan eşya getirdim..." Uzattığı torbayı tamam dercesine başımı sallayarak aldım ama Zifir olmayan günahlarını çıkarmayı seçip "Yine seni hayal kırıklığına uğrattım," dedi kahır dolu bir tonda. "Özür dilerim..."

Zifir'e cevap vermek yerine önce ellerimi yıkamayı tercih ettim. İlk defa bir kan, her hücremden kanıma karışsın istedim ama suyun altında akıp gitti. Ardından yüzümü art arda suyla yıkarken, zihnim dalga dalga açılmaya başladı. "Sence ben," dedim yüzüme yeniden su çarpmadan önce verdiğim kısa nefes molasında. "Evlat ayrımı yapacak bir insan gibi mi duruyorum?" Zifir sorduğum sorudan hiçbir şey anlamazken, aynadan gözlerimiz kesişti. Gözlerimde kınar ifade belirirken, Zifir imkânı varmış gibi daha da mahcup oldu. "Senin İmre'den ya da Ardıl Erce'den farkın ne?" dediğimde ise dondu kaldı. Musluğun altına kafamı komple soktuğumda sakallarımın arasındaki kanlar bile lavaboya ince bir çizgi şeklinde aktı, karıştı. Başımı sudan çıkardığımda, Zifir elinde tuttuğu bir tomar kâğıt havluyu hızla uzattı. Yüzümü gözümü kurularken, saatler sonra ilk kez tebessüm ettim. "Ablan uyanana kadar topla kendini..."

Yüzümü yıkamak için elimden bıraktığım torbayı açıp, içinden çıkan siyah tişörtü hızla üstüme geçirdim. O arada Zifir çekingenliğinden hiçbir şey kaybetmeden "Bebeği görecek misin?" diye mırıldandı.

Görecek miydim? Elbette ama asla yalnız değil! "Odaya getirsinler," dedim, aksini kabul etmediğimi belirtircesine. "Hevybanû uyanınca, 7.65'in bana benzeyişine birlikte sövelim istiyorum."

Lavabodan çıktıktan sonra canım çok sigara içmek istedi hatta deli gibi kudurdum ama yine de yeltenmedim. Hevybanû'yu aldıkları odaya girip yatakta sırt üstü uyuyan bedenini gördüğümde, uzunca bir müddet sırtımı yasladığım kapıdan silüetini izledim. Nefes alma eylemi sanki Hevybanû'yu canlı kanlı karşımda görünce benliğime geri yüklenmişti. Ardımdaki kapı çalınmasaydı şayet, olduğum yerden milim kımıldayamayacağımı biliyordum ama kapı çalınca eli mahkûm ardından çekildim. Açılan kapıdan içeri şeffaf bir beşik içerisinde uyuyan Ardıl Erce geldi ve beşiği Hevybanû'nun tam sağına yerleştirdiler. Ardıl Erce'yi getiren hemşire çıkmadan önce "Bir şey olursa düğmeye basmanız yeterli," demeyi ihmal etmedi.

Bir sağıma baktım bir de soluma. İkisi de sanki hayatlarının en huzurlu uykusunu uyuyormuş gibi bir yüz ifadesine sahiptiler. Hevybanû'nun yüzünün rengi hâlâ yok gibiydi ama görmezden gelmeyi tercih ettim. Tam sağ yapıp Ardıl Erce'nin yanına gitmeye gönlüm elvermedi. Hevybanû'ya dokunmaya kıyamadım. Koltuğa oturmaya ise kendimde yüz bulamadım. Ayakta dikilme eylemim Ardıl Erce'nin beşiğini tam karşımda bırakıp, yere oturup başımı da yatağa yaslamamla son buldu. Arafın yeryüzündeki gününü yaşamak da, inanamasam da bana nasip olmuştu. Hevybanû'nun can olmayan sağ elinin varlığını saçlarımın yanında hissedebilirken, gözlerim Ardıl Erce'nin uyuyan yüzünde uzunca bir müddet dolandı. Son aylardaki alışkanlığımı devam ettirerek orada öyle geçirdiğim vakti de saymazken, Hevybanû uyanmadı ama Ardıl Erce uyandı ve ağlama sesi beni öyle bir buhrana sürükledi ki; kendimi odadan "Hemşire!" nidalarıyla dışarı attım. Ardıl Erce'yi beslemek için götürdüklerinde ise hastane koridorunda bekleyen herkesin bana deli gibi bakmasını umursamadan odaya girmedim. Ne zaman ki Ardıl Erce'yi geri getirdiler, ancak o zaman odaya girebildim. Sanki ben, ikisinin başını beklemekle yükümlü olan bir bekçi köpeğiydim. Oysaki onu bile layığıyla yerine getiremiyor oluşum tam bir utanç nişanesiydi...

Hava kararkıça Hevybanû'nun uyanmıyor oluşu, benim de yüreğimi kararttı. Başımı iyice yatağa yasladığımda yerde oturmama rağmen yorgunluğun bedenimi uykuya sürüklediğinin farkındaydım. "Bana bir yol göster," diye mırıldandım yakarırcasına, gözle-

rim kapalı bir hâlde. Kırdığım sağ dizimin üzerine dosdoğru bıraktığım kolumda bile zerre derman yoktu. "Benim annene vefa borcum o kadar çok birikti ki, neyi nasıl yapacağımı bilemiyorum; bana bir yol göster..." Ardıl Erce beslendikten sonra benim uyuyamadığım uykuların alacaklısı olarak uyumaya devam etmişti ama uyuyan, bir günlük bile olmayan bir bebekten medet umacak kadar çaresizdim. "Sizin ikinizi birbirinize bırakıp yok olsam mı daha mutlu olur annen?" dediğimde, boğazıma oturan yumruya burnumun direğinin sızlaması eşlik etti. "Yoksa ikinizi yanıma katıp, her şeyi bıraksam mı daha mutlu olur?" O arada odanın içerisinde birbirine karışan nefes seslerimizin mucizesine bir mucize daha eklendi ve saçlarımın üzerinde bir hareket hissettim. Hâliyle avını hisseden bir aslan gibi oturduğum yerde hızlıca bedenimi dikleştirip arkama döndüm. Hevybanû'nun gözleri açılmak ile açılmamak arasında karar vermeye çalışırken dudaklarında cılız, hafif, narin bir tebessüm belirdi. Dizlerimin üzerinde yükselip, hızlıca sağ elini kavradığımda elinin üzerindeki damar yolunu bile hesap edemedim. "Aç şu gözlerini," dedim yakarırcasına elini sıkarken. "Hadi, aç artık şu gözlerini!" Bir film sahnesinde olmadığımızdan olsa gerek, Hevybanû'nun gözleri kendisine seslendim diye şak diye açılmadı; birkaç dakikanın geçmesi gerekti. Sanki bir dakikada bir ömür harcamaya daha fazla mecalim varmış gibi!.. Gözleri aralandığında gözümdeki yaşlara aldırmadan genişçe gülümsedim. Gülümsememe tezat dilimden ilk defa bir "Özür dilerim," döküldü. Ardından tutunduğum sağ elinin üzerine peş peşe öpücükler bıraktım. "Özür dilerim, sevgilim. Çok özür dilerim..."

Gözlerimiz kesiştiğinde, gözlerinin çoktan dolduğunu hatta gözyaşlarının fütursuzca yanaklarına salındığını fark ettim. Gözleri nihayetinde ardıma kaydığında için için ağlaması gülümsemesiyle bezendi. "Bence de," diye söze başladı. Ardından, muhtemelen boğazının kurumasından ötürü öksürdü. Gözleri benimle Ardıl Erce'nin arasında gezinirken, kuruyan dudaklarını diliyle ıslatmaya çalıştı. "Bizi bırakıp gitmeyi düşündüğün için özür dilemelisin..."

"Ben," dedim utanç dolu bir telaşla, işlevini unutmuş bacaklarımla olduğum yerden kalkmaya çalışarak. "Ben, uyandığını haber

edeyim..." Odadan öyle bir hâlde çıktım ki, görenler mahşer yerinden kaçtığımı zannettiği için birden panik dalgasına kapıldı. "Uyandı!" dediğimde de kim boynuma sarıldı, kim odanın içerisine daldı, zerre anlamadım.

Hevybanû'nun uyanması üzerine gelen doktorların hiçbirini tanımıyordum. İlk işleri hâliyle içerideki kalabalığı boşaltmak oldu. Kalabalıkla birlikte tam ben de odadan çıkacaktım ki, telefondan sesine aşina olduğum kadın "Kahraman babamız kalsın," dedi. Baba mı olmuştum? Üstüne "kahraman" sıfatı yapıştırılacak bir durumum mu olmuştu, bilemesem de adımlarım duraksadı. Gözlerim doktora dönünce, sorgular bir vaziyette "Sizi iki saniye sonra salacağım," dedi, nedenini anlamadığım bir şekilde. Ardından bendeki bakışları Hevybanû'ya döndüğünde, "Geçmiş olsun, savaşçı anne," dedi muzip bir ses tonuyla. Ardıl Erce'ye hızlıca bir bakış atıp ekledi: "Ve gözünüz aydın!" Adımları Hevybanû'nun hemen baş ucunda duraksarken, sol eli dikleştirdikleri yatağın zeminine yerleşti. Başını hafifçe savurarak, sağında kalan şeffaf beşiği işaret etti ve "Ne görüyorsun?" diye sordu.

Bana göre çok mantıksız bir soruydu ama Hevybanû'nun "Ne zaman kucağıma alabilirim?" diye sorduğu soru, doktorun sorduğu mantıksız sorudan bile üstündü.

Doktor Hanım, Hevybanû'yu yanıtlamak yerine bana dönüp; "Çıkabilirsiniz," dedi. Normal zamanda gösterilen tavra, yapılan muameleye karşılık *"Dalga mı geçiyorsunuz?"* diye kükreyecek olsam da sesimi çıkarmadan odadan çıktım.

Koridora çıktığım gibi yüzüme sabitlenen bakışlara cevaben "Yok bir şey," demekle yetindim. Neden dışarı postalandığımı bilmediğim bir on beş dakikayı koridoru ileri geri arşınlayarak geçirdim. Yerde miydim yoksa gökte mi, bir türlü karar veremedim. Ne zaman ki "Girebilirsiniz!" diye seslendiklerini duydum, yine kimseye aldırmadan adımlarım odaya yöneldi.

Odaya girdiğimde Ardıl Erce ilginç bir şekilde uyanıktı. Hevybanû'ya ne söylediler ya da bir sıkıntısı var mı diye deli gibi merak ediyordum ama sormaya dahi korkuyordum. Hevybanû hafif ve ağır

bir hareketle yatağın üzerine vurup "Gelsene," deyince, derin bir soluk alarak, ağır adımlarla yanına doğru ilerlemeye başladım.

Her ne kadar yavaş hareket ediyor olsa da, bedenini hafifçe sola doğru kaydırdığını fark edince, panikle elim dursun diye havalandı ve "Kımıldama," dedim. Alışık olmadığımdan olsa gerek, sesim yüksek çıktı ve Ardıl Erce huysuzlandı...

Daha yatağın yanına yeni varmıştım ki Hevybanû "Alsana," diye mırıldandı. Şaşkın bakışlarım kendisine döndüğünde, bana bakmak yerine huşu içerisinde Ardıl Erce'ye bakıyordu ve ben Hevybanû'nun bana hiç öyle gülümsediğini görmemiştim. "Ama önce üstünü çıkar..."

"Ne diyorsun, Hevybanû?" derken, sesim yine yüksek çıktı ve Ardıl Erce daha çok huysuzlandı. "Ne soyunması? Ne bebeği alması?"

Hevybanû'nun bakışları bana döndüğünde, gözlerinde azarlar bir ifade vardı. "Çık o zaman!" deyişiyle, gözlerim hayretle irileşti. Hafifçe iki elini havaya kaldırıp "Kolumu kaldırmaya hâlim yok, görmüyor musun?" diye sordu. Oysaki kaldırabiliyordu! Havadaki sağ eliyle kapıyı göstermeyi de ihmal etmedi. "Yardımcı olmayacaksan çık, annem falan gelsin!"

Odanın ortasında kararsız bir tutumla ne yapacağımı bilemediğim bir hâlde kaldım. Bakışlarımı beşiğe çevirdiğimde, Ardıl Erce'nin ağa takılmış bir balık misali tepindiğini gördüm. Sesini de benden almış olsa gerek, her geçen saniye öfkelenip daha çok bağırıyordu. "Nasıl tutacağım ki?" dedim şaşkınca. Ardından ürkek bakışlarımı Hevybanû'ya çevirdim. "Beşiği yanına sürüklesem alamaz mısın?"

"Üstünü çıkar," dedi diretir bir hâlde.

"Neden?" derken ellerim öne doğru savruldu ve sesim daha çok yükseldi. "Ben mi emzireceğim çocuğu?" Cevap vermek yerine yüzüme dik dik bakınca, "Tamam," dedim daha uysal bir tona geçerek. Ben sesimi kıstım ama Ardıl Erce daha çok yükseltti. "Tamam, nasıl istersen..." İki elimle üstümdeki tişörtün eteğini kavrayıp, başımdan sıyırıp aldım. Boynumdaki varlığımın kanıtı olan künye tişörtümü çıkarmamla bir aşağı bir yukarı salındı. Ellerimi belime yerleştirerek beşiğe döndüğümde, Ardıl Erce'nin genişçe açtığı minik ağzı-

nın içerisindeki küçük dilini bile görebiliyordum. "E ben bunu nasıl alacağım?" dediğimde tekrar, arkamdan minik bir kıkırtı yükseldi.

Bakışlarım hayretle Hevybanû'ya döndüğünde, yüzünde imalı bir ifade vardı. "Oğluna 7.65 diyen sendin," dedi, imalı tavrını koruyarak. "Ona nasıl davranılacağını en iyi bilmesi gereken de sensin... Ha," dedi ve hafifçe kaşlarını oynattı. "Biraz daha ağlatırsan Ardıl Erce'yi, annen odaya dalacak ve *'Bir çocuğa bakamadınız!'* dedikten sonra çocuğu alıp kaçacak!"

"Tamam," dedim tekrar panik dolu bir ses tonuyla. Ardından debelenmekten bitap düşmüş Ardıl Erce'ye yüzümü buruşturdum. "Sen de az kıpraşmasan mı acaba?" diye söylendim huysuz bir tonda. "Anan bir yandan, sen bir yandan! Üstüme üstüme gelip duruyorsunuz..." Derin bir nefes eşliğinde gözlerimi yumdum. Ardından hafifçe eğilip,

-bence hiç sağlıklı olmayan bir şekilde- Ardıl Erce'yi kol altlarından tutarak havalandırdım. Kendisini kucaklamamla Ardıl Erce daha çok ağlamaya başlayınca, panikle Hevybanû'ya döndüm.

Hevybanû benim paniğime tezat bir şekilde "Sakin ol," dedi fısıltıyla. "Buraya gelin," diyerek hafifçe yatağın üzerine vurdu. Bir kukla misali koltuk altlarından tutarak havalandırdığım Ardıl Erce ile yatağa doğru ilerledim. Yatağın yanına geldiğimizde, "Otur şimdi," dedi gülümseyerek. "Ama sakın düşürme!" diye eklemeyi de unutmadı. Bedenimi ağırca yatağın üzerine bıraktığımda, Hevybanû acısını yüzüne yansıtır bir hâlde sağına döndü komple. "Sırtını yatağa, Ardıl Erce'yi de göğsüne yasla..."

"Sen benimle," dedim hızlıca dudaklarımı dilimle ıslatarak. Ardıl Erce çığlığı basınca yüzümü buruşturdum. "Şey mi geçiyorsun, Hevybanû? Dalga mı?.."

Hevybanû yine beni ve paniğimi zerre umursamayıp, "Kalbinin üstünde kalsın başı, oynatma," diye mırıldandı. Ardından sol elini Ardıl Erce'nin sırtına attı. Ardıl Erce'nin ağzından akan salyasını göğsümde hissedince, vücudumda tanımlayamadığım bir ateş hissettim. O arada Hevybanû "O sesi işitmeye ihtiyacı var," dedi, elini Ardıl Erce'nin başına takılmış beyaz şapkasına çıkararak. "Benim kalp sesime aşina. Yadırgamayacaktır..."

"Ayırt edemez mi diyorsun?" dedim şaşkınca. Ben ederdim çünkü...

Hevybanû'nun gülümseme sesini işitince Ardıl Erce'nin şapkasındaki bakışlarım Hevybanû'ya döndü. "Kalbim seninkiyle bir atıyor," derken, Ardıl Erce'deki bakışları usul usul yüzüme tırmandı. O kadar yorgun gözüküyordu ki içim daha çok ezildi. "Bu yüzden ayırt edecek bir şey bulamaz, diyorum."

"Nasılsın?" dedim şuursuzca ve yorgun ama mutluluğu gözlerinden okunan bakışları benden kaymışken tekrar yüzüme döndü. "Nasıl hissediyorsun? Ağrın var mı?"

"Düşünmemeye çalışıyorum," dediğinde, söylediklerinde sahici olduğunu gözlerinden gördüm. "Ama ikincinin sözünün karşılığının ne olacağı sanırım artık senin ve benim elimde değil..." Kaşlarım sorgularcasına çatılırken, Ardıl Erce; Hevybanû'nun sesini işittiği için mi yoksa Hevybanû'nun iddia ettiği üzere kalp sesine aşina olduğu için mi bilmem, sakinleşti. Ara ara, göğsümdeki yara izleri kendisine ne hissettiriyorsa, saçma bir şekilde göğsüme dil atıyordu. "Pelin Hanım," dedi huzursuzca. "Kesin konuşmak için erken olduğunu söyledi ama..."

"Hevybanû," diyerek araya girdiğimde ister istemez duraksadı. Bense sanki içimde çok gereksiz yere tuttuğumun yeni farkına varmışçasına "Ben seni çok özledim!" dedim. "Şöyle sıkı sıkıya sarıldığımda canın acımasın, o bana yeter!" Ardıl Erce'nin sırtındaki elini çekmezken, sağ şakağını da sol omzuma yasladı. "Bundan sonra atlamak, zıplamak, koşmak," dedim amaçsızca. "En önemlisi de üzülmek..." Anlamsızca kaşları çatıldı. "Beni üz, Hevybanû," dedim yakarırcasına. "Beni üz, ben dayanırım... Yeter ki size bir şey olmasın..." Hevybanû, omzuma dayadığı başı en rahat yerdeymiş gibi gözlerini kapayınca, dudaklarında beliren hafif tebessüme karşılık ben de tebessüm ettim. Başımı gerisin geriye yaslarken "Teşekkür ederim, Rabb'im," diye kendi kendime mırıldandım. "Omzumu da göğsümü de boş bırakmadığın için teşekkür ederim..."

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM VI
MUCİZENİN HAYATA YANSIYAN İZ DÜŞÜMÜ

"Bir bilinmezin ortasında yok olduğunu hissederken, seni o bilinmezden çıkaran daima gönül bağı kurduklarındır."

JÜLİDE ŞAHİN

Hastanedeki geceyi Alp Aslan'ın omzunda uyuyarak geçirdim. Çünkü Ardıl Erce ve Alp Aslan'ın kokusu birbirine karışıp burnuma ulaştığı her anda; nerede gördüğümü hatırlayamadığım, kucağında İmre olduğu hâlde annemin görüntüsü zihnime geri yükleniyordu.

"Sen de gelirsen, oğluna kim bakacak?"

Alp Aslan ise pekâlâ Ardıl Erce'den çok çok huysuzluk çıkardığı bir geceyi devirdi. Yerinde duramayışı bir yana, hiçbir şeyden memnun olmayışı ve aksilenişi hepsinden beterdi ve bütün gece içimden "Allah'ım, bu huylarını babasından almamış olsun, lütfen!" diye dualar ettim.

Babası...

Bir bilinmezden dönüp, yine bizi kan gölünün ortasında bir bilinmeze doğru kucaklayan babası...

Alp Aslan'ın ahir ömrü boyunca en zor imtihanının ben ve çocukları olduğunun farkındaydım. Yaradan'ın bizi seviş tarzından belki de, hep en sevdiklerimizle sınanırdık. Beni; Alp Aslan'ın yokluğu ile öyle bir sınamıştı ki, Alp Aslan'ın sınanışlarına özenmeden edemiyordum. Çünkü günün sonunda yan yana nefes alıyor oluşumuz, mucizenin hayata yansıyan iz düşümü idi...

Ardıl Erce'nin anlamsız mırıltıları eşliğinde günü doğurduğumuzda Alp Aslan'ın varlığımı yoklamak istercesine "Hevybanû!" diye seslendiğini işittim.

Rahatım gerçekliğe aykırı bir şekilde o kadar yerindeydi ki "Hı?" diyerek mırıldanmayı tercih ettim.

Alp Aslan uyanık olduğuma kanaat getirmiş olmalı ki; telaşla ama en çok da kabul edilmenin arzusuyla "Lojman baksam olur mu?" diye sordu. Başımı hafifçe dikleştirmek istedim ama sonra sıcak teni çok daha cazip geldiği için başımı hafifçe oynatmayı tercih ettim. Alp Aslan başımı oynatmamı olumsuz manada yorunca, içindekileri dışarı akıttı. "O siktiğimin köyüne bir kez güzellikle gelemedim ben!" dedi öfkeyle. "Vazgeç inadından. Merkezde lojman bakayım..."

Burnumdan hoşnutsuz bir nefes döküldü ve devamında "Küfrediyorsun," dedim huysuzca. "Çocuğun kulaklarının pası yok! Hâliyle silmene de gerek yok!" Başımı kaldırmasam da, yüzümü gözümü görmek için başını öne doğru eğdiğini hissettim. "Bak," dedim ardından rahatlasın diye. "Ama Tanjular da baksın..."

Dudaklarını başımın tepesinde hissedince varılabilecek en huzurlu yere vardığımı biliyordum. "Eşyayı da istemiyorum," dediğinde kaşlarım çatıldı. Zorladığı bedeni sayesinde dudakları alnıma doğru kayarken, gülümsemesinin sesi asıl benim kulaklarımın pasını aldı. Yokluğunda; ne kadar da sağır kalmışım! "Kemal baba, torununa güzellik yapsın da buradan direkt lojmana geçelim! Olur mu? Olur değil mi?"

Alp Aslan'ın üzerindeki tedirginlik beni daha çok tedirgin ettiği için başımı en sonunda omzundan kaldırdım. Doktor Pelin'in bana Ardıl Erce'ye bakıp ne gördüğümü sormasının nedeninin bebeğimi isteyip istemeyeceğime dair bir öngörü elde etmek için olduğunu

söylemişti. Hoş; bana göre doğruluğu tartışılırdı çünkü lohusa depresyonunun okuduğum üzere birçok evresi vardı ama Alp Aslan'ın ben odaya alınana kadar asla ve katiyen bebeği görmek istemediğini, bu yüzden ikimizde de mi bir travma oluştu acaba diye düşündüğünü iletmeyi es geçmemişti.

"Alp Aslan," dedim alaca karanlığa bulanmış odanın içerisinde gözlerimi gezdirirken. Yüzüme baktığını hissettim ama bakışlarımı kendisine çevirmedim. "Şu hayatta şüphesiz yaptığın en doğru şey ne deseler, seninle evlenmek, derim..." Bakışlarımı kendisine çevirdiğimde, karın bölgemde hissettiğim acı yüzümü buruşturmama neden oldu ama yine de "Neden kendinden ve benden emin olamıyorsun?" diye sormaktan geri duramadım. Ardından gözlerim çıplak göğsündeki, açık bir ağızla uyuyan Ardıl Erce'yi ilişince, her şeyi ama her şeyi unuttum... Canım mı yanmıştı? Çok mu ağlamıştım? Ölmekten sırf o ardımda kalacak diye mi korkmuştum? Hem de beni bekleyen bir kardeşi olduğunu bile bile birkaç sene daha yaşayabilmek için yalvarmış mıydım Allah'a? Kokusunu içime çekebilmenin umuduyla, belki o evde doğurmuştur diye düşünüp, Vildan'la olan telefon görüşmemi sonlandırıp Nazmiye anneyi arayarak bir bebek misali ağlamış mıydım?

Ne kadar küçük ama derin izler bırakan anlardı... Ama yine olsa yine Ardıl Erce'ye insan olabilmeyi dilerdim... Alp Aslan'a can olmayı dileyeceğim gibi...

Gözlerimi Ardıl Erce'den çekip Alp Aslan'a tırmandırabildiğimde, çoktan gözlerinde görmeye alışık olmadığım yaşlar birikmişti. "Nerede," dedim iç çeker bir hâlde. "Hangi cehennemde olursak olalım... Yeter ki bir olalım." Sol elim usulca havalanıp, hasretliğini çektiğim sakallarına dokundu. Dokunmak, hissetmek Alp Aslan ile anlam kazanan, Ardıl Erce ile arşa çıkan bir hissiyattı benim için. "Başım gözüm üstüne," dedim ağırca yutkunarak. "Yeter ki gölgen eksilmesin üstümüzden..." Alp Aslan'ın yüzündeki elim hafifçe Ardıl Erce'nin minik bedenine kaydı. İçimde yeni var olan, şeklini şemailini kestiremediğim devasa bir aşk vardı. "Bir an önce biz bize kalalım istiyorum," diye mırıldandım, o aşkı yaşamanın hevesine

kapılarak. "Üçümüz kalıp kapımızı örttüğümüzde her şey tam olacak sanki..."

Alp Aslan'ın yüzündeki gülümseme, mutlu, çok çok mutlu bir gülümsemeye evrilirken; "Kovayım istersen hemen herkesi," dedi ve devamında bakışlarına oyuncu tavırlar eklendi. Birkaç saniye düşünür gibi yaptıktan sonra "Bence," dedi oyuncu tavrını koruyarak ama daha çok şefkate bulanmış gibiydi sesi. "Paşa torunu uyanmadan, sen biraz uyu... Genlerini hatırlayıp, uyandığında içtima aldıracak gibi..."

Başımı *"Tamam"* dercesine aşağı yukarı salladıktan sonra Alp Aslan'ın tenine geri yasladım. "Dedesinin paşalığını görsün de," deyip, temennilerime temenni kattığım için iç çektim. Paşa olmuş bir Kemal baba ve eteklerinde dolanan Ardıl Erce tamamıyla huzurlu bir uykunun sebebi olabilirdi. "Ben bir ömür uyumasam da olur..."

Tabii uyumasam da olur, dediğim uyku illetinin zaten bir müddet benim ulaşabileceğim alanlarda olmadığını gözlerimi kapadığım anda, Ardıl Erce eti burulmuşçasına çığlık atınca anladım. Gözlerim şokla gerisin geriye açılırken, benden daha şaşkın bir insan evladı varsa o da Alp Aslan'dı. Göğsünde yüzükoyun yatan Ardıl Erce'nin üstündeki ellerini havalandırmış bir vaziyette, "Ne oldu şimdi?" diye sorması da şaşkınlığındandı. Ardıl Erce, Alp Aslan'ın göğsündeki başını bir sağa bir sola çılgınlar gibi oynatınca acıktığını benden önce Alp Aslan anladı. "Hevybanû!" dediğinde ben ikisinin görüntüsünü şaşkınlık ve hayranlık arasında izlemekle meşguldüm. "Senin değil ama böyle giderse benim göğüslerim sarkacak. 7.65'i yanlış insanın göğsünde yatırıyor olabilir miyiz?"

Alp Aslan'ın söylediğiyle kendime gelince, hafifçe doğrultmaya çalıştığım bedenimle Ardıl Erce'yi kucakladım. Bedenim acıyordu. Karın ve kasık bölgemde dehşet bir sızı mevcuttu. Ardıl Erce her ne kadar hareket ettirilmesi gereken bir bebekse, ben de tam olarak Ardıl Erce gibiydim ve yardım almadan hareket etmem pek mümkün değildi. Alp Aslan'ın yardımıyla dik bir pozisyonda oturduğumda, bana öyle bir pürdikkat bakmaya başladı ki rahatsız oldum. Zaten deneyimli değildim, bir de Alp Aslan; açığımı bulmak istermiş gibi beni izleyince daha da tedirgin oldum. En sonunda elim ayağım bir-

birine karıştığı için Alp Aslan'dan hemşireyi çağırmasını rica ettim ama planladığım gibi hemşire geldiğinde dahi Alp Aslan odadan çıkmadı. Hâl böyle olunca, Ardıl Erce'yi emzirdim mi yoksa en cengâver bir cephede soğuk savaşlar mı verdim, bilemedim...

Hemşire tam, Ardıl Erce'nin doyduğuna kanaat getirmiş ve gazını nasıl çıkarmam hakkında ültimatom veriyordu ki, koridordan odaya kadar taşınan sesler yükselmeye başladı. Başka bir görevli hastane personeli; "Ziyaret saati başlamadı, lütfen," dese de Kemal babamın "Evladımı senin saatine göre mi göreceğim?" diye bağırış sesleri odanın içine kadar ulaştı.

Kemal babamın önünde kimse duramamış olmalı ki; kapı hafif bir tıklatılmanın ardından açıldı. Kemal babam heybetiyle odadan içeri girdiğinde göz göze geldik. Henüz ağlama huyumu öteleyebilmiş bir insan değildim. Alp Aslan da, ben babama duygusal bir panda olarak bakarken, babamın Ardıl Erce'ye aynı şekilde bakmasından oldukça eğlenmiş olmalı ki gülümseyen dudaklarına sağ elini siper ederek, boş bir gizleme gayretine düşmüştü. Babam iki elini öne doğru havalandırarak; "Ne bu?" dediğinde, resmen kucağımdaki Ardıl Erce'ye *"Ne bu?"* dercesine baktım. Ardından şaşkın bakışlarım babama döndüğünde, kendimi Ardıl Erce'den çok çok küçük hissettim ama babam öyle olmadığımı kanıtlamak istercesine "Jülide, bu senden de küçük!" dedi tatlı bir serzenişle. "Nasıl büyüyecek bu?"

Kemal babamın arkasından içeri komando misali süzülen Şahin ailesi odayı hınca hınç doldururken, Nazmiye anne; "Bizler nasıl büyüdüysek o da öyle büyüyecek, Kemal Bey," dedi imayla. "Siz de böyle iki metre çıkmadınız ya ananızın karnından ..."

Kemal babama öyle kilitlenmişim ki, Melih; "Anası gibi kök söktüre söktüre büyümez inşallah," diyene kadar kendisini fark etmemiştim.

Melih'in ardından Sait baba; "Siz bir de babasını küçükken görseydiniz," deyince, bezgin bir nefes verip Alp Aslan'a döndüm.

Başımı ağır ağır iki yana sallarken, otomatikman sağ elimle Ardıl Erce'nin sırtına pıt pıt vurduğumun farkında dahi değildim.

"Kimse bizi tebrik etmeye gelmemiş," dedim, gülsem mi ağlasam mı bilemediğim bir hâlde.

Alp Aslan göğsünde bağladığı kollarını çözerken birkaç saat önce söylediği gibi "Kovayım mı hepsini?" deyince, gözlerimi utançla yumdum. Tabii sesini kısma huyu olmadığı için herkes tarafından duyulmaması imkânsızdı. Hoş, Alp Aslan kimseden çekincesi olmayan bir insandı.

"Aaa," sesleri eşliğinde Alp Aslan bir tur ayıplandıktan sonra Kemal babam tebrik faslına geçti. Beni baskın bir şekilde öperken, kucağımdaki Ardıl Erce'ye üstten bir bakış atıp, "Bunu azıcık büyüyünce getir bana," dedi muzipçe. "Ben bunu hayatta elleyemem..."

Melih, babamın aksine sanki hayatını çocuklarla geçirmişçesine kucağımdaki Ardıl Erce'yi kucaklarken, "Bu mu," deyip, Ardıl Erce'nin yüzüne yüzünü buruşturdu. "Ne biçim hitap şekilleri bunlar, paşa dede?" dedikten sonra genişçe gülümsedi. "Dipçik gibi delikanlıya söylenenlere bak!" Kol altlarından tuttuğu Ardıl Erce'yi kollarının yettiği kadar havalandı. "Bu yüzden," derken, Ardıl Erce'yi ellerinin arasından salmadan bir indirdi, bir havalandırdı. "Dayının yanından bir saat bile ayrılmayacaksın! Yoksa en alt tabakada süründürür durur bunlar seni..."

"Kişi," dedi ve o arada Ardıl Erce'ye doğru ellerini uzattı Alp Aslan. "Kendinden biliyor işi tabii..."

Alp Aslan ellerini Ardıl Erce'yi alsın diye uzattı ama Melih, Ardıl Erce'yi vermek yerine daha çok göğsüne bastırdı. "Yürü git lan," dedi peşi sıra. "Tüm gece birlikteydiniz zaten! Biraz da biz sevelim! Ne olacak yani?"

Alp Aslan bir adım öne çıkmak istese de kendisine yatağım engel oldu. Yine de sağ elini öne doğru savurup, "Siz sevesiniz diye mi yaptım ben çocuğu?" dedi ukalaca. "Yurt dışından yeni ithal edilmiş 7.65 muamelesi yapmasana oğluma!"

Melih durdu, durdu ve ardından çatılmış kaşlarıyla Ardıl Erce'nin yumuk yumuk gözlerine bir bakış attı. "İmalat yurt içi diyorsun yani," dedi düşünceli bir tonda. Peşi sıra bir güzel iç çekti. "Yazık olmuş..."

Başımda olmayan kurdelenin yüzüme savrulduğunu hissettiğim anda Bilge ortaya atılıp, "İşiniz yok mu sizin?" dedi kovar bir tavırla. "Çocuğu da kızı da rahat bırakıp ayakaltından çekilin de, biz de güzelce bir odayı hazırlayalım..."

"Hazırlamak?" dedim dayanamayarak. "Neyi, neye hazırlayacaksınız?" Sonuç olarak Ardıl Erce doğmuştu. Şükür, sağlıklıydı da. Ben biraz daha fazla hırpalanmış olsam da, gözle görülür bir kanamam yoktu ve muhtemelen gün içerisinde muayene edildikten sonra taburcu olacaktık. Ha, Alp Aslan'ın isteğine göre bir evimizin olmayışı ise bence henüz kimse tarafından bilinen bir konu değildi.

Bilge yanıma doğru gelirken, "Valla ben bilmem," diyerek ellerini hafifçe iki yana açtı. "Vildan bugün izinliymiş. Mardin şubesinin kaynanası olarak, eli kolu dolu geldiğini ve ayakaltında hiçbir eril kişiliği istemediğini özenle iletti..."

Dehşete düşmüş bir hâlde bakışlarımı Alp Aslan'a çevirdiğimde, onun da benden pek bir farkı yoktu ama yine de yüzümdeki yardım çığlıklarına gülümsemeden edemedi. Bedenini bana doğru hafifçe eğdiğinde, dudakları başımı buldu. Ardından usulca "Ben şu ev işini halledeyim," dedi. Gözlerimde gitmesini istemediğimi belli eder yakarışlar vuku bulurken, kaşlarımı itiraz edercesine havalandırdım ama "Söz veriyorum, kurtaracağım seni," diye mırıldandı.

En olmadık anlarda, canı pahasına bana siper olduğunu düşününce kendisine güvenmekten başka bir çıkar yol bulamadım. Alp Aslan; yanına kattığı Kemal babam, Melih ve Sait babayla odadan çıktığında Nazmiye anne ve Bilge ile baş başa kalmış bulundum. Ardıl Erce ise en az benim kadar odada mahsur kalışından mutsuzdu. Taş çatlasın yarım saat içerisinde Vildan gerçekten eli kolu deli saçması şeylerle dolu bir şekilde geldi. Dakikalar önce başımda olmadığını ama kırmızılığını yüzümde hissettiğimi ima ettiğim kurdele başıma tüm itirazlarıma rağmen kondu. Odanın içerisi plastik kokular yayan balonlarla doldu. Takı yastığından tutun kapı süsüne kadar her şey yerine yerleştirildi. Yine de, tüm aksiliğime rağmen takı yastığı diye nitelendirdikleri yastığın üzerinde pleksilerle Ardıl Erce ismi yazarken, kapı süsünde 7.65 yazıyor oluşuna gülümsemeden edemedim.

Gün içerisinde Pelin Hanım viziteye geldiğinde taburcu olmam için bir engel olmadığını birinci ağızdan öğrenmiş bulundum. Rahmimin toparlanma hızı yaşanılanlara göre hiç de fena değilmiş ama kesin bir kanıya gelecek hafta yapılacak genel muayenede ancak varılabilirmiş. Lakin sonuç ne olursa olsun, hayatımda değişen bir şey olmayacağını biliyordum. Çünkü ben; Cenk'ten kurtulduğum takdirde hayatıma hiçbir erkeği müdahil etmeyeceğime dair yeminler ederken, önce Alp Aslan'ın göğüne karışmıştım. Sonra o gökteki varlığım yeterli gelmemeye başlamış, farklı renkler katma çabasına girişmiştim. Benim gibi bir insan için evlenmek dahi mucizeyken, o mucizeyi katlandırmış; içine iki çocuk eklemiştim. Çocuk... Hayallerimin çok çok ötesinde bir şeydi. Kendisini bir evliliğe bile layık görmeyen ben, pekâlâ çocuğa hiç layık görmeyen biriydim. Amma velakin; her ne kadar annelik kavramını İmre'de kavrayamayacak kadar acılı olsam da, Ardıl Erce'de olaya çok başka bir pencereden bakıyordum. Zira bir hafta sonra ola ki Pelin Hanım *"Bir çocuk sahibi daha olamazsınız,"* derse, üzüleceğime zerre inancım yoktu. Çünkü ben, Yaradan tarafından zaten iki evlat ile mükâfatlandırılmış bir kuldum.

Alp Aslan hastanede kaldığım ilk günün akşamında geri geldiğinde, saatin akşamın sekizi olmasını umursamadan, bizi çıkarmaya geldi diye düşünmüştüm ama öyle bir hâldeydi ki yorgunluktan devrilmeye yer arıyor gibiydi. Odanın içerisindeki tekli koltuğa bedenini olduğu gibi bırakınca, yattığım yerden sorduğum "Bir şey mi oldu?" sorusu yanıtsız kaldı. Ardıl Erce uyuduğundan sesimi oldukça kısık tutmak zorunda kaldığım için duymadı sandım ve yataktan güç bela ayaklandım. İmre'nin doğumundan sonra âdeta Alp Aslan'dan kaçmak için depara kalkabilecek olan ben, Ardıl Erce'yi dünyaya getirdim getireli belimi resmen zor doğrultur olmuştum. Çıplak ayaklarımla zeminde ses bırakmadan ilerlediğimi düşünsem de, Alp Aslan'ın adımlarımı işittiğine emindim. Yanına vardığımda, tekli koltuğun sırtına yasladığı başı sayesinde yeni tıraşlanmış yüzünü dikkatle inceledim. Ardından usulca havalandırdığım elim, sağ omzuna kondu. "Sen," dedim fısıltıyla ve ardından Ardıl Erce'ye kaçamak bir bakış attım. "İyi misin?"

Bakışlarımı tekrar Alp Aslan'a çevirdiğimde, açılmış gözleriyle çarpışınca irkildim. Yüzümü birkaç saniye, doyamıyormuşçasına inceledi. Ardından dudakları usul usul yukarı doğru kıvrılırken, kaşları muzipçe çatıldı. "Bu ne?" dediğinde, *"Ne ne?"* dercesine başımı salladım ve başımdaki kurdelenin sarkan ucu yüzüme çarpınca aydım.

"Ha," diye saçma bir mırıltı döküldü dilimden. Omzundaki elimi çekip, yanağıma değen kurdelenin ucunu tuttum. "Al basmasınmış..." derken sesim oldukça hoşnutsuz çıktı. "Bana basanlar bastı ama bir de al basmasın tabii, neme lazım!"

Daha söylenmeye devam edebilirdim ama Alp Aslan aniden elime tutununca, yan bir vaziyette kucağına düştüm. Ne yapıyorsun, diyemeden, buruşturduğu yüzüyle "Amma ağırlaşmışsın be kızım!" dedi. Omzuna bir tane gelişigüzel vurdum. "İki ay boş bıraktım diye sporu salmışsın. Hem de..."

Devamında ne söyleyeceğini dahi bekleyemeden "İki ay mı?" dedim araya girerek. "İki ayın iki katı demek istedin sanırım..."

Sözünü kesmemle duraksa da, sırtımdaki eli başımın üzerine çıktı ve kafamdaki kurdeleyi fiyongundan tutarak bir ileri bir geri hafifçe oynattı. "Yine de seninle geçtiğim dalgaları bana yutturmak için kucağıma doğurmayı bekledin sonuçta!" İşittiğimle kaşlarım havalandı. "Ne yalan mı?" diye diretince, yalandan bir kızgınlıkla gözlerimi kıstım. "Bir dahakine kesinlikle sipariş geçeceğim! Yemin ederim, tüm izinlerini doğumunun son ayına yazdırmayan Alp Aslan ne olsun!" Yapma, dercesine adını zikrettim, hafiften dudakları büküldü. Ardından "Tamam, biliyorum," diye mırıldandı durgun bir tonda. "Daha hiçbir şey belli değil..." Yüzümde şefkatli bir tebessüm belirirken, kucağına daha çok yerleşmek istedim. İçimdeki büyütülmeyecek olduğu iddia edilen dikişlerim, nasıl olduysa delicesine canımı yakmayı başardı. Yine de aldırmamaya gayret ederek, ayaklarımı kucağına toplamaya çalıştım. Dizlerimi tam kendime çekememişken, sol ayağım Alp Aslan tarafından yakalandı. "Senin ayakların neden çıplak?" derken gayet çocuk azarlar bir tondaydı. "Yaşadıklarım az geldi, üstüne bir de üşüteyim mi dedin?"

Doğumu yeni yapacakmış ve vuran sancıyı karşılamak için derin bir nefes alıyormuşum gibi huşu içerisinde bir nefes aldım. Ardından sağ elim yanağına kapanırken, sol elim de saçlarına tırmandı. "Alp Aslan," dedim, onun koca sesine inat fısıldamaya devam ederek. "Zordan adım atmaya çalışırken, eğilip terlik giymek aklıma gelmedi..." Tam dudaklarını aralıyordu ki, başparmağımı dudaklarına yasladım. "Pelin Hanım, çıkmanızda bir sakınca yok, demişti. Neden hâlâ buradayız?"

Her ne kadar doktor olsam da, bir hastanede hasta olmayı sevmeyen bir yanım vardı. İyi bakılmadığımızdan değil ama odama bir hemşire giriyorsa, yanında da bir başkası giriyordu ve ben rahatça uzanamadığım için sürekli diken üstünde beklemek zorunda kalıyordum. Keza benim aksime imkânı olmasına rağmen hastaneden gitmeme konusunda direten bir Nazmiye Hanım vardı. Bilge'nin tüm ısrarlarına aldırmaksızın Sait babayı alıp bir otele veyahut orduevine gitmiyordu. Vildan'ın "En azından bize gelin," söylemleri içimde tüy dikmişti ve ben uzun zaman sonra tekrar hissetmek zorunda bırakıldığım yersiz yurtsuz kavramını hiç sevmemiştim.

Alp Aslan sıkıntılı bir nefes eşliğinde "Bana bir iki gün versen olmaz mı?" diye sorup, gözlerini bıkkınca örttü.

İçimden hayır diye ağlamak gelse de, sol şakağına bir öpücük kondurmakla yetindim. Ardından kucağındaki bedenimi doğrulttuğumda, sağ eliyle bedenimi destekledi. Ayaklandırdığım bedenimi yatağa doğru ilerletirken, elini hiç bırakmadım. "Yerinde gözü olan uyanmadan," deyip, oturduğum yatağın zeminine elimle hafifçe vurdum. "Gel biraz birlikte uyuyalım..."

Bedenimi yatağın içerisinde ellerimle destek alarak kaydırdığımda, imalı bir tebessümle "Üstümü çıkarmam gerekiyor mu?" dedi.

Aslında ben Ardıl Erce değildim ama tensel temasa ihtiyacımın olduğu da açıktı. Bu yüzden hiç tereddütsüz hatta odaya birileri gelir mi diye düşünmeden "Olur," diye mırıldandım.

Alp Aslan üstündeki füme rengi kazağı çıkarırken "Sonra biz arsız oluyoruz," dedi kinayeyle. Çıkardığı kazağını tekli koltuğa gelişigüzel fırlattı. "Ama yapanın hiç suçu yok!"

Bana ne, dercesine omuz silkerken ne kadar gerçekçiysem, yatağa sırt üstü uzattığı bedenine sokulurken de o kadar hızlıydım. Ama bana sorulursa, Alp Aslan'nın tensel temasa daha çok ihtiyacı vardı. Göğsündeki elimi kendi yanağına yaslayıp, avuç içime bir öpücük kondururken daha çok varlığımı sorguluyor gibiydi. Sürekli yoklukla sınandığımızdan olsa gerek hareketlerini asla yadırgamadım. Sanki bizim döngümüz tam olarak bundan ibaretti. Öncesinde yokluk sonrasında varlığa alışma çabası ardından tam idrak ettik derken tekrar bir yokluk dalgası... Kısır döngü asla ve asla bitmiyordu. Biz ise varlık aşamasına her geldiğimize birimize bin katma derdine düşüyorduk.

Gece birçok kez uyandığımda Alp Aslan benden önce davranıp sözde kucaklamaktan korktuğu Ardıl Erce'yi bir çırpıda kucaklamış olsa da, sabah uyandığımda yanımda yoktu. Ardıl Erce'yi besleme işini kendi başıma hallettikten sonra bedenini yatağa bırakıp önce kendimi kaldırdım. Ardından yatağın üzerine yatırdığım Ardıl Erce'yi kucakladım. Kendisini doğuruş ânımı anbean hatırlamıyor olsaydım, kuş gibi derdim. Hoş, yine de bir kuş gibiydi ama yırtıcı bir kuş olduğu su götürmez bir gerçekti. Sırtını sıvazladığım Ardıl Erce'yle birlikte odanın içerisinde ağır çekimde volta atmaya çalışırken, kapı birden açılınca başım arkaya döndü. İçeriye giren Melih ile her ne kadar şaşırsam da, mutlu olduğum da bir gerçekti. "Evet," dedi siyah içerisindeki bedeniyle odanın içerisine doğru adımlarken. Kolları kendiliğinden hafifçe iki yana açıldı. "Bugünkü bakıcınız geldi..."

"Ne?" derken yüzümde aptal bir tebessüm vardı. "Dalga geçtiğin Zifir'in yerine atandın ve bundan da mutluluk mu duyuyorsun yani?"

Melih sağ elini *"Boş ver,"* dercesine savururken, hızlı adımlarla yatağıma ilerleyip oturdu. Geriye doğru attığı elleriyle bedenine eğik bir açı bahşetti. "Bence, o çocuk bir daha size bakıcılık falan yapmaz," dedi büktüğü dudaklarıyla başını geriye doğru savurarak. Ardından bakışlarına bir ukalalık eklendi. "Sonuçta herkes ben değil..."

Yanına doğru ilerlerken, Ardıl Erce'nin sırtında olan sağ elimi hafifçe çekip öne doğru savurarak "Hadi," dedim. Ardından tam

önünde dikildim. Ayağımla ayağını dürterken, yüzümde meydan okuyan bir ifade vardı. "Dün geldiğinde insan içinde azarlayamadın beni! Hadi, dök içini..."

"Sen benim değil, hayatın tokadını seviyorsun." İşittiğimle *"Öyle mi?"* dercesine kaşlarımı havalandırdım. "Ama Jülide," diyerek geriye doğru yasladığı bedenini doğrulttu ve ellerini hafifçe birbirine vurarak gereksiz bir toz silkeleme eylemine girişti. "Çekirge bir zıplar, iki zıplar, üç zıplar... Sen kaç kez zıpladığını muhakkak saymışsındır..." Kaşlarını havalandırıp, birkaç saniye yüzüme dik dik baktı. "Bir dahakine mokoko olacağını başına gelmeden tahmin edebiliyorsan ne âlâ..."

Kucağımdaki Ardıl Erce'yi beşiğine yatırdıktan sonra "Kay kenara," dedim elimle vurgulayarak. Yatağın baş kısmına oturduğumda sol ayağım altımda kalırken, sağ ayağım yataktan aşağı sarkar bir vaziyetteydi. Elimle sol diz kapağıma hafifçe vurdum. "Ben çok rahat hareket edemiyorum," dedim hâlimden hoşnutsuzca. "Sen azıcık bana soklaşsana..."

Melih başını iki yana gülümser bir ifadeyle savururken, "Benden adam olmaz demiyorsun da," dedi ve bedenini dizime doğru devirdi. "Üstünü örtüyorsun her zamanki gibi..."

Sol elimle asi, koyu kumral tutamlarını çekiştirirken; "Ne alakası var?" dedim, aslında tezini doğrulayarak. Çünkü Melih tarafından suçlandığım zaman hep zeytinyağı gibi üste çıkardım. "Hepiniz ayrı bir âlemsiniz... Alp Aslan, neredeyse ağzını açmıyor... Sen; Allah veriyor belanı, bana bir şey kalmıyor kafasındasın..."

Yattığı dizimden hızla doğrulurken; "Çünkü ağzımıza sıçtın!" dedi, dakikalardır baskıladığı orijinal hâline geçerek. Tekrar elimi saçlarına atıp, başını dizime çektim. Melih o andan sonra biraz daha sakinleşti. Bense belki hiç hatırlayamadığı annesinin dizini hayal ettiğini "Anne gibi kokuyorsun," dediğinde fark ettim. Ardından derin bir nefes aldı. Başının yanındaki eli ise yattığı diz kapağımı usul usul okşadı. "Everek'ten çıktığınızda," diyerek söze başladığında, saçlarındaki elim duraksasa da Melih duraksamadı. "Yanınıza ilk ben gelmiştim..." Sesine çöken kederi, hafifçe boğazını temizleyerek toparladı. "Ben o gün, o hastanede çocuğu ölmüş ama karısı

yaşayan bir adam buldum." Ne anlatıyorsun, dercesine yüzüne doğru başımı eğdim ama Melih; kilitlenmiş bir vaziyette Ardıl Erce'ye bakıyordu. Bakışlarımı Ardıl Erce'ye çevirdiğimde şu anki rengi koyu lacivert olan gözleriyle aynı şekilde Melih'e baktığını gördüm. "Buraya geldiğimde ise hem karısı hem de çocuğu yaşıyor olmasına rağmen o adamı bulamadım..."

"Ne?" dedim şaşkınca ve ardından hafifçe saçlarını çekiştirerek, başımı yüzüne doğru eğdim. "Ne demek istiyorsun sen, Melih?"

Derin bir nefes aldığında, dizimde yatan bedeni hafifçe havalandı. "Biraz alttan al, diyorum," dedi Ardıl Erce ile göz temasını kesmeden. "O herif, götünü yere koyamadı ama yine de sizin için uğraşıp duruyor... Biraz alttan al ve sorgulamadan ayak uydur."

Yüreğime tanımlayamayacağım bir sıkıntı otururken "Bilmem gereken bir şey mi var?" dedim. "Yani biz hiç konuşamadık ama bir sorun mu var, bilmediğim?"

Melih sorumla Ardıl Erce'ye dönük olan bedenini sırt üstü çevirdi ve benimle göz göze geldi. Yeşillerini ilk defa o denli koyulaşmış gördüğüme yemin edebilirdim. "Alp Aslan bir iki ay kadar evde..." Oysaki ben, Alp Aslan'ın suskunluğunu, tekrar gidecek oluşuna yormuştum... Derin bir nefes aldıktan sonra dudaklarına pek de gerçekçi olmayan bir tebessüm ekledi. "Ne yap, ne et..." dedi ve imayla kaşlarını havalandırdı. "Ama o kocanı, yaşadığına ve iyi olduğuna ikna et..." Çatılan kaşlarıma gülümserken, gülümsemesi gerçekçi bir hâl aldı. "Benden başka bir şey alamazsın... Ama ikna et ki, gittiği yerden tek parça dönebilsin..."

Bezgince oflarken konuyu değiştirmek adına, "Herkes nerede?" dedim yalandan bir merakla. Melih kapalı bin kutuya bedeldi. Melih'in dilini çözebilmek demek, devletin kasasına ortak oldum demek olduğu için kendisinden hiçbir beklentim yoktu. Hiçbir zaman da olmamıştı... Bu yüzden üstelemeyi bir an bile aklıma düşürmedim.

Tam, "Yapıyor seninki bir şeyler," demişti ki, Ardıl Erce topuğuna iğne batırılmışçasına ağlamaya başladı. Melih yattığı yerden hızla doğrulurken, muzipçe "Len," dedi. Ardından devasa bedenini ayaklandırmadığı hâlde beşiğe doğru eğdi. "Babasının oğlu..." Hafifçe Ardıl Erce'nin fındık burnunu sıkıştırdı. "Sizden önce ben

vardım la! Koyacağım hepinizin ayağının altına yakında bir muz kabuğu!"

Ardıl Erce'nin burnunu bırakmadığını görünce, hızla doğruldum. Hızla doğrulmam bana dehşet bir sızı bahşetse de Melih'in koluna tutunup, "Ne yapıyorsun be?" dedim sesimin tonuna hiç aldırmadan. "Öldüreceksin çocuğu!"

Yüzüme baktığında oldukça şaşkındı. Sanki sorun bendeymiş gibi "Ne var kızım?" dedi, beşiğe yasladığı ellerini hafifçe iki yana açarak. "Şimdiden test ediyorum işte hergeleyi..."

Tutunduğum beşiği daha çok kendime çekerken "Ara şu Alp Aslan'ı!" dedim huysuzca. "Beni biraz daha burada tutarsa deli çıkacağım. Çabuk ara!"

Melih oturduğu yerden ayaklanırken "Aman, yedik sanki bebeğini," dedi kınarcasına. "Ne de kıymetliymiş götü boklu!"

Ardıl Erce her ne kadar Melih burnunu sıktıktan sonra susmuş olsa da, kendisini kucakladım. Malum; etrafımızda bir tane aklıselim insan olmadığı için, kendisini çıktığı yere geri soksam daha kârlıydım! "Daha dün, Alp Aslan'la bu götü bokluyu paylaşamıyordunuz. Ne çabuk unuttun?" dedim altta kalmayarak.

Kapının önüne varmış bedenini bana döndürdüğünde, yüzündeki tebessümden korkmadım değil. "Bezi bıraktığı günden itibaren," diyerek elindeki telefonla, kucağımdaki Ardıl Erce'yi işaret etti. "Geri getir oğlumu diye zırıl zırıl ağlatacağım seni..."

Dudaklarım dehşetle aralanırken, Melih yaptığı haltı bildiğinden hızla odadan çıktı gitti. Bana ise Ardıl Erce'yi göğsüme bastırıp, "Allah korusun," diyerek temennide bulunmak kaldı.

Hastanede geçirdiğimiz ikinci gün de yerini geceye bırakmak için hazırlandığında hastaneden çıkabileceğime dair tüm umutlarım tükenmişti. Kendimden utanmasam hastane yemeklerinden gına geldiğini söyleyecektim! Hasta protokolünde olduğum için hoşaf moşaf ne varsa ona maruz bırakılıyordum ve biliyordum ki benim için şu an sağlıklı olanlar bunlardı ama kantinden aşırabileceğim çift kaşarlı bir tost için yalvaracak konuma da çoktan gelmiştim. Tam cam önünde dışarıda değişen havanın rengini izlerken, gün içerisinde Melih'ten başka ziyaretçim olmadığı için Ardıl Erce'yi kime

bırakırım da bir tost aşırırım diye düşünüyordum ki odanın kapısı açıldı. Aranan kan bulundu edasıyla kapıya yüzümü döndüğümde Alp Aslan'ı görmem daha çok gülümsememi sağladı. "Evet," diyerek içeri adımladığında elinde bir poşet gördüm. Elindeki poşeti havalandırdığında gözlerim âdeta yerinden çıkacak gibiydi. Çenemin önünde birleştirdiğim ellerimi hafifçe birbirine çarparken, çıplak olmasına aldırmadığım ayaklarımın üzerinde yay misali yükseldim. Alp Aslan o arada elindeki poşeti ödül maması gibi sallayıp, "Sizi kurtarmaya geldim," dedi.

İşaret parmağımı elindeki poşete doğrulttuğumda, "Ne var onda?" diye, çırpınan bir kuş gibi mırıldandım.

Alp Aslan, tabii tatsız tuzsuz hatta yağsız hastane yemeklerine neredeyse üç gündür maruz kalmadığı için "Kıyafet," dedi dümdüz bir tonda. Poşetin içerisinde kıyafet olduğunu öğrenince omuzlarım bir balon misali söndü. "Ne?" Şaşkınca attığı adımlar tam önümde duraksadı. "En çok hastaneden çıkmak istediğini sanıyordum..."

Ayaklarımın üzerinde yükselir bir hâldeyken, tam dibimde durmasıyla yakın bir markaja girmiş bulunduk. Sağ elimi omzuna yerleştirdiğimde ifademi toplamak için derin bir iç çektim. "İstiyorum tabii," diyerek hızlıca başımı aşağı yukarı salladım. "Ama şu an seni çift kaşarlı tost olarak hayal etmedim de değil..."

Söylemimle Alp Aslan'ın şaşkın bakışları önce Ardıl Erce'ye döndü. Ardından poşeti bıraktığı eliyle hafifçe karnımı yokladı. Ne yapıyorsun, dercesine başımı salladığımda yüzünde muzip bir gülümseme vardı. "Ne bileyim, aşerme olayına devam edince diğeri içinde kaldı sandım..."

Saflıkta Nirvana'ya ulaştığım anda dudaklarıma kapanan dudaklarıyla gözlerimi dahi kapayamadım. Zihnimde tek bir soru döndü durdu. Kaç ay olmuştu? Alp Aslan'ı görmeyeli, sesini adamakıllı duymayalı, kokusunu soluyup dokusunu hissetmeyeli kaç ay olmuştu? Hangimizin varoluşumuzu hissetmeye daha çok ihtiyacı vardı, bilemiyordum ama omzundaki elim; omzundaki damarları daha çok hissetmek istercesine sıkılaşabildiği kadar sıkılaştı. Diğer elimse çoktan ensesine ulaşmıştı. Belimdeki ellerini hissediyordum. Burnundan çıkan hızlı nefesleri yüzüme çarpıyordu ve her nefesinde

kalbim bir tık daha hızlı atmaya başlıyordu. Aslında karnım aç değilmiş benim, ruhum sadece Alp Aslan'sız çok kalmış...

Ardıl Erce vızıldamaya başlayınca, ayaklarım soğuk zemine bastı. Başım hüsranla dudaklarından kopup geri düşerken, gözlerimde yenilgiyle kapandı. Omzundaki kasılmış elimin parmaklarını bir açıp bir kapadım. Bir öpüşmede kilitlenecek hâle geldiysem, Melih'in iddia ettiği şekilde Alp Aslan ile birlikte geçireceğimiz iki ayda işimin zor olacağı kesindi.

Olduğum noktadan hareket dahi edemedim ama Alp Aslan benim yerime toparlanıp, Ardıl Erce'ye yönünü döndü. "Umarım, yerini yadırgadığın için vızıldayıp duruyorsundur," deyişiyle gözlerimi açtığımda, Ardıl Erce'yi çoktan kucakladığını fark ettim. Kucağında tuttuğu Ardıl Erce'yle birlikte bana kaçamak bir bakış atıp, sol gözünü muzipçe kırptı. Ardından imalı, hayta, biraz da alaylı bir tavırla "Sen iyi misin?" diye sordu. Karşısında kilitlenip kalmamın hoşuna gittiğini anlayınca kaşlarım havalandı. Havalanan kaşlarımı görünce, egosu daha da bir şişti. "Üzerini değiştirmene yardım etmemi ister misin?"

"Cık," dediğimde, üzerindeki alaylı tavır çoktan bana geçmişti. "Sonra sabır dilenip duruyorsun..." Aldığım poşetle banyoya doğru ilerlemeye başladım. Tam kapıdan içeri girecektim ki, duraksayıp başımı benliğine çevirdim. "Bir çadır yırtığından medet umduğun günleri ne çabuk unuttun, yüzbaşı?" Kasılan çenesini bir sağa bir sola oynatınca, gülümsemen genişledi. "E hatırlatırız," dedim ve banyoya daldım.

Yalnız hareket etmekten canım acıyacak korkusuyla tedirgin olduğumdan kapıyı aralık bırakmış olsam da, Alp Aslan tekrar karşılaştığımız hudut karakolu günlerine atıfta bulunduğum için kapıyı kapatmamamı kendisine yordu. "O zaman da," dediğinde, kapıya bakmamla aralık kapının önünde durduğunu fark ettim. "Bilerek gelip, orada soyunmuştun..." Hiç alakası olmadığı için başımı iki yana sallamakla yetindim. Giydiğim eşofmanın iplerini bağlarken, canım acıyacak korkusundan resmen ellerim titriyordu. "Ağlayacaksan oynamayalım demiştin ama..." Kucağında tuttuğu Ardıl Erce'yi gözüme sokmak istercesine öne çıkardı. "Görüyorsun ki, benim kaybet-

tiğim asla görülmez..." Hazır havalandırmışken, dudaklarıyla Ardıl Erce'nin sol yanağını komple kapladı. "Merak etme 7.65," dedi, gururlu bir sesle. "Ava gittiğini zannedenleri nasıl avlayacağını ben sana bizzat öğreteceğim..."

Canımın acıyacak olmasına aldırmadan öne çıkıp, aralık duran kapıyı ittim. Hiddetime yaraşır bir ses çıkaran kapıya aldırmadığım gibi ardından "Uyuz ya!" diye sinirle söylendim. "Bir de gitmiş tıraş olmuş!" Oysaki daha gece geldiğinde tıraş olduğunu fark etmiştim ama sinirime yaraşır şekilde söylenebileceğim başka hiçbir şey bulabilmiş değildim. Çünkü ben Alp Aslan'ın sakallarını seven taraftım ama Ardıl Erce'yi öpmek, sanırım benim sevgimden daha baskın gelen bir arzuydu...

Beyaz, uzun kollu tişörtü üstüme geçirirken göğüslerim hamileliğimden beter bir hâlde sızladı. Eğer ki Ardıl Erce ile iki saatten fazla uyku dolayısıyla bile görüşemiyorsak, hissettiğim sızı can alıcı bir noktaya ulaşıyordu. Elimi yüzümü yıkarken, eve gidip ılık bir duşun hayalini kurmadan duramadım. Odayı süsledikleri sırada kendi çapımda minik bir duş almıştım ama aldığım duş bana daha çok pişmanlık olarak dönmüştü. Zira normal kanamamı bile dikiş kanaması sanacak kadar paranoyaklaşmıştım.

Banyodan fermuarlı eşofman üstümü giymeden çıktığımda, Alp Aslan ile Ardıl Erce gayet iyi anlaşır bir hâldeydiler. Alp Aslan çıktığımı gördüğü gibi "İddiaya girelim mi?" dedi hevesli bir tonda.

Eşofmanın üstünü yatağın üzerine doğru fırlatırken, "Ne için?" dedim ve yanlarına doğru ilerlemeye başladım.

Ardıl Erce, bence küçük bir bebekti ama özellikle Alp Aslan'ın yanında o kadar küçük kalıyordu ki; gözlerimi birbirlerine tezat bedenlerinin uyumundan asla çekemiyordum. Ardıl Erce'nin eldivenli sağ elini kavradığımda, "Bence babalığıma şapka çıkaracaksın," dedi iddialı bir tonda. Anlamsız ama biraz da tebessümlü bakışlarım mavilerine döndü. Mavilerini güneşli gördüğüm günler elbette sayılıydı ama gözlerindeki parlaklık, doğduğu aya ancak yakışırdı. "Bu kulvarda da kaybetmediğimi görünce üzülme sonra..."

Babasız büyümüş biri olarak iddia ettiği harikulade babalığı gerçekleşirse şayet, üzülmek yerine ancak mutlu olabilirdim. Ardıl

Erce'nin eldiveninin üstünden eline bir öpücük kondururken, "Sanırım ilk defa kaybetmekten mutluluk duyacağım," diye mırıldandım. Ardından bakışlarımı Alp Aslan'a geri çevirdiğimde genişçe gülümsedim. "Hadi artık bizi evimize götür..."

Alp Aslan'ın bizi köye götürmeyeceğini biliyordum ama hastane yolunun devamında bir askerî lojman olduğunu bilmiyordum. Merkezde bir ev derken, Mardin merkez dahi aklıma gelmişti ama bulunduğumuz Nusaybin nedense aklıma hiç düşmemişti. Nöbetçi erlerin açtığı araç giriş panelinden içeri girdiğimizde gözlerim dört lojmandan oluşan alanda gezindi. Lojmanların sağı alabildiğince bir koruya açılırken, dört blokun ortasındaki alanda kum zeminli bir çocuk parkı vardı. Hayatıma çocuk katmadan önce gelseydim asla dikkatimi çekmezdi ama ilk dikkatimi park çekmişti. En öndeki iki blokun önünde ise prefabrik bir askerî kantin... Her köşebaşında en az bir asker, tepede, koruluk içerisinde ise birden fazla asker bulunmaktaydı.

Ardıl Erce'nin pusetini kucaklayan Alp Aslan'ın ardından, emir komuta zincirinin en son halkasıymış gibi ilerledim. Ön tarafta bulunan iki bloktan biri olan B blokun içerisine girdiğimizde, takip ettiğim adımları asansöre yöneldi. Asansöre bindiğimizde ikimizden de çıt çıkmıyordu. Üçüncü kata bastığında, üçüncü evimizin tam da üçüncü katta olması bir mesaj olabilir mi diye düşünmedim değil ama sonra lojmandaki boşluğa göre ilerlendiğini, kimsenin keyfine bakılmadığını hatırladım. Her katta dört daire bulunurken, dokuz numaraları daireye denk gelmemiz ise acaba dokuz evi görür müyüm diye başka bir soru penceresine neden oldu...

Alp Aslan zile bastığında, kapı içeriden Bilge tarafından açıldı. Ev... Sözde benim evimdi ama kendisine bir o kadar da yabancı hissettim. Ta ki içeri girip, salonda köydeki eve aldığımız köşeli koltuğu görene kadar. Koltuğu gördüğüm gibi gözlerim Alp Aslan'a döndü. Bakışlarıma maruz kalınca, "Şey," dedi çekingen bir tavırla ama ayakta dikili bir vaziyette birbirimize pek bakma imkânımız da olmadı. Ardıl Erce, Nazmiye anne tarafından kucaklanırken, ben Bilge tarafından ayakta kalmamam adına çoktan oturtulmuş bulundum. Yeni evimizde geçirdiğimiz ilk gecenin konuğu da görüntülü

aramayla aramıza katılan Ali abi oldu. Tüm gece boyunca ne zaman ayaklanacak olsam, öyle bir "Sen ayaklanma!" diyorlardı ki; banyo ve mutfak harici evi bir türlü gezmeye fırsat bulamadım. Akşam yemeğinden sonra Ardıl Erce'yi emzireceğim bahanesiyle kaçırıp evi gezme derdim de kimse peşime takılmasın diyeydi.

Ev, küçük ama şirindi. Belki de lojman olduğu için fazlasıyla sıcaktı. 2+1 olduğunu çoktan öğrenmiştim ama artı olarak zikredilen odanın, evde bir dünya insan varken bile direkt Ardıl Erce'ye tahsis edildiğini ancak odaya girdiğimde gördüm. Gördüm ve şok geçirdim. Zira mobilyaların, Alp Aslan'la ortak karar verdiğimiz mobilyalarla asla alakası yoktu. Benim ilk seçtiğim, Alp Aslan'ın hayır diye direttiği beyaz mobilyayı tam karşımda görünce ister istemez afalladım.

Beyaz beşiğin içerisine özenle serilmiş mavi pikenin üstünde elimi usulca gezdirdikten sonra, odaya yeni alınıp konulmuş sallanan koltuğa doğru ilerledim. Mırıldamaya başlayan Ardıl Erce'yi henüz göğsümle buluşturabilmiştim ki kapı tıklatıldı. Yalnızlığa alışık bir insan olup, her kapının ardından çıkacak insanlara alışmak gerçekten zordu. Yine de bezgin bir nefes verdikten sonra "Gel," diye mırıldandım. Kapının ardından Alp Aslan çıkınca, az önce bezgin nefes veren ben değilmişim gibi gülümsedim.

Kapıyı ardından usulca örterken, "Burada olacağını tahmin etmiştim," diye mırıldandı.

Gözlerimi benliğinden çekip, sallanan koltuğun yanındaki lambaderin aydınlattığı odanın içerisinde gezdirdim. Odanın, gerçekten akılalmaz bir şekilde huzur verici bir yanı vardı. Çok inceleyebildiğim söylenemese de, incelememe gerek kalmadan içime sindiği aşikârdı. "Çok güzel olmuş," dediğimde sesim masal diyarlarından dünyamıza ulaşmış gibi çıktı. "Ama yine de," dedim ve duraksadım.

Mobilyaları sormak istediğimi anlamış olmalı ki, "Kanınızın bulaştığı hiçbir şeyi istemiyorum," demekle yetindi.

Anlıyorum, dercesine başımı sallıyordum ki aklıma gelenle aniden bedenimi dikleştirdim. "O zaman," dedim inanamaz bir tonda. "Yatak odasını da değiştirdin..."

Alp Aslan tepkime her ne kadar gülümsese de, kendisini her zamanki gibi ağırdan satmayı tercih edip; "Açılış için heyecanlı gördüm sizi," dedi.

Yüzüme abartı bir ifade kondurduktan sonra "Çok," dedim uzata uzata, yüksek perdeden.

"Kokutuyorsun beni," dediğinde, oyuncu tavrını sürdürür bir hâldeydi.

"Çünkü korkman gereken yerdesin," diyerek havalandırdığım kaşlarımla bedenini işaret ettim. Sonuç olarak hormonları en yüksek tepede seyrederken, sürekli düz duvara toslayan bendim. Ardından evdeki insanların sesleri kulağıma dolunca yüzümü buruşturdum. "Peki, ileri zekâlı kocacığım..." İleri zekâlı betimlememle, gözleri kinaye ile kısıldı. "Bu kadar insanı nerede yatıracağız, ortamızda mı?"

Alp Aslan yanımıza doğru adımlarken, beşiğin içerisinden bir şey aldı. Her ne aldıysa, ben dakikalar önce beşiğin içine bakmış olsam da görmemiştim. "Hevybanû," dediğinde, elindekini görmek için uğraşmayı bırakıp yüzüne odaklandım. "Evde kimseyi istemiyorum..." Annemden iyi bir aile terbiyesi aldığım için gülümsememi öksürerek bastırmak zorunda kaldım. Söylediğini ben, bir gelin olarak söylüyor olsaydım muhakkak kötü gelin ilan edilirdim. "Diledikleri kadar Mardin'de kalabilirler ama gece olduğunda ordevinde kalmak suretiyle..." Diyecek bir şeyim olmadığı için *"Fark etmez,"* dercesine omuz kıstım. "Ve bu herkes için geçerli," deyişiyle kaşlarım merakla çatıldı. "Tanju ile Nurhan'ın dairesi A blokta. Zifir Mardin'de olacak ama ben evde yokken bu evde uyuyabilir..."

Gülümsememek için direnirken ağzımın içerisinden "Olaylar, olaylar..." diye mırıldandım.

Alp Aslan elini, elindeki her neyse aldırmadan bana doğrulttu. "Ben, bugünlerin çok hayalini kurdum," dedi itiraz istemez bir tonda. "Kendimin doyasıya yaşayamadığını, kimseye altın tepside sunmam!"

Elindekini daha iyi görebilmek amacıyla bir sağa bir sola başımı eğerken, "Haklısın," dedim düşünceli bir tavırla. Ardından kelimeler dilimden kendiliğinden döküldü. "Kuçe maçe yaşamak kim ister sonuçta..."

Tam elindeki cisme elimi uzatmıştım ki, elinin üzerine attığım elimi diğer eliyle kavradı. "Ne dedin?" dedi, anlamadım.

"Ne dedim?" dedim şaşkınca. Tuttuğum cismin kafası vardı, çekiştirmeye çalıştım ama izin vermedi. "Ne bu?" diye merakla devam ettim. "Versene az, bakacağım."

"Küfrettin," deyince, gözlerim şokla irileşti.

İrileşen gözlerime tezat gözlerinde açığımı yakalamış bir ifade mevcuttu. "Saçmalama!" dedim ama çenem kaskatı kesildi. Kargayla gezenin burnu, elbette arada boka bulaşıyordu ama söylediğimin tam anlamını da hatırlayamıyordum. Ardından tutunduğum cismi daha kuvvetlice çekiştirdim. "Alp Aslan, versene şunu!" diyerek üstüne bir de aksileştim. "Hem bir şey saklıyorsun hem de iftira atıyorsun!" Bir kahkaha atmasıyla, kucağımda irkilen Ardıl Erce'yle daha çok sinirden köpürdüm. Alp Aslan'ın kahkahası, Ardıl Erce'yi uyandırmadı belki ama benim "Uyandıracaksın!" derken, oturduğum yerden savurmaya çalıştığım tekmemle Ardıl Erce hepten uyandı ve yaygarayı kopardı. "Al işte ya!" dedim kendisi gibi sesimi kısmaktan vazgeçerek. "Uyandırdın, mutlu oldun mu?"

"İh," diyerek, eliyle ağzını örterken her şeyi ayıplayan mahalle teyzelerinden bir farkı yoktu. "Hem kocaya iftira atıyor hem de edepli kekim diye gezinip en edepsiz çıkıyor..." Göğsümden kaldırdığım Ardıl Erce'yi sol omzuma yatırıp pışpışladım ama sanki pışpışladıkça daha çok ağlamaya başladı. O arada Alp Aslan'ın bana pürdikkat baktığını görünce, *"Ne var?"* dercesine çatık kaşlarımla başımı savurdum. "Hayır, bilmediğim başka kırığın çıkığın var mı diye inceliyorum!"

"Seni var ya!" diyerek, bir hışımla koltuktan kalkmasaydım iyiydi tabii. Alp Aslan büyük adımlarıyla beşiğin arkasına geçince, beşik ortamızda kaldı. Ardıl Erce eğleniyor muydu yoksa içi çıkarcasına ağlıyor muydu, benim gibi üç günlük bir anne için anlamak pek mümkün değildi. "Lohusayım oğlum ben!" derken, içimden âdeta minik bir mafya boy çıktı. "Attırma benim kafamı! Vallahi önce seni kapıya koyarım!"

Kuyruğuna basılmış enik gibi bağırışımın sonunda, odanın kapısı sorgusuz sualsiz açılınca gözlerimi hiddetle yumdum. Ta ki Alp

Aslan "Hazır ayaklandınız madem, ben sizi bırakayım," diyene kadar gözlerim kapalı kaldı. Gözlerimi geri açtığımda ise dehşete kapılmış bir vaziyetteydim çünkü içerideki üçlünün kapıya birilerini koymakla ilgili söylemlerimi duyduklarını tahmin etmek zor değildi. "Malum," dedi ardından, usul usul beşiğin arkasından çıkarak. "Bu evde, lohusa kafası işliyor. Anca kendi canımı korurum. Hiç vebalinizi almayayım..."

Tam sinirle dudaklarımı aralamıştım ki, kapıya doğru giden bedenini aniden bana çevirip, elindekini üstüme doğru yumuşak bir biçimde fırlattı. "Çocuk!" diye hiddetle bağırsam da, attığını yakalamış bulundum.

Tuttuğum tahta parçasının Ardıl Erce'nin kafasına gelebilme ihtimalini düşününce daha çok sinirlendim ama sinirli olduğunu varsaydığım bakışlarımı Alp Aslan'a çevirdiğimde o, otuz iki diş gülümsemekteydi. "Bence sen," diyerek, muzipçe sol gözünü kırptı. "Ben dönene kadar kocanın kim olduğunu hatırla biraz..."

Alp Aslan odaya dahi girmesine fırsat vermediği Nazmiye anneyi söylenmelerine aldırmadan, önüne katıp ilerledi. Bana ise sallanan koltuğa geri dönerken, "Ukala senin bu baban," diye söylenmek kaldı. Bir yandan da elimdeki tahtadan oluşan aslan figürünün nereden evimize geldiğini bir türlü hatırlayamamanın gafletine kapıldım.

Ardıl Erce'yi sallanan koltukta emzirirken Nazmiye annenin, "Sakın uyuya kalma," diye tembihlemesine rağmen kendisiyle birlikte uyuyakaldığımı hatırlıyordum ama sabah kendimi Alp Aslan'ın yeniden var ettiği yatak odasında uyanmış bir vaziyette buldum. İlk başta nerede olduğumu idrak edemedim. Oda Ardıl Erce'nin odası gibi o kadar beyazdan oluşuyordu ki, önce öteki tarafa gittim zannetmedim değil... Ardından Ardıl Erce'nin varlığını hatırlamamla odanın içerisinde kendisini aramam bir oldu ama gördüğüm kadarıyla Ardıl Erce'den bir iz yoktu. Yatak odasından yangından kaçarcasına çıktım. Mutfak tarafından gelen Nazmiye anne ile Bilge'nin sesine yönelecekken, Ardıl Erce'nin odasından gelen melodiyi duyumsayınca adımlarımı oraya yönlendirdim. Kapıyı korka korka aralasam da, gördüğüm manzara muazzamdı. Alp Aslan beşiğinin içerisinde yatan Ardıl Erce'yi pürdikkat izliyordu ama Ardıl Erce'nin tepesin-

de dönen hayvan figürleriyle pek bir ilgisi yok gibiydi. Alp Aslan beni fark edip; "Bebeğim, iyi misin?" diyene kadar, kapının kulpuna bayılmak üzereymişim gibi tutunduğumdan bihaberdim.

Sağ elimi göğsüme bastırdığımda ilk hissettiğim, göğüslerimin acısı değil de yerinden çıkarcasına atan kalbimin ritmi oldu. "Ardıl," dedim ama isminin devamını getirecek tükürüğü boğazımda bulamadım. Yutkunup, dudaklarımı dilimle ıslattıktan sonra hafifçe tebessüm etmeye çalıştım. "Ardıl Erce'yi göremeyince, korktum bi'," dedim pürüzlü bir tonda. "Yok bir şeyim..."

Alp Aslan yanıma gelip belimden bedenimi desteklediğinde, titrediğimi ancak fark edebildim. Hissettiğim korkuyu hiçbir kelime ile anlatamayacağımı düşündüğüm için konuşma zahmetinde de bulunmadım. Alp Aslan da konuşmak yerine Ardıl Erce'yi beşiğinden kucaklayıp, "Al bakalım," diyerek bana vermekle yetindi. Ardıl Erce'yi kucakladığım anda, kirpiklerimde bir ıslaklık hissetmem çok saçmaydı. Hayatımın son bir senesini ağlayamadığım yirmi dokuz senemin acısını çıkarmak istercesine geçirdiğim için alabora olan ruhani durumuma ayak uydurmakta da zorlanıyordum. "Beni göremediğin için hiç böyle ağladığını görmemiştim..."

Her ne kadar söylediği söz üzerine ağlamamla gülmem birbirine karışsa da, sol elimi tek tek gözlerimin üstüne bastırarak "Çok saçma," diye mırıldandım. Kurmaya çalıştığım cümle de saçma olduğu için Alp Aslan yüzüme merakla baktı.

Sallanan koltuğun önünde diz çöktüğünde, yüzümden çektiği elim ellerinin arasında kendisine yer buldu. Tane tane, hatta idrak edebilmem için özenle seçilmiş bir sakinlikte; "Bebeğim, ben evdeyim," dedi, *"Görmüyor musun?"* der gibi. "Ne olabilir?"

Sorusunu işittiğim anda, Urfa'daki evime demir parmaklıklar taktırmamı istediğinde aklıma düşen kötü senaryolar gibi binlercesini kurabilecek durumdaydım ama ne yazık ki hâlim yoktu. Bu yüzden daha çok, hissettiğim karmaşayı anlatmayı tercih ettim. Önce tekrar dilimden "Çok saçma," serzenişi döküldü. Ardından "Önce nerede uyandığımı anlayamadım..." deyip ağırca yutkundum. "Ardıl Erce'yi de odada göremeyince-"

"Çünkü onun odası burası," diyerek sözümü kesince, bozguna uğramış gibi kalakaldım. "Akşam geldiğimde 7.65'i beşiğine nasıl yatırdıysam, seni de yatağa ben taşıdım..." Dudaklarımı aralamıştım ki fırsat vermeden, biraz da hiddetle ekledi: "Hevybanû; annemle iletişimini kesmemi ister misin?" İşittiğimle dut yemiş bülbüle taş çıkaracak formda kalakaldım. "Bak ben her şeyin farkındayım, tamam mı?" dedikten sonra beni ürkütmemek adına olsa gerek, ellerinin arasındaki elimin üstüne bir öpücük kondurdu. "Yok al basmasınmış, yok bebeğe tülbent örtelimmiş, sarılık olmasınmış, yok lohusanın kırk gün mezarı açık kalırmış..." Kaşları onaylamazca çatıldı. "Yok karnın sarkmasınmış da, çarşaf saraymışsınız..." Nazmiye annenin, kulağıma üflediği ama aldırmamaya gayret ettiklerimi birebir Alp Aslan'dan duyunca, dudaklarım hayretle aralandı. Bana söyleniyordu ama o nereden hepsini bir bir yakalıyordu, anlayamadım. "O bir söylüyor, senin sesin çıkmıyor ama kafan bin kuruyor!" Kaşları hayır dercesine havalanıp indi. "Gözüm üzerinizde," dedi, bariz tehditkâr bir ifadeyle. "Kafam attığında pek hoş şeyler yaşamayacağımız kesin ama unuttuğun, ben senin kadar sakin biri değilim..." Birkaç saniye gözlerini yumup, sakinleşmeyi hedefledi. Ardından sakinleşmiş olmalı ki, zoraki bir tebessüm kondurdu dudaklarına. "Kendine biraz zaman tanı, birkaç gün dinlen..." Aldığı nefesle, biraz da kendi abartmasıyla geniş göğsü daha da şişip genişledi. "Bana bırak... Biraz bana bırak..."

Bıraktım.

Tabii her bırakmanın bir sonucu elbette olacaktı. Sonuç olarak ben bir bebek konusunda ne kadar acemiysem Alp Aslan da acemiydi. Alp Aslan ek olarak, yenilgiyi kabullenemeyen bir kişilikti.

Nazmiye anneler; Alp Aslan alaydan dönene kadar gün içerisinde muhakkak bizdeydiler ve ben, Ardıl Erce'nin kırkı çıkmadan Mardin'den gideceklerine asla inanmıyordum. Gündüzleri bizde olmaları ise gelen gidenden ötürü beni oldukça rahat ettiren bir mevzuydu. Zira kimse, *"Bebek küçük, aman görmeye gitmeyelim,"* demiyor; inadına inadına, eş dost ve uzak diyarlardan akraba geliyordu. Alp Aslan; uykusuz ve yenilmez bir kahraman olduğunu iddia ettiği için gece nöbetleri üç-beş değil, direkt on iki-sekizdi ve en eğlenceli an-

lar tamamıyla geceleri yaşanan cinstendi. Yani... Bir gece dürtüldüğümde ancak fark edebildim.

Ardıl Erce'yi göremediğim için geçirdiğim minik krizin üzerinden üç güncük geçmişti ki bir gece, Alp Aslan'ın bana seslenmesiyle uykumdan uyandım. Uyandığım anda kendisi sağımda yattığı için gözlerimi açmadan sağıma dönüp sarılmak istedim. Niyetim bir beş dakika daha diye sızlanabilmekti ama Alp Aslan'ın göğsü yerine başka bir şeye sarıldığımı fark edince, açmaya erindiğim gözlerimi korkuyla açtım. Başta gördüğüm görüntüyü idrak edebilmek için gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım. Ardından havalandırdığım sol elimle, Alp Aslan'ın başımın hizasında ne işi olduğunu anlayamadığım ayağının başparmağını kavradım. "Neden ters yatıyorsun?" diye sorarken, bacaklarının arasında Ardıl Erce'nin altı açık yattığını fark ettim. "Siz," dedim uykudan kısılmış sesime aldırmadan. "Siz ikiniz ne işler karıştırıyorsunuz?"

Alp Aslan önce panikle "Ben bir şey yapmadım," dedi ve bu daha çok şüphelenmeme neden oldu. Ardından ağzındaki baklayı, bence pek hoş olmayan ama tam da kendi üslubunca çıkardı. "Çok sevgili oğlun işemeli sıçmalı ayin yaptı da... Az biraz kalkman lazım."

"Ne?" dedim ama Alp Aslan şaşırmama dahi fırsat vermedi.

"Yüzüme işedi puştun oğlu," dediğinde her ne kadar gülmemi engellemeye çalışsam da, su püskürtüyormuşum gibi gülmeye başladım. "Kalksana kızım ya! Yatağa da bıraktı bir şeyler, karanlıkta şey yapamadım..."

Kalkamadım. Aralıksız beş dakika kadar, yüzümü yastığa gömer bir hâlde kahkaha attım. Kalkıp ışıkları açtığımda ise gördüğüm manzara yere çömelip gülmeme neden oldu. Yüzü gözü, çıplak göğsü çiş içerisinde kalmış bir Alp Aslan bence oldukça gülünecek bir manzaraydı; tabii o, gülünen kendisi olduğu için bundan pek hoşnut olmadı. Ardıl Erce'yi "Aferin benim paşama," diyerek kucaklamam sonucu olay, sütü kesilmekle tehdit edilen Ardıl Erce'ye patladı. Oysaki alt açma sermeyen ve kendi kafasına göre Ardıl Erce'nin bezini açma gafletinde bulunan Alp Aslan'ın ihmalkârlığı uykuma mal olmuştu. Neyin neden olduğunu bildiğinden olsa gerek, tehdidinin

benim mememden gelen sütü kesebileceğini zannederek, gecelik egosunu onarmıştı.

Günler bir şekilde günleri kovalarken Alp Aslan'ın evde olduğu bir gün, aynı zamanda Nazmiye anneler de evdeydi. Bense estetik operasyondan yeni çıkmış ve inkâr etmeye yer arayan salt bir ünlü gibiydim. Ardıl Erce; yarı kırkını aşmıştı ve etrafta kalabalık olmadan, anne baba olarak bir çocuğa bakmamız nitekim daha kolaydı. Her kafadan farklı bir ses çıkıyor olmasını ben duymazdan gelmeye çalışıyorsam da, Alp Aslan bunu o kadar da beceremiyordu ve Nazmiye anne sırf bana dönüp sarmıyorsa, kendisiyle iletişimimin on üzerinden on olmasındandı. Doktora gittiğimiz günün benim için cehennem azabına dönmesinin sebebi bile kendisinin kafama soktuklarıydı. Zira Pelin Hanım'ın söylediği tüm olumlu şeyleri dahi açık durduğunu iddia ettiği mezarım sayesinde algılayamamıştım.

Sait babayla Nazmiye anne kendi gönüllerince torunlarını göz hapsinde olmadan sevebilsinler diye kendimi mutfağa attım. Onu yeme, bunu içme tatavasından oldukça sıkılmış olsam da akşamları mutfağa dilediğimce çadır kurabildiğim için günü bir şekilde tolere edebiliyordum. Kendimi et doğrayarak rahatlatmaya çalıştığım bir anda, yanımda sadece Bilge vardı. Hafifçe omzumu omzuyla dürttüğünde, *"Hayırdır?"* dercesine göz kırptım. Dudaklarını oynatarak "Sana hayranım," diye mırıldandığında merakım arşa çıktı. Devamını dudaklarını oynatarak anlatamayacağını düşünmüş olmalı ki karıştırdığı pirinci bırakıp iyice dibime sokuldu. "O kadar şey oldu," dedi fısıltıyla, sır veriyormuşçasına. "Annem benim bilmediğim, kim bilir sana daha neler yaptı..." Dudakları *"Pes!"* dercesine büküldü. "Yine de alttan alıyorsun..."

Gözlerim bir detektör misali irileşip, Alp Aslan mutfakta veya çevresinde mi diye aradı. Olmadığını görünce rahat bir nefes verdim. Doğradığım etleri tencerenin içine salarken dişlerimi birbirine bastırarak "Abinin bitini kanlandırmasan mı acaba?" dedim uyarırcasına. Ardından irileştirdiğim gözlerime havalanan kaşlarım eklendi. "Çok değil, yarım saat önce salonda kan çıkacaktı az daha..."

Alp Aslan'ın kucağımda tuttuğum Ardıl Erce'yi ensesinden öpmesiyle başlamıştı çekişmenin ateşi. Nazmiye annenin "Ensesinden

öpme! Arsız olacak çocuk!" söyleminin, Alp Aslan'dan "Babasına benzer işte!" diye oldukça ters bir söylemle yanıt alacağını zatım dahi hayal edemezdi. Ortam, nedenini anlayamadığım bir şekilde aniden gerilirken havada uçuşan başka başka söylemler cabası olunca, çareyi Alp Aslan'ı yatak odasına sürüklemekte bulmuştum. Zira evde Alp Aslan'ın arsızlığını seven tek insan bendim!

Bilge kavurduğu pirinçlerin üstüne su eklediğinde, ufacık mutfağı bir buhar bulutu kapladı. "Ben de onu diyorum ya işte," dedi, fısıltısını koruyarak. "Sanırsın sen can, abim canan..."

Neden acaba, diye bağıramadığım için "Bilge!" dedim susmasını ister gibi. Ardından sol elimi tezgâha dayayıp yönümü Bilge'ye döndüm. "Abin beni istemeye yalnız geldiği ilk gece kendi içinde bir tercih yaptı." Omuzlarım umarsızca silkindi. "Ben istemedim ama annenle benim aramda bir tercih yaptı ve bunu da isteyen annendi..."

Bana göre daha fazlasını belirtmeme gerek yokken "İyi de Jülide," diyerek, Bilge de benim gibi yönünü bana döndü. "Evet, o gece kavga ettiler ama abimin o gece seni istemeye gittiğinden bizim haberimiz yoktu ki..." Çatılan kaşlarıma bir bakış attıktan sonra bezgin bir nefes eşliğinde başı iki yana sallandı. "Annem gelmeyebilirdi ama bize söyleseydi en azından biz gelebilirdik. Yani," dedi ve dudaklarını büktü. "Annem ne kadar düşüncesizse, abim bir o kadar hoyrat. Tanıyorsun sen kocanı..."

"Evet," diyerek başımı hızla, onaylarcasına salladım. "Ama abinin yaraları sadece benimle ilgili değil ki..." Biraz kendimi işaret etmek, biraz da kendi kaşıyacağım yaralarımın çok kanamamasını sağlamak için sol elimi göğsüme kapattım. "Benim nasıl ki ölmüş gitmiş annemle bile kapanmayan içsel sorunlarım varsa, abinin yaşayan anne babasıyla ve kendisinden sakınılan ilgiyle içsel sorunlarının olması değil mi normal olan?" Evin küçüğü olan Bilge, al gülüm ver gülüm büyüdüğünden olsa gerek, *"Bilmem,"* dercesine omuz silkti. "Açma bence," dedim derin bir nefes alarak. "Açma eski konuları. Sen domatesleri, etlerin üstüne sal. Ben de gidip, huyunu suyunu bildiğim kocamı bir kolaçan edeyim..."

Bilge alt dudağını dişlerinin arasına yuvarlayıp, muzipçe kaşlarını havalandırdı. "Dikkat et," dedi devamında, sol gözünü kırparak. "Gazını alacağım derken sana patlamasın sonra..."

Ağzımın içinden "O biraz sıkar," söylemiyle mutfaktan çıktım ama salonda gördüğüm, beş karış suratla oturan Nazmiye anne ve Sait baba sayesinde duraksadım. Onlar her ne kadar beni fark etmemiş olsa da, ben salonda bulunmayan Ardıl Erce'nin varlığını şıp diye fark ettim. "Çocuğu çalmış," dedim hafifçe ellerimi birbirine vurarak. "Lohusalığımı da benden çaldı!" Hızlı ve hırslı adımlarla Ardıl Erce'nin odasına ilerledim ama boş bir odayla karşılaşınca şaşaladım. Derin iki nefes aldıktan sonra Ardıl Erce'nin odasının hemen sağında kalan yatak odasına çevirdim yönümü. Ardıl Erce'nin odasının kapısını açış şeklimin aksine yatak odasının kapısını oldukça sakin bir şekilde araladım ve yaptığımdan, işittiklerimle oldukça memnun kaldım.

Alp Aslan, yatağın üzerine yatırdığı Ardıl Erce'yi genişçe açtığı kolları sayesinde kendi kafesine çoktan almış bir hâldeydi. "Bence anlaşalım," dedi, makul bir tonda. Uzlaşmacı görünen bir tavrı var gibi dursa da, daha çok pazarlamacıya benzer bir hâli vardı. "Sana yaramıyor gibi bu süt işleri..." Yüzü hoşnutsuzca buruştu. "Sonra bütün gece ıkın babam ıkın... Annen senin kadar ıkınsaydı, senden bir tane daha getirirdi şu dünyaya da ikinize aynı anda bakacağım diye imanım gevrerdi..." Kıkırdayacağımı anladığım anda alt dudağımı içten dudaklarımın arasına sıkıştırıp, elimi de ağzımın üstüne örttüm. Ardıl Erce anlamsız sesler çıkarırken, gazı olduğundan olsa gerek hoyratça ayaklarını savurdu ve savurduğu ayakları Alp Aslan'ın karnına çarptı. Alp Aslan yatağın üzerinden çektiği sol eliyle, Ardıl Erce'nin iki ayağını aynı anda kavrayıp dizlerini karnına doğru itti. "Yaramıyor diyorum, bak işte! Dinle beni, vazgeç ortaklıktan. Bırak annenin memelerini..." Ardıl Erce'nin yüzü ıkındığı için pancara dönerken, Alp Aslan'ın yüzü huysuzca daha da buruştu. Hangisinin tam olarak gazı vardı, anlamak mümkün değildi. "Foseptik çukuru gibisin mübarek," dediğinde, Ardıl Erce'nin sessizce gazını çıkardığını anladım. "Bir şey yediğin de yok ama işte..." Derince bir iç çekti. "Annen yiyor önüne geleni..." Konu bana gelince, dur-

duğum kapının eşiğinde hafifçe öksürdüm. Alp Aslan tek sivri kulak kendiymişçesine yüzünü bana döndüğünde, zerre utanma belirtisine sahip değildi. Arsızlığını daha da dile getirerek "Aaa, bebeğim," dedi, beni gördüğüne inanılmaz mutlu olmuş gibi. "Biz de tam sana olan aşkımızdan bahsediyorduk..."

Başımı aşağı yukarı sallarken "Hıhı," diye mırıldanıp, kapıyı ardımdan usulca örttüm. Gidip yanlarına oturmak yerine, Alp Aslan'ın ardına dolanıp çıktığım yatağın üzerinden, kollarımı arkasından boynuna doladım. Kırdığım bacaklarım kalçalarının yanında kalırken, sağ yanağımı usulca, her sabah özenle tıraş olan yüzüne sürüdüm. "Bence," dedim yanağımı yüzüne sürtmeye devam ederken. "Bitmeyen meme hasretinizden bahsediyordunuz ama memeler benim olduğuna göre kendi üstüme alınabilirim gibi..."

Sarılmamdan rahatsız olmadığını biliyordum ama yine de omuzlarını *"İn tepemden,"* dercesine geriye doğru attırdı. "Çok," dedi sıkıntılı bir tonda. "Çok yakın markaja şey yapmasak mı acaba?" Ardından Ardıl Erce'nin tuttuğu bacaklarını ileri geri oynattı. "Hem bak, çocuk arsız olacak, sonra sen de bana saracaksın..." Göğsüne doğru salınan sağ elimi boynuna doğru getirdim. Önce âdemelmasının üzerinde parmaklarımı bir aşağı bir yukarı hareket ettirdim, ardından başımı geri çekip, nefesimi tam ensesine bıraktım. "Hevybanû," demeye çalışması ama diyemeyişi daha çok hoşuma gitti. Başını geriye doğru atınca ister istemez yüzümü ensesinden uzaklaştırmak zorunda kaldım. "Allah'ım, görüyorsun değil mi?" deyince yakarır bir tonda, bedenimi hafifçe sola eğip yüzüne baktım. Tavana bakıyordu... "Sonra Alp Aslan, kan seviyor oluyor! Vallahi ben masumum..."

Başını tekrar dikleştirdiğinde ardındaki eski yerime geçtim. Bedenimi dizlerimin üstünde yükseltirken, iki elim iki geniş omzuna yerleşti. Omuzlarını hafifçe sıktığımda, uzaktan gören ırzına geçtiğimi zannedebilirdi. "Acaba?" dedim düşünceli bir tonda. Kıstığım gözlerimle, başımı hafifçe sağa sola salladım. "Senin bu gerginliğini beraber bir duşla mı atsak?"

Başını gerisin geriye öyle bir attı ki, şiş olan göğüslerime bir koçun boynuzlaması gibi tosladı zannettim. "Yapma," dedi kaşları-

nı havalandırarak ama daha çok yalvarır bir hâli vardı. "Yalvarırım yapma," diyerek devamında, zihnimdekileri tasdikledi. "Ben çentik atmayı bırakalı çok oldu. Yapma, yanarız!"

Kuyruğu dik tutmamın iki nedeni vardı. Birincisi; Alp Aslan'ı gerçekten özlemiştim. Sıcak suyun altında, sadece yatıp uyuyabilecek olsam bile tenine değdiğim için enfes bir rahatlama yaşayacağımı biliyordum. İkincisi; biten kanamam dolayısıyla, ayağıma gelen hiçbir fırsatı kaçırmayacak kadar da gözü karartmıştım. "Yani," dedim istekli ama daha çok istetme gayesi taşıyarak. "İllaki duş olmak zorunda da değil. Ben önerilere açığım..."

Ses tonum gittikçe kısılırken, Alp Aslan'ın ciğerci kedisi gibi bakması sonucu ateşim iyice harlanınca kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. "Sen," dediğinde daha çok sorgular bir tavırdaydı. "Bu kalabalıkta, benimle evin tek banyosuna girmeyi göze alacak mısın?" Alp Aslan'ın ev halkı olan insanları hatırlatmasıyla bozguna uğramıştım ki birden ayaklanmasıyla, altıma kırdığım bacaklarımın üstüne gerisin geriye düştüm. Aniden Ardıl Erce'yi kucaklamasıyla başka bir şoklanma yaşarken, söylediklerleriyle ne yapacağımı şaşırdım. "Hadi bakalım ufaklık! Sen git, babaannenle ve dedenle yarı kırkını bir cami avlusunda göbek bağını gömerek kışkışla! Biz de annenle yatağın açılışını yapalım azıcık!"

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM VII
HAYAT SAVAŞINA GİRMİŞ YETİŞKİN İNSANLAR

"Sevda dikişlerine çok güveniyor olsanız dahi hayat savaşı o dikişleri zorlamakta beis görmezdi."

JÜLİDE ŞAHİN

Alp Aslan'ın evden insanları gönderme eylemi ne yazık ki karşılıksız kaldı. Karşılıksız kalmasını geçtim, bir de ben çok utandım. Alp Aslan'ın genellikle utanma anlamında bir meziyeti olmadığı için ona bir şey olmadı ama gözden kaçırdığım ilk anda ne Alp Aslan'ı ne de Ardıl Erce'yi ortalıkta bulabildim. Yatak odası, kapısında 7.65 kapı süsü duran Ardıl Erce'nin odası dâhil, halka açık hiçbir alanda yoktular. Oysaki iki dakika üzerime binen gerginliği atmak için tasvip edilmez bakışların altında su içmek üzere mutfağa gitmiştim. Gerginliğim vücudumda bir bomba fitiline dönerken, en sonunda yolumu banyoya çevirdim. Banyoya girdiğim anda ise Alp Aslan birinin geleceğini tahmin ettiğinden olsa gerek, altında şort ile duşun altındaydı ama tam kucağında tuttuğu Ardıl Erce çıplaktı ve yukarıda aparatına asılı olan fıskiyeden üzerlerine su akmaktaydı. Kapıyı kapattıktan sonra tam solumda kalan lavabonun önünde durup,

kollarımı göğsümde bağladım. "Siz tam olarak ne yapıyorsunuz?" diyerek kaşlarımı havalandırdım.

Kapısı açık bulunan duşa kabinin içerisindeki Alp Aslan'ın bakışları bana döndüğünde, yüzünde bariz bir bozulmuş ifade vardı. "Sen boş atıp duruyorsun," dediğinde, gerçekten bozulduğuna kanaat getirmiş bulundum. "Biz de boş atanlarla vakit harcamak yerine erkek erkeğe takılıyoruz..."

Kollarımı çözüp, duşa kabin ile el yıkama lavabosunun arasında kalan klozetin önüne kadar geldim. Maksadım sesimin dışarıdan duyulamamasıydı ve bu sebepten, akan suyun sesine rağmen; "Alp Aslan, insanları resmen karga tulumba sepetlemeye kalktın!" dedim fısıltıma karışan hayretle. "Ayıp denen bir şey var! Ve ben son üç haftadır senin fevriliğine yetişemez oldum!"

Evdeki yeni doğum yapmış, hormonları tavanda gezen insan ben değildim de Alp Aslan'dı sanki. Öne doğru savurduğum sağ elime birden asılınca kendimi hışımla duşa kabinin içerisinde buldum. "Sevmiyorum, tamam mı?" dedi, hiddetli sesinden gram eksiltmeden. "Samimi de bulmuyorum!" Islanan saçlarımın siniriyle elimi elinden kurtardım ama Alp Aslan freni boşalmış kamyon gibi devam etti. "Annem sırf sen yurtta büyüdün diye neler dedi! Ben de onun gazına gelip, gerekçeme ekleyerek sana neler ettim! Şimdi hiçbir şey olmamış gibi-"

Elimi dudaklarının üstüne örttüğümde, sinirden gözlerim az daha yerinden fırlayacak gibiydi. Sorunun aslında tamamen benimle alakalı olmadığını biliyordum ama işte kendi çocukluk sorunlarına benim merhem olabilme ihtimalim yüzde sıfırdı. "Gaza gelenin hiç mi suçu yok?"

Elimin baskısından kurtulmak için hiddetle başını geri çekti. Kestirip atarcasına "Bizi karıştırma," dedi, dişlerini birbirine bastırarak. "Başa sarmayalım."

Üstüme sürekli sıçrayan su sayesinde üzerimdeki açık kemik rengindeki eşofman takımı koyu griye dönüşmeye başladı. Toplu saçlarımı çözdüğümde, resmen giyinik bir hâlde saçlarımı şampuanlayabileceğimi hissettim. İki elimle ıslanan saçlarımı geriye doğru iterken "Seni beş yaşındaki hâline döndüremem," dedim, dümdüz

bir tonda. Birkaç saniye suyun yüzüme sert bir şekilde vurmasına izin verdim. Peşi sıra başımı dikleştirip, sol elimi Ardıl Erce'nin sırtına yaslayarak onun tenine de sert vuruyor mu diye kontrol ederken buldum kendimi ama Alp Aslan'ın eli; Ardıl Erce'nin tenini koruyabilmek adına çoktan sırtını kaplamıştı. Ardıl Erce'nin sırtını kontrol etmek için uzattığım elim Alp Aslan'ın elinin üzerinde sabit kaldı. "Ama Alp Aslan," diyerek hafifçe tebessüm ettim. "Ardıl Erce'nin hayattaki tek gerçek ninesi ve dedesi seninkiler..."

"Kan aile yapmıyor, Hevybanû," diyerek sözümü kestiğinde, evet dercesine başımı salladım. Çünkü benim lafımı bana satıyordu. "Ve sen bunun canlı kanlı örneğisin..."

Söylediğinde haklı olduğu için sesli bir nefes verdim. "Belki o, onları çok sevecek," diyerek gözlerimle, kucağında yüzükoyun duran Ardıl Erce'yi işaret ettim. "Belki çok iyi anlaşacaklar. Torun evlattan tatlıdır, derler. Yaşamadan bilemeyiz ki..."

Elimin altındaki elini çekip, sol göğsünde duran Ardıl Erce'yi de sağ göğsüne çekti. Ardından hızla tuttuğu elimi kalbinin üstüne bastırıp "Bak," dedi. Hissettiğim devinim, hayattaki nefes sayımın çizelgesiydi. "O siktiğimin mağarasında İmre'yi öğrendiğim günden beri böyle atıyor benim kalbim..." İkimiz de ağırca yutkunurken, kalbinin üstündeki elimi kalbine daha çok bastırdı. "Bu baskılanabilecek bir şey değil," dedi acı çeker bir tonda. "Yaşamadan önce kulp üretebiliyordum ama artık değil..."

Sol elim kalbinin üstündeyken, sağ elimi boynuna dolamakta çareyi buldum. Tam tamına üç haftalık, başında sıfır ebeveyni olan bir anneydim. Biri otuz dört yaşında olmak üzere; iki erkek çocuğunu aynı anda kırmadan, dökmeden nasıl büyütebilecektim, hiçbir fikrim yoktu ama yine de sağ elimle Alp Aslan'ın ensesine sıkı sıkıya tutunurken, başımdan akan sulara aldırmadan "Sen, baban değilsin," diye mırıldandım. Bedenimi hafifçe geri çektiğimde, parmak uçlarımda durabilmem için kalbinin üzerindeki elimi salıp, boşa çıkan eliyle belimden bedenimi destekledi. "Sana söz veriyorum, ben de asla anneme benzemeyeceğim..."

Alp Aslan'ın babasına benzemesi demek; sevgisizlikten kurumuş bir şekilde ayakta kalmamızla eş değerken, benim anneme

benzememem demek; yerle bir olmamız demekti. Farklı farklı ebeveynlerin açtığı yaralarımızın üzerine kendi sevda dikişlerimizi atacağımıza aynı anda dillendirmeden, gözlerimizle ant içtik. Bir yaralı kuşta ne olursa olsun biz yetiştirmeyecektik. Dudaklarımız birbirine kavuştuğunda, akan suyun sesine karışan Ardıl Erce'nin mırıltıları, yeryüzündeki en güzel sesten bile daha güzeldi. Daha doğrusu bir insanın kulağına en hoş gelen melodi, sevdiğinin sesi olabilirdi. Alp Aslan güldüğünde, gönlümde kanat çırpan kuşların sayısını hiçbir zaman bilememiştim ben. Alp Aslan'ın yanına, hayatıma eklenen Ardıl Erce ise sonsuzluk iksirinin kulağıma, yüreğime üflenmesiyle eş değerdi.

"Hem bak," diyerek gülümser bir ifadeyle dudaklarından ayrıldım. "Ses çok yankı yapıyormuş... Sevişseydik, koca lojman bizi dinleyecekmiş. Her işte bir hayır var, gördün mü?"

Alp Aslan isyanla gözlerini yumup, başını da arkasında kalan fayans zemine dayadı. "Sevmiyorum," dedi, dakikalardır ağzından olumlu bir şey çıkmış gibi. "Lojman da sevmiyorum..."

Boğazımdan hoşnut bir kıkırtı döküldüğünde gözlerini açtığını fark ettim ama Alp Aslan'a bakmak yerine sol elimin işaret parmağının sırtını Ardıl Erce'nin seyrek, ıslanmış siyah saçlarının üzerinde gezindirdim. "Sen zaten bir beni seviyorsun," dedim, Ardıl Erce'nin saçlarını okşamaya devam ederken. "Bir de sana nasip olur inşallah, anneciğim..." diyerek Ardıl Erce'ye hitaben konuştum. Muzip gözlerimi kendisine çevirdiğimde, mavileri pek bir parçalı bulutluydu ve böyle giderse herhangi bir şey dediğim anda Ardıl Erce ile dudak bükme yarışı yapacak gibiydi. Yüzümdeki gülümseme genişledi. Parmak uçlarımda yükselip, iki elimi yüzüne yerleştirdim ve dudaklarına baskın bir öpücük kondurdum. "Merak etme! Biz de bir seni seviyoruz..." Hayatımda söylediğim en doğru şeylerden biriydi. Dünya bir yana, Alp Aslan bir yanaydı benim için. "Ama biraz daha burada durup, üşütmenize gönlüm razı değil... Hadi çıkın artık. Çıkın, bana biraz da yatak odasında surat yapın!"

Muhteşem ikilinin üstüne nazaran ben giyinik olduğum için, zor olan benim çıkış ânımdı ve Alp Aslan'ın göğsüne başını dayamış

olan Ardıl Erce *"Benim konuyla ne alakam var, anneciğim?"* dercesine bakıyordu.

Alp Aslan takıntılı bir insandı ve ilk defa tüm takıntılarına canıgönülden dua ettim. Önce Ardıl Erce'yi bir havluya sardı. Ardıl Erce'nin sadece beziyle kalsa bile üşüme ihtimali yoktu ama havluya sarılı olan Ardıl Erce'yi bana tutturduktan sonra, beline sardığı havluyla birlikte Ardıl Erce'yi kucaklayarak gitti. Başlarda beni banyoda ıslak hâlde unuttu diye düşünsem de yaklaşık on beş dakika sonra giyinmiş bir hâlde, eline benim için aldığı eşya ile geri döndü. "7.65'i giydirdim," dediğinde ise bebeğimizi kendi anasına babasına dahi emanet edemediği için beni beklettiğini anladım. Bir evladı; şekli, cinsi hiç fark etmeksizin, kendi annesinden, babasından daha fazla düşünebilecek bir kimse var mıydı?

Devamında gelen günleri yaşamak pek bir zor oldu. Ardıl Erce'nin kırkı yaklaştıkça Nazmiye annenin mevlit ısrarı baş göstermeye başladı. Bir de Alp Aslan'ın inadı... İkisi arasında kalan ev halkı olarak, en zor anlarda sakinliğimizi korumak ve bunun için üstün çaba sarf etmek de yine bizlere kaldı.

Alp Aslan "Allah aşkına!" diyerek sesini yükselttiğinde, gözlerim hızla, salonda ana kucağında yatan Ardıl Erce'ye, bir tepki verecek mi diye kaydı. Ardıl Erce ise ana kucağının tepesinden bir yay misali salınan ayıcıklardan gözlerini dahi çekmedi. Sözde, tepki vermiyor oluşu kırkı henüz çıkmadığı içinmiş. Hele bir kırkı çıksın, tilki kulakları kesinlikle işlevli hâle gelirmiş. Yani Nazmiye annenin verdiği demeçlerden biri buydu. "Ben bu çocuğa, iki tane kurban kestim! Çıkarma benim başıma daha fazla icat!"

Gözlerim tekrar Ardıl Erce'ye kaydığında, bilinçli yapmadığını bilsem de gözlerimiz birleşti. Yüzüm buruşurken, "Bu?" diye mırıldandım, boşta bulunarak.

Alp Aslan salonun ortasında dikilen heybetli bedenini bana doğru çevirdiğinde kaykılırcasına köşeli koltuktan su gibi akasım geldi. Düzgün olan iki gram psikolojim varsa şayet, annesi ile aralarında kalmaktan onu da tüketmiş bulunuyordum. "Yeterince insan gelmedi mi?" derken, ellerini hafifçe iki yana açtı. "Lojmanda tanışık

olmamamıza rağmen, duyan tebriğe geldi..." Hoşnutsuzca yüzünü buruşturdu. "Kendi evimden soğudum! Defolup gidesim geliyor artık!"

Konunun benimle ya da Ardıl Erce ile ilgisinin olmadığını biliyordum ama yine de söylediği o an o kadar ağırıma gitti ki; böğrüme biri kuvvetlice bir taş bırakmış gibi hissettim. Yerinde olmayan psikolojim, değişen hormonlarım, düzene girmeyen hayatım ve yalnızlığa âşıkken hiçbir yakınlığım olmayan insanlara gösterdiğim üstün sabrım... Bir de insan içinde asla bir şey belli etmeme huyum vardı ki, sanırım en başa bela olanı oydu. Oturduğum koltuktan ayaklandığım anda, ilk Sait babayla göz göze geldim. Gülümsedim ama ne kadar samimi gözüktüm, bilemedim. Derin bir nefes alıp Ardıl Erce'nin yanına ilerlediğimde, Alp Aslan bir robotmuş gibi gözleriyle beni takip etti. "Biz biraz dinlenelim," diyerek, Ardıl Erce'yi ana kucağından kaldırdım. Oysaki Ardıl Erce zaten üç karış yatıp beş karış kalkan taraftı ama kendimi de yanına katasım geldi.

Salondan çıkmadan önce ise Nazmiye anne, Alp Aslan'ın hayır diyemeyeceği vaadiyle istediğini elde etti. "Mevlidi yapalım, biz de köyümüze geri dönelim. Neyin inadını yapıyorsun oğlum, anlamıyorum ki?"

Alp Aslan, "Harbi dönecek misiniz?" dediğinde, mevlidi çoktan kabul etmişti.

Nazmiye anne isteklerini sundu, Alp Aslan kabul etmem dediğini kabul etti. Ben ise nedenini hiç anlamadığım şekilde, böğrüme oturan taş, gözüme nüks eden yaşla kalakaldım. Yatak odasının kapısını ayağımla iterken kucağımdaki Ardıl Erce'ye "Bizimle ilgili değil," diye mırıldandım. Ama daha çok kendimi ikna etmeye çalışıyor gibiydim. Bir dünya şey yaşamıştık. Alp Aslan her ne kadar *"Bir gittim, geldim,"* diye şakaya vursa da, askeriyede psikiyatriye uğradığını biliyordum. Tekrar göreve çıkması için tüm psikoteknikerden geçmesi gerektiğini bildiğim gibi... Ama onun meslek alanına açılan kapılar, bizim konuşabileceğimiz konular değildi. Konuşamadığımız için olsa gerek, ani yükselmeler yaşadığı anda içimde bir panik dalgası yükseliyordu. Sürekli yaşadıklarımızı bana hatırlatan dürtülerim ise hiç yardımcı olmuyordu.

"Ölümden döndü, Jülide. Üstüne sen de ölümden döndün ama bir bebeğiniz öldü... Ve sen yine, bir daha ölümden döndün. Bırak da biraz kafayı sıyırsın hatta ayağına olduğun bağdan dem vursun..."

Ardıl Erce'yi yatağın üzerine bırakıp yanına uzanırken, dilimden bir inleme gibi "Ah anne!" sözü döküldü. Dövüldüğü sokağa inatla geri giden köpek gibiydim. Niye hiç geçmiyordu kimsesizliğin acısı? "Ah anne!" Yaşasaydı ne olurdu sanki? Her kafadan çıkan sesleri, o sesimin üstüne kimse ses çıkaramaz edasıyla komple sustursaydı ne olurdu? İnsan anne olunca mı annesinin kıymetini anlıyordu, onu dahi bilemiyordum ki... Kesik bir nefes alırken, burnumu çektiğimde ağladığımı fark ettim. Ardıl Erce'nin ise yüzüme boncuk boncuk baktığını... Ellerim ıslak yanaklarımı hızla kurularken, dudaklarımda bir tebessüm belirdi. Ben, annemi ağlarken hiç görmemiştim ve bunun bir çocuğa ne hissettirebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Söz veriyorum," derken, ne kadar kendimi sıkarsam sıkayım alt dudağım titredi. Minik sağ eline dudaklarımı bastırdığımda, gözümden bir damla yaş yüzük ve orta parmaklarının arasına süzüldü. "Söz veriyorum... Çok uslu bir anne olacağım ve seni asla yalnız bırakmayacağım... Söz veriyorum..." Minik elinin üzerine peş peşe öpücükler kondurdum. "Özür dilerim," dedim ağırca yutkunarak. "Bebekler, annelerinin ağlama duvarı olmaz. Özür dilerim."

Ardıl Erce'nin minik eli açılıp, işaret parmağımı yumruğunun arasına sıkıştırdığında ağlamamla gülümsemem birbirine karıştı. Ardıl Erce hâlime acıdığından olsa gerek, gıkını dahi çıkarmadı. Ne ara uykuya daldığımızı bilemesem de, bir ara yanımdan alındığını anladım ve bunu kimin yaptığını anlamak da zor değildi. Gecenin devamında Alp Aslan "Hevybanû!" diye seslense de, günah çıkarılmaya alanımın müsait olmadığını düşündüm. Zira ben de iki aylık olmayan bebeğime çıkarmak istemiştim tüm günahlarımı.

Omuzlarımda daha fazla ağırlık istemedim ve "Uyuyorum," diye mırıldandım. Ardıl Erce o gece neredeyse hiç ağlamadı ama ben tüm gece uyuyamadım. Sırtım şaşılacak şekilde Alp Aslan'a dönük olsa da, belime dolanan kolları, göğsüne yaslanan sırtım sayesinde onun da uyumadığını anlamak zor olmadı. Benim anladığım uyanıklık hâlini ise Alp Aslan'ın anlamasının imkânı yoktu. Ama işte... İkimiz

de aynı şeyleri tekrar tekrar konuşamayacak kadar yorgun ve gereksiz kalabalıklardan yılmış insanlar olduğumuz için zorlamadık.

İnsan sevdiği ile susarak anlaşamayacaksa, sevginin büyüklüğünden bahsetmek anlamsızdı... Ama biz bunu yanlış anladık sanırım. Nazmiye annenin bizi içine sürüklediği mevlit seansı döneminde ben ve Alp Aslan o kadar içimize kapandık ki birbirimizle asla diyalog kurmadık. İkimizin de tavrı, bitse de gitsek havasına bürünmüşken, bitmeye yüz tutan biz miydik, onu da bilemedik. Ya da bir eve iki lohusa kafası, çok fazla gelen bir şeydi.

Birbirimizle neredeyse hiç konuşmuyor olmamıza rağmen, ne zaman bakışlarımı Ardıl Erce'den çeksem bizi izleyen Alp Aslan'la göz göze geliyordum. Bir yanım, nereden estiğine akıl sır erdiremediğim fırtınaların arasında savrulmaktan bitap düşmüş olsa da, bir yanım bir bakış, bir denk gelişle düştüğü tüm engebeli yollardan tekrar tekrar ayaklanıyordu. Ama su götürmez bir gerçek vardı: İki yanım da yorgundu...

Mevlit, kırk mevlidi, kırk uçurma, çocuğu kırklama, çocuğu tuzlama... Ardıl Erce'yi bazlamaya çevirmeden nasıl hepsinin sonuna geldik, bilemedim. Zira bence Ardıl Erce bir deli kolonisinin arasında dünyaya geldiği için oldukça dertliydi. Lojmanın sürekli sıcak olması beni fenalaştırırken Ardıl Erce'yi isilik yapıyordu. Tüm bunların yanında çocuğunuz tuzlansın istendiğinde devreleriniz de pek sağlam kalmıyordu.

Şükür ki mevlit tantanasına Nurhan yetişti... Yüzündeki ferahlıktan mı yoksa kendime can seçtiğim birini görme heyecanından mı bilmem, ilk o anda nefes aldığımı hissettim. Sık sık "Geçecek," diyerek omuzlarımı ovan Vildan ve "Aman abla, bu ne ki? Bizim köyde olaydı..." diyerek tüylerimi diken diken eden Nurhan arasında malum mevlit gününü bir şekilde atlatmış bulundum. Belki de bir daha karşılaşsam adını dahi zor hatırlayacağım insanlar evden elini eteğini çektikten sonra Alp Aslan eve gelmiş, herkes kendi köşesine gitmek zorunda kalmıştı.

Su içmek için mutfağa ilerlediğim anda Alp Aslan'ın çalan telefonunu işitmemle koridordaki adımlarım amaçsızca yavaşladı. Alp Aslan hoşnut olmasa da günlük rutin olarak kendisine belirlediği tı-

raş olma merasimini gerçekleştirdiği için olsa gerek telefonunu açtı ama hoparlöre aldı. "Söyle!" dediğinde sesi o kadar çok şey barındırıyordu ki, aklıma hangi ihtimal gelirse gelsin gerildim.

Muzo'nun "Evlilik sana da yaramadı," diyen gülümseyen sesine Alp Aslan'ın huysuz nefesi karışınca sırtımı duvara yasladım. Nefes alsam ya da dinlememek için bir adım atmaya kalksam, koridordan geçmekte olan bedenim hemen fark edilecekmiş ve bir şeylerle suçlanacakmışım gibi hissettim. Oysaki telefon konuşmasını dinlemem bile başlı başına ayıptı.

Alp Aslan'ın "Bunun için mi aradın, Muzo?" söylemine katılmamak elde değildi. "Zaten gerginim..." Gerginliği muhtemelen, bu geceden itibaren gündüzleri de tamamen yalnız olacağımız içindi. "Tüy dikmeye aradıysan, yedi ceddini severim..."

Muzo, Alp Aslan'ın söylediğine aldırmadan tok bir kahkaha attı. "İşte ben de onu diyorum!" dedi kahkahalarının arasında. "Şahtın, evlendikten sonra benim gibi bok oldun amına koyayım!" Sabır dilenircesine derin bir nefes alırken, sol elimle boğazımı kaşıdım. Etrafımda muhtemelen çok gevşek insan vardı ama bu kadarına sanırım ben bile rastlamamıştım. "Ben de diyorum ki hazır göreve çıkmadan-"

"Sadede gel," dedi Alp Aslan, sinirli bir tonlamayla. Bense varlığından henüz haberim olmayan görev emri ile koridorun kenarında yüzleşmiş bulundum. Alp Aslan'ın göreve gidişi belli olmuştu ve benim bundan haberim yok muydu?

"İşte!" dedi Muzo, coşkulu bir tonda. Hatta bayağı bayağı coşkulu bir tonda! "Ben de diyorum ki eski günlerdeki gibi seninle birlikte göreve gitmeden önce bir postumuzu ıslatalım. Kirimizi pasımızı atalım..."

"Siktir git, Muzo!" Bence yeterli bir cevaptı ama bence tabii...

"Pısırıksın!" dedi Muzo, kabullenmez bir tavırla. "İşte bu yüzden diyorum, gel bir âlemlere akalım! Bak evlilikti, çocuktu derken her şey üst üste geldi. Bunaldın, farkındayım..." Muzo abartıyor muydu yoksa Alp Aslan gerçekten bunalmış mıydı? Daha doğru bunalması mümkün müydü? Şayet bunalırsa, bunu bana söylemek yerine kaça-

mak malzemesi yapar mıydı? "Eski günlerdeki gibi gidip takılalım. Çok değil oğlum ya!"

"Tutturdunuz bu aralar hepiniz!" dediğinde *"Hepiniz derken?"* demek istesem de, durduğum duvar dibinde ancak kaş çatabildim.

"Sen ve ben," dedi Muzo, gizemli bir sesle. "Başka kimse yok. Çık şu hanımcılık modundan!"

Sıkıntılı bir nefes alırken ben, Alp Aslan "Seviyorum," deyince, yüz ifadem bir parça yumuşadı. "Ayrıca oğlum, henüz iki aylık bile olmadı... Babasız kalsın istemem. Hayır yani," dedi ve duraksayıp, hafifçe tebessüm etti. "Hevybanû da bir Buket değil. Zaten tersiz, daha fazla tersine gitmek istemem. Gittiğim yerlerden dönüşüm imkânsız olsun hiç istemem..."

Muzo gür bir kahkaha attığında gülünecek ne olduğunu anlayamadım ama devamında "Kerhaneye gitmeyeceğiz oğlum," deyince, gözlerim şokla irileşti. "Bu nazı niyazı da evdeki karına yap, bana değil!" Sesli bir nefes verdi. "Yarın akşam yedide, her zamanki yerde, kardo! Merak etme, senin yediğin hurmalar hiçbir zaman götünü tırmalamaz!"

Sağ şakağıma keskin bir ağrı saplanırken, odasında uyuyan Ardıl Erce'nin sesi yükselince koşar adım odaya döndüm. Tam kapısını açmıştım ki arkamdan Alp Aslan'ın sesi yükseldi. "Bebeğim?"

Vereceğim tepkiyi bilemediğim çok anlarım olmamıştır ama sadece yüzüne bakıp, "Bakıyorum," diyerek, Ardıl Erce'nin odasına girmeyi tercih ettim. Evin yüksek sıcağından ötürü kısa kollu bir zıbın ve ayağındaki minik çoraplarıyla boy gösteren Ardıl Erce'yi kucakladım. "Ne oluyor ya!" dediğimde, sorumun muhatabı tabii ki Ardıl Erce değildi ama sanki bu aralar beni bir Ardıl Erce görüyor, bir o işitiyordu. Ardıl Erce'nin minik dilini açtığı ağzının çeperinde gezdirdiğini görünce "Hoş, sen de beni süt ineğin olarak görüyorsun!" dedim düşük bir tonda.

Ardıl Erce ile birlikte sallanan koltuğa kurulduktan sonra beş dakika geçmeden Alp Aslan geldi. Gözleri üzerimde dikkatlice gezindikten sonra da "Bir şey mi var?" diye sordu.

"Bilmem, adres vermek ister misin?" diyemediğim için dudak büktüm. "Bende yok," dedim doğal çıkmasını dilediğim bir tonda.

"Sende varsa, onu da ben bilemem zaten..." İçimden bir *"Aferin Jülide!"* nidası yükseldi. *"Nasıl da güzel belli etmiyorsun, kapı dinlediğini!"*

O gece resmen Ardıl Erce'yi bir kez daha doğuruyormuşum gibi hissettim. Evin içinde kaç kez dolaştığımı bilemedim. Kaldı ki her ayaklandığımda Alp Aslan'ın aslında çoktan uyandığına emindim. Telefonunu kurcalamak istedim ama "Kendine yapılmasını istemediğin şeyi, başkasına yapma!" diye diye kendimi duraksattım. Hoş, niyetlenseydim bir şey bulabilir miydim, o bile muammaydı çünkü Muzo, lanet olasıca Muzo konum falan atacağından da bahsetmemişti.

Malum güne vardığımızda Nazmiye anneler gitmesine rağmen, ikimiz de üzerimizde etkilerini hâlâ taşıyor gibiydik ve benim aynada gördüğüm yüzüm âdeta bir canlı cenazeydi. Alp Aslan gün içerisinde Ardıl Erce'den zar zor kopup, alaya gideceğini söylediğinde duraksadım. "Kaçta gelirsin?" dedim, hiç âdetim olmamasına rağmen.

Alp Aslan sorumla duraksadığında kaşları çoktan çatılmış bir hâldeydi. Yüzündeki ifade tam olarak *"Ne alaka?"* der gibiydi ve ben avaz avaz bağıramadığımdan ötürü, kocası kapıdan çıktığı anda özleyen pembik gelinler gibiydim. "Geç," dedi, yarım ağız ama tereddütle. "Bir şey mi oldu ki?"

"Ne kadar geç mesela?" dedim. Elimdeki çıngırağı Ardıl Erce'nin göremeyeceği bir noktadan salladığımı bile fark edemedim.

İşaret parmağına taktığı araba anahtarını bir tur döndürdü. "Sana kaç lazım?"

Omuzlarım *"Bilmem,"* dercesine kısıldı. "Yemek için sormuştum..." Gözlerimi neden açık olduğunu anlayamadığım televizyona diktim. Ben televizyon izlemezdim ama işte Nazmiye annelerin âdetleri henüz bizim evi terk etmiş değildi. "Bana fark etmez yani..."

Sesime, "Sen bekleme beni," deyişi karıştı. Allah belamı versin ki, duyduğuma inanamadığım için sığırcık yavrusu gibi kaldım. "Benim işim uzar gider. Gelebilecek olursam, bir şey lazım mı diye ararım. Ya da bir şey lazım olursa, beni beklemeden Zifir'i arar-

sın..." Duvara toslamış kamyondan farkım olmadığı için yüzüne bakmaya devam ettim. "Başka bir şey var mı?"

Yüzüme çiğ bir gülümseme yayıldı. "Selametle!" dedim, kendime hayret ederek. "Selametle..." Alp Aslan evden çıktıktan sonra, duyup duymamasını umursamadan gür bir kahkaha attım. Gözlerim tam önümde ana kucağında yatan Ardıl Erce'yle kesişince, kahkaham histerik bir hâl aldı. "Ben boşuna okumuşum, anacığım!" dedim, sol elimdeki çıngırağa aldırmadan elimi sallayarak. "Böyle evde oturup koca bekleyecekmişim madem..." İznim henüz bitmemişti ama o sağlık ocağına dönüşüm hiç kolay olmayacaktı, biliyordum. Başımı tavana çevirip, gözlerimi yumdum ve derin derin nefesler aldım. Oldum olası meditasyon denen illeti sevmeyen bir insandım ama resmen nefes nereden alınıyor, onu bile unutmuştum. "Jülide..." dedim iç çekerek, gözlerim kapalı bir hâlde. "Sen evlilik denilen illeti hangi masal perisinden dinledin de inandın?"

Henüz kendime gelememişken kapı çalınca, başta Alp Aslan'ın geri döndüğünü düşündüm ama karşımda Nurhan'ı görünce, yüzümdeki sinirli gülümseme geri döndü. Nurhan bir bal kuzusu olduğu için üstüne alınmadı. Hatta Nurhan geldikten sonra ipini koparmış danalar gibi dolaştığımın "Abla iyi misin?" diyene kadar farkında dahi değildim.

Ellerim belimde, salonun ortasında durduğumda "Bana bir köstebek lazım," dedim, dan diye. Ardından gözlerim kısıldı. "Ya da ben ne uğraşıyorum ya? Ara Muzo'nun karısını, olsun bitsin!"

Nurhan haklı olarak "Anlamadım?" dedi sorgularcasına. "Bir şey mi oldu?"

Bir şey mi oldu, sorusundan artık ne kadar sıkıldıysam, Nurhan'ın oturduğu koltuğun önünde çömelip, ne duyduysam bir bir anlattım. Anlatmam bittikten sonra yemin ederim ki Nurhan'ın yüzünde, benden daha çok Alp Aslan'a güvendiğini belli eden bir ifade vardı. "Yani şimdi," dedi kararsız bir tonda, ağırca yutkunarak. "Abimin seni aldatmaya gittiğini mi düşünüyorsun? Ben tam anlayamadım..."

Nurhan direkt aldatmaya yorunca, gardım yerle bir oldu sanki. "Aldatmak," diye belli belirsiz mırıldanırken, halının sert zemini-

ne bedenimi saldım. "Bilmiyorum," dedim bir gerçeği itiraf ederek. "Yapmaz diyemem kimse için. Güvensiz bir insan değilim ama kime güvendiysem sırtımı yere öyle bir vurdular ki..." Bakışlarım Ardıl Erce'ye kaydı. "Belki de birine güvenmem ahmaklıktır."

"Ne yapacaksın?" sorusuyla, *"Bilmem,"* dercesine omuzlarım kısıldı. Ben; Alp Aslan değildim ki, plan program kurayım! Nurhan kıstığı gözleriyle bedenimi baştan aşağı süzdü. Kendime çektiğim dizlerimi kollarımla sarmış, bir de kollarımın üstüne çenemi yerleştirmiştim. Bir yavru kediden ne farkım vardı? "Peki, abim ne yapardı?"

Dudaklarım tekrar *"Bilmem,"* dercesine bükülürken "Gittiği yeri bilmem yeterli sanki," dedim. Aslında aklımda herhangi bir şey yoktu. Sadece Nazmiye Hanımlar tarafından sekteye uğratılan huzurum, Muzo'nun gevşek söylemleri ve yersiz geçmiş ithamlarıyla hepten kaybolmuştu. "Melih'i arasam," dedim düşünceli bir tonda. "Öğrenir ama altından bir şey çıkarsa, Alp Aslan bir şeyleri tersten görür ha..." Elimi bir tur havada döndürdüm. "Çıkmazsa da beni süründürür çünkü araları bozulur!" Yüzümü sıkıntıyla buruşturdum. "Zifir, öğrense bile bana söylemez. Kemal baba..." İç çektim. "Ona söylemek demek, uuu..." Sağ elim tekrar bir tur havada döndü. "Haritadan yer beğendirmesine neden olacak bir şey olduğunu düşünmüyorum. Zaten kanıtlanana kadar herkes masumdur..." Nurhan ile göz göze geldiğimizde beynimde bir ampul yandı. Dizlerimin üstünde bedenimi yükseltirken "Tanju'yu arasana!" dedim heyecanla. "Alp Aslan'ı arasın, *'Akşam yedide bir şeyler içelim mi?'* desin. Reddedecektir. Belki ağzından laf alabilir..."

"Ararım abla ama," dedi tereddütlü bir tonlamayla. "Söyler mi, bilmiyorum ki! Aslına bakarsan o da çok gergin. Yani abimden pek farkı yok gibi..." Omuzları bezgin nefesiyle yükselip alçaldı. "İyiydik sanki ama üç beş gündür bir garip..."

"Göreve çıkacaklarmış," dediğimde, Nurhan'ın irileşen gözlerinden henüz onun da haberinin olmadığını anladım. Hırkasının cebinden telefonunu çıkardığını görünce genişçe gülümsedim. "Önce mesaj at ama Alp Aslan'ın yanında olmasın..."

Nurhan, bir telefonuna bir de bana baktı. "Tanju evde ki..."

Şaşkınlığı bana yansısa da "Çağır o zaman, buraya gelsin!" dedim hızla. "En çetin savaşlar kendi evinde kazanılır sonuç olarak..."

Tanju bize geldiğinde zaten şaşkındı. Bir de ben kendisinden istekte bulununca hepten şaşırdı. Çünkü Tanju'nun benim ilk seçeneğimin olmasının imkânı yoktu ama diğer seçeneklerim oldukça tehlike arz ediyordu. Döktüğüm diller sonucunda "Yenge," dediğinde çoktan yenilgiyi kabul etmişti ama dillendirmekte sıkıntı çekiyordu. "Bak vallahi abim beni oyar..."

Sol kaşım imayla havalanırken "Sence abin direkt senden öğrendiğimi mi sanır?" dedim. "İstesem zaten öğrenirim ama oyun dışı bırakılırım, Tanju! Sadece oyun dışı kalmak istemediğim için seni alet ediyorum çünkü ne olursa olsun, bu Alp Aslan ile benim aramda kalmalı..." Yüzüm şekilden şekle girerken, yaptığımdan çok da emin gibi değildim. "Kol kırılır, yen içinde kalır, diyorlardı... Sanırım bu aile için söylenmiş bir şeydi..." Tanju söylediklerimle duraksarken, alnımı sıkıntıyla kaşıdım. "Mutlu değilim," dedim dan diye, ikisinin de gözleri irileşti ve yanlış anladıklarını anladım. "Böyle bir şeyin içerisinde olmaktan mutlu değilim," diyerek hızla yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırdım. "Ama neyin ne olduğunu bilmediğim için de Buket'i arayıp; *'Benim kocamın öfke problemi olduğunu iddia ediyordun ama en azından seninkisi gibi gözü dışarıda değilmiş!'* demek istemiyorum!" İki elimi havalandırıp deli işareti yaptım. "Zaten heyheylerim tepemde! Yanlış bir şey yapacağım ve Alp Aslan ile olmayan aramız da bozulacak! Doydum, anlıyor musunuz? Derde, kedere doydum ben!"

Tanju sarı kaşlarının altındaki mavilerini örttü. Tekrar açtığında ise direkt telefonuna uzandı. Tanju'nun "Abi, ne yapıyorsun?" cümlesiyle başlayan telefon konuşmasının çok çetin devam etmesini bekledim ama öyle olmadı. Alp Aslan akşam Muzo ile bir yere gideceklerini harbi söylemiş ve üstüne, Tanju'nun ilettiğine göre "Sana konum atarım, istersen gelir, beni de Muzo ile yalnız bırakmamış olursun!" demiş! Çıldırmamak işten değildi ama Tanju bana konumu atacak olduktan sonra, her ne kadar ben bir yandan, Nurhan bir yandan bastırmış olsak da, neden bu kadar gergin olduklarını bir türlü öğrenemedik. Hoş, konumu bile bence aşkını içinde kabullen-

miş Tanju sayesinde öğrenebilmiştim. Aşkından sürekli dem vuran kocamın ise esamesi dahi okunamazken üstelik!

Ardıl Erce'ye bakacak bir kimsem olmadığı için Nurhan'ın yanında Tanju'yu da esir aldım. Hava karardığında evden çıkıp bir taksiye atladığımda konumu taksi şoförüne göstermemle, yüzüme bakışından pek iyi bir yere gitmediğimi anladım ve anladığım; yol boyunca ellerimi yolmama neden oldu. Saat yediyi çeyrek geçe taksi şoförü "Burası," diyerek beni tarihî bir yapının önünde indirdi.

İndim inmesine ama içeri girmeye kendimi ikna etmem pek kolay olmadı. "Aman be Jülide!" dedim en sonunda. "Sen, sözde kendi yatak odanda alt alta, üst üste insan basmış kadınsın!" Niye fönlediğimi bilemediğim saçlarımı savurdum. "Düşersen, bir daha kalkarsın!" Her ne kadar güzelce kendimi gazlasam da, han gibi yerin demirden kapısını ittiğimde dizlerim titriyordu. Otel lobisi gibi bir yerle karşılaştığımda, betimin benzimin attığını hissettim. Tam lobi gibi yerin ardından bana bakan beyaz gömlekli ve siyah papyonlu çocuğa yanaşıyordum ki bir kapının arkasından Muzo çıktı! Hem de belinde sadece bir havluyla... Atan benzim, Muzo'nun yüzüne yansıyınca gözlerim kısıldı. Bana doğru ilerleyen adımları gibi "Yenge?" diyen sesi de panik doluydu. "Sen ne yapıyorsun burada?"

Gözlerimi giriş alanında gezdirdim; hamam desem hamam değildi, masaj salonu desem, pek çok kez masaja gitmiş bir insan olarak, bir masaj salonunun giriş kısmında dokuma kilimlerin duvarda sergilenmeyeceğini bildiğimden bağdaştıramadım. "Bilmem," diyerek sesli bir nefes verdim. "Ne halt yediğinizi öğrenebilirsem, Buket'i ona göre arayacağım..." Kaşları havalanınca gülümsedim. "Sonuçta yanlış istihbarat insanı yok yere mahkeme salonuna sürükleyebilir..."

Muzo "Biz, şey," diye zırvalarken, elini siyah, asi saç tutamlarının arasından geçirdi. O arada fark ettim ki, Alp Aslan haricinde hiçbir erkeği yakından, sadece üstü çıplak olsa da görmeye tahammülüm yokmuş... "Masaj yaptıracaktık sadece..."

"Ya?" derken harbiden şaşkındım. Elimi enseme atıp ovuşturdum. "E neden söylemiyorsunuz, hep birlikte gelelim? İki aydır çocuk bakmaktan kulunç oldu her yerimiz..." Peşi sıra Muzo'nun

üstüne doğru bir adım atıp "Alp Aslan nerede?" dedim. Zor bir soru sormamıştım ama Muzo alt dudağını dişler bir vaziyette gözlerini kapattı. "Sen yönlendirir misin yoksa ben her kapının ardına bir bir bakayım mı?"

Lobiye benzer yerin ardındaki görevli ayaklandı. "Abi, bir sorun mu var?" Bakışları, sorgularcasına üzerime döndü. "Hanımefendi kim?"

Kim, sorusu altında kimliğimin, daha doğrusu sıfatımın sorulduğunu anlayınca hepten işkillendim. Ayaklı ahlak şubesini aratmadığımdan olsa gerek "Muzo!" dedim, dikte eder gibi. "Hadi abiciğim..."

Muzo'nun tereddütle havalanan elinin kendi çıktığı kapının yanındaki kapıyı işaret etmesi, sinirle gülümsememe neden oldu. Kapıya doğru adımlamamla, Muzo yanı başımda "Vallahi sadece masaja geldik!" diye söylenmekle meşguldü.

Çantamı ve üzerimden bir hışımla çıkardığım montumu kendisine uzattım. Yüzümde bir tebessüm oluştu ama hayırlı mıydı, kestiremedim. Kıskanç bir insan değilim ama neden işkillendiğimin bilincinde de değildim. "Happy ending'li mi?" sorumla duraksadı. Duraksaması, içimi tedirgin etmedi. Çünkü yüz ifadesi daha çok, bu benim aklıma neden gelmedi diye düşünüyor gibiydi ama karşımdaki insanlar bir bukalemun gibi sürekli şekil değiştirebildiklerinden, asla güven arz etmiyorlardı. "Üzülme canım!" dedim alayla. "Bir dahaki sefere öyle denersin!" Hışımla önümdeki kapıyı açtım. Gözüme musalla taşı diye nitelendirebileceğim alanın üstünde, belinde bir havluyla yatan Alp Aslan ilişti. Kapıyı ardım sıra kapatacağım zaman Muzo içeri adımlasın istedi ama havalanan kaşlarımla duraksamak zorunda kaldı...

Derin bir nefes aldığımda, ellerimin ter içerisinde kaldığını hissettim ve iki elimi de Alp Aslan'ın nefret ettiği taytıma bastırıp kurulamak zorunda kaldım. Parmak uçlarımda ilerlemeye başladığımda Alp Aslan'ın odaya birinin girdiğini anladığını biliyordum ama kafasını kaldırmak yerine, ağzının içerisinden kendi kendisine söylenmeyi tercih etti. Benim için sadece ayaklı bir sedyeyi andıran masaj yatağının yanına geldiğimde, ne yapacağımı çok bilemedim. Test etmek için mi bilmem, sağ elim, direkt ense köküne yerleşti.

Sırtındaki kaslarının gerildiğini görünce, dudaklarımı birbirine bastırdım gülümsememek için. Aslında gayet sinirliydim ama eğlenmediğim de söylenemezdi. "Uzaklaş!" dedi burnundan sesli bir nefes vererek, sinirli bir tonda. Alnını kollarının üstüne yasladı. "Oradan komple uzaklaş. Sakatlık çıkmasın..."

Elimi hafifçe geri çekerken, bedenimi de geri çekmiş bulundum ve yatağın altında minik, iki basamaklı, beyaz, ahşap bir tabure gördüm. Boy fakirliği her yerde var olduğundan olsa gerek, oraya konulmuştu. Sağ ayağımı taburenin altına sokup, tabureyi hafifçe kendime çektim ve iğrenç bir ses çıktı. Tam başını kaldıracak diye paniklerken, homurdanırcasına bir nefes vermekle yetindi. Taburenin üstüne çıktığımda ne yapayım diye düşünürken, battı balık yan gider düşüncesiyle, ata biner gibi bel oyuntusuna oturdum.

Daha ellerimi sırtına yerleştirip dengemi sağlayamamıştım ki "Ebesinin amı ama!" dedi ters bir tonda. Başını kaldırıp bedenini dirseklerinin üzerinde yükseltirken, panikle omuzlarına tutundum. "Siz bence yanlış geldiniz! Ben müsaadenizi isteyeyim..." Elim tekrar ensesine kaydı, öfkeli yüzü bana döndü. Gülmemem lazımdı ama kıpkırmızı kesilmiş yüzünü görünce gür bir kahkaha attım. "Hevybanû?"

Sesindeki şaşkınlığa aldırmaksızın kaşlarımı havalandırdım. Elimle ensesine daha çok baskı yapmamla boynu kısıldı. "İki dakika içerisinde, burada bana ne yaptığını anlatırsan, müsaade senin olacak, sevgilim."

Ensesiyle uğraştığımdan mütevellit "Tanju'yu bekliyorum," derken, sesi oldukça boğuk çıktı.

"Yat, Alp Aslan!" dedim baskın bir tonda. Tersime gitmenin pek de uygun olmadığını bildiği için yüzükoyun, gerisin geriye uzandı. "Zekâmı bu kadar aşağı görmen, kırıcı oluyor!"

"Vallahi Tanju'yu bekliyorum!" deyince tekrar, boğazımdan alaylı bir *'Hıhı,'* sesi döküldü. "Gelirse şayet, kurtulacağım şuradan da," dedi ve duraksadı. Başını tekrar hafifçe kaldırıp, varlığımı yeni idrak etmişçesine omzunun üstünden bana baktı. "Sen ne arıyorsun burada?"

Bilmem, dercesine dudaklarım bükülürken, eski sinirimin geri yüklendiğini hissettim. "Happy ending'li masajları meşhurmuş buranın," dedim abartılı alayımdan hiçbir şey kaybetmeden. "Keşfetmeye geldim..." Alp Aslan tekrar dirseklerinin üzerinde yükselince, iki elimle tırnaklarımı tenine batırırcasına omuzlarına tutundum. "Düşeceğim!"

Her ne kadar sinirle "Sen beni basmaya mı geldin?" dese de, sol eli arkaya uzanıp, düşmeyeyim diye baldırımı kavradı. "Gerçekten mi Hevybanû?"

"Kemal'im yapmaz diyebilmek için fazlaca kazık yemiş bir insanım, diyelim..."

"Kalk üstümden!" dediğinde, sesi kutuplardan daha soğuk çıktı.

"Efendim?" derken, şaşkınlığımda samimiydim.

"Hevybanû, kalk!" Kalkmam pek kolay olmasa da bir şekilde, çıkmak için üstüne bindiğim tabureye geri inmeyi başardım. Alp Aslan oturur pozisyona geçtiğinde, yüzünde gerçekten benden daha sinirli bir ifade vardı. "Sen şimdi," dedi sabır dolu bir nefes alarak. "Beni buraya bir kadınla basmaya geldin, öyle mi?"

"Gizli saklı date'e çıkan sensin," dedim kabul etmez bir tonda, kollarımı göğsümde bağlayarak.

Kaşları hayretle havalanırken, yüzünde sinir bozucu bir tebessüm belirdi. Sol eli sakalsız çenesini hafifçe sıvazladı. "Evet, haklısın!" dedi sinirle. "Hoparlörde konuşacak kadar da amcık ağızlıyım aynı zamanda!" Birkaç saniye birbirimize, birbirimizi boğmak istiyormuşçasına baktık. "Şaka yapmak istedim, dersen, inanmış gibi yapacağım..."

"Neden söylemedin o zaman?" dedim, geri adım atmayarak. "Akşama geç gelirim, Muzo ile masaja gideceğiz, diyebilirdin..." Gözlerimi bana asla hijyenik gelmeyen odanın içerisinde gezdirdim. "Sadece masaja gelmiş olman, yalan söylediğin gerçeğini değiştirmiyor."

"Yalan?" dedi hayretle.

"Hiçbir şey söyleyemeyince, yalan söylememiş olmuyorsun..." Derin bir nefes alarak, göğsümdeki kollarımı çözdüm. "Gözün aydın bu arada," diyerek gülümsedim. Alp Aslan'ı bilmem ama gü-

lümsemem benim canımı çok yaktı. "Göreve gidiyormuşsun, kurtuluş biletin çıkmış..."

Sol elinin başparmağı ile yüzük parmağı ters istikamete gider gibi kaşlarının üzerinde gezindi. "Evet," dedi, gayet doğal bir tonda. "Madem sen geldin, buradan kurtuldum demektir..." Bedenini masaj yatağından aşağı saldı. "Biz seninle evde konuşalım şu can sıkıcı konunun devamını..."

Sağ elimi öne doğru uzatıp, "Yok yok," dedim itiraz edercesine. "Sen bozma keyfini. Gelmişsin buraya kadar... Gelmişken at gerginliğini!"

Alp Aslan sabır dilenircesine başını sağa doğru çevirirken kapı çalındı. Açılan kapının ardından Muzo gözüktü ve çoktan giyinmiş bir hâldeydi. Muzo birbirimizi boğazlamadığımızın ayırdına varınca, "Yenge, telefon," diyerek, elinde tuttuğu çantamı havalandırdı. "Rahatsız etmeyeyim dedim ama on oldu çalıyor..."

Muzo'ya doğru adımladığım anda tekrar telefonum çalınca, dışarı çıkmayı beklemedim. Telefon ekranında Nurhan'ın ismini görmem sürpriz olmamıştı ama Ardıl Erce huzursuzluk çıkardı diye kasıldım telefonu açarken. "Abla!" diyen panik dolu sesini duyunca daha da gerildim. "Çabuk gelmen lazım, çabuk!"

"Sakin ol!" derken, sol elim kendiliğinden havalandı. "Bir şey mi oldu? Çok mu ağladı, ne oldu?"

"Yok abla," deyince paniğinden hiçbir şey kaybetmeden, ben de panik oldum. "Hani senin kardeşin var ya..." Kaşlarım çatıldı, anlamadığım için. "O geldi!"

Yedi sülalem varmış gibi "Hangi kardeşim?" dedim hayretle.

"Uzunca olan," dedi ve duraksadı Nurhan. "Sulak yerde yetişen."

"Nurhan, ne diyorsun?" dedim sabrımın bittiğini belirtircesine. "Melih mi geldi? Ne oldu? Bir şey mi olmuş?"

"Yanında bir kız var."

O kadar beklemediğim yerden geldi ki söylediği, "Ne?" dedim hayretle. "Geliyorum ben. Kapat, tamam!"

Her ne kadar odanın kapısına yönelirken, Alp Aslan "Bekle iki dakika!" dediyse de durmadım.

"Nasıl geldiysem öyle giderim! Sen de keyfine bak!" diyerek, Muzo'nun elinden montumu hışımla alıp çıkışa yöneldim.

Lojmandan hamamdan bozma masaj salonuna nasıl taksiyle geldiysem, aynı şekilde taksiyle de döndüm. Evin kapısını baskın yapmayı âdet edinmişçesine anahtarla açtığımda gerçekten evimde hiç tanımadığım bir kadının sesi duydum. "Versene şu çocuğu ya cibilliyetsiz?" söylemini, Alp Aslan'ın olmayan metresinden duysam ancak o kadar sinirlenirdim.

Ben salona doğru ilerlerken Melih, "Sen kim köpeksin ya?" dedi sinirle. "7.65'ten minik boyun var, gelmişsin bana atar gider yapıyorsun. Kazdıracaksın beleşten mezarını!"

Salonun girişinde kol çantamı sinirle yere atığımda çıkan tok ses sayesinde bakışlar bana döndü. Ardıl Erce; Melih'in kucağındaydı ama Nurhan'ın da söylediği gibi, çekiştirilmekten ayağında çorabı bile kalmamıştı. "Ne oluyor burada?"

Melih beni görünce "Geldi benimki," diyerek, karşısındaki kıza döndü. Kız, düğünde gördüğüm ikizlerden biriydi ama hangisiydi, bir türlü çıkaramadım. "Hadi, al kızım sen voltanı..."

Tam derin bir nefes almıştım ki ismini çıkaramadığım kız "Abi ya!" dedi hoyratça ve Alp Aslan'ın sinirli nefesini ensemde işittim. Sanırım uçarak gelmişti! Kızın sol eli hoyratça Melih ile Ardıl Erce'ye doğru havalandı. "Bu hayvanla beni," dedi Melih için tükürürcesine, kaşlarım irrite olmuş bir şekilde havalandı. "Metropole yolladılar senin yüzünden! Bu şizofren yüzünden, tüm namım yerle bir oldu benim!"

Sinirime hâkim olabilmek adına burun kemiğimi dahi sıktım ama bana mısın demedi. "Burası okul müdürünün odası mı?" diye bağırdığımda, salonun dibine sinmiş olan Nurhan korkuyla sıçradı ve ne yazık ki Tanju ortada gözükmemekteydi. "Yoksa alay komutanınızın odası mı?" Gözlerim ikizlerden olduğunu bildiğim kadına döndüğünde, bana bakmak yerine Alp Aslan'a baktığını görünce iyice sinirlendim. "Yemin ederim bıktım! Ben senelerdir aranıza karışmayarak ne sağlıklı bir hayat sürüyormuşum da haberim yokmuş!"

Lojmanı yıkmak istercesine attığım sinirli adımlarım Melih'e yönelirken, Melih; Ardıl Erce'yi âdeta bir siper gibi havalandırdı.

Kucakladığım zavallı yavrucuğum kukladan farksızdı. "Kavga mı ettiniz siz?" dedi o arada gözleri bir benim, bir Alp Aslan'ın üstünde gezinirken. "Yani ben bu kızdan hiç böyle azar işitmemiştim. Bu yine 'üniformasöver'e dönmüş..."

Ardıl Erce'yi göğsümde sakınıp "İki ay sonra," dedim burnumdan sinirle soluyarak. "Çocuğumu emanet edip dışarı çıkıyorum!" Ne için dışarı çıktığım canımı sıkıyor olsa da bunu dillendirecek değildim. "Ve siz, iki çocuk gibi gelip evi birbirine katıyorsunuz! Beni geçtim, insan şu kızdan utanır!" Melih, Nurhan'a şaşkınca bakınca, varlığını çoktan unuttuğunu fark ettim. Bakışlarım, kıvırcık saçları balıksırtı örülmüş kıza kaydı. "Madem birbirinizi şikâyet etmeye geldiniz, bunun yeri benim evim değil! Çünkü benim evim herhangi bir askerî üs, bebeğim de sizin oyuncağınız değil!" Kucakladığım Ardıl Erce ile salondan çıkmadan önce mahcupça "Teşekkür ederim Nurhan," diye mırıldandım.

Nurhan evden neden çıktığımı bildiğinden olsa gerek, çekinerek de olsa sorgulayan bakışlarını hızla Alp Aslan'a çevirdi. Ardıl Erce'nin odasının kapısını açtığım anda Alp Aslan'ın "Boşaltın," diye bağırdığını işittim. Ah bir de ben, içimdeki tahlil edemediğim duygularımı boşaltabilseydim!

Ardıl Erce'nin odasının kapısını kilitlediğim gibi doğruca sallanan koltuğa yöneldim. "Neden böyle oluyor ya?" dediğimde, sesim ağlamaklı çıktı. Sanki ağladıkça daha sulu göz bir insan olmaya başlamıştım. "Niye işler iyiye gitmesi gerekirken sürekli kötüye gidiyor?" Üzerimdeki balıkçı yaka kazağı sıyırıp, sol göğsümü açtım. "Huzur bir bana mı haram, anlamıyorum ki!"

Ardıl Erce memesine kavuştuğu anda odanın kapı kulpu indi. İndi ama açılamadı... Alp Aslan hafifçe kapıya vurup, "Kırsam, çocuğu korkuttun diye söyleneceksin bir de!" dedi sinirle. Ardından kapının sert yüzeyinde resmen ritim tuttu ama ritim tutan sanki sadece eli değil de aynı zamanda alnı gibiydi. "Orada öyle duramazsın, biliyorsun değil mi? Çıkıp, benimle yüzleşmen gerekli..."

Sağ elimin sırtını Ardıl Erce'nin alnında gezdirirken, emerken nefes nefese kalışına gülümsedim. "Bana sıra gelecek mi?" derken sesim çatladı. "Malum, bekleyenin çok senin!"

Bir mucize bekler gibi kapı kulpu bir kez daha zorlandı. "Hevybanû," dediğinde, sesi oldukça gür çıktı ve Ardıl Erce saniyelik emme refleksini duraksattı. "Hamileyken yanında olamadığım günlerin acısını mı çıkarıyorsun, güzelim?" Bana ne, dercesine, kendi kendime omuz silktim. Muzo öyle bir konuşmuştu ki kim olsa merak ederdi. Ben, böyle huylarım olmamasına rağmen Alp Aslan'ı defalarca tolere etmiştim. O yapınca hiçbir şey suç sayılmazken, benim yaptığım en ufak şey bile suç mu sayılacaktı yani? "Beni üz, demiştim!" İşittiğimle afalladım. "Bir odaya kapanıp ağlama! Beni üz!" Ardıl Erce memeye kavuşmanın huzuruyla gözlerini yumunca, uyumadan önce azıcık sağ göğsümden de emsin diye hızla göğsümü değiştirdim. O arada Alp Aslan, kapının arkasından mırıl mırıl "Bak tamam," dedi pes edercesine. "Annemler buradayken üstüne çok geldim..." Fark edebilmesinin şaşkınlığıyla kaşlarım havalandı. "Ama benim de nazım bir sana geçiyor, ne yapabilirim ki?"

Ardıl Erce'nin iyice uykuya dalmasını beklerken şakaklarımı ovdum. O kadar çok gürültüye maruz kalınca, birbirimizin sesini unutmamamız imkânsızdı ama... Ama yine de söyledikleri, içimde bir yerlerin acımasına sebep oluyordu...

Derin uykusuna geçince Ardıl Erce'yi yatağına yatırmak için usulca ayaklandım. Geçen zaman dilimi boyunca Alp Aslan'dan çıt çıkmadı. Hayra alamet miydi bilemesem de, Ardıl Erce'yi yatırdıktan sonra odanın kapısını açtım ve Alp Aslan'ı kapının önünde oturur vaziyette bulunca, yanaklarımı şişirmek suretiyle sesli bir nefes verdim. İki elim kapının eşiğinde kalırken, "Soğuduğunu söyledin," dedim düşük bir tonda. "Sonra da bugün olanlar..." Sıkıntıyla, bir keçi gibi sağ ayağımı yere sürttüm. "Eğer devam etmek istemiyorsan..."

Çoluk çocuk oyunlarına, bahanelere gerek yok, diyecektim. Nitekim her türlü hayat savaşına girmiş, yetişkin insanlardık ama Alp Aslan öyle bir ayaklandı ki susmak zorunda kaldım. "Sus istersen," derken, işaret parmağı yüzüme doğruldu. "Devamında kalbini kırarım..."

Öyle mi, dercesine kaşlarım havalandı ve genişçe gülümsedim. "Kırıyorsun zaten," dedim dürüstçe. Ben de bunalmıştım ama değişen dengelerin sebebi bizdik. Biz, ikimiz! Nasıl ki ikimizin sebep olduğumuz şeyler için onu suçlamıyorsam, ona sıkıntı da çıkarma-

maya gayret ediyordum ama Alp Aslan; *"Nazım bir sana geçiyor,"* diye diye çökülmedik bir omzumu bırakmamıştı. "Ayrıca ben bir şey yapmıyorum! İnan bana, en az altı aydır hiçbir şey yapmıyorum!"

"Bak!" diyerek iki eliyle yüzünü sıvazladı. "Ortada senin sandığın gibi bir şey yok ama yine de masaja bile gitmek istemedim." İki eliyle, üzerindekileri parçalayacak hâle gelen bedenini işaret etti. "Sence benim gerginliğimi bir masaj alabilir mi?" Sağ eli, yatak odasının kapısına çarptı. "Daha açılışı yapamadık, Allah aşkına!" Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, bakışlarım hafifçe yatak odasının kapısına döndü. Gündüzleri ev o kadar kalabalık oluyordu ki insanlar gidip Ardıl Erce uyuduktan sonra ben bir şekilde, hiç istemesem de uyuyakalıyordum. Uyuyakalmamın nedeninin eve çöken sessizlik olduğunu biliyordum çünkü beynim, sessizliği algıladığı anda direkt uyku moduna geçiyordu. Alp Aslan tarafından iki elim birden kavranınca, çekelediği bedenim yatak odasına doğru ilerledi. "Ben, üsse kaydolduktan sonra o taraklardaki bezimi ister istemez çektim." Yüzünden alaylı ama daha çok çapkın bir bakış geçti. "Bir kez kontrolümü kaybettim, onda da sana rastladım. Ertesi gün seni hudut karakolunda görünce saçmalamam da bundandı..." Elleri ellerimi aniden bırakınca bir boşluğa salındım ama ellerimi bırakan elleri, yüzüme tırmandı. Reflekslerim, gün geçtikçe yavanlaşmıştı. "Cephede vermediğim kellemi, savunmasız bir ânımda koynuma soktukları herhangi bir kadına vermem ben..." İç çekti. Özlemi bana mıydı, üsse girmeden önceki günlerine mi, bilemedim. "Yani sana ihanet edebileceğimi düşünsen bile..." Kaşları çatılırken, yüzünden beni kınar bir ifade geçti. "Ki bu çok kırıcı, belirtmeliyim..." Aldığı derin nefesle şişen göğsü, bir buçuk senedir kendi kafasına göre şişip inen göğüslerimi ezdi. "Vatana ihanet etmeyeceğimi düşünüp kendini rahatlatabilirsin... Çünkü üsse girerken tek vazgeçtiğim canım değildi. Erkekliğim de o kapının ardında kaldı benim..."

Dudaklarım o şeklini alırken, üsse bağlı olduğunu öğrendiğim herkes tek tek aklıma düştü. Annem... Boşanmış bir kadındı ve bir çocuğu olduğu için hayatına kimseyi almaması normal hatta takdirle karşılanırdı ama altında yatan gerçekle yüzleşmek şaşırmamı sağla-

dı. Kemal baba, Melih... Başımı silkelenircesine sallarken, Alp Aslan'ın bile isteye evlenmesi de gözlerimin irileşmesine neden oldu.

"Muzo'ya durumumu açıklamam çok da mümkün değil. Bu yüzden, genellikle bir bahaneyle sıyrılırım yanından. Zaten evli olduğum için beni götürdüğü yer bu seferlik hamam gibi bir şeydi..." Yüzü tiksinircesine buruştu. "Kendisi ne bok yiyecekti, bilemesem de düşünmesi gereken ben değilim sonuçta!"

Ağzımın içerisinden "Aldatıyor?" diye bir mırıltı yükseldi. Muzo ile Buket evliydi ama kış döneminde olduğumuz için düğünlerini nedenini bilmesem de önümüzdeki yaza ertelemişlerdi. Üstüme vazife olmasa da, bir tur da Buket'i aramadığım için kendime kızdım. Benden kötüsü olmazdı elbette ama yine de üzerimde yükü kalmazdı...

Alp Aslan baskı uyguladığı yanaklarım sayesinde kendisine bakmamı sağlayınca "İlgilenmiyorum," dedi. Ardından gözlerine eğlenceli parıltılar yüklendi. "Ha, ama neyle ilgilendiğimi merak ediyorsan..." Başı usulca, Ardıl Erce'nin odasını aratmayacak beyazlıktaki yatak odası takımına yöneldi. "Bir açılış organizasyonu yapabiliriz. Hazır çocuk da uyuyorken..."

Göğsünden itip "Sevişmeyeceğim seninle!" dedim. Söylediğime ben bile inanmadım ama dışımdan olabildiğince ketum durmayı başardım. "Göreve gideceğini dahi bilmiyorum ben! Ben bilmiyorum ama maşallah-"

Yanaklarımdan tutunduğu bedenimi kendisine doğru çekiştirince dudaklarına çarptım. Daha dudaklarımız temas ettiği anda dudaklarına bir öpücük kondurmuş bulunmam, gözlerimi sinirle yummama neden oldu. Kendime olan sinirimden çenem kasılırken, Alp Aslan neşeli bir şekilde gülümsedi. Dudaklarımın üzerine yasladığı dudaklarıyla "Ne zaman olduğunu ben de bilmiyorum," dedi ve hızlıca bir öpücük kondurdu. "Ben bilirsem elbet sen de bilirsin..." Gözlerim, doğru söyleyip söylemediğini sorgularcasına açıldı ama göğünde gördüğüm parlaklık öyle bakiydi ki, yalan söylediğini düşünmek imkânsızdı. Yutkunuşuma yutkunuşu karıştı. Titremenin ne anlamı vardı? "İzin verirsen biraz antrenman yapabilir miyiz?"

Sordu ama itiraz etmeyeceğimi bildiğinden olsa gerek, hırsla dudaklarıma kapandı. Dışarı çıkarken giymek zorunda olduğum kazak,

eve geldiğimden beri üstümde cehennem sıcağı gibi bir etki yarattığı için Alp Aslan'ı beklemeden ellerim üzerimdeki kazağın etek uçlarına uzandı. Unutmuşum diyemezdim ama çıplak bıraktığı göğsüne ellerim değerken bile titredi. Dudaklarım yüzünün her bir hattında dolandı. Öptükçe yetmedi, yetmedikçe daha fazlasını istedim.

Adımlarımız yatağa döndüğünde, sırtı yatakla temas eden taraf Alp Aslan oldu. Kollarını gerisin geriye başının üstüne doğru uzattığında, bana zaman tanıdığının farkındaydım. Alp Aslan, teninde dolaşan dudakları severdi ve ben, bunun bana özel olduğunu zannetmeyecek kadar bilinçli bir insandım ama vücudunda dolaşan dudakların nereye dokunduğuyla ilgilenmeyeceği tek insanın ben olduğumun da farkındaydım. Kucağına tırmanmadan önce taytımı sıyırdığım için göğsünün her bir karışını dudaklarımla tavaf ederken, belindeki kemeri kasıklarıma hem hazzın sızısını bahşetti hem de acısını. Sağ elim göğsünün üzerinde, dudaklarımın yanında kalırken bedenimi hafifçe sağa çekip, sol elimle kemerini çözdüm. Sıradan bir kemer, evli insanlara etki etmemeliydi ama biz her seferinde başa saran bir çift olduğumuz için bir kemer sesiyle bile daha da harlandık. Bedenim bir anda yatakta sırtüstü devrildiğinde, üzerimizde bir telaş vardı. Aylar sonra gerçekleşecek bir vuslatın ateşinin yanı sıra, uyanmasını düşünmek dahi istemediğimiz bir de bebeğimiz vardı.

Dudakları boynuma uzandığında, başımı sağa doğru eğip kendisine daha çok alan açtım. Tamamen soyunmayıp çamaşırlarımı üstümde bıraktığım için hoşnutsuz oluşunu sutyenimi itmeye çalışmasından anladım. Sağ eli sol göğsümle kavuştuğunda, bedenim bir yay gibi gerildi ve kalçam havalandı. Sabırsızdım. Söz konusu Alp Aslan olduğunda hep sabırsız ve daha talepkârdım. Normal bir anda beni sürüm sürüm süründüreceğini bilsem de kendisine kısacık bir süre tanıdı. İki göğsümün arasındaki boşluğa burnunu dayadığında, içine çektiği nefesle birlikte benden çok kendisini süründüreceğini fark edince sol eli kalçama doğru ilerledi. Her şey çok ani gelişti, alışık hatta müptelası olduğum şekilde ama içimde baş gösteren acı sayesinde iki elim göğsünde sabitlenirken, dilimden keskin bir "Dur!" sesi

döküldü. Geriye düşen başım sayesinde boynumdaki tüm damarların gerildiğini hissediyordum. Hatta yüzümün kıpkırmızı kesildiğini de...

Nefesi boynuma çarptığında, beynimin içinde binlerce şimşek aynı anda çarptı. "Yavaşça," dedi kısık bir tonda. "Hareket edeceğim. Gevşe biraz..."

Sesindeki gülümsemeyi hissedince gözlerimi dehşetle açtım. İçimde dayanılması zor, keskin bir acı vardı. Sanki açık yaramın üzerine ağır bir tahribat işleniyormuş gibi... Ama hepsinden daha zor tahammül edilmesi gereken şey Alp Aslan'ın gülümsemesi oldu. "Neden gülüyorsun?" dedim sinirle. "Gülünecek bir şey mi var?"

Üzerimde şınav pozisyonu alırken, bedeninin alt kısmını hafifçe oynattı. Canımın acısıyla doymak bilmeyen tarafım karıştığı için ellerim kalçasına indi. Başını arkaya doğru attığında, gerilen omuzları gözlerime daha çekici ve cazip gelince ellerimi bedeninde sürüyerek omuzlarına tırmandırdım. "Maksimum altı ayda bir," dediğinde, bedenimi hafifçe yükseltmiş ve geniş pazılarına dudaklarımı bastırmıştım. "Bakire formuna dönen bir karım var." Başımı hayretle geri çektim, *"Ne saçmalıyorsun?"* dercesine. Gözlerimiz kesiştiğinde, kaşları iddialı bir şekilde havalandı. "Ve o karım, bir yerlere gidip kendisini aldatmamı bekliyor!" Sinirle koluna vurdum ama bedenini üstümde kaydırması sonucu dudaklarımdan, acının yerinde yeller estiğini kanıtlayan bir inleme döküldü. "Söz," diyerek başını boynuma gömdü. İş bilir dili önce kulağımın arkasına, oradan da geri dönerek gerdanıma doğru yol tuttu. "Her sene sana bir çocuk yapacağım!"

Bacaklarımı beline sarıp, başını göğüslerime doğru çektim. Hareketlerime tezat bir şekilde "Babayı yaparsın!" diye mırıldandığımda, gülüşünü barındıran nefesinden sonra dişleri sağ göğsümü çeperledi.

Göğsümdeki dişlerinin etkisiyle derin derin soluklar almaya çalışırken, bedenini birden geri çekip içime yüklendiğinde, bir anlığına nefesimin kesildiğini zannettim. "İddiaya var mısın?"

Sesi beynimde bambaşka çağrışımlar yaparken, sağ elimle uzun tuttuğu saçlarına yapıştım. Çekelememle dudaklarıma kapandığın-

da, önümüzdeki tüm maçların galibi belliydi. Çünkü benim Alp Aslan'a karşı tek kazanabildiğim, gönlüne kurduğum tahtımdı...

Yılbaşına yaklaştığımız günlerde tek aktivitem, Mardin'e gelen Melih oldu. Bizim eve getirdiği ikizlerden biri yüzünden, kendisine bir müddet trip attığım aşikârdı ama Melih, kapıdan kovsam bacadan girdiği için pek alındığı da söylenemezdi!

Yılbaşından bir gün önce, "Minik askeri özledim!" deyimiyle evimi bir kez daha bastığında, nasıl çıldırmadım, anlayamadım.

"Ya ben!" dedim, içeri daldırdığı bedeninin arkasından kapıyı çarparak. "Kocama öğrettim şöyle sıfatlar kullanmamayı ama sana öğretemedim!"

Salona girdiğimde evdeki kimsenin, Ardıl Erce dâhil, beni umursamadığını fark ettim. Çünkü iki yetişkin olarak geçinen Alp Aslan ve Melih'in, Ardıl Erce'yi yere paralel bir şekilde yatırıp, ellerinde bir tüfek gibi tutarak "Tututu," sesleriyle bedenini sarstıklarını gördüm. İkisinin sorunlu olduğu aşikârdı ama bedeninin makinalı tüfek gibi titremesinden haz alan bebeğimin geleceğini de pek parlak göremedim ne yazık ki.

Melih bir uçurtma edasıyla Ardıl Erce'yi kucağında uçururken, gözleri bana takıldı. "Ne bakıyorsun tip tip? Bak bu sefer yalnız geldim!"

Kollarımı göğsümde bağlayıp, derin bir nefes aldım. "Çocuğuma taramalı tüfek muamelesi yaptığın için olabilir mi?" diyerek, sol kaşımı havalandırdım. Ardından başımı hızla iki yana salladım. "Ayrıca ben arkadaşınla geldiğin için kızmamıştım. Kaç gün geçti, şunu bir türlü anlayamadın!"

Melih'in yüzüne huysuz bir tebessüm yerleşti. "Sen benim, yokluğu varlığından daha hayırlı olan bir insanla arkadaşlık ettiğimi gördün mü?" sorusuyla duraksadım. Melih pek arkadaşlık kuran bir insan değildi ve bana kalırsa biraz da cinsiyetçiydi. "Ensesinde sakız patlatsam donunu dolduracak iki tane vitaminsiz, gelmiş bana dayılanıyor!" Araya girecek gibi olduğumda uyarı dolu bakışları bana döndü ve ardından Alp Aslan'a tiksintiyle baktı. "Senin kocana neden düşkünmüş bunlar, onu da anlamış bulunduk. Götlerini o

kadar kaldırmış ki, üç gün boyunca 'Abimiz... Canımız abimiz...' diye ağlayıp durdular."

Abimiz, derken sesini öyle bir değiştirdi ki, Ardıl Erce bir anda kimin kucağında olduğunu sorguladı. Gür bir kahkaha atmamla, Alp Aslan bu aralar yerli yerinde olmayan psikolojimden olsa gerek "Kimsenin içime falan düştüğü yok, Hevybanû," diyerek bana bir ön açıklama yaptı. Ardından sinirli bakışları Melih'e döndü. "Ürkütmüşsün kızları! İstanbul gibi yerde, önlerine çekirge koyup 'Yemeyin de göreyim!' diye ahkâm kesmek de ne demek?"

Tiz bir tonda "Ne?" dedim ama kimse beni takmadı.

"Önce görev adımlarını anlatmışsın, sonra numaradan ikisini karıştırmışsın! Kızlar ne bilsin, numara çektiğini? Üstüne bir güzel paylamışsın, daha kim olduğunuzu kendiniz bilmiyorsunuz diye!" Alp Aslan'ın gözleri bana döndüğünde, *"Haksız mıyım?"* der gibiydi. "Tabii ben kibar konuşuyorum ama savurduğu küfürlerin şeklini şemailini sen anlıyorsundur, güzelim..."

Melih, Ardıl Erce'yi havaya attı. Geri tutana kadar minik bir kalp spazmı geçirdim ama tutamazsa diye düşündüğümden değil, Ardıl Erce çiğ köfte misali tavana yapışacak diye! "Ya bırak," dedi o arada Alp Aslan'a ters bir bakış atarak. "Çocuk bakmak isteseydim..." Ardıl Erce'yi kendisine çekip, gıdısını içini çekercesine öptü. "Oğlumu yanımda götürüverirdim!"

Alp Aslan sağ ayağını sol dizinin üstüne atıp, ellerini de ensesinde birleştirdi. "Yalnız o benim oğlum, ayıktırmak isterim..."

Melih, sarıp sarmaladığı Ardıl Erce ile birlikte bana döndüğünde yüzündeki heves bir ürkütmedi değil. "Kullanım hakkı bana ait değil mi?" dedi heyecanla. "Çünkü bunun ne yetiştirdiği belli! Alka ile Uzdu'nun bebeği, iki eliyle bir siki doğrultamayan herif oldu, dedirtmem ben!" Aklına ne geldiyse, korkuyla başını iki yana salladı. "Vallahi annem öte tarafta yüzüme tükürüverir! Kaldıramam, güzelim!"

Şayet öyle bir şey olsa; annem en fazla, *"Jülide kendisine benzetmiş,"* der geçerdi. İnsan kendi sevmediği bir şeye, evladı gönül versin de istemezdi ama Ardıl Erce; Melih ve Alp Aslan arasında şimdiden, seneye ördek yürüyüşü yapacak gibiydi. Aklıma düğün

gecesi söyledikleri gelince, gözlerim hinlikle kısıldı. "Hani bu kızlar ateş parçasıydı senin için?" dedim kaşlarımı muzipçe havalandırıp indirerek. Ardından beni gömüşünü hatırlayıp, kollarımı üstten bir tavırla göğsümde bağladım. "Hani benim postumu yere sererlerdi de, benim bildiğim kızlardan değillerdi?"

"Ha," dedi Melih hızla. "Bedenen ateş gibiler tabii!"

Alp Aslan, Melih'in kucağında Ardıl Erce'nin olmasını umursamadan dizinin üzerinden çektiği ayağını hiddetle Melih'in sağ baldırına geçirdi. Ayağını "Lan it!" söylemi takip etti. "Daha kızları birbirinden ayıramıyorsun!"

Melih, Ardıl Erce'yi tekrar tavana doğru yükselttiğinde gözlerim korkuyla Ardıl Erce'yi takip etti. Hayır, lojmanın tavanı kadar boyu varken çocuğumu fırlatmanın manası neydi? "Yalnız ben ikizleri," dedi, şuh bir tonlamayla. "Her türlü birbirine karıştırmayı severim!"

Neyi ima ettiğini anlayınca gözlerim irileşti. "Allah senin belanı vermesin!" dedim, mahalle kavgasından fırlamış gibi. "Allah senin tependen bakmasın, e mi Melih!"

Hiddetle salondan çıkışım bel altı muhabbetleri duymak istemediğim içindi ama Ardıl Erce, Melih'in kendisine "Hepsini ben sana öğreteceğim, kısa dipçik!" deyişlerini, ne yazık ki tüm gün dinledi... Kısa dipçik olan 7.65 muhtemelen ömrünü taramalı bir tüfek olarak idame ettirecekti... Bense manasını düşünmek bile istemedim!

Hiç yılbaşı kutlamayan, tüm yeni yılları yalnız başına göğüsleyen benliğim ilk defa bir yeni yıl heyecanını sonuna kadar hissetti. Vildanlar birlikte bir şeyler yapmakta diretse de, kalabalıklardan gına geldiği için Alp Aslan'la evde kalmayı tercih ettik. Diğer günlerden kimse için bir farkı yoktu ama bana sorulursa, Ardıl Erce ile birlikte oynayan Alp Aslan'ı izlemek bir insana tüm sahne şovlarından daha fazla dinamiklik sağlardı.

Sıradan şekilde yemeğimizi yedik. Salondaki köşeli koltukta döne döne serildik. Ardıl Erce'nin Alp Aslan'ın kendi yaptığını öğrendiğim minik aslan figürüyle yiyişmesini izledik. Aslan figürünü ne zaman görsem "Bize zaten bir şey yok!" diye söylenmemi de bir klasik olarak sergiledim.

Alp Aslan'ın "Hayatında benim gibi bir odun varken, daha fazlasını istemen gözlerimi yaşartıyor," sözüne katılana kadar güldüm.

Gece saat on ikiye doğru gelirken, koltuğun uzun kısmında göğsümde yatan Ardıl Erce ile birlikte çoktan mayışmış bir hâldeydim. Alp Aslan sol bacağımı kendisine doğru çekerken, "Yemin ederim, kendi kendimi yerimden etmişim!" diye söylenmeden edemedi.

Göğsümde gözlerini kapatmış olan Ardıl Erce'yle gülümserken, sağ elimle Alp Aslan'ın saçlarını karıştırdım. "Hani," dedim uzata uzata. "Her sene bir çocuk yapacaktın, yiğidim?"

Saçlarından çektiğim elimle, koltuğun üzerinde duran telefonuma uzandım. Zamanı dondurmayı sevdiğim bir andaydım. Kamerayı açıp telefonumu havalandırdığımda Ardıl Erce göğsümde uyuklarken, bacağımda yatan Alp Aslan ayağıma sarılmış bir hâlde çoktan gözlerini kapatmıştı. Genişçe gülümsememe "Yalnız bebeğim," söylemi karıştı. Başparmağımı usulca ekranın üzerinde kaydırıp, fotoğraf çekmek için dokundum. "Şimdiye kadar hiç korunmadık..."

Dışarıda havai fişek seslerine karışan silah sesleri, zihnimde patlıyormuşçasına yankı yaparken 2023'ün ilk fotoğrafında yediğim gollerin hepsi de yüzümden okunuyordu.

Kimsesiz bir çocuk ve yetişkin olan Jülide Erbaş olarak; Jülide Şahin olmaya karar verdiğim günden sonra, kimsesizliğin ne olduğunu bir daha hissedemeyecek kadar aşkla sarındığımda yeni hayatımla bir kez daha yüzleşmiş bulundum.

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM VIII
DAİMÎ HASRETE YOLLUK KATMAYA ÇALIŞMAK

"Mahşer gününde dahi kavuşmak üzere yemin veren sevdalılar, hasretlerine yolluk katmakla mükelleftir."

ALP ASLAN ŞAHİN

Evde kaldığım tam tamına iki ayı, kendime, kendimden daha çok Hevybanû'ya zehir edişimin hiçbir açıklaması yoktu, pişmanlığın faydasının olmadığı gibi. Belli bir müddet sonra tahammül sınırlarım, kendi benliğime karşı bile tükenmişken Hevybanû'nun kötü, hoşnutsuz, huzursuz davrandığım anlarda bile bana ayak uyduruyor oluşu daha kötü hissetmeme neden oldu. Sonuç olarak, ailesiyle sorunları olan, uyum sağlayamayan, daha doğrusu sağlamak istemeyen taraf bendim. Ben böyleyken, Hevybanû'nun *"Aman sıkıntı çıkmasın!"* diye verdiği tüm uğraşları bizim aramızda çıkan sıkıntıyla son buldu.

Muzo'nun abuk subuk konuşması, konuştuklarının Hevybanû'da bambaşka çağrışımlar yapması, nereden bakarsanız bakın kendinizi kötü hissettiriyordu. Ama yine de hepsi benim suçumdu. Kendime kaç kez; "Çocuğundan bile rol çalamazsın, hayvan herif!" diye söy-

lendim, bilemiyorum. Her seferinde kendimi uyardım uyarmasına ama yine de yapacağımdan geri kalmadım. Bir insan düşünün ki, kendi çocuğu eşinin yanında uyuyor diye rahatsız olsun! İşte o insan, tam tamına iki aydır bendim.

Hevybanû; Ardıl Erce'yi o kadar farklı ve o kadar sınırsız seviyordu ki Ardıl Erce'ye sunulan sevgiyi bile kıskandım. Kendi annemin, babamın ve kardeşimin bizim evde oluşuyla birlikte Hevybanû'nun Ardıl Erce'yi sevişinin arasında gördüğüm fark sürekli gözüme battı. Bu yüzden Ardıl Erce ne zaman Hevybanû'nun koynunda uyuyakalsa alıp beşiğine taşıdım. Sırf Hevybanû bana kalsın diye, sırf Ardıl Erce'den artan sevgi kırıntısına biraz da ben bulanayım diye...

Hevybanû yaptıklarıma tepki vermedi. Hatta dillendirmese de anlayışla karşıladığını hep beni göğsüne çekiştirmesinde hissettim ama evdekilere atamadığım her tribi ona atışım ve bastıktan sonra fark ettiğim açık yarası; Hevybanû'nun tüm duygu durumunu bozdu.

"Evimden soğudum!"

Tam tamına böyle demiştim. Hayatı boyunca kurabildiği bir yuvası olmayan, ailesinin yuvasından bile isteye atılmış olan yaralı bir serçeye; direkt onu hedef almamış olsam da evimden soğuduğumu dile getirmiştim. Suçu kendisinde bulabileceğini o an hiç düşünemesem de, takındığı tavrı fark ettikten sonra hiç huyum olmamasına rağmen binlerce kez özür dilemek istedim. Çünkü benim *"Evimden soğudum!"* demem, *"Evim bildiğim senden soğudum!"* dememle eş değerdi ve ben bu ayrıntıyı ancak iki üç gün sonra fark edebilecek kadar it bir heriftim!

Normal şartlarda, peşimden gizli saklı bir yerlere geldiğinde bana güvenmediği için kızacağımı ben, hatta peşimden gelen de biliyorduk. Ama doğru olmadığı hâlde kendisinden soğuduğumu ima ettiğimi sandığı ve iki aydır bebeğimiz yerine sürekli beni pışpışladığı için sesimi çıkaracak yüzü kendimde zerre bulamadım. Çünkü hayatı komple değişen bir canlı varsa, o canlı Hevybanû'ydu. Bana ses çıkarmıyor oluşu zorlanmadığını değil, aslında sadece benim onu kendiliğinden görmemi beklemesindendi. İşte ben bunları hep

çok geç fark ettim. Ta ki Hevybanû karşıma geçip *"Devam etmek istemiyorsan..."* diyene kadar aymazlıklarım devam etti.

İki ay boyunca, yaşadığım tek sıkıntı evimde kalan insanlarla olsun isterdim. Aylar öncesinden istihbaratı alınmış bir lojman saldırısı planı hayatımı sikip attığı için de, evde taşak altı bir suratla gezdim. Yeni yılın ilk ayının son haftası düzenleyeceğimiz operasyonun büyüklüğünden gerilip, yine evde suratımı astım ve ben tüm bunları yaparken, eve sürdüğüm yüzümden sadece tebessüm bekleyen bir kadın vardı...

"İyi bir asker, her zaman girdiği durumlardan şerefiyle sıyrılmayı bir şekilde cebinde taşır, koçum!" Tam olarak böyle demişti Adnan abi, birlikte ilk çıktığımız sınır ötesi operasyonda. "Son âna geldiğinde, kurtarmak istediğin canın değil sadece yaşama sebebin olan şerefin kalır ama aslanım... Her ne kadar iyi yetiştirilmiş bir asker olursan ol, kendi iç savaşlarında yüzüne karalar bulaşırken, damarından akan kanın evinin fertlerine sıçrar!" Kendi kanı en sevdiğinin yüzüne çoktan sıçramış olmalıydı ki acı içinde gülmüştü. "Bu yüzden aslanım, evim dediğin yere koyduğun fert kanına bile şükredeninden olsun. Olsun ki bir damlan da ziyan olmasın..."

Kısacası *"Yâri yâr olanın yâr sarar yarasını, yâri yâr olmayanın felek siker anasını,"* demek istemişti ama o gün toy bir adamken anlamadığım nasihati, Hevybanû'yu kan içinde bıraktığımda ancak anladım. Dilinden dökülen her şükür ise yüzümdeki karaları aka buladı.

Gecenin bir yarısı geleneğim olarak "Hevybanû!" diye seslendiğimde, nefesli gülümsemesiyle omuzları sarsıldı.

Sesli soluğunun arasında "Kocamı öldürmeye nasıl ikna oldum?" diyerek, bedenini bana doğru çevirdi. Yılbaşı gecesi *"Hiç korunmadık ki!"* söylemimden sonra sık sık beni öldürme planı yapmaya başladığını biliyordum. Bu yüzden yattığım yerden gülümsemekle yetindim. Bedeninin sağı tamamen üstüme serildiğinde burnu boyun girintime girmişti. Bulunduğu yerde derin bir nefes daha alırken, üstüme tamamen yerleşti. "Yok, vazgeçtim." Zehirli barut kokusunun, Hevybanû'nun kaybetmeyi göze alabileceği bir şey olmadığını bildiğimden içtenlikle gülümsedim. Yüz verdikçe daha fazlasını isteyen bir hayvan olduğum için sağ elim üzerinde

varla yok arası duran beyaz geceliğin altına doğru ilerledi. Kalçasıyla, kavislenen poposunun sınırında parmak uçlarım bir tüy misali aşağı yukarı salındı. "Alp Aslan!"

Sol elim sırtından çekilip, amaçsızca açıldı. "Alışmadık götte don durmuyor, bebeğim!" dedim, zeytinyağı gibi üste çıkarak. "O kondomu da kim icat ettiyse varoluşunu sikeyim!"

Göğsümde duran başını yükselttiğinde burun buruna geldik. Uzanıp, dudaklarına bir öpücük kondurmam saniyelik bir olaydı. Ben gülümsedim ama Hevybanû'nun karanlığa aldırmadan kaş çattığını da görebildim. "O zaman benim yöntemime geri dönelim!" dedi, aksi bir tonda. "Spiral mis gibi. Akarı kokarı yok!"

Başımı yastığın üzerine geri saldığımda, yüzündeki hoşnutsuzluk yüzüme geçmişti. "İstemiyorum," dedim, mızıkçı bir tonda. "Kondomla sevişmeyi de sevmiyorum..."

Boğazından şuh bir kahkaha dökülürken, bedenini üstümde oturur pozisyona getirdi. İçimden bir *"Şimdi sıçtın!"* nidası yükseldi. Çünkü kucağımda oturan Hevybanû; fazlaca sevdiğim, hayranı olduğum, aynı zamanda da kontrol yetimi kaybettiğimin resmiyeti demekti. Önce şahlandıracak, sonra da *"Madem korunmuyorsun, banyoya bir kalıp sabun al!"* diyecekti! Ellerim, üzerindeki gecelik kalçalarına kadar sıyrıldığı için rahatça bacaklarına yerleşti. "Lojman sevmiyorsun," dedi, ılıman, çiçek gibi bir tavırla. Tedirgin olduğum için hafifçe boğazımı temizledim. "Korunmayı da sevmiyorsun..."

Sevmediklerimi mi konuşacağız diye düşünürken, iki eliyle üzerindeki geceliği sıyırdı ve odanın içerisine attı. Gözlerim hiddetle kapanırken, dilimden bir "Hassiktir," döküldü. Zaaf... Hevybanû, on kat giyinik bile olsa benim zaafımdı. Çıplak, kucağımda oturan Hevybanû ise içimden geçecek oluşunun ilanıydı. Gözlerim kapalı bir hâlde, ezbere bildiğim yolda ellerim beline tırmandı. Belinin hâlâ bu kadar ince kalabilmesine de içimden ayrıca sövmeden edemedim.

Adonis kaslarımın üzerine yaslanan sağ eli usul usul sol göğsüme doğru tırmanmaya başladı. "Yeryüzünde sevdiğin ilk canlı olarak, daha sevgi dolu bir insan olman için ne yapabilirim?"

Mesela üzerinde kalçalarını oynattığı çamaşırımdan beni kurtarıp, cehennem ateşine davet edebilirdi ama bu beni, kendisi haricinde daha sevgi dolu bir insan yapar mıydı, bilemedim. Dudakları sol göğsüme dokunduğunda, kesik bir nefes aldım. Nefesime karşılık, dili mememin etrafında bir tur döndü. Ardından biraz aşağıya kaydı. Orada biraz durup, sıcak nefesini kaslarıma doğru üfledi. "Hadi ama..." dediğinde, ses tonunda ısrarcı bir talep vardı. "Söylediğine göre, aşağı mı ineyim yukarı mı çıkayım, karar vereceğim..."

Belindeki ellerimin baskısı artarken gözlerimi açtım. "Ne istersem yapacak mısın?"

Ellerini göğsümde sürüye sürüye bedenini dikleştirdi. Arkasında olmasam da kalçasının havalanışı zihnimde boy gösterince, ağırca yutkundum. Ellerini bedenimden çekip, kendi saçlarına attığında ikimiz de aynı anda alt dudağımızın ırzına geçtik. "Yalnız bebeğim," dediğinde, sesine değil de daha çok çıplak göğüslerine odaklanabildim ve bu hiç iyiye işaret değildi. Gözlerimi tekrar yumdum. Bedenini hafifçe bir sağa bir sola oynattığında, nefesim bir tık kesildi. "Senin daha sevgi dolu bir insan olman demek, benim istediklerim gerçekleşecek demektir..." Gözlerimi, kucağımda çıplak oturduğu için asla açmamam gerekirdi çünkü yan çizerse işin sonu hiç iyi bitmeyecekti ama isteklerinin olduğunu öğrenmem gözlerimi açmama neden oldu. Meraklı bakışlarıma gülümsediğinde, gülümsemesi bile varlığımı silkti attı. Ellerini saçlarından çektiğinde, çıplak omuzlarına dökülen saçları ve onları elime dolamamı haykıran zihnim, ortalığı toz duman etti. "Sen göreve gittikten sonra işe döneceğim..." Ne dediğini zerre idrak edemedim ve ne söylüyorsa, hoşnut olmayacağım belliydi. "Ve yine sen görevdeyken, tekrar hamile olduğumu öğrenmek istemiyorum. Bu yüzden..." Eğilip, çamaşırımın başladığı yere dudaklarını yasladı. "Ya kondomla sevişmeyi seveceksin ya spirale katlanmayı..." Dili çamaşırımın bel hizasında sağ kasığıma doğru ilerledi. "En az iki sene çocuk talep etmemeyi de öğreneceksin..." Elleri çamaşırımın beline yerleştiğinde afalladım. Zihnimi çalıştırmam lazımdı ama konuşmayı unutan yerlerim vardı. Mesela dilim; sadece Hevybanû'nun bacak arasında olmak istemeseydi, inkâr yollarını çoktan dillendirebilirdi. Hevybanû; çamaşırımın bel

lastiğini tutar bir hâlde yüzüme bakıp, genişçe gülümsedi. "Devam mı ediyoruz sevgilim yoksa sen banyoya gitmek ister misin?"

Ağız dolusu küfretmek istedim ama geri tepecekti, biliyordum. İstediklerini vermezsem, bir şekilde alacağını da bildiğim gibi! Ama çok yanlış bir zamandaydık çünkü benim gardım çoktan yere serilmişti. Şerefimi kurtaracak bir çıkış yolum olması lazımdı ama değil cebim, zihnim, dirayetim neyim varsa boşalmıştı. "Bebek!" dedim yüksek bir sesle, akli dengemi çoktan kaybettiğimi belirtircesine. 7.65 kendisinden alelade bir bebek gibi bahsettiğimi işitseydi, *"Senin yapacağın babalığı sikeyim,"* bile diyebilirdi. Zira ismini de ben koymuştum ama benim yüzümden çocuğumun birçok başka sıfatı da olacak gibiydi. "Bebek daha çok küçük! Ne işi?"

Hevybanû gür bir kahkaha atarken, çamaşırımın lastiğini hiç de hoş olmayan bir şekilde bıraktı ama lastiğin tenime çarpan yanmasını kasıklarımın yanmasından ötürü hissedemedim bile. "Her sene sana bir bebek, orduya da bir asker yetiştirecek değilim ben, Alp Aslan!" Sağ el parmaklarının tersini çamaşırımın üstünden bacak arama doğru kaydırdığında dişlerim sıkılmaktan nasıl kırılmadı, anlamadım. "Yazık," dedi, yalandan acı çekercesine. Beliren damarlarımın üzerinde parmak uçlarını gezindirdi. "Vallahi bu çocuğa da yazık..."

İçimden sürekli *"Kendine gel amına koyayım!"* diye azar çeken bir tarafım olsa da, siktir olup gideceğimi ve iki aydır benim yüzümden sikik gibi yaşadığımızı bildiğimden havlu attım. Hevybanû'nun karşısında ilk defa havlu atmış değildim ama "Senin gelmişini geçmişini seveyim, Hevybanû!" diye bağırdığımda, attığı kahkaha sayesinde bu seferki yenilgimden oldukça eğlendiğini fark ettim. Kahkahası yüreğime sızarken, eli de çamaşırımın içine sızdı. 7.65 doğduğundan beri içmediğim sigara beynime hücum etti. Ben sigaramı keyifle içseydim ve Hevybanû, beni öyle sömürseydi... Çok yakın ama 7.65 büyüyene kadar aynı zamanda çok uzak bir hayaldi! Sağ elimi saçlarına attığımda, yüzüne sürüdüğü uzvum; bayram yerini keşfe çıkmış gibiydi. Hevybanû'nun ağzı hem bayram yeri hem cehennem ateşinin ön gösterimiydi. "Böyle," dedim nefes nefese kalmış bir hâlde. Aslında, güzel ağzını veyahut dilini

biraz uzaklaştırsa cümle kurabilecektim. "Böyle kurtulabileceğini zannediyorsan..." Dudakları hayalarıma kayınca, "Hay senin!" diyebildim ancak. Edebileceğim küfür bile zihnime düşemedi! Göt düşürecek muamelesine devam ettikçe, boğazım kurudu. Nefesim hırıltılı bir hâle dönüştü. Saçlarını kavrayan elim, hayatım boyunca kendisine hiç uygulamadığım kuvveti sergiledi. Işık göründüğünde, boğazımdan hırıltılı bir inilti döküldü. "Dur," dedim ya da diyebildiğimi düşledim ama çok da emin değildim. İçine boşalmamı istemeyen biricik karım, baskınlığını konuşturup ağzına boşalmamı sağladı. Zihnimdeki bulutlar henüz dağılamamışken, üstüme gerisin geriye tırmandı. Boynumu esnettim ama bir insanın ağzının kenarını elinin tersiyle silerken bile muazzam iç gıcıklayıcı bir şuhlukta olması nefesimi düzene sokmama yardımcı olmadı. Diz kapaklarının üstünde, bedenimin yanında açtığı iki bacağıyla birlikte yüzüme doğru tırmandı. İki elimi bacaklarının altından geçirip kalçasını yüzüme doğru kaydırdığımda, bile isteye nefes eşliğinde gülümsedim. Dudaklarımı İmre'nin hatırası olan dikiş izlerine değdirdiğimde beli kavislendi. "Bana biraz hamam macerandan bahsetmek ister misin?"

Sol elini saçına attığını gördüm. Sağ eli ise göğsüne kapanacakken duraksadı ve "Ne?" dedi tiz bir tonda. "Ne diyorsun şimdi?"

Burnumu kokusunu çekercesine kasıklarında dolandırdığımda gerçeklikle tırmanmaya çalıştığı o zirvenin arasındaki engebeli yoldaydı. "Beni ilk ne zaman kıskanmaya başladın?"

Burnum tam çiçek gibi açılan kadınlığına sürtecekti ki, göğsüne bir türlü atmasına fırsat vermediğim eli saçlarıma yapıştı. "Allah aşkına!" derken, etmemeye yeminli olduğu tüm küfürlerini bir bir sıraladığının farkındaydım. "Sırası mı şimdi?"

Saçımı çekiştirmesine aldırmadan "Hıhı," diye mırıldandım. Dudaklarımdan önce dilim ulaştı, çiçek bahçesine. Saçımı çekiştiren eli, beni kendisine daha çok bastırdığında suya doymuş kediler gibi dilimi geri çekip gülümsedim. "Hamam, diyorum... Hani beni bastın ya, diyorum..."

Allah var yukarıda, çok değil taş çatlasın iki sene öncesini düşünecek olsam, Hevybanû'nun yaptığıyla dağı taşı yerinden oynatıp; *"Madem bana güvenmiyorsun, siktir git o zaman!"* diyeceğimi

adım gibi biliyorum. Karakterime baktığımda değişen hiçbir şey yoktu ama ilişki dengeleri tam olarak böyle bir olay döngüsü oluyormuş. Eğer ki siz birden fazla hata yaparken karşınızdaki insan pirüpak kalmışsa, ilk hatasında kıçına bir tekme de siz vuramıyormuşsunuz. Ben adımın uzunluğunda hatalar yapmış bir adamken, Hevybanû genel manada bana karşı duruşunu hiç bozmamış bir kadındı. Ha, bir de burnu düşse yere almayacak bir kadını peşimden sürüklemiş olmanın hastalıklı gururumu okşaması yok dersem yalan olurdu. Hevybanû; benim için utanmayı göze alabilecek kadar bana sevdalanmıştı ve bunu bir kere daha, iki çocuktan sonra bile hissedebilmek arlanmaz erkeklik gururumu şahlandırıyordu.

"Kıskanmıyorum ben seni!" söylemiyle, başımı yastığa gülümseyerek geri bastırdım. Gözleri sorgularcasına kısıldı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi, öfkeden tükürüklerini saça saça. "Beni böyle bırakacak değilsin ama üzerime oynamayı seviyorsun..." Sol kaşım *"Öyle mi?"* dercesine havalandı. Birkaç saniye yüzümü inceledikten sonra "Alp Aslan," dedi yalvarırcasına. İki eliyle yüzünü sıvazladı. "Bana şimdi kazık atarsan, sana yağmurlu havada su vermem valla!"

Yattığım yerden omuzlarımı kısarken, yüzündeki ellerinin parmak arasından hareketlerimi takip ettiğini fark ettim. "İtiraf et diye bekliyorum, bebeğim..." diyerek, kaşlarımı muzipçe havalandırıp indirdim. "İtiraf et, devam edeyim."

Yüzündeki ellerini saçlarına tırmandırırken, sinirle çenesini sağa sola hareket ettirdi. "Özür dilerim!" dedi hiddetle. "Oldu mu? Tamam mı? Özür dilerim!" Kuru bir "Cık,' sesiyle, kaşlarımı olumsuz manada havalandırdım. Ben hem özür dilemeyen –bence Ardıl Erce'nin doğumundaki sayılmazdı-, hem de özrün gerekliliğine inanmayan bir insandım. Hevybanû, sesli bir nefes verirken suçlu bir çocuk gibi elleri önüne, çenemin altına düştü. Sağ elinin başparmağını çenemdeki çukura yerleşti. Gözleri de çeneme yerleştirdiği parmağımın üzerinde kalırken, "Benden soğuduğunu yüzüme söylemene rağmen, gönlüm inanmadı," diye mırıldandı. Sol yanağının içini dişleriyle sıkıştırdı. "Gelip görürsem, yanında kalacak kadar gursuz olmam diye şey ettim."

"Bazen gerçekten geri zekâlı olduğunu düşünüyorum," dedim dan diye. Bakışları şaşkınlıkla yüzüme döndüğünde, sinirle gülümsedim. "Beni evden çıkmadan önce zarfladın ama yüzüne söylemedim diye bir kez de arayarak sormayı kendine yediremedin!"

"Ben sen değilim!" dedi, aksi bir tutumda. "Masaja gideceğim, deseydin peşine takılmazdım. Sen, masaja gideceğim, âlemlere akacağım, dedim diye Paris'e gelmiş adamsın!"

"Ben sürpriz yapmaya gelmiştim," dedim, sanki kıskançlığını kabul edemeyen benmişim gibi.

"Tamam, ben de sürpriz yapmaya gelmiştim o vakit!" Gözleri hinlikle kısılırken, alt dudağının üzerinde hızla dilini gezdirdi. "Keşke," dedi ve ellerini omuzlarım ile boynumun arasındaki yolda gezdirdi. "O mendebur yerde seni kışkırtsaydım da bir güzel seviş-seydik..."

"He!" dedim aksileşerek. "Sonra Muzo yine kapıyı çalsaydı ve ben de o kapı kulpunu onun götüne soksaydım!"

Gülümseyen yüzünü bana doğru eğince, dudaklarıma önce varan dolgun göğüsleri oldu. "Ben," dedi ellerini saçlarımın arasında gezdirerek. "Buradayım sevgilim. Hani değerlendirsen mi?" Bacaklarının altından geçirdiğim ellerimle kalçalarını avuçlarken, dudaklarımı tekrar cehennem yerine döndürdüm. Hevybanû dikleştirdiği bedeninin dengesini arkaya bacaklarımın üstüne attığı elleriyle sağlarken, ben cehennem ateşine nefes olmaya çalışan suyunu içip, kuraklığın hüküm sürmesinin peşindeydim. Tabii benim bok yemem ve Ardıl Erce'nin yükselen sesi sayesinde tüm yangın Hevybanû'nun içinde patladı. "Alp Aslan!" dedi, alt dudağını kanatırcasına ısırarak. "Bana attığın kazığı sakın unutma, Alp Aslan!"

Üzerimden öyle bir doğruldu ki, boğazıma denk gelen sağ diz kapağı umurunda dahi olmadı. "Geri dön!" diye bağırdım, gülerek arkasından. "Ben burada seni beklerim... Hatta başka pozisyonlar da deneriz!"

Tam odanın kapısından çıkacakken geri dönüp, şifonyerin üzerinden aldığı parfüm şişesini kafama fırlattı ve ben Hevybanû haricinde işleyen, saat gibi çalışan reflekslerime bir kez daha dua ettim. "İt herif!" dedi hiddetle. "Oğlumun beşiğinde yatacağım bu akşam!

Sen de sabaha kadar *'Beni seven yok mu?'* diye kendi oğlunla anırırsın!"

Her ne kadar ardından hoyrat bir kahkaha atsam da, neredeyse yarım saat geçmesine rağmen Hevybanû geri dönmeyince, seve seve ayaklandım. Şaka yaptığını zannederken, sırf bana inadından aşağı yukarı katlar arasında gezinebilen beşiğin yatağını en alt kata çekip, park yatak hâline dönmesini sağladıktan sonra içine yattığını görünce ağzım hayretle açıldı. Gecenin bir yarısı en âlâ bubi tuzağından dahi daha meşakkatli bir uğraş olarak 7.65'i uyandırmadan, Hevybanû'yu beşiğin içinden çıkarmak da bana kaldı!

Gidiş günüm yaklaştıkça gerginliğim daha da arttı ama ağzım bir kere yandığı için Hevybanû'ya asla surat yapmadım. Yaşam tarzımı zaten kabullenen ve sindiren bir yapısı varken, kendisini pişman etmem demek benim daha çok pişman olacağımın kanıtıydı ama yine de gitmeden önce Hevybanû'yu bin kez tembih etmeden duramadım.

"İstersen bir tane de Ardıl Erce'nin bezine yerleştiriver!" İşittiğimi idrak ettiğimde duraksayıp, bir elimdeki kısa dipçik silaha, bir de gülümseyen yüzüne baktım. "Hatta fotoğrafını çeker, *'Namımı belimdekinden aldım!'* açıklamalı post atarız."

Başımı sabır dilenircesine sağa doğru savururken, "Taşak geçiyorsun," dedim huysuzca. "Normalde gülerdim ama havam müsait değil..."

Bana doğru adımlamaya başladığını yandan gördüm. "Aman kocacığım," dedi, hülyalı bir tonda. "Benim ne haddime..." Ardından hafifçe kıkırdayarak, ellerini arkadan boynuma sardı. "Benim bir tarafıma ne zaman bir adet silah sokalayacaksın, sadece meraktayım..."

"Hevybanû," diyerek, başımı sağ omzuna doğru gerisin geriye yasladım. Ardından derin bir soluk alıp gözlerimi kapattım. "Seni babama mı götürsem?"

"Neden aşkım?" derken, huylandığımı bile bile ayaklarının ucunda yükselip, enseme bir öpücük kondurdu. "Bana mı güvenmiyorsun, nöbet tutan çocuklara mı?" Dudaklarını ensemden çekmeden, burnunu saçlarımın arasına daldırdı. "Ya da OHÂL var da ben mi bilmiyorum, sevgilim..."

"Gerilmiyor musun?" dedim düşünceli bir mırıltıyla. O arada elimdeki silahın emniyet kilidini kapattım. "Herhangi bir durumda, kilidi kontrol etmeyi ve en önemlisi açmayı unutma lütfen... Fişek yatağını dolu bıraktım bak, gözünü seveyim."

Nefesi enseme yayıldığında, dilinin ucuna ne geldiyse yuttuğunu hissettim. "Aşkım, sen hep gidiyorsun," dedi, *"Yapma,"* dercesine. "Ben de hep seni bekliyorum. Ama bak," dedi ve hızlıca enseme bir öpücük daha kondurdu. "Bu sefer çok uslu duracağım, Ardıl Erce'ye sözüm var... Hem lojmanda kalıyoruz. Girişler çıkışlar sabit. Altımda arabam, yan blokta Nurhan ve sen evden çıktığın an; Ardıl Erce'ye sürünme talimatını vermek üzere hazırda bekleyen Zifir var..." Neşeli kıkırtısı ensemdeki tüm tüylerimi havalandırırken, enseme birkaç kez ardı ardına öpücükler kondurdu. "Bundan iyisi Şam'da kayısı be bebeğim. Paşa karısından hâlliceyim!"

Tereddütle "Babam?" dedim tekrar.

Sabrı bitmek üzere olmalı ki sesli bir nefes eşliğinde "Alp Aslan, bizim bir bebeğimiz var!" diyerek önüme geçti. Elimdeki silahı alıp komodinin üstüne bıraktı. "Onun da sağlıklı ve en önemlisi kendisini güvende hissettiği bir ortama ihtiyacı var! Burası onun evi..." Başını hafifçe eğerek, genişçe gülümsedi. "Burada seninle anıları var... Her yerde bir izimiz var... Sen her göreve gittiğinde, ben çıkrığımı toplayıp bir yere mi göçeceğim?" Yüzü huysuzca buruştu. "Ayrıca babamın evde kaldığı mı var? Adam askeriyede yatıyor! İstersen bir ranza da biz edinelim!" dedi ve şüpheyle duraksadı. "Sait babadan bahsediyorsan ama-"

"Hayır," diyerek sözünü kestim ve derin bir nefes aldım. "Melih benimle olacak," dedim ağırca yutkunarak. Birlikte son görevimiz pek hayırlı sonuçlanmamıştı ne yazık ki. "O burada kalsaydı..."

Melih ile en son gidişime takılmamaya çalışıp "Senin nüfusuna geldik ama yine de sen bilirsin," diyerek göz kırptı. "Bize, senden başka kimse gözü gibi bakamaz. Biraz rahatlasan mı?" Onaylamaz bakışları, komodinin üzerine bıraktığı silaha kaydı ve "Bunları ortalıkta görmek istemiyorum, Alp Aslan," diye yükseldi. "Şeytan doldurur bile diyemiyorum çünkü sen gırtlağına kadar zaten dolduruyorsun! Ardıl Erce, elbet bir gün ayaklanacak!" Uzanıp, iki eliyle

yanaklarımı sıktı. "Yürü ya kulum desem, bana bir tabur çocuk yapacaksın üstelik! Çoluk çocuğun olduğu yerde, dolu silah istemiyorum ben de!"

Yanaklarımdaki ellerini tutup, iki avuç içine birer öpücük kondurdum. İçimi artık nasıl çektiysem, ellerinden yıkadığım kınanın kokusu geldi, burnumun direğini kırdı. "O gün," dedim tutuk bir vaziyette, o andan çıkmak istemeyerek. "O günler bir gelsin, ben hallederim..." Neyi halledeceğimi bildiğim söylenemezdi, burnumu avuç içine gömerken. "Sen hep böyle yanımda kal, olur mu?"

Yatağın üzerinde yatan Ardıl Erce'nin mırıldanası tutunca, Hevybanû şevkle gülümsedi. "Oğlum!" dedi yüksek bir tonda. "Beni kıskanacaksın, evet! Ama babanın gideceği zamanlarda değil!" Kıstığı gözlerini bir bana, bir 7.65'e değdirdi muzipçe. "Yoksa, sadece beni yanında istemesine mi içerledin?" Gür bir kahkaha atarken, kollarımın arasına narin bedenini çekiştirdim. Hevybanû'nun bedeni ne kadar narinse, yüreği o kadar çeliktendi. Kollarımın arasına kıstırdığım bedeni ile birlikte yatağa doğru ilerlemeye başladım. Benliğini yatağa devirdiğimde, Ardıl Erce yatakta yattığı için "Çocuk!" diye bağırdı panikle ama Hevybanû'yu sağ kolumun altına alırken, Ardıl Erce'yi sol kolumun altına yerleştirdim.

Dudaklarım önce Ardıl Erce'nin boynunun soluna koştu. Hevybanû, bir mucize gibi kokardı benim için ve ben onun kokusunu, yaşamın baharla can bulması olarak nitelendirebilirdim. Ardıl Erce'nin kokusu ise Hevybanû'nun baharının çiçekler açmış hâliydi. Dudaklarım Ardıl Erce'den ayrılıp, Hevybanû'nun boynunun sağına yerleşirken; "Dünyam," diye mırıldandım. "Benim dünyamsınız siz!" Dışım nefes almamın yegâne sebebi olan ikiliye gülümserken, içim *"Ah be kızım!"* dedi! *"Ah be kokusunu bir daha buluşana kadar hiç duyamayacağım kızım! Keşke şimdi seni de soluyabilseydim!"*

***

Gerginliğim gün geçtikçe fazlasıyla artmış olmalı ki, evde olduğum son gün Hevybanû dayanamayıp; "Eve kamera taktırmak ister misin?" diye sordu.

Arsızlığım insanların bildiğinden çok daha fazla olduğu için, hiç utanmadan, üstelik karımın bu konuda geçmişte fazlasıyla canının yanmış olduğunu bile bile "Harbi mi?" diye sordum. "Rahatsız olmaz mısın?"

Hevybanû sakin ama derin bir nefes aldı. "Zaten işe başlayacağım," deyişiyle kaşlarım çatıldı. "Ardıl Erce'nin durumunu henüz çok net planlayamadım ama kime emanet edersem edeyim, bir şekilde emin olmak zorundayım."

"Hevybanû!" dedim uyarırcasına. İş mevzusunu o kadar istemiyordum ki...

"Alp Aslan," diyerek hızla araya girdi. Bu, Hevybanû'nun dilinde *"Uzatma!"* demekti. *"Ben senin işine nasıl karışmıyorsam sen de karışma,"* demekti. "Lütfen uzatma." Kavradığı elimi usulca kucağına çekti. "Ama nasılsa görüyorum diye aramamazlık yapmazsan," dedi tebessümle. "Hayır, rahatsız olmam. Bunu bana güvenmediğin için yapmayacaksın sonuç olarak. Kaldı ki o kameraları ben biliyor olacağım."

"Bir şey yapacak insan, göstere göstere yapmaz, diyorsun," dedim dan diye, yüzünden anlık bir şaşkınlık geçti. "Ama hoparlörle konuşup hovardalık randevusu yaptığımı düşündün."

"Ben," dedi ağırca yutkunarak. Ardından üzerindeki mahcupluğu, tutmaktan vazgeçtiği elimle birlikte attı. "Ben de insanım, Alp Aslan! Sürekli ilgi bende olsun şımarıklığını bırakabilirsen, *'Ooo karım, bebeğimizden çok beni pışpışlıyor. El insaf!'* diyebilirsin belki!"

Hızla ayaklanmasıyla, saniyeler öncesinde elimi tutan elini yakalayıp bedenini kucağıma doğru çektim. "Takılıyorum, biliyorsun," dedim, pişkince gülümseyerek. "Senin sinirlenmen hoşuma gidiyor benim."

Sabır dilenircesine bir nefes alırken, yüzüne sinirli bir gülümseme yerleşti. Elini elimden kurtarıp boynuma sardı. "Çok korkuyorum, biliyor musun?" dediğinde, yüreğimdeki tüm sıkıntılar bir el olup gırtlağımı sıkmaya başladı. Sol elinin tersi yüzümde usulca aşağı yukarı salındı. "Ardıl Erce, bu huylarını senden alacak da..." Bir es verip iç çekti. "Kırkıma varamadan aranızda kalmaktan tımarhanelik olacağım diye..."

"Bundan mı?" dedim, dallamalar gibi. Ben her ne kadar çatık kaşla baksam da, Hevybanû yüzüme ay gibi gülümsemesiyle bakmaya devam etti. "Sen harbi harbi korka korka bundan mı korkuyorsun?"

"Eee tabii, akıl sağlığı tehlikede olan benim, efendi!" dedi, muzip bir ses tonuyla. "Size baba oğul hava hoş tabii..."

Neşeli bir kahkaha atınca, boynunun sağına dudaklarımı yerleştirdim. "Çok özledim," dedim, iç çekerek. "Ben yanınızdayken böyleysem..."

Sırtımdan aşağı salınan eli, saçlarımın arasına karıştı. Ardından dudakları başımın üzerine yerleşti. Bir nefesle, imkânı olmasa da kokumu içine hapsetmeye çalıştı. "Git, uyandır hadi," dediğinde, sesi boğuk çıktı. Başımın üzerine bir öpücük daha kondurdu. "Çıtımı dahi çıkarmayacağım. Dilediğinizi yapabilirsiniz baba oğul..."

Gülümsememle, huylandığı için boynu kısıldı. Başımı zar zor boynundan çektiğimde, yüzüne alttan alttan baktım. Hevybanû'ya nereden bakarsam bakayım, içindeki o asla hayır diyemeyen merhametli tarafını görme şerefine erişen nadir insanlardandım. "Sen hiçbir zaman bir şey demiyorsun ki," dedim içtenlikle.

Kaşları yalandan bir kızgınlıkla çatıldı. "Bak, vazgeçeceğim bak..."

Kaşlarımı hayır dercesine havalandırdım. "Sizin yaptığınız blöfler-"

"Sizden ancak geri döner, Alp Aslan Bey," diyerek, şakağıma hızla bir öpücük kondurdu. "Biliyorum sevgilim. Biliyorum kocacığım. Sen, benim ciğerimi bilirsin..." Eliyle hafifçe sol omzumu sıkıştırdı. "Hadi git, biraz da oğluna sen yokken beni nasıl delirteceğinin tüyolarını ver... İçin soğusun!"

Fırsattan istifade edip kucağımdan kalkınca, ellerimi geriye doğru atarak koltuğun üstündeki bedenimi esnettim. "Mevzu benim içimse," dedim, gerine gerine. "Soğutmak için başka yöntemlerim de var..."

Hevybanû salonun ortasına kadar adımlamış olan bedenini bana doğru çevirirken, sol eli beline yerleşti. Sağ eli boynunda hafifçe gezindi, benim gözlerim de bedeninin üzerinde... Üstündeki krem rengi, ip askılı badisinden büyüyen göğüsleri ne kadar belli olu-

yorsa, altındaki şorttan ezbere bildiğim kalçaları da o kadar belli oluyordu. "O son golü atamayacaksın," dedi kaşlarını havalandırarak. Eli boynunda biraz daha dolandı ve sıcakladığından olsa gerek, üzerindeki badiyi hafifçe çekiştirdi. "Gittiğinde bir elim zaten yüreğimde kalıyor. Bu sefer diğer elim karnımda değil, sadece Ardıl Erce'nin sırtında kalsın..." Boynundan çektiği elini dudaklarına götürüp, çocukça bir öpücük attı. "Yine de istersen, bir hekim olarak korunma yöntemlerini seve seve anlatırım. Karar senin..."

Hevybanû'nun salondan çıkmasıyla, zihnime düşen uygunsuz görüntüleri kovmak istercesine ellerimle yüzümü sıvazladım. "Kalk, Alp Aslan," dedim hiddetle. "Eşeğin kulağına karpuz suyu kaçırıyorsun, böyle giderse bir gün boşayacak; piç gibi kalacaksın!" Oturduğum koltuktan ayaklandım. Salondan çıktığımda Ardıl Erce'nin odasına gidecekken, mutfağa Hevybanû'nun peşine gittim. Lojmana geçtikten sonra edindiğimiz bulaşık makinesinin kapağını açmak için hazır eğilmişken, elim hoyratça kalçasına çarptı. Benim dilimden çıkanlarla eylemlerimin bir olduğu hangi yaş aralığımda görülmüştü ki? "Yavrum," derken, elim beline dolandı. Eğik olan bedeni sabır dolu bir nefes eşliğinde dikleşti. Sol eli karnının üzerine sardığım elimin üstüne yerleşti, sağ eli ise kalçasında duran elimi uyarırcasına tuttu. "Boşamazsın beni, değil mi?"

Hevybanû öyle gür bir kahkaha attı ki, Ardıl Erce bana gerek kalmadan odasından annesinin sesine uyandı. Kalçasındaki elimi tutan elini çekip, dirseğini boşluğuma geçirince boğazımdan boğuk bir inilti döküldü. "Yok!" dedi, uzata uzata, yüksek perdeden. "Seni boşayıp, çocuklarımı üvey anne derdiyle büyütmeye hiç niyetim yok, Alp Aslan; için rahat olsun!" Peşi sıra bedenimi hoyratça mutfaktan dışarı itekledi. "Git! Git çocuğa bak! Yoksa vallahi boğazlayacağım ya!"

Gerisin geriye adımlarken; "Çocuklarım, dediğine göre," dedim, ukalaca, ellerimi iki yana açarak. Aniden tezgâha doğru döndü ve eline geçen ilk şey olan havluyu alıp üstüme doğru fırlattı. Havluyu havada yakalayıp, tezgâhın üstüne doğru geri fırlatırken "Tamamdır," diyerek gülümsedim. "Emrin olur, sultanım. Ben 7.65'e bakarım."

Mutfaktan kafama bir tencere uçmaması için koşar adımlarla kaçarken, ardımdan "Deli çıkacağım ya!" diye söylenmekle meşguldü ama benimle birlikte olmaya kanaat getirdiği gün, ömrümüzün sonunda çoktan delirmiş olacağını da pekâlâ kabul ettiği gerçekti.

İçeriden yükselen zırıltıyı, "Babam!" diye bağırarak, bir nebze bastırma uğraşına girdim. 7.65'in odanın kapısını araladığımda sesi sayesinde yüzümü buruşturmak zorunda kaldım. "Oğlum, bu ne ses ya? Hayır, bu bünyeden bu ses nasıl çıkıyor, anlamıyorum ki!" Beşiğe doğru yaklaştığımda, üzerindeki lacivert zıbından şişik olan göbeği gözüme ilişti ve elimi minik bedeninin üstüne yerleştirip, yüzüne doğru eğildim. "Ağlama, ne olursun," dedim, telaşlı bir tonda. "Anneni daha şimdi delirttim. Ne olur, bir beş dakika sonra ağla! Vallahi kaçacak kadın yoksa..." Kol altlarına yerleştirdiğim ellerimle bedenini sıkı sıkıya kavradım. Kuş kadar bedeni, ellerimin arasında minicik kaldı. Burnumu gıdısına doğru sokuşturduğumda, ağlaması daha içli ama mırıldanma faslına geçti. "Sana bir sır vereyim mi?" dedim, boynuna sulu bir öpücük kondurarak. Ardından boynundan derin bir nefes çektim. "Aramızda kalsın ama sen annenden bile güzel kokuyorsun..." Hızlıca bir öpücük daha çaldım boynundan. "Ama bence seni soysak daha iyi," diyerek, beşiğe geri yatırdım. Bacak arasında bulunan çıtçıtları açtım. "Annene yiğidin malının meydanda gezdiğini kabul ettirmemiz lazım. Seni etsin ki, benim işim de kolaylaşsın..." Fiyatı ebadından büyük olan zıbını, minik kollarına dikkat ederek, başından sıyırıp aldım. Altında bir bezle kalınca, sanki tüm cakası kayboldu. Kaybolan cakasına tezat bir sevimlilik eklenince bünyesine, "İşin iş ha," dedim muzipçe. "Yakışıklılığı kaybetsen, sevimlilikten yürür gidersin sen..." Burnuna hafifçe parmak ucumla dokundum. Oradan minik pembe dudaklarına indi parmağım, devamında ise çenesine... Çenesinde doğduğundan beri var olan ama gün geçtikçe belirginleşen çukura parmağımı oturttum. "Bunu bana hep annen yapıyor," dedim yüzümü buruşturarak. "Bari bu konuda bana ortak çıkmasaydın..."

Çıplak bıraktığım tenini kucaklamadan önce, üzerimdeki siyah atleti de tek hamleyle çıkardım. Hevybanû şayet benim için bu kadar çok *"Tensel temas mühim!"* diye belirtmiş olsaydı, şimdiye bir

düzine çocuğumuz olmuştu! Atletimi beşiğin kenarına yerleştirdikten sonra Ardıl Erce'yi tekrar kucaklarken kendi kendime konuşmaya devam ettim. "Gidişimin denk geldiği gün, annenin benden yüzünün gülmeyeceği anlamına gelir mi?" Ardıl Erce çıplak sol omzuma damaklarını dayayınca, cevabını bilemediğim sorunun onda olmadığını da anladım. Saat gece on ikiyi vurduğu anda, tam da geçen yıl alelacele yapığımız düğünün gününe denk gelmiş oluyordu. Hevybanû özel günler değil, daha çok anlar kovalayan insandı ama yine de eksik hissedeceğini bilmek, içimdeki hayvanı inim inim inletiyordu. Ardıl Erce'nin koyu laciverte çalan gözleri, omzumu emme işlemine devam ederken bana değince gülümsedim. Sol kolunu hafifçe kaldırıp, boğumlarına bir öpücük kondurdum. "Çok emme ha," dedim muzipçe. "Anan façamı almasın sonra yanlış anlayıp da..." Sol kolunun dirsek boşluğuna dudaklarımı bastırıp, kokusunu tekrar tekrar içime çektim. Rahatsız olmuş olmalı ki, omzumdaki emme eylemine son verip hafifçe başını dikleştirdi. "Evet," dedim, tören konuşmasına başlıyormuşum gibi. "Ciddiyet kazandıysak söylemek istediklerim var, küçük bey..." Kırptığı gözleri gülümsememi sağladı ve ciddiyetim biraz sekteye uğrasa da toparladım. "Ben gittikten sonra annen sana emanet..." Yüzümü ekşittim. "Yani... Evin erkeği sensin, haberin olsun. Sonra vay efendim, süt içerken uyuyakalmışım da, duymamışım diye bahanelerle karşıma gelmeyiniz lütfen..." Sırf Ardıl Erce erkek olduğu için ona böyle bir misyon yükleyip, Hevybanû'yu da bir kadın olduğu için emanet ettiğimi fark edince gözlerim irileşti. Sesimi kıstım, Hevybanû duymasın diye. "Yalnız bu söylediğim aramızda kalırsa sevinirim... Yoksa annen ağzıma sıçar benim!" Minimal bir küfür savurmam sonucu başım hızla odanın kapısına döndü. "Son söylediğimi de, ne sen duydun ne de ben söyledim..."

Hevybanû mutfaktan "Sevgilim?" diye seslenince, benden önce 7.65 tepki verdi ve verdiği tepkiyi şok içerisinde izledim.

Önce minik dudakları aralandı, sonra tükürük içerisinde kalmış dili dışarı çıktı ve dudaklarının üzerinde bilinçsizce gezindi. Başı bir sağa bir sola, sesin sahibini ararcasına döndü, en sonunda götürmem

için medet umarcasına benim yüzümde durdu. Gözlerim kısılırken "Arsız," diye mırıldandım. "Hakikaten tam arsızın oğlusun..."

Benden tepki çıkmayınca, Hevybanû meraklanmış olmalı ki koridora çıktı. "Bebeğim?" dediğinde, bence ilk seslendiği insan bendim ama açık duran odanın kapısı sayesinde 7.65'i kucağımda görünce, dilinden gurbetten dönen anasını görmüş gibi içli bir "İh," döküldü. Elleri öne doğru uzanıp, bizden tarafa adımlamaya başladığında, bir yandan da şakımaya devam etti. "Bebeğim, sen uyanmış mıydın? Ben, sen susunca tekrar uyudun sandım..." Minik ama keskin tırnaklarını tenime sürterek, annesine gitme isteğini açıkça belli eden 7.65'i daha fazla kucağımda tutmadım ama Hevybanû; 7.65'i kucakladığında ömrüme bir on sene daha yazdı...

***

Gecenin bir yarısı siktir olup gideceğim için, o gece Ardıl Erce'yi beşiğine kendi isteğimle götürmedim. Yatağın ortasına yatırdığımız 7.65'in bir yanında ben yatarken, diğer yanında Hevybanû vardı ve ikimizin de yüzümüz birbirimize dönüktü. "Bak, yarın yokum," dedim, uyumadığı için hayıflanarak. "Geç oldu. Neden hâlâ uyumuyorsun?"

Sağ eli 7.65'in üzerinde kendisine yer bulurken, gözlerini gözlerimden çekmeden "E gideceksin," diye mırıldandı.

"Eee?" dedim, *"Ne var bunda?"* dercesine.

Sesinin tonunu en alt desibele geçirerek, "Bence sen uyu," diye fısıldadı. "Ben seni, saat yaklaşınca kaldırırım. Uykusuz gitme."

Konuşurken uykusu sesinden akıyordu ama Hevybanû tam inadım inat, kıçım iki kanat cinsinden bir insandı. Sağ kolumu, başının altına doğru uzattım. Eksik parçasının tamamlanmasını bekliyormuşçasına başını hızla kolumun üstüne yasladı. Elimle başından kendime doğru çekiştirmemle, Ardıl Erce'ye biraz daha sokulmak zorunda kaldı. "Cık," dedim, kuru bir şekilde. "Şimdi inadı bırakıp uyuyorsun..." İtiraz etmek için dudaklarını araladı, "Şşş," diyerek konuşmasını engelledim. "Bırak bu sefer gidişim belirsiz olsun. Önemli olan kavuşmamız..."

Burnunun direği sızlamış olmalı ki, kaçmak istercesine gözlerini yumdu. Normalde kafasını kessen de uyumayacak olsa da, yorgunluğu benden taraf olunca taş çatlasın yarım saat içerisinde uyuyakaldı. Bense ömrüm bir on sene daha uzayabilsin diye koynumda yatırdığım iki canımı izleyip, öpüp koklayabildiğim kadar hasretime yolluk kattım.

Hevybanû benim için nefesin somut hâliydi. Ciğerlerime doldu, mübarekleşti. İmre ve Ardıl Erce ile birlikte azizleşti. Nimet oldu, şükran oldu, minnet oldu. Hayatıma kattığı gam, keder bile gurur nişanem oldu. Varlığıyla hayatın toprağına bir kök filizi saldı. O kök, kattıklarıyla toprağın en derinlerine salındı. Yerimin iki cihanda da dolmayacağını bildiğim gibi, yerinin dolmayacağını da biliyordum. Bir bedenden yürek sökülünce yaşam nasıl devam edemezse, biz birbirimizin hayatından küçük molalarda eksilsek bile yaşam sekteye uğruyordu.

Son hazırlıklarımı tamamladıktan sonra evden çıkmadan önce adımlarım gayriihtiyari mutfağa yöneldi. Buzdolabının üzerinde bir ilaç firmasının verdiği, magnetli notluğu ve kalemi görünce gülümsedim. Hevybanû son dönemlerde bir şeyleri unuttuğu için sıklıkla not alarak idare ediyordu, günlük rutinini. Sabah için *"Muhakkak süt al!"* yazdığı sayfayı yırttım. Ne yazarsam yazayım, yazdığımı görünce zaten süt almak aklına dahi gelmeyecekti. Bir müddet ne yazayım diye düşündüm, sonra Hevybanû'yu eşleştirdiğim hayati fonksiyonlar sayesinde, bir gece üç-beş nöbetini esnasında bir erin sırf yârenine okuduğu için fırçalamaktan vazgeçtiğim şiir, o erin sesiyle zihnimde yankı yapmaya başladı.

"Desem ki sen benim için,
Hava kadar lazım,
Ekmek kadar mübarek,
Su gibi aziz bir şeysin;
Nimettensin, nimettensin!
Desem ki...
İnan bana sevgilim, inan,
Evimde şenliksin, bahçemde bahar;
Ve soframda en eski şarap.

Ben sende yaşıyorum,
Sen bende hüküm sürmektesin.
Bırak ben söyleyeyim güzelliğini,
Rüzgârlarla, nehirlerle, kuşlarla beraber.
Günlerden sonra bir gün,
Şayet sesimi fark edemezsen,
Rüzgârların, nehirlerin, kuşların sesinden,
Bil ki ölmüşüm.
Fakat yine üzülme, müsterih ol;
Kabirde böceklere ezberletirim güzelliğini,
Ve neden sonra
Tekrar duyduğun gün sesimi gök kubbede,
Hatırla ki mahşer günüdür
Ortalığa düşmüşüm, seni arıyorum."[1]

"Gün doğduğunda ve kokum sana yâren kaldığında, kokunuzu bedenime cevşen yaptığımı unutma. Ahir zaman tükense, evren yeniden var edilse ve tüm bilim insanları bir araya gelip reenkarnasyonu keşfetse, mahşer yerinde arayacağım canım sensin. Sütünü almayı unutma, bezler hep bende, can eşim."

Notluğu buzdolabının üzerine tekrar yapıştırmadan önce yüzümü sıvazlamak zorunda kaldım. Sessiz sedasız evden çıkarken, geri dönüp uyandırma pahasına sıkı sıkıya sarılmamak için zor dayandım. Tahta kapının önüne çıkıp kapıyı kapatmadan elim telefonuma uzandı. Aramam dördüncü çalışı bulamadan açıldığında Zifir'den yanıt beklemeden "Yukarı çıksana," dedim. Zifir gelene kadar kapının önünde bekledim. Merdivenlerin başında siyah eşofman takımıyla belirdiğinde ise hafifçe tebessüm ettim.

"Abi," derken, yanıma varmış bulundu. "Gidiyor musun?"

Gülümseme eşliğinde "Bu saatte sıcak yatağımdan çıkıp hava almaya gitmeyeceğime göre," dedim, kaşlarımı havalandırarak. Ardından başımla içeriyi işaret ettim. "Hadi geç içeri. Ablanlar yatak odasında. Sen yabancı değilsin, açıver kendine koltuğu..." Başını tamam dercesine sallarken, omzuna elimi atıp hafifçe sıkıştırdım. Başımı eğip, gözlerine odaklandım. "Kuş uçar da çırptığı kanadın

[1] Cahit Sıtkı Tarancı'nın "Desem ki" adlı şiirinden alınmıştır.

sesini duymazsan, Zifir," dedim, baskın bir tonlamayla. "O kuş benim yuvama pislik taşırsa..."

"Bu sefer sen dönmeden, kafama sıkmış olurum," dedi, kati bir tutumda.

Omzundaki elimi başının arkasına yerleştirip, bedenini kendime doğru çekerek "Zekân ablanınkine benzemiş!" dedim, huysuz bir tonda. Ardından ensesinden tutarak, başını hafifçe geri çekip tekrar gözlerine odaklandım. "Yuvam dedim, Zifir! Senin de onların da burnunuz dahi kanamayacak! Ablan burnunun ucunu görebilecek konumda değil, yorgunluktan! Ve sen, içeridekilerden farkın olmadığı için bu evde kalıyorsun! Bekçi köpeğim olsan kapıda nöbet tutardın!" Yüzümü buruşturup, bıkkın bir nefes verdim. "Ev küçük amına koyayım! Bekâr adamsın, özelin olur! Her gün salon köşelerinde yatma diye sana özel oda tahsisi yaptırdım ben!" Zifir, bizim lojmanın altındaki kapıcı dairesi bile denemeyecek kadar küçük, özel ama dayalı döşeli bir alanda kalıyordu. Evde insan istemediğim aşikârdı ama çıkarları için insan kullanmayı da sevmeyen biriydim. Bir insana evlat diyorsam da, ona kapımdaki köpek muamelesi yapmazdım. "Şu pislikler bitsin, olur da gidersek, düzenimizi geniş bir evde kurarız. Kendini dış kapının mandalı olarak görmeye devam edersen, seni artık ablana söyleyeceğim!" Ensesini sıkıştırmamla yüzünü buruşturdu. "Çünkü sen abi değil, abla sözü dinleyen bir yeni yetme oldun çıktın başıma!"

"Abi," dedi, *"Yapma,"* dercesine. Zifir'in sergilediği tavrı sık sık Hevybanû da sergilediği için artık ciddiye alamaz olmuştum.

"Kendi aileni kurana kadar tek ailen biziz," diyerek başımı iki yana salladım. "Senden, kimse için ölmeni istemiyorum! Aksine senden, hepinizin yaşaması için elinden geleni yapmanı istiyorum. İkisinin farkına var! Varmazsan, döndüğümde ben seni ebene vardırırım!"

"Tamam!" dedi, bezgince. "Tamam, anladım."

"Ha şöyle," diyerek, ensesinden tuttuğum bedenini tekrar bedenime yasladım. "Önce Allah'a emanetsiniz, sonra birbirinize..." Başının üzerine bir öpücük kondurdum. Bedenini saldığımda gülümsüyordum. Ardıl Erce'nin Zifir'in yaşlarına geldiğini görürsem

şayet, bir kurban daha kesmek üzere o anda adak adadım. "7.65'i de boşlama! Senin abla kuzusu çıktığın gibi o da ana kuzusu çıkmasın başıma!"

Zifir alt dudağını dişleyerek tebessüm etti. "Sen ne kuzususun peki?"

"Ben hanımcıyım," dedim, kabullenir bir vaziyette. "Hadi," derken sırtını hafifçe sıvazladım. "Hadi gir içeri..."

Omzuma attığım çantamla merdivenlere yöneldiğimde "Allah'a emanet ol, abi," dedi. Başımı *"Eyvallah,"* dercesine sallayıp, merdivenleri ses çıkarmadan inmeye gayret ettim. Çünkü lojmanda yaşam böyleydi. İstemeden de olsa çıkardığın en ufak bir seste, her kapının ardında; *"Benim kapım mı çalınacak?"* diye çarpan bir yürek belirirdi...

Göç, gurbet... Gidene mi zor kalana mı, deseler; her yaşayanın kendisine zor, derdim. Sağ elim sol göğsümü bulduğunda derin bir nefes aldım. Avuç içimle göğsümün üzerine hafifçe vurdum.

"Her şeyden çok; vatandan hep az, Alp Aslan! Hep az!.."

Binanın demir kapısını açtığımda yüzümü gecenin ayazı yaladı. Nöbetçi erlerden biriyle göz göze gelince "İyi nöbetler," dedim ve bir "Sağ ol, komutanım!" işittim. *"Sen sağ ol ki milletin var olsun, komutan,"* diye içimden geçirmeden edemedim. Başımı hafiften çevirdiğimde Tanju'yu yan blokun önünde sigara içerken gördüm. "İçin anasını satayım, için!" dedim alay edercesine. Tanju söylememe gülümseyince, yanına doğru ilerlerken, gözlerim kaldığı lojmanın binasında gezindi ve Nurhan'ı camın ardında görünce gülümsedim. "Eee," dedim ukala bir tonda. "Sevda ocağına düşen, yanarken yâren arıyor tabii bol bol..."

Kıvranırcasına "Abi..." deyince, gülümsemem genişledi.

"Alamadım ifadeni," dedim, arabanın bagajını açıp çantamı arkaya atarken. Aslında Zifir geldikten sonra bir gece dışarı çıkmıştık ama o günün konu ve konumları başkaydı, bugünün bambaşka. Çantamın yanına Tanju'nunki de yerleşti. "Ama borcum borç, bilirsin. Hayırlısıyla dönelim, hallederiz." Tanju *"Sıkıntı değil,"* dercesine başını sallayınca, omzuna hoyrat bir şekilde vurdum. "Hadi, önce gidip pis borçları tahsil edelim..."

Tanju sağ kapıyı açarken, "Yenge?" diye mırıldandı.

"Uyuttum ben benimkileri," dedim gülümseyerek. "Baba olmak kolay değil tabii..." Ben gülümsedim ama Tanju arkamı işaret edince, *"Ne?"* dercesine arkamı döndüm. Döndüğümde Hevybanû'yu lojmanın kapısında görmeyi elbette beklemiyordum. Bakışlarım sorgularcasına yüzüne odaklanırken, adımlarım yanına doğru ilerlemeye başladı.

Ben bir adım attıysam, Hevybanû her zamanki gibi bana iki adım birden attı. Lojmanın bahçesinin ortasında boynuma dolanan kollarının yağlı bir urgandan farkı yoktu. Sıkı sıkıya boynuma doladığı kollarının yanında boynuma dayadığı burnu, kokumu ciğerlerine hapsetmek istercesine derin bir nefes alınca, gözlerimi çaresizce yumdum. *"Güzelim,"* demeye kalmadan bedenini geri çekti. Dolu dolu olmuş gözlerini görünce kaşlarım çatıldı ama "O gün gelince, beni muhakkak bul," dedi, boğuk bir tonda. Ne ara ardımdan kalkıp, yazdığımı okuduğunu anlamama imkân yoktu ama utanmak yerine mutlu oldum. "Ben, hep seni bekliyor olacağım..."

BÖLÜM IX
DİL LAL, YÜREK TAŞ

"İntikamın soğuğu ya da sıcağı olmaz. Zehir aynı zehirdir ve geçtiği her bir damarı kurutmakla yükümlüdür."

ALP ASLAN ŞAHİN

"Komutanım... Hani sizin şu oğlunuzun bezleri vardı ya..." Evet, dercesine başımı sallarken gözlerimi boşalan dolabımın içerisinde gezdirdim. "Biz onları şey ettik."

"Erdal!" dedim sabır dilenircesine. İki elimi belime yerleştirip, bedenimi kendisine döndürdüm. "Oğlum, bir cephane mermiyi boşa harcamış gibi ne kıvranıp duruyorsun?"

"Şey, komutanım, biz onları istediğiniz gibi bir ihtiyacı olana verdik," dedi telaşla.

"İyi, ne güzel işte," dedim, başımı *"Ne var bunda?"* dercesine sallayarak. "Bezler mi olmadı? Yanlış insana mı götürdünüz? Ne oldu?" Yüzüme bir tebessüm oturdu. "Hoş, *'Olmadı abi,'* desen inanırım. Bizim sıpa o kadar hızlı büyüdü ki ben kendisine aldığım bezleri hatırlayana kadar yenidoğanlıktan çıkmış oldu."

"Şey, verdiğimiz kadın, o gün sizi sormuştu," dediğinde, kaşlarım hızla çatıldı. "Bebeğiniz sağlıklı mı falan diye... İşte, cinsiyeti..."

"Ne saçmalıyorsun amına koyayım?" diyerek hiddetle elimi öne doğru savurdum. "Hepi topu bir hayır yapacaktınız, şeceremi mi döktünüz?"

"Yok," dedi panikle. "İsim vermediydik ama şey..." Havalandırdığı eliyle başındaki kepini düzeltti. Bir insanı bakışla boğmak mümkün olsaydı şayet, şimdiye boğmuştum Erdal'ı. "Sen bayağıdır gelmiyorsun ya... Hanım teyze birkaç hafta önce bir paket getirdi..." Ağırca yutkundu. "Biz tatlı falan mı diye sorduk ama *'Yiğidin, yiğit oğluna...'* falan dedi ve gitti..." Hızla arkasını dönüp, gerisinde bıraktığı, el yapımı olduğu belli olan, gazete kâğıdıyla sarmalanmış paketi aldı. "Ben de ne yapayım, bilemedim. Versem siz kızacaksınız, vermesem ayıp olacak..."

Elindeki gazeteden yapılmış paketi hızla çekiştirip aldım. "Çıksın içinden siktiri boktan bir şey de," dedim sinirle. Dışarıdan bakıldığında öfkeyle yemeğini parçalayan bir yırtıcı gibiydim. "Ben seni 7.65'in başına bekçi yapıyor muyum yapmıyor muyum, o zaman görürsün sen!" Gazete kâğıtlarını yırtana kadar öfkem baki kaldı ama kâğıtlar aralandığında yünden, minik askılı, koyu yeşile çalan kahverengi bir tulum çıkınca duraksadım. Tulumun ardından açık kahve bir bere ve iki de bebek patiği çıktı. Bir de alelade koparılmış minik, beyaz bir kâğıt...

"Allah iki cihanda da evine ve yüreğine ateş düşürmesin, komutan. Rabb'im yâr ve yardımcınız, yoldaşınız olsun. Allah'a emanet olun."

Okuduğumu idrak ettikten sonra rahat bir nefes aldım. Yurdumun insanı, muazzam ince hissiyatlı insanlardı ama işte canımı yoluna serdiğim memleketimi kansızlar da rahat bırakıyor değildi. O kansızlardan, yurdumun insanını, devletimin bekasını korumak da benim ve benim gibi olan nicesinin yegâne göreviydi. İçtenlikle edinilmiş bir duanın huzurunda, paketi kâğıtla birlikte Erdal'a uzatırken "Bunları benim arabayla birlikte eve gönder," dedim. "Kadını da ayda bir muhakkak kontrol et. Bir şeye ihtiyacı var mı, erzak falan... Muhakkak ilgilen. Ha," dedim ve duraksayarak derin bir nefes aldım. "Evde bebek harici başka bir çocuk falan da varsa bilgilerini alıp Zifir'e ilet, lütfen..."

Emir erim olan bir insandan ricada bulunduğum için olsa gerek, Erdal şaşkınlıkla "Komutanım?" dedi. "Şey..." Başımı *"Ney?"* dercesine salladım. "Hani bezleri, sizin oğlana götürmeye eliniz değmedi diye şey yaptınız ama yani..." Sıkıntıyla yerinde kıpraştı. "Daimî bir bağış için uygun-"

"Bağış?" dedim, kaşlarımı hiddetle havalandırarak. "Yardıma ihtiyacı olana el uzatmak, ne zamandan beri lütfetmek oldu, Erdal? İhtiyaç varsa Zifir'e ilet. Zifir ile benim hanım halleder, sana yük kalmaz. Telaşlanma."

Söze "Yok, komutanım," diye başlasa da, baktı ki sabır dilenircesine nefes alıyorum, "Emredersiniz komutanım!" diyerek selam durdu. Emretmeden olmuyordu bazı şeyler tabii ki...

Başımı hayret edercesine savurduktan sonra tekrar dolabıma döndüm. Ardıl Erce doğmadan aylar önce bir hevesle, nasılsa buraya uğrayacağım diye dolaba doldurduğum yenidoğan bebek bezleri vardı. Canım oğlum ani doğumuyla feleğimi şaşırtınca, elimin altında kendisi için hazır ettiğim bezleri aylarca, bir gün bile hatırlayamamıştım. Hatırladığımda ise Ardıl Erce çoktan yenidoğanlıktan çıkmış, bir numaralı beze geçmişti. Tekrar yola çıkacak olduğumda iki numaralı beze geçmiş küçük bir adam olmuş olsa da, dönmeden önce muhakkak Zifir'e bedenini sormam gerektiği de aşikârdı. Tabii en gerekli olan şey ise dönüş yolunu sağlamamdı...

"Hadi," dedim sesli bir nefes eşliğinde. "Yeni gelin hazırlığınız bittiyse..." Sivil bir şekilde Babuka'ya ilk gittiğimiz gibi gidecek, aylar önce konuşlandığımız eve tekrar konuşlanacak ve yemlediklerimizin sevkiyat için kucağımıza düşmesini bekleyecektik. Asıl ağır yük bizde olmasa da risk bizdeydi. "Çıkalım artık..."

Sırtımda bir el hissedince başım ardıma döndü ve Adnan abinin gülümseyen yüzüyle karşılaştım. "Sen," dedi, imalı bir tavırla. "Koca olunca düğün dernekten soğumuştun ama baba olunca hepten evci olmuşsun, aslanım..." Sırtımdaki eli hafifçe sırtıma çarptı, sekti. "Alışırsın, alışırsın... Olmadı, bu sefer en kötü, tahtadan bir fil oyup getirirsin..."

"Kimseyi sırtımızda getirmeyelim de," dedim, ağzımın içerisinden homurdanırcasına. "Ben tahtadan gül oymaya da razıyım aylarca..."

Adnan abi muzipçe başını yüzüme doğru eğdi. "Hanım kıskandı, diyorsun yani?" demesiyle yüzümü buruşturup, kendisinden hafifçe uzaklaştım. "Sen bir de kız olunca gör o zaman! Gör de anla, Adnan abinin neler çektiğini..."

"Yeter ki görelim," derken, ben de onun sırtını hafifçe sıvazladım. Ben; tripten, surattan ya da naz, niyazdan gocunacak, kaçacak adam değildim. Hoş, Hevybanû da bunları yapan bir kadın değildi ama bir gün yapmaya karar verirse, *"Bana verdiklerinin karşılığını istiyor,"* der, dışarı çıkacak dilimi koparıp götüme de sokabilirdim. Zihnimden geçenlere inanmak pek mümkün olmadığı için, hâliyle yüzüm daha da buruştu. Kendi düşündüğüme kendim inanmazken, Hevybanû'nun bu düşüncelerin ihtimaline güvenip bana trip yapmasını beklemek de tam benim aymazlığımdı. "Hadi..." dedim tekrar, sıkıldığımı belli eden bir tonda. Kendimden sıkıldığımı kimse anlamadı tabii. "Hadi, gidelim artık..."

Eski rotamıza sadık kaldığımızdan, yine önce Cizre sınırına, Cizre'den Musul'a, Musul'dan Kerkük'e, Kerkük'ten Babuka'ya varıp, nefret ettiğimiz yerleşik hayata geçtik. Bir, üç, beş, yarısı yolda yarısı evde yenilmiş rakamlardı ve ben yine geçirdiğim vakitleri asla saymamaya yeminli taraftım.

Babuka'ya geleli ne kadar gün geçtiğini, hiç aramamama rağmen, Hevybanû'nun görmeyeceğimi düşünerek telefonuma attığı fotoğraf sayesine fark ettiğimde tarihler tam tamına 14 Şubat'tı ve ekranımda oğlumun, bebek bezlerini hediye ettiğim kadının gönderdiği el örmesi tulumla fotoğrafı vardı. "Eşek sıpası..." dedim gayriihtiyari, ekrana âşıklar gibi gülümseyerek. "Artık ananı nasıl sömürdüysen, on beş günde danacık olmuşsun..."

Evlilik yıl dönümümüzde gecenin bir yarısı yola çıkmak zorunda kalmışken, üzerine sevgililer gününde de Ardıl Erce'nin fotoğrafını alınca Hevybanû'yu aramayı düşündüm ama ben bir karar veremeden, Babuka'da kullandığım hattım aktif olduğu için alacaklı gibi çalmaya başladı. Derin bir nefes eşliğinde tuşlu telefonun ekranına baktığımda, yabancı bir numara görünce duraksadım ama açmama şansım yoktu. Çünkü açmazsam, ağdan kaçacak balık büyük olurdu.

Telefonu açıp kulağıma yerleştirdiğim gibi aksanlı bir "Şahin!" seslenişi kulağıma doldu ve ne yazık ki, duymak istemesem de o seste bir işve, cilve mevcuttu.

Tanıyamadım, demek isterdim ama beklediğim bir telefondu; beklemediğim kişiden olsa da. "Sora?" dedim, bildiğimi doğrulatmak istercesine.

Dört numara Sora, sora sora bizi bulmuş, bulup eve baskın düzenletmişti. Sonra da en büyükleri Armin ile biraz takışma yaşayıp, sözde orta yolu bir şekilde buluvermiştik. Daha doğrusu işimize öylesi gelmişti.

"Şahin," dedi tekrar, soyadımı Hevybanû kullanmıyor olsa tiksindirebileceğini bilmeden. "Gelmişsin..."

Sora'nın aksine ikinci tekil şahısların hepsini çöpe atıp, "İşimizin başındayız," dedim, kestirip atarcasına.

Sora, kestirip atmama aldırmadan hatta cilvesinin binine beş katarak "Bir iş yemeği o zaman?" dedi. Boğazımdan alaylı bir kahkaha döküldü ve bunu olumlu manada yordu. "Gelip beni alırsın o hâlde?"

Gülmem şiddetlenirken "Sora," dedim, uzata uzata. "Ablan kızar sonra..." Dudaklarından huysuz bir homurtu döküldü ablasını hatırlatınca. "Hem," dedim ve duraksayıp derin bir nefes aldım. "Ben yedim de geldim..." Kafasını koparmak isterken, terslemeye hakkının bile olmamasını ancak yaşayan bilirdi. "Nazik davetin için teşekkür ederim. Yine de, illaki bizi görmek istiyorsan..." Beni, dememiştim çünkü beni görüp ne yapacaktı? "Biricik ablanı işleri hızlandırması için ikna et..." Derin bir nefes daha aldım ve sesimi bariton bir tona geçirerek, hoşnutsuz sohbet kısmını komple kapattım. "Oyalıyor, farkındayım ve Sora... Daha nelerin farkında olduğumu bilsen, ablan kimin ardına saklanacağını şaşırır..." Bir üç beş ay daha Babuka'da oturup beklemeye niyetim, daha doğrusu, ne yazık ki sabrım yoktu. "Beni aptal yerine koyabileceğini sanıyorsa-"

"Yok," dedi Sora, panikle. Ardından sesindeki panik, yerini bir huzursuzluğa bıraktı. "Sıkıntı var."

Kaşlarım merakla çatılırken "Ne sıkıntısı?" dedim.

Sora önce, her neredeyse yerini değiştirdi ve sonra sağ elini ahizeye siper etmiş olmalı ki bir rüzgâr esti. "Sınırdaki adam," dedi ve

duraksadı. "Yani adamımız..." Sıkıntılı bir nefes verdi. Sesi benim bile zor duyabileceğim bir tona geçti. "Hain çıktı! Yeni adam denemesindeyiz..."

Sınırdaki adamlarının bizimkiler tarafından ekarte edildiğini biliyordum ama işin devamlılığını nasıl sağladıklarını bilmeme imkân yoktu. Yine de, tahminime göre yerine kimi koydularsa ve bunu nasıl gerçekleştirdilerse, güven testine tabi tutuluyor, açık vermemek için göbekleri çatlıyordu. Hoş, açık verirlerse kafalarını koparırlardı ama kopardıkları kafa maşalarınki olduğu için Faryab'a ya da Faryab'ın çocuklarına ulaşmanın yolları biraz daha çıkmaza girerdi. Bu da operasyonun sürüncemeye girmesi demekti ve benim istediğim en son şey bile olamazdı. Yine de burnundan kıl aldırmayan sorunlu müşteri hesabı "O zaman adam gibi bir açıklama yapsın," diye aksi bir tonda söylendim. "Karşısında başçavuşun eşeği yok! Kendi kendisine bir işler karıştırıyor, sanki bana sınır açacak başka adam yokmuş gibi! Söyle ona..." Öfkemi biraz daha harmanlamakta beis görmedim. "Madem yapamıyor işi, bir bilene bıraksın! Mesela erkek kardeşlerine!" Kardeşlerinin pek bir şeyden anladığı elbette söylenemezdi ama bir şeyden anlamayan yeni yetme kardeşler tabii ki daha çok işime gelirdi!

Sora, söylediğimden keyif almış bir şekilde gülümseyerek "Bunu muhakkak ileteceğim," dedi, hinlik dolu bir sesle. Ablasının cinsiyetçi yaklaşımıma tepki vereceğini ben biliyordum, kardeşi mi bilmeyecekti? "Armin sana muhakkak ulaşacaktır."

Samimiyetsiz bir şekilde gülümsedim. "Kapıyı patlatabilsin diye yaptırdık. Buyursun gelsin..."

"Yemek?" dedi tekrar, araya kaynatmak istercesine.

Keskin bir şekilde "Hayır," dedim. "İyi geceler..." Telefonu hiddetle kapadıktan sonra ardımda kalan koltuğun üstüne fırlattım. "Soyuna sopuna sövdüğüm," diye öfke dolu bir söylem döküldü dilimden. "Ben karımı aramaya dahi korkarken, üstüne gidip milletin karısıyla kızıyla yemek mi yiyeceğim?"

Korkumun elbette bu olaylarla hem ilgisi vardı hem de yoktu. Hevybanû'nun ortaya çıkması demek, kimliğimin başlı başına ortaya çıkması demekti ve bu da operasyonun patlaması anlamına ge-

liyordu. Ama bu sonuç, yaptırımı ne olursa olsun kaldırabileceğim bir şeydi. Lakin yan çarları olan Alexey gibi davranacakları tutarsa, benim için bardağı taşıracak son damla olurdu. Çünkü bu kadar kısa bir zaman diliminde üst üste gelmiş bir şekilde ailemi hedef tahtasında görmeyi kaldıramayacağıma adım kadar emindim ve o an yaşandığında, yeryüzünden ya siler ya da silinirdim.

Günler günleri, akrep ile yelkovan birbirini kovaladı demek istesem de Arminler bizim sınır bölgesini karıştırdığı için yine aylar bir bilinmezin sancısında geçti. Kendilerine sıkıntısız bir yol, ya edinemiyorlardı ya da edinseler bile başa geçen adama güvenemiyorlardı ve başa bizden kim geçtiyse, bunu biz dahi bilemiyorduk. Çünkü kişilere odaklanırsak, ilgimizin dağılma olasılığı büyük bir riskti. Bilmeden aldığın emir komutaya göre hareket etmekse her zaman duygusuz ama doğru sonuçlar getirirdi. Tabii böyle durumlarda çok sevdiğiniz birinin bedenini kucaklama ihtimalini de hep cebinizde taşıdığınızı bilir ama bilmezden gelirdiniz.

Hevybanû'yu ilk kez görüntülü aradığımda resmî doğum gününün ertesi günüydü. Doğum tarihini bilsem de kutlamak için aramamıştım çünkü kutlamıyordu. Kutlamadığı bir şey için aradığımda ise kesinlikle negatif yorumlayıp strese gireceğini bildiğimden, bir akşam vaktini, öylesine aramışım gibi seçtim. Karşımdaki ekran bir bilgisayar ekranından açıldığında gördüğüm manzara nedeniyle "Oha!" diye mırıldandım. Çünkü Ardıl Erce, boyun yastığı gibi bir yastıkla belinden desteklenmek suretiyle yatağın üzerinde oturuyordu. Büyüyüşüne mi geçen zamana mı şaşırayım, bilemedim ama Hevybanû ekrana doğru yüzünü eğdiğinde, her şeyi bırakıp annesini takip eden gözlerini hem kıskandım hem de ona çok imrendim.

Hevybanû yüzündeki gülümsemeyi bozmadan "Bir dakika anneciğim," dedi ve gözlerini bana odakladı. "Merhaba," dediğinde, sesi huşu içerisinde çıktı. "Merhaba sevgilim..." Gözlerini irileştirip, kaş göz işareti yaptı. "Kelimelerimizi dikkatli seçebiliriz, değil mi?"

Altı üstü bir "Oha!" dediğim için, bu tepkisine karşılık yüzümü buruşturdum. O arada Ardıl Erce, ekrana doğru eğilen annesinin başıma minik ellerini attı ve Allah belamı versin ki benim en can alıcı pozisyonlarda bile hoyratça çekemediğim saçlarını kökünden

koparmak istercesine çekti. Hevybanû acı dolu minik bir iniltiyle ellerini başının üstüne, Ardıl Erce'nin ellerinden saçlarını kurtarmak için attığında "Oğlum, ne yapıyorsun?" dedim şaşkınca. "Bıraksana annenin saçını!"

Ardıl Erce, *"İpimle kuşağım, sikimle taşağım takılacağım,"* dercesine neşeli bir cavkırma eşliğinde annesinin saçlarını tutup tutmadığına aldırmadan, kurban pazarlığındaymış gibi ellerini aşağı yukarı sallamaya başladı. O arada Hevybanû, yolunmaktan kurtarabildiği saçlarıyla birlikte bedenini dikleştirdi ve saçlarını iki eliyle toplayıp, sırtına dökülmesini sağladı. "Alp Aslan, bende nizami falan kalmadı," dedi bezgin bir ses tonuyla. Gözleri gözlerime değdiğinde ruhunun nasıl da yorulduğunu gördüm. Birkaç saniye hasretle yüzüme baktı ve ardından yılmaz bir savaşçı gibi silkinerek, gülümseyen yüzünü oğlumuza döndü. Ardıl Erce'nin yanaklarını tek eliyle sıkıştırıp dudaklarının öne doğru çıkmasına neden oldu ve yanakları ile sarkan gıdısına peş peşe öpücükler kondurdu. "Oh," dedi keyifle. "Sen öyle saçımı çekersen, ben de böyle öperim seni işte!"

Hevybanû öptükçe, Ardıl Erce oturduğu yerde sarsıldı. Hiddetle öpüldüğünden olsa gerek, yüzü öyle şekillere giriyordu ki gülümsememek elde değildi ama yüreğim sızlıyordu. Çünkü ben öpemiyordum... Öpüp öpemeyeceğim ise tamamıyla bir muammaydı. Öpüşme seansları "Öpme," diye inlememle duraksadı ve Hevybanû'nun merakla irileşmiş kahveleri bana döndü. "Öpme, içim gidiyor..." Yüzümde ne gördüyse, gülümsemesi anbean silindi ama uslu bir çocuk edasıyla da Ardıl Erce'nin yanına oturup, resmen çiçek oldu. O arada gözlerim ikisini de hasretle kucaklasa da gördüğümün tezatlığıyla sıkıntılı bir nefes aldım. "İyi değil misin?" diye sormamla kaşları çatıldı. Ardıl Erce ne kadar büyüyüp kilo almışsa, Hevybanû da bir o kadar küçülmüş, süzülmüş, çökmüştü. "O kadar zayıflamışsın ki... Hasta mı oldun, ne oldu?"

İki eli hızla gözlerinin altını hafifçe süpürdü. Oysaki o göz altlarındaki mor halkalar, süpürmeyle gidecek gibi değildi. "İyi bari," dedi gülümseyerek. "Melih gibi *'Kız seni gömmeyi kim unuttu?'* demedin..."

"Melih mi aradı?" dedim araya girerek. Ben kendisiyle hiç irtibata geçmemiştim, muhtemelen sahada karşılaşana kadar da geçemeyecektim.

Başını hinlikle sallarken, "Duyuyor musun?" diyerek oturduğu yerde dikleşti. Seslerinden kulağıma zar zor ulaşan bir müzik sesi işittim. Melih'in hoşnut olmadığı şekilde Ahmet Kaya çalıyordu.

"Oğluma," dedim, düşünceli bir tavırla. "Ahmet Kaya mı dinletiyorsun?" Gür bir kahkaha attım. "Ben, *'Bil oğlum...'* söyleyince sorun..." Kulağımı kabartarak, arka fonda çalan müziğe daha çok odaklandım. "Yorgun Demokrat"[1] çalıyordu, yüzüm gayriihtiyari ekşidi. "Çocuk ideoloji karmaşası yaşayacak bu gidişle..."

Hevybanû gür bir kahkaha atmasaydı, müzikte ya da ihtimali korkutucu olan düşüncelerde boğulabilirdim ama ellerini iki yana açarak "Ne mümkün?" dedi, söylediğimin imkânı yokmuşçasına. "Vatanına göbekten bağlı bir babası, bir dayısı, bir dedesi, anneannesi ve sayısız amcası varken öyle bir şey mümkün mü Allah aşkına?" Yüzünü muzip bir kınamayla ekşitti. "Ben sadece ön yargılı olup, o ön yargılarını da kutsalmışçasına savunup millete dayatmasını istemiyorum. Yoksa..." Nahif bir dokunuşla Ardıl Erce'nin gıdısını sıkıştırdı. "Benim oğlum, istediğini seçmekte özgür..."

"Yine de," diyerek sıkıntılı bir sesle araya girdim. "Çok da şey yapmayalım da sonra eşeğin şeyine şey kaçmasın, şey olmayalım..." Gülmemek için birbirine bastırdığı dudakları sayesinde, dudak kenarlarında ince ince minik çizgiler belirdi. Onlar bile gözüme mucizevi göründü. Derin bir nefes aldım dikkatimi toplamak için. "Biraz da, olmayan elinin ayarından konuşalım ister misin?"

Sorumla birlikte Hevybanû'nun omuzları bir çocuk gibi kısıldı. "Biliyorum," derken, sıkıntılı bir hâlde gözlerini benden kaçırıp Ardıl Erce'ye odakladı. "Eve bulduğumu sokacak kadar akılsızın tekiyim ama..." Duraksayarak gözlerini bana çevirdiğinde, ifadesini ölçmek için gözlerim kısıldı. "Zifir araştırdı valla bak..." Ardıl Erce'nin bezlerinin gittiği bebek, annesi ve abisi gündüzleri artık bizim evde takılıyormuş... *–Muş*, diyorum çünkü orada olsaydım böyle bir karar alınabilir miydi, hâlâ kestiremiyordum. "Nebiye Ha-

[1] Ahmet Kaya'nın seslendirdiği türkü.

nım, her sabah Azad ve Jilan'ı alarak bize geliyor..." Sesli bir nefes aldım. "Zifir ve Nurhan sürekli evde, yanlarında... Onların yaşam şartlarının biraz iyileşmeye ihtiyacı vardı, bizimse bebek bakımından anlayan birine. Yani kreşe döndü ev ama benim içim rahat en azından."

Tereddütlü bir ses tonuyla "Yemesi, içmesi?" diye sordum. Şüpheci bir adamdım ve şüpheci kimliğimle de hayatta kalabilen bir insandım. Yan yana geçince tanımayacağınız, ismini dahi bilmediğiniz insanların nefretiyle boğuşabilmek için her daim şüpheye ve dikkate ihtiyacınız vardı. Zira kalleşler, mertçe er meydanına çıkıp yiğitçe dövüşmüyorlardı. Yeri geliyor, canının bam teli olan ailenin evine sızıp onları vahşice katlediyordu; yeri geliyor, halka açık bir alanda, en savunmasız ânınızda yakalayıp, ailenizle birlikte canevinizden vurarak infaz ediyordu. Sorsanız neyi, neden hayattan kopardığını bilemeyecek insansı yaratıklar, ne kadın ne çocuk ne de eşit olmayan savaş şartlarını umursuyor, bir robot gibi, neye hizmet ettiğini dahi bilmeden kulaklarına üflenen eylemleri gerçekleştiriyorlardı.

Hevybanû saçlarını geriye doğru savurup, "Ne yiyecek?" dedi. Ardından saçından çektiği eliyle, Ardıl Erce'nin babacan gıdısını bir kez daha sıkıştırdı. "Hâlâ sadece benden beslenmekle meşgul." Gülümseyen yüz ifadesiyle kendi bedenini işaret etti. "Yeterince belli olduğunu düşünüyorum."

Yüzümde imalı bir tebessüm oluştu. "Ek gıdaya geçmedik, diyorsun yani?"

"Cık," dedi, kuru bir şekilde. "Geçiş sürecimize yetişebilirsen, aslında on numara beş yıldız olur." Kaşlarım anlayamamanın getirdiği etkiyle çatıldı. "Benim verdiğim, buharda pişmiş kabak ve türevlerindense senin, ağzına tıkıştıracağın envaiçeşit yiyeceği daha çok seveceğine eminim..."

"Ha, öyle bir hakkım var yani?" dedim hayretle.

"Yoo," dedi omuz silkerek. "Ama seninle dalaşmayı bile o kadar çok özledim ki..." Özlemini yansıtmak ister gibi iç çekti. Aslında tam şimdi *"Ben de çok özledim,"* demem gereken yerdeydim ama olacak iş miydi? İkisi bir olup sadece bir kişiyi özlerlerken, benliğim iki benliğin özlemiyle yanıp tutuşuyor, söylesem; bir diğerini

dillendiremediğim için dilim lal, yüreğim taş olacakmış gibi hissediyordum. O arada boğazımda düğümlenen kelimelerin ağırlığını hissetmişçesine tebessüm etti. Tebessümü gözlerinin içine kadar yayıldı. "Neyse, sen gelirken hediyemi unutma..."

"Benden hediye mi istiyorsun?" dedim, muzipçe dudak bükerek.

Sağ omzu yükselip alçaldı. "Bana ne," dedi, mızıkçı çocuklar gibi.

"Ha sen..." dediğimde, yüzündeki tebessüm ayna olup yüzüme yansımıştı.

"Nefesinin değdiği her şeyde gözüm var," dedi, beni hayrete sürükleyerek.

Birkaç saniye duraksadıktan sonra "Üniformama da göz koymadın inşallah," dedim gülerek.

"Ha yok," dedi gayriihtiyari. "Çok yalvardılar ama sıkıntıya gelemiyorum ben..."

Sıkıntıya gerçekten gelemediğini bildiğim için gür bir kahkaha attım. Muhtemelen çocuklar duyunca, neye o kadar çok güldüğümü merak etmişlerdir. Yıllardır bir arada oluşlarımız yetmezmişçesine, suratım Hevybanû'yu görmediğim her an sirke satmaya devam ediyordu ezbere bildikleri gibi... Ama ölüm diyetini bozup, minik bir kaçamak yapan hınzırlar gibi Hevybanû'yu birkaç saniye görebiliyorsam şayet; yüzümdeki kaslarım varlığını hatırlıyor, kalbim görevini yerine getiriyordu...

Fazla kapılmamam gerektiğini hatırlamamla "Kapatmam lazım," dedim, ağırca yutkunarak. "Önce Allah'a, sonra birbirinize emanetsiniz..."

"Siz de," dedi, beni hiç bozmadan ve çocukları asla atlamadan. Diyarlarını bir tek benim bildiğim gözleri, birkaç kez kırpıldı. "Alacaklıların olarak, biz bekliyoruz," diyerek genişçe gülümsedi. Ardından Ardıl Erce'nin sağ elini hafifçe havalandırıp salladı. "Budumuza ne kadar but kattığımızı görmek için bizi lütfen tekrar ara."

Saçlarımın arasından hafifçe elimi geçirdim. Ardıl Erce; bakıyordu ama gözleri sürekli, hiç ayrılmaksızın Hevybanû'nun üstündeydi. Hevybanû'yu o kadar benimsemişti ki uydusu annesi gibiydi. Benim farkımda olduğu ise asla söylenemezdi ve bu, yüzümdeki kasların hepsini donduracak türden bir düşünceydi. "Daha sık arar-

sam," dedim, hasretin gamında can çekişircesine ve peşi sıra dilimden dökülen beynime ulaşınca, içimden kendime sıkı bir küfür yolladım.

"Evet," dedi merakla, duraksadığım için. "Daha sık ararsan, daha mutlu olurum elbette... Bunun neyini anlamadın?" Kısılmış gözleri, gözlerimde duraksadı. "Ha, senin derdin ben değilim..." Başını iki yana *"Yakaladım,"* dercesine salladı. "Öyle olsun be Alp Aslan Şahin," dedi, yalandan bir alınmışlıkla. "Bir dahakine oğlun açar telefonu."

Yanaklarımı nefesimle şişirip duraksadıktan sonra "Dalga mı geçiyorsun?" dedim sorgularcasına. "Hayır, güleceğim ama gülersem mi yanarım yoksa ciddiye alırsam mı, bilemedim..."

Hevybanû aniden bilgisayarın ekranına yaklaşınca bir ürkmedim değil. Çünkü surat ifadesi katil kedilerinki gibiydi. "Senin bilmediğin şeyler olabiliyor yani?" dedi ve aniden bulunduğum odayı inletecek kadar güldü. "Bunu sevdim... Ben buradan yürürüm..."

"Fesüphanallah," diyerek başımı savurdum. "Seninle dönünce hesaplaşacağız biz."

"Zevkle," diyerek güleç bir ifadeyle kaşlarını havalandırdı. "Tırnaklarım ve ben, seni bekliyor olacağız..."

Aklımı zorla bambaşka diyarlara götürsün istiyormuş gibi davrandığı için "Öpün birbirinizi," diyerek kestirip attım. Peşi sıra Hevybanû uzatmama talebimi geri çevirmeyip, attığı öpücük eşliğinde çağrıyı sonlandırdığında, son söylediğim zihnimde yankılanmaya başladı. Hevybanû elbette Ardıl Erce'yi öperdi. Hem de ayıla bayıla öperdi ama Ardıl Erce, bilinçsizce olsa da benim en sevdiğim yerlerden annesini öpebilen, benim haklarıma konan yegâne canlıydı...

Ülke gündemimiz her 1 Mayıs'ta yoğun olduğu için kalleşler, 31 Nisan'ı 1 Mayıs'a bağlayan geceyi sevkiyat günü olarak seçtiler. Çünkü kimse evinin içinde hengâme varken, dükkânını gözü kapalı emanet ettiği çırağını kolaçan edemezdi. Güzel taktikti ve güzel taktikler ne yazık ki sadece bizim aklımıza gelmezdi...

İçimi bir şey dürtmüş gibi günler sonra bir kere daha Hevybanû'yu aradığımda, saate bakma gereksinimi duymamıştım. Hevybanû uykulu bir sesle telefonu açtığında ise içimi derin, amansız

bir üzüntü kapladı. "Uyandırdım," dediğimde, aynı sahneyi bilmem kaçıncı kez yaşadığımız için yüzsüzce duruyordu günah çıkarışım. "Biliyorum ama bir sesini duyayım istedim..." Yatağın içerisinde bir dönenme sesi ulaştı kulağıma ve ardından Ardıl Erce'yi pışpışlayışını işittim. "Yanında mı yatıyor 7.65?"

"Evet," dediğinde, sesi fısıltı hâlinde çıktı. Devamında kıpraşma sesleri bana ulaştı.

"Neden?" dedim, huysuz bir tavırla. "Yatağı mı yok sanki?" Kaşlarım en sahicisinden çatıldı. "Çocuğun yatağını da birine falan vermedin inşallah?"

Bastıramadığı sesiyle "Saçmalama Alp Aslan!" dedi, ters bir tavırla. "Bütün gece iki oda arası mekik dokumaktan sabah hastaneye nasıl gittiğimi bilemiyorum..." Ben oradayken gece nöbetleri bende olduğu için böyle bir sıkıntısı olmuyordu tabii. "Yatılı bakıcı mı tutsaydım?"

"Saçmalama," dedim dan diye ve freni boşalmış kamyon misali devam ettim. "Geleceğim ben zaten."

Dilimden dökülenlerle gözlerimin irileşmesi bir olurken "Yolda mısın?" dedi, uykudan sıyrılmış bir ses tonuyla. Ardından birkaç adım sesi işittim ve muhtemelen Zifir'i uyandırmamak adına mutfağa geçti. "Geldin mi yoksa?"

Gecenin bir yarısı boşu boşuna heveslendirdiğimi fark edince, yüreğim daha çok sıkıldı. "Yok güzelim," dedim, düşük bir ses tonuyla. "Zaman veremem ama..." Ağırca yutkundum. Ne illet bir şeydi hasretin yumrusu! "Geleceğim sonuçta."

Hevybanû'dan nefesli bir gülümseme döküldü. Kırılan hayallerinin her bir parçası şarapnel misali yüreğime saplandı. "Sen gel de..." dedi, yutkunma eşliğinde. "Ne zaman olduğu mühim değil." Mühim olduğu, ikimiz tarafından da bilinen bir gerçekti. Kim, bir bebeğinin her şeyini yalnız başına yaşayıp, sonra onu toprak altına koymuşken, diğer bebeğini de yalnız büyütmek isterdi ki? Hevybanû da istemiyordu elbet... Bir cephede değil de, iki dudağının arasından çıkan kelimelerle ölmemem için susuyordu; biliyordum. Uzun süreli oluşan sessizliği "Sen iyi misin?" diyerek en sonunda bozdu.

Gecenin bir saatinde yâreninizi hiç düşünmeden arıyorsanız, iyi olmanıza imkân yoktur. Çünkü özlemek de bir kötülük hâlidir... Sonu

gelmek nedir bilmeyen özlemin kötürümlüğünü iliklerime nüfuz ettirircesine gülümsedim. "Birkaç gün arayamayabilirim," dedim, doğal çıkmasını umduğum ses tonumla. "Merak etme diye aradım."

"Teşekkür ederim," dedi sakince ama aslında daha çok şaşkınca. "Dikkat et kendine, olur mu?"

Dikkat etmek zorunda olduğum için ikiletmeden "Olur," dedim. "Siz de kendinize dikkat edin..." Konuşmamız hep bu şekilde bittiği için, tam kapatacakken "Hevybanû," diye seslenmemle, kapatamadı.

"Efendim?" dedi, biraz meraklı, biraz da endişeli bir tonda.

Merakı sevgimi ve özlemimi dillendirmem üzerineyken, endişesi kötü bir şey söyleyeceğime dairdi. Hangisini gerçek kıldım, bilemem ama "Senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordum.

"Elbette," dedi hızlıca.

"7.65'i al ve babama git..."

İki farklı ülkede, iki ayrı insan olan bizlerin aynı anda kalplerimizin atmayı bıraktığını biliyordum. Çünkü can dediğin aynı anda boğaza tırmanıyor, ne ses bırakıyordu ne de soluk. Aramızda oluşan ölüm sessizliğinin gerçek bir ölümü çağırmaması tek gayemiz olduğundan, tek bir kelimeyi dahi evrenin kulağına üflemekten kaçınırcasına, sessizliğe kan sıçratmadan sözsüz çığlıklarla kapattık, dönülmez diyarların son çağrısını. Çünkü vedanın düşü dahi bir bütün olmuşlara yasaklıydı...

İlmek gibi işlediğimiz nihai an gelip çocuklarla ayrılık vaktimiz vuku bulduğunda, oldukça gergindim. Çünkü ben; Armin ve tayfası ile birlikte ana merkezde kalacakken, çocuklar sözde sevkiyat için yolda olacaklardı. Çocukların üzerinde sevkiyata dışarıdan herhangi bir tehlike arz etmesin diye beylik tabancası bulunacakken, Armin Hanım'ın kıçı kırık bir ordusu olduğu için benim üzerimde 7.65 dahi olmayacaktı!

"Gerginsin..."

Gözüm, nabzımı yoklarcasına sataşan Emre'nin sol kaşındaki çiziğe takıldı. "Hiçbirinizi kontrol edemeyeceğim," dedim, sağ ayağımla, oturduğum merdivenin beton zeminini ezerek. Gözlerim Emre'den ayrıldı, her birinin üzerinde tek tek gezindi. "Biliyorsunuz," diyerek, ikaz edercesine kaşlarımı havalandırdım. "Emir dışına çık-

mak yok..." Sol elim dudaklarımın üstünden, çenemdeki sakallara sıvazlarcasına kaydı. "Olmuyorsa, bugün değil yarın oldururuz..."

Veysel'den bir "Cık," sesi yükselince, *"Hayırdır?"* dercesine göz kırptım. Kendi başlarına aldıkları karar ile sınırdaki adamımızı canından etme tehlikesi ayrı, hepimizin açığa çıkıp şişe geçirilmemiz ayrı bir tehlikeyken, bir de kimseye müdahale edemeyecek olmam meselesi vardı! "Abi, ben," dedi, sağ elini göğsüne koyarak. Üzerinde saçma salak bir mutluluk vardı. Acaba ben de ilk evlendiğimde bu kadar yayık ağızlı mıydım? "Eve, doğumda gitmek istemiyorum..."

Gözlerim *"Ne diyorsun?"* dercesine kısılırken, kıdemli baba olan Adnan abi durumu çakozladı. Ortam birden panayır yerine dönerken, havada uçuşan "Hayırlı olsun, gözünüz aydın," söylemleri, başımı geriye atıp karanlık geceye bakmama sebep oldu.

Boğazımdaki yumru, yaşadığım müddetçe gidebilecek türden değildi. İmre ile Hevybanû'yu kanlar içerisinde kucaklamış bir adamken, Ardıl Erce ile Hevybanû'yu bir kez daha kanlar içerisinde kucaklamış olmam hayatımın bana kaçıncı ihtarıydı?

Başımı düz bir pozisyona indirirken boynumu esnettim. "Rabb'im hepinizi sevdiklerinize, evlatlarınıza bağışlasın..."

Ömer, Veysel'in omzuna sevinçle abanmışken duraksadı ve "Niye sadece bizim için dua ediyorsun?" dedi şaşkın bir tonla.

Gerginliğimi atmak istercesine altımdaki siyah pantolonun sert yüzeyini sıvazlayıp, ellerimi dizlerime hafifçe çarparak, oturduğum merdivenden ayaklandım. "Ben ne tarafa gitsem düğün..." diyerek içtenlikle tebessüm ettim, neden gülümsediğimi anlayamadılar. "Bir tarafta karım ve oğlum, diğer tarafta kızım karşılar..." Başım tekrar kararmış gökyüzüne döndü. Siyah bulutlarını içime salıyor gibiydi. "Dağıl, asker!" Son söylediğimle hepsinin yüzüne bir ton kireç beyazı karışmışken, hepsinin başı emri aldıklarını belli edercesine aşağı yukarı hızla sallandı. "Allah yâr ve yardımcınız olsun!"

Aldıkları emir sonucu herkes kendi rotasına doğru ilerlerken, ben olduğum yerde durup beni bir aracın almasını bekledim. Beklediğim araç, yaklaşık yirmi dakika içerisinde önümde bitiverdi. Şoför koltuğunda hiç tanımadığım bir canlı varken, aracın içerisindeki

tek canlı da bendim. Armin ve yedi sülalesi bizi gideceğimiz yerde bekliyor olacaklarmış. Bizi, dediysem de; beni... Güven testinden geçtiği hâlde adamları bir hata yaparsa, adamları gözlerinin önünde cezalandırılsın diye tenhada tutulacak olan baş! Diğer bir ihtimal ise adamlarının hatasını canıyla ödemeyi kabul etmiş olan baş! Baş olduğu müddetçe görevini her yerde layığıyla yerine getirmiş, her daim onur ve gurur duymuş olan beni...

Ana merkezde kalacaksın dediklerinde, bir bina beklemiştim hâliyle ama tükürdüğümün memleketinde merkez dedikleri yer bile kuraklık ortasına kurulan bir çadırdan ibaretti ne yazık ki! Ve küfürsüz, sigarasız hayat; benim yaşam şartlarım için gerçekten zordu! Saatler geçsin diye bir çadır köşesinde oturmuş, bir süs bitkisi edasıyla elim elim üstünde, elim şeyimin üstünde beklerken, zamanın hızlı geçme ihtimali elbette yoktu. Peki, geçmeyen zamanın bana döktürdüğü kurdeşenler kimin umurundaydı?

Saat sabaha karşı beşi bulduğunda, Arminlerin kullandığı telsizlerden bir anons geçildi.

"İşlem tamam!"

O anons; benim başında, sonunda olmadığım operasyon yani kaçak silah yüklü tır sınırdan geçti ve takribi yarım saat sonra sınır bölgesindeki her canlı, ölü ya da diri bir şekilde ele geçirilecek, demekti. O yarım saat içerisinde de; Şahin timinin geri dönmesi ve buradaki sülale oluşumunu infilak etmeme destek atması lazımdı.

Kollarım göğsümde bağlanmış bir hâlde, rahat bir tavırla tamponuma yapışmış olan plastik sandalyenin tepesinde otururken; "Şahin," diye adımın zikredildiğini işittim. Yüzümde öyle bir ifade mevcuttu ki, kim görse birçok küfürle ancak tasvir edebilirdi!

Armin'in sağ eli tokalaşmak adına bana doğru uzandığında, gözlerim düşünceli bir vaziyette kısıldı. Şimdi sağ elini kırıp gırtlağını kessem, kaç canlıyı aynı anda indirebilirdim?

Çadırda sülale harici sekiz kişi varken, dışarıda otuz yedi kişi mevcuttu ve ben bıçağım dışında silahsızdım. Bir kere Hevybanû'nun tenine değdikten sonra yanımdan ayırmadığım bıçağımın dışında...

Oturduğum yerde genişçe açtığım bacaklarımı sallandırırken, *"Efendim?"* dercesine göz kırptım. Armin uzattığı elini salladı. "Güzel işti," dedi keyifle, son gülenin iyi güleceğini bilemeden. Hâlâ elini sıkmadığım için gözleri tartarcasına kısıldı. "Elini sıkıp sıkmayacağıma karar verdim..." Bir kez daha elini salladı. "Irkına-"

Irkıma olan nefretimin boyutunu gördükten sonra elimi sıkıp sıkmayacağına karar vereceğini dillendirdiğini, kendisinden tiksinircesine hatırlıyordum. "Nefretim gözlerini mi yaşarttı?" dedim, ukala bir tavırla. "Elimi uzattığımda bir kere havada bırakanın elini, bir daha sıkmaya tenezzül etmem..." Başımı iki yana salladım. "Ben kırmadan indir istersen o uzvunu!" Hafif bir öksürük sesi işitince, kimin soluk borusuna bir mermi kaçtı diye merakla baktım. Sıkılmıştım! Hem de çok sıkılmıştım! Sora; kaşıyla gözüyle yeni yetme erkek kardeşlerini, beni uyarırcasına işaret etmekle meşguldü ama ben gerçekten hepsinin aldığı nefesten bıktığım için "Sora," dedim bezgince. "Amuda da kalksan seninle yemek yemeyeceğim. Ha, ama," diyerek Armin'den tarafa döndüm. "Teklif ettiğin gibi hâlâ aileni satıp bizimle çalışmak istiyorsan bir düşünebilirim..." Sora elbette bana böyle bir şey söylememişti ama bir deli olarak kuyulara taş atmayı severdim. Söz konusu kendi ailem değilse aile içi çatışmaları da severdim.

Öfkeli bir tavırla "Ne demek bu?" dedi, Armin'in bir küçüğü olan Sawan. Keskin ve sert adımları Sora'ya yöneldi. Sawan'ı büyük erkek kardeşi Aran takip etti. "Boş vakitlerinde bizi peşkeş mi çekiyorsun?"

Sora'nın bana dönen gözlerinde safi bir öfke mevcuttu. Tükürürcesine "Yalan sıkıyor!" diye bağırdı. "Ne olduğu belli olmayan adama mı inanacaksınız, bana mı?"

Omuz silktim *"Bana ne..."* dercesine. "Yalnız ben yalan sıkmam," dedim, iddialı bir tavırla. "Bir şeyler sıkıyorsam, muhakkak birinin soluk borusundan kan fışkırıyordur..."

En küçük oğlan olan Sava; "Silahın dahi yok!" dediğinde, genişçe gülümsedim. "Adamlarının kelleleri koltukta!" Tekrar *"Bana ne..."* dercesine omuz silktim ama "adamların" diye aşağı gördüğü ateş parçalarımın, beşikteki evladımdan farkı yoktu. Akan tek damla

kanlarında, en küçüğünden en büyüğüne ayırmadan hepsini burada kendi kanlarında boğacağım kesindi ama bunu onların bilmesine şimdilik gerek yoktu. "Neyine güveniyorsun lan sen?" derken, "lan" diye hitap edebildiği ve elinde bir Kalaşnikof tuttuğu için pek bir erkek zannetti kendisini.

Gür bir kahkaha eşliğinde yüzümü sıvazladım. "Ah siz, eli silah tutarken çişini kaçıran bebeler!" dedim alayla. "Sokmuyor ki biri götünüze o namluyu!"

Armin, çadırın içerisinde köpek sürüsü gibi olmamıza rağmen kendisini güvende hissetmemiş olmalı ki belindeki minicik tabancasını çıkardı. Ona da gülümsedim. "Ayarın bozuldu senin!" dedi.

"Sıkıldım!" dedim ve oturduğum yerden ayaklandım. "Bir daha rastlaşmaz ve taşak altı gibi suratlarınızı görmezsem pek bir memnun kalırım." Köprüyü geçmiştik ve dayıya değil ayı, başka sıfatlar bile söylememe gerek yoktu. "Birbirimizden yeterince bunaldıysak, canınız cehenneme, deyip gitmek isterim."

"Daha dönmediler," dedi, üç numara olan Amez. "Adamlarını almadan mı gideceksin?"

Yüzümde çarpık bir gülümseme belirdi. "Onlar gelecekleri yeri bilirler..." Bakışlarım tekrar Armin'e döndü. Şayet çadırdan elimi kolumu sallayarak çıkabilirsem dışarıdaki adamları tek tek ayıklayarak vakit geçirebileceğim gibi çadırı kundaklayacak kadar da vaktim olacaktı. "Paydos mu?"

"Siktir git," dedi Aran, başları olan Armin'i yok sayarak. "Siktir git, yoksa boku bokuna elimizde kalacaksın."

Kaşlarımı havalandırıp indirdim. "Yüzümü unutma," dedim, dişlerimi birbirine bastırarak. Düşmana sırt çevrilmezdi ama sırtınızı dönemeyecek kadar kendinize güvenmediğinizi gösterirseniz, sırtınızı yanlışlıkla bile döndüğünüzde hançerlenirdiniz. "Sakın unutma..."

Ardımı döndüğüm gibi çadırın brandasını hoyratça ittim. Dışarıda tüm yeryüzüne aynı anda kurum yağmışçasına boğucu bir hava vardı. Bir insanın oksijenin zerresini bulamayacağı bir hava... Dışarı çıkmamla, ellerindeki makinalı tüfeklerle kendilerince nöbet tuttuklarını zanneden andavalların bakışları üzerimde toplandı. Yabancı

olduğum için kimse benden hazzetmezken, benim onlardan hazzetmeme nedenim apayrıydı. Bir araçla dönmem lazımdı ama bana ait bir aracım yoktu. Hoş, geri dönmek gibi bir durumum da olmadığı için gözden kaybolmam yeterliydi. Yer yer konuşlanmış insan ziyanlıklarının arasında ilerlediğim vakit, adım hoyratça zikredildi.

"Şahin!"

Ölsem gitsem dahi dilini koparıp gırtlağına tıkamak için geri döneceğim, iki cihanda da kendisine zerre huzur vermeyeceğim, damarımdaki kanların donup; oluk oluk, toprağın altına koyduğum canımın damarlarını beslemesine neden olan döl israfı...

Adımlarım benden bağımsız durdu, sonra da bedenim gerisin geriye döndü teyit etmek istercesine. Karşımda zürriyetini görmek şu an isteyebileceğim son şey olsa da, intikam soğuk yenen bir yemek değildi. Sıcağı sıcağına yemediğinizde, soğukluğunu kalbinize bulaştıran bir illetti. Damarlarınızı büzüştüren, yaşam belirtilerinizi harlarken aynı anda yok eden bir zehirdi. Kuduruyordum... Kudururken yer ile göğü birbirine katmıyorsam, toprak altına bir can daha koymamak adınaydı. Giden ben olduktan sonra sıkıntı yoktu ama Hevybanû ile aynı tabloda bir kez daha belirecek yürek de bende yoktu...

Üzerimizde gezinen anlamsız bakışlara aldırmadan, gevrek gevrek "Bu ne güzel sürpriz?" dedi, iğrenç, bozuk aksanıyla. Kollarını iki yana genişçe açtı. "Ben de seni özledim!"

Adımlarım bir makara gibi ileri sardı ama ne sarmak! Arenanın ortasında kırmızı görmüş bir boğa mı daha öfkeli ve hızlı olabilirdi yoksa evladını canice katleden katili karşısında gören bir baba mı?

Saliselik durumlar, önü alınamayan öfkeler, hesapsız atılan adımlar... Kimse ne olduğunu anlayamadan, Alexey'in boğazına sarıldığımı hayal meyal hatırlıyorum. O derece hızlı vuku buldu. "Ulan orospu çocuğu!" dedim öfkeyle, bağıra çağıra. "Seni ananın amında ararken, kendin geldin ya ayaklarınla bana... Ölsem de gam yemem bundan sonra!"

Normalde boğazını sıktığınız bir insan gülümseyemez, eğer götünün gidişatı yoksa. "Boş mu gelmişimdir sence?" dedi, zar zor tıkanmış bir hâlde. "Hiç mi tanımadın beni?" diye kesik kesik devam etti.

Zihnimin çok çalışmakla *"Benden bu kadar,"* dediği aralıktaydım. O sırada soyadımın zikredilmesi, sancağın göndere çekilişinin habercisiydi...

Fütursuzca sıkılan kurşunlar arasında etrafa siper almak için kaçışan insanların içinde hareket etmeyen iki beden vardı. O bedenlerden biri kör kurşunlara bile meydan okurcasına dikilen benim bedenimdi, diğeri ise avının boğazına sarılan bir aslan gibi sarıldığım Alexey... Tam o anda bir kör kurşuna gitmek istemezdim elbette ama kuyruğunu sıkıştırırcasına kaçacağına o kadar emindim ki... Bu yüzden, neden geldiğini merak etmek şöyle dursun, bir kelime dahi edemeden geberip gitsin istiyordum ama direnmedi. Hiç direnmedi ve direnmemesi bir güvencesi olduğunun kanıtıydı...

"Sağ cebimde," dediğinde, öfkeden kararan gözlerim, çatılmış kaşlarım sayesinde daha bir kardı. Bakışlarım, ağaramayan günün aynasıydı. Alexey boğazını sıkışıma da etrafın birden savaş alanına dönmesine de benim gibi takılmadı. Sağ elini güç bela cebine soktuğunda, cebinden bir el bombası çıkarsaydı ve ikimizi de havaya uçursaydı da gam yemezdim. Bu sebepten, müdahale etmek yerine, ne çıkaracaksa çıkarsın diye olabildiği kadar rahat bıraktım bedenini.

Cebinden bir telefon çıkardığı an göğüs boşluğumda bir sızı belirdi. Dokunmatik ekranına tek parmak hareketiyle dokunduktan sonra ekranı usulca bana doğru çevirdi. Ekranda uzaktan bir görüntü mevcuttu. Lojmanın, bizim kaldığımız lojman olduğunu sağındaki boya döküntüsünden tanımıştım. Dökülen boyanın yerine hangi manyak kiremitle Türk diye kazıdıysa, tanımamak mümkün değildi. Görüntü uzaktan olduğu için gözlerim kısıldı. Her kim ne çekiyorsa, görüntü bir sağa bir sola sallandı. Bir dairenin penceresine odaklandığında, kırmızı bir nişan ibaresini de yanında taşıyordu.

Camın önünden mutlu bir kadın geçti.

Kucağında bir erkek çocuğunu zıplatan, mutlu bir kadın...

Hayatı boyunca, benimle bir kere denk gelmemiş olsa; sağlıklı, huzurlu ve belki de çok mutlu yaşamış olacak bir kadın...

Alexey, boğazındaki elimin baskısından kısılmış bir ses tonuyla "Çek adamlarını," dedi. Tarazlı sesi yüzümde sinirli bir gülümsemeye neden oldu, ağırca yutkundum. "Buraya seni açığa çıkarmaya geldim.

Kendi ayaklarımla ölüme gelecek kadar salak değilim..." Sol kaşım imayla havalanırken, sağ elimin boğazındaki baskısı arttı. Tutunduğum boğazından bedenini hoyratça geri doğru ittim. Havada uçuşan her bir mermi, arafta kalan ruhuma saplanıyor gibiydi. Alexey geri doğru yalpalarken, Faryab'ın sülalesine "Sizi geri zekâlılar!" diye var gücüyle bağırdı. "İninize Türk'ün kurdunu sokacak kadar mı aptalsınız?" Hoyratça bedenimi işaret etti. "Adam, özel yetiştirilmiş bir Türk askeri!" İçebiliyor olsaydım şayet, gururla bir keyif sigarası yakmak isterdim... Elindeki telefonu bana doğru sallayıp ekledi: "Karın, zaafın olduğu müddetçe, Alp Aslan Şahin..." Bence, karımı dillendirmemeliydi ama dönüp Faryab'ın sülalesine açıklama yapma gafletine düştü. "Kurduğunuz tüm oluşumları bu topraklara gömen kadının kızıyla evli de kendisi..." Başı bundan gurur duyuyormuşçasına sallandı durdu. "Kaynanası az sikti zürriyetimizi, bir de damadını davet edelim demişsiniz..." Sinirle gülümsedim ama o, bombanın pimini çektiğinin henüz farkında değildi. Başı tekrar bana doğru döndüğünde, ellerini iki yana açarak geri adımlamaya başladı. "Zaafın olduğu müddetçe, asla bir terminatör olamayacaksın!" dedi bağıra çağıra. Olmak gibi bir derdim varmışçasına... "Ama zaafından kurtulmak istiyorsan..." Elindeki telefonunu salladı. "Beni ara!" Dudakları öne doğru büzüşürken, "Çuv! Tek bir nokta!" diyerek, çiğ bir kahkaha attı.

Gök kubbedeki tüm canlılar, gülüşünden rahatsız oldu. Kurak topraklara inat, yaşam belirticilerinin kanatları çırpıldı. Ulu bir kurdun sesi, kulağımda yankı yaptı.

Başımı gökyüzüne doğru geri attığımda, boynumdaki tüm damarların belirginleştiğinin farkındaydım. İki elimi de yüzüme atıp, içimden tam üçe kadar saydım. Alexey'in kaçıp gitmesi için gerekli zaman sadece benim sayabileceğim üç canlık bir andı: *Hevybanû, İmre ve Ardıl Erce...*

Başımı gökyüzünden çekip düz bir pozisyona indirdiğimde, dudaklarım iki yana kıvrılmıştı. Gülümsememden bile ürken Alexey, elindeki telefonu bir kalkanmış gibi sallarken "Tek tuşla," dedi, sözde kendinden emin bir tonda. "Tek tuş..."

Hevybanû; sevdam...

Vatanım ise kara sevdam.

Derin bir nefes aldım ve devamında bir karar almak için üçe kadar dahi sayamadım. Adımlarım ileri sardığında, ipim çoktan kopmuştu. Birden fazla namlunun, âciz bedenimi takip ettiğini biliyordum. Birinin "Dur!" diye bağırdığını da işittim ve bu tanıdık biriydi ama ben, soyutlanmış bir hâldeydim. Alexey ile karşı karşıya geldiğimizde ayakta kalan ben olurken, göğsüne vurduğum tekmeyle yere varan o oldu. Bir başkasının Alexey'e hitaben "Silahsız!" diye bilgilendirme yaptığını da işittim ama belimdeki silaha değil, bileğimdeki güce güvenerek iş yapan bir insandım. Boğuştuk dahi diyemem fakat Alexey, telefonunu alt alta, üst üste olan bedenlerimizin arasına getirdiğinde, gözümün karardığını hatırlıyorum. Ekranındaki tuşa dokunup dokunmadığını göremeden telefonu alıp bir bilinmeze fırlattığımda, hiçbir şeyin geri dönüşü yoktu.

Kara sevdamın uğruna; sevdamı yarım, sevdamın var ettiklerini ise aynı anda yetim ve öksüz bırakmamak adına elim kandan çıkmaz...

Çıkmayacak!

Kandan elimi uzak tuttuğum anda, kanın evime sıçrayacağını bininci kez deneyimledim. Belki de evimin bile yerinde kalmadığı bir anda, hepsinin havaya uçmuş olabileceğinin zihnime düştüğü bir salisede Alexey, ellerimde can vermemek adına, boşluğumdan faydalanıp göğsümden bedenimi itti. Üzerinde oturur pozisyonda oluğum için sırtım yerle buluşmadı ama sağ ayağımın tabanını yüzüne denk getirdim. Burnundan itibaren ayak tabanımla yüzüne baskı uyguladığım anda, postalımın içerisinden ışıl ışıl parlayan Şahin amblemi gözüme ilişti. Bedenimi tekrar dikleştirdiğimde, sol elimi uğrayacağı tahribata aldırmadan ağzına attım. Burnundan ayağımla ittiğim için çenesini aralamam zor olmadı. İçime bir çakma piç kaçmış değildi ama Faryab'ın küçük oğlu, *"Dostumun düşmanı düşmanımdır, dostum olabilecek olanı kurtarayım da belki bana bir faydası olur,"* diye düşünmüş olmalı ki elindeki silahı ateşledi. Ne yazık ki sol omzumu sıyıracak kadar acemiydi. Bakışlarım kendisine döndüğünde, nasıl göründüğümü bilemesem de elindeki tüfeğin titrediğini ve bir adım geri çekildiğini gördüm. Niye beni öldürmedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama düşünecek hâlim de yoktu. Sol elimle Alexey'in çenesini iyice açmayı başardığımda,

sağ elimle postalımın içerisindeki bıçağı çektim. Bu sefer sol kolu-ma giren mermi sıyırmadı ama öldürücü darbe almadığım için beni ekarte etmeye de yetmedi.

Bıçağımın işlemesinde başparmağım sevgiyle dolaşırken, "Sen-ce ben!" diye bağırdım. Gözlerinde gördüğüm korku, içimde bir yeri harlıyordu. Acı çeksin istiyordum. İmre, bir lokmacık hâliyle şu iğrenç dünyadan göçerken ne kadar acı çektiyse, annesinin canını istemeden de olsa ne kadar yaktıysa; altımda yatan, on mislini his-setsin istiyordum. "Sadece Atilla'nın oğlu muyum?" Bıçağımın sa-pını sıkıp gevşettim. "Yoksa ölmeyi emreden başkumandanın askeri mi?" Genişçe gülümsedim. Yüzüm yüzüne hasta bir ruhla eğildi. "Belki de her ikisi!"

Birçok cephede, birçok canlının son gördüğü yüz olup nefesini kesmiştim ama hiçbirinin açtığım ağzından içeri, gırtlağına kadar zevkle bıçak sokmamıştım...

Alexey boğazına dolan kan ile bıçağımı kullanılmaz hâle getir-mesine rağmen bıçağımı geri çektiğimde, berraklaşan göz hizam-da Faryab'ın sülalesi vardı. Avcılar etraftaki tüm nöbet tuttuğunu zannedenleri aklarken, sadece gereksiz sülale ve Şahin'in kanatları olarak kalmıştık. Olduğum yerde elimde tuttuğum bıçağın ucundan akan kanın toprağa düşen sesini nasıl işitiyorsam, Alexey'in can çe-kişirken gırtlağından bir homurtu şeklinde yükselen sesi de işitiyor-dum ve bu, yüzümdeki cani gülümsemeyi katmerliyordu. Bir ölüm meleğiymişçesine ayaklandığımda, Ömer yanıma adımlamaya baş-ladı. Yüzünden düşen bin parça gibiydi ama yine de elindeki Türk bayrağını uzattı. "Sökün şunu," dedim, başımla çadırın tepesindeki paçavrayı işaret ederek. Ardından elime bırakılan bayrağı önce öpüp alnıma koydum, sonra açtım. Gözlerim tekrar Faryab'ın çocukla-rıyla kesiştiğinde, aslında kuşatıldıkları için kıpırdayamadıklarını anladım. "Selamünaleyküm!" dedim, ruh hastaları gibi gülümseme-mi sürdürerek. "Tanıştığımıza pek memnun olamadık..." Başımla Faryab'ın sülalesini işaret ettim. "Paketleyin şunları!" Çocuklar, Faryab'ın sülalesini tamamen paketleme işine girişirken, Adnan abi yanıma yaklaştı ve onun da yüzündeki düşüklüğü fark ettim. Göz-

lerim kısıldı ve etrafı hızla taradım. "Eksik var," dedim, çatılmış kaşlarımla beraber. "Veysel nerede?"

Adnan abi sorumu cevaplamak yerine; "Niye *'Dur!'* ihtarına uymuyorsun?" dedi. Havalandırdığım kaşlarımla kendisine döndüm. Sinirliydi ama sinirli oluşumuz rütbemizi değiştirebilen bir durum değildi. "Ya patlattıysa lojmanı?"

Dillendirdiği, düşünmek dahi istemediğim bir ihtimaldi. O kırmızı nokta sadece bir silaha mı aitti yoksa bir bomba merceği miydi? Beynimin tüm şalterlerini indirdim ve adını soyadını, gönlümdeki sıfatını dillendirmek istemediğim için kastığım çenemle "Ayıboğan!" dedim, dişlerimin arasından. "Veysel nerede?"

"Yaralı, komutanım," dedi Tanju, icazet verircesine. "Güvenli bölgede."

"Durumu?" dedim, ellerimi belimin arkasında kavuşturarak. Çünkü sakinlik en çok böyle anlarda gerekliydi.

Tanju yarım ağız "Ağır," diye mırıldandı.

Başımı tamam dercesine sallarken, plastik kelepçelerle paketlenen canlı kalanlara çevirdim bakışlarımı. Eksik bir bizde yoktu ama onların aldığı nefes zaten başlı başına gereksizdi. "Bittiyse işiniz," diyerek derin bir nefes aldım. "Güvenli bölgeye geçelim..."

Yaklaşık bir kilometre sonra Muzo'nun da aralarında bulunduğu karacılar tarafından karşılandık. Paketlediklerimizi onlara teslim ettiğimizde yine kendi kemik kadromuz olarak kalmıştık. Adnan abi sıkıntılı bir sesle "Begüm, hamile ya," dedi ve bakışlarım kendisine döndü. "Herkese karısını emanet edip duruyor..." Sabır dilenircesine başımı savurdum. "O ölmeden karısını emanet etme derdinde ama sen..."

"Ben, ne?" diyerek Adnan abiye hiddetle bedenimi döndürdüğümde, çocukların hepsinin adımları durdu. Düşünmemek için kendimi delice zorlarken, inadına yapıyor, sanki bir çaylakmış gibi hareket ediyordu. "Ben ne, üsteğmenim?" Geri dönüş yolumuz benim için cehennem ıstırabı mı olsun istiyordu? "Aldığım kararları sorgulayabilme emri, size ne zaman geçti?"

Rütbe belirttiğimde ağırca yutkunan o değilmiş gibi elindeki eldivene aldırmadan burnunun kemiğini sıkıştırdı ve asla zihnime

düşürmek istemediğim o soruyu sordu. "Ya öldülerse, Alp?" dedi hiddetle. "Ya sırf senin gözün döndü diye, o lojman yerle yeksan olduysa?"

"Gözüm döndüğü için?" diyerek üzerine doğru bir adım attım. Asıl şimdi gözüm dönüyordu; farkında değildi. Yine de merceğin, bir silaha ait olma ihtimaline daha çok sarıldım. "Yani benim karım ve çocuğum ölmesin ama kimin çoluğu çocuğu ölürse ölsün mü demeliydim?"

"Başka yerde sıkıştırırdık..." diye diretince, hepten sinirim zıpladı.

"Bir anasının amını yoklamadım lan!" diye bağırdığımda, sesim dağlarda yankı yaptı. "Ben o orospu çocuğunu bir anasının amında aramadım! Sen bana..." Sağ elim hırsla üstündeki hücum yeleğini kavradı. "Bile bile hâlâ ne konuşuyorsun?"

"Asker!" diye bir ses yükseldiğinde, elim hâlâ Adnan abinin hücum yeleğinden çekilmemişti. Çakma piç, yine tüm ihtişamının yanında gaddarlığını da cepheye getirmişti. "Siz her seferinde böyle ağlaşıyor musunuz?" Adnan abi ile benim tam yanımda durdu. Elleri belinin arkasındaydı ama belinden çektiği anda her an birimizin yüzünde patlayabilecek sinir düzeyindeydi. "Siz her taarruza geri dönme garantisiyle mi çıkıyorsunuz, üsteğmenim?" sorusuyla, Adnan abinin bakışları çakma piçe döndü. "O zaman yanlış yerde görev alıyorsunuz. Zira biz, ölmeye gelen askerleriz!"

Adnan abi "Senin kardeşin," dedi geri adım atmayarak. "Sen ne durumda olduğunu bilmesen, böyle rahat duramazsın!"

Ben, karımı ve çocuğumu; çakma piçse karındaşım dediğini Adnan abiden daha az düşünecek değildik. Lakin bazı ihtimaller düşüncesiyle bile öldürebilirdi ve biz hayatta kalmak zorunda olduğumuz bir yerdeydik.

"Ben piçim," diyerek iki elini iki yana açtı, çakma piç. "Ben kimliksizim!" diye gür bir tonda devam etti. "Ben buraya kulağıma ilk gün üflenen emir üzere yok etmeye geliyorum! Hem de yok olmak pahasına! Ben buraya ölmeye geliyorum, dönmeye değil!" Keskin bakışları gözlerime döndüğünde, yeşilleri yorgunluktan kanlarla bezenmişti. "Haberim yok," diyerek keskince başını savurdu. "Jülide'den haberim yok! Öldüyse, Allah rahmet eylesin." Otomatik

bir şekilde başımı oynattığım an, Adnan abinin şoklanmış gözleri bana döndü ama çakma piç kimseye geçit vermeden ekledi: "Kardeşim, başına gelebilecekleri bilecek kadar ordu içinde büyüdü!" Bir adım geri çekilip, herkesi göz hapsine aldı. Duruşu, yıkılmaz bir dağ gibiydi ve birine özenecek olsam bu kişi sadece Melih Arslan olurdu. "Sizin gibi bilmem kaç yaşında değil, kundaktayken belliydi kaderi! Ben, biz... Elimizden geleni yaptık!" Yeşilleri üzerimde sabitlendiğinde, ağırca yutkunmak zorunda kaldım. "Ama o, *'Ben âşık oldum!'* diyerek üzerindeki kalkanı kendi söküp attı. Yani üsteğmenim..." Bakışları tekrar Adnan abiye döndüğünde, Adnan abi duruşunu dikleştirdi. "Canı yanarsa; kendisiyle oturur ağlar, acısını paylaşırım. Yapmadığım şey değil..." Başı sinirle iki yana sallandı. "Ama benim milletimin bekası, bir kişinin bekasından kıymetlidir! O bir kişi; kardeşim, anam, karım, olmayan evladımmış, mühim değil! Ben böyle öğrendim! Bu sebepten ben, milletinin bekasını düşünen ve buna göre hareket eden adamın nedenini, niçinini sorgulamam!" Sağ elini belinin arkasından çekti ve işaret parmağıyla lanetli toprakları işaret etti. "Ardında bıraktığını yanında taşıyan buraya adım atmayacak! Buraya bas-ma-ya-cak!" diye yeri göğü inletircesine bağırdı. "Alexey öldü!" Bakışları bana döndü ve ruh hastası gülümsemesini sundu. "Beni aratmamışsın, sağ olasın!" Ardından keskinliğine geri büründü. "Faryab'ın çocukları elimizde! Şimdi kanla yıkanmadan önce soluklanma sırası! Ardında bırakamayacağı olanlar, bir sonraki harekâtta; işinin en iyisi de olsa yer almayacak!" Birkaç saniye durup, dilini ağzının içerisinde gezdirdi. Daha çok ana bacı sövmek istiyor ama kendisini tutuyor gibiydi. "Herkes araçlara! Dönüyoruz!" Herkes adımlamışken, ben de bir adım atmıştım ki önüme uzanan eliyle duraksadım. "Sen bekle az."

Bekledim.

Ellerini tekrar belinin arkasında kavuşturduğunda, dik duruşu asla bozulmamıştı. "Gerçekten bilmiyorum," dedi, ona dair hiç umudum olmasın diye. Benim kadar ihtimallerden rahatsız olduğundan, gerginlikle alt dudağını dişledi. "Eğer döndüğümüzde iki naaş birden kucaklamak zorunda kalırsan..." Ağırca yutkundum. İhtimalleri zikretmesek olmuyor muydu?

"Nasip," dedim, silik bir sesle. Yaradan'a teslim olmaktan başka, elden ne gelirdi? "Nasip." Başını onaylarcasına hafifçe aşağı yukarı salladı. "Hevybanû ile aynı kederi tekrar yaşamaya gücüm yok..." Nefesim ciğerlerime ulaşmıyormuşçasına derin bir nefes almaya çalıştım. "Bir kucaklayacağıma iki kucaklarım. Hevybanû ile birbirimizi öldüreceğimize, ikisinin arkasından kafama sıkarsın."

Omzuma elini attığında yüzünde imalı bir tebessüm vardı. "Senin koca kafanın meraklısı çok..." Peşi sıra yüzünü muzipçe buruşturdu. "Ama evdeki, o Sora'yı duyarsa..." Dudaklarının arasından keyifli bir ıslık döküldü. "Sora sora Bağdat'ı bulur, haberin olsun."

Omzundaki elini "Dalga geçme," diyerek silktim. "Dönünce ne bulacağımız belli dahi değil..." Aklıma gelenle aniden duraksamak zorunda kaldım. "Gerçi ben, Hevybanû'ya evden çıkmalarını söylemiştim. Aldığımız lojman saldırısı haberi bile bu olabilir..."

"Bilmiyorum, Alp Aslan," dedi, ciddiyetine geri bürünerek. "Gerçekten bilmiyorum. Bana bel bağlama sakın..." Başımı çaresizce, tamam dercesine salladım. "Ama madem kardeşim, sen de buraların bel kemiğisin..." Ağırca yutkundu. "Rütbemi kenara atıp birkaç şey söylemek isterim..." Kaşlarım merakla çatıldı. "Buranın kanı bitmez..." dedi, kabullenmişçesine. "Dölleri o kadar arsız ki, bir yerden kessen diğer yerden filizlenir... Nereye kadar, Alpiko?" diyerek başını iki yana salladı. "Ben bu rotayı yolum bildim ve hiç şaşmadım! Sen, evlendin! Üstüne çocuklar yaptın. Nereye kadar, Alp Aslan Şahin? Nereye kadar altı ayda bir evine varıp, karını, çocuğunu yoklayacaksın? Kaç kez ölü bulma ihtimaline katlanabileceksin? Ki," dedi ve kederle yüzü düştü. "Bir kere buldun da üstelik..."

İki elimle yüzümü sıvazlayıp "Ne demek istiyorsun?" dedim. "Açık konuş!"

"Dümen senin elinde," diyerek kaşlarını havalandırdı. "Dümenini döndür!" Çatılmış kaşlarıma gülümsemeyi atlamadı. "Madem kalbine kilit vuramadın, madem yüreğinde paylaşacak çok sevgin var... Ona göre yaşa!" Gözleri sol omzumla kolumdaki kan öbeğine takıldı. "Kimse de benim kadar iyi vuramıyor ya!" dedi ukala bir tavırla, konuyu dağıtarak. "Boşuna eve taşıma! Burada baksınlar..."

Başımı hayır dercesine geri doğru savururken, "Aldım, cebime koydum," diyerek, *"Nasihatin bende,"* manasında sağ elimi göğsüne vurdum. "Nerede duracağımı bilirim, komutanım." Sıfatını dillendirmemle derin bir nefes aldı. "Yine de sağ olun..." Eyvallah, dercesine baş savurunca, ilerlemeye başladım. Sabite dön, diyordu. Ülke toprakları içerisinde, OHÂL bölge uzmanı ol. Görev süren en fazla bir ay olsun, bir ay da yatış yap... Birkaç adım atmışken durak-sadım, ilerleyemedim. Başımı hafifçe geri atıp, siyahların içerisinde bir kurt olduğunu zikredercesine çakan gözlerine gülümsedim. "Böyle bir kara sevda, kara toprakta biter..."[1]

Arkamdan aniden omzuma elini attı. Bile isteye yapmıştı, istediği oldu; yaram sızladı. "Ha, illaki senin yanına yatacağım, evdeki kesmiyor, diyorsun," diyerek gür bir kahkaha attı, aydınlanan günün habercisi olarak. Ardından başımı kendisine doğru çekip, şakağıma bir öpücük kondurdu. "Eyvallah aslanım! Varlığın daim olsun!" Ciğerlerimi dökmek istercesine sırtımı dövdükten sonra sululuğuna devam etti. "Yalnız 7.65 evdeyse ilk ben alırım." Kaşları muzipçe havalandı. "Kendisine anasını kudurtacak sürprizlerim var!"

"Lan bi' git," diyerek göğsünden ittim.

Sol eli hızla ensemi kavradı. "Eşeğim yok ama damadım var, deyip binerim tepene ha!" dedi alayla. "Sürdürme kendini, yakışıklı!"

Sinirle "Daha nereye süreceksin acaba?" diyerek gülümsedim.

"Aaaa," dedi, kendisinden hiç beklenmeyecek bir incelikle. "Daha ben kartlarımı açmadım ki yüzbaşım!"

"Ben sizden nasıl kız aldım ya?" dedim, sanki dün evlenmişim gibi. "Memlekette adam mı kalmadı da sizin kapınıza vardım? Hayır," diyerek başımı iki yana salladım. "Atıyorum ama ciğerci kedisi gibi geri geliyorsun bir de!"

Büyük, kapalı kasa taşıma aracına binene kadar, çakma piç de ben de anda kalabildiğimizden gayet makara yapabilecek durumdaydık, yaptık. Düşünme eylemine her ikimiz de sınırı geçtikten sonra düşecektik ama aracın içinde bir battaniyeye sarılmış, iki seksen yatan Veysel'i görünce, bedenimdeki kan sınırı geçmeden çekil-

[1] Zeki Müren'in "Böyle Bir Kara Sevda" şarkısına atıf yapılıyor.

di. Gözleri yarı açıktı, zihni gibi. Beni gördüğü gibi dilinden kuru bir "Abi," döküldü.

Ağır adımlarla yanına ilerleyip çömeldiğimde, sol elimle üzerindeki battaniyeyi hafifçe kaldırdım. Karın boşluğu neredeyse yoktu ve sorgulayan gözlerim çocuklara döndü. Çünkü uçaksavar mermisi bulup üstüne mi uçmuştu, anlayamadım! "Aslan parçası," dedim, muzip tutmaya çalıştığım sesimle. "Bu benim taktikti ama... Uzun yoldan sonra eve delik deşik dönerim ki kafam ütülenmesin! Rol çalıyorsun..."

"Abi," dedi tekrar, kıvranırcasına. Gülümsemeye çalıştı ama gülümseyişi soldu.

"Yok bir şey," dedim yüzümü yüzüne doğru eğerek. "Ben yok diyorsam yoktur!" Bakışlarım, şoför tarafına döndü. "Hareket için ne bekliyoruz?"

"Veysel'i helikopter alacak," dedi çakma piç, sert tavrını bırakmadan. "Buluşma koordinatı geçildiği gibi çıkacağız..."

Başımı tamam dercesine salladığımda, Veysel melankolik bir şekilde "Sıra Begüm'e geldi," diye mırıldandı. Gözlerini sonuna kadar açıp çocuklara bakmaya çalıştı. "Biraz da o ekşiyecek başınıza... Yenge," dedi ve duraksadı. Arkamda Azrail gibi dikilen çakma piç gözüne ilişince ağırca yutkundu ama o tükürük boğazından kaydı mı bilemiyorum. "Gerçi bir senin başını yakmıştı."

Çakma piç işittiğinden pek hoşnut olmamış olacak, burnunu derince çekip "Çünkü abisi benim," dedi.

Çakma piç her ne kadar *"Benim başıma ekşiyecek tabii,"* demek istemiş olsa da, Veysel kapalı algılarıyla "Begüm'ün abisi yok," diye mırıldandı.

Çakma piç birden yanıma hoyrat bir şekilde çömelince, densiz densiz konuşacak korkusuyla, uyarırcasına gözlerimi irileştirdim. "Nasıl yok oğlum?" diyerek başını iki yana salladı ve havalandırdığı sol eliyle, araçta oturan çocukları işaret etti. "Bunlar ne? Bostan korkuluğu mu?" Ardından battaniyeyi hafifçe havalandırıp, yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Yalnız sen kaportayı fena dağıttırmışsın! İyisi mi Begüm'ü bana gönder. Onu da benden başkası çekemez..."

Ben "La havle," derken, Veysel; "Begüm değişti," dedi, iyice kısılan sesiyle. "Gerçekten değişti..."

Nişan faciasını hep birlikte yaşadığımız için kendi karısının artık değiştiğini bize anlatmaya çalışıyordu. Oysaki bize neydi? "Bize ne oğlum?" dedi çakma piç, iç sesimmiş gibi. "Hayat arkadaşınla sen geçineceksin... Bu yüzden ağlamayı bırak, onu yalnız bırakmamak için dirayetini topla..." Usulca çöktüğü yerden kalktı. Telsizine düşen koordinatı hepimiz işittik. "Hadi bakalım, yola çıkalım da babaları evlatlarına kavuşturalım..."

Çakma piç kapalı kasadan aşağıya atlayarak şoförün yanına ilerlerken benim aklımda tek bir soru vardı: Bir insan yeryüzündeki tüm merhameti yüreğinde barındırdığı hâlde, canı istediğinde nasıl kendisini dahi yok edebilen biri olabiliyordu?

1 Mayıs'ın akşamı dahi olmadan ülke topraklarına, daha doğrusu kendi otağımıza girdik. Canlı ele geçirilenler merkeze teslim edilirken, Veysel yolda bindirildiği helikopterle hastaneye sevk edildi. Durumu gittikçe ağırlaşsa da, umut yok demek için henüz erkendi. Begüm hastanede olduğu için, kimsenin evine gidip haber vermesine de gerek yoktu. Bu sebepten, yönümü direkt lojmana çevirdim. Çakma piç de peşime takılıverdi. Yol üstünde talep etmemle durduğumuz marketin önünde, "Geceden sabaha liste mi geçiyorlar, oğlum?" diyerek kendince dalgasını geçti.

"Sen ne anlarsın be?" diyerek, arabayı kullanan erin omzuna hafifçe, *"Sağ ol,"* dercesine dokunup araçtan indim. Çakma piç, anasını takip eden bir bebek gibi peşimi bırakmadı ve ardım sıra o da indi. "7.65'e bez alacağım."

"Ha, bezler benden, sütler Jülide'den, yiyip içip sıçması da 7.65'ten, diyorsun," diyerek gür bir kahkaha attı. "Lan oğlum! Şu yediğiniz nanede sike sürülecek akıl yok!"

"Dolaşmasana oğlum peşimde!" dedim öfkeyle. "Ağız tadıyla evime gideceğim!"

"La yaprağım!" diyerek, hoyrat bir tavırla göğsüme yapıştırdı bir tane. Ardından dişlerini birbirine bastırıp, halka açık bir alanda olduğumuz için baskın bir fısıltıya geçti. "Önce evin yerinde mi diye bir baksak mı acaba?"

Yüzümde kocaman beliren gülümsememle, cebimden çıkardığım telefonumu çakma piçe uzattım.

"Sevgilim, babama gittik ama benim artık hastaneye geçmem gerekiyor... Zifir, Nurhan ve Nebiye Hanım eve dönecekler. Yine evden çıkılmasını istersen, Zifir'i arar mısın? Benim hem ameliyatım hem de nöbetim var."

Gözleri kısık bir hâlde mesajı okuduktan sonra "Sen neden, evden çıkmalarını söyledin ki?" dedi haklı olarak.

"Öteki tarafta o kadar sevenim var ki..." dedim ve sağ elimi göğsüme kapattım. "Şurama bir sızı..." Göğsümdeki elimi çekip, işaret parmağımla şakağıma vurdum. "Şurama bir kurt salıyor..." Uzanıp, elindeki telefonumu geri aldım. "Allah'a şükür, Hevybanû da bir dediğimi iki etmiyor..." Yüzümü kinaye ile buruşturdum. "Sen de kokuşmuş kaderine yan!"

Markete zaten girecektim ama çakma piçin bedenimi itmesiyle, okuldan çıkıp bir paket cips için itişen çocuklar gibi girdik. Marketten bezle birlikte ne bulursak alıp çıktık. Aldığımız her şeyin sahibi ise küçük adamdı...

Lojmanın önüne geldiğimizde, lojman binasının boya döküntüsünde bile gram değişme yoktu ve sabit kalışının verdiği mutluluk tarif edilemezdi. Aylar sonra evimin kapısına anahtarımı sokup kapıyı açtığımda en güzel anlarımdan birini yaşıyordum. Evde ses vardı, yaşanmışlık vardı. Baskın bir bebek kokusu, o bebek kokusuna karışan ve hücrelerime mıh gibi kazıdığım Hevybanû'nun kokusu...

"Ben geldim!" diye coşkuyla bağırdım. "Karşılama komitesi, neredesiniz?" Kimseyi beklemeden salona girdiğimde, evimde birden fazla bebek olduğunu fark ettim. Zifir ile Nurhan duraksamışken, Ardıl Erce'nin bezlerinin gittiği bebek ile Ardıl Erce birden ağlamaya başladı. "Ov!" dedim yüzümü buruşturarak. Adımlarım doğruca Ardıl Erce'ye yöneldi. "Babacığım, bu ne biçim merhaba?" Küçük demeye dilimin varmayacağı, tosuncuk bedenini kucakladım ama kucaklamamla katılırcasına ağlamaya başladı.

Çakma piç "Çocuk bile tipinde hayır görmedi," diyerek, kucağımdaki Ardıl Erce'ye uzandı ama vermedim.

Yanağına bir öpücük kondurduğumda, ağlamasının etkisiyle yanakları iyice kızardı. Boncuk gözlerinden inci gibi akan gözyaşları, yüreğimi bir kor gibi yaktı. "Neden ağlıyorsun?" diyerek, bedenini havalandırdım. "Bak, ben geldim..."

Ağlamaktan iyice kısılan boncuk gözleri Zifir'e değince, minik kolları *"Al beni,"* dercesine uzandı. Öyle bir ağlıyordu ki, sanırsın kucaklamak yerine bedenini duvara fırlatmışım! "Gel paşam," deyince Zifir, kollarımdaki bedeni hiç tereddütsüz Zifir'e yöneldi. Zifir'in kucağına geçtiği gibi ağlaması kısık bir ses tonuyla iç çekişe döndü ve Zifir'in boynuna başını gömdü. Zifir, Ardıl Erce'nin sırtını sıvazlarken, çakma piç ve ben ama en çok da ben, dış kapının mandalından bile beter durumdaydık. "Abi," dedi gülümseyerek. "Hoş geldin."

"Ne oluyor amına koyayım?" dedim, salonun ortasındaki çocuklara ya da tanımadığım kadına aldırmadan. "Neden ağlıyor bu çocuk?"

"Yabancı seçiyor," dedi Nurhan dan diye. Dediğini ise dedikten sonra fark etti.

"Beni mi?" dedim hayretle. Sol kolumun sızısına aldırmadan, bedenimi işaret ettim. "Beni? Babasını?"

"Yok abi," diyerek Zifir bana doğru bir adım attı ama kendisine artık nasıl baktıysam duraksamak zorunda kaldı. "Sana özel değil yani... Melih Yüzbaşı'ma da aynı şekilde gitmez." Dalga mı geçiyorsun, dercesine kaşlarımı havalandırdım. "Yani uzun zaman görmeyince şey oluyor," diyerek, panikle toplamaya çalıştı. "Beni de görmese birkaç hafta-"

"O zaman siktir git!" diyerek cümlesini kestim. "Biraz benim yerime, sen siktir git!" Söylediğim elbette mümkün olmadığı için Zifir şok içerisinde yüzüme bakakaldı ama aldırmadan, işaret parmağımla 7.65'i işaret ettim. "Duşa girip çıkacağım! O zamana kadar bebeklikten başlayan fotoğraflarımı mı gösterip tanıtırsın yoksa anasıyla düğünümüzü mü izletip benimle tanıştırırsın karışmam ama duştan sonra 7.65'i alıp çıkacağım. Yol boyunca ister ağlasın ister kahkaha atsın!"

Nurdan "Nereye gideceksiniz?" diye telaşla öne doğru atıldı.

Aslında merak etmediğinin, sadece Ardıl Erce ağlayacak diye sorduğunun farkındaydım ama çakma piç farkında olmadığından olsa gerek, "Kızım, sen evine gitsene," dedi kovarcasına. "Alp Aslan eve geldiğine göre kocan da gelmiştir, değil mi?" İrileşmiş gözleri Zifir'e değdi aniden. "Bekâr adamla içli dışlı yaşıyorsun kaç aydır! Bak bizim hayvan," dedi ve beni işaret etti! "Jülide'yi evde bulsaydı, hiç böyle atar gider yapmazdı! Şu kocalarınızı evde karşılayın!" İki elini hayretle yana açtı. "Bunu da size ben mi öğreteyim?"

"Ablam nöbette," dedi Nurhan, çakma piçin hiçbir söylediğine takılmayarak. "Ardıl Erce yalnız kalmasın diye..."

"Babası geldi," dedi çakma piç ikiletmeden. "Hadi herkes evine!"

Salondan çıkarken "Sen de!" diyerek, kendisinin de gitmesini söylemeden duramadım elbette.

Lakin çakma piç söylediğime hiç aldırmadan, "Lan koluna su değdirme! Baktırmadın da zaten! Jülide ağzına sıçar!" diye bağırarak beni yanıtladı.

"Yüzünü bir göreyim de," diye mırıldandım, banyoya girerken. "Ağzıma mı sıçıyor, boynuma mı atlıyor, kendi bilir! Ben yeter ki yüzünü görüp, nefesini bir işitebileyim..."

Hevybanû'ya bir nefeslik yakınlaştığım anlarda, sevdam olmaktan çıkıp tamamen kara sevdama dönüştüğünü hissediyordum. Bir bakışıyla öldürebilir, öldürdüğü yerden bir gülüşüyle diriltebilirdi... Vazgeçilmesi mümkün olmadığı gibi, daha önce yüzüne karşı da telaffuz ettiğim üzere, değiştirilmesi teklif dahi edilemeyen anayasa maddeleri gibiydi...

Hızlı bir duş alıp çıktığımda, kolumdaki sızının anbean arttığının farkındaydım ama şifam evde olmadığı için şifamın balıyla şifa kovalamaya çıkacaktım. Dışarı çıkmaya hazır bir şekilde salona geri döndüğümde, Zifir ve çakma piç dışında herkes gitmişti. Bu yüzden "Bu kadın ne ayak?" diye sordum hızlıca. "İyice araştırdın inşallah..."

"Abi, ben evdeyim..."

"Farkındayım," dedim huysuz bir tavırla. "Biraz daha dönemesem, 7.65 seni babası belleyecekmiş..."

"Şaka?" dedi çakma piç araya girerek. Yüzüme birkaç saniye baktıktan sonra "Yok anasının amı!" diye hayretle devam etti.

"Bu küfürleri Hevybanû'nun yanında da et lütfen," diyerek hırsla başımı salladım. "Et ki seni bu evden menetsin!"

"La ne diyor bu senin köstebek baban?" diyerek Ardıl Erce'ye döndü yüzünü. Ben bir duş alana kadar çakma piçle bile kaynaşabilen evladımın örfü bir bana mıydı? 7.65'in tombul yanaklarını sıkıştırıp, "Dur dayıcığım," dedi keyifle. "Babandan birlikte şafak alalım..."

Ne dediğini anlamadığım için söylediğine bir mana da yüklemedim ama eve ne ara getirdiğini bilemediğim bir torba çıkardı. O torbanın içerisinden boy boy, askıya asılı bir vaziyette, 7.65'in her an, her yaşında giyebileceği kamuflajlar çıktı. "Oğlum, bu ne?"

"Ben eşeğimi sağlam kazığa bağlarım, yaprağım!" diyerek gür bir kahkaha attı. Ardından tereddütle Zifir'e döndü. "İnşallah bu zamana kadar bu bok çuvalını giydirmeyi öğrenmişsindir, kara oğlan! Yoksa seni camdan aşağı sallarım!"

Zifir endişe dolu gözlerle bana döndüğü gibi "Ablam giydiriyor," dedi, masumane bir tavırla. "Gündüzleri de, ya Nebiye Hanım ya da Nurhan..."

"La bana bak," dedi çakma piç araya girerek. "Ayağını denk alıyorsun, değil mi? Sarı oğlanla kara oğlan kapışması hiç çekemeyeceğim çünkü!"

Zifir "Abi, ne diyorsun?" dedi dehşetle.

"Evime senden başka kansız girmiyor, çakma bahriyeli!" dedim alayla. "Gelip gidip, etrafımdaki kızlara göz koyan sensin!"

"Iyy," dedi tiksintiyle. "İkizlere yaptığın lakırtıyı, Bilge'ye yemek yaptırdığımda yapmamıştın!"

"Bilge'ye sadece yemek yaptırdığın için olabilir mi?"

"İkizlere ne yaptım amına koyayım?" diye çığırdı, iftiraya uğramışçasına. "Hepi topu göreve götürdüm! Üst üste koyup-"

"Allah aşkına sus!" diye inledim.

"Bilge'ye söyleyeyim de sen gör gününü!"

Hayretle kendisine döndüm. "Görüşüyor musunuz siz?" dedim merakla. Görüşmeleri için hem nedenleri yoktu hem de ortak tanıdıkları mevcuttu.

"Bilge'yi severim ben," dedi, tüm içtenliğiyle. Makuldü, çünkü ikisi de boş çene çalandı. "Sevilmeyenleri sahiplenmek gibi pis bir huyum var, biliyor musun? Baksana, emir verdiğin kızlar, kardeşinden daha değerli! Alayım himayeme bari..."

Çakma piçin çenesinden bezgin bir nefes verirken, gözlerim çaresizce Ardıl Erce'ye döndü. Bana benziyordu. Hatta o kadar çok benziyordu ki... Çenesindeki çukuru, gözlerinin mavisini buğulayan bakışları... Henüz tadına varamadığım, doymak şöyle dursun gönlümce koklayıp saramadığım bir oğlum vardı. Hem de bana benzeyen bir oğlum...

Tereddütle yanına yaklaşırken, Hevybanû'ya yaptığım tüm piçliklerden sonra *"Beni iki göğsünün arasına göm,"* demeye gittiğim gecedeki korkularımı tekrar hissettim. Sevilmeme korkusuydu bu, biliyordum ama Hevybanû'dan başkasına nasip olmaz sanıyordum... "Babacığım," dedim önünde usulca çömelip.

Sol avuç içinde tuttuğu, benim oyduğum ahşap aslan figürünü görünce duraksadım. O arada Zifir "Hep onunla oynuyor," deyince, bakışlarım kendisine döndü. "Kemire kemire aslanın bir kulağını götürdü! Ablam kafayı yiyecek artık!"

"Dişi mi çıktı?" diye sordum. Gayriihtiyari sorduğum soru geldi, yüreğimi tam on ikiden vurdu. Ardıl Erce'ye bakan gözlerim sulandı. Analık gibi babalık da hormonları altüst eden bir olaydı bence. "Döndüm bak," dedim, tüm garibanlığımla. "Barışsak olur mu?" Sol elim usulca, boş olan sağ eline uzandı. "Hem babaya küslük olur mu?" Son söylediğimi duyan babam zihnimde canlanınca, yüzümü tiksintiyle buruşturdum. "Sen anana benze, oğlum. Ben babama benzemeyeceğim ama sen yine de gönlünün büyüklüğünü anandan al, oğlum..." Ardıl Erce sağ elini tutmamdan rahatsız olmayınca sol eline de yöneldim. Elindeki oyma aslan figürünü bıraktırmadım ama iki elinden hafifçe tutarak, kendisini kucağıma almak için bilinçsizce, oturduğu yerden ayaklandırdım. "Anneye gidelim mi artık?"

Tam Ardıl Erce'yi sakince kucaklamıştım ki çakma piç "Dur, önce kamuflajını giydirelim!" diyerek araya girdi.

"Oğlum tamam, hastaneye gideceğiz ama çocuğun kolunu bacağını çıkardığımız için gitmeyelim istersen!" dedim sinirle. "Hevybanû gelince yaparsın ne yapacaksan!"

"Olmaz," diyerek başını iki yana olumsuz manada salladı. "Giydirip video çekeceğiz! Ben Jülide'ye atarım. Zaten o görmez siz gidene kadar, merak etme..." Ardından tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Ayrıca ben üç saniyede büyük çaplı silah söküp takan adamım! El kadar bebeyi mi-" dedi ve duraksadı. Gözleri sorgularcasına Ardıl Erce'nin bedeninde gezindi. "Etten bu ya, kırılmaz..."

Üç koca adam olarak neredeyse yedi aylık olacak bir bebeğin elinde oyuncak olduk. Hevybanû'nun neden yorgunluktan çöktüğünü de o an anladım. 7.65 o kadar hareketliydi ki, insanın elinden yağ gibi kayıyordu. "Bir tabur askeri sikinin ucunda oynatırsın oğlum sen!" diye söylenerek, kol altlarından tuttuğum bedenini tekrar ayaklarının üzerinde sabitledim. Ayaklarının üzerinde asla sabit duramadığı gibi bacakları aniden kırılınca bedeni ileri geri kaykılıyordu. Çakma piç ve Zifir kamuflajın üstünü giydirsinler diye *"Hadi,"* dercesine başımı savurdum ama ellerinin ağzından hiç çıkmaması da ayrı bir eziyet oluyordu. Tam kamuflajın üstü için Zifir sağ kolunu, çakma piç sol kolunu tutmuştu ki 7.65'in dengesi bozuldu ve burun kemiğime kafasını gömdü. Acıyla yüzüm buruştu. "Tamam, taşaklı bir şey ol istedik ama," dedim boğuk bir tonda. Burnumdan başlayan sızı alnımın çatısına kadar uzandı. "İnsan babasına da toslamaz be yiğidim!"

"Abi, bu ne ya!" diye esefle söylendi çakma piç. "Bir durmadı velet!"

"Tamam, tamam," dedi Zifir, zafer kazanmışçasına. "Şimdi sırt üstü yatırıp düğmelerini ilikleyeceğiz, ablam hep öyle yapıyor..."

7.65'i koltuğun üstüne yatırdık yatırmasına ama ayaklarını karnına doğru çekip çekip saldığı için pek bir tehlikeliydi. Sağ ayağını havada yakalayıp, tam malum bölgeme tekme atacakken engelledim. "Orası mühim, babacığım," dedim, kaşlarımı havalandırarak. "Orası olmaz, başka yere vur!"

"Valla başka damat arayamam!" dedi çakma piç alayla. Sinirle kendisine dönmemle, çocukça omuz silkti. "Ne?" Üste çıkma ça-

bası, tam yumruklamalıktı. "Sen takım taklavatı bozdun diye ben yeğensiz mi kalacağım? Başka bebek de sevmek istiyorum ben!"

"Lan siktir git, kendin yap!" derken, Ardıl Erce'nin üzerinden çıkardığımız tulumu yüzüne attım.

Fırlattığım tulumu havada yakalayıp "Hangisinden yapayım?" dedi gülerek. "Çok kıymetli ikizlerinden mi yoksa kıymetsiz kardeşinden mi?"

"Oğlum, sen niye abuk sabuk konuşup benim ayarlarımı bozuyorsun çocuğun yanında?" diye bağırmamla, 7.65 huysuzlandı. "Bak, kaçırdın işte keyfini!"

"Sıkıldı yatmaktan," diyerek alt metin geçti Zifir. "Yere koyalım, düzelir."

Çakma piç "Oyuncak araba mı bu amına koyayım!" diyerek Zifir'i itti. "Yere koyunca düzelir, ne?" Biz ikimiz, dağda leş görmekten başka bir halt bilmediğimizden olsa gerek, ne demeye çalıştığını anlamadık ama Zifir, Ardıl Erce'yi kucaklayıp yere yüzükoyun bıraktı. Çakma piç "Ters koydu bir de geri zekâlı," diye söylenirken, yüzükoyun duran Ardıl Erce'nin hareketlenmesiyle "Oğlum, sürünüyor lan bu?" diye neşeyle bağırdı. "Baban da mı özel kuvvetlerdendi be?" diye coşkulandıktan sonra hevesle bana döndü. "Ben bunun sırtına oyuncak bir sniper alayım... Böyle böyle alışır..."

Ardıl Erce'nin emeklemesini hiç beklemediğimden "Büyümüş lan," diye mırıldandım. Kederim sesime yansıdı. "Ben göremeden büyümüş çocuk..."

Modum birden düşünce, çakma piç çözümü her zamanki gibi yaralı koluma yüklenmekte buldu. "Kovuyorum kovuyorum, gitmiyorsun, ben ne yapayım?" dedi bıkkınca. Omzuma baskı uygulamaya devam etti. "Bir seninki böyle büyümüyor tabii ki ama..." Duraksayınca, medet umarcasına kendisine döndüm. "Ana nöbette," diyerek yüzünü buruşturdu. "Baba görevde. Sik gibi bir araya gelmiş ikilisiniz..."

"Seni insan gibi dinleyen aklıma sokayım!" dedim sinirle.

"Bana bak!" diyerek omzumu bir kez daha sıktı. "Çocuğun yanında giydirip duruyorsun, sonra bana bok atıyorsun 'Ağzımı bozduruyorsun,' diye!"

"Biriniz," diyerek işaret parmağımı salladım. "Biriniz beni Hevybanû'ya gambazlarsa... Şerefim üzerine yemin ederim ki sizi Mardin'den Yunanistan sınırına kadar çıplak bir şekilde arabanın arkasında sürüklerim!" Oturduğum yerden hızla ayaklanıp, Ardıl Erce'yi kucakladım. "Hadi bakalım, aslan parçası," deyip, kestiğim sakallarımın rahatlığıyla kokusunu içime çeke çeke öptüm. "Gidip hayatımızın kadınını alalım." Ardıl Erce'yi kucağımda sabitleyip, bakışlarımı çakma piçle Zifir'e döndürdüm. "Ben karımı alıp gelene kadar evimi boşaltın!"

Zifir, 7.65'in oyma aslanını uzatırken "Ama abi, araba ablamda," dedi tereddütlü bir tonda.

Uzattığı aslanı alırken "Allah'a şükür, taksiye tek binebilecek yaşa geldim, Zifirciğim," dedim kinayeyle. "Biz baba oğul buluruz yolumuzu! Sen hiç merakta kalma..." Bana öyle bir güvensiz şekilde bakıyordu ki sinirle gülümsedim. "Zifir," dedim dişlerimin arasından. "Siktir git, abiciğim. Oldu olacak bana da bakıcılık yap istersen, ha?"

Tam salonun çıkışına doğru adımlamıştım ki "Çantası, abi," diye seslendi Zifir.

"Ne çantası?" dediğimde, bana gri bir çanta uzattı.

"İçinde emzik, zıbın falan ne ararsan var. Bez ve ıslak mendil de..."

"Sabır ver, Allah'ım," dedim söylenircesine ama sabrı, hiçbir bok bilmediğim için istediğimi kimse anlamadı. "Eyvallah koçum," diyerek, uzattığı çantayı da aldım. "Belli oldu, buradayken yanında staj yapacağız!"

"Estağfurullah abi," dedi boyun bükerek. "Alışırsın."

Tekrar "Sabır," diye dillenişim, tamamen Zifir'in tavrınaydı...

Lojmanın önüne inip, nöbetçi erlerin çağırdığı taksiyi baba oğul bekledik. Yürüsün mü istiyordu yoksa tamamen bana mıydı mızıkçı tavırları, bilemedim ama ben sivil, Ardıl Erce bahar günü giyindirilmiş kamuflajıyla ve ayağındaki siyah patikleriyle *"Böyle işe sokarlar, baba!"* der gibiydi... Tabii postalda kavrulan derinin ne olduğunu henüz bilemediğinden, minik bir patiği bile kendisine yük görmesi normaldi...

Taksiye bindikten sonra ahşap aslancığı kemirmeye başlayarak sakinleşince, her gittiğim yerden en az bir aslancık getirerek aradaki açığı kapatabileceğime kanaat getirdim. Hoş, Hevybanû ona bir kendimi getirdiğim için muhtemelen yalandan küsecekti ama bir insanın yalandan küsmesi bile nasıl âşık olunası olabilirdi, hâlâ aklım almıyordu.

Hastaneye varmamız yaklaşık on beş dakika sürdü ama sırtımda bir çanta, kucağımda bir bebekle pek bir ilginç duruyor olmalıyım ki taksiden indiğimiz gibi bakışlar bize döndü. Hevybanû'nun odasını bilemediğimden, adımlarım da nereye varacağını bilemedi. Hem Veysel'in durumunu sorgulamak için hem de Hevybanû'ya haber versinler diye girişte, acilin hemen önündeki danışmanlık kürsüsüne yöneldim. Önce Veysel'i sordum ve ameliyatta olduğunu öğrenip rahatladım. Hoş, zaten yanına uğrayacaktım. Hatta şimdiye kadar gelmememin sebebi Adnan abinin burada oluşuydu. Ameliyattaki adamın akıbetini değiştiremeyeceğimi bildiğimden, "Jülide Şahin," dedim kıza. "Eşim." Eşim dediğim anda havalanan kaşlarına gülümsedim. "Geldiğimi haber verir misiniz?" Kucağımda huzursuzlanan Ardıl Erce'nin pozisyonunu dikleştirip devam ettim. "Yalnız oğlumla geldiğimi söylemezseniz sevinirim..."

"Tabii," dedi danışma memuru. Ardından, muhtemelen dâhiliyenin numarasını tuşladı. Telefonu kimin açtığını bilemem ama kısaca "Jülide Hanım'a haber verir misiniz? Eşi beyefendi acilde..." dedi. Duyduğum cümle ile yüzümü buruşturduğum sıra, kız bir elindeki ahizeye baktı, bir de yüzüme. "Yüzüme kapattı," dedi tereddütle.

"Askerim ben, yanlış anlamıştır!" diye açıklama yapmak yerine, Ardıl Erce'ye döndüm yüzümü. Sol şakağına bir öpücük kondurup "İyi ki birlikte gelmişiz, babacığım," dedim, içime kokusunu bilmem kaçıncı kez çekerek. "Yoksa annen, acilin ortasında kesin amel defterimi kapatırdı..."

Hevybanû'yu her gördüğüm ânı hatırlayan bir insanım ama merdivenlerden öyle bir inişi vardı ki... Kaç kat indi, bilemesem de üzerindeki doktor önlüğünün yakası dahi kaymış, altındaki siyah, dar pantolonun paçaları yukarı doğru sıyrılmıştı. Ayağındaki topuklu ayakkabıların çıkardığı tok ses, herkesin merakla ken-

disine bakmasına sebep oldu. Merdivenlerin sonuna gelip, acil alanına gözleri değdiğinde sol eliyle merdivenlerin tırabzanlarına tutunarak ancak ayakta kalabildi. Dudaklarının arasından sesli bir nefesin döküldüğünü aramızdaki üç metreye rağmen anladım. Sağ eli göğsüne kapanırken, gözlerini kapatarak başını geri doğru attı. Muhtemelen ayaklarının bedenini taşıdığına emin olana kadar gözleri kapalı bir şekilde, öylece bekledi. Başını dikleştirdiğinde, yanaklarının yaşlarla bezendiğini fark ettim. İki elini yanaklarına getirip, hızlı hızlı birkaç nefes aldı. Aldığı nefesler şükür doluydu, biliyordum. Çünkü acildeydim ama iki ayağımın üstünde, sapasağlam bir vaziyette, hem de kucağımda oğlumla birlikte kendisini kucaklamak için bekliyordum.

Sol eliyle burnunun ucunu silse de, yüzünü gözünü silme zahmetinde bile bulunmadı. Sağ eli öne doğru uzanmış bir şekilde, hızlı adımlarla bana neden ağlayarak koştuğunu da kimse anlamadı. Sağ kolumda Ardıl Erce dururken, açtığım soluma bedenimi yıkma pahasına yerleştiğinde herkes uzun bir hasretin ertesinde olduğumuzu anlamış bulundu. Sol elim belini sıkıca kavrarken, kollarımın arasında titrer bir hâlde, titrek bir sesle "İyisin..." dedi, emin olmak istercesine. Elleri sırtımı üstten de olsa hızla yokladı.

Ben cevap vermeyince, o da biraz sakinleştiğini hissedince sorgulayan bakışlarıyla geri çekildi. Ağırca yutkunduğunu görünce, iç çekerek gülümsedim. Ardından dudaklarım; alnına, iki kaşının ortasındaki benine, mihrabıma, mabedime uzandı. "Mihrabıma ulaştıran Rabb'ime şükürler olsun..." Dudaklarımı geri çekip, alnımı alnına yasladım. "Sizi bana verene, beni size sağ salim ulaştırana; şu canım kurban olsun..."

Kolları tekrar boynuma dolanırken, tam bir teslimiyetle "Şükürler olsun," diye defalarca mırıldandı.

Hayat bize ne kadar zorluk sunarsa sunsun, birbirimizin nefesini işittiğimiz müddetçe yeniden başlamanın yolunu bir şekilde bulurduk ve ben, Hevybanû'yu bir başka isimle nitelendirecek olsaydım; o isim ancak "vuslat" olurdu...

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM X
HAYAT KALİBRESİ YÜREK ÇARPINTISI OLANLAR

"Sonsuz bir döngüde, sonu olacağını bile bile ilerler sevdalılar."

JÜLİDE ŞAHİN

Benim ömrümden ömür giden anlarım pek yoktur ama var olanları bir sıraya koymak istesem, baştan aşağı Alp Aslan'ı içerir... Alp Aslan'ın yeryüzünden silindiği iddia edilen anların peşinden, hayatıma kattığı İmre'yi kaybedişim gelir. Devamında ise yine hayatıma katılmasında vesile olduğu Ardıl Erce, dünyaya geliş şekliyle *"Merhaba anneciğim, yeni yürek çarpıntın benim,"* demiştir...

Ömrümden ömür götüren anlar listeme bir yenisi, Alp Aslan'ın acilde olduğunu öğrendiğimde eklendi. Çoğu insan için bir anlam ifade etmeyen olay benim için hayati bir önem taşıyordu. Çünkü Alp Aslan; acile geliyorsa kendi ayaklarıyla çay içmeye değil, acil müdahale edilmeye ancak başkaları tarafından yarı baygın hâlde getirilebilirdi...

Beni her anlamda şaşırtmayı kendisine huy edinmiş kocamı acilin önünde sapasağlam gördüğümde vücudumdaki tüm kan çekilmiş

gibi hissettim. Kalbim bir an, daimî görevini bıraksın istedi ama ne zaman beynim gerçeği idrak etti, o andan sonra hissettiğim, korkunun getirdiği boşanmışlık değil, mutluluğun getirdiği el ayak titremesiydi...

Alp Aslan'ın kucağında tuttuğu yürek çarpıntımı, biricik babasına bininci kez sarıldıktan sonra ancak fark edebildim! Oysaki hayatta daima gözlerimi açık tutmaya gayret ediyorsam, ilk sebebim Ardıl Erce'ydi. Annesizlik nedir, bildiğim gibi, evlat acısının ne olduğunu da bildiğimden; üzerine gölgem düşse, güneşten alacağı D vitaminini kestim diye kendi gölgemden nefret ederdim ben.

"Bebeğim?" diyerek yönümü Ardıl Erce'ye döndüğümde, gözlerim merakla kısıldı. "Bu ne hâl, sevgilim?"

Alp Aslan "Yok artık!" diyerek, benim yerime de şaşırdı. Ardından çatılan kaşlarıyla yüzüme odaklandı. Yüzü biraz çökmüş gibi görününce, bulunduğumuz yere aldırmadan sağ elim çehresine yükseldi. "Yatağımıza almışsın, bana ait hitapları hizmetine sunmuşsun... Ben gideyim, siz ikiniz yaşayın isterseniz..."

Elim, yeni tıraş olduğu belli olan yüzünde gezinirken "Ne diyorsun?" dedim hayretle. "Oğlumuzdan niye elin adamı gibi bahsediyorsun?"

Gerginliğinden gram eksiltmeden "Adı üstünde; oğlumuz!" deyince, elimi şaşkınca geri çektim. "Çocuğa çocuk gibi davransak yeter!" Yüzünden çektiğim elimi, dudaklarımın üstüne örttüm. "Gülme!" dedi dalga geçercesine. Hâli gülünmeyecek gibi değildi ki! "Ya da gül, gül..." Kaşlarım merakla çatılırken, elimi dudaklarımın üstünden çektim. "Olmadığını iddia ettiğin gamzene bile hasretim..."

Gülümsemem genişlerken, Ardıl Erce'nin sol eline ufacık bir öpücük kondurdum. "Öpüyorum ama," dedim alayla, Alp Aslan'a kaçamak bir bakış atarak. "Kızmıyorsunuzdur inşallah, beyim..." Hoyrat bir kahkaha atamadığım için alt dudağımı dişlemek zorunda kaldım ama hayatta en çok sevdiğim olaylardan biri Alp Aslan'a sataşmaktı. "Ayrıca, oğluma ne yaptınız böyle?" diyerek yüzümü buruşturdum. "Maymun etmişsiniz çocuğu, diyeceğim, ayıp olacak..."

Daha ben cümlemi bitiremeden, Ardıl Erce'nin üstünde Türk bayrağı işlemesine kadar bire bir kamuflaj olduğu için Alp Aslan

"Yavaş," dedi uyarırcasına. "Ayrıca onun hesabını çakma piç ile kesersin, benimle değil..." Ne dediğini fark ettikten sonra kaşları gergince havalandı. "Hem bunda hesap sorulacak ne var, bana söyler misin?"

"Aşkım, sen gergin misin?" dedim dan diye. "Beni görmeye gelmişsin..." Gözlerim acil alanında ortamı kolaçan edercesine gezindi. "Bir dahakine yüreğime indirmeden sürpriz yaparsan daha mutlu olurum tabii ama burada olmaktan da mutlu değil gibisin..." Yanaklarını şişirip sesli bir nefes verince "Bir şey var," dedim dikkat kesilerek. "Senin bana söylemediğin bir şey var..." Sağ elim, sol koluna ulaştığında kısa kollu tişörtünün altından gözüken beyaz bandaj kaşlarımı çatmama neden oldu. "Gelsene sen az benimle..."

"Evde tedaviye açığım," dedi ayak direterek. "Burada değil..."

Tam ağzımı açıyordum ki, "Jülide! Jülide! Jülide!" diyen Yaşar'ın sesini işittim. Bize doğru hafif tempoyla koşsa da, kendisini göstermek için sağ elini havada sallıyordu aynı zamanda. Normal bir hasta yakınıyla konuştuğumu zannetmiş olmalı ki, kendisinden tarafta kalan sol elime gayriihtiyari tutundu. "Bunu görmen lazım! Gel, gel!"

Yaşar beni hafifçe çekiştirirken, "Neyi görmem lazım?" dedim. Tabii bunu derken, peşinden bir iki adım atmış bulundum.

"Senin şu diyetisyen var ya!" dediğinde, başımdan aşağı kaynar sular dökülmüşçesine ayaklarım duraksadı. "Eşini getirmişler, ağır yaralıymış..."

Ağzım şaşkınlıkla açılırken, bakışlarımı hızla Alp Aslan'a çevirdim. Gök gözlerinin sabit bir noktada takıldığını fark edince, Yaşar'ın da elimi hâlâ tuttuğunu fark ettim. Elimi Yaşar'dan kurtarıp, "Alp Aslan," dedim, yanına doğru iki adım atarak. "Veysel mi yaralandı?"

Benim derdim, tamamen ikinci bir Muhsin abi durumu yaşayacağımız olurken, Alp Aslan'ın derdi bambaşka noktada kaldı. "Kızdım," dedi, neye kızdığını belirtmeden. Muhtemelen Yaşar da *"Bu herif niye bana öldürecek gibi bakıyor?"* diye kendi içinden Alp Aslan'ı sorguluyordu. Çehresi bana döndüğünde, yüzündeki sinirli

ifade okunabilir boyuttaydı. "Ayrıca sen, Begüm'ün yanına gitmeyeceksin!"

Tamamen kıskançlığından yaptığını düşündüğüm için "O nedenmiş?" dedim, aksileşerek. "Hayır, bir şey mi var, anlamıyorum ki?"

İkimizin derdi de birbirimizken, bazen aynı frekansı yakalayamıyorduk. Alp Aslan, Muhsin abide fazlasıyla sarsıldığı için benim tek derdim, onu bir daha öyle görmemekti. Birlikte olduğumuz sürece böyle bir ihtimal de yoktu. "Çünkü ben karımı tanıyorum!" dedi, agresif tutumunu koruyarak. O arada Yaşar, kendisine öldürücü bakışlar atanın kocam olduğunu öğrendi. "Begüm'ün yanına gideceksin, kendi yaşadıkların aklına gelecek ve gıyabında sütün dahi kesilecek kadar üzüleceksin!"

Söylediğiyle, onun da beni bir daha derbeder şekillerde görmeye tahammülünün ve gücünün olmadığını anladım. "İyi de," dedim, saniyeler önceki aksiliğimi ortadan kaldırarak. "Hastanedeyim, Alp Aslan. Nasıl gitmeyeyim?"

"Begüm sana kaç kere geldi?" Duraksadım. Çünkü Begüm bana hiç gelmemişti. Hoş, o dönem Veysel'le de nişanı bozmuşlardı. Çalan telefonları cevaplamamak benim tercihimdi çünkü açtığım hiçbir telefon, bana Alp Aslan'ın sesini getiremezdi.

"Aynı şey değil," diyerek başımı iki yana salladım.

"Aynı şey," dedi, tutumundan ödün vermeyerek. "Bugün Begüm'ün yamacına sokulmak yok, Hevybanû! Veysel ameliyattan bir çıksın, sonrasına bakarız..."

Birbirimizin derdine düştüğümüz için Yaşar'ın varlığını tamamen unuttuk. En azından ben; Yaşar, Alp Aslan'a "Merhaba, ben Yaşar," diyene kadar kendisini kesinlikle unutmuştum. Alp Aslan, başta Yaşar'a sadece dik dik bakmakla yetindi. "Kusura bakmayın, ben sizi hasta yakını sanmıştım..."

Hasretinden bitap düştüğüm gök gözleri bana dönerken, "Hasta yakınlarıyla sarmaş dolaş olduğunu bilmiyordum hayatım," dedi imayla. Gözlerimi devirdiğim sıra hiç yapmayacağı bir şey yaparak Yaşar'a sol elini uzattı. Şayet biri bana sol elini uzatsaydı, sıkmazdım. Öğrendiğimde en fazla yirmi yaşımdaydım ama Melih'in dediği gibi değil de, kibar bir tabirle tasvir etmek gerekirse tanışmaktan

memnun olmadığın insanlarla sadece taharet aldığın elinle tokalaşırmışsın. Yaşar bilmediğinden ya da umursamadığından olsa gerek, Alp Aslan'ın uzattığı sol elini sıktı. "Yine de," dedi, çiğ bir şekilde gülümseyerek, tokalaştıkları sıra. "Elini bir daha karımın elinde görmezsem, tokalaşacak daimî bir elin kalır..."

Yer yarılsa da içine girsem dediğim bir ânın başrolünde olmuşken, Yaşar neşeli bir kahkaha atmakla yetindi. "Jülide'nin evli olduğunu biliyordum," dedi gülümseyen yüzünü bozmadan. "Ama elini tuttuğumu bilmiyordum." Gülümseyen yüzü bana döndüğünde, sol gözü muzipçe kırpıldı. "Bence eşini gelmişken tüm hastaneyle tanıştır da sonra sakatlık çıkmasın..." Kızardım. Haltı yiyen Alp Aslan olsa da utanan ben oldum. Elleri usulca ayrıldı. "Ben bir yukarı çıkayım. Siz de arkadaşınıza bakın..."

Başımı mahcupça eğip, "Kolay gelsin," diye mırıldandım. Yaşar gittikten sonra dişlerimi sıkar bir vaziyette birkaç saniye gözlerimi yumdum. "O kadar yatıyoruz kalkıyoruz," diyerek gözlerimi açtım. Sinirden deli olacaktım ama o kadar çok özlemim vardı ki kaçıracağım bir saniyeye dahi kıyamazdım. "Şu huyunu bir bana bulaştırmadın!" Başımı kinayeyle aşağı yukarı salladım. "Düşersin kucağıma sen benim! Bak gör, o zaman da ben nasıl hanzoluk yapıyorum!"

Gözleri kısılana kadar genişçe gülümsedikten sonra "Eve gitsek de," dedi, ağırca yutkunarak. "Ben senin bir kucağına düşsem..."

Hayali dahi güzeldi lakin "Ben gelemem ki," dedim, yüzümü asarak. "Nöbetteyim bu gece." Bela okusam daha az etkilenirdi muhtemelen. "Artık baba oğul, bensiz takılırsınız..."

Alp Aslan birkaç saniye duraksadı. Gözleri şaşkınca, sanki yeni baba olmuş gibi kucağındaki 7.65'e döndü ve "Hayatım, biz nasıl yalnız kalalım?" dedi hayretle. "Senin aklın eriyor mu?" Kaşları dehşetle çatıldı. "Sen nöbete kaldığında 7.65'e kim bakıyor, Hevybanû?"

"Zifir ve Nurhan," dedim *"Bu da soru mu?"* dercesine.

Yüzüme beni de hayatında ilk kez görüyormuş gibi bakarken "Ben, Tanju'nun yüzüne nasıl baktım?" dedi. Şaşkınca gözlerimi kırptım çünkü sorusunun zihnimde bir karşılığı yoktu. "Adamın

nikâhlı karısı, bekâr bir adamla benim yüzümden gecelerce bir arada mı kaldı?"

Gözlerimi etrafta gezdirirken hâlâ acilin kapısının önünde olduğumuzu fark ettim. "Odama çıkalım," dedim, sıkkın bir tavırla. "Sen muhabbeti hoş olmayan yerlere taşıyacaksın!"

"Yaşanan hoş değil zaten," dedi, birden kuşandığı siniriyle. "Ben söyleyince mi sorun?" Başı hoyratça savrulurken, kucağında kıpraşan 7.65'i kendince sabitledi. "Sen nasıl böyle bir şeye zemin hazırlarsın, Hevybanû?"

Sabır dolu bir nefes aldım ve "Alp Aslan," diyerek, kedi gibi yamacına sokuldum. Alp Aslan ile yaşanılan hırgür bile tatlıydı ama ben insan içerisinde inatlaşmayı dahi sevmeyen bir insandım. "Erkek ve kadın sadece arkadaş da olabilir. Yan yana gelen her farklı cins; birbirinden etkilenecek, birbirine bir şeyler hissedecek ya da bir şeyler yaşayacak değil! Neden yine çağ dışı düşüncelerdesin?" Sesimi tutabildiğim kadar minimal düzeyde tutarken, yüzüm de *"Yapma,"* dercesine buruştu. "Ayrıca Nurhan'ı Zifir'e ayarlıyormuşum gibi davranman da apayrı!"

Alp Aslan içinse bazı durumlarda yer ve zamanın önemi yoktu. Sergilediğim tutuma tezat bir tavırla "Ben çağ dışı değilim!" diyerek, sol kaşını hiddetle havalandırdı. "Sen farkında değilsin!" Benim kaşlarım da *"Öyle mi?"* dercesine havalandı. "Nurhan toy, Zifir toy ve Tanju cehennem azabının ortasında biçare canını koruyor! Hakkım yoktu, anlıyor musun? O adama, cehennemin ortasında *'Karım elin adamıyla baş başa, komutanımın bebeğine bakıyor,'* diye düşüncelerde boğdurtmaya hakkım yoktu! En ufak bir kafa karışıklığında, sırtımda naaşının, hatta hepimizin naaşının aynı anda buraya geleceğini bile bile bunu ona yaşatmaya hakkım yoktu!"

"Burası İstanbul değil!" dedim hayıflanarak. Yüzüme *"Ne alaka?"* der gibi bakarken, mırıltımı koruyarak devam etmeye gayret ettim. "Sabah telefon edince, akşam olmadan bilmem nereli, işinin piri bakıcılar dayamıyorlar kapına! Kimseyi tanımıyorum. Allah aşkına!" İki elimi iki yana hoyratça açmamak için zor durdum. "Zifir yeterli değil! Ayrıca o çocuğa olduğumuz yük de insan işi değil! Daha Nusaybin'e geçeli ne kadar oldu ki? Burası da sağlık ocağı

değil! Ne Ardıl Erce'yi yanımda getirebilirim," dedim ve duraksadım. Ardıl Erce'nin, aslanı esefle kemirdiğini görünce, ufacık bir tahribattan bile korkarak aslanı usulca ağzından uzaklaştırdım. "Ne de nöbetten kaçabilirim!"

"Paraya mı ihtiyacın var, anlamıyorum ki!?."

Yüzüme bir yumruk yemiş gibi sarsılsam da "Yok," dedim, sinirle gülümseyerek. "Sen yeterince kazanıyorsun, hayatım!" Gerçekten deli gibi para kazanıyordu ama para için katlanılacak gibi değildi yaşadığımız durum. Burnumun direği sızladı ve bu, sinirden ağlamaya varacaktı. "Ama ben, olmadığın günleri saymaktan oturup paranı sayamıyorum! İnanır mısın? O paraya elimi uzatasım dahi gelmiyor!" Hırsla saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Ardından usulca eğilip, Ardıl Erce'nin tombik eline bir öpücük kondurdum. "Siz eve geçin. Ben de yarın akşamüzeri nöbeti teslim ettikten sonra gelirim." Bakışlarım yüzüne döndüğünde, yüzünde en az benimki kadar buruk bir ifade vardı. "Dolapta sütü var. Ararsın beni, tarif ederim."

"Gitmem," dedi, katı bir tutumla. Gözlerim hayretle irileşti. "Ben sensiz mezara girmem, cennetin kapısından geçmem, diyorum... Sen, çocuğu alıp eve gitmemi söylüyorsun! Gitmem, Hevybanû..." İkimiz de aynı anda yutkunmak zorunda kaldık. "Seni almadan eve gitmem."

Sabır dolu bir nefes eşliğinde "Tamam!" dedim pes ederek. "Bir odama çıkalım, sonrasına bakarız. Olur mu?"

Ilımlı tutumum Alp Aslan'ı bir nebze yumuşattı ama kendisiyle bu gece bir yere gidebilmem mümkün değildi. "Zaten Veysel'e uğramam lazım," dediğinde, kaşlarım hayretle havalandı. Hem kalkıp kendi kafasına göre gelmişti hem de Ardıl Erce'yi peşinde sürükleyip, bana işimin arasında çocuk baktıracaktı. "Biraz zaman geçsin, ben gider bakarım. Seni de ona göre haberdar ederim."

"Düş önüme, Alp Aslan," dedim, dişlerimi birbirine bastırarak. "Biraz daha konuşursan, hazır gelmişken tamamen acillik olacaksın!" Ardıl Erce'ye doğru uzanıp "Gel, anneciğim sen," dedim, sinirimden gram eksiltmeden. "Baban da nereye gidecekse gitsin!" Devamında ağzımın içerisinden "Biz zaten alışkınız," diye burukça

homurdanmadan edemedim. Neden söylediğim hakkında bir fikrim yoktu ama sanırım, benim de tek söylenebileceğim insan Alp Aslan'dı. Onu söylediklerimin sonucunda kırmış olacaksam bile, ona dökülmekten geri duramıyordum.

Alp Aslan arkamızdan adımlarken "Muayyen günün mü?" diye mırıldanınca, sağ omzumun üzerinden kendisine sinirli bir bakış yolladım.

"Denk gelmiyorsun ki, aç köpek gibi uluyasın!" diyerek önüme döndüm. "Ayrıca aybaşı olan biri varsa aramızda, o da sensin! Sanki seni buraya zorla getirmişim gibi bir afra, bir tafra!"

"Benim genel huyum bu," dedi, aslını inkâr etmeyerek. Başımı *"Haklısın,"* dercesine hırsla salladım. "Ayrıca kokuna o kadar açım ki Hevybanû..."

Nefesini ensemde hissettim. Gözlerim panikle çıktığımız ikinci katın koridorunda gezindi. "Alp Aslan!" dedim uyarırcasına. Odam zaten ikinci kattaydı lakin onuncu kattaymış gibi bir türlü varamamıştık.

Alp Aslan benim uyarımdan zerre etkilenmediği için adımladığımız hâlde, sırtımda göğsünü hissettim. "Mahşer gününde de olsak bana koymaz," diyerek, muayyen günüme atfını devam ettirdi.

Huzursuzca boğazımı temizlerken, solumda kalan odamın kapısını hiddetle açtım. Pek tabii peşim sıra odaya adımladı. Kapımı öfkeyle kapattığımda, yüz yüze kaldık. "Sen ne arsız adamsın ya?" diyerek, kucağımda duran Ardıl Erce'ye kaçamak bir bakış attım. Ürkecek diye sesimi öyle bir ayarlamaya çalışıyordum ki, Alp Aslan kendisine âdeta ilanıaşk ettiğimi sanıyordu! "Niye kendine yapılmasından hoşlanmayacağın şeyleri bana yapıyorsun, Alp Aslan?"

Çatılan kaşlarımın ortasına işaret parmağını bastırdığında "Ne yaptım ya?" dedi gevşek gevşek.

"Ben askeriyeye gelip sana kur yapıyor muyum?" diyerek gözlerimi irileştirdim. "O kadar birlikte operasyona da gittik, seni zor duruma soktuğumu hiç gördün mü?" Ardıl Erce'nin kucağımdaki duruşunu düzelttim. "Gelemem, diyorum; sen gelmeden gitmem, diyorsun! Burası benim iş yerim, neyi anlamıyorsun?"

Alp Aslan gayet rahat bir tavırla odamın içerisine doğru ilerledi. "Kaç zamandır yokum?" dedi, sorgularcasına ve ardından imalı bir tonla ekledi: "Olmadığın günleri saymaktan başka şey yapamıyorum, diyorsun ya..." Minik odamda, girişin sağında kalan sedye ve masamın önündeki iki sandalye harici bir şey bulamayınca bana döndü yüzünü. Benim yüzüm mahkeme duvarından hâlliceydi, onun yüzü ise benimkini onla çarpar, bine bölerdi. Ellerini usulca iki yana açarak "Aylar sonra geldim," dedi. Yüzüne kederli bir tebessüm oturdu. "O kadar çok zaman olmuş ki, dünyaya gelmesini dört gözle beklediğim evladım bile beni tanımadı!" Yutkunamadım. Gözlerim sanki bana neden yaptığının cevabını verebilecekmiş gibi Ardıl Erce'ye döndü ama Ardıl Erce o kadar kendi dünyasındaydı ki! Odağı elindeki minik aslancık olsa da, gözleri sık sık bana kayıyor, kaydıkça da gülümsemeyi ihmal etmiyordu. "Kaç günüm var, bilmiyorum!" diye devam edince, alt dudağımı içten bir sıkıntıyla dişlemeye başladım. "Otur evde beni bekle, demiyorum ama..." Kaşlarım havalandı. "En azından özele falan geçemez misin?" Talebiyle şaştım kaldım. "Ben zaten insan gibi bir yaşam sürmüyorum, bari sen insan gibi bir iş hayatına sahip olsan da, bu çocuk da yuva yıkıcı olmaktan çıksa mı?"

Gözlerimi hayretle kırpıştırırken, sinirle gülümsedim. "Kafana darbe mi aldın?"

Kucağımdaki Ardıl Erce'yi sedyenin üzerine oturttuğum sırada "Hayır, bir orta yol arıyorum," diye mırıldandı.

Herkes kendi çıkarının peşinde olduğu için Ardıl Erce, niyetini gömleğimin yakasına tutunarak belli etti. Bezgin bir tavırla gömleğimin düğmelerini açarken "Sen önce kapıyı kilitle!" diye söylendim. Sedyenin üzerine yerleşip göğsümü açmam ve Ardıl Erce'nin göğsüme kapanması saliselik bir olaydı. Alp Aslan kapıyı kilitleyerek bize doğru döndüğünde, biz çoktan sevgi yumağından hâllice durumdaydık. Ardıl Erce her ne kadar meme emiyor olsa da, sol elindeki aslancığı bırakmayı ihmal etmediği gibi, bana bakıp gülümsemeyi de asla ihmal etmiyordu ve itiraf etmek gerekirse, Ardıl Erce'yi meme emerken izlemek en büyük terapimdi. Sağ elimle Ardıl Erce'nin gün geçtikçe açık renge dönen saç tellerini okşarken

"Bazen ben de çok şey istiyorum, biliyor musun?" dedim. Bakışlarımı Ardıl Erce'den çekmedim ama Alp Aslan'ın bize doğru adımladığını da göz ucuyla gördüm. "Geçenlerde, Ardıl Erce diş çıkarırken oldukça ateşlendi..." Ardıl Erce'ye minik bir tebessüm sunup, içimi çekerek bakışlarımı kendisinden ayırdım. O geceyi hatırladığım anda, gelip yüreğime peyda olan korku nedense hiç azalmıyordu. "Yalnızdım..."

Direkt "Zifir neredeydi?" dedi.

"Evinde," diyerek dudak büktüm.

"Nurhan?"

Bir duraksadım ama aynı şekilde "O da evinde," diyerek göz devirdim. Tam ağzını açacaktı ki, sağ elimi *"Sus,"* dercesine havalandırmamla susmak zorunda kaldı. "Hayatımda geçirdiğim en zor gecelerden biriydi, biliyor musun?" dedim, biraz kırgın ama çokça üzgün bir tavırla. "Seni aramak istedim ama arayamadım..." Yüzümde sinirli bir gülüş belirdi. "Oysaki seni arayabilsem bile, ne yapabilecektin ki?" Hatırladıkça kendime kızgınlığım öyle arşa çıkıyordu ki, asla sakinleşemiyordum. "Nedendir bilmem, Kemal babamı aramışım..." Birkaç saniye yüzüme delirdim mi diye baktı. "Annemden çok kendisine sığındığımdan olsa gerek, ilk aklıma gelen o olmuş..." Aklıma gelen düşünceyle tiz bir kahkaha attım. "Ya Melih'i arasaydım?"

"Hevybanû," dedi tereddütle ama başımı iki yana savurmamla, devam edemedi.

"Babam; 'Kızım, ne bekliyorsun? Çok ateşi var madem, hastaneye gitsene, hastanenin yolunu mu unuttun?' dedi." Sağ elimle saçlarımı tepeden geriye doğru hırsla savurdum. "Unuttuğum, başlı başına doktor oluşumdu!" Gözlerimin dolduğunu hissedince yüzümü buruşturdum. "Omzumdaki yükleri gerçekten görmeyecek kadar kör müsün yoksa sadece beni insan yerine mi koymuyorsun?" Dudakları şaşkınlıkla o şeklini aldı ama duraksamadım. "Sen, özel ilişkilerinde sıkıntı yaşadın diye gidip bir tepeciğe üye olmuş olabilirsin." Kaşları söylemimle havalandı. "Ama ben, hayatta kalmamı mesleğime borçluyum! Hobim değil bu benim! Şimdi bırakıp, on sene sonra keyfim gelince kaldığım yerden devam edemem, anlıyor

musun?" Birbirine gereksiz yere meydan okuyan gözlerimiz asla ayrılmadı. "On sene, diyorum çünkü bugün he desem ikinci çocuğa gönüllüsün, Alp Aslan! Sence de bana fazla yük yüklemiyor musun?" Alt dudağımı hınçla ısırdım. Çünkü dillendireceğim için, önce kendi canımı acıtmam lazımdı. "Ben sana *'Evladım yılda sadece iki kez babasını görerek mi büyüyecek, bu ne biçim iş böyle?'* diyor muyum?"

İşaret parmağı iki kaşının ortasını mahcupça süpürürken "Vermeden almak bir yere kadar, diyorsun," diye mırıldandı.

Muhtemelen aklındakini söylerken keskin bir tonda "Yanlış!" diyerek reddedeceğimi bilemiyordu. "Anlıyorum, canın sıkkın," dedim tüm içtenliğimle. "Üzgünsün..." Dudaklarım mağrurca büküldü. "Ama ne olursan ol, karşıma geçip bana *'Nasılsın?'* dahi demeden, *'Mesleğine ara mı versen?'* diyemezsin! Sen, saatlerce nöbet tuttuktan sonra eve gidip yıkıla yıkıla çocuk bakmaktan çok mutluyum mu sanıyorsun?" diyerek hiddetle yükseldim. "Bir tuvalet ya da kuytu köşede süt sağmaktan, nöbetim olduğunda çocuğumu görüşe getirmişler gibi ayağıma getirmelerinden haz alıyorum mu sanıyorsun?"

"O zaman, hoşnut olmadığın şeyi neden değiştirmiyorsun?" Neşeden uzak ama yüksek sesli bir kahkaha attım. "Sizdeki nöbet saati bizde bile yok anasını satayım!"

"Çalışma hayatımı," dedim üstüne bastırarak. "Sahada çalışmak için değiştirdim ben! Evde oturup kocamın yolunu gözleyeyim diye değil!" Konunun birden sahada çalışmaya gelmesiyle, Alp Aslan'ın yüzü hepten düştü. "O zaman ben çıkayım sahaya, sen evde otur, büyüt çocuğunu! Ne dersin?"

Derin nefesler eşliğinde, sakinleşebilmek adına bakışlarımı Ardıl Erce'ye çevirdim. En az benim kadar Ardıl Erce de neyi paylaşamadığımızı bilememiş olmalı ki, bana içten bir tebessüm gönderdi. Sağ elimi usulca tombik yanağını okşamak için havalandırdığımda, "Şu an boş yaptığımızı hissediyorum," deyişini işitince duraksadım. Şayet boş yapan biri varsa kendisiydi! Bakışlarım hayretle benliğine dönünce, "Sadece Nurhan ve Zifir durumundan hoşnut olmadım," diyerek başını iki yana salladı. "Senin haricinde birilerine güvenip

çocuğumu emanet edemeyecek oluşumu bilmemse sana dilenmekten başka çare bırakmıyor..."

Yüzümde imalı bir tebessüm oluştu. "Evladıma bakacak annem mi var benim?" diyerek baş savurdum. "Bir kardeşim ya da cici annem?" Dünyaya gelmeme sebebiyet veren insanın eşini hatırlayınca gülümsemem genişledi ama daha çok gülmeme sebep olan bir şey varsa o da Alp Aslan'ın ta kendisiydi. "Ama bende bir koca var, biliyor musun?" dedim, gözlerimi alayla irileştirerek. "Kendi annesi geldiğinde bile bana surat yapıyor, öyle de kıl bir herif! Hem yaptığım hiçbir şeyden memnun olmuyor hem de her şeyi benden isteyip, üstüne bık bık bık..."

"Kafa sikiyor," diyerek sözümü kesti.

Gözlerim sinirle kısılırken "Yok," dedim. "Ağzına acı biber istiyor..." Sağ elimle yüzümü sıvazladıktan sonra usulca kendisine doğru elimi uzattım. "Gel sen, topraklama yap bir bedenimle! Yoksa bu aksilik gidecek gibi değil!" Uzattığım elimi tutmayacak kadar tersi dönmediği için elimi tutarak yanımıza doğru adımladı. Alp Aslan yanıma arkamda kalacak şekilde oturunca, hafifçe yan dönerek sırtımı göğsüne yasladım. "Döndüreceğim ben seni fabrika ayarlarına," diyerek başımı usulca geri atıp, çenesinin altına bir öpücük bıraktım. "Ama istersen, yine de bana çok yüklenme çünkü her an infilak edebilirim..."

Alp Aslan'ın sol eli belimde kalırken, sağ eli sağ omzumun üzerinden göğsümden asla ayrılmayan Ardıl Erce'nin saçlarına uzandı. "Telafi edeceğim," diyerek, başımın üzerine bir öpücük kondurdu. İçimden bir inşallah çektim. "Söz veriyorum, halledeceğim..."

Yüzüme bakar bir hâlde gülümseyen Ardıl Erce'yi görünce ben de gülümsedim. "Yalnız, gelişin bile ofsayt oldu. Çıkıp bir daha mı gelsen acaba?" dedim muzipçe. Gözlerim Ardıl Erce'ye değdiği müddetçe, dilimden sadece tatlı imalar çıkabiliyordu. Yanılıp kötü bir şey söyleyecek olsam, sanki Alp Aslan'dan önce Ardıl Erce bana küsecekmiş gibi hissediyordum.

Buruk bir tonda "Aslında güzel geldim," deyince dikkat kesildim. "Ama ilk karşılaşmamız felaketti..." Başımı geri atıp yüzüne baktım. Bana baksaydı şayet, benimle ilk karşılaşmasından dem vu-

ruyor sanacaktım. Hoş, ne olursa olsun Alp Aslan'ın gözlerini görüp göğüne doğru kanat çırptığım hiçbir an kötü olamazdı. En azından benim için... "O kadar çok ağladı ki, Hevybanû," dediğinde, gözleri usulca bana değdi. Orada, o gökyüzündeki sıkıntılı bulutlar, geldi yüreğime döktü asitten damlacıklarını. "Yabancı seçiyormuş..."

Başım sol omzunda, sırtım göğsünde kalırken sağ elimi de havalandırıp sağ yanağına kapattım. "Hastanede olduğumda neden görüşe getiriyorlar sanıyorsun, akıllım?" dedim işi şakaya vurarak. Oysaki Ardıl Erce'nin hastaneye gelişinin, beni iki günde unutacak olmasıyla hiç alakası yoktu. Günde bir kez dahi olsa tensel temas etmemize özen gösterdiğim için, nöbetlerimde hastane ziyaretine gelmek zorunda kalıyordu. "İnat ediyorsun, aramıyorsun..." Gözlerimi yalandan bir kızgınlıkla kıstım. Ardından yüzüme inanılmaz bir gülümseme yayıldı. "Merak etme," dedim uzata uzata. "İki güne beni, sana satar..." Yanağındaki elimi usulca sağa sola doğru hareket ettirdim. "Ama sen benden vazgeçmezsin..." dedim tereddütle. Söz konusu Ardıl Erce olduğunda vazgeçmez miydi, tam olarak bilemedim. "Vazgeçmezsin, değil mi?"

Yüzüne güneş doğarken, kaşları usulca havalandı. Ardından ısırdığı alt dudağını bende soluklandırsın diye yaklaştı. Dudaklarımız birbirine değdiğinde, mememdeki Ardıl Erce'yi çoktan unutmuştum ama ısırmasıyla hatırlamak zorunda kaldım. Dudaklarımın arasından boğuk bir inilti koptuğunda, Alp Aslan da "Ne oldu?" demek zorunda kaldı, çünkü bir tarafıma kaktüs batmış gibi aynı anda sıçramıştım da...

Göğsümün sızısı şakaklarımı zonklatırken "Isırdı," dedim, acı dolu bir tonda. Ardından esefle Ardıl Erce'ye döndüm. "Bu kadar babanın oğlu olmak zorunda mısın?"

Alp Aslan, *"Herkes kendi çıkarının peşinde,"* söylemimi kanıtlamak istercesine; "Bizim yataktan ihraç etmen gerekenler var," dedi, bariton bir sesle. "Sana her yaklaştığımda olay yaratacaksa vallahi bırakırım koğuşa!" Gözlerim hayretle kendisine döndü. "Ne?" dedi, çocuk gibi omuz silkerek. "Bugün evde de az daha takım taklavatı indiriyordu! İkinci çocuğu istemiyorsun diye ana oğul bana komplo mu kurdunuz?"

"Pes!" dedim esefle. "Benim sana diyecek başka bir şeyim yok artık!" Odamın kapısının tıklatılmasıyla bir an neye uğradığımı şaşırdım. Kapım kilitli olduğu için açılmasının ihtimali elbette yoktu ama "Bir dakika!" diyerek hızlıca toparlandım. Ardıl Erce'yi pek de kibar olmayan bir tavırla Alp Aslan'ın kucağına verdikten sonra üstümü başımı toparlayarak kapıya doğru ilerledim. Derin bir nefes eşliğinde kilidini açıp araladığım kapının ardında Yaşar'ı görünce, Alp Aslan'a hiç güvenmediğimden mütevellit kapıyı ardına kadar açmadım.

"Müsait miydin?" diye sorunca, evet dercesine başımı salladım. Devamında da Yaşar, elindeki yaka kartını usulca salladı. "Sen eve geç istersen, nöbeti ben devralayım."

Kaşlarım hayretle havalanırken "Senin için sıkıntı olmasın?" dedim. Nöbet değiştirmek elbette Alp Aslan yeni gelmişken işime gelirdi ama sırf işime gelen bir şey için başka birinin hakkına girmeye gerek duyacak bir insan da değildim.

Yaşar, başını hayır dercesine sallarken, "Vildan Hemşire ile karşılaştım," dedi. "Hekim arkadaşın yaralı eşinin katında..." Evet, dercesine başımı sallayarak, devam etmesini istedim. Yüzünden bir gülümseme geçti. "Onun eşi de buradaymış..."

"Nasıl yani ya?" dedim hayretle. "Adnan abi de mi yaralı?"

Esefle Alp Aslan'a dönecektim ki "Yok," diyerek durdurdu beni. "Ama onun eşi de barut fıçısı gibiydi," dedikten sonra gülümsemesini genişletti. "Ben de *'Ha, Jülide'nin eşini de gördüm az önce,'* deyince, beyefendi, eşinin yarasına baktırmaya gelmiş olabileceğini söyledi..." Yüzünü huzursuzca buruşturdu. "Acilde baktırdınız mı bilmiyorum ama bence siz eşlerinizi alıp gidin."

"Sebep?" dedim şaşkınca. Oysaki söylediği gayet makul bir şeydi ve üstelik odaklanmam gereken, didişmekten dolayı henüz bakamadığım yarasıydı!

Sesli bir nefes eşliğinde "Sanki hastanede olay var gibi her yerden bir asker çıkıyor," dedi esefle. "Ve hepsi o kadar gergin ki, bu gidişle bizden hekim bırakmayacak gibi sizinkiler..."

Burun kemerimi sıkıp, "Yaşar, bak," diye açıklama yapmaya çalıştım.

Amacım, gergin olmalarının onlarla bir ilgisi olmadığını ve durup dururken kimseyle kavga çıkarmayacaklarını iletmekti ama Yaşar sözümü "Şaka yapıyorum," diyerek kesti. "Adamlar kim bilir nereden geldiler, Jülide! Arkadaşlarının da zaten durumu ağır... Eh, senin de eşin yaralıymış... Vildan'ın nöbeti zaten yokmuş. Senin yerine ben durayım da siz eve gidin. Böylelikle herkesin beden ve ruh sağlığı yerinde kalsın..."

Havalanan kaşlarımın eşliğinde, alt dudağımı içten dişleyerek birkaç saniye bekledim. Alp Aslan bir telekulak misali bizi dinlediği için direkt tamam demek yerine "Tamam, haberleşiriz," demeyi tercih ettim.

Yaşar hâliyle söylediğime şaşırdı ama dudaklarını aralayacak olduğunda, yayından fırlamış ok misali hareket eden kaşlarım sayesinde duraksamak zorunda kaldı. Ardından, en az benim kadar umursamaz bir tavırla "Sen bilirsin," dedi. Başımı aşağı yukarı salladım. "Görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz, görüşürüz," diyerek hızla kendisini onaylayıp kapımı örttüğümde, Alp Aslan oldukça suratsız bir ifadeyle hazır kıta bekliyordu.

"Bu," dedi, tiksinircesine yüzünü buruşturup. "Bu hep böyle kibar ve düşünceli miydi yoksa ben delleneyim diye, gelişime özel bir durum mu?"

Sesli bir nefes eşliğinde kollarımı göğsümde bağlayıp, "Seninle eve gelmemi istiyor musun?" dedim. Havalanan sol kaşıma dikkat kesildi. Elbette istiyordu, hatta şu an *"Hadi evimize gidelim,"* deyişim, bence kendisine bir daha baba olduğunu söylememle eş değer gibiydi. "İstiyorsan, bir şartım var!"

Sol eli, kucağında tuttuğu Ardıl Erce'nin tombul bacaklarını kamuflajla birlikte sararken, sağ eli itiraz edercesine havalandı ve Alp Aslan, "Vallahi kimseden özür mözür dilemem!" dedi.

Kollarımı göğsümden çözerken "Sen benden bile özür dilemiyorsun be!" dedim, çirkefe bağlayarak. "Hele birinden dilediğini duyayım..." Çirkefliğimi konuşturmaya devam ederken üstüne doğru adımlamaya başladım. Adımlarken gördüğüm görüntü o kadar hoşuma gitti ki *"Heybetli!"* diye bağırmamak için kendimi zor

tuttum. Tuttum tutmasına ama ağzımın akan sularını; "Yalnız böyle çok seksi görünüyorsunuz, bayım," diyerek anca toparladım. Kaşlarımla, elindeki aslanı hırsla kemirme eylemine geçmiş olan Ardıl Erce'yi işaret ettim. "Allah'tan annesi benim..."

Yüzünde gevrek bir gülümseme belirirken, dili ağzının içerisinde bir tur dolaştı. "Öyle mi diyorsun?" dedi ardından kibirle. "Ben de diyorum, geldiğimizden beri neden her dişi bizi kesiyor..."

Hızla sağ karın boşluğunu elimle sıkıştırırken "Alırım oğlum, böbreğini!" diye çıkıştım.

Şaka yaptığım zaten yüzümden belli oluyordu ama Alp Aslan bedenini sözde baskın bir şekilde sıkıştırmamdan bile etkilenmedi. Yüzündeki gülümsemesi bozulmazken, belimi kavradı. Ardından belimdeki elini usulca kalçama doğru kaydırıp "Lütfen," diye mırıldandı. Sesindeki talepkâr ton, kaşlarımı havalandırmama sebep oldu. Kalçamdan tuttuğu bedenimi kendisine doğru yaklaştırmasıyla tamamen göğsüne sokulmuş bulundum ve Ardıl Erce sağımda kaldı. "Beni öyle bir parçalarıma ayır ki; her hücrene bir zerrem saçılsın, şifan ruhuma bulansın..."

Dudaklarıma sokulması kadar söyledikleri de doğaldı ama "Yalnız," dedim iç çekerek. Gözlerim dudaklarına kaydı. Geleli belki saatler olmuştu ama kedi köpek misali hırlaşmaktan birbirimizin farkına dahi varamamıştık. "Ben bu yolları hatırlıyorum..." Öyle mi, dercesine kaşları havalanınca, tebessüm ettim. "Senin çadıra dönmesin benim oda?"

Cümlemin sonuna gelemeden dudaklarıma kapanmasıyla boğuk bir iniltiye dönüştü kelimelerim. Baskın dudakları dizlerimin bağını çözecekken, sol elim bedenine daha çok sarıldı. Belki de odam, Alp Aslan'ın çadırına dönmezdi ama bir ön gösterimlik esneme yapabilirdi lakin Ardıl Erce, bugüne kadar kendisinden hiç duymadığım bir sesle bağırdı. Evet, bağırdı! Hatta sesi öyle bir çıktı ki *"Kestik!"* diye bağıran bir yönetmenin sesini zar zor işitmişçesine kendisini kaptırmış olan iki yeni yetme oyuncu gibi nasıl ayrılacağımızı bilemedik!

"Lan oğlum!" dedi Alp Aslan, benden önce toparlanarak. "Ben seni agresif bir hâlde de yapmadım! Bu neyin siniri?" Ardıl Erce

belki bilerek, belki bilmeyerek elindeki ahşap aslancığı yere fırlattı. "Ha, bir de atar gider yapıyorsun yani?"

Alp Aslan'ın sokulduğum bedeninden usulca geri çekilirken, Ardıl Erce'nin yüzüne bakmamaya gayret ettim. Hatta Alp Aslan'ın yüzüne dahi bakmamaya çalıştım çünkü kime baksam kahkahayı koparacaktım. Ardıl Erce için annesinin dilinden dinlediği bir baba figürü elbette vardı ama sadece kendisine ait olduğunu düşündüğü annesinin yanında birini, kendisinden daha yakın hâlde görmeye alışkanlığı yoktu. Hâliyle, gördükçe rahatsız oluyor ve Alp Aslan'ı bir tehdit olarak yorumluyordu. Odamın içerisindeki uşağa doğru ilerlerken, "Birbirinize o kadar çok benziyorsunuz ki," diyerek konuşmaya başladım. "Dilediğin kadar çok sevdiğini sayıkla, benden daha çok sevdiğini asla kanıtlayamazsın..."

"Ha, böyle ölçülüyor yani sevginin boyutu?" diye huysuzca homurdandığında sesi dalgalandığı için göz ucuyla ne yaptığına baktım ve Ardıl Erce'nin aslancığını yerden aldığını gördüm.

Yerden aldığı aslancığı tişörtünün üstüne sildikten sonra Ardıl Erce'ye geri uzatınca şoklandım. "Ya ne yapıyorsun?" diyene kadar, Ardıl Erce aslancığı ağzına bile sokmuş bulundu. "Öyle verilir mi, Alp Aslan, Allah aşkına!" diye çıkıştığımda, Alp Aslan ne sayıkladığımı zerre anlamamış bir hâlde, bir trenmişim gibi yüzüme bakıyordu. "Yere düştü!" dedim, elimle aslancığı işaret ederek. "Ve sen tişörtüne silip, çocuğa geri verdin!" Yüzü bir deliymişim gibi buruşurken, ürkütmemek adına derin bir nefes aldım. *"Öğrenecek,"* diye mırıldandım içimden. *"Öğrenecek..."*

Dışımdan söylenmeyişimin hayırlı olduğunu, kucağındaki Ardıl Erce'ye bakarak "Alışırız birbirimize be," dediğinde anladım. "Ben biraz takaza ediyorum ama senin de beni aratacağın yok maşallah..." Bakışları bana dönünce, sevimli köpek yavruları gibi otomatikman gülümsedim. Gülümsememe karşılık gözleri sorguyla kısıldı. "Sen şart mart diyordun?" diyerek başını savurdu. "Ne isteyecektin bakalım? Arada kaynamasın..."

Gülümsememin asla isteyeceğimle alakası yoktu ama oraya yormuştu. Yine de geri adım atmayarak "Önce Begüm'ün yanına uğruyoruz," dediğim gibi kaşları olumsuz manada havalandı. "Geçmiş

olsun diyor ve evimize geçiyoruz..." Havada kalan kaşlarına aldırmadan işaret parmağımı tehditkâr bir şekilde bedenine doğrulttum. "Yoksa nöbetimi devretmeyeceğim, Alp Aslan!"

Başı bıkkınlıkla geri düşerken "Yeter ki çıkalım şu siktiğimin hastanesinden!" dedi esefle.

"Emin ol," diyerek çantamı, Ardıl Erce'nin çantasıyla birlikte omzuma astım. "Eve gittiğimizde, beni yanında götürdüğüne pişman olacaksın..."

Başını hızla doğrulttuğunda dudağının solu çoktan yukarı kıvrılmıştı. "Emin miyiz, bebeğim?" diyerek sol gözünü iddialı bir şekilde kırptı. "Zira ben çok uzun zamandır dikine geziyorum... Pişman olan sen olabilirsin..."

İki elimi önümde havalandırıp "Hastanede değil," diyerek, başımı iki yana savurdum. "Ama sen bana alayda olacağın günlerin listesini ver, ben seni orada bir ziyaret edeyim..."

"Hayhay," dedi, hiç ikiletmeden. "Muhakkak beklerim."

Alp Aslan'la boş tartışmalarımızı ilelebet sürdürebilirdik. Sanırım daimî birliktelik böyle bir şeydi. Ne seninle ne sensiz kısmını her daim yaşıyor ve yaşarken inanılmaz absürt bir şekilde zevke doyuyorduk. "Düş önüme!" dememle, kucağındaki Ardıl Erce ile birlikte gerçekten önüme düştü. Adımlarımız üçüncü kata vardığında ise Yaşar'ın tam olarak neyden bahsettiğini anladım. Hastaneyi resmen özel kuvvetler basmış gibiydi ve ortama yaydıkları gergin bekleyişin negatif enerjisi, koridora bariz bir tedirginlik aksettirmekteydi.

Adımlarım bekleme koltuklarından birine çökmüş olan Begüm'ün yanına ilerlerken, Alp Aslan sürüden ayrılıyormuşum gibi "İki dakikan var," diye mırıldandı. "Gözünden tek damla akıtırsan da olay çıkarırım..."

Göz devirecektim ama işi yokuşa sürmek istemediğim için sesli bir nefes eşliğinde adımlamaya devam ettim. Vildan, Begüm'ün yanında oturuyor ve sağ elini de avuçlarının arasında tutuyordu ama ben, Begüm'ün önünde "Begüm," diyerek çömelmemle, kolları jet hızıyla boynuma dolandı. Sarılmasına, çömeldiğim yerde hafifçe karşılık versem de yıkılmadım. Hoş, hayata karşı ne kadar sarsı-

lırsam sarsılayım yıkılmayan bir yapım vardı ve boynuma dolanan Begüm'ün içini çeke çeke ağlarken "Nasıl dayandın?" diye sayıklaması da bundandı. *"Neye?"* demek istedim ama diyemedim. Ona sevdiğinin öldüğünü kimse söylememişti ki... Vildan'la gözlerimiz birleştiğinde, *"İyi değil,"* dercesine hafifçe başını oynattı. Begüm kaldığı yerden devam edip "Sen nasıl dayandın, Jülide?" diyerek geri çekildi. "Hem karnındakinin varlığıyla hem de kalbindekinin yokluğuyla aynı anda nasıl başa çıktın?"

İmre... O zamanlar gerçekten sadece karnımdaki bir candan ibaretti ama günümüzde, kalbimin asla bitmek bilmeyen sızısı, vaveylası, zelzelesi demekti...

İma edilmesiyle gözlerimin dolması bir oldu. Arkamdan Alp Aslan'a ait bir öksürük sesi geldiğinde uyarıldığımın farkındaydım ama kalbime vaktiyle saplanan hançer her çevrildiğinde acıyla inlemem kaçınılmazdı. "Hamile misin?" diyebildim, zar zor bulduğum sesimle. Begüm başını evet dercesine sallarken, benim vaktiyle kimseye akıtamadığım gözyaşlarımın aksine onun gözyaşları ellerimin üstüne düştü pıt pıt. "Rabb'im sağ salim kavuştursun..."

İki elini yüzüne bastırırken "Veysel," diye kederle soludu. "Ya göremezse?"

Sorduğu sorusuna bir cevabım yoktu çünkü kimsenin ömür bilgisi bana geçilmiyordu. Geçilseydi şayet, annemin yaşadığı anlardan İmre'nin var olduğu anlara kadar birçok şeyi değiştirmek isterdim. Anneme hâlden anlayan bir evlat, İmre'ye gerçek bir anne olabilmek için elimden geleni yapardım... Ama... Ama bazı şeyler biz insanların değil, Yaradan'ın elindeydi ve O'nun bizlerden daha çok sevdiklerini yanına almasını sorgulamak bizim haddimize değildi. Acı diye hayatıma birçok olayı konuk ettim ama tevekkül neymiş, İmre'nin acısıyla kavrulduktan sonra öğrenebildim. Bu yüzden, "Üzme kendini," diye mırıldandım. Ardından usulca sağ elim, kucağındaki sol elini kavradı. "Onu üzersen, günün sonunda en çok senin canın yanar..." Oysaki Urfa'daki doktorum Selda, bana bir değişik versiyonunu söylediğinde zerre umursamamıştım ama insan, derisinin altına kıymık batmadan, o kıymığın ne derece sızım sızım sızlatacağını bilemiyormuş. "Sen güçlü ol ki o, babasına ka-

vuşsun..." İçimden çığlık gibi *"Sen niye güçlü olamadın!?."* sesi yükselince, nasıl ayaklanacağımı şaşırdım. Panikle "Biz gidelim artık, tekrar geçmiş olsun," diyerek ardımı döndüğümde, Alp Aslan'ın hüzünlü ama bir o kadar da sinirli gözleriyle çarpışmak dengemi daha da sarstı.

Yanlarına vardığımda, Adnan abi "Sardırdın o, adında meymenet olmayan Sora cadısını başına!" diye söylendiği için Alp Aslan'ın sinirini Adnan abinin söylediklerine yordum. "Kadın sorguda ama dilinden dökülen *'O Şahin'i doğduğuna pişman edeceğim!'* den ötesi değilmiş!"

Duyduklarım yüzünden kaşlarım havalanmış olsa da boynumu kütletmekle yetindim. Karışacak değildim. Alp Aslan gözlerini üstümden çekmeden, "Tavşan sikini dağa sürtmüş," diye öfkeyle soludu. "Dağın gelmişini geçmişini siktim diye veryansın yapmış! Onun yapacağı da anca o kadar!" Fütursuzca edilen küfürler, Ardıl Erce'ye uzanmama neden oldu ama Alp Aslan, oyuncağını elinden almaya niyetlenmişim gibi Ardıl Erce'yi benden kaçırdı. "Eve," dedi dikte ederek. "Doğruca eve gidiyoruz!"

"Lan ben kime ne anlatıyorum?" dedi Adnan abi o arada, sinirle. "Sen niye söylenenleri takmaz oldun, Alp?"

Alp Aslan, Adnan abiye doğru dönünce, Ardıl Erce'yi alamadığıma kahroldum. Bir şey olacağından değildi elbette ama Ardıl Erce'nin sesler yükseldikçe irileşen gözlerini görüyordum. O arada asla beklemediğim bir şey oldu ve Alp Aslan da Ardıl Erce'ye baktı. Sanki içimin sıkıntısı yüreğine duyurulmuştu. "Sakin, abi," dedi, ılıman bir tona geçerek. Ardından başını savurdu ama beni mi işaret etti yoksa ardımda kalan çökmüş Begüm'ü ve bir gayret ona can olmaya çalışan Vildan'ı mı, bilemedim. "Cehennemin ucundan geldik. Daha geleli yirmi dört saat olmadı! Çocuğum beni tanımıyor!" Kaskatı kesilen çenesi, ağırca yutkunmama neden oldu. "Sense bana, bir teröristin uğruma intikam yeminleri ettiğini anlatıyorsun!" Bana doğru uzattığı eline, sorgusuz sualsiz elimi bıraktım. "Merak etme, canına can kattıklarımı herkesten daha çok düşünüyorum ama benim de tek bir canım olduğu o kadar unutuluyor ki..." Başını umarsızca iki yana salladı. "Canına can kattıklarım iyi olsun

diye biraz bencil oluyorum." Canına can kattıkları ben ve Ardıl Erce olduğumuz için Adnan abiyle paylaşamadıkları, daha doğrusu uzlaşamadıkları neydi, anlayamadım. "Ne yapmışım ben?" dedi nefesle gülümseyerek ama saldığı nefesinin arasındaki gülümsemenin sinirden olduğunu ben anladım. Tim üyeleri yavaşça etrafımızda toplaşıp bir halka oluşturdu. "Kızımın katilinin gırtlağına kadar bıçak mı sokmuşum?"

Duyduğumla Alp Aslan'a nasıl bakacağımı şaşırdım ve "Ne?" dedim fütursuzca. Ağzıma dolan tükürükler yutkunmama bile imkân vermedi. "Ne dedin sen?"

Alp Aslan bana cevap vermek yerine dudaklarını alayla büktü ve ardından "Vallahi sapına kadar adammışım!" diyerek genişçe gülümsedi. "Canımı yakanın, canını götüne tıkarım, derken şaka yaptığımı mı sanıyordunuz?" Hiddetli başı, zor dayanıyormuşçasına savruldu. "Çok istiyorsa, Sora'ya daha canımı yakamadan bir bıçak sokarım!"

"A-a-a," diye kekeledim olduğum yerde. Alexey, diyemedim bir türlü. Dilim yandı, dilimin acısı boğazımı sardı. "Öldü mü?" Konuşuyordum, ortamdaydım ama kimse beni umursamıyordu.

Adnan abi "Hırsının kurbanı olabilirdin," diyerek aniden bana döndü. Şaşkın bakışlarımı görünce yüzünde kederli bir tebessüm oluştu, anlamlandıramadığım. "Şimdi dört elle sarıldığın eli yerinde bulamasaydın ben görürdüm senin götünü..."

Konunun tam anlamıyla başrolü olup, aynı zamanda hiçbir şeye vâkıf olmadığım bir andaydım. Tüm yüzsüzlüğümü elime alıp bir kez daha konuşarak, "Neyden bahsediyorsunuz?" dedim ve bakışlarım, tek tek çocukların üstünde gezindi. "Bir şey mi oldu? Ne oldu?"

Sorularıma Adnan abinin "Ya da en iyi ihtimalle Veysel'in yerinde sen olurdun," cümlesi karıştı.

Kalbimde bir çarpıntı başladığında, gözlerimi yumup iki derin nefes aldım ama Alp Aslan'ın "Olmadım mı?" deyişi nefeslerimi kesti. Gözlerimi açıp Alp Aslan'a baktığımda, boyun girintisinden benimle göz teması kuran Ardıl Erce'yi görünce, çocuk gibi dudaklarım titredi. "Ben ölümle yâri aynı anda sevmeye başlayalı çok oldu, Adnan abi ve sen, bana rotasını ezbere bildiğim yolların ce-

remesini satamazsın..." Tam bir adım geri çıkmasıyla ben de geri çıkmıştım ki Alp Aslan tekrar Adnan abiye döndü. "Ve bir daha bana tereyi o savaş meydanında satmaya kalkarsan, bir sonraki operasyonda sırtımı yasladığım insan sen olmazsın..."

Birden komutan rütbesine bürünmüş hâli beni şaşırttı ama Adnan abi, itaatkâr bir tavırla "Emredersiniz komutanım," dedi uzatmadan.

Alp Aslan "Şimdi izninizle... Malum," dedi alaylı tavrını sürdürerek ve ardından tuttuğu elimi havalandırdı. "Hazır sıcak bedenlerini sarınıyorken, biraz tadına varıp şükretmek en çok benim hakkım..." Adnan abideki bakışları usulca Ömer'e döndü. "Bir şey olursa ararsınız, ben de sık sık ararım zaten..."

Ömer "Tamam abi, git sen," dedi usulca. "Biz de çıkacağız zaten..." Gözleri, bir sesli bir sessiz ağlayan Begüm'e kaydı. "Yapacak bir şeyimiz yok. Herkes de yorgun zaten."

"Haklısın," diyerek hızlıca Ömer'i onayladı. "Herkes yorgun..." Bir adım daha geri çekilip, koridorun çıkışına doğru bedenini döndürünce ben de dönmüş bulundum. Devamında yüksek sesle, herkese hitaben "Hepimize geçmiş olsun," diyerek adımlamaya başladı.

Şayet elimi tutmasaydı, adımlayamayacak kadar alabora olmuştum. Hızlı adımlarına yetişmeye çalışırken, dakikalar önce kilitlenmiş olan zihnim aktif oldu ve "Bana, ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordum.

Alp Aslan birden durunca, merdivendeki dengemi alt merdivende duran bedeni sayesinde sağlayabildim. "Evde," dedi bıkkınca. "Kurbanın olayım, hiç anlatasım yok ama evde sor ne soracaksan..." Ardından, kucağındaki Ardıl Erce'nin başına bir öpücük kondurdu. "Çocuk küfür duymayacağına asıl bunları duymasın! 7.65 bir uyusun, sonrasına bakarız!"

Başımı *"Peki,"* dercesine salladım ve adımlarım usulca adımlarını takip etti. Ne ellerimiz ayrıldı ne de birbirine senkronize şekilde ilerleyen adımlarımız sekteye uğradı. Alp Aslan'ın gökyüzünde tekrar uçurtmamın ipini bıraktığımda, kim olduğumu dahi unutmuştum. Ta ki hastaneden çıkacakken Yaşar'ı görünce benliğimin farkına vardım. Sağ elim hoyratça *"Gidiyorum,"* dercesine hava-

landı, Yaşar ise sol gözünü kırparak, verdiğim haberi aldı. Alp Aslan gördüyse şayet, niye işaretleştik diye bir tur da evde takaza çıkarırdı.

Hastanenin otoparkına geldiğimizde, park ettiğim arabanın yanına varıp anahtarı çantamdan çıkardım. "Sen kullan," dedim Alp Aslan'a uzatarak. "Ardıl Erce, oto koltuğuna hâlâ alışamadı, huysuzluk yapıyor arkada yalnız kalınca..."

Alp Aslan kendisine uzattığım anahtarı almadığı gibi hafifçe öne doğru uzattığım kollarıma Ardıl Erce'yi de vermedi. "Sen kullan o zaman," diyerek kaşlarını havalandırınca, şaşırdım kaldım. "Biz baba oğul arkada oturalım..."

Derin bir nefes eşliğinde "Tamam," diyerek arka kapıyı açtım. "Geçin bakalım..." Alp Aslan, kucağındaki Ardıl Erce ile birlikte arka koltuğa yerleşti. Ardıl Erce'nin çantasını ve çantamı sağ ön koltuğa atarken, "Yalnız kucağında tutmak yok! Lütfen oto koltuğuna oturt!" dedim.

Kapılarını örtmeden önce son işittiğim, Alp Aslan'ın "Artık ne yaparsak, annen yokken yapacağız, aslanım," demesiydi. Ben de pekâlâ, Ardıl Erce'nin yeryüzündeki en saçma şeyleri bile babasından öğreneceğine emindim. Alp Aslan her ne öğretirse öğretsin. *"Dikkatli olun,"* diye kendilerini sık sık uyaracağım gibi, ikisini aynı anda göz hizama sığdırabildiğimde hayranlıkla izleyeceğime de emindim. Bir babadan neler öğrenilirdi, bir babanın varlığı en derininden köklerine ne tarz bir güç aktarırdı, bir fikrim yoktu ve muhtemelen ömrüm; kendi çocuğumun babasını kıskanmakla geçecekti.

Ardıl Erce'nin arabada olması nedeniyle, normal zamanlarda gittiğim hızın aksine gayet sakin bir şekilde eve vardık. Eve tam anlamıyla girdiğimizde de, omzumdaki yüklerim varlığını göstermeye başladı. Çünkü evde gün içerisinde kimsenin olmadığı daha kapıdan girdiğimiz anda belli oluyordu. Normal günlerin aksine, evde pişmiş bir yemek kokusu ya da yaşanmışlık hissi yoktu ve bu da demek oluyordu ki, her şey olduğu yerden bana bakıyordu.

Alp Aslan, kucağındaki Ardıl Erce ile birlikte doğrudan salona geçerken, çantalarımızı girişte bıraktım ve ardından salonun kapısında duraksadım. Alp Aslan yorgun bedenini koltuğun üzerine saldıktan sonra kolları arasında tuttuğu Ardıl Erce'yi usulca yukarı

doğru havalandırdı. Yorgunluğuna tezat Ardıl Erce'ye genişçe gülümseyerek "Aslanım!" dedi keyifle. Peşi sıra Ardıl Erce'nin sarkık gıdısına içini çeke çeke bir öpücük kondurdu. "Daha bu yaşta, piştin kamuflaj içinde! Gel bakalım..." Ardıl Erce'yi koltuğun üstüne sırt üstü yatırıp üstündeki kamuflajın düğmelerini usulca açmaya koyuldu. "Anneyi daha şimdiden kızdırmayalım ha?" diyerek, muzipçe göz kırptı. "Sonra kendi içinden gelerek giyeceğin günler gelir. Yoksa annen ihalesini bana yıkar valla..."

Ardıl Erce'yi konuşma eşliğinde bir güzel soymasını izledim ama aslında mutfağa gidip yemek hazırlamam gerekliydi! Hatta Alp Aslan burada olduğu müddetçe Nebiye Hanım'ın gelmesini istemezse, Ardıl Erce için ek gıda öğünleri de hazırlamam gerekiyordu ama Alp Aslan ve Ardıl Erce o kadar çok imkânsızın vücut bulmuş hâliydi ki, kapının önünden ayrılıp, hazır çocuk duruyorken işlerimi halledeyim diye düşünemedim...

Algılarımın tamamen kapandığını, "Sevgilim, neden orada kaldın?" diye seslenince fark ettim. Artık nasıl daldıysam, Ardıl Erce'yi sadece beziyle bırakıp kucağına aldığını dahi fark edememişim.

"Şey," diyerek ağırca yutkundum ve usulca yanlarına adımlamaya başladım. "Ben pek alışık olmadığım için..." Kaşları sorgularcasına havalanırken, sol elim usulca enseme ulaştı. Ensemi, düştüğüm huzur havuzundan çıkmak için sıktım ama yine de dilimden "O kadar güzelsiniz ki," cümlesinin dökülmesine engel olamadım. "Rüyadaymışım gibi..."

Yanlarına yaklaşmamla uzattığı sol eline, elimi bıraktım. Usulca çekmesiyle, sol dizinin üstünde kendime yer buldum. Dizinin üstünde yerleştiğimde, sol eli belimi sararken, sağ eli göğsüne yasladığı Ardıl Erce'yi sıkı sıkıya tutuyordu. "Valla burada gerçek olamayacak kadar güzel bir sen varsın ama," diyerek, boynumun sağına bir öpücük kondurdu. "Yine de iltifatın göğsümüzü kabarttı. Değil mi babacığım?" dedikten sonra Ardıl Erce'ye de bir öpücük bahşetti. Ardıl Erce bana endeksli olduğu için gözlerini benden bir türlü ayırmıyordu ve Alp Aslan bunu fark edince, huysuzca yüzünü buruşturdu. "Yalnız, oğlum," diyerek imalı bir iç çekti. "Benim hatuna yürümeyi kesersen sevinirim..."

Oturduğum yerde hafifçe kıkırdayarak, uzanıp Ardıl Erce'nin açıkta kalan sağ yanağını sıkıştırdım. "Siz, birlikte uyumayı deneseniz de, ben de işlerimi hızlıca halletsem?"

İşlerimden kastımı açıklamama fırsat vermeden "Ne işi şimdi?" diye sordu. "Bizimle gelmeseydin zaten nöbette olacaktın!"

"Yarın," dedim ve tereddütle duraksadım. "Nebiye Hanım gelsin mi?"

Yüzü huzursuzlukla perdelenirken "Mümkünse ben evdeyken kimse gelmesin," dedi. Dudak büktüm çünkü Ardıl Erce'nin Alp Aslan'la evde yalnız kalacak olması demek, Ardıl Erce'nin tüm öğünlerini hazır etmem demekti. "Bir evin içerisinde el âlemin kadınıyla benim veyahut başka birinin ne işi var, Hevybanû?"

"Ne yapmamı istersin, Alp Aslan?" dedim sıkıntıyla. "Varsa bir fikrin söyle, onu yapayım..." Devamında işaret parmağım yüzüne doğruldu. "Ayrıca ne takıntılı bir adamsın? Zifir'i yanıma bıraktın, gittin! Peki, sen de gittiğin yerde Zifir ile Hevybanû ne yapıyor diye kendini mi yedin?"

"Aynı şey değil," diyerek kaşlarını havalandırınca, yüzümde bir *"Yapma ya,"* ifadesi belirdi. Çünkü aynı olmayan hiçbir şey yoktu, nitekim ben de bir kadındım ve Zifir erkekti. "Nurhan ile Tanju'nun durumunu bilmiyormuş gibi konuşma! Ayrıca..." Uzatarak bitirdiği cümlesinin sonunda surat ekşitti. "Nebiye Hanım ile Zifir'in de yalnız kalması hoş değil!"

"Tam olarak kime güvenmiyorsun, bir anlasam!" diye ağzımın içinden homurdandım.

"Hayatım," diyerek sol elini yüzüme çıkardı ve yüzümdeki saçlarımı usulca omzumdan geriye doğru attı. "Burası bir ev..." Ee, dercesine başımı salladım. "Bir iş yeri değil!" Saçlarımı geriye süpüren elinin sırtı, usulca sağ yanağımda bir aşağı bir yukarı salındı. "Kadının kocasının geleceği tutar, o da bana denk gelir..." Nefesiyle birlikte sinirli bir tavırla gülümsedi. "Ben zaten sinirli bir adamım, başımı yaktırırsın beni sivil biriyle papaz ettirip..." Burnumun ucuna hafifçe vurdu. Devamında "Hiç mi ders almadın, Hevybanû?" diye sorunca duraksamak zoruna kaldım.

"Hangi konuda?" dedim, tereddütlü bir tonda.

Bezgin bir nefes verip, başını koltuğun sırtına yasladı. Yattığı yerden çehremi içen gözleri, beni bünyesine katabildiği müddetçe enginleşiyordu sanki. "Aylarca bir hücrede esirdim," dediğinde, tüylerim ürperdi. Kendi yüzümü görme imkânım olmasa da, Alp Aslan'ın göz bebeklerinden atan rengimi dahi seçebildim. "Beni öldü zanneden ailemin canıyla tehdit ediliyordum..." dedi ve gözlerini imayla kıstı. "Ailemin siz olduğunu açıklamama gerek yoktur sanırım?" Ağırca yutkunmak zorunda kaldım. "Günün sonunda, o cehennem çukurundan çıktığımızda *'Ulan hem ailesi hem de kendisi ölümün ucunda olan adamın, uçkur düşünecek hâli yok ya!'* diye kimse düşünmeyip, sana neler söylendi? Sen," dedi ve kaşlarını çattı. "Köy evinde, o iblisin sana söylediklerini bana söylediğinde..."

"Tamam! Tamam, Alp Aslan!" diyerek, altüst olan sinirlerimle, oturduğum dizinden hızla kalktım. "Hatırlıyorum her şeyi!"

"Hatırlamıyorsun!" diyerek, serzenişimi bıçak gibi kesti. Salonun ortasında yalı kazığı gibi kalakaldım. "Sen, bana o gün nasıl korkuyla baktığını hatırlamıyorsun!" İşaret parmağı ayakta dikilen bedenime doğruldu ve elindeki balyozu yüreğimin ortasına indirdi. "Çünkü senin gözlerini bir tek ben gördüm!" Bedenimi işaret eden sol eli hoyratça savruldu. "Ben savunma verdim!" diye hiddetle yükseldi. "Benim savunmam koca orduya yetti ama senin karşına bir terörist oturtuldu ve sen birinci ağızdan bebeğin benden olmadığını işittin! Ya işitmeseydin?" diyerek başını sinirle savurdu. "Gidecek miydi o gözlerindeki şüphe?"

"Saçmalıyorsun!" diyerek arkamı döndüm. "Şu an cidden saçmalıyorsun!"

Salonun kapısından çıkmama fırsat vermeden "Şüphe, ölümcül bir illettir, Hevybanû," dedi. "O zaman öngörebilecek durumda değildim ve inan, aklıma öyle bir kalleşlik dahi gelmedi. Gelemedi çünkü kendimi değil, kayıplarımı düşündüğüm bir dönemdeydim. Ama şu an binbir çeşidi aklıma geliyor ve benim evim, kimsenin şüphe tohumlarını ekebileceği bir yer değil..."

"Sen böyle nasıl yaşıyorsun ya?" diyerek esefle kendisine döndüm. "Senin gözünde hepimiz hain çıkabiliriz, hepimiz iftira atabiliriz. Tamam!" dedim ve hiddetle elimi savurdum. "Yabancılara bakış

açını anlayabiliyorum ama evimizde haftalarca ağırladığın insanlara karşı tutumunu anlayamıyorum!"

Alp Aslan oturduğu koltukta paşalar gibi yayılırken, sağ dizindeki Ardıl Erce'yi biraz daha kendisine çekti. Güzel çocuğum, bir bana bir babasına bakmaktan heder olmuştu. "E sen," diye söze başlayınca, Ardıl Erce'deki bakışlarım kendisine döndü ve kibir dolu gülümsemesini gördüm. "Çok sevdiği kocasından çocuğu olmuyor diye, her ayın en az bir haftası zırıl zırıl ağlayıp depresyona giren Züleyha'yı da unutmuşsun..."

Ağzım şokla açılırken, sinirli bir kahkaha attım. "Söylesene!" dedim abartıyla. "Tam olarak benim ne zaman sana kazık atacağımı düşünüyorsun?"

"Cık," diyerek diliyle damağını şaklattı. "Sana güveniyorum ben!" İki elimi birbirine ses çıkarmayacak şekilde çarpıp, alkış tutuyormuş gibi yaptım. Lütfetmişti paşam! "Biraz saf kalıyorsun ama Allah'tan orada da ben devreye giriyorum!"

Sol elimle koridoru işaret edip, "Defol git!" dediğimde şoklandı ama aldırmadım. Çünkü böyle giderse birbirimizi ihtimaller arasında harcayacaktık. "7.65'i uyut. O arada ben de öğünlerini hazırlayayım. 7.65 uyuduktan sonra da, yarandan önce bir akıl kırıntın kalmış mı diye beynine bakayım!"

Salondan çıkıp hiddetle mutfağa geçtim. Aslında 7.65'in emmeden uyumayacağını bildiğim için Alp Aslan'a topu atıp, sinirimi çıkarmak istemiştim ama Alp Aslan arkamdan; "Ben olmasam amma ayakta uyutursun anneni ha!" diye Ardıl Erce'ye söylenmekle meşguldü!

Üstümü başımı değiştirmeden, savaş alanına çevireceğim mutfağa girdiğimde zaten barut fıçısı gibiydim. Bedensel ağrılarımın haricinde, Alp Aslan gelip gidip zihnime ve ruhuma öyle şeyler üflüyordu ki, omuzlarımda yük binecek yer, yüreğimde derman kalmamış gibiydi. Yaşadığı hayatı anlıyordum. Nitekim, hatırlamıyor musun diye sorduklarının da hepsine birlikte göğüs germiştik ama ben sürekli şüphe ile yaşayabilecek bir insan değildim. En başlarda insanlardan kaçan bir yabaniyken, beni insan içine kendisi sokma-

mış gibi, şimdi de insanlarla olan normal insan ilişkimden rahatsız oluyordu beyimiz!

Ardıl Erce için hazırladığım her ek öğünü hava almayacak şekilde cam kaplara yerleştirirken, hepsinin üzerine küçük yapışkanlı kâğıtlarla not yazmayı da ihmal etmedim. Ne kadar sürenin geçtiğini fark edemediğim gibi evin içinden yürek dağlayacak ağlama seslerinin gelmediğini de fark etmedim. Alp Aslan'ın mutfağa geldiğini ise "Ne o?" dediğinde ancak fark edebildim.

Bir elimdeki kavanoza baktım, bir de tezgâhın üstünde duran tencerenin içindeki yoğurda. Yoğurdun ne olduğunu sormayacağını bildiğimden, elimdeki kavanoza kaşığı daldırırken "Ruşeym," diye mırıldandım. Ardından düşen jetonumdan *click* sesi geldi ve merakla Alp Aslan'a döndüm. "Ardıl Erce nerede?"

Göğsüne bağladığı kollarını çözerken, bedenini yasladığı kapıdan itip bana doğru bir adım attı. "Uyudu," diyerek, şaşırmama aldırmadan yoğurt tenceresine meraklı bir bakış attı. "Ev yoğurdu mu bu? Kim yaptı?"

"Ben yaptım, Alp Aslan!" diye sinirle dişlerimi birbirine bastırıp, gözlerimi irileştirdim. "Biraz rahatlasan mı acaba? Aaa, yoksa," dedim ve alayla duraksadım. "Nurhan'ın bana yoğurt mayalamayı öğreteceğini unuttun mu?"

Tam arkamda tuttuğu bedeniyle tepemde kalan mutfak dolaplarına uzandığında, bedenimi kendiyle tezgâhın arasında bırakmış bulundu. Sabır dolu bir nefes aldım. "Yok, ben," dedi o arada. "Senin elinden zehir olsa yerim de..." Merakla başımı geri doğru atınca, pozisyonumdan faydalanıp alnıma hızla bir öpücük kondurdu. "7.65'in ileride benimle aynı fikirde olacağını düşünmüyorum..."

Alp Aslan'ın kendi içinden gelerek, mutfak dolabından aldığı kapaklı kâseye önce yoğurt koydum. Ardından da yoğurdun üzerine bir çay kaşığı ruşeym ekledim. "Nedenmiş o?" derken, hareketlerim otomatik fazda akmaya devam ediyordu.

"E bebeğim, çocuk benimle kırda bayırda börtü böcek yese daha kârlı!" dediğinde, mutfağa geldiğinden beri Ardıl Erce'nin sağlıklı ara öğünlerini incelediğini fark etmiş oldum.

Sağ dirseğimi karnına doğru savurduğumda, atik yapısıyla bir adım geriye kaçtı. Üstelik şen kahkahasını da eksik etmedi kulaklarımdan. "Bence sen git soyun," dedim, yoğurt kâsesini kapatırken. "Ben de üstümü değiştirip şu yarana bakayım!" Alp Aslan aklımı, kalbimi çelmelere doyamadığı için öncelik sıram sürekli değişiyor, bahsedilen ama benim bir türlü göremediğim yarası aklımdan uçup gidiyordu. Aslında uçup gitmemesi lazımdı çünkü benim için Alp Aslan'ın vücudundaki her hücre kıymetliydi ve ben onun her izini rotam bellemiştim.

Saçlarımı sola doğru çekip enseme bir öpücük kondurduğunda, parmak uçlarımın üstünde yükseldim. "Oysaki cümlene ne güzel başlamıştın," diyerek, burnunu enseme sürttüğünde bedenim bir parça daha esnedi. "Sonra yine meslek hastalığın nüks etti." Yeni bir birliktelik yaşamıyorduk ama Alp Aslan'ın geldiğinden beri mesleğime takılması gerçekten benim mesleğim yüzünden miydi yoksa kendi mesleğinin ağırlığından mıydı, bilemiyordum. Bilemediğim ve daha fazla zıtlaşmak istemediğim için ses etmedim. Alp Aslan da sessiz kalışımın nedenini anlamış olmalı ki enseme bir öpücük daha kondurup, "İçerideyim," dedi.

Alp Aslan mutfaktan çıktıktan sonra, savaş alanına çevirdiğim mutfağı hızlıca toparlamaya çalıştım. Ardından, adımlarım yatak odasına ilerledi. Her ne kadar Zifir'i çok sevsem de, evde biriyle yaşamak oldukça zordu ve bu, giysi dolabımın içerisinde gecelikle-rimin arkaya, taytlarımın gecelik olarak öne geçmesinden bile belliydi. Aylar sonra belki de ilk kez evde kimsenin olmayışını fırsat bilerek, üzerime ipek saten bir gecelik geçirdim. Zira birkaç ay daha böyle giderse ipek satenin ne olduğunu da unutacak gibiydim. Üstümü değiştirdikten sonra Ardıl Erce'nin odasına uğrayıp, gerçekten uyuyup uyumadığını kontrol ettim. Baş ucundaki kamerasını aktif ettikten sonra da odasından çıktım. Özellikle öpmemiş veyahut koklamamıştım çünkü Ardıl Erce gerçekten Alp Aslan'ın kopyasıydı. Alp Aslan'ın mesleğinin getirisiyle bünyesine yüklenmiş olan tetikte olma özelliği, Ardıl Erce'ye sanki doğduğu gün aktarılmıştı. Ardıl Erce'nin odasından çıkıp salona geçmeden önce, banyoya uğrayıp ilk yardım çantasını almayı ihmal etmedim. Salona vardığımda ise

Alp Aslan'ı eve geldiğimizde Ardıl Erce ile birlikte oturduğu şekilde buldum. Tek değişen, üstünden çıkardığı kıyafetleri olsun isterdim ama ne yazık ki tek değişen, Ardıl Erce'nin kucağında olmayışıydı!

"Soyunmaya pek hevesliydin ama," diyerek usulca yanına doğru adımlamaya başladım. Adımlarken sağ elimde tuttuğum ilk yardım çantasını da hafifçe salladım. "Tedavi için olunca canın istemedi sanırım..." Ben yanına doğru adımladıkça, başını yasladığı yerde yutkunarak beni seyreyledi. Adımlarım yanına vardığında ise ilk hedefim üstündeki tişörtü oldu ve ağzımın suyunun akmaktan bıkmadığı gövdesinden tişörtünü sıyırdım. Direkt kucağına oturduğumda, bence pantolonu da fazlalıktı. Yine de hedefim başka yerlere yönelmesin, yarasında kalsın istediğim için ellerim kemerine uzanmadı. Sol kolundan başlayıp omzunu kaplayan bandaja üstten bir bakış attığımda odağım tamamen yarasındayken, Alp Aslan'ın kalçama yerleşen elleri beni başka diyarlara çağırmakta ısrarcıydı. Bandajını açtığımda yüzüm buruşmak yerine gülümsedi. "Hımm," dedim keyifli bir mırıltı eşliğinde. "Subkutan dikiş için eve kadar gelmişiz ama," diyerek başımı sevimli köpek yavrusu gibi sola eğip, gözlerine odaklandım. "Karımızın kasap izlerine âşık olduğumuzu unutmuşuz..."

Ağırca yutkunurken, kalçamdaki ellerini usulca aşağı yukarı hareket ettirdi. Ardından yüküyle birlikte vücut bulan bir şekilde "Bazen çok salak hissediyorum," dedi.

Söylediğini hiç beklemediğim için şaşkınca "Ne?" dedim. Alp Aslan ve salak hissetmek iki zıt uç gibiydi ve üstelik bunu dillendirmesi âdeta kırmızı karın yağmasıyla eş değerdi!

"Neleri bırakıp nerelere gidiyorum," diyerek bir kez daha ağırca yutkundu. "Omzuna ardı arkası kesilmeyen yükler yüklediğimi de görüyorum."

"Alp Aslan," diyerek araya girmeye çalıştım ama aldırış etmedi.

"Kendimi sevgilisinin mahallesini bırakıp dağlara çıkan ama buna rağmen başı yine de beladan azat olmayan Ferhat gibi hissediyorum..."

Hafifçe boğazımı temizledim. Aslında adını dahi anmak istemediğim canlının akıbetini sormak istiyordum. Alp Aslan'ın Adnan

abiye hitaben söylediği netti ama yine de, o herifin yeryüzünden yok olduğu bana bin kez de söylense inanamayacak gibiydim. Lakin gök gözlerinde benim mesleğimle değil de kendisine yaşam gailesi gördüğü hayat biçimiyle kavgalı olduğunu görünce sormak istediğim her şeyi rafa kaldırdım. Sağ elimin tersi yanağında usulca salındı. Kaçırdığı zaman dilimlerinin yüreğinde bıraktığı ağırlığın farkındaydım ama ne yazık ki ikimizin aynı anda evde bulunup, aynı anda başka diyarlarda boy göstermemizin imkânı yoktu. "Eve," dedim ağırca yutkunarak. "Şüphe tohumları ekecek insanlar haricinde iş, dert, keder de getirmiyoruz, unuttun mu?" Yüzüme hafif bir tebessüm yayılırken, kaşlarımı muzipçe çattım. "Buradan bakılınca, iğneden korkan Ardıl Erce gibi duruyorsun şu an..." Usulca sol yanağına bir öpücük kondurdum. Dudaklarım teninden ayrılmadan, boynuna doğru ilerledi. Kulak dibinin yakınına kadar vardığımda, "Korkma, ben yanındayım," diye mırıldandım. "Hep solundayım..." Boynundaki dudaklarım sol omzuna doğru kaydı. Açık yarasının üstüne dudaklarımı değdirdiğimde, boğazından bir inilti döküldü lakin ben kocamı, yaptığımdan haz aldığını bilecek kadar tanıyordum. Nitekim kalçamdaki tutuşları da daha belirgin hâle geçti. Dudaklarımı teninden ayırdığımda, yüzümde içten bir gülüşle kucağındaki bedenimi dikleştirdim. İki elim, içimde bastıramadığım, daha doğrusu bastırmayı akıl dahi edemediğim bir özlemle yanaklarına kapandı. "Tersi düzüne dönen sevgilim," dedim iç çekerek. "Evine hoş geldin..."

Alp Aslan eğer geri gelebiliyorsa, her ne kadar yaşadığı duygu durumlarından dolayı duygu geçişleri sert olsa da hep hoş geliyordu. Benimse omzumdaki yüklere, yüreğimdeki hasretlerin çıkardığı tahribata rağmen onu hep hoşnutlukla beklediğim, yüzünü görüp kokusunu içime çekebildiğimde dünyaya yeniden gelişim saydığım dudaklarına kapanışımdan belliydi... Aylarca süren ayrılık serüveninin bittiği, bir çift dokunuş ile ilan edilmiyor, aksine bir daha yaşanacak ayrılık için deva olarak bünyemize kattığımızı resmediyordu. Bilinen ama dillendirilmeyen sonsuz bir döngü içerisindeydik. Bizim ayrılıklarımız tamamen sevdaya dâhildi ve ben, Alp Aslan'ın

yüreğindeki diğer sevdasına, tamamen onun sayesinde gönül vermiştim.

Ellerim ensesinde kavuştuğunda, dokunabildiğim her bir saç telinin dahi yaşıyor olması; benim için hep mucizeviydi. Nasıl ki; İmre'nin acısından dolayı Ardıl Erce'de yaşayacağım korkularım hiç bitmeyecekse, Alp Aslan'ın bir kere yüreğimi dağlamasından dolayı dilimden de şükürlerim hiç düşmeyecekti.

Dudaklarımız birkaç saniye içerisinde Alp Aslan'ın üzerindeki tüm gerginliği, bilinmezliği süpürünce bambaşka bir hâl aldık çünkü bizim bir araya geldiğimizde seher vaktini de görsek bitmeyen bir harımız vardı. Kucağındaki bedenimi kalçalarımdan kavramak suretiyle ayaklanmak istediğinde, iki elimle omuzlarına tutundum. Nefeslerimin yetmediği anların içerisinde, "Burada kal," diye mırıldanabildim.

İlk hedefi kendisinin rahatlaması olacak ki, kucaklamaktan vazgeçmediği bedenimi sırt üstü kalacağım şekilde koltuğun üzerine bıraktı. Dudaklarımdan dudaklarını koparıp, çenemden aşağı tuttuğu yolda bence oldukça yavaştı. Tadını çıkarmak elbette ikimizin de hakkımızdı lakin aylar sonra birlikte ilk doyuma ulaşıp pasını atmak daha kârlıydı. Dudakları boynuma, boynumdan gerdanıma doğru inerken "Yalnız burada sevişirsek," diye mırıldanınca, başımı yaslı olduğu koltuğun yüzeyinden hafifçe havalandırdım. Eli sol omzumdaki askıma gittiğinde yüzünde hınzır bir ifade vardı. "Korunmamın imkânı yok... Malum, hazırlıklı gezmiyorum," diyerek kaşlarını havalandırdı. Yatak odasında olduğumuz takdirde, sona yaklaştığında baş ucu çekmecesinde istifli prezervatiflere ulaşması ne kadar kolaysa, şimdi gidip alması Alp Aslan için o kadar zor görünüyordu. "Ve inanır mısın, sevgilim," derken, üzerimdeki geceliği bedenimden sıyırıp aldı. "O kadar gerginim ki..." Gerginliği, sürekli atan belirginleşmiş kol damarlarından belliydi; damarlarına dahi bir arzu beslediğimden olsa gerek, ilgimi çekmişti. "Bu birleşmeden doğan çocuğumuz, bizim iki yakamızı bir araya getirmez..."

Uzun zamandır hasretini çektiğim nefesi yanımdaydı hatta tenimi yalıyordu ama Alp Aslan; süründürmek istercesine, uzattıkça uzatıyordu. Yattığım yerden bedenimi hiddetle dikleştirirken "Yine

boş yapıyorsun," diyerek elimi pantolonunun kemerine attım. Çözdüğüm kemerinin sesi, ortamın ateşini bir tık daha harladı. Alp Aslan'ın gözleri, salona geceliğimle ilk geldiğimde olduğu gibi bir kez daha evin pencerelerine kaydı ve ben asla bunun nedenini anlayamadım. Telaşlı parmaklarım kot pantolonunun bitmek bilmeyen sabır testi gibi olan düğmelerini çözerken, dudaklarım çıplak göğsüne kapandı. Dudaklarımı göğsünden boynuna doğru tırmandırırken, "Eğer şimdi beni reddedersen," dedim arzudan kısılmış ses tonumla. "Yemin ederim, tüm nöbetlere gönüllü kalırım!"

Kalamazdım çünkü Ardıl Erce vardı ve ben Alp Aslan'a karşı asla gaddar olamazdım. Alp Aslan huyumu suyumu benden iyi bildiğinden neşeli bir kahkaha attı ama daha çok, oyuncu tavrını gözler önüne sermişti. "Şikâyetçi değilim diyorsun ama," diyerek ayaklanıp, bedeninden pantolonunu sıyırdı. "Haftada bir eve gelip, kokumu bahşedeyim diye buralara kadar geldin..." Duraksadığında ikimiz de ağırca yutkunduk. Benim yutkunma sebebim tamamen soyunduğu içindi, Alp Aslan'ın yutkunma sebebiyle de ilgilenmeyecek kadar kendisine olan kızgınlığını içselleştirmiştim. "Hayallerini hiç gerçekleştiremedim..."

Gülümseyen dudaklarımı usulca dilimle tavaf ettim ve Alp Aslan en sonunda benimle aynı frekansa geçmiş bulundu. "Bu gerçekleştirememiş hâlinse," diyerek sağ elimi öne doğru uzattım. "Beni pek çok kez zirveye tırmandırman gereken anlar var, sevgilim..."

Alp Aslan'ın benden daha çok sevdiği bir şey varsa şayet, o da ancak kendisine olan sınırsız açlığımdır. Öyle ki tenine yürüyen yollarda kendi dudaklarımı tanıyamıyor, dilimden dökülenlere inanamıyordum. Alp Aslan'ın ise asla karşı koymayıp, tamamen teslim oluşu her seferinde daha çok ateşimi harlıyordu.

Bir koltuk üzerinde dönüşebildiğimiz her şekle dönüştük ama ben, Alp Aslan'ın zihninin sürekli benim bilmediğim yerlerde dolaşmasına engel olamadım. Aylar sonra kavuşulacak hazza varan yol ne kadar uzarsa o kadar zevk verirdi ama bu yol fiilen duraksayarak değil de zihinsel düşünceler yüzünden uzarsa, bir o kadar can sıkardı.

Kucağında kaldığım bir vakit altımda delirdiğinin farkındaydım ama kendisini bir türlü salamıyor oluşu hâliyle canımı sıktı.

Sağ elimle çenesini kavradığımda, benim yaptığım hareketi o bana yapsaydı kavga çıkacağına emindim. "Burada değilsin!" dedim hiddetle. "Benimle sevişmiyorsun bile!"

Tamamen benimle ilgili bir sorunu var zannedecekken, sıkıştırdığım çenesi yüzünden öne çıkan dudaklarının arasından "Salondayız," dedi.

Hayretle, evet, tam olarak hayretle, ilk defa görüyormuşçasına evimizin salonuna baktım. Bu eve Ardıl Erce doğduktan sonra geçmiş olsak da Nazmiye anneler gittikten sonra yaşamaya çalıştığımız ânın pek çok farklı versiyonunu zaten salonumuzda daha önce yaşamıştık! Bu yüzden "Dalga mı geçiyorsun?" diyerek, sinirle elimi çenesinden ayırdım. "Bahane üretmek yerine, *'Hayatım, çok yorgunum,'* desen ne olacak? Ooo, erkekliğine zeval gelmiş, diyerek seninle alay mı edeceğim?" Kucağından pek hoş olmayacak şekilde ayaklandım. Üzerimde hazzın yollarını arşınlamış olmanın tatlı yorgunluğu varken, bir de aynı hazzın elimden alınmasının siniri vardı. Hâliyle bu da dilime yansıdı ve "Duşa gidiyorum!" diyerek salonun çıkışına doğru adımlamaya başladım. Çünkü bizi bu saatten sonra ancak soğuk birer duş paklardı! "Sen de ardımdan, bir kalıp sabunla soğuk duş alırsın!"

Anlayışsız bir insan değildim ama her insan gibi, ağzıma bir parmak bal çalınıp bırakıldığında ben de sinirleniyordum. Tam banyonun kapısına varmak üzereyken, arkamdan yani sırtımdan hoyratça itilince boşta bulundum ve göğsüm kapının sert yüzüne çarptı. Başımı sağ omzumun üstünden geri doğru çevirdiğimde dudaklarının boynuma doğru sokulduğunu gördüm. "İki saattir," dedi nefes nefese kalmış bir hâlde. "İki saattir şu siktiğimin salonundan çık diye bekliyorum!"

"Niye, manyak mısın?" diye soracağım anda sol eli karnımdan baskılayarak kalçamı kendisine doğru çektiği için soramadım. Salon ile koridor arasında ne fark vardı, anlayamasam da aniden içime gömülmesiyle sol yanağım kapının sert yüzeyiyle tanıştı. Sağ omzumdaki elinin mi yoksa belimdeki elinin mi baskısı daha ağırdı, tartışılırdı ama Alp Aslan'ın çıkardığı seslere rağmen benim Ardıl Erce'yi uyandırmamak adına kendimi sıkıyor oluşum en ağırıydı. Sağ elimi

geriye doğru atarken "Yalnız, ben sana dokunamıyorum böyle!" diye fısıltıyla çıkıştım. Benim Alp Aslan'a her alanda dokunmam lazımdı çünkü Alp Aslan'a dokunmak en çok benim hakkımdı.

Kendisine dokunmak için geriye attığım elimi bertaraf edip başımın yanında sabitlediğinde yenilgiyle alnımı kapıya yasladım. İçimin çalkalanması şöyle dursun, asıl kalbim öyle çalkanıyordu ki patlayacak zannediyordum. Alp Aslan kedigillerden olduğunu kanıtlarcasına dişlerini enseme sapladığında boğazımdan boğuk bir inilti döküldü. Ensemden dudaklarını ayırmadan "Daha iyi ya," diye mırıldanırken, karnımın üzerindeki eli bacağımın arasına doğru ilerledi. "Sen bana dokunamazsan, bu maçın rövanşını alırsın..." Parmakları şayet tepe noktamı uyarıyor olmasaydı Alp Aslan da cevabını dudaklarımın arasından alırdı lakin konuşamadığım için kalçamı kendisine doğru itmekle yetindim. "Ve ben bitmek tükenmek bilmeyen hasretimi sana gözle görülür hâlde sunmaktan zevk alırım..."

Elbette alırdı hatta şimdiden zevk aldığı, ses tonundan bile belliydi ama daha çok zevk alacağı bir şey varsa şayet, yatak odasına vararak sona ulaşamadığımız takdirde boy boy çocuklarımızın doğacağı olurdu...

***

Gözüme çarpan ışık bir müddet sonra rahatsız etmeye başlayınca, önce sol kolumu gözlerimin üstüne attım, sonra takık, daha doğrusu Ardıl Erce hayatıma dâhil olduğundan beri geç kalmaya meyilli bir yapım olduğu için kolumu gözümün üstünden çekip, saati kontrol etme derdine düştüm. İlk başta yatakta yalnız oluşumu yadırgamadım. Elim baş ucumdaki telefonuma ulaştığında ve saatin sabahın sekizi olduğunu gördüğümde, yataktan nasıl doğrulacağımı şaşırdım. Hızla ayaklanmam sonucu başım bir nebze dönerken, yatağın komple boş olmasıyla anlık bir şoka uğrayıp "Ardıl Erce?" dedim. Böyle durumlarda, beni anlayıp yanıt verecekmiş gibi davranmam alıklığımın boyutunu gözler önüne serse de, bu soru her seferinde dudaklarımın arasından gayriihtiyari dökülüyordu. Alp Aslan'ın salonda kendim çıkardığım eşyasını yatak odasında görünce, rahat bir nefes eşliğinde "Alp Aslan," diye mırıldandım ama rahatlamam

iki saniye bile sürmedi. Üstüme başıma bakmadan yatak odasından çıkığımda, tekrar "Alp Aslan!" dedim; bu sefer sesim gayet yüksekti. Hızlıca salona bir bakış atıp mutfağa geçtiğimde, Ardıl Erce'yi elinde bir salatalık kemirir vaziyette mama sandalyesinde otururken buldum. Alp Aslan ise gece dağıttığım ama tam anlamıyla toplamadığım mutfağı bir güzel toparlayıp kahvaltıyı hazırlamıştı ve kendisine çay dökmekle meşguldü. Normal bir zaman diliminde olsam, kahvaltı etmek yerine kapının dibine çöküp ruhumu ebediyete kadar doyurmanın peşinde olurdum ama kendimi "Aşkım, geç kalmışım. Niye kaldırmadın?" derken buldum. Ardından hızlı adımlarım önce Alp Aslan'ın yanına ilerledi. Sesimi ilk duyduğundaki şaşkın bakışları yüzünde sabitti. Sağ yanağına bir öpücük kondururken, "Akşam sen mi kalktın?" diye sormayı ihmal etmedim çünkü Ardıl Erce'nin kesintisiz gece uykusu uyuma gibi bir durumu yoktu. Şayet ağzında sürekli bir hâlde göğsüm yoksa, taş çatlasın iki saatte bir uyanıp kayıntı yapma huyu vardı. Alp Aslan'ı öptükten sonra Ardıl Erce'nin iki yanağını önce kıstırıp sonra da öperken "Günaydın, uykusuz şirin! Akşam babayı mı asker ettin?" diye söylenmeyi de ihmal etmedim. Gece kesintisiz uyuduğumdan olsa gerek, üzerimde çok güzel bir enerji vardı. Kalıp enerjimi ailemle pekiştirmek isterdim ama bir an önce hastaneye varmam gerekiyordu. "Neyse, ben hazırlanıp çıkayım. Çok geç kalmışım..." Gerisin geriye mutfaktan kaçacaktım ki, Alp Aslan tarafından sol bileğimden tutulmak suretiyle yakalandım. Önce boynumun soluna derin bir öpücük bıraktı, sonra iki kolunun arasına sıkıştırdığı bedenimi kahvaltı sofrasına doğru sürükledi. "Aşkım, geç kaldım!" diye homurdandım ama bu, Alp Aslan'ın beni sürüklemesine engel olmadı.

Bastırdığı omuzlarımdan sandalyeye oturmamı sağlarken, "Günaydın güzelim," diyerek başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Kuş kadar kalmışsın, Hevybanû! Ve bu kuş, inanır mısın, bir şahin değil!" İki elimle, yüzümü sıkıntıyla sıvazladım. Ardıl Erce'nin emiyor oluşunun yanında, benim yoğun çalışma tempom ve bu tempo yüzünden düzgün yemek yiyememe durumum nedeniyle sürekli kilo kaybı yaşadığımın farkındaydım. Bünyem bir türlü dinlenme fırsatı bulamazken, vücudum da kemiklerim sayılacak forma gel-

mişti; ne var ki bazen "ama"ların bir önemi olmuyordu. "İki lokma atıştır, öyle git. Zaten geç kalmışsın, beş dakika daha geç kalırsan işinden olmazsın!"

"Hıhı," diye mırıldanırken, önümde duran meyve suyundan bir yudum aldım. Ardından midemi bastırması için, bir lokmacık ekmeğin arasına peynir sıkıştırıp ağzıma tıktım. "Eminim, 'Koğuş kalk!' diye bağırdığınızda, beş dakika daha uyumayı tercih edenlere de aynı özeni gösteriyorsunuzdur!" diyerek homurdandığımda, ağzım dolu olduğu için tam bir haşarı çocuk modundaydım.

"Sevgilim," derken, geniş elleri omuzlarıma tekrar yerleşti. Tutunduğu yerleri azıcık sıkıştırdığında tek dileğim yatağa geri dönmek ve sonu mutlu biten bir masaj isteğiydi. "Eğer ki çavuş olsaydım, saat yediden beri sana yaptığım gibi 'Hadi bebeğim, hadi hayatım!' söylemleri eşliğinde ranza yumruklardım."

"Bana seslendin mi?" dedim hayretle. Gözlerim inanamazlığın etkisiyle irileşirken, başımı geriye attım ve karın kaslarının sert yüzeyiyle çarpıştım. "Ne olur, pisliğine uyandırmadım de..."

Sesim her ne kadar mızıkçı hatta yalvaran bir tonda çıksa da Alp Aslan beni onaylamak yerine başını olumsuz manada iki yana salladı. "Artık ne kadar yorgunsan," diyerek kaşlarını havalandırdı. "Komple sistemi kapatmışsın!"

"Yalnız o yorgunluktan değil," diyerek ağzıma bir de zeytin atıp ayaklandım. Söylediğime karşılık alayla güldü çünkü yorgunluğum yüzümden akar boyuttaydı ama "Güven hissinden, sevgilim," dememle ağırca yutkunmak zorunda kaldı. "Sen evdesin ve benim gözüm arkada değil..." Hızla uzanıp dudaklarına minik bir öpücük kondurdum. Elleri belimi sarınca, parmak uçlarımda yükselip bir öpücük daha çaldım. "Akşama çok çok uzununa talibim. Mümkünse ben gelene kadar oğlumuzu iyi yor!" dedim ve dudaklarına bir öpücük daha kondurarak kollarının arasından sıyrıldım.

Devamında, deyim yerindeyse iki ayağım bir pabuca girdiği için tamamen aksiliklerle dolu bir hazırlanma süreci yaşadım. Zira ben evden çıkıp hastaneye varana kadar saat dokuzu buldu. Koşar adımlarla polikliniğimin önüne geldiğimde beklemediğim bir boşlukla karşılaşsam da, geç kaldığım için şansın benden yana olduğunu

sandım. Sandım, diyorum çünkü odama girip Asistan İrem'in yüzünü görünce, terslik silsilesinin devam ettiğini anladım. "Günaydın İrem," derken, adımlarım çantamı asmak için odanın içerisindeki uşağa yönlendi.

İrem o arada "Günaydın Jülide Hanım," diye mırıldandı ama sesindeki cansızlık, daha çok işkillenmemi sağlıyordu.

"Belli ki bir şey olmuş. Dökül bakalım," dediğimde, yutkunduğunu göz ucuyla gördüm.

"Şey," diyerek masamın üzerinde bulunan beyaz zarfı aldı. "Sabah bunu bıraktı, Gülten Hanım..."

Kaşlarım derince çatıldı. Çünkü Başhekim Vacip Bey'in sekreteri Gülten Hanım'ın bana *'Kocanız dönmüş, gözünüz aydın...'* kartı bırakmayacağı aşikârdı. Uzattığı zarfı alırken "Bugün randevular dolu değil miydi?" diyerek boynumu bir sağa bir de sola doğru esnettim.

İrem koyu siyah gözlerini odanın içerisinde tura çıkarırken, ağzının içinden "Biz çalışamıyoruz," dedi.

Derin bir nefes alıp mühürlü olan zarfı açtım. İrem'in söyleminden de anladığım üzere, var olan randevular iptal edilip, muhtemelen diğer hekim arkadaşlarıma pay edilmişti.

"İş akdinizin feshine..."

Üstten göz attığım tebligatı masamın üstüne gerisin geriye fırlatıp, iki elimle yüzümü sıvazladım. Çığlık atmak istediğim ama atamadığım bir andaydım ve kör kuyulara dahi bağırsam içimdeki siniri atamayacaktım.

"Niçin oldu, ben anlayamadım," dedi İrem, mahcupça. Oysaki mahcup olması gereken ne oydu ne de ben! "Bir şey mi oldu benim bilmediğim?" diye merakla devam etti. "Tamam, insanlar, biz sağlık çalışanlarını nefes alsak dahi şikâyet ediyor ama neden yani?"

Sinirli bir kahkaha eşliğinde "Yukarıdan kesin ilahi bir ses yükselmiştir, İrem," diyerek sağ elimi havada bir tur döndürdüm. "Dün gece sen de nöbete kalmış olsaydın, sesin sahibini görürdün..."

Bıkkınlıkla masamın önündeki sandalyelerden birine çöktüğümde, İrem de tam karşımdaki sandalyeye oturdu. Ellerini dizlerinin üstünde sabitlerken "Bakan falan mı geldi?" dedi çekingen bir tavır-

la. Ardından yüzünü buruşturdu. "Gerçi neden gece gelsin, diyeceğim ama açık aramak isteyince her şekilde yapılıyor..."

Gözlerimi tavana dikip, birkaç saniye gözlerime dolan yaşları geri itelemeye çalıştım. Hıncımı da çıkarabildiğim kadar dudaklarımdan çıkardım. Ardından "Bizim evin, aileden sorumlu bakanı geldi," dedim boğuk bir tonda. İrem söylediğime şaşırmış olmalı ki çıtını çıkaramadı. Daha doğrusu, hangi eşin bu şekilde müdahalesi kabul edilebilir; benim gibi bilememiş olmalıydı. Sol elimin tersiyle burnumun ucunu silerek usulca toparlandım. "Neyse," diyerek ağır çekimde ayaklandım ve maksimum on beş dakika önce astığım çantamı geri aldım. Çantamı aldıktan sonra masanın üzerindeki zarfı da alıp, İrem'e doğru salladım. "Ben şimdi hiç başhekimle falan uğraşmayayım! En iyisi gidip yetkilisine danışayım!"

İrem söylediklerimi zihninde asla toparlayamadığından "Peki, geri dönecek misiniz?" diye sordu.

Bilmem, dercesine omuz silktim. "Bir gideyim hele," diyerek, gergince gülümsedim. "Mapusa düşmezsem dönerim kesin..." Hayretle irileşen karaları, daha çok gülümsememi sağladı. "Dönersem senin, İremciğim. Kata senden başkasını istemem, emin olabilirsin..."

İrem cevap verecek gibi oldu ama kendisine sarılmak için adım atmamla duraksamak zorunda kaldı. Devamında da ne söyleyecekse vazgeçip "Kendinize dikkat edin, Jülide Hanım," diyerek sırtımı sıvazladı. "Her şeyin hayırlısı..."

"Öyle, öyle," dediğimde, inanmadığım o kadar belli oluyordu ki daha fazla uzatmadan, önce odadan çıktım, sonra da hastaneden. Çattığım yeri yakıp yıkmakla kalmayıp küle çevireceğimden emin olduğum için doğruca arabaya yöneldim. Gözlerime nüks eden yaşları tamamen yok edebilsem, aslında işim daha kolay olabilirdi ama "Ulan Alp Aslan!" diyerek burnumu çektim. Arabaya bindiğim gibi çığlık çığlığa direksiyonu yumruklamamla, hastane otoparkı arkası kesilmeyen korna sesleriyle yankılandı. "Ulan ben seni o ordudan ihraç ettirmez miyim?" Sinirle saç diplerimi kaşıdım. Alnımı direksiyona yaslayıp, sakinleşebilmek adına birkaç saniye duraksadım. Dudaklarımın arasından fersiz ama daha çok bıkkın bir nefes sıyrıl-

dı. "Sakin ol, Jülide," dedim, kalp çarpıntım kulaklarımı uğuldattığı için. "Evde çocuk var, sakin ol..."

Hastaneden eve varana kadar, Serdar Ortaç'tan avaz avaz "Sana Değmez" şarkısını söyleyip durdum. Alp Aslan'ın uğruna birçok şeyin değeceğini bilen bir kalbim vardı ama kişisel alanıma saldırı olduğunda, gösterdiğim değerin karşılığını alamamak beni çok yoruyor ve çıkmazlara sürüklüyordu. Muhtemelen bir saat içerisinde geri dönmeme lojmandaki nöbetçi erler bile şaşırdı. Nurhan, bana kendi blokundan seslendiğinde dahi, sol elimi havalandırmakla yetindim çünkü bir yerde duraksadığım anda patlayacaktım ve o yer sadece evimin içi olsun istemekteydim.

Eve girdiğimde içeriden neşeli mırıltılar yükseliyordu ve bu neşeli mırıltıların sahibi Ardıl Erce'ydi. Adımlarım salona yönelirken, *"Ben geldim!"* diye bağırmadığım gibi oldukça sessizdim ama çantamdan zarfı çıkarmayı da ihmal etmedim. Salona vardığımda Alp Aslan, yere yatırdığı Ardıl Erce'ye eline geçirdiği hayvan kuklalarıyla hayvanları tanıtıyordu. Her hayvan figüründen sonra seslerini çıkarması ise Ardıl Erce'nin masumane kahkahalar atmasına neden oluyordu.

Hafifçe boğazımı temizlediğimde, Alp Aslan'ın bakışları bana döndü ve döndüğü gibi kaşları çatıldı. "Hayatım?" dedi merakla. "Bir şey mi oldu?" Gözleri duvardaki saate kaydı ve ardından mahcup bir ifadeyle bakışları tekrar bana odaklandı. "Geç kaldın diye takaza mı yaptılar?"

Elimde tuttuğum zarfı sallarken "Bununla," dedim boğuk bir tonda. Sol gözümden bir damla yaş usulca yanağıma doğru salındı. "Bununla bir ilgin varsa, Alp Aslan..." Başımı ağır ağır iki yana salladım. "Bunun altından sen çıkarsan... Sana yeminim olsun ki..." Kaşları mümkünmüş gibi daha çok çatıldı. Çünkü benim ettiğim yeminler döner dolaşır, günün sonunda bizi ateşinde dağlardı. "Seni iki cihanda da yüzüme hasret bırakırım!" Dudaklarım bir bebek gibi titrerken, elimdeki zarfı salondaki masanın üzerine fırlattım. "Beni senede bir kez bile göremediğinde ne yaptığını anlarsın!"

Ağlayacağımı bildiğim için zarfı masanın üzerine attıktan sonra adımlarım banyoya yöneldi, çünkü biliyordum ki ağlayışıma kar-

şılık, desteği yine Alp Aslan'dan bekleyecektim. Beni biraz sarsın, avutsun diye gözlerinin içine yavru köpek gibi bakacaktım ama Alp Aslan asla özür dileme huyuna sahip olmadığı gibi, *"Hatamdır..."* deyip kabullenmeyerek, telafi etmeye de çalışmayacaktı...

Ardımdan "Buraya gel!" diye bağırdı; sesi çok yüksek çıkınca Ardıl Erce korktu ve ağlamaya başladı. Devamında, bana yapmadığı, daha doğrusu hiçbir zaman yapmayı düşünmediği avuntularını oğluna sunmaya başladı. Tıpkı özürlerini daha karnımdayken oğluna sunduğu gibi!.. "Sana bağırmadım, aslanım," dedi kahır dolu bir tonda. "Sen niye ağlıyorsun şimdi?" Alp Aslan'ın benliğime karşı görmeyi pek başaramadığım yumuşak yüzüne daha fazla dayanamayıp, banyonun kapısını hırsla kapattım ve bir "Hevybanû!" gürlemesi yükseldi. Alp Aslan'ın tekrar bağırışına karşılık Ardıl Erce'nin ağlama şiddeti de arttı.

Elimi yüzümü yıkamanın kâr etmeyeceğini fark edince, adımlarım duş kabinine yöneldi. Dışarıdan bakıldığında çok ufak bir şeye ekstrem tepki veriyormuşum gibi görünüyor olabilirdi ama yıllardır yoluma yoldaş olan yârenimi kaybetmiş gibi hissetmem bir gerçeklikti. Kıyafetlerimi çıkarmadan duş kabininin içine girip suyu açtığımda "Neden ya, neden?" diye hayıflandım. Annem ve onun hayatıma dâhil ettiği herkes, benim hayatımla bana haber dahi vermeden oynamayı seven insanlardı ama Alp Aslan... Alp Aslan'ın yönetme arzusunu bile bile hayatımın merkezine onu koymam tamamen aptal âşıklığımdandı.

Banyonun fayans duvarına alnımı peş peşe çarparken, kapı hiddetle açıldı ve Alp Aslan'ın sesinden önce Ardıl Erce'nin ağlama sesi bana ulaştı. "Çık şuradan," dedi fısıltıyla ve ardından, fısıltısında bile baskınlığını hissettiren bir tavırla ekledi: "Çık şuradan, Hevybanû! Bağıramıyorum ve burası yeterince ses ileten bir yer!" Ardıl Erce'nin ağlama sesi banyoda yankı yapınca omuzlarım sarsıldı ve benim ağlama sesim Ardıl Erce'ninkinin peşi sıra yankı yaptı. Alp Aslan sıkıntılı bir nefes eşliğinde "Hay sikeyim!" diye mırıldanıp, "Tamam oğlum, yok bir şey!" diye devam etti. Ardıl Erce muhtemelen, eve gelmeme rağmen onu kucaklamadığım için ağlıyordu ve Alp Aslan neden ağladığını anlamadığını "Bağırmıyorum da sen

neden ağlıyorsun?" diyerek kanıtlıyordu. Ben banyonun kapısına doğru dönmedim ama Alp Aslan'ın gittiğini "Yemin ederim cinnet geçireceğim!" söylemiyle fark ettim. Uzaklaştıkça hem Ardıl Erce'nin ağlama sesi uzaklaştı hem de Alp Aslan'ın ettiği küfürlerin yankısı kesildi.

Bir müddet sonra duş kabininin zeminine çöküp, kendime doğru çektiğim dizlerime sarıldım. Oturduğum soğuk suyun altından ateşimi söndürüp çıkamazsam, daha çok kendi canımı yakacağımın farkındaydım ve benim canım Alp Aslan'dan geçtiği için, onun aksine ben, ikimizde de derin yaralar açmamaya çalışan taraftım.

Dakikalar sonra kucağında Ardıl Erce olmadan geri döndüğünde ıslak yavru kedi misaliydim. Geldiği gibi "Safsın, salaksın, deyince kızıyorsun!" diye paylama işine girişti. Kendisine kızmaya dahi dermanım kalmadığı için, yüzüne *"Boşa konuşuyorsun,"* dercesine boş boş baktım. Başını esefle iki yana savurup duş kabinine doğru adımlamaya başladı. "Biraz aklını kullansan, *'Benim kocamın bunu yapmaya götü yemez,'* der geçersin!" Söylediği benim için o kadar imkânsızdı ki, sinirle gülümsedim. Gülümsememin arasına ise hıçkırığım karıştı. Yanıma adımlamaya devam ederken, sergilemeye çalıştığı katı tutumu gözle görülür bir şekilde kırıldı. Dudaklarının kenarında buruk bir tebessüm peyda oldu ve "Ben seni böyle çok ağlattım, Hevybanû," diyerek kederlice iç çekti. Ardından, önümde dikilen bedenini bana doğru eğdi. Sağ eli usulca havalanıp sol yanağıma kapandı ve itiraz etmedim. "Nasıl hissettirdiğine vâkıfım..." Titreyen dudaklarıma gözleri değdiğinde, *"Yapma,"* dercesine boyun büktü. "Arkasında duramayacağım şeyi yapmam, orası ayrı ama..." Kaşlarını imalı bir şekilde havalandırdı. Ben de zaten bu yüzden *"Alp Aslan yapmaz,"* diyemiyordum çünkü konu ben olduğumda, Alp Aslan'ın arkasında durmaktan çekineceği hiçbir şey olmazdı ve yaptığının benim iyiliğim için olduğunu öyle bir aksettirirdi ki ben empatlığıma empatlık katardım! "Sence yaşanılan bunca acıdan sonra hissettirdiği acıya dayanabilir miyim ki seni böyle ağlatayım?"

Çocuk gibi burnumu çekip, "Evde kalayım diye yapmadın yani?" dedim.

Başını iki yana savurup "Sevinmedim diyemem," dedi tüm dürüstlüğüyle. "Seni bizimle bırakandan Allah razı olsun ama..." Gözümden akan yaşları usulca sildi. "Bildiğimiz biriyse, ben bu gözyaşlarının hesabını sorarım..."

Sanki bir kabahate istemeden ortak olmuşum gibi "Ben bir şey yapmadım," diyerek hıçkırdım. Potansiyelim yoktu, diyemezdim lakin aykırılıklarımın çoğu Alp Aslan'dan önceki hayatımda kalmıştı. "Kimseye bir şey yapmadım." Aslında canımı yakan tamamen buydu. Hakkım olanın elimden, birinin keyfine göre alınmasıydı...

Sağ yanağımdaki elinin baskısı artarken "Unuttun mu?" diye mırıldandı. Neyi, dercesine kaş çattığımda, usulca iç çekti. "Senin neşterin bir beni keser, Hevybanû," dedi ve ağırca yutkundu. "Benim bıçağım ise bir sana kör artık... "

Eğdiği bedeni sayesinde dudaklarıma kapandığında, dakikalardır dişlediğim dudaklarımın kanı damaklarımıza yayıldı. Kan kokusuna olan aşkımın soluduğum barut kokusuyla yer değiştirdiğini bir kez daha hissederken, sol elim Alp Aslan'ın ensesine ulaştı.

Bir var, hep yok masallarıyla büyüttüğüm yüreğim, yokluğunun kanıtı olan varlığıyla yüzleştiğinde hep aynı şeyi fısıldadı: *"Yok olduğu gün, hiç var olmamış olacaksın..."*

Alp Aslan; sonumun, en güzel başlangıcıydı.

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM XI
ÖLÜMLE YAŞAMIN EN GÜZEL HARMANLANIŞI

"Gözünden, canından sakındığına; başka eller daima uzanır. Bunu iyilik adı altında yapanlar ise en çok yıpratanlardır."

ALP ASLAN ŞAHİN

Hevybanû'yu ikimiz de ıslanmış bir şekilde yatak odasına taşıdığımda en az kendisi kadar şaşkındım. Çünkü mesleği için bine bölünmeye çalışan, işini gayet özveriyle yapan bir insanı durup dururken, kim, neden işinden ederdi, aklım almıyordu. Hevybanû ile benim meslek grubum sadece meslek olarak sınırlandırılacak iş kolları değildi. Gönlü o işlere düşmeyenin, çekeceği dert de değildi. Ve ben Hevybanû'dan daha çok üzgündüm. Çünkü karımı daha önce bir kez bu kadar ümidini kaybetmiş bir şekilde gördüğümü hatırlıyordum ve o dönem, kızımızı kaybedişimizin ertesiydi. Mesleğini, kaybettiği evladı kadar sevdiği ise çektiği acıyı bana yansıtmasından bile belliydi. İçimde ise sadece ona özel olan, çok ama çok merhametli bir adam vardı. Bugün gözünden akan yaşın nedeni de belliydi ama ben, saçım kırıldı diye ağlasa bile ağlamasına da-

yanamıyordum, dayanamazdım. Bir yanım bunu yapan her kimse o insana karşı bir öfke denizinde kayboluyor ve o denizden kopacak fırtınayı arzuluyordu; diğer yanım ise göğsümde içini çeke çeke sakinleşmeye çalışan kadının, bugüne kadar saramadığım tüm yaralarının büyüklüğünün altında eziliyor ve yanında sadece omzunu okşayıp, bedenini daha çok göğsüme bastırarak sakince durmamı söylüyordu. Bilirdim; Hevybanû yanında olmamdan başka bir şey istemezdi ama kendimi önünde kalkan olamıyormuşum gibi hissedişlerim de benim en büyük cehennem ateşimdi...

Sağ avuç içi usulca göğsüme kapandığında, sol elimle elini üstten kavradım. Göğsümde yaslı başını hafifçe yüzüme doğru kaldırdığında, kan çanağına dönmüş olan gözleri ağırca yutkunmama neden oldu. "Ardıl Erce nerede?" dedi ağlamaktan kısılmış bir ses tonuyla. Ardından kendi işittiği sesinden rahatsız olup, boğazını hafifçe temizledi ve muhtemelen bu kadar çok yıkıldığı için kendisine, işten atılmasına sebebiyet verenden daha çok kızgın hâldeydi.

Dudaklarım alnına secdeye varır gibi vardı ve "Parkta," diye mırıldandım. "İkiniz aynı anda ağlamaya başlayınca, ne yapacağımı bilemedim..." Gerçekten anneler, daha doğrusu kadınlar hayran olunacak insanlardı. Zira Hevybanû'nun dirayeti kendisini tanıdığım günden beri aynıydı ve muhtemelen yerinde ben olsaydım şimdiye kadar çoktan *"Sikerim böyle hayatı!"* diyerek uzaklaşmıştım. "Zifir'i aradım, aşağıya indiler."

Gözleri tekrar bana döndüğünde içimde yanlış bir şey yaptım korkusu yükseldi. Ardıl Erce'ye yaklaşıyordum yaklaşmasına ama ödüm nasıl bokuma karışıyordu, bir ben biliyordum. Zira tuzaklı bir bombanın bile bir çözümü vardı; en kötü ihtimalle havaya uçardın ama bir bebek, ufuk çizgisi gibiydi. Ne sonu belliydi ne de nerede karşına çıkacağı... Kaldı ki Hevybanû işten atılıp geri dönmeseydi, biz günün yarısından fazlasını kesinlikle hastanenin bahçesinde geçirmek zorunda kalırdık. Hevybanû önce "Teşekkür ederim," dedi. Ardından gözlerine mahcubiyet yüklendi ve "Özür dilerim," diye ekledi.

Ota boka, egosunu karşısındaki insanın üstünde tutmayarak özür dilemesini ya da teşekkür etmesini seviyordum ama karşısındaki o insan bensem bile, bir insanın karşısında ezilip büzülmesinden

nefret ediyordum. Elimin altındaki elinin parmaklarını dudaklarıma doğru sürükledim ve kaşlarımı havalandırarak "Ne için özür diliyorsun?" dedim. Sorumla duraksayınca, genişçe gülümsedim ve parmak uçlarına tek tek öpücük kondururken devam ettim: "Beni bu kadar iyi tanıdığın için mi?"

"Ama," diyerek göğsümde kıpraştı lakin bedenine sarılı kolumla baskılayınca, göğsümden kalkamadı.

Bir bebeğinkiler gibi minik parmak uçlarına emzik muamelesi yaptığımda, odağı tamamen yüzüm oldu. "Ben yapmadım," dedim, işaret parmağını ağzımdan çıkarıp, orta parmağını dişlerimin arasına çekerken. "Ama taş çatlasın iki sene önceki Alp olsaydı, çok daha fenasını yapardı." Gözleri merakla kısılınca, neşeli bir kahkaha attım ve orta parmağını salıp, yüzük parmağına geçtim. Bir yandan da parmağındaki alyansı döndürmemle kaşları çatıldı. "Bu yaşananlar, sen bünyeme karışıp Aslan'ı evcilleştirmeden önce yaşansaydı..." Dudaklarımın arasında parmağı olmasına rağmen imalı bir ıslık çaldım. "Daha fenasını yapar, yetinmeyip; *'Ne yapalım, biz de çocuğu yurda mı bırakalım seni bıraktıkları gibi?'* söylemiyle, kalbine soktuğum hançeri kalp damarlarını parçalayana kadar çeviririrdim." Söylediğimle çenesi kaskatı kesilirken, ağırca yutkundu. "Sana Alp'ı tanıdığın için içerleyecek değilim ama kendi yarattığın Alp Aslan'ın tadını çıkarmamak tamamen senin tercihin."

Yüzünü göğsüme gömdüğünde daha çok, utanan bir çocuk gibiydi ve utandığını belli eden bir ses tonuyla "Tamam, gönül rahatlığıyla salak olduğumu yüzüme vurabilirsin," dedi.

Cıklamamla, merakla başını tekrar göğsümden kaldırdı. "Ben seni daha çok, saf diye nitelendiriyorum," diyerek neşeyle gülümsedim. Kendisiyle eğlendiğim için yüzü kıpkırmızı kesildi. "Hem ben," dedim ve duraksadım. Gözleri, gözlerimin ta içine devamını hevesle bekler şekilde mıhlandı. "Kötülüğün k'sini bilmeyen kalbine çok âşığım..." Dudakları dakikalar sonra ağlamaktan titremeyi bıraktı ve mutlulukla iki yana kıvrıldı. Alt dudağımı hınzırca dişlerken, içimi aşkla çekip "O şehla bakışlarına..." dedim ve gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Yüzü, ne dediğimi anlayınca allak bullak oldu. Dudaklarındaki mutlu tebessüm yavaşça silinip, yerini tatlı bir sinire bıraktı. "Salaksın!" diyerek aniden göğsümden doğrulup, kendi yastığını yüzüme vursun istedi ama gür bir kahkaha atıyor olmama rağmen, yastığı iki elimle sabitlediğimde tüle asılı kalan kedi gibi kalakaldı. "Ama ben daha salağım! İnsan gibi seni dinlediğim için ben daha salağım!"

Tutunduğu yastığı kendime doğru çekmemle, yastıkla beraber üzerime doğru sürüklendi. Hevybanû gerçekten yastığı bırakmayı akıl edemeyecek kadar saftı. "Kocaya salak denmez!" dediğimde, yastığı elimden kurtarıp vuramayacağını bile bile tekrar şansını denedi.

"Karıya deniyor ama!" diye bağırıp, tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Pislik!" dedi ve ardından yastığı bıraktı. "Beni de kendine benzettin!" Diz kapaklarının üzerindeki bedenini emekler pozisyonda yatağın ayak ucuna doğru çevirince, sol ayak bileğinden yakaladım. Yakaladığım gibi çekmemse yatağa yüzüstü yapışmasına neden oldu. "Ben ne çeşit bir hayvanla evliyim ya?" diye bağırması ise daha çok gülmeme neden oldu.

Yatağın üstünde yüzükoyun duran bedenine bedenimi tırmandırırken bence tam olarak dişisinin üstüne tırmanan bir timsah gibiydim. Sol elimle ellerini tuttuktan sonra ellerini bir suçluymuş gibi belinin arkasında sabitleyip, bacaklarının üstüne oturdum. Sağ elimle ensesindeki ıslak saçları yatağın üstüne doğru savurdum. Hevybanû'yu duştan çıkardıktan sonra ıslak giysilerini üzerinden çıkaran aklımı sevsinlerdi benim. Dudaklarım nemli sırtına kapandığında, sırt kasları yerinden fırlamış yay gibi titreşti. "Hazır 7,65 yokken," diyerek dudaklarımı teninde sürüdüm. "Benimle tek kale maça var mısın, sevgilim?"

Dudaklarım ensesine kadar tırmandığında, boğazından kaçan minik bir iniltiyle yüzünü yatağa gömdü. Devamında yüzünü kaldırmadan "Akşam bana koridorda attığın golü unutmadım daha!" dedi.

Boynunun soluna burnumu sokunca, huylandı. Bir yanı teslim olmak isterken diğer yanının ayak diretme isteği baskındı. Bahsettiği golün ne olduğunu bildiğim için "Acaba ben yokken spiral taktırmış olabilir misin?" diye mırıldandım.

Sorduğum soruyla yüzünü bana doğru çevirince burun buruna geldik. "Taktırsam bence daha kârlı olabilir," dedi pazarlıkçı bir tavırla. "Çünkü o çocuğu ben istemediğim müddetçe yapamayacaksın!"

"Akşam benden daha istekli olduğun için yaptığın imayı üstüme almıyorum," diyerek, tekrar boynuna doğru sokuldum. "Gel sen, biz önümüzdeki maçlara bakalım."

Hiddetle "Ellerimi bırak!" deyince, hem tek elimle sabit tuttuğum ellerini hem de zapt ettiğim bedenini bıraktım ama sırtüstü döndüğü gibi dudaklarıma kapanmasını ben bile beklemiyordum. Elleri ensemde birleşirken, bedenini dikleştirdi ve yatağın üstüne sırtüstü düşen ben olurken, üstüme tırmanan Hevybanû oldu. Ellerim üstündeki nemli sutyene gittiğinde, onu da çıkarmadığım için kendime biraz kızsam da herhangi bir parça bana karşı koyabilecek konumda değildi. Sutyeni aramızdan çekildikten sonra ellerim göğüslerine ulaştı. Hevybanû'nun çamaşırları genellikle yok formunda olduğu için benimle hızlı bir birleşme yaşaması zor olmadı. Tuttuğum göğüslerinden bedenini kendime doğru çektiğimde, boğuk iniltisi odanın duvarlarında yankı yaptı. Kalçası bedenimin üstünde aşağı yukarı kaykılırken, yine çok arada kaldığım bir andaydım. Hastası olduğum kalçaları aklımı başımdan almak istiyordu ve ben de bir manyak olarak kendilerine hükmetmek istiyordum. Lakin göğüslerini de pek bırakasım yoktu. Tutunduğum göğüsleri sayesinde sırtımı yataktan ayırıp, dudaklarımla göğüslerini buluşturduğumda elleri önce kendi saçlarına ulaştı. Ağzıma tatsız tuzsuz bir sıvı dağıldığında, saçlarındaki elleri pek de kibar olmayan bir şekilde saçlarıma yapıştı ve "Alp Aslan, sütüm!" diye inledi.

Dudaklarımı göğüslerinden ayırdığımda, kurumuş dudaklarımın üzerinde şifa olmak istercesine göğüslerinden akan sıvının kaldığını hissediyordum. "Özünde benim olduğuna göre," derken dudaklarımın rotası dudakları oldu. "Sorun teşkil etmiyor bence..."

Hevybanû ile birlikte her şey çok fazla olduğu için sona yaklaşmak biraz daha hızlı oluyordu. Özlem, karşılıklı bitmek bilmeyen yoğun istek, birbirimizi daha çok harlamamıza sebebiyet veriyordu. Her ne kadar Hevybanû'yu kucağımda izlemekten delice bir zevk alsam da dakikalar sonra üstümdeki bedenini ayrılmamıza imkân

vermeden yatağın soluna devirdim. Ben üstte kalınca, can çekiştirir bir tempoda değil de baskın bir tempoya geçmiş bulunduk. Sağ elim baş ucumdaki komodine uzandı. El yordamıyla bulduğum prezervatif paketini alarak doğrulduğumda, teniyle dudaklarımın temasını niye kestiğimi başta anlamadı. Elimdeki paketi bir tur döndürürken, "Her gün en az üç posta sevişsek, normal formumuza ancak döneceğiz gibi," diyerek içinden çıktım. Son anda, tam uç noktada takılan prezervatif, uykunun en güzel yerinde kalk içtimasını işitmek gibi bir eziyet veriyordu ama prezervatifle sevişmek, üst üste uykusuz tutulan ceza nöbetleri gibiydi. Lanet paketi açıp, sona ulaşmasının arzusuyla kasılan uzvumu bir plastiğe tutsak ettiğimde, yattığı yerden beni pürdikkat izleyen Hevybanû'ya değdi gözlerim. Kırmış olduğu sol dizinden çekince, gülümsedi. Ağır çekimde üzerine tekrar tırmanırken, "Bakalım ne zaman, *'Hep bu kadar kısa mı sürecek?'* diye isyan edeceksin?" diye söylendim. Hevybanû cevap vermeden, ateşler içerisindeki dünyasına geri döndüğümde ikimizin de boğazımızdan bir inilti kaçtı. Sanki duraksayıp nefes almamışız gibi kaldığımız merdivenden başlamamız ve ikimizin de bir hayli istekli olmamız, zirveye ulaşmamızı hızlandırdı. Sol elimle tutunduğum yatak başlığı sayesinde zorlayabildiğim tüm sınırları zorlarken, içimden içine karışamayan son damlayı dahi hisseder bir vaziyetteydim.

Gözlerimi açıp gerçek dünyaya dönebilecek konuma geldiğimde, dudaklarım önce alnına vardı. Alnından çektiğim dudaklarım dudaklarına yöneldiğinde, gülümser bir ifadeyle "Niye isyan edeyim?" dedi. Dudaklarım dudaklarına kapanmadan duraksayınca, "Sonuçta bunu bulamayanlar da var," diyerek neşeyle kıkırdadı. Ardından dudaklarının üzerinde hazır bekleyen dudaklarıma kendisi kapandı. Bir an geri çekildiğinde, dudaklarımın arasından tüm hücrelerime üflercesine "Seni çok seviyorum," diye mırıldandı.

Sevgimi dünyaya haykırsam da bir şeylerin değişmeyeceğini bildiğim için dudaklarına geri kapanırken "Sensiz yaşamak istemiyorum," diye bir gerçeği dillendirdim. Çünkü bana göre herhangi bir şey, çok sevilebilirdi. Eşya, bir yiyecek ya da bir yer... Hiç fark etmez... Ama sevdiğiniz şey hayatınızda olmadığında yaşamak is-

tememek, aldığınız ve alacağınız tüm nefeslere düşman kesilmek nadir gelişen olaylardandı. Şükür ki benim hayatımda önce bir tane olarak vuku bulmuş ve Hevybanû, karanlık göğümün ardından çıkıp ışığıyla gölgeli bir alacalığa çevirmişti dünyamı. Sonra tek olmakla yetinmeyip, canıma can katarak ışığını her geçen gün pekiştirmişti. Her ne kadar İmre için geç kalmış olsam da, Ardıl Erce de şükür ki annesinin hissettirdiklerine sahip bir canımdı.

Bir aşk sarmalına dönüşme ânımız, kendimi tamamen Hevybanû'dan koparmam sonucu kesildi. Tepkilerini ölçmek istercesine, içi hayata karışamadığı için üzgün çocuklarımla dolu olan prezervatifin ucunu düğümcükleyip baş ucumdaki komodinin üstüne attım. Normalde tepki vereceğine adım kadar emindim ama Hevybanû salmışlıkla kuşatılmıştı. Her ne kadar ailemizin baskın, hükmedici özelliğine sahip insan ben olsam da, Hevybanû'nun da benden aşağı kalır yanı yoktu ve yönetemediği şeyler tüm dengesini sarsıyordu.

Yatakta yerime geçtiğimde göğsüme geri sokulması, dirayetini henüz kalkıp hayatın peşinde koşacak kadar toplayamadığının göstergesiydi. Derin bir nefes alırken "Eee," dedim, en azından sessizliğe gömülüp içine kapanmasın diye. Sağ omzuyla kolu arasında parmaklarım kendisine bir yol tuttu. "Kocanız sizin için başka ne yapsın, ay prensesi?"

Söylediğim ay prensesi hitabına takılır zannettim ama ona da takılmadı. Onun yerine başını göğsüme daha çok bastırıp, "Götürsene bizi buradan," dedi. Beklemediğim talebi karşısında şaşırmadım diyemem çünkü bir yerden kaçmak istemesi, Hevybanû için yolun sonuna gelindiyse gerçekleşecek bir eylem olurdu. "Hazır ben boşa çıktım, sen de rölantidesin... Senin şu çok kazandığını iddia ettiğin paralarını, bir aile tatiliyle hep birlikte ezelim..." Yatağa dayalı olan sol kolunun üzerinde bedenini dikleştirip göğsümden doğrulunca, kendisini çatık kaşlarımla izledim. "Hem Ardıl Erce ile güzel anılar biriktirmiş olursunuz..."

Sağ kaşım sorgularcasına havalanırken "Sadece tatil?" dedim şüpheyle.

Sorumla kaşları çatılan taraf Hevybanû olurken, "Evi benim değil, senin iş düzenine göre taşıyoruz," diye mırıldandı.

Dillendirdiği konu rahatsız olduğum bir konu olsa da, evet dercesine başımı salladım. Rahatsızdım çünkü kendisine düzenli, rahat bir hayat kurabilirdi. Yaşadığı zorlukların hiçbirini yaşamak zorunda kalmaz, benimle birlikte sürünmek yerine insan gibi bir yaşam sürebilirdi. Başımı salladığım için kaşları mümkünmüş gibi daha çok çatıldı. İki elim hâlâ nemini koruyan yanaklarına uzanırken, yüzünde tereddütlü bir ifade vardı. "Koca köylü seni," dediğim an alabora oldu. Sıkıştırdığım yanaklarıyla başını iki yana sallarken, çocuk eğlercesine devam ettim. "O kadar ayak direttin koca istemem diye! Çoban köpeği gibi peşimden ayrılacaksın diye aklın çıkıyor şimdi!"

Yanaklarını sıkan ellerimi aksi bir edayla iteklemeye çalışırken "Kaynatma da, gidecek miyiz onu söyle?" diye söylendi.

İki ucu boklu bilmem kaç değnek olduğunu saymayı bıraktığım hayatımızda kısa molalar, ekstrem değildi elbette. "Kocaya biraz izin verirsen olur," dediğimde, yüzündeki ellerimi itmeye çalışan elleri duraksadı. Neyin iznini istediğimi merak ettiği aşikârdı. "Halletmem gereken birkaç şey var..."

Tanju'ya verdiğim söz için kendisinden izin istemişken, Hevybanû "Veysel'i unuttum, özür dilerim," dedi hızlıca.

Veysel'in durumu ayrı bir konuydu lakin ölümün baki olduğu, yaşamlarımızın ertelenmeyeceği de aşikârdı. "Veysel değil, Tanju'ya yemek sözüm var..." dedim, devamında dillendireceğim için gözlerim muzipçe kısıldı. "Hem alaya uğrayacağım. Sen de bana bir baskın yaparsın, fena mı?"

"Ha, ben atıldım, istiyorsun ki sen de atılasın?" diyerek, yüzündeki ellerimi tekrar itekledi. Ardından huysuz ve aksi bir kadın olarak devam etti. "Ayrıca, gidip Tanju'nun aklına Zifir'le ilgili bir şeyler sokma, Alp Aslan!" Yüzündeki ellerimi iteklemeyi hızlıca bıraktı ve sağ elinin işaret parmağını yüzüme doğrulttu. "Zifir, kendisi hakkındaki düşüncelerini duysa, yemin ederim ki yüzüne bakmaz! Ayıptır ya!"

Zifir ve Nurhan ile ilgili yersiz tartışmayı sürdürmek kolay olandı. Hevybanû'nun kederli ruh hâlini dağıtmak için sinirlendirmek de en kolay yoldu ama dillendirip başımıza sarmak istemediğim için "Cık," diyerek baş savurdum. "Bir anaç tavuk tarafından hiç tepele-

nesim yok. Sağ ol hayatım..." Tutunduğum yanaklarından bedenini kendime doğru çekiştirdim ve yanaklarına iki sulu öpücük kondurdum. "Şimdi kocanla alaya geliyorsun. Baskın olmayacak ama bir dahakine artık... Akşama da kocana izin veriyorsun. Ben dışarıdayken de 7.65 ile eşyanızı toplayabilirsiniz..."

Hevybanû'yu alaya peşimden sürüklememin nedeni tamamen evde yalnız kalıp, kendi kendisini yememesi içindi. Yoksa alayda abuk sabuk insanlarla karşılaşabileceğimizin bilincindeydim ama aklımın Hevybanû'da kalması için illaki fiziksel bir tehlike içerisinde bulunmasına gerek yoktu ve Hevybanû'nun ruhsal yenilgileri bizi daha çok çıkmaza sürüklüyordu. Bu yüzden kendisini bir cep saati gibi cebimde taşımam gerekirse hiç şüphesiz gerekeni yapacağım bir gerçekti.

Sıktığım yanaklarından başını bir kez daha sallarken, "Duşa zıpla!" dedim, oyuncu bir tonda. "Yoksa sana gollerden gol beğendireceğim. Çabuk!" Yanaklarını saldığım gibi yataktan koşar adım kaçınca, yüzümde bir tebessüm belirdi. Tebessümlerimin hepsini var edebilen yegâne insan kendisi olduğu için bir kez daha şükrettim.

Duş seremonimiz bittikten sonra Zifir'in Ardıl Erce'yi eve geri getirmesiyle, Hevybanû 7.65'i kucağıma "Sen hazırla!" söylemiyle atıp kaçtı.

7.65 ile aramızda anlamsız bir bakışma geçti. Kucağımda olduğu zamanlar, hâlâ çok rahat olmadığını hissediyordum ve hissettiğim yüzünden, acaba çocuğu tutmayı bile beceremiyor muyum diye tereddüde düşüyordum. Ardıl Erce bence yeterince giyinikti ama Hevybanû'ya göre, nedense üstünü ve özellikle bezini değiştirmem gerekiyordu. Ben ve bebek bezi? Bebek bezini gidip marketten almak zor iş değildi ama 7.65'in altından almak olacak gibi değildi. 7.65'in üstünü, kolunu çıkardım mı, bacağını kopardım mı diye ecel terleri dökerek çıkardım. Zıbını kafasından sıyırdığım gibi 7.65'in çığlığı basması ve benim elimdeki zıbını pimi çekilmiş bir bomba gibi fırlatmam bir oldu. "Babacığım, sen hep böyle ağlıyor musun?" dedim hayretle ama 7.65, beşiğinin içerisinde deyim yerindeyse anırıyordu. Kucağıma alayım, belki susar düşüncesiyle, beşiğinde yatar pozisyonunda olan bedenine doğru eğildiğimde, zıbını çıkarırken

omuzlarındaki çıtçıtını sökmediğimi ve bu sebepten başı sıkışıp, sol şakağını metallerin çizdiğini fark ettim. Sol şakağından alnına doğru uzanan iki minik kırmızı çizgi için bu kadar ağlayan oğlum, acaba bir tırmanma duvarından düşünce ne halt yiyecekti? Hevybanû tarafından hanım evladı olarak büyütülmeye devam ederse, muhtemelen bütün ömrü ağlamakla geçecekti. 7.65'i kucaklarken dudaklarımın arasından "Hay sikeyim!" diye bir serzeniş döküldü. Devamında, gelip giydirsin diye Hevybanû'ya seslendim. "Hevybanû!" Hevybanû gelme zahmetinde bulunsun diye bağırdığım için, yüksek sese alışık olmayan 7.65 daha çok ağlamaya başladı ve hiddetle 7.65'in odasından, kucağımda ağlak bedeni ile çıkmak zorunda kaldım. Adımlarım mutfağa vardığında, Hevybanû'yu 7.65'e ağza sokulmayacak yemekler hazırlarken, bir yandan da kahvesini yudumlar hâlde buldum. "Bebeğim, ne yapıyorsun?" dediğimde, sesim resmen ağlayacakmışım gibi çıktı.

Bakışları 7.65'le benim üzerimizde gezindi ve Hevybanû gayet doğal bir tonda "Ardıl Erce'ye mama hazırlıyorum," dedi.

"Kolay gelsin hayatım," dediğimde, yüzümden sinirli bir tebessüm geçti. 7.65'in ağlaması sinek vızıltısına dönerken, kucağımdaki bedenini öne doğru çıkardım ve "Yalnız, bu çocuk ağlıyor!" dedim, şikâyet edercesine. "Atıp kucağıma gidiyorsun! Sabah hastaneye de böyle gitmiştin! Bezini değiştirmek şöyle dursun, giydirmeyi başarabileceğimi düşünmen bile akıl alır gibi değil! Al!" Kucağımdan öne doğru çıkardığım 7.65'i uzattım. 7.65'in kolları otomatikman annesine uzanırken, Hevybanû; 7.65'i alıcı olmadı. "Alsana hayatım, çocuğu!"

Hevybanû söylemime takılmadan kahvesinden hızlıca bir yudum aldı. Ardından "Düşün önüme!" dedi, emredici bir tonda. 7.65 ile olduğumuz yerden kıpırdamayınca, bedenimi bir sürü hayvanıymışım gibi resmen itekledi. "Sanki ben anamın karnında öğrendim, kendisiyle geçinmeyi!" Sırtımdan itekleyişine karşılık ters bir bakış attım ama zerre etkilenmedi. Kucağımdaki 7.65 ile darağacına sürüklenmekten bir farkımın olduğu da söylenemezdi. "Hem istiyorsun, oğlun her baktığı yerde seni arasın; hem istiyorsun, eline kaka bulaşmasın!"

Huysuzca "Ne alakası var?" dediğimde, çoktan 7.65'in odasına gelmiş bulunmaktaydık.

Hevybanû kucağımdan 7.65'i "Gel anneciğim," diyerek alırken, beni niye peşlerinden sürüklemişti, zerre anlamamıştım. Kucakladığı 7.65'i sakinleştirdi ve hızlıca beşiğine geri yatırdı. "Kural bir," diyerek, 7.65'e görevdeyken yaptığım aslancığı alıp elinde salladı. "Ona reddedemeyeceği, cazip teklifler sunmalısın..." Yüzünden muzip bir ifade geçti. "Benim sürekli sana sunmam gerektiği gibi!" Aslancığı Ardıl Erce'nin eline tutuşturduğunda, Ardıl Erce odağını direkt aslancığa çevirdi. "Ve sanırım, gittiğin yerlerden asla eli boş dönmemen lazım. Aklında bulunsun." Beşiğin baş tarafına geçtiğinde, âdeta bir eğitim seminerini izliyormuşum gibi hissediyordum. "Kural iki; ilgisini çekecek bir ikinci seçeneğin her zaman olsun," dedi ve beşiğin başına yerleştirilmiş ışıklı ve müzikli aleti çalıştırdı. Peşi sıra Ardıl Erce'nin dolabına yönelip, bez ve kıyafet çıkardı. Çıkardıklarını beşiğin içerisine bırakırken de "Kural üç; ihtiyacın olacak her şeyi önceden yanında hazır bulundurmalısın..." diye mırıldandı. Gözleri gözlerime döndüğünde, gözlerinde bile anlayışlı bir tebessüm vardı. "Hücum çantan gibi düşleyebilirsin bunu..." Başıyla beşiğin içerisindeki Ardıl Erce'yi işaret etti. "Şimdi başlayabilirsin..."

Durduğum yerden kıpırdamadığımı görünce, hâliyle bedenimi beşiğe doğru iteklemek zorunda kaldı. Beşiğin içerisindeki Ardıl Erce sakindi ama alnına doğru uzanan iki kırmızı çizgi de bakiydi. "Hayatım, çocuğun yüzünü çizdim!" dediğimde, Hevybanû'nun nefesini ensemde hissettim.

"Öpersen geçer," diyerek hızlıca enseme bir öpücük kondurdu. "Kanatlarınla sararsan sakinleşir... Kaçarsan da senin gibi asileşir..."

"Ha, ben asiyim yani?" dedim hayretle.

Arkamda duran bedenini sağımdan önüme doğru eğdiğinde, yüzü parlak bir gülümsemeyle kaplıydı; o kadar saat kendisi ağlamamış gibi. "Benden önce, evet," diyerek kaşlarını imayla havalandırdı. "Biricik oğlumuzu da başkalarının biricik kızı evcilleştirsin istemeyiz, değil mi?" Önüme doğru eğdiği bedenini, cıkcıklayarak dikleştirdi. "Oğlum, korkak senin bu baban," derken, muhatabı el-

bette ben değildim. "Benden korkmasına alışkındım ama senden korkması bana bile sürpriz oldu..."

"Hevybanû!"

Ne, dercesine omuz kıstı. "Bugün giydirecek misin?" diyerek, kolundaki saate yalandan bir bakış attı. "Yoksa, *'Komutanım, çocuğu hazır edemediğim için gelemedim!'* diyerek tekmil vermek mi istersin?"

Allah şahidim olsun ki, Hevybanû başımda azılı bir komutan gibi beklerken 7.65'i ecel terleri dökerek giydirdim ve hâlim, ellerimin titremesi, ilk kez silah takıp sökmeyi öğrendiğim andaki gibiydi. 7.65'i hazır hâle getirebildiğimde arkamdan bariton bir sesle *"Aferin asker!"* söylemi yükselmedi ama "Pekiştirdiğin zaman, oğluna istediğin kadar kamuflaj giydirebilirsin," dedi. Şaşkın bir hâlde kendisine döndüğümde, kollarını göğsünde bağlamış hâlde camın önünde dikilmekteydi. Kendisine bakan hâlimi görünce, kollarını göğsünden çözüp bize doğru adımlamaya başladı. Bir kucakladığım 7.65'e baktı, bir de bana. 7.65'i saran sağ kolumdan destek alarak parmak uçlarında yükseldi ve dudağımın sağ kenarına silik bir öpücük kondurdu. "Benim bu hayattaki tek güvendiğim dağım sensin..." Benden sıyrılan dudakları, 7.65'in başının tepesine kondu. "Beni hiçbir zaman karında üşütmediğin için teşekkür ederim."

Hevybanû'yu dondurduğum birçok an olmuşken, söylediği tamamen kendi kalbinin ılıman ikliminden mütevellitti. Yediğim naneleri hatırlatıp topuğuma sıkma niyetinde olmadığım için "Eğitimi başarıyla geçeni herkes takdir eder tabii," dedim alayla.

Gözleri hinlikle kısılırken "Geçemediklerinden bahsetmeyelim istersen, hayatım," dedi. Gözlerim jet hızıyla büyüdü. "Ben de öyle düşünmüştüm," diyerek, başını gülümser bir ifadeyle salladı. "Ayrıca, eminim ki kimse benim gibi öperek tebrik etmiyordur..."

Hevybanû, 7.65'in odasından çıktığında, kendisinin arsızı olarak peşi sıra fırladım. "Bir tek öpücükle kalmasaydık iyiydi tabii..."

"Sen işlerini hallet, bakarız," söylemiyle, işi olan geri zekâlı insanın ben olduğumu hatırlayıp toparlandım ve toparlanmamla evden hızlıca çıkmış bulunduk.

Hevybanû ve 7.65'i peşime takmam elbette elzem bir durumdan dolayı değildi. Lakin Neşe Gümüş'ün nefesinin değdiği yerlerde nefes aldığı an Hevybanû'nun çocuk ruhu hafifliyordu ve evde kalıp depresyona girmesindense alayın bahçesinde 7.65 ile koşuşturup, annesini; annesinin yuvasında yâd etmesi daha makuldü.

Alay bahçesine arabayı park edip indiğimizde hava bahar dolayısıyla tam umut tazeleyen türdendi. "Sevgilim," dediğimde, Hevybanû kucağındaki 7.65 ile birlikte bana döndü. "Siz takılın, ben bir görüneyim. Babam burada zaten. Gitmeden önce o da 7.65'i görür." Birden, çok seri ve emir verici tonda konuştuğumu fark ettim. Tereddüde düşmem de kaçınılmaz oldu. "Vakit geçirebilirsiniz, değil mi?"

Hevybanû'nun yüzünden kınar bir ifade geçince, çocukça yüzümü buruşturdum. "Yürü oğlum, yürü," dedi kucağında taşıdığı 7.65'e... Sanırım annelik, hayalî eylemlerin varoluşunu düşlemekle pek bir iç içeydi. Yoksa kim, kucağındaki yürüyemeyen bebesinden yürümesini isterdi, değil mi? "Baban dağdan geldiğini unutmuş, bağcıya yerini söylüyor." 7.65'in sol boyun girintisinden, tüm evreni kıskandıracak bir öpücük çaldı. "Dayın buradaysa birazdan kokunu alır gelir, babana bir içtima aldırırız..."

"Ha ha ha," dedim abartıyla. "Aman ne komik! Ne komik!" Bence gerçekten komik değildi ama Hevybanû yüzüme öyle bir bakıyordu ki, tersine gidersem çakma piçi bana mumla aratıp, Uzdu'ya beni yem edecekmiş gibiydi. Usulca başının üstüne bir öpücük kondurduğumda, yalakalık yaptığım bariz belliydi. "Ben hızlıca üstümü değiştireceğim, bebeğim... Ocağımız size emanet." Peşi sıra 7.65'in burnunu sıkıştırdım fakat o bundan hoşnut olmadı. "Nöbet yerlerini ezberlerken, yerlerde de çöp var mı diye bir bak bakalım ufaklık..." Burnunu sıktığım için huysuzlanmasına rağmen Hevybanû'dan eksik kalmak istemediğim için 7.65'i suyunu çıkarırcasına öptüm ve hepten mızıldandı. "Hadi ben kaçtım..." Her ne kadar kaçtığımı iddia etsem de, 7.65'i sıkıştırdığım için Hevybanû tarafından resmen kovalandım...

7.65'in varlığından dolayı, ev hayatımda da resmî hayattaymışım gibi sinekkaydı gezdiğimden, makama çıkacağım için tıraş ol-

mak zorunda kalmadım ama üniformamı hâliyle giymek zorundaydım. Getirdiğimiz son terörist kafilesin sorguları hakkında sadece bilgi alacaktım fakat yüce makamlara varmak da öyle kafamıza göre yaptığımız bir eylem değildi. O makamlardan birinde baba dediğiniz bir insan oturuyor olsa dahi...

Her ne kadar resmî bir şekilde makam odasına varmış olsam da, odada Kemal baba ile çakma piçi yalnız buldum. Yüzleri de gergin falan değildi; oldukça sakin ve huzurlu gibiydiler. Sağ elim şakağımın hizasına yükseldiğinde, Kemal baba sağ elini öne doğru savurup "Rahat, asker!" dedi. Damat dememesi, çok da rahat olmamam gerektiğinin göstergesiydi. "Sen hayırdır? Jülide işten çıktı diye evden mi kaçtın?"

Gözlerimi şaşkınlıkla kırparken "Anlamadım?" dedim, donuk bir tonda. Hevybanû, sabah atıldığını bilmeden işine gitmişti. Öğrendiğinden beri de ayaklarının pek yere bastığı söylenemezdi. Dışa vurmayı kesmiş olabilirdi ama kalbinin nasıl kara bulutlarla savaştığını gözlerinden okuyacak kadar benliğine sahip biriydim. Bir de bu haberin henüz tüm insanlığa yayılamayacağının farkındalığına sahiptim ki o, kanımı donduran türden bir farkındalıktı.

"Neyini anlamadın, oğlum?" derken, havadaki eliyle önündeki koltukları işaret etti. Adımlarım aldığı komuta rağmen bastığı sert zeminden milim hareket etmedi. "Biz insan gibi yaşayın diye uğraştıkça siz aykırı gidiyorsunuz. Birinizi alıp kafese koyuyorum, diğeriniz kaçıyorsunuz!"

"Siz?" Bakışlarım robotik bir tavırla çakma piçe döndü. Yüzündeki rahatlık ifadesi Kemal baba konuştukça anbean siliniyor gibiydi. "Siz kimsiniz?"

"Anlamadım?"

Kemal babanın da anlamadığı dakikalara gelmiş bulunmaktaydık ama ben de içimde kaynamaya başlayan kazanı nasıl yöneteceğimi bilemediğim ergen günlerime ha dönmüştüm ha dönecek gibiydim. Birkaç saniyeliğine gözlerimi yumdum. Sol elim burun kemiğime vardığında, beynime saniyede bin beş yüz tane demir çubuk sokuluyor gibiydi. "Siz," dedim bir kez daha donuk bir tonda. Elim yüzümden inerken, gözlerimi açtım ve Hevybanû'nun âşığı

olduğu gökyüzüme gecenin zifirinden bile kara bir perde salındı. "Siz ne yaptınız?"

Kemal baba, elleri makam masasının üstünde birleşerek, gayet doğal bir tavırla "Oğlum, senin karın eve gelmedi mi bugün?" dedi. Mekanik bir şekilde başımı oynattım ya da oynatabildiğimi sandım. "E, neyi sorguluyorsun o zaman?" Sol elini bir tur havada döndürdü ve odağını çakma piçe çevirdi. "Bunlar ana baba olacak da biz göreceğiz. Birini bacadan eve zorla sokarsın, diğeri kapıdan kaçar!" Çattığı kaşlarıyla hızlıca bana döndü. "Bok aramaya mı geldin buraya? Git, evinde çekirdek ailenle vakit geçir işte!"

Sağ elim fütursuzca havalandı ve Kemal babayı hedef aldı. "Hevybanû'yu siz mi attırdınız?" sorumla çakma piç gevşek bir şekilde oturduğu deri koltukta bedenini dikleştirdi, gözlerim jet hızıyla benliğine döndü. "Hevybanû'yu siz mi hastaneden attırdınız?" Çenemi sıkmaktan dişlerim kırılacak hâldeydi ama sesim öyle bir gür çıktı ki, karşımdaki adam rütbesini alıp ortamıza koyarsa, biliyordum ki soruşturmanın dik âlâsını geçirir, üstüne üstlük sürünmelerden sürünme beğenirdim.

Kemal baba sırtını rahatça makam koltuğuna yaslarken, ellerini de koltuğunun ahşapla bezenmiş kolçaklarına yerleştirdi. "Ben attırdım," dedi, bariton bir tonda. "Ne yapacaksın?" Sol gözü kırpılırken, başı asi bir tavırla savruldu. "Çekilen kanından bihaber olan, bebeği ateşlendiği için korgeneral arayan, çocuğunu atma köpek gibi oraya buraya bırakan karını ben işten attırdım. Sıkıntı mı var, Şahin?"

"Var!" dediğimde, sesim odanın ortasında patladı. Çakma piçin yeşil gözleri irice bir zeytin tanesine büründü. Bağırıyordum ve üstelik rütbesini göstermekten geri durmayan birine bağırıyordum. Daha doğrusunu söylemek gerekirse, cami duvarına bile isteye işeyip, *"Götüme pamuk tıkan yok mu?"* diyordum. "Sizin benim karımla aramı bozmaya ne hakkınız var ulan?" İki elim üstümdeki "kıymetlim" dediğim üniformama yapıştı. "Benim size piyon oluşum yetmiyor mu da, o elleriniz karıma da yetişiyor?" İki elim öne doğru açılmış bir vaziyette, artık tamamen diken üstü formuna geçmiş çakma piçe döndüm. "Ne bu ya? Ulan ne bu?" Yüzüm tiksintiyle kavruldu. "Sen utanmıyor musun, kardeşim dediğin insa-

nın kuyusunu kazmaya?" Sağ elimin işaret parmağıyla, sol elimin parmaklarını her bir maddemle avuç içime doğru kapattım. "Evine kamera yerleştir, haberi olmasın! Telefonundaki her konuşmanın raporu sana gelsin, kimseyle rahat konuşamasın! Nerede yaşayacağı hakkında sürekli bir fikriniz olsun! Yaşam şekli hoşunuza mı gitmedi, işten attırın gitsin!" İki elim hoyratça, bir kez daha iki yana açıldı. "Ne lan bu? Siz o kadına yaşam şansı mı tanıyorsunuz ki ondan yaşamasını bekliyorsunuz?"

Çakma piç oturduğu koltukta hafifçe öne doğru kaykıldı. "Oğlum, az biraz sakin..." Sakin?

"Sikerim lan senin sakinini!" İşaret parmağım yüzüne hiddetle sallandı. "Evime giriyorsun, yemeğimi yiyorsun! Karımın hayatını sik diye mi?"

Kemal baba öksürünce, hiddetli bakışlarım kendisine döndü. Kaşları uyarı dolu bir şekilde havalanarak, "Melih'in haberi yok..." dedi.

"Haberi yok?" İki elimi *"Pes!"* dercesine havalandırdım. "Ama öğrenince de tepki vermek yerine, burada böyle..." Havadaki sol elim çakma piçin bedenini işaret etti. "Gevşek gevşek oturmayı mı tercih etti yani?"

"Ne yapabilir?" dedi Kemal baba hayretle. Kafayı yemiş gibi gür bir kahkaha attım. "Size de yaranmak mümkün değil! Oturun, büyütün işte çocuğunuzu!"

Kahkahamın artçıları uzunca bir müddet sürdü ve çakma piç, beni oturduğu yerden panik hâlinde izledi. "Siz, Hevybanû sabahtan beri ne kadar çok ağladı, haberiz var mı?" dediğimde, burnumun direği sızlar vaziyetteydi. "Önce benim yaptırdığımı zannetti..." Başımı esefle iki yana savurdum. "Benim yaptırmadığıma emin ama bu demek değil ki üzüntüsü geçti!"

"Alışır," dedi Kemal baba rahatça. "Kendisine daha düzgün şartları olan bir hastane bulur..." Dudağı mağrurca büküldü. "Zira biz erlere onun kadar nöbet tutturmuyoruz. Ha, çok meraklıysa..." Sağ elini reverans yapar gibi öne doğru savurdu. "Gelsin, askeriye doktoru olsun... En azından çocuğunu elin büyütmesinin bir anlamı olur!"

Sol kaşım imayla havalanırken, sağ elim göğsüme kapandı. "7.65 bizim çocuğumuz!" dedim, kati bir tutumda. "Hevybanû da

benim karım!" Göğsümün üzerindeki elimle isimliğime iki kez sertçe vurdum. "Sizin yönetebileceğiniz tek hayat benimki! Aileminki değil!.. Ha..." İmalı bakışlarım çakma piçe döndü. "Çok heveslisiyseniz, edinin kendinize bir eş, yapıverin bir çocuk! Ama benimkilerden uzak durun!"

"Alp!"

Muhtemelen Kemal baba, "Alp Aslan!" diyerek kendisini düzeltmemi beklemiyordu ama hızımı almışken hırsla devam ettim. "Ben, Alp Aslan Şahin! Dilediğiniz gibi yönetebileceğiniz, canı hakkında fikrini dahi almadan kararlar verebileceğiniz sıradan bir emir erinizim! Ben! Sadece ben! Benim haricimde, soyadı Şahin olan hiç kimseye hükmetme hakkınız yok sizin! Şimdi ben..." Arkamda kalan kapıyı hoyratça işaret ettim. "Gidiyorum! Bahçede beni bekleyen Hevybanû'yu, kendisine hiçbir şey söylemeden buraya gönderiyorum ve sizler de ne yaptıysanız paşa paşa anlatıyorsunuz!"

"Sen, beni tehdit mi ediyorsun?"

Başımı hırsla iki yana sallarken "Hayır," dedim, tutumumu koruyarak. "Hayır, baba..." Baba dememle rütbesini aramızdan kaldırması yönündeki talebimi belirtmiş oldum. "Sadece kızını, onu düşündüğünü iddia ederek aldığın karar nedeniyle ne kadar üzdüğünü gör istiyorum..." Ardından tavizsiz yüzüm çakma piçe döndü. "Sen de yüzleş ki, gün geçtikçe Hevybanû'da yaralar açmaktan başka hiçbir şeye yaramayan annesini aratmadığınızın farkına var! Hevybanû zaten yeterince yaralı!" Ellerim hoyratça iki yana açıldı. "Hayatını hep annesi yönetmiş ama bir kere de karşısına geçip; *'Sen ne hissedersin?'* diye sormamış! Sizin yaptıklarınız, çocukluk travmalarını tetiklemekten başka hiçbir işe yaramıyor!" Havadaki sağ elimi öne doğru savurdum. "Ve ben karımın kukla misali oynatılıp, bile isteye canının yakılmasından çok sıkıldım! Ya karımı salacaksınız..."

"Ya da?" dedi Kemal baba jet hızıyla ama ses tonu babacan değildi; hissediyordum.

Çekip gitmek istediğim bir eylem değildi ama "Size, esirlikten çıkıp yirmi dört saat dolmadan üsse geldiğimde bir şey söylemiştim, hatırlıyor musunuz?" diye itinayla sordum. Sorduğum soru dolayısıyla Kemal babanın kaşları çatıldı. "Ailemi ne dağıtırım ne de da-

ğıttırırım..." Ben söylediğim anı daha dün gibi hatırlıyordum çünkü izleri hiç silinmeyecek acı günlerin başmimarıydı. "Ve bunu karımın üstünden de yapmaya çalışsanız, izin vermem! Üzgünüm..." Başımı mağrurca iki yana savurdum çünkü gerçekten üzgündüm. "Ailemin üzerinde gölge etmeye devam ederseniz, bedeli ne olursa olsun ihracımı isteyeceğim..." Söylemimle ağırca yutkundum. Çakma piç ise safi bir hevesle, ihracımdan zevk duyacakmış gibi beklentiyle Kemal babaya döndü. "Ama o günden sonra hiçbiriniz, benim ya da ailemin herhangi bir üyesinin hiçbir şeyi olmayacaksınız. Seçim sizin..."

Çakma piç oturduğu yerde tamamen tüyleri kabaran bir hindiye dönerken "Ha, sana soracaklardı?" dedi tükürürcesine.

"Aile benim olduğuna göre," diyerek, kibirle gülümsedim. "Ve ben de, huzurumuzu kaçırmaya ant içmiş insanlara dede ya da dayı dedirmeyeceğime göre..." Büktüğüm dudaklarımın eşliğinde başımı alayla aşağı yukarı oynattım. "Sonuç şimdiden belli. Neyse..." Sesli soluğum odanın içerisinde salındı. "Ben gideyim de Hevybanû gelsin..." Belki kalsaydım vazgeçirme ya da itiraz etme eylemleri sürebilirdi ama saygıyla selam vererek girdiğim makam odasından, babasıyla ters düşmüş asi bir genç olarak çıktım ve evet, söz konusu ailemin huzuruysa oldukça asi bir insandım.

Bahçeye çıkana kadar Hevybanû'ya bir şeyler söylemeden ve onu huzursuz etmeden nasıl yukarı gitmesini sağlayacağım diye düşündüm ama bahçeye çıktığımda bambaşka bir olayla karşılaştım. Hevybanû kollarını üstten bir tavırla bağlamış, karşısında kendisine absürt el kol hareketleri yaparak konuşan çavuşu dinliyor, 7.65 ise yerde, âdeta toz toprak içerisinde debeleniyor ve toz topraktan ziyade arama köpeği olduğu on kilometre öteden belli olan köpekle bariz bir şekilde yalaşıyordu...

Yanlarına yaklaşırken, çavuşun sesine dikkat kesildim. Oldukça sinirliydi.

"Bakın, hanımefendi... Kafanıza göre buraya kardeşinizi, yeğeninizi görmeye gelip at koşturamazsınız! Burası başınıza buyruk hareket edebileceğiniz bir alan değil! Ayrıca..." Bakışları yerdeki 7.65 ve arama kurtarma köpeğine döndü. Elleri tekrar hiddetle savrul-

maya başladı. "Alır mısınız şu çocuğu, Allah aşkına! Buranın parka ya da sirke benzer bir hâli var mı? Sevemezsiniz!" Sevemezsiniz, derken sesi gerçekten gürleme boyutuna geçti. "İş köpeği bu, sevgi kelebeği değil!"

Çavuş haklıydı çünkü genel olarak sevgi göstermek veya oynamak, arama kurtarma köpeklerine ödül olarak sunulan bir şeydi. Eğer ki baştan sevilirse veyahut 7.65'in yaptığı gibi önden oyuna boğulursa, o köpek görevini tamamladığını düşündüğü için komut almaz, bir Allah'ın kulu da kendisine iş yaptıramazdı. İşten kastım, tabii ki bahçeye çiçek ekilsin diye açacakları çukur değil; bulacakları ceset ya da narkotik maddelerdi.

Hevybanû diklenmeyi seven bir insan olduğundan, "Kardeşim," dedi üstüne basa basa. Ancak içinde bariz bir empati ve sevgi olduğu, sesinden dahi anlaşılıyordu. Çavuşun anlaması ise imkânsızdı. "Haklısın, anlıyorum. Ama ben anlıyorum..." Göğsünde bağladığı kollarını çözdü ve sağ eliyle, yerde yuvarlanan 7.65'i işaret etti. "El kadar bebek, gidip kulübesinden köpeği kaçırmadı ya! Sizin köpeğiniz gelip oğlumu yaladı!"

"Hoşt deseydiniz, hanımefendi!" diye resmen çıkıştı çavuş. "Ben, siz bir hoşt diyemiyorsunuz diye üstüme hesap vermek zorunda mıyım?" Yanlarına yaklaştığım için çavuşla göz göze geldik. Duruşunda gözle görülür bir resmiyet varken, ağzının içerisinden homurdandığını görebiliyordum. Çünkü omuzlarımdaki yıldızlar, yan bastığını düşünmesi için oldukça yeterliydi.

Çavuş, işiteceği her söze kendisini muhtemelen alıştırmıştı ama "Babacığım, ne yapıyorsun?" diyerek 7.65'i kucaklamamı beklemediği de aşikârdı. "Nizami öğren dedik sana, alayı karıştır demedik!"

"Komutanım," söylemini işitince, bakışlarım otomatik olarak çavuşa döndü.

"Rahat, asker!" dedim ama rahatladığını söylemek mümkün değildi. Çavuştaki bakışlarım Hevybanû'ya döndüğünde, onun da en az çavuş kadar tedirgin olduğunu gördüm. Bir de gülümsediğimde Hevybanû daha da tedirgin oldu. "Kemal baba seni bekliyor, Hevybanû," diyerek gülümsememi genişlettim. "Sana söyleyecekleri varmış... Makam odasında..." Kucağımdaki 7.65'i sağ kolumun üs-

tüne oturttuktan sonra tekrar çavuşa döndüm. "Korgeneral Kemal Tekkin'in kızına eşlik eder misin?" Talebimle, çavuşun rengi hepten attı. Bakışlarım yerdeki kuyruk sallayarak bekleyen köpeğe döndüğünde daha bir gülümsedim. Köpek yerde kuyruk sallarken, 7.65 âdeta kucağımda fok balığı gibi debeleniyordu. "Bunun da ayarları bozulduğuna göre biraz daha sevebilir miyiz?" Sorumda gayet içtendim ama maalesef çavuş arkadaş, yüzüme şoklanmış gibi bakmakla meşguldü. Hâl böyle olunca, tekrar "Rahat, asker!" dedim ve bir kez daha, en az çavuş kadar şaşkın olan Hevybanû'ya döndüm. "Hayatım, arkadaş sana eşlik etsin. Biz, 7.65 ile buralardayız. Konuşmanız bitince bizi bulursun."

Hevybanû ile konuşmayı derinleştirmek istemiyordum çünkü derinleştirdiğim vakit deli çıkacaktım ve kıymetlisi olduklarını bildiğim insanlara dümdüz sövmek zorunda kalacaktım. Hevybanû bana bir şey demezdi, bilirdim ama içi ezilirdi ve ben, benim yüzümden yüreği daha fazla ezilsin istemiyordum.

Hevybanû sağ olsun, uzatmadı ve biz, kendisiyle tam olarak ne yapacağımı hâlâ kestiremediğim 7.65 ile baş başa kaldık. Köpeğe olan ilgisi hoşuma gittiği için 7.65 ile birlikte çim zemine otururken kimin görüp ne düşüneceği zerre umurumda değildi. 7.65, köpek ile oynadıkça zihnim yer yer, hatırlamaya pek gönüllü olmadığım çocukluk hatıralarıma gitti. Köyde yaşadıysanız eğer, sadece köpek değil birçok hayvanla birlikte büyüme şansına nail olurdunuz ama o hayvanların hiçbiri, hayatınızda sırf saf sevgi için bulunmazdı ve daha o yaştan çıkar amacıyla canlı edinmeyi öğrenirdiniz. Çünkü her canlının bir misyonu olmak zorundadır. Eğer aşınızı veren sahibinize itaat etmez, sizden beklenen misyonu gerçekleştirmezseniz; benim gibi evlat olsanız dahi safi bir sevgi nedir, öğrenemezdiniz.

7.65, köpeği tüylerini heder edercesine severken, yanıma ikizlerden Şafak geldi. Kendisini görmeyi beklemediğim için şaşırsam da, o beni görmeyi bekliyor olmalıymış ki "Ooo, babalık," diyerek yanımdaki çim zemine çöktü. "N'aber? Nasıl gidiyor?" Sorularını bana hitaben sordu ama 7.65'in köpeği sıkıştırdığı gibi kendisi de 7.65'i sıkıştırmakla meşguldü. "Iy, terminatör anan yokken seni iki sıkıştırayım, tosuncuk! Görürse façamı aşağı alır maazallah!"

Konu birden Hevybanû'ya gelince "Ne saçmalıyorsun?" dedim direkt.

Kucağına aldığı 7.65'i zıplatırken, "Beni evden kovduydu ya," diyerek gülümsedi. "Şimdi görünce yine hazzetmez belki, bilemedim..."

Bıkkın bir tavırla göz devirirken, ellerimi geri atarak rahat bir pozisyona geçtim. "Bir kere bebek kaybetmiş kadını, yeni doğmuş bebeğini emanet ettiği insan *'Abla, koş!'* diye arıyorsa, hoş geldin partisi bekleyemezsin!" Saniyeler önce benim kendisine yaptığım gibi Şafak da göz devirmekle yetindi. "Ayrıca ev dediğin yere insan gibi gelinir, Şafak. Ve emin ol, evine geleni başının üstünde daha iyi taşıyan kimseyi tanımadım, Hevybanû'dan başka..."

Şafak neşeyle kıkırdarken "Aşk böyle bir şey mi?" diye sordu muzipçe. Ne diyorsun, dercesine baş savurdum. "Ben kötülük için demedim ki, takılıyorum sadece..."

"Hevybanû duyarsa alınır," dedim hiç düşünmeden. Hevybanû insanların laflarını aslında çok umursamazdı ama o kadar çok hassaslaşmıştı ki, şakaları bile kaldıramayacak durumdaydı. "Zaten yeterince hayata kırgın. Sen şakalarını sonraya sakla, olur mu?"

"Bir sorun mu var?" deyince, derin bir nefes almak zorunda kaldım. "Hem, sen niye geldin ki buraya?"

"Yalnız, bunu benim sana sormam gerekiyor," dememle durakladı.

Yüzü asık bir hâl alırken "Başımıza sardırdığın, püsküllü bela komutan zımbırtısı yüzünden!" diye söylendi ama söyleyeceğini söyledikten sonra hızlıca etrafı kolaçan etmesi dikkatimden kaçmadı. Hem gömsün istiyor gibiydi hem de duyulmasın. Hoş, çakma piçin komutanlığı çekilecek dert olmadığı için de ne kadar söylense haklıydı. Tam Şafak'ın üstüne gidecekken, alayın merdivenlerinden inen Hevybanû ile çakma piçi gördüm. Bahçenin bizim bulunduğumuz tarafına doğru değil de diğer tarafına doğru ilerlediklerini görünce ayaklandım. Hevybanû beklediğim gibi yıkılmış, bozguna uğramış durmuyordu ve bu, bana Hevybanû'ya yalan söylediklerini hissettiriyordu. Ayaklanmamla Şafak da ayaklandı tabii. 7.65 benim kucağıma geçti ve Şafak da benimle birlikte adımlamaya başladı. Göz hizamıza çakma piç ile Hevybanû girdiği gibi "Ay ben de di-

yorum, nereye koşuyoruz," diye söylendi. "Sen de haklısın tabii. Karını bu dengesizle yalnız bırakmamak lazım..."

"Ne diyorsun, kızım?" dedim fısıltıyla. Sesim fısıltılı olsa da epey baskın çıktı. "Bir şey söyleyeceksen insan gibi söyle. Ne kıvırıp duruyorsun?" Hevybanû ve çakma piçin yanına ilerleyen adımlarım jilet gibi kesilirken, onlar da bir banka oturmuş bulundu. "Şafak," diyerek daha ılıman bir tona geçtim. "Bak, ben Melih'i severim. Tamam, dengesiz psikopatın tekidir ama aynı zamanda dünya iyisidir..." Şafak yüzüme öyle bir baktı ki, maval okuma der gibi. "Bir şey mi yaptı, abiciğim?" diyerek ılımanlığımı sürdürdüm. "Üstün olarak, üstünün sana ne yaptığını sormuyorum..." Ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Çakma piçin, kızları gerçekten karıştırıp, birine umut verirken diğeriyle yatma salaklığı yapmamış olması için dua ediyordum. "Abin olarak, tiksintiyle bahsettiğin erkeğin seni kırıp kırmadığını soruyorum..."

Şafak birkaç saniye düşündü ama başını hayır dercesine iki yana savurmakla yetindi. Ardından Hevybanûların yanına ilerlemeye devam ettiğimizde, dudaklarının arasından silik bir "İnsan değil," söylemi döküldü.

Tekrar duraksadım ama konuşsam sesimiz Hevybanû ile çakma piçe gidecekti ve Şafak, bir şey anlatacağı varsa da çakma piç duyacağı için anlatmayacaktı. Ben geldiğimizi belli edemeden, çakma piçin Hevybanû'ya "Sana bir şey söylemem lazım," deyişi bizlere ulaştı.

Hevybanû "Ay Melih!" dedi bezgince. "İyiliğimi düşünerek yaptığınız, yapacağınız hatta söyleyeceğiniz hiçbir şeyle ilgilenmiyorum artık." Hevybanû, Kemal babanın yediği haltı dillendirdiği üzere gerçekten öğrendiyse, nasıl bu kadar sessiz ve sakindi, aklım almıyordu.

Çakma piç "Kocanla ilgili," deyince, Hevybanû'nun dikkatini çekti. Kocası diye bahsettiği insan ben olduğum için, hâliyle ben de dikkat kesildim. İki koca adımla aramızdaki mesafeyi kapatıp benliğimi belli edebilecekken, gerçekten arkamdan kuyumu kazıp kazmadığının merakına düşüp beklemeyi tercih ettim.

"Ne olmuş Alp Aslan'a?" Hevybanû'nun sorusuyla, çakma piç yerinde huzursuzca kıpırdandı ve kendisine bir sigara yaktı. "Veysel'den ötürü canı sıkkın, diyeceksen..."

Çakma piç hayır dercesine başını sallayınca, daha da dikkat kesildim. O arada kucağımdaki 7.65 mırıldanmak istedi. Aslancığının nerede olduğunu bilemediğimden sol başparmağımı ağzına iteledim. Yeni baş gösteren ve göstermeye niyetli olan dişleriyle tenimde dişlerini kaşırken, ses çıkarmaması adına içimden binlerce kez dua ettim. Çünkü kırmızı çizgimdeydik. Ben ailemi bir şeylere karıştırmamalarını, aileme müdahale etmemelerini istedikçe, geri basmak yerine ileri gideceklerse yollarımızın tamamıyla ayrılması gerektiği yere çoktan varmışız demekti.

"Şu son görev var ya..." Hevybanû, devam etmesini istercesine başını salladı. "Hani, kocan Alexey'i şey yaptı..." Ben içimden, Hevybanû dışından sabır çektik. "Ben olay ânına çok dâhil değildim ama Alexey; sizin, yani Ardıl Erce ve senin üzerinize tutulmuş kırmızı mercekler gösterip sıyrılmayı denemiş. Ona rağmen Alpiko geri basmamış ve olay, bilindiği üzere son bulmuş..." Ben Adnan abiye hastanede kükrerken, Hevybanû yanımda olduğu için olaya az çok vâkıftı. Bu sebepten olsa gerek, çakma piçe herhangi bir tepki vermedi. "Hani şu duygu kapatma, yamyama bağlama durumu..." Çakma piç, sigara dumanıyla birlikte sıkıntılı bir nefes verdi. "Seninki önceden konu sen olduğunda yapamıyordu, ardından çukura atlıyordu falan..."

"Ve sen de yapamadığı için kızıyordun," diyerek araya girdi Hevybanû. "Şimdi de yapıyor diye mi kızacaksın?" Dudakları alayla büküldü. "Hem de, yapana değil de hiçbir şeyden haberi olmayan bana?.."

Çakma piç bir kez daha başını hayır dercesine salladı. "Bu işler sok çıkara döndüğünde, Jülide," dedi ve ağırca yutkundu. "Sonu bilinmezlik olur..."

"Ne demek istiyorsun?"

Hevybanû'nun sesi tereddüde düşerken, çakma piç şaşırtıcı bir şekilde duygusal bir tavır güttü. "Günü gelir devreleri yanar ve bir bekleyeni, ailesi olduğunu dahi unutur. Yüz yüze gelirsiniz, yüzünü

dahi hatırlamayacak bir hâlde olur. Yani..." Çakma piç konuştukça, Hevybanû'nun oturuş şekli bile değişti. "Sırf ailen olduğunu hissedesin diye oradan oraya biçare sürükleniyorsun, Jülide. Anlıyorum... İnan ki kaybetme, terk edilme, yeniden kimsesiz kalma korkunu anlıyorum. Çünkü ben, senden daha beter bir hâlde, yetiştirme yurdunda büyüdüm. Ama... Ama başlı başına bir çocuğunuz var artık. Beni seçmez diye korkup susuyorsan, susma. Alp Aslan, seni seçer. Çünkü o da, bu işin sonunun vuslat değil, kara toprak olduğunun bilincinde olan bir insan..." Hevybanû birden gülünce, en az çakma piç kadar şaşırdım. "Sen, beni ciddiye almıyor musun artık?"

Şafak "Biz de yurtta büyüdük ama bize gelince tam bir duygusuz, lale hoşafı," diye homurdandı.

Kaşlarımı *"Sus,"* dercesine oynattım ama yine de yamacına sokulup, "Yurtta büyüdüğünden Melih'in haberi var mı?" diye sordum. Çakma piç, her şeyi tek tıkla öğrenecek vasıfta biriydi ama insanlara insan gözüyle bakmıyor ve onları hayatına almıyordu; onları yoklarmış gibi davranmak ilk seçeneği oluyordu. Şafak olumlu bir cevap vermeyince, fısıltıyla devam ettim: "O zaman söylemeyi dene bi'."

Hevybanû, "Çocuk Melih'le sohbet etmeyeli uzun zaman olmuştu," deyince, dikkatim tekrar kendilerine döndü. Çakma piç işittiğinden hoşnut olmadı ama Hevybanû da onun hoşnut olup olmamasıyla ilgilenmedi. "Sırf annemin bana miras bıraktığı kaybetme korkum yüzünden, Alp Aslan'ı ailesiyle tehdit etmeyeceğim..." Mağrurca başını iki yana savurdu. "Biliyorum, size göre bir gönle iki sevda sığmaz; ya yardan geçmeli ya da serden... Ama Melih..." Oturduğu yerde omzuyla, çakma piçin omzunu dürttü. "Biz yurt bebesiysek, Alp Aslan da Kuleli bebesi. Hayatta olan aile bireylerinin olması, Alp Aslan'ın da kaybetme korkusu olmasına engel değil. İkimiz de ilk defa tam anlamıyla bir aileye sahip olduk ve sahip olduğumuz ailemizi birbirimize karşı koz niyetine kullanmayacağız..."

"Ha, diyorsun ki sığıntı gibi peşinde dolanmaya devam edeceğim?" Çakma piç, olayı o kadar başka bir yere çekiyordu ki, Hevybanû gerçekten kendisine sığıntı muamelesi yapıyormuşum gibi hissedecek diye bir an aklım çıktı. "Git kendine düzgün bir yerde bir

muayene aç ya da ne bileyim, şartları düzgün olan, elit bir hastane bul. Kocanı da sabite geçir, kurtul. Çocuğun, bir ayın en az yarısını babasıyla geçirsin, sen de bu kadar eriyip gitme işte kızım. Neyin inadı bu?"

"Ha, benim mütüşmel meslek hayatımın içine ettiniz, sıra Alp Aslan'ınkine mi geldi, Melih?"

Hevybanû daha devam edecekti belki ama çakma piç jet hızıyla kendisini "Yok," diyerek kesti. "Yani yetki bende olsa, ben on kere keserim seninkinin ayağını ama babamı bilirsin. Annemden aşağı kalır yanı yok. Yani..." Çakma piç birden susunca, Hevybanû, devam etsin diye bekledi ama ben söylemekten vazgeçtiği *"Kocanın kellesi, vatan mevzubahis olduğunda kimsenin umurunda olmayacak,"* söylemini, o söylemese dahi bilecek kapasitedeydim. "Alp Aslan gezecek, sen de her gittiği yere peşinden mi gideceksin? Aile aile diye yırtındın, şimdi yetmeyen ne, anlamıyorum ki!?"

"Elimden geldiğince, evet."

"Diyarbakır'a da mı?"

Çakma piçin sorusuyla, Hevybanû'nun yüzü biraz soldu ama yine de, "Gerekirse evet," diyerek geri basmadı. "Alp Aslan'ı seçim yapmaya zorlamayacağım, Melih. Siz de Alp Aslan'ın görevlerine asla beni karıştırmayacaksınız! Bile bile lades deyip Alp Aslan'la hayatını birleştiren, üstüne yetinmeyip çocuk yapan benim! Senin sunduğun teklifi Alp Aslan bana sunmadı mı sanıyorsun? Git düzgün bir yerde kal, demedi mi sanıyorsun? İstemiyorum!" Sesi bir parça yükseldi. "Kendisine verdiğim sözleri ara ara unutsam da, benimle ilk birlikte olmak istediğinde sunduğu şartları nasıl gönüllüce kabul ettiğimi hatırlıyorum. Ben," dedi ve sol elini göğsüne kapattı. "Annem gibi olmayacağım, dedim ve oldum. Ben söylediğimi unuttum ama Alp Aslan muhakkak unutmamıştır!" Sağ elinin işaret parmağıyla bir işareti yaptı ve "Bir kere," dedi, dişlerini birbirine bastırarak. "Bir kere bile yüzüme vurmadı bunu. Bizim aramızdaki artı ve eksi denklemi, sizin bilip de yönetebileceğiniz bir şey değil! Karışmayın! Beni de kendi meslek hayatınıza karıştırmayın. Ayrıca!" Bir es verirken, kollarını hoyratça iki yana açtı. "Bazen diyorum ki şöyle durduk yere tepeme bir yıldırım düşse ya da ne

bileyim, ecelimle ölsem de, siz de şu ölümün bir kendiniz için olmadığını aysanız! Sonra diyorum ki, saçma salak konuşma, Jülide! Sırf giydikleri üniforma yüzünden kendilerini ölümlü, koca dünyayı ölümsüz sanan iki andavala gerçekleri öğreteceksin diye çocuğunun annesiz kalmasını mı diliyorsun!"

Hevybanû'yu ölümü diletecek kadar boğduğumuzu fark edince "Ne kadar ayıp!" diyerek, varlığımızı belli ettim. İkisi de sesime doğru döndü ve çakma piç, yanımda Şafak'ı gördüğü gibi direkt komutan moduna geçti. "Çocuğun yanında kocaya andaval demek falan..." Kınama dolu bakışlarım, çakma piçe koştu. "Şu dayısı demeye dilimin varmadığı zat-ı muhterem için sarf edebileceğim küfürlerim var ama malum..." 7.65'in başına bir öpücük kondurdum. Dişleriyle başparmağımı ezmesi sonucu, yüzümü muzipçe buruşturdum. "7.65 şimdiden kendisine bilensin istemem..."

Çakma piç oturduğu yerden, 7.65'e uzanıp, "Gel dayıcığım sen bana," dedi neşeyle. "Ne kadar erken realistliği kavrarsan o kadar iyi. Yoksa bu iki hayalperestin arasında sen de yok olup gideceksin."

Hevybanû da birden realistliği kavramış olacak; "Benden kocamı çekip almamı ama bu bataklığa çocuğumu bırakmamı istiyorsun," dedi hızlıca. Oysaki ben, kulağına üflenenleri saklayacağını zannetmiştim. Çakma piç de öyle zannetmiş olmalı ki Hevybanû'ya bakakaldı. "Hangimiz daha hayalperest, bir düşün istersen, Melihciğim!?."

Çakma piç tükürürcesine "Size iyilik yaramıyor," dedi. "Canınız yanmasın istedikçe, inadına burnunuzun dikine gidiyorsunuz..." Kucağında zıplattığı 7.65'in boynuna bir öpücük kondurdu. 7.65 insan kalabalığına dakikalar geçtikçe daha çok alışıyor gibiydi ama kaç kişi olursak olalım, bulunduğu alanda Hevybanû varsa annesinden gözlerini alamıyordu. Aynı benim gibi... "Yaklaşık üç ay sonra kartlar yeniden dağıtıldığında göreceğim ben sizi. Ya da çok değil, maksimum üç sene sonra 7.65'in *'Babamı istiyorum,'* söylemleri yüzünden ağladığında, dilerim ki babamı değil beni ararsın, Jülide. İşte o gün geldiğinde, kocan sınır ötesinden en az üç sene daha dönemesin diye ne kadar harekât varsa çıkaracağım..."

Çakma piç her ne kadar öfkeyle söylense de, Hevybanû bir çocuk gibi yamacına sokuldu. Ardından "Aman da aman," diyerek, kollarını çakma piçin kafasına doladı ve onu göğsüne doğru çekti. "Birileri üç sene sonra liderlik koltuğunun garantisini almış da cakasını şimdiden satarmış!"

Çakma piç kendisine çocuk muamelesi yapılmasına atarlanarak "Siktir git!" dedi.

O, küfrü basınca, Hevybanû kafasının üstüne bir tane vurdu ama 7.65'i görünce, çakma piçin kafasını köpek sever gibi sevip "Cici, cici, anneciğim. Bak, cici," diye neşeyle şakıdı. Ardından çakma piçin kucağındaki 7.65'i kucakladı ve huysuzca söylendi. "Beden sağlığımızı düşündüğünüz kadar ruh sağlığımızı da düşünseniz, Sayın Arslan, her şey daha kolay olacak aslında! Şu çocuğun içinden bir izbandut çıksın, o zaman bak bakalım, ben oturacağın o koltuğun demir çubuklarını sana sabitliyor muyum sabitlemiyor muyum!" Kucağındaki 7.65 ile birlikte ayaklandığında "Merhaba Şafak," diye neşeli bir tonda cıvıldadı. "Nasılsın?"

Şafak kendisine hâl hatır sorulmasını beklemiyor olacak ki "İyiyim," derken resmen kekeledi. Aslında ikizler, Hevybanû ve çakma piç genel karakter hatları olarak benziyordu. Hepsinin birer aile yarası olduğu için hiçbiri sevildiğine, istendiğine emin olamıyor, insan yerine konduklarında bir afallıyordu. "Siz nasılsınız?"

Şafak'ta hatlar karışınca, Hevybanû da şaşırdı ve "Siz?" dedi sorgularcasına. Ardından huysuzca yüzünü buruşturdu. "Hayatım, işin bitti mi?" diyerek, beklentiyle bana döndü. "Bak, bizim burada durmamız kimseye iyi gelmiyor. Devreleri yanan yanana... Olduysa gönlün, gidelim. Ha yok, senin işin varsa biz 7.65 ile gidelim..."

Sadece durum sorgusu için geldiğim alayda benim bile devrelerim yandı, diyebilirdim. Kaldı ki geliş amacımın dışına çıkmıştım ve karışan hatların arasında sinirlerim de epeyce yıpranmıştı. "Gidelim," dedim hiç düşünmeden. "Bir hastaneye uğrarız, oradan da eve geçeriz..."

Hevybanû kendisini onaylamamla hareketlenirken, Şafak ve çakma piçe hitaben "Dışarıda görüşelim, gençler," dedi. "Burada çok ruhsuzsunuz ve ben ruhsuz insan sevmiyorum..."

Çakma piç "La yürü git!" derken, yerden aldığı çam kozalağını Hevybanû'ya fırlatmakla meşguldü ama Hevybanû, Şafak'ın yanından geçeceği sırada Şafak, 7.65'in elini öpmeye yeltendiği için, atılan çam kozalağı Şafak'a denk geldi. Şafak ile çakma piçin gözleri kesiştiğinde ise kılıçların çekildiğini fark ettim. O kılıçları kınlarına yerleştirebilirlerse, birbirlerini dengeleyebilecek iki insanlardı lakin bildiğim kadarıyla ikisinin de kılıcı öyle keskindi ki, daha şimdiden kan içinde kaldıkları belliydi...

Alaydan üstümdeki üniformayı çıkarma zahmetine dahi girmeden resmen kaçtım ve gittiğimiz hastanenin, kaçtığım alaydan çok daha boğucu olacağının farkındaydım. Begüm hastanededir diye Hevybanû'yu güç bela arabada beklemeye ikna ettim. Yaptığım ya da düşünce tarzım çok katı gözükebilirdi ama herkesin kendi canının sağlığı öncelikliydi. Hevybanû, sevdikleri tarafından yeterince sınanan bir insanken, gün içerisinde birden fazla darbe almasına gönlüm razı değildi. Aynı zamanda Kemal babanın yaptıklarını öğrendikten sonra nasıl sakin kalabildiğinin derdindeydim lakin eve varana kadar susmak yegâne tercihimdi. Veysel'in doktoru, uyandırıldığında her şeyin belli olacağını söylediği için benim durumum da stabil kaldı. Çünkü çıkmayan candan umudun kesilmeyeceğini bire bir kendi canımla öğrenmiştim. Ve elinde olmayan gidişata inat ters akıntıya kürek çekmektense akışa teslim olmak, yarınlardan umut edebilmenin tek yoluydu.

Eve nihayet varabildiğimizde, içimdeki düşünceler bir kara delik gibi büyümekteydi. 7.65'in yolda uyuyakalması ise günün tek ve en güzel olayıydı, diyebilirdim. Hevybanû 7.65'i beşiğine yatırırken, ben sivil hayata bir kez daha geçtim. Tam üniformamı dolaba yerleştiriyordum ki, Hevybanû da odaya gelmiş bulundu. Odaya geldiği gibi sorduğu ilk soru ise "Sabah yola çıkacak mıyız?" oldu.

Dolabın açık kapağının ardından kendisine bir bakış attığımda gözlerimiz kesişti. "Ne dedi Kemal baba?" Soruma şaşırdı ve ben de şaşırmasına şaşırdım. "Demedin hiçbir şey..."

"Niye bana söylemedin?" deyişiyle şaşkınlığım daha da katlandı ve dolabın kapağını hızla kapatıp aramızdaki tüm engelleri kaldırdım.

"Neyi?" diyerek salağa yattım çünkü Kemal baba, yediği haltı söylese bile benim kendisini zorladığımı söyler miydi, bilemedim.

"Anneme dönüştüğümü..." Kaşlarım çatıldı. Çakma piçe de aynı şeyi dillendirmişti ama karşıma geçip bire bir söylemesi, tepki vermememi daha zor hâle getiren bir etkendi. Üstüme doğru attığı adımları, ürkekliğinin gölgesinde kalan cesaretini gösterirken duruşumu bozmadım. "Niye, *'Hayatım, sınır ötesi operasyona gittiğin dönemlerde biz bu çocuk mevzusunu seninle konuştuk. Sen de, 'Ben annem değilim, Alp Aslan! Bizim çocuğumuza benden başka kim bakacak?' diye büyüklendin. Şimdi nedir bu, çocuğu yok sayma pahasına edindiğin kariyer aşkı?'* demedin?" Boynumu sağa sola esnettiğimde, ensemdeki tüm damarların gerildiğini hissediyordum. "Sen kaç kez, sustuklarını anlayayım diye yüzüme gözüme baktın da ben seni zerre anlayamadım, Alp Aslan?"

Derin bir nefes aldığımda göğsüm hızla şişip indi. Benim Hevybanû'yu anlamadığım çok zaman olduğundan, kendi başına, üstelik yeni bir canın sorumluluğuyla hayatını kurmaya çalışırken söyleyemediklerimi duyamadı diye kamas kaldıracak değildim. Ama bana olay yarattığı hâlde başkalarına suspus olup eziklenmesi de tepkisiz kalabileceğim bir konu değildi. "Neden olay çıkarmadın?" diye sorduğumda, adımları karıştı. "Seni işten attıran ben olsaydım, bana uygulayacağın cezai işlemlerin sayısı ve şekli belli değildi. Peki, seni işten attıran başkası olunca niye köşene sindin, Hevybanû?" Ellerim usulca iki yana açıldı. "Benim bıçağım bir sana körken, sen neşterinle hâlâ hiç düşünmeden bir beni doğruyorsun..."

Adımları tam önümde duraksadığında, hafifçe boğazını temizledi. "Alp Aslan, sen diğer insanlarla bir misin?" sorusuyla şaştım kaldım çünkü söylediğinin bir oluru yoktu. Ben diğer insanlardan daha özelsem, asıl benim ayrıcalık sahibi olmam gerekmez miydi?

"Yalnız bu biraz saçma oldu," diyerek, huysuzca yüzümü buruşturdum. "Çünkü buradan bakınca, hayatımızda olmayan insanlar sende daha çok hak sahibi gibi duruyor..."

"Sana bunu uzun uzadıya açıklamayacağım," diyerek, usulca baş savurdu. "Çünkü en başta sana mahcubum. Beni özellikle iş konusunda kırmamaya çalıştığının farkındayım ve aynı zamanda sana

minnettarım. Ama..." Derin bir nefes alıp, dudaklarının arasından usulca geri verdi. "Ama Alp Aslan, sen kimseyle bir değilsin. Seni ben seçtim." Sağ elini göğsümün soluna usulca bıraktı. "Ben kendi kalbimden çok senin kalbine kefil olan bir insanım..." Göğsümün üzerindeki elinin baskısı arttı. "Sen, beni diğerlerinin yaptığı gibi dilediğince harcayıp kıracaksan... Bana, hayatıma, kararlarıma saygı duymayacaksan yanlış yapmışım demektir..." Göğsümdeki elinin tam yanına minik bir öpücük kondurdu. "Beni pişman etmemenin sebebi, gerçekten dillendirdiğin gibi benim var ettiğim Alp Aslan ise..." Yüzüne muzip, daha doğrusu işgüzar bir gülücük kondurdu. "Tadını çıkarmak isterim..." Göğsümdeki eliyle bedenimden destek alıp, parmak uçlarının üzerinde yükseldi ve çeneme hızla bir öpücük kondurdu. "Ee, ne zaman yola çıkıyoruz?"

Parmak uçlarında yükselmesiyle sağ elim beline dolanırken, "Yine de bana gelince car car car," dedim, aksi bir tavırla. "Sonra 'Herkese miyav, bana gelince vaov!' dediğimde kimse inanmıyor. Ama harbiden cakan bir bana söküyor anasını satayım!"

Bezgin bir nefes verip göz devirdi. "Alp Aslan, yeri geliyor, ben o insanları senede bir kez görüyorum." Yaptığı ters orantıyı anlamlandıramadığım için, *"Dalga mı geçiyorsun?"* dercesine baş savurdum. "Ama sen benim senede bir kez görmekle yetineceğim biri değilsin..." Boynu usulca sağa doğru büküldü. "Sana kırılma oranımla başkalarına kırılma oranım bir olamaz, çünkü ben seni beş dakika bile görmemezliğe dayanamıyorum! Hele altıncı dakika oldu mu içimi korkular kaplıyor..." Sağ eli, bir gün önce kesmiş olmama rağmen yeniden çıkmaya çalışan sakallarımın üstüne kapandı. Avuç içlerine batan sert kıl köklerimi daha çok hissetmek istercesine yanağımdaki elinin ayasını usulca hareket ettirdi. "O aylar," dedi ağırca yutkunarak. O yutkundu, ben nefesimi tuttum. İşte, dedim, işte şimdi çakma piçin dediklerine uyup seçim yapmamı isteyecek... Hoş, benden seçim yapmamı istese dahi kendisine kızamaz ya da gönül koyamazdım ama o, seçim yapmamı istemek yerine "O aylar çok zor geçiyor," diye üzgün bir tonda devam etti. Dudaklarının kenarındaki çizgiler, buruk tebessümü dolayısıyla belirginleşti. "Ciğerim deşiliyor belki ama sen sonra bana bir dönüyorsun..."

Yanağımdaki elini usul usul enseme kaydırdı. "Sen bana dönünce, ben yaşadığımın ancak farkına varıyorum," dedi ve ensemi usulca, bile isteye minik eliyle sıkıştırdı. "Bana bir sen nefes aldırıyorsun, bir de oğlumuz... Ve ben bunu kaybetmek istemiyorum. Sen benim görmezden gelebileceğim herhangi biri değilsin. Sen bana nefes aldıransın. Bana aldırdığın nefesleri kesmeye kalktığın an tabii ki sana kırılırım."

Salak bir adam değildim ama yaptığı ters orantıyı ancak anlamıştım. Bunun üzerine rahat bir nefes aldım. Nasıl ki ben, kim ne derse desin bir taraflarıma takmasam da Hevybanû hâlimi hatırımı sormadı diye karalar bağlıyorsam, Hevybanû da; ona kötülük yapanlarla arasına set çekebiliyorken, ben bir şey yaptığımda araya çekemediği setler mızrak olup kalbine saplanıyordu. Alt dudağımı muzipçe dişlerken, dans eder gibi bir sağa bir sola sallanan bedenlerimiz başımı döndürür hâldeydi. İç sıkıcı konuları daha fazla uzatmamayı tercih ederek, belindeki elimi usulca sıkıştırıp "Sanırım yaptığım en doğru şey oğlumuz, ha?" dedim.

Dilini damağına yaslayarak, bir "Cık," sesi bahşetti bana. Ardından başını geriye doğru savurdu ve boynunu dudaklarıma sunarken neşeli bir kahkaha attı. "Yaptığın en doğru şey, bana kafayı takmandı!"

Dillendirdiğine gülmeden edemedim. Sağ elimi başının arkasına atarak yüzlerimizi eşitledim. "Yalnız," dedim muzipçe gözlerimi kısarak. "Beni sen avın yaptın..." Söylemimle, sol kaşı havalandı ama kaşından daha çok ilgimi çeken, yukarı doğru kıvrılan dudağı, ömürlük yatağımdı. "Şahin oluşun, o gece barda avını bırakmamandan belliydi..."

"Ya," derken, dudağının sol altını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Hep aynı şeyi söylüyorsun..." Sağ ayağı belime dolanırken, sol ayağının parmak uçlarında boyunu yükseltti. "Yine olsa yine yaparım," diyerek, boynumun sağına başını yerleştirdi. Burnunu usulca kulağımın arkasına sürttüğünde, kokumu içine çektiğini anlamak zor değildi. "Kokunu nerede duyarsam yuvamı orada kurarım..."

"Barut kokusu," dedim, silik bir tonda. Hevybanû'nun bende ilk bulduğu şeyin barut kokusu olduğunu biliyordum ve barut kokusu,

meslektaşım ya da kaderdaşım olan her on kişiden dokuzunda muhakkak bulunabilen bir kokuydu.

"Cık," derken, dili boynumun sağını baştan aşağı bir tur dolaştı. Dili tenimde gezindikçe belindeki elim sıklaştı ve bir müddet sonra yerdeki sol bacağını da belime doğru havalandırdım. Hevybanû iki ayağını da belime doladığında, boynumdaki diliyle dişlerini çenemin altına doğru tırmandırdı. Çenemin ortasındaki çukurda uzunca bir müddet duraksadı. Dudakları dudaklarımın üzerine tırmandığında, direkt öpmek yerine kollarını boynuma sıkı sıkıya dolayarak, gözlerime bakmayı tercih etti. "Sen ölümdün, ben yaşam," deyişiyle, ikimiz de ağırca yutkunduk. Ölümle yaşamın bir hayatta harmanlanan en güzel şekliydik ve ölümün hâlâ yaşamı yutmamış olması bir mucizeden ibaretti. "Ben seninle ölümü sevdim, sen benimle yaşamayı öğrendin..." Dudaklarımın üzerine silik bir öpücük kondurdu. "Kan ile barutun kokusu birbirine karıştı. Tenlerimiz birleştikçe de sonsuzluğun kokusunu birlikte yarattık..." Alnını alnıma dayayıp genişçe gülümseyince, dayanamayıp çenesine bir öpücük kondurdum. "Uçsuz bucaksız gökyüzü nasıl kokuyorsa sen de öyle kokuyorsun benim için... Ve..." Başını usulca iki yana oynattı. "Nereden, ne kadar süre sonra geldiğin hiç önemli değil... Sen benim, hiç sonu gelmeyecek sonsuzluğumsun..." Dudakları dudaklarıma sürtündüğünde istekle yutkundum ama inatla dudaklarına kapanmayışım, dilinden dökülecek her bir hecenin hasretini çektiğimdendi. "Sonsuzluğunu bir ömür, tenimden yüreğime işlesene..."

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM XII
ZAMAN BAĞINDA SAVRULAN İPTİLA

"Ne amaçla fırlatıldığı fark etmeksizin,
sevginin taşı ağırdır."

ALP ASLAN ŞAHİN

İkilemden nefret eden, net bir adamdım. Hevybanû'dan önce başka konularda çok net bir adamken, Hevybanû'dan sonra çok başka konularda net bir adam olmaya devam ettim. Canımı canlarına katarak edindiğim ailem, tüm kişisel önceliklerim veya düşüncelerimden önce gelirdi. Bu sebepten Hevybanû uzaklaşmak isteyince, Tanju ile yemeği bir kez daha erteledim. İyi bir arkadaş olamayabilirdim. Arkadaş dediğinin yeri, bir şekilde başka bir insanla dolardı. Ama bilirdim ki, iyi bir baba olamazsam, bebeğim beni tanımama eylemini sürdürür ve beni bir yabancı gibi zihnine kazırsa, hayatı boyunca kimse benim iyi olamadığım babalığımın yerini dolduramazdı. Ya annesi gibi herhangi bir objeye bile ölümüne bağlanır, orada kaybettiği anasını babasını arar ya da babası gibi dünyaya gelmesine sebep olanların yaşadıklarının farkında bile olmazdı. Hangimizin durumu daha kötüydü, bilemiyorum. Benim hissizliğim mi, Hevybanû'nun

biçare sevilme gayretiyle geçirdiği atma köpek gibi ömrü mü? Bildiğim tek bir şey vardı: Ben de Hevybanû da, kendi yaralarımızı dünyaya gelmesine vesile olduğumuz canlının yüreğine nakış niyetine işlemek istemiyorduk. Bu yüzden, söz konusu çekirdek ailemizin birliği olduğunda göz ardı edemeyeceğimiz kişisel hiçbir şey olmuyordu. Kişisel, diyorum... Çünkü bugün telefonuma bir kod düşse, bir çağrı alsam, yüreğimi arkamda bırakır ama gözlerimi bir kez ardıma çevirmeden giderdim, biliyordum. Hatta Ardıl Erce'nin bile ömrü boyunca somutmuş gibi bileceği en soyut şey bu olacaktı...

Ben, deniz adamı değilim, diyemezdim. Lakin Hevybanû'yu kendi evladımla bile paylaşmak istemeyen bencil bir varlıktım. Yine de Hevybanû'nun Ardıl Erce'nin denizle tanışması isteği sonucu, yönümüz vatanın güney kıyıları oldu. Çünkü evladımın bir ilkini daha kaçırmak istemiyordum. Bir zamanlar sadece bana ait olan arabam, bir müddet sonra Hevybanû'nun tüm itirazlarına rağmen ortak kullanımımız olmuştu. Hevybanû, hayatıma dâhil olunca arabadaki müzik listesi dahi değişmişti. 7.65'in de ortak kullanımlara dâhil olduğunu, yolda gayriihtiyari müzik paneline dokununca anladım. Hevybanû'ya ait bir şeyler çalmasını elbette bekliyordum ama müzik panelinden aniden "Küçük Kurbağa" şarkısının fırlayacağını ölsem dahi akıl edemezdim. Asıl akıl edemeyeceğim ise duyduğum bir çocuk şarkısına delice, gözlerimden yaş gelecek kadar kahkaha atmam olurdu sanırım. Ben delice güldüm, Hevybanû arkada 7.65'in yanında oturduğu için kollarını ardımdan boynuma doladı. Bulduğum ilk fırsatta dizimde yatırarak, bir kadını büyüttüğümü sandım. Onunla birlikte büyüttüğümün kendi ruhum, kalbim olduğunu iyi bir adama dönüştüğümü hissettiğimde anladım.

İyiliğimi yaratan Hevybanû'ydu. Ailem yanımda olduğunda, içimde hiçbir kötü düşünce barınamıyordu. Üzerimize herhangi bir gölge düşmediği müddetçe, yüzlerimizden gülümseme asla eksik olmuyordu. Elbette ben ve Hevybanû'dan bahsediyorum sadece. Çünkü aralıksız ağlayan bir oğlum vardı. Bana inat olsun diye mi yapıyordu bilmiyordum ama Hevybanû'dan bir nefeslik mesafe uzaklaştığında kıyameti kopuyordu sanki. Ve buna geceler de dâhildi...

Antalya'da bir otelin içerisinde, minik bir villa olarak dizayn edilen, hem otelin özelliklerinden yararlanıp hem de sadece kendimize ait hissedebileceğimiz bir yeri tercih ettik. Benim ev seviyor olmama rağmen otel diye diretmemin nedeni, Hevybanû'nun yorulmamasından sebepti. Hevybanû'nun ev diye diretmesinin nedeni; 7.65'e ait öğünlerin atlanmamasından mütevellitti. Öyle ya da böyle Hevybanû'ya göre attığımız adım gereksiz lüks içerse de bir şekilde bir orta yol bulup, uzunca bir müddet Antalya sakini olmaya karar verdik ama biz yetişkinlerin bir ortama alışması, bebeklere göre daha kolay oluyordu sanırım. Çünkü 7.65'in Hevybanû'ya kene gibi yapışmasının nedenini ancak bu şekilde adlandırabiliyorduk.

Gündüzler bir şekilde geçse de, gece oldu mu 7.65'in takıntıları ayyuka çıkıyordu. Hevybanû ile birlikte, direkt annesinin göğsünde yani benim daimî yerimde uyusun istiyordu. Hevybanû'ya *"Alıştırmışsın!"* diye defalarca söylenmek istesem de, çenemi hep tuttum. Ben yokken 7.65'ten başka kimi vardı? Koca kazık, dikenli bir kaktüs olan beni bile göğsünde saklayan bir kadının kendi bebeğini göğsünde saklamak istemesinden daha normal ne vardı? Ama... Söylenmiyor oluşum elbette bir şeyler yapmıyorum anlamına gelmiyordu, değil mi?

Koskoca bir yatağın ortasında Hevybanû altında sadece bir çamaşırla uyuyordu. Bedenine vuran dışarıdan süzülen ayın ışığı, kendisini tapılması gereken bir tanrıçaya çeviriyordu ve görünen manzara, doyuma ulaşılmasına mümkün olamayacak kadar eşsizdi. Lakin ramazan ayına girdiğimiz için gün boyunca tadını çıkarabileceğim bir durum da değildi. Tadını çıkarmam gereken her şeyin, imsak vaktine kadar gerçekleşmesi gerektiğini biliyordum. Biliyordum bilmesine ama o tanrıçanın göğsünde bezli götünü devirip yatmış öyle bir kısa dipçik vardı ki, kendisini tam olarak nasıl ekarte edeceğimi henüz çözememiştim.

Hevybanû'nun bulunduğu her yolda, benim için ölümün olduğunu ama dönmenin mümkün olmadığını bildiğim için usulca ayaklandım. "Hadi koçum!" diyerek kendimi bir güzel gazladım. "Bir götü bokluyu mu haklayamayacaksın?"

Yatağın yanına doğru adımlarken, kendimi unimogun arkasından beyaz üsse tırmanıyormuş gibi hissettim. O kadar tekinsiz bir yolda, bir bilinmezliğe doğru ilerliyordum çünkü. Karşıma çıkacak olan o geceki gibi benden bir parça mı olacaktı yoksa pusuya mı çekilecektim? Nefesim sıklaştı. Tam teçhizatı amansız sarplarda taşıyor gibiydim. Sağ dizimi yumuşak yatağın üzerine yasladığımda fünyeye varmış sayılırdım. Ya patlayacaktı ya da aşacaktım... Bedenimi yatağın üzerine ağırca eğdikten sonra sağ elim usulca 7.65'in ayak bileğine dolandı. Kendisini tereyağından kıl çeker gibi Hevybanû'nun göğsünden çekip almalıydım...

Bir milim, iki milim, üç milim...

7.65'i tam çektim, çekiyorum derken Hevybanû dikenli bir tele bodoslama girmiş gibi sıçradı. Sıçramasının yanında dudaklarından da minik bir inleme kaçtı. Gözleri direkt 7.65'e kayarken, dudaklarından boğuk bir şekilde "Oğlum, ne yapıyorsun?" söylemi çıktı ve ben hiçbir şey anlamadım. "Niye ısırıyorsun ki?"

Ben "Ne?" diye soluyana kadar Hevybanû, uykulu gözlerini aralayıp farkıma bile varamamıştı.

"Sen ne yapıyorsun?" dediğinde, başı dönüyormuş gibi sağ elini alnına kapattı. "Gece gece baba oğul, beni mi sınıyorsunuz?"

"Seni ısırdı mı?"

Sorumla alnındaki elini ağır çekimde indirdi. Bakışları bana döndüğünde, hâlâ varlığımı idrak edememiş gibiydi. Gözlerini usulca kapatıp açtıktan sonra "Sen ne yapıyorsun orada?" dedi. Devamında 7.65'e bir bakış attı. Bedenimi dikleştirip ben de 7.65'e baktığımda, Hevybanû'nun göğsünü vidanjör gibi sömürdüğünü gördüm. Çenesi öyle bir hareket ediyordu ki sanki memesini çalacaklardı...

"Şey," dedim suçlu bir çocuk gibi kıvranarak. Sonuçta 7.65'in memesini çalmaya çalışmıştım. Bir yanım çamura yatmak isterken, bir yanım Hevybanû'nun şefkatinden nasiplenmek istiyordu. "Ben beşiğe yatırmak istemiştim..."

Hevybanû bir bana baktı, bir de koynunda yatan 7.65'e. Ardından şaşkın gözleri tekrar bana sarıldı. "Çocuğu mu çektin?" dediğinde, sesinden hayret akmaktaydı. Tepki vermek yerine gözlerimi kaçırınca, bence bir parça neye uğradığını şaşırdı. Derince aldığı nefesiyle,

gecenin karanlığı odada sekteye uğradı. "Şifonyerin üzerinde emziği var. Uzatır mısın?"

Ne yapacağını anlayamadım ama itaatkâr bir asker olduğum için istediğini yaptım. Yataktan usulca ayaklanıp, odadaki şifonyerin üzerinde şeffaf, tiksinç bir görüntüye sahip olan emziği alıp uzattım. Hevybanû, aldığı emziği daha kendi göğsünü çıkarırken 7.65'in dudaklarının arasına iteledi ve 7.65 ağzına tıkılan plastiği emmeğe devam etti.

"Bu mudur?" dedim, dumur olmuş bir şekilde. "Ağzı boş duramıyor mu bu çocuğun?"

Hevybanû "Kime benziyor acaba?" derken, oldukça kinayeli bir ses tonu seçti. "Hadi al... Al, yatır da gel yanıma..."

7.65'i kucaklayacakken, duraksadım. "Bunaltıyor muyum?" diye sordum ama o arada Hevybanû'nun gözleri baş ucundaki dijital, nemölçerli saate kaydı.

Saatteki gözleri bana döndüğünde, uykusundan neredeyse sıyrılmış gibiydi. Uyumayı seven bir insan değildim lakin kendisi gibi ısırılarak uyandırılmak zorunda bırakılsaydım asla bu kadar sakin olamayacağıma da emindim. "Ben de seni özledim, sevgilim," diyerek genişçe gülümsedi. "Oğlumuzu beşiğe nakledersen, birebir göstermek isterim..."

***

Ramazan ayı Hevybanû'ya sorarsak benim için, bana sorarsak Hevybanû için oldukça zor geçiyordu. Ben sadece oruç tutuyordum. Açlıkla bir sıkıntım olmadığı için orucun bende bir etkisi elbette olmuyordu amma velakin hava şartları dolayısıyla yarı çıplak gezen Hevybanû nefsimi oldukça zorluyordu. Benim gece operasyonlarım nasıl ki Hevybanû tarafından hoşlukla karşılanıyorsa, eli mahkûm Hevybanû'nun gündüz gerçekleştirdiği operasyonları da ben hoşnutlukla karşılamak zorunda kalıyordum! Benim operasyonlarım nasıl ki sadece Hevybanû'ya ait eylemlerse, Hevybanû'nunkiler de sadece dışarıya yönelik eylemlerdi. Dışarıdan bakılsa, kavurucu bir güneşin altında kocasını denize sürükleyen Hevybanû oldukça bencil bir karakter gibi gözükebilirdi. Lakin ramazan ayını fark ettikten sonra tamamen tatil fikrinden uzaklaşmış olmasına rağmen

kendisini tatile sürükleyen bendim. Üstelik ramazan ayını komple tatilde yiyeceğimiz için, dönüşümüze denk gelecek bayramda Eskişehir'e gitmeyi kabul etmek zorunda kalmıştım. Tatil için maçı ben kazanmış gibi gözüksem de, aramızdaki maçlarda her zamanın tek kazanan Hevybanû'ydu.

Tatile gelmekte direten taraf olsam dahi, denize olaysız inemiyorduk. Çünkü ben kıskanç bir adamdım. Hevybanû her ne kadar "Bana kim baksın?" diye her seferinde söylense de, üstünde olan gözlerin hiçbir zaman farkında olamıyordu. Beni iplediğinden değil ama kendisini çok hazır hissetmediğinden olsa gerek, bikinisinin üstüne hep şifon bir şeyler giyiyordu. Ama kıyıya vuran dalgalara karşı 7.65'i kendi deyimiyle "Uçtu, uçtu," diyerek havalandırdığında attığı kahkahalarla ne kadar dikkat çektiğini fark edemiyordu. Hevybanû ne giyerse giysin dikkat çekerdi. Çünkü en güzel giysisi hep gülüşüydü. Tek bir gülüşüyle tüm dikkatleri üzerine çekebildiği gibi kalbimdeki tüm kırıkların da arasını dolduruyor, donuk ruhumu eritiyor ve benliğimi yanında bir salise daha fazladan nefes alabilmek adına yalvartacak kadar yaralı bir hayvana çeviriyordu. Yanında bir salise daha fazla nefes alabilmek için nasıl yalvarmayaydım? Aldığı nefesler, benim ciğerlerime de dolsun diye "Uçtu, uçtu!" naralarıyla uçurttuğu oğlumuzu, benim kanatlarıma emanet ediyor sonra bir başkumandan edasıyla köşesine çekilip "Hadi biraz gerçekçi uçuş görelim!" diyordu. Kendi 7.65 ile bir an yaşadıysa, bana beş an yaşatmaya çalışıyordu ama benden yeni ve birbirinden farklı benler yaratan kadın aynı zamanda yüreğimin ortasına demir bir balyoz savrulmasına da neden olabiliyordu...

Tatilin saymadığım bilmem kaçıncı gününde, Ardıl Erce'de bir değişiklik fark ettim. Fark ettiğim değişiklik insanlık için inanılmaz küçük bir şeydi ama bir evladını kendi elleriyle, kendi adına açılan mezara öpe koklaya gömmüş, ikinci evladını ilk evladının yanına gömmekten son anda yırtmış bir baba için inanması güç bir mutluluk; yeryüzüne düşen ilk cemre gibiydi. Öyle imkânsız, öyle lütfedilen...

"Hevybanû!" diye seslenirken, gözlerimi 7.65'in üzerinden milim kımıldatamadım. Ellerim istemsizce ama benliğime yüklenen amansız bir korkuyla oturduğum yerden hafifçe iki yana açıldı. Tek-

rar "Hevybanû!" dediğimde gözlerim bir anlığına odanın içerisinde benliğini aradı. Aradığımı hızla bulunca, gözlerimi tekrar devasa camın önünde iki ayağının üzerinde dikilen 7.65'e çevirdim. "Baksana, n'apıyor bu?"

Hevybanû, 7.65'i ancak sürükleyerek çekip çıkarabildiğim çift kişilik yatakta yattığı yerden bizi izlemeye devam ederken "Bu?" dedi kınar bir tavırla. Gözlerimi 7.65'ten çekip kendisine çeviremedim ama yüzünü buruşturduğuna emindim. "Yemin ederim bir iki seneye karşılıklı küfürleşecekmişsiniz gibi hissediyorum, Alp Aslan! Boşlukta ne yapsak, seni bir iletişim kursuna falan mı yazdırsak?"

"Bırak sen şimdi beni," diyerek başımı iki yana savurdum. Başım köpek başı gibi sallandı ama gözlerim 7.65'in üstünden kaymadı. "7.65 ne yapıyor şimdi tam olarak?"

"Hım." Beni takmıyormuş gibi hissedince, irileştirdiğim gözlerimle Hevybanû'ya döndüm. Yatağın içerisindeki bedenini dirseklerinin üzerinde yükseltmiş bir hâlde bir şeyler arıyordu ama kendisiyle ilgilenemeyip tekrar 7.65'e döndüm. "Halk arasında sanırım *'Tay tay duruyor'* ya da *'Sıralıyor,'* deniyor bu yaptığına."

Gözlerim kendiliğinden kısılırken, 7.65'e mümkünmüş gibi daha dikkatli bakmaya başladım. Bana göre sıradan ama Hevybanû'ya göre oldukça tombul olan ellerinin ayasını cama yaslayıp, avuç içlerinin izlerini camda çıkarmıştı ve camları biz silmediğimiz için sıkıntı yoktu. Yine Hevybanû'ya göre oldukça tombul bana göre minicik olan ayaklarıyla mehteran gibi iki adım bile denemeyecek ölçüde sağa kayıyor, sonra sola kayıp başladığı noktaya geri dönüyordu.

"Peki ya bundan sonrası?" dediğimde, sesim son maça çıktıktan sonra açıklanacak kupa maçı finallerinin çekilişini bekleyen bir sporcununki gibi iştahlı ve heyecanlı çıktı. "Sonra ne yapacak?"

"Yani... Ardıl Erce'yi banyo havlusu muamelesi yapıp oraya buraya asmaktan vazgeçersen, belki daha çabuk yürüyebilir..."

Şaşkınlıkla benliğine döndüğümde, telefonuyla ilgilendiğini gördüm. "Sen bizi nerede gördün?" Askerliğe dair herhangi bir şey Hevybanû'nun kırmızı çizgisi olduğu için 7.65 ile en gizli askerî operasyonları yürütmekte bence bir numaraydık. Bence, diyorum

çünkü açık verdiğimize göre ben paslanmışım, 7.65 ise baştan çürüğe doğru yol almış demekti.

Sorumla başını telefondan kaldırdığında göz göze geldik. Yüzünde beklediğimin aksine içten bir tebessüm oluştu. Kaşlarım hafiften çatıldı. Çünkü Hevybanû'nun öldürmeyip süründürmeleri ve bunu yaparken, bir psikopat sevgili gibi hiç hissettirmemeleri meşhurdu. "İkiniz bir arada olduğunuzda," derken, işaret parmağıyla 7.65 ile beni işaret etti. "Bir gözüm seni görüyorsa diğeri Ardıl Erce'yi görüyor."

Öldürmeyip süründürecekse bile hiç tereddütsüz teslim oldum. Yüreğimde korkunun arkasında prangalanmış tüm kuşlar kanat çırptı, sevginin varlığıyla cıvıldadılar. Hayat tam da o an sapanını çıkardı ve telefonuma bir bildirim düştü. Tek bir taş fırlattı sapanıyla belki ama uçuşan tüm kuşların sol yanlarındaki minik yüreklerine yetti o taş.

Elim istemsizce camın kenarında bulunan telefonuma uzandı. Gelen bildirim bir koda ya da bir çağrıya ait değildi; hatta romantik bir eylem olarak nitelendirilebilecek bir fotoğrafa ait bir bildirimdi.

Ardıl Erce camın önünde kendince, Hevybanû'nun söylemiyle sıralıyor. Ben pürdikkat ondayım. Hevybanû yatakta uzanır vaziyette olduğundan ayaklarını da kadraja alıp, öyle basıyor tuşa. Altına içten olduğunu bildiğim ama yüreğimi binlerce şarapnel parçasıyla delik deşik edecek bir not düşüyor.

"Manzaranız 'can' olunca, yerin yedi kat altında dahi olsanız yaşayan tek canlı siz olursunuz."

Sevginin taşı ağırdır. O ağırlığın altında canı çıkarcasına ezilen bir kez ah demese bile, dillendiremediği bütün ahlarını ilanıaşkında anlardınız. Hevybanû *"İkiniz bir arada olduğunuzda, bir gözüm seni görüyorsa diğeri Ardıl Erce'yi görüyor,"* derken mübalağa etmiyordu, biliyordum. Sadece tam kadro yanında olduğumuzda nefes alabildiğini, alamadığı nefeslerini İmre'ye sakladığını bildiğim gibi...

Yüreğim bir hayatın sapanından çıkan sevginin taşıyla delik deşik olurken zihnim parçalandı. Çakma piçin eline uzun zaman önce alıp tıngırdattığı sazı, beynimde yankı yapmaya başladı. Kötü niyet-

le bir şeyler söylemediğini biliyordum ama Hevybanû'dan çaldıklarımla yüzleştiğim bir anda sesi zihnimde yankılansın istemiyordum. İstemiyor olmama rağmen de beynimin siktiğimin tuşunu bir türlü bulamıyordum.

Hevybanû, "Alp Aslan, çocuk düştü!" diye panikle seslenmeseydi, muhtemelen ben; çakma piçin *"Bırak bu işleri!"* söylemleri arasında yok olup gidecektim. Hevybanû'nun sesiyle kendime geldiğimde, ellerim 7.65'in bedeninin etrafında açık olmasına rağmen kıçüstü yere oturduğunu gördüm. Toparlanamazdım belki ama 7.65 oturduğu yerden ön dişlerini göstermek istercesine gülümsedi. Sağ elim kendiliğinden, bok çuvalı gibi yere düşmüş bedenine doğru uzandı. Kolundan tutup kaldırma gafletinde bulunmaya her kalktığımda, kolu çıkar mı acaba korkusuna kapılıyordum. Hevybanû sayesinde korkuyla tanışmıştım ama 7.65 ile birlikte resmen korkuda master yapıyordum. Oysaki benim gibi gamsız bir adamın çok da siklememesi lazımdı.

7.65 kendisine uzattığım elime, yeni bir oyuncakmış gibi baktı. Ağzının kenarından, dişleri dolayısıyla olduğunu öğrendiğim salyası baloncuk yaparak aktı. Boğazından guruldanma tarzı sesler çıkarken, parmaklarımı inceliyor gibiydi. Gayriihtiyari sağ elimi yumruk yaptım. Elimin üzerinde beliren damarlar dikkatini çekince, tenimin üzerinde nereden kaldığını hatırlamadığım önemsiz yara izlerinde minik parmakları gezindi. O arada fark ettim ki, bir saniye elime bakıyorsa, tıpkı benim kendisine her yaklaştığımda onay istercesine gözlerine baktığım gibi gözlerime bakıyordu. Benim gözlerimden onay aldıktan sonra biçare, gözleri Hevybanû'ya koşuyordu. Ben hanımcıydım ama oğlum tam anacı olacaktı. Elimi incelemeyi kendince bitirdikten sonra, kendi ellerinin neden o kadar küçük olduğunu düşünmüş olmalı ki boncuklarını irileştirerek kendi ellerine baktı. Parmakları gerinen bir kedinin patileri gibi kendi aralarında ayrışıp kapandı. Elim ile kendi eli arasında mekik dokuyan gözleri, elimi bir kez daha açıp yumruk hâline getirmemle son buldu. Belki defalarca elini yumruk yapmıştır ama ilk kez bile isteye, bilinçli bir şekilde elini yumruk yapmış olmanın haklı gururuyla neşeli bir çığ-

lık attı. Havada tuttuğu yumruk olan eline elimi değdirdiğimde, altta kalmayıp kendisi de yumruğunu yumruğuma tokuşturdu.

Vaktizamanında, bilmediğim bir anda ve planlı olmayarak devasa bir iyilik yapmış olmalıyım ki, bir kul olarak eşsiz bir hissiyata ve şefkate nail olma şerefine erişebildim. Ben dakikalar önce *"Hayatımızın içine sıçıyorum,"* diye ergen bir çocuk gibi depresyona girecekken, "Asıl çocuk benim, babalık, yerini bil!" dercesine tüm buhranlarımı dağıtan 7.65'in ve sevgisinin ağırlığının altında tüm cihanlarda ezilmeye razı olduğum ve Hevybanû'nun bu dünyadaki şefaatçim olduğu kesindi. Cennetin en güzel köşesinde ise gerçek manada melek olan bir kız evladına sahiptim.

Rabb'imin bana merhamet ettiğini inkâr etmek olacak iş miydi?

Tatil dönüşü Eskişehir'e giderken yüreğim hiç istekli değildi. Ve arabada benden yayılan öyle bir negatif bir elektrik vardı ki, Hevybanû ve Ardıl Erce nasıl etkilenmiyordu, anlamak mümkün değildi. Yıllar önce bağlarımı keskin bir şekilde koparmış olmasaydım her şeyin çok farklı olacağını düşünüyordum ama bugün bu kadar kopuk olmamızın nedeninin yıllar önce benim kopardığım bağların değil de, annemin Urfa'ya geldikten sonra yaşattıklarıyla ilgili olduğunu da biliyordum. Gereksiz kin gütme olarak gözükse de hislerim, değildi. Evet, ben de Hevybanû gibi ilgi, sevgi dilenen bir çocuk olmuştum. Ama aile üyeleriniz hayatta olduğu hâlde ilgi, sevgi göremiyorsanız ve ölüm denilen olay gerçekleşmediği için bazı eksikleri üzerine atılan soğuk toprakla birlikte benliğinize karıştırmadıysa, affedici olamıyordunuz. Hevybanû'nun öz babasını affedemediği gibi benim de kendi ailemi affedememe durumum vardı. Ve inanır mısınız, Hevybanû benden çok çok şanslı bir çocuktu. Çünkü "Ya bir gün onlara benzersem?" korkusunu, karşısında kanlı canlı gördüğü insanlarla ve elinden tutamadığı çocukluğuyla yaşamıyordu.

Bekârken gelmeye tenezzül etmediğim baba ocağına, ikinci kez ailemle geliyordum. Hem de bu sefer biricik karım sayesinde, arife gününden sürüklenmeyi başarmıştım. Geldikçe, yüreğimin köşesine batan eksiklerimin, Hevybanû'nun geçmişinden olan aile eksikliğine derman olduğunu bilmesem, Hevybanû'yu alttan alamaya-

cağım tek konu sadece Eskişehir'e gelmemiz olurdu; biliyordum, biliyordu.

Arabayı evin önüne dikleme şekilde bıraktığımda, bastığım frenden bile söve söve geldiğim belli oluyordu. Karabaş evin önüne bir araba park etmesi sonucu yeri göğü inletirken, bahçenin ışığı yandı. Ardıl Erce arabada olduğundan mütevellit klimayı değil de camları açtığımdan, evden dışarı taşan sevinç naralarını duyabiliyordum ama başını okşamadıkları evladından olma torunlarının gelişine neden bu kadar seviniyorlardı, aklım almıyordu. Beni safi bir sevgiyle sevemeyenler, benden esirgedikleri sevgilerini benim evladıma mı vereceklerdi? Hem de bir dönem, deyim yerindeyse kan kusturdukları ama yufka yüreğinden sebeplendikleri karım sayesinde!?.

Dilimden bir serzeniş misali "Ah Hevybanû!" döküldü. "Ah!"

Hevybanû tam arabadan inmek için kapısını açacaktı ki duraksadı. "Bir şey mi oldu?" derken, merakı sahiciydi. "Bir şey mi unuttuk?"

Gözlerim dikiz aynasından arkaya ilişti. Kucağında durumdan bihaber olan 7.65'i ve bana merakla bakan kahvelerini gördüm. "Yok bir şey, güzelim," derken, başımı "Hadi in," dercesine savurdum. Hevybanû tekrar kapısına uzandı. "Yalnız, ayrı uyumam, Hevybanû."

Yüzüme deliymişim gibi birkaç saniye baktı. Sonra kendi malını, kendisinden iyi tanıyan olamayacağı için şen bir kahkaha attı. Kahkahalarının arasında "O iş bende, komutanım!" dedi şevkle. "Akşama tam kadro sizin yataktayız!" Sağ ön koltuğun başlığına tutunarak bedenini öne doğru kaydırdı ve kucağındaki Ardıl Erce ile birlikte "Biz geldik!" bağırışıyla arabadan indi.

Arabanın içerisinden izlemesi mükemmel bir görüntüydü. Hatta Hevybanû'daki neşeyi gören kimse kaynanasının evine geldiğini sanamazdı. Arttırıyorum, Neşe Hanım hayatta olsaydı, Hevybanû onun evine dahi böyle varmazdı. Eskişehir'deki köy evine varış şeklini betimleyecek olsam; çakma piçin ailesiyle kurduğu bir evi var ve oraya geliyormuş gibi, diyebilirdim.

Hevybanû bahçe kapısından içeri girerken, gözlerimi bıkkınlıkla yumdum. "Amma kastın oğlum ya!" diye homurdanmadan duramadım. Kontağı kapatırken kuruntularıma söylenmem devam

etti. "Merak etme, en baba sensin! Kimse çalmayacak yavrunu! Ve kimse kötü etkilemeyecek çocuğunu!" Her söylenmem bir serzenişe bağlandığı gibi kendime söylenmem de bir serzenişe bağlandı. "Ah Hevybanû, ah! Köpek ettin beni peşinde!" Arabanın kapılarını kilitlediğimde, aklıma Ardıl Erce'nin eşyası geldi. Çünkü Hevybanû elini kolunu sallayarak, Ardıl Erce'yi kapıp kaçmıştı. Eşyayı götürmediğim takdirde, "Elin boş, götün yaş mı geldin?" diyecekti. Zihnimden geçen üslupta söylemiyor olsa dahi, daha kibar ama daha iğneleyici bir şekilde laf sokacağı kesindi. Başta umursamayıp bahçe kapısına yönelsem de, Karabaş bahçenin içerisinden "Alsana oğlum eşyayı!" dercesine böğürünce, bezgin bir nefesle arabaya geri döndüm ve bagajı açtığımda arabamın bu şekilde ilk defa talan edildiğine şahit oldum. Bagajda sürekli kendisine ait bir çantası bulunan bir insandım ve o sabit çantam hâlâ arabanın bagajında durmaktaydı. Ama acil bir durum olsa ve çantamı bulmam gerekse muhtemelen en az beş dakika çanta aramak zorunda kalırdım çünkü bagaj çıfıt çarşısı gibiydi. İçerisinde Ardıl Erce'ye ait kolluklardan tutun da çeşit çeşit ayıcığa kadar eşya vardı ve sanırım, yaşamak tamamen düzensiz bir düzenin içerisinde var olmak demekti.

İlk etapta lazım olacak eşyayı almaya çalışırken, kendime ait olduğunu bildiğim, arabamın demirbaşı olan çantam gözüme ilişti. Kargaşanın içerisinden bana göz kırpması güzeldi ama içerisinde olduğuna adım kadar emin olduğum sigara paketi, aklıma kurt düşürmekteydi. Bir elim çantalarda, diğer elim bagaj kapağında kalırken "Ulan bir sigara içsen gidecek tüm gerginliğin, biliyorsun değil mi?" diyerek, kendi kendimi bir güzel, delicesine yokladım. Son orucu yolda açmıştım açmasına ama Ardıl Erce doğduğundan beri ağzıma sigara koymuyordum. Ara ara aniden yoksunluğu yoklasa da, şu anda yoklamasının nedeni gerginliğimi atmak istememdi. Derin bir nefes eşliğinde bagaj kapağını kapattım. "7.65'i öpemezsin," diye kendime bir alt metin geçtim. "Şimdi hiç kendine hasretlik çıkarma, Alp Aslan."

Elimde eşya ile en sonunda bahçe kapısından içeri girebildiğimde, bahçede kimse kalmamıştı. Hevybanû'nun güzel havalarda içeri kapanmayacağına emindim ama 7.65'in uyku saatinin gelmesiyle

esirliğinin biraz sonra başlayacağını da biliyordum. Bahçeye girdikten sonra Karabaş'tan Ardıl Erce'nin çantasını kaçırmam için epeyce efor sarf etmem gerekti. "Dur be oğlum! Tanışırsınız sonra!" söylemleri eşliğinde evin aralık duran kapısına vardığımda beni kimsenin karşılamayacağına emindim ama beni şaşırtmayı kendisine huy edinmiş karım, aralık kapının ardından çıktı.

"Ben de seni almaya geliyordum!" dediğinde, ağzı kulaklarına varır hâldeydi. Gülümsemesi baki kaldı ama sesi birden fısıltıya geçti. "Biz birlikte yatacağız diyorum, diyorum, bir de ne göreyim? Biz kim? Koca kişisi yok!" Kaşları uyarırcasına havalandığında, kapı arası görücü usulü evlenecek çiftler gibi sohbet ediyor oluşumuz bezgin bir nefes almama neden oldu. Üstüne dibime kadar sokulunca, bir de gizli saklı öpüşeceğiz zannetmedim değil ama o, "Annem en azından onların odasında yatmamızı teklif etti ama kabul etmedim," dedi. İşaret parmağını hızla göğsüme bastırdı. "Beni cephede yalnız bırakırsan, kendi topuğuna sıkarsın, Alp Aslan!"

"Hayatım," dedim nefesle gülümseyerek. "Beni önce bir içeri mi alsan? Yeniçeri onbaşıları gibi durdurdun!"

"Ha," söylemiyle kapıdan çekildi ama söylenmesine de devam etti. "Ben peşin peşin söyleyeyim de, sonradan bana çemkirme, hayatım!"

"Hayatım" hitabını bile isteye bastırışıyla yüzümde bir gülümseme belirdi. Gülümsemeyi Hevybanû'nun yanında kendisine huy edinen dudaklarım, hızlıca mihrabıma koştu. Şükür, minnet ve her şeye rağmen iyi ki, dudaklarımdan kader çizgisine işlendi.

Eşyayı çocukluk odama götürüp salona geri döndüğümde, içerisi resmen panayır yeriydi ve maskot tabii ki de benim en değerlilerimden biriydi. Ardıl Erce her ne kadar kendisini birden yabancıların ortasında bulduğundan şaşırmış olsa da, annemi Hevybanû ile yaptığı görüntülü konuşmalar dolayısıyla daha bir tanıyor gibiydi. Yüzümde silik bir tebessüm oluşurken, Hevybanû'nun ince detaylardaki çabalarına bir kez daha gıpta etmediğim değil.

Ben salona girdikten sonra bayram dolayısıyla gelmiş olan Bilge ile sıcak bir kucaklaşma gerçekleştirdik. Keza ailem ile ilgili kendime ait bir pişmanlığım var ise o da babamın beni uzaklaştırması

yüzünden kardeşlerimle de yüzeysel bir iletişim kurmamdır. Oysaki bizler de bir çakma piç ve Hevybanû olabilirdik ama çizdiğim sınır çizgileri nedeniyle birbirimizden bihaber yaşayan kişilere dönüştük. Her ne kadar başlarda benim kişisel kararım olarak gözükse de bu durum, ben üsse kaydolduktan sonra bir gereklilik evresine dönüştüğü için hazırladığım alt zeminin işime gelmediğini söyleyemem. Abim, çalıştığı hastanede yetersiz hekim olması nedeniyle nöbeti olduğu için bu bayram yoktu. Olur da bayramlaşmak için annemi veyahut babamı ararsa, en fazla selam söyleyecektim; iletişimimiz ancak bu kadar olacaktı. Bilge'den sonra annemle ve babamla gerçekleştirdiğim hoş geldiniz, beş gittiniz faslı da sona erince tekli koltuklardan birine çöktüğümde, bedensel olmadığını bilsem de kendimi kapana kısılmış hissettiğimden mütevellit ruhsal bir yorgunluğa sahiptim.

Benden çok farklı ve masumane nedenleri olsa da, Ardıl Erce'nin iyice huysuzlaşmaya başlamasıyla nerede yatacağımızın konusu tekrar açıldı ve "Anne, biz Alp Aslan'ın odasında yatarız," dedi Hevybanû tüm sakinliğiyle. "Hatta odada yapılacak herhangi bir şey yoksa biz direkt odaya geçelim."

7.65 tamamen babasının oğlu olduğundan olsa gerek, Hevybanû'nun üstündeki tişörtü olduğu yerde sıyıracak gibiydi. Biraz daha Hevybanû'nun koynunda yatar pozisyonda memesine kavuşamazsa bir de darbe çıkaracak gibiydi.

"Olur mu öyle şey, kızım?" dedi annem. Bilge'ye "kızım" deyişinden farksızdı sesindeki ton ama bana sorsalar çok şey söylerdim muhtemelen. "Tek kişilik yatağa nasıl sığacaksınız hepiniz?"

Annemin gözleri çehreme döndüğünde, tek kişilik yatakta beni fazlalık olarak gördüğünü hissettim. "Aman anne," dedi Hevybanû o arada, bezgince. "Biz Çin yatağı olsa da sığamayız." Sağ eli tamamen kucağındaki Ardıl Erce'ye zimmetliyken, sol elini tekli koltukta oturan bedenime doğru uzattı. "Hadi hayatım, sen de o kadar araba kullandın!" Bence yatmak için oldukça erken bir saatteydik ama Hevybanû çağırdığında gitmezsem, yatakta kendime yer bulamayacağımı bildiğim için itaatkâr bir emir eri gibi ayaklandım ve elim eline sarıldı. Hevybanû elimi kavradıktan sonra tekrar anneme

döndü. "Gecenin bir yarısı benim tezgâh altında şalgam aradığım gibi birileri beni evin içinde arasın ve tüm ev ahalisi kalksın istemeyiz, değil mi?" diyerek muzipçe gülümsedi. Annem ne diyeceğini bilemeyince, Hevybanû taramalı tüfek gibi devam etti: "Ben de öyle düşünmüştüm. Benimkiler bende... Herkese iyi geceler."

Hevybanû'nun elimden çekiştirmesi sonucu anaokulu bebelerinin el ele yemekhaneye gittiği gibi, bir zamanlar benim olduğu iddia edilen ama sığıntıdan farklı hissetmediğim odama ilerledik. Ben yapsaydım şayet, evdeki koltuğun bile dile gelip eyleme başlayacağını bildiğim bir hareket Hevybanû tarafından yapılınca kimseden çıt çıkmamıştı. Odaya girdikten sonra gerçek bir şaşkınlığa sahipken, "Senden nizami dersleri almam lazım sanırım," dedim. Hevybanû tatlı bir tebessümle yüzünü yüzüme döndüğünde, kucağındaki 7.65'i bir yastık gibi göğsüme kondurdu. Ardından usulca yanıma sokulup, yanağıma bir öpücük bıraktı. Yanımdan uzaklaşıp yatağın üzerine serili pikeyi kaldırırken, gözüme tek kişilik yatak takıldı. Benim için sorun değildi. Ben soğuk, taş, toprak, çamur hatta bir ağaç dalında da uyumam gerekirse uyuyabilirdim. Biliyordum ki, hazzetmesem de Hevybanû da rahatına düşkün, pamuk yataklar arayan bir kişilik değildi. Lakin Ardıl Erce namıdiğer 7.65, namına yakışır bir şekilde, kısa bir dipçik olup küçük bir yer kaplamamaktaydı. "Sevgilim..." Her ne kadar söyleyeceğim şeyi yüreğim istemese de, bencilliğimi kenara iteledim. Hevybanû'nun bakışları bana döndü ama bir yandan yatak açma işine de kaldığı yerden devam etti. "Ben başka yerde yatayım istersen, bebeğim... Sen de rahatsız olma."

Elindeki yastığı duvarla yatağın arasına sıkıştırırken "Sen yanımdayken mi?" diye mırıldandı. Gözleri bana döndüğünde 7.65'i sağ yanağımı emerken yakaladı. Yüzünde bir gülümseme belirirken, dili gülümsemesine melodiler kattı. "Ah benim bebeklerim!" dedi iç çekerek. "Nasıl ki benim olmadığım yerde siz uyuyamayacaksınız, sizin bulunduğunuz yerde de benim rahatsız olmam imkânsız." Elleri üzerindeki tişörtün etek uçlarına gitti ve bedeninden sıyırdı. Varla yok arası bir sutyenle kaldığında ağırca yutkunmak zorunda kaldım. O arada Hevybanû yastıklardan birini duvar boyuna sıkış-

tırdığı için diğerini de yatağın içerisinde ortaladı. "İkiniz de yastık niyetine beni kullanacağınıza göre," dedi ve muzipçe gözünü kırptı. "Ben yattım, hadi gelin!"

Hevybanû sırt üstü kendisini yatağa bırakınca, 7.65'i güzelce öpüp annesine uzattım. Kolları kanat çırpan bir kuş gibi Hevybanû'ya uzanırken, gözünden resmen uyku akıyordu. Benimse uyku yoktu ama en sıradan bir anda, yeni uykudan uyanmış bile olsak ya da her günü birlikte geçiriyor olsak da canımdan çok sevdiğim ikilinin kokusuna bulanıp, görüntülerini izleyebileceğim hiçbir fırsatı kaçıramazdım. Ve Hevybanû'nun fotoğrafımızı çekip, ilan ettiği gibi kalbimin attığını hissettiren manzaram yanımda olduğu müddetçe en derin zindanlarda olsam bile huzura bulanacağım aşikârdı.

7.65, annesinin sol göğsünü zimmeti altına aldığında, Hevybanû'nun gerdanının sağında ben vardım. 7.65'in bir vakum makinası gibi hareket eden dudakları, benim tez canlılığımı aksettiriyordu. Hissettiği kokudan ve dokudan bir saniye ayrılmaya tahammülü olmadığı belliydi, benim de olmadığı gibi. Gözleri uykuya çekildikçe dudaklarının arasında biriken sıvıyı ziyan etmeme gayretim bile, Hevybanû'nun hiçbir zerresini ziyan etmeme hastalığımla bire birdi.

7.65 rahatına düşkün bir evlat olduğu için memesini emerken kayabildiği kadar kaydı. Yanlaması sayesinde sol yanağı resmen Hevybanû'nun sağ kaburga kemiğinin üzerine yuva kurdu. Elim safi bir özlemle havalanıp, kısa ve sık, açık kumral bebeksi saçlarına konduğunda 7.65 uykusunun en huzurlu anlarından birindeydi. Sesim fısıltının bile fısıltısına geçerken, elim saçlarının üzerinde bir tüy yumuşaklığında dolaştı. "Uyuyamazsan..." dedim tereddütle ama Hevybanû bizleri göğsünde uyutmaya öyle bir alışmıştı ki, her yeri tutulsa dahi sesini çıkarmazdı. "Ya da sıkışırsan söyle, sevgilim, olur mu?"

Boğazından hoşnut bir kıkırtı yükselirken, dudakları saçlarımın arasına kondu. Mümkünmüş gibi ben de sol yanağımı gerdanına daha çok bastırıp, kokusunu içime çekebildiğim kadar çektim. "Belli bir zaman sonra yer değiştirmeniz gerekecek," dedi, benim gibi fısıltıdan bile daha kısık bir seste. "Sabaha kadar sadece sol göğsümü

ememez. Yani emer de sağ göğsüm şişer." Yüzümü usulca yüzüne doğru kaldırdığımda, gözleri uyarırcasına muzip bir tavırla irileşti ve "Hayır, Alp Aslan!" dedi, dişlerini birbirine bastırarak. "Çocuğunun rızkında da gözün olmaz ya!"

Gülümsememi dizginlemek adına dudaklarımı birbirine bastırmadan önce "Demedim ki bir şey," dedim masumca. "Senin, için fesat."

"İnandım kocacığım, inandım," derken, sesinden inanmadığı belliydi ama aldığı keyif de saçlarımın arasında gezdirdiği elinden belliydi. Sol eli Ardıl Erce'nin bedeninin üzerinde huşu içerisinde nasıl dolaşıyorsa, sağ eli de saçlarımın arasında veyahut sırtımda aynı sevgiyle geziniyordu.

Rivayete göre bir insan, evladından çok, canlı cansız hiçbir şeyi sevemezdi. Rivayete göre, diyorum çünkü bu söylemi kendi ailem için ne kadar kuramazsam, Hevybanû'nun biyolojik ailesi için de kuramazdım. Amma velakin Hevybanû beni tanıdığında, ben onu kimsesiz diye yaftalarken bile ondan daha çok kimsesiz olduğumdan mütevellit beni öyle bir sarıp sevdi ki, beni evlatlarımızdan çok sevdiğini söyleyemesem bile, hiç şüphesiz evlatlarımızla eş değer sevdiğini söyleyebilirdim. Belki de ilk beni göğsünde büyüttüğünden olsa gerek, beni ne olursa olsun, ne yaparsam yapayım ne öteledi ne de soluyamadığımda korkulu rüyalarımın sebebi olan kokusunu benden bir gün esirgedi. Ben, evlat olmanın ne demek olduğunu veyahut nasıl hissettirdiğini bile Hevybanû ile öğrendim...

Hevybanû elleriyle sevgisini hücrelerimize nakşederken uykuya daldı. 7.65 zaten bebekliğine verdiğimden, fişi erkenden çekmiş bir minikti. Bense, uzunca bir müddettir bir arada olmamıza rağmen yeni yuvama kavuşmuşçasına soluklarının sesini dinledim. İşittiğim soluk seslerinin her birine binlerce şükür sıraladım. İmre'nin işitemediğim soluk seslerine kahırlandım. Sonra kahırlanmaya hakkım olmadığını hatırlayıp, yaratandan aflar diledim. Dilediğim aflar öyle dile gelen, yürek akıtan cinstendi ki, hissettiğim ılık nefeslerin sahiplerini doksanıma geldiğimde de yanımda görmek isterken, İmre'yi elli küsur sene bizi bekletmeye razı olduğum için insanlığımdan utandım...

Uyur uyanık, çokça şükür ve bolca utanma eşliğinde, zaman zaman 7.65 ile nöbet yeri değişen erler gibi yer değiştirerek geceyi yedim. Bayram namazı için ayaklandığımda 7.65 tekrar eski yerine geçmiş hâldeydi. Ben köy camisinden bayram namazını kılıp gelene kadar Hevybanû'yu uyandırmasın diye dualar ederek yanlarından ayrıldım.

Namazdan döndüğümde ve gün tamamen aydınlandığında, Hevybanû bir beş dakika daha fazla uyuyabilsin diye, pandalar gibi annesinin üzerinde yuvarlanan 7.65'i aldığım gibi odadan kaçmak zorunda kaldım. Hâliyle anılar da dört bir yandan kıstırdı. Gelmem dediğim yere getiren, kendi kurduğum ailemdi ve hayat gerçekten inanması güç bir serüvendi...

Yıllardır asla ama asla değişmeyen ev... Evim, diyemiyorum ama her bir odada sinerek oturmak zorunda bırakıldığım anların hepsi zihnimde cirit atıyor. Zoraki kapatılan ışıklar, hoş olmayan uyandırılışlar, yere döktüğünüz bir kırıntı için duvarlara çarpan kumandalar... Bahçedeki toprağın ise içerisine kendiliğinden kaynamış olan taşların hangisinin köşesi kırıktır, ezbere bilirim. Nerede düştüm, hangisinin kenarına ayağım takıldı da kaşım yarıldı... Sıyrılan dizime üflenmek, kaşıma bir öpücük kondurulmak yerine nerede ensemden bir kedi gibi yakalandım...

Evin içerisindeki anılar değinmek istemediğim kadar tahammülü zor olduğundan hızlı adımlarım kimseyle diyaloğa dahi girmeden bahçeye vardı. Bahçeye çıktığım gibi ise Kocabaş, kucağımda Ardıl Erce ile beni görünce durduğu yerde duramayan bir azmana dönüştü. 7.65 de her zamanki gibi hevesten debelenen fok balığı gibiydi. Benim minik demeye dilimin varamayacağı adımlarımla Kocabaş'ın yanına kadar sokulduk ama 7.65'i kucağımdan salamadım. Kucağımdaki bedeniyle, Kocabaş'ın ardında bulunduğu tel örgülerin önünde çömeldiğimde Kocabaş devasa patileriyle âdeta telleri parçalama niyetindeydi. Çıkardığı gürültü de, uyanmayanı uyandıracak hatta tüm köyü olay varmışçasına ayaklandıracak cinstendi.

7.65 kucağımdan atlama isteğiyle delirince "Şşş," diyerek, bezli kıçını sağ dizimin üstünde sabitledim. "Ben ikinizi de salarım, beyler..." Kocabaş dört patisinin üstüne indi. Ardından gür bir havlama

sesiyle tekrar bedenini iki patisi üzerinde devleştirdi. Kocabaş'ın havlamasıyla 7.65'in gözleri kırpışınca "Erkek!" dedim alayla. "Yiğitliğine bok sürdürmemeye çalışsan kaç yazar acaba?" Sol elimle tombul yanaklarını sıkıştırdım ve dudaklarının öne doğru çıkmasına neden oldum. "Bu alayda kıstırdığın ite benzemez be oğlum! Bir kerede yutarsa yumurta kafanı..." Aklıma gelen, iç çekmeme neden oldu. "Annen vallahi beni çarmıha gerer!"

Sözde evim ve ailem olan insanların etrafındayken, bedenim sürekli geçmişten kalma bir tedirginlik yaşıyordu. Çocukluk travması deyip siklemediğim bir şey olsa dahi kaskatı kesilen omuzlarımı hissetmemek ne yazık ki mümkün değildi. Ardımda bir insanın rüzgârını hissettiğimde, çömelmiş olan ayaklarıma komut gönderdim. Otuzunu aşmış, iki çocuk babası bir adamdım. Hevybanû'nun hatır gönlüyle, baba kapısını aralayan bir varlıktım. Bu saatten sonra değil şamar, en ufak bir imayı bile tolere edemeyeceğimi biliyordum ama kötülüğe her zaman hazır ve nazır olan zihnim, iyiliğe hep amansız yakalanıyordu.

Enseme ılık bir öpücük kondu. Yıllarca enseye şaplak yiyorsanız, yeri geldiğinde kısacık kestirmek zorunda kaldığınız saçlarınız bile sizin için hep bir tehlikeye davet olabiliyordu. Herhangi bir güç gösterisine her zaman hazırdım ama bir öpücükle pelteye dönen vücuduma hâlâ nasıl hükmedeceğimi bilemeyen bir acemiydim.

Hevybanû'nun "Cık," deyişini işittiğimde, kolları çoktan boynumdan aşağı salınmış, elleri Ardıl Erce'ye varmıştı ve ben neye cıkladığını bile anlayamamıştım. "Yani tamam, çarmıha gererim ama o manada değil ya..." Başım hafifçe geriye yattığında gülen çehresi göz hizama girdi. Gözleri gözlerimle buluştuğunda, yeryüzündeki tüm güzellikleri ruhunda toplayıp bedeninin içerisine hapsettiğini haykırır gibiydi. "Yani ne bileyim..." Dudakları muzipçe büküldü, çattığım kaşlarımla mevzuyu yakalamaya çalıştım. "Bir yere sabitlenmiş olman belki yeni çocuk denemesinde ilgi çekici olabilir."

Zihnimdeki kelimeler birbirine girdi ve dilim benden bağımsız işledi. "Çocuk mu yapıyoruz?"

Ayaklanmak istedim ama elleri omzuma yerleşti. Şen kahkahası bahçenin içerisindeki kuş cıvıltılarına karışırken, dudakları kısa saçlarımın arasında şevkle gezindi. "Çok," dedi içini çekerek. "Çok, çok, çok." Her bir "çok" kelimesini, saçlarımın arasına işlediği öpücükleriyle taçlandırdı. "Çok seviyorum seni." Minik elleri her ne kadar omuzlarımı sıkıyor olsa da, nerede olduğumuzu unutacak kadar şuurumu kaybetmiştim. "Sakin ol, sevgilim. Arka odaya geç de bir çocuk deneyelim, demedim."

Arka oda betimlemesiyle bir an nerede olduğumuzu ayıktım ve bezgin bir nefes verdim. O arada gözlerim kucağımdaki Ardıl Erce'ye kaydı. Kocabaş karşısında deliriyor olmasına rağmen Kocabaş'a ilgisi kesilmiş ve yine tamamen Hevybanû'ya kilitlenmişti. "Ben de böyle oluyorum," dediğimde, Hevybanû'nun boğazından anlamsız bir mırıltı döküldü. Ne ima ettiğimi anlamadığını anlayabildiğim için devam ettim. "Kafamın kopması pahasına gözlerimi senden alamıyorum..."

Şaşkınca bir "Ha," dedi ama Ardıl Erce'nin, annesini takip eden göz bebeklerinden ne dediğimi anlamaya çalışırken, bir bana bir de 7.65'e baktığını gördüm. Ardından eğilip, bir kez daha başımın tepesine bir öpücük kondurduğunda Ardıl Erce'nin alt dudağı hafif bir salınır gibi oldu. Beni kabullenmişti kabullenmesine ama tekrar siktir olup gidersem yine unutur muydu, kestiremiyordum ve sırf bu kestiremediklerimden ötürü, Allah affetsin ki Veysel'in uzayan, bir türlü bitmek bilmeyen tedavisine şükrediyordum. Tedavisine, diyerek kestirip atmam ise tamamen Hevybanû'nun yanında olumsuz hiçbir şeyi dillendirmediğimdendi. Yoksa, Veysel'in akıbeti çoktan kestirilip atılmayı beklenir bir vaziyetteydi.

7.65 ise en az tohumunun sahibi olan babası kadar bencil bir insancık olduğundan, Hevybanû yanımızdayken benden pek hazzetmiyordu, farkındaydım ama ben kendisinden katbekat üstün bir bencilliğe sahip olduğumdan ve şu anda pek hoşaftan anlamayacak boyutta olduğundan müdahaleleri iki cızırtıyla kalıyordu. Büyüyünce iki düşman askerine dönüşmememiz tek temennimdi. Umarım doğsun diye adaklar adadığım, gözündeki kirpiğini sakındığım biricik oğlum en az benim kadar paylaşımcı olabilirdi de, ileride mal kavgası yapar gibi Hevybanû'nun kavgasını yapmazdık.

Hevybanû'nun minik elleri tekrar omuzlarıma vardığında gerginliğimi hissetmiş olmalı ki, omuzlarımı kendince ovma gayretine girişti. "Benim gecemi şenlendiren, günümü aydınlatanlarım..." Bir es verdiğinde dudakları gene başımın tepesine kondu. Hevybanû bana temas ettikçe 7.65'in rengi soldu, benimse keyiften dörtköşe olmuş bir tebessümle yüzüm aydınlandı. "Güzelce kahvaltımızı yapıp, bayramlaşıp sonra da çıkalım mı?" Söylediğini hiç beklemediğim için başım şaşkınlıkla geriye doğru düştü. Hevybanû başımı bedenine doğru eğmişken, hızlıca eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. "Bayılıyorsun sana, benim namusum olduğunu hatırlatmama!"

Hevybanû neşeyle kıkırdarken, atar gider yapmak istercesine "Hatun!" dedim ama sesim öyle bir nazlı çıktı ki, kıkırtıları kahkahaya evrildi.

Ben sıkıntılı bir nefes verirken, Hevybanû kahkahalarının arasında "Biliyorum!" dedi. Kahkahaları nasıl ki yüksek ve merak uyandırıcı cinstense, sesi kimse ne dediğini duymasın diye bir o kadar kısıktı. "Bana çok âşıksınız!" Hafifçe eğilip, 7.65'in burnunu sıkıştırdı. "Ben de size çok âşığım..." Ardından 7.65'in burnunu sıkıştırmak için eğdiği bedenini iyice eğip sol kulak dibime sokuldu. "Sırtımda bıçak misali bir sürü göz hissediyorum, sevgilim," diyerek sol yanağıma bir öpücük bıraktı. Aynı zamanda omuzlarımda duran elleriyle omuzlarımı sıkıştırdı. "Tek başına oynaşmanın bir anlamı da olmuyor..." Bedenini usulca dikleştirirken, benim duyabileceğim tınıda konuşmasını sürdürdü. "Hayırlısıyla eve varınca, karşılıklı kozlarımızı paylaşalım."

Arsız olduğum yedi düvel tarafından alelade söylendiği için 7.65'ten daha çocukça bir tavırla omuzlarımı silktim ve "Bana ne! Çocuk, dedin!" dedim.

Hevybanû söylediğimin gerçekliğine inanmamış olmalı ki, bedenini hızla eğip yüzüme baktı. Yüzümde geri basmaz bir ifade görünce, beni gözleriyle bir tur kınadı. Olumsuz mırıltılar eşliğinde, yüzünü Kocabaş'ın salık yanakları gibi sallarken "Çocuklara yeni cici anne düşlüyorsan yapabiliriz tabii!" dedi, dudak bükerek. Ardından yaşam enerjisiyle harmanlanan gözleri Ardıl Erce'yi buldu. "Ne diyor oğlum, senin bu baban?" derken, kolları hasretten yan-

mışçasına Ardıl Erce'ye uzandı ve uzanan kolları jet hızıyla karşılık buldu. 7.65 bence gereksiz aşk mırıltılarında kendi çapında anlamsızca şakırken, Hevybanû 7.65'in yanaklarını sündürürcesine öptü. "Hasetliğinden, pabucunu nasıl kaydıracağını bilemez oldu!" Bir seğirmesiyle dünyayı yakacağım kahveleri bana döndüğünde, gözlerinden fışkıran bir mutluluk mevcuttu. "İkinizin," dedi ama ardından durup, tüm sesini kısarak, sadece dudaklarını oynatmak suretiyle devam etti. "Meme kavgası bana yetiyor!" Sesi normal bir desibele geçti. "Kendi hakkından feragat etmeye hazır olduğunda, bir daha aç bu konuyu."

Kesilen benim payım olduğu için yüzüm buruşurken, çömeldiğim yerden istifimi bozmadan 7.65'in, boğumlarını ezberlediğim bacaklarını sıkıştırdım. "Bunun arpası fazla geliyor bence," dememle, kaşları *"Yok artık!"* dercesine havalandı. "Keselim gitsin."

Hevybanû tam dudaklarını aralamıştı ki, Bilge "Hadi sofraya artık!" diye seslenince, ikimizin de başımız bahçeye kurulan kahvaltı sofrasına döndü.

Çömeldiğim yerden "Hadi," diyerek ayaklandım ama Hevybanû "Git sen. Geliyoruz biz de," diyerek, olduğu yerde duraksamaya devam etti.

Taş çatlasın on adım atmışımdır ama on adımımın her birinde ardımı dönüp, bıraktığım yerdeler mi diye kontrol ettim. Ve bu, kabul etmek istemesem de benim için âcizliğin nişanesiydi...

Kahvaltı masasına oturduğumda, Hevybanû kucağındaki Ardıl Erce ile birlikte tellerin üzerinden veyahut aralıkların arasından Kocabaş'ı sevmekle meşguldü. Sesleri aynı bahçe içerisinde olduğumuzdan bize kolay ulaşıyordu. Hevybanû, 7.65'e hitaben "Ham yapar seni, bu koca bebek!" derken ne kadar gülüyorsa, Ardıl Erce de Hevybanû'nun gülmesiyle daha çok gülüyor hatta cavkırıyordu. Annem ile Bilge muhtemelen son eksiklikleri getirmek adına mutfaktaydılar ve benim tam solumda kalan babam, inanılmayacak şekilde mutlu ve hayranlık dolu gözlerle benim canlarımı izlemekteydi.

"Ne garip," dedim, Hevybanû ile 7.65'in üzerinden gözlerimi çekmeden. "Bir kere böyle bakmadığın evladının canlarına böyle bakman..." Bakışlarım usulca babama döndüğünde, beyaza çalan

kaşlarının çoktan çatıldığını gördüm. Yüzümde silik bir tebessüm oluştu. Tam da şu an, sigara içebilmeyi ne çok dilerdim... Ama işte, canınızdan çok sevdiğiniz canlar için bir alışkanlığı bırakmak lafı bile yapılmayacak bir fedakârlıktı. "Benden esirgediğini..." O arada önden Bilge, ardından da elinde çaydanlıkla annem gelmiş bulundu yanımıza. "Hatta Hevybanû'dan da esirgediğinizi bir araya getirip Ardıl Erce'ye mi vereceksiniz?" Bilge elindeki çatal topluluğuyla sandalyesine otururken, yüzünde şaşkın ama daha çok sorgular bir ifade vardı. Göz göze gelince dayanamadım ve kaşlarımı havalandırarak "Sen hariç," dedim. "Ama o büyük abin, sorduğum bu soruya dâhil."

Annem, "Hayırdır?" dedi çayları doldururken. "Gece rahat uyuyamadın da çatmaya yer mi arıyorsun?"

Babam konuya en başından vâkıf olduğundan olsa gerek, "Zorla getiriyorsa," dedi, başıyla Hevybanû'nun bulunduğu tarafı işaret ederek. "Gelme oğlum." Yüzünde içten bir tebessüm oluşunca kaşlarım çatıldı. "Biz sana, el kadar bebeyken bile zorla hiçbir şey yaptıramadık amma..." Sesli bir soluk verdi ve verdiği soluğu oldukça hoşnutsuzdu. "Kızım bu konuda bir dünya markası..."

"Kızın," dedim ve başım kinaye ile aşağı yukarı sallandı. "Kızınız..." Gözlerim annemi bulduğunda, annem çoktan diken üstü bir forma geçmişti. "Kapısından içeri sokmayacağına emin olunca, kızınız bellemek zorunda kaldığınız gelininiz..." Sağ elim muzipçe yana doğru açıldı. "Eh, bu saatten sonra beni de oğlunuz bellemek zorunda kaldınız ama ne yapalım?"

Annemin dudaklarından sessiz bir "Fesüphanallah," sıyrıldı. Ardından ise "Oğlum," serzenişi. "Bayram sabahı, eski defterleri camide hatim edip mi geldin?"

Çay bardağımı önüme çekerken, gözlerim usulca tekrar Hevybanû ile Ardıl Erce'ye kaydı. "Yok," dedim, kuru bir tonda. "Sadece..." Gözlerim Hevybanû ve Ardıl Erce'nin üzerinden ayrılmadığı için Bilge bile ardını dönüp, ne var diye bakmak zorunda kaldı. "Buradan çıkıp kızımın yanına varacağım ya ana..." Gözlerimi usulca annemin sulanmaya hazır ve nazır gözlerine çevirdim. "Bir dakika bile sıcak nefesine nail olamadığım evladımın hayalî eli boğazım-

da duruyor... Sonra varlığına nail olamamama sebebiyet verenlere, nasıl bayrak verdiğini hatırlıyorum. Sonra," dedim ve iç çekerek bakışlarımı tekrar Hevybanû'ya çevirdim. "Merhametiyle beni ezip, senin elini öpen karımın yüzüne bakarken utanayım mı yoksa gururlanayım mı, ona şaşırıyorum..."

Hevybanû ile anlık göz göze geldiğimizde, masanın üzerinde esen rüzgârlardan haberi olmadığı için içtenlikle gülümsedi. Hadi, dercesine başımı savurmamla, "Ellerimizi yıkayıp geliyoruz hemen!" diye keyiflice seslendi.

Gözlerim Hevybanû'yu evin içerisine girene kadar takip ederken, "Kendi yalnızlığıyla beni yalnızlaştırmasın istediğini biliyorum. Ha, bir de evlat ve ana acısı ne demek, bildiğinden olsa gerek," diye durgunca mırıldandım. "Hâlâ nefes alan bizlere kıyak geçtiğini biliyorum." Başımı usulca iki yana sallayıp, aile üyelerimin üzerlerinde gözlerimi gezdirdim. Bıkkın bir nefes verirken, çatalıma batırdığım bir parça peyniri tabağıma koydum. "Hevybanû'yu çok seviyorsanız, ki benimle ilişki durumunuz ortada... Neden ben yokken hiç Mardin'e gitmiyorsunuz?" Kaşlarım sorgularcasına çatıldı. "Neden siz, çok sevdiğinizi iddia ettiğiniz kızınızın ben yokken yalnızlaşmasına izin veriyorsunuz?" Elimdeki çatalımla Bilge'yi işaret ettim. "Seni katmıyorum, yanlış anlama. İşin var gücün var. Ama sizin," diyerek annemle babama döndüm. "Tamam, kendinize ait bir hayatınız var ama burada bakımınıza muhtaç bir dam ineğiniz ya da tavuğunuz yok. Gidip aylarca kalın da demiyorum." Suratım aylarca kalabilmelerinin ihtimaliyle buruştu. Kaş yapayım derken, her zamanki gibi göz çıkarmazdım inşallah. "Ama ben yokken, ayda bir hafta gidip görseniz, birazcık nefes alabilmesine imkân tanısanız, 7.65'in fotoğrafını istemek yerine bir ihtiyacının olup olmadığını sorsanız..." İki elimi hafifçe iki yana açtım. "Ha, beklentim olduğu için söylemiyorum. Biz iki çöpsüz üzümdük. Ama siz, öyle bir 'kızım' ve 'torunum' diye şakıyorsunuz ki ben de hâliyle, bu sevginizin neden sadece dilinizde kaldığını soruyorum..." Umursamazca omuz silktim. "Yoksa bana ne!"

Bilge, kesilmiş köy ekmeklerini dağıtırken "Jülide işe mi başlayacak?" diye sordu. "Yoksa sen kimseye *'Ben yokken gelin,'* demezsin."

Bilge'nin kıkırdamaya çalışması, kendisine bakmamla başlamadan bitti ama "Bilmiyorum," dedim, tüm dürüstlüğümle. "İşe döner mi dönmez mi? Böyle bir planı var mı? Bir fikrim yok açıkçası." Alt dudağım kendiliğinden büküldü. "Ben bir gidip gelmeden önce *'Bizim çocuğumuza bizden başka bakacak insan yok. Benim annem mi var sanki?'* demişti. Bana kalırsa çalışmasın ama bu, benim karar verebileceğim bir durum değil ne yazık ki..."

"Sana kalırsa zaten," dedi babam imayla. "Hapis hayatı yaşatırsın çocuklara."

Dudaklarımın arasından silik ama sinir dolu olduğu belli bir gülüş sıyrıldı. "Haklısın, ikisini de gözümden sakınıyorum," diyerek derin bir nefes aldım. "Çünkü beni yaşarken öldürmenin, ikisinin nefesine göz dikmekten geçtiğini yedi düvel biliyor ama hayır, Sait Bey..." Gülümsemem irrite eden bir hâl aldı. "Çocuğumu annesi büyütsün istememin nedeni benim arızalığımdan değil. Bir çocuğun atma köpek gibi büyümesinin sonuçlarını Hevybanû'ya ve bana bakarak görebilirsiniz. Ben isterim ki, bana otuzumdan sonra insanlık neymiş öğretip beni adam eden karım, fişek gibi bir delikanlı yetiştirsin. Kendi büyüttüğü canıyla, eksikliğini hissettiği tüm anlara doysun, tüm sıcaklıkları keşfetsin. Niyetim sizin beklediğiniz gibi kötü olmasa da, 'Ben yılın yarısı yokum, sen de hayattan soyutlan,' diyemem. Kalabalık bir aile olalım istiyorum..." Hayalim yüreğimden bir ateş başlatıp, yüzümdeki irrite edici gülümsemeyi bile sıcacık yaptı. "Ama iki kez ölümleriyle burun buruna geldim. İkisinde de kucağımda kaldılar. Birazdan defolup gideceğim ve kurtaramadığım, ellerimizde kanı olan kızımla soğuk bir mezar taşına bakarak bayramlaşacağım. Bir üçüncüsünü ben bile kaldıramayacağım için yeri geliyor, Hevybanû'ya hayallerimi dillendirmekten korkuyorum." Bedenimi tamamen sola çevirip babama döndüm. "Babası kadar üzdün mü, diye sormuştun," diyerek kaşlarımı havalandırdım. "Üzmemek, üzülmemesini sağlamak için uğraşıyorum. Annesine yeminim var, üzersem apoletimi sökeceğim. Ama bir kere be..." Sa-

lındırdığım yüzümle birlikte başımı iki yana bıkkınca silktim. "Bir kere de, milletin, önünde düğme iliklediği, gururla bahsettiği oğlundan sen de gururla bahset!"

Babam tam bir derin nefes eşliğinde dudaklarını aralamıştı ki, Hevybanû "Bayram şekeriniz geldi!" diye coşkuyla bağırınca, herkes konuşulandan uzaklaşıp kendisine döndü. 7.65, ay prensesinin oğlu olduğundan olsa gerek, aslan parçası gibi değil de ay parçası gibi parlıyordu. Daha doğrusu Hevybanû hepimizi öyle açık renk giydirmişti ki hepimiz bir ayın parçasıydık. Ardıl Erce'nin ön dişleriyle yüzünden eksik etmediği masum tebessümü, ağzının içerisine sokuşturduğu aslancık ile birlikte epeyce genişlemişti. Hevybanû yanımıza doğru adımlarken, neşeli konuşmasını da sürdürmeyi ihmal etmedi. "Hemen yiyebilirsiniz, demek isterdim lakin biz çok açız. Önce karnımızı doyuralım, tatlı niyetine kendisini hüpletebilirsiniz. Böylelikle tüm baklavalar da bana kalmış olur."

Hevybanû'nun bitmek bilmeyen baklava sevdası bana minik bir kahkaha attırırken "Ver hayatım sen oğlanı," diyerek ellerimi öne doğru uzattım. Hevybanû önceleri de yemeği seven ve beni bu konuda oldukça mutlu eden bir insandı lakin 7.65 kendisini vidanjör gibi sömürdüğünden, biraz fazla aç kalsa şeker, tansiyon ne varsa düşüyordu. "Otur da yemeğini ye güzelce. Sonra da çıkalım."

Hevybanû önümdeki tabağa bir bakış attı. Ardından Ardıl Erce'yi bana veresi varsa da vazgeçti. "Başlamışsın, sen et kahvaltını," diyerek, 7.65'i kendi kucağına oturttu. "Biz o arada tırtıklanırız."

Sesli bir nefes eşliğinde arsız bir kedi olduğumu kanıtlarcasına "Gel babacığım sen," diyerek tekrar ellerimi Ardıl Erce'ye doğru uzattım. "Yeter kemirdiğin, anneni ve aslanı." Ardıl Erce, her yaptığında içimde aynı anda binlerce zafer marşı çalmasına neden olacak şekilde ellerini bana doğru uzattı. Hoş, ellerim kıymetlisi olan annesine uzanmadığı müddetçe onun için sorun yoktu ve açıkçası biraz da, babası gibi ilgi arsızı olduğundan sadece kendisiyle ilgilenilsin seviyordu. Kucakladığım bedenini normalde sol bacağımın üstünde sabitlemem gerekirdi. Lakin ben, benliğini Hevybanû ile aramdan uzaklaştırmaya gönlüm razı olmadığı için sağ dizime oturttum. 7.65 de, bir kerede ikimize birden sahip olabildiğinden daha mutlu oldu.

Hâl böyle olunca, Hevybanû bir 7.65'i, bir kendisini, bir de hızını alamayıp beni besledi. Ben sol elini de kullanabilen bir insandım, benim için sıkıntı değildi ama nasıl ki Hevybanû ve Ardıl Erce'nin herhangi bir şeyden eksik kalmasını benim gönlüm almıyorsa, Hevybanû için de aynısı geçerliydi. İkimiz için de tam olması gereken Ardıl Erce sabit ve değiştirilemez bir varlıkken, tam etmeye çalıştığımız da bir atan kalplerimizdi.

Çok dikkat etmedim ama bir ara gözlerim kendi eksenimden çıktı ve aile üyelerime değdi. Dakikalar önce laf sokuşturduğum babamın, gözleri gülerek bizim sirk gösterimizi izlediğini gördüm. El kadar bir bebek, etrafına toplanan her yaştan insanı kendisine kukla edebiliyordu. Ne gariptir ki, 7.65'in beni etrafında pervane edip parmağında oynatmasından ne kadar zevk alıyorsam, Hevybanû etrafında pervane olmama izin verdikçe de o kadar zevk alıyordum. Dışarıdan bakıldığında, hastalıklı bir sevgi sahibi gibi gözüktüğüme emindim. Hoş, benim hastalıklı bir insan olduğumu düşünen bir aileye de sahiptim. Ama... Ömrümü adadığım iki insan için yiyeceğim tüm sıfatlara boynum daha ilk günden kıldan inceydi...

Ardıl Erce doyduğunu, çevirdiği başıyla belli ederken, Hevybanû da çatalını tabağının kenarına bırakarak belli edince suyum kaynamaya başladı. Durup dururken, ateş almaya gelmişim gibi "Hadi!" dediğim için herkes bir an attan düşmüşe döndü. Gözlerim Hevybanû'nun ömürlük kahvelerine otağı kurdu. "Hadi güzelim, toparlanın da geçe kalmadan çıkalım."

Dudakları şaşkınlıkla aralanırken, bir şey söylesin mi söylemesin mi bilemedi. Hevybanû'ya kalsa tüm bayramı ördek kovalayarak geçirebilirdi. Kalabalığı ve sıradan hayatı sevdiğini de biliyordum ama benim sürekli ateş alacak bir fitil gibi gezmem ikimizi de tedirgin ettiği için, bazı anların damağımızda kalması daha uygundu. O arada annem kendince serzenişte bulundu ve "Sanki işe gideceksiniz," dedi. Ben kendisine bakmaya devam ederken, Hevybanû gözlerini benden koparıp anneme döndüğünde ağırca yutkunmak zorunda kaldı. "Bugün daha bayramın ilk günü. Yarın gitseniz olmaz mı?"

Hevybanû'nun hayranı olduğum özelliklerinden biri, boyunsuz baş gibi hareket etmemesiydi. Tabii bu özelliğe sahip tek insan biricik karımdı!

Bilge, "Veysel'in akıbeti kötüymüş, anne," deyince dan diye, Hevybanû'nun gözleri şokla bana döndü. "Begüm, çıkacak sonuçtan dolayı zil takıyor olsa da abimler için hoş değil sonuçta."

Hevybanû'nun kaşları bir aşağı bir yukarı oynadı. "Evlendiklerini bana söylemeyi unuttuğun gibi bunu da unutmuş olabilir misin, sevgilim?" Gözleri sinirle kısılırken, derin bir nefes aldı. "Tedavisi sürüyordu hani? Hani üzülecek bir şey yoktu?"

"Tedavisi zaten devam ediyor," diyerek, Bilge'ye ters bir bakış attım. Bir yandan da, dünyadaki varlığından daha eski duran bir kot pantolonla oturan Ardıl Erce'yi dizimi sallayarak zıplatmaya başladım. "Kesin bir şey yok. Hoş, olsa da tatildeyken söyleyecek, seni üzecek değildim. Ha... Begüm'ün çığırtkanlığı benim için yeterli, diyorsan ona inan."

Hevybanû hiddetle sol elinin tersini sağ koluma çarptı. Üzerimdeki kısa kollu tişört sayesinde tenimden tiz bir ses yükseldi. Ardıl Erce'nin bakışları kendisine dönünce, yapay bir gülümsemeyle "Cici, cici," söylemleriyle kolumu okşamayı ihtimal etmedi. Ardıl Erce başını normal forma geçirince, Hevybanû gözlerime bakan gözlerini irileştirdi. "Aratmıyorsun ki, Alp Aslan," dedi, dişlerini birbirine bastırarak. Ardından elini bir tur havada savurup ayaklandı. "Kalk! Kalk da gidelim. Mahalle ne kadar zamandır yanıyormuş da biz o arada üç numara saçlarımıza perma yaptırıyormuşuz, öğrenelim!"

"Ben ondan gitmiyorum ki," dememle, sandalyesini geri iterken duraksadı. "Anneme, kıza, babama uğrayacağız." Başımı umarsızca iki yana salladım. "Zifir bekliyor. Melih *'Çocuğu kaçırdınız!'* diye diye kendisinin çocuğunu çalmışız gibi kuduruyor." Üstümdeki tişörtün yakasını çekiştirdim. "Vallahi bezdim! Telefonumu kapatamıyorum diye döne döne herkes beni taciz ediyor!" Gözlerimi bebek gibi irileştirdim. "Kemal babadan bahsetmiyorum bile! Vay efendim, seni arayamıyormuş ama bana da bayılmıyormuş!" Sesimin desibeli değişebildiği kadar değişmişti. "Adam şafak alır gibi

her gün arıyor, bir de fırça kayıyor kendisini seninle yüzleşmek zorunda bıraktığım için!"

Hevybanû tam hiddetlenecekken, kendisine süt dökmüş kedi misali bakan iki çift mavi gözü fark etti. Sıvazladığı yüzünden aşağı doğru salınan elleri dudaklarının üzerinde duraksadı. Ardından öyle bir "Tamam," dedi ki, sesindeki tını en büyük aşkından evlilik teklifi alan kadının sesinde bile bulunamazdı. "Zaten ev, biz yokken yürümüştür. Hadi evimize gidelim." Elleri otomatikman Ardıl Erce'ye uzandı. Ben 7.65'i alıp içeri geçecek zannederken, Hevybanû, 7.65'i kahvaltı sofrasının üzerinden anneme doğru uçurdu. "Minik beyefendi, siz, babaanne ve dedeyle güzelce vakit geçirin." Anneme uzattığı 7.65'in gıdısından bir öpücük çalmayı ihmal etmedi. "Hatta kendilerine Mardin yolunu tarif et ki, kokunu özleyip gelsinler." Annemle göz göze gelince, *"Gördün mü?"* dercesine başımı savurdum. "Biz de babayla bir mıntıka toplayalım."

İki elimle dizlerime vurarak ayaklanırken, usulca söylendim. "Gördüğünüz üzere benim askerlik hiç bitmiyor." Ayaklandığım gibi ellerim Hevybanû'nun omuzlarına tutundu ve bedenini hafifçe ilerlettim. "Emirleriniz baş tacıdır, hanımefendi. Marş marş!"

Bir gece konakladığımız bir yerde yalnız olsak, çöpsüz üzüm gibi bir dağınıklığımızın olacağı aşikârdı. Lakin Ardıl Erce ile bir gece bile konaklamak, konakladığımız yerden ayrılacağımız zaman panayır yeri toparlamak gibiydi. Tam odadan çıkacaktık ki aklıma birden Bebi geldi. Dolabın kapağını araladığım gibi olduğu yerde bir başına durduğunu görünce gülümsedim. Sağ elimle Bebi'nin tutamaçlarının temeli olan gövdesinden kavradığımda "Bunu alabilir miyiz?" diye sordum.

Sorduğum sorunun muhatabı Hevybanû'ydu. Eğer ki isterse pekâlâ, bana danışma gereksiniminde bile bulunmadan 7.65'e son model bir yürüteç alabilirdi. Hatta Bebi ile yürümesinin yanı sıra başka şeyleri de benim sayemde deneyimleyebileceğini bildiğinden, istememesi olağandı ama Hevybanû enseme bir öpücük kondurup tüm tüylerimin dikleşmesine neden olurken, "Niçin soruyorsun, hayatım?" dedi.

"Belki istemezsin?" diyerek, tereddütle bedenimi yüz yüze kalacağımız şekilde çevirdim. Sağ elimle gövdesinden kavradığım Bebi'yi hafifçe havalandırdım. "Sonuçta sadece yürümeye yaramıyor, demiştim."

Bana kalırsa Hevybanû, Ardıl Erce'nin pamuk gibi bir birey olmasını istiyordu. Alt dudağını dişlerken, gülümseyen ifadesini bozmadan birkaç saniye düşündü. Sağ eli yıllar sonra yeniden karşılaşmışız gibi hasretle yanağıma yerleşti. Dudaklarının arasından ezbere bildiği kokumu derince içine çekerken, başı da usulca sağa doğru eğildi. "Bana benzemesin," deyişiyle, kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Enseme çok vurdular." Ense fobisi olan bendim ama benimki somutluk içeren cinstendi. Soyutlukla kamçılanan fobiler daha ağırdı; Hevybanû sayesinde bilirdim. "Ağzımdan o kadar çok lokmam düştü ki, sürekli aç ve muhtaç kaldım." Başı mahzunca iki yana salındı. "Kaç yaşına geldim ama değişen bir şey yok, görüyoruz ki..." Yüzünde buruk bir tebessüm belirirken, omuzları çocuk gibi silkindi. Yüzümden çekilen eliyle birlikte diğer elini de havalandırdı ve ellerini iki yana açtı. "Hayata karşı her alanda, hakkını savunma sanatını senden öğrenmesi lazım. Yani benim gibi, vur ensesine, al lokmasını bir salak olacağına..."

Sağ elim Bebi'de sabit kalırken, ensesine attığım sol elimle bedenini kendime doğru çektim. Dudaklarımız birbirine çarptığında, çok fazla konuşmamızı gerektiren bir durum yoktu. Hevybanû, kendisine ne yaşatılırsa yaşatılsın insanlığını koruyabilmiş bir insandı. Bunu herkesin salaklık olarak nitelendirip kullandığı da bir gerçekti. Hevybanû'nunsa merhameti o kadar büyüktü ki, herkes o merhamet çeşmesinin kesilmeyeceğine emindi.

Ben hariç...

Sinamekilikte çığır açmış olmama rağmen, nikbinliğiyle destanlaşan kadına meftunluktan öteye gidemeyecektim.

Merhamet çeşmesi bir gün bana kapansa bile, benim de kendisine iptila hâlim baki kalacaktı.

BÖLÜM XIII
SÖZÜNE SADIK, SEVDASINDAN HÜLYALI

"Tüm harplerden sağ çıkabilmek için bir aşk, nakış gibi işlenir."

ALP ASLAN ŞAHİN

Ankara'da Neşe Hanım'ın istirahat ettiği şehitliğe vardığımızda, Hevybanû ile gelip kendisinden izin aldığım gün zihnime düştü. Akabinde de Hevybanû'yu üzersem, apoletimi getirip toprağına gömeceğimin yemini...

Ben Eskişehir'e gitmekten ne kadar hazzetmiyorsam, Hevybanû da annesini ziyarete gelmekten bir o kadar nefret ediyordu... Çocukluk yaralarımızın baş mimarı olan insanları görmek, hissetmek hâliyle, bir şekilde çocuk kalmayı başaran yüreklerimize iyi gelmiyordu.

Beyaza çalan krem rengi takımın içerisindeki Ardıl Erce'yi Neşe Hanım'ın mezarının yanındaki taşların üzerinde ayakta tuttuğumda, ellerim ellerini hızlıca kavradı. Yüzümde içten bir tebessüm belirirken, "Size en hakikisinden kısa bir dipçik getirdim," dedim. Ardıl Erce tam anlamıyla iki ayağının üzerinde sabit bir şekilde durama-

dığı için kırdığı dizleri ile kanguru da zıplıyor gibiydi. "Kendisine kısa dipçik diyoruz ama büyüyünce, şimdiden göründüğü üzere bixi olacak gibi..." Tam sağımda ruh gibi ayakta dikilen Hevybanû'ya kaçamak bir bakış attığımda, gözlerinin yuvalarından fırlamak üzere olduğunu gördüm. Evet, Hevybanû'ya annesini ziyaret etmenin iyi gelmediğini biliyordum. Ama yine evet, Eskişehir'de olduğumuzda o nasıl ki tedirginliğimi hissedip yüreğime oynuyorsa, ben de ona aynısını yapmaya karar verdim. Muzip bakışlarımı yüzüne çevirip, kaşımı gözümü şekilden şekle sokarak Neşe Hanım'ın mezar taşını işaret ettim. "Sizce Şahin'i mi devralır yoksa Alka'yı mı?"

"La havle!" söylemiyle, başını savurup gözlerini gökyüzüne dikti.

"Sen ne diyorsun, hayatım?" diyerek, yanımdaki bedenini hafifçe dirseğimle dürttüm. "*'Ne Şahin ne Alka! Uzdu var la!'* falan mı? Sence hangisini devralır, hı?"

Hevybanû usulca boğazını temizledi. Ardından kollarını göğsünde bağlarken, şehitliğin içerisinde gözlerini gezdirdi. Biz gibi canlarını yurdumuzun nadide topraklarına emanet eden insanlar, sevdikleriyle bayramlaşmaya gelmişti. Çoğu gözden, hasretin gözyaşları silinirken, küçük çocukların amaçsızca beyaz bir taşa bakıyor olması, Ardıl Erce'nin ellerini tutan parmaklarımdan dahi utanmama neden oldu.

Yaşamayan bilemez, denirdi. İmre canımın üçte biriydi benim. Yaşadım, demek istiyorum. En çok ben yaşadım. Ardıl Erce'nin yerine ben bir yaşadıysam, annesi çaresi olmayan acıyı defalarca yaşadı. Ardıl Erce yaşamasın, benim soğuk taşımla sarınmasın. Çünkü o bile, soğuk bir taşla karındaş olarak hayata bir sıfır geriden başladığı için başka soğuk taşlarla bağı olmasın. Biz yaşadık, Rabb'im evladımıza yaşatmasın...

Hevybanû boğuk bir tonda "Asla!" deyince dişlerinin arasından, şehitliğin içerisinde kaybolmuş gözlerim gözlerini buldu. "Asla, demek istiyorum ama *'Asla asla deme, Jülide!'* diyen annemin sesi kulaklarıma doluyor hızlıca!" Yüzü huysuzca buruşurken göğsünde bağladığı kollarını çözdü. "Tıp olur, sanat dalları olur!" Ellerini usulca göğe doğru kaldırdı. "Allah'ım, duy şu kapı arkasında unut-

tuğun Jülide kulunun sesini! Her şey olur ama şöyle ince ruhlu bir şeyler olsa olmaz mı ha?"

Hevybanû'nun duasıyla aklıma gelen görüntü sayesinde dilimden keyifli bir ıslık salındı. Mezar kenarında zıplayan Ardıl Erce'nin sağ kulağına doğru eğilip "Duydun mu oğlum?" diyerek, yanağına bir öpücük kondurdum. "Annen F-16C Bloc-30TM jet savaş uçağını kullanarak hava akrobasisi yapmanı istiyormuş..." Kısılan gözlerim, Neşe Hanım'ın mezar taşına değdi. "Kabul," dedim içtenlikle. "Üzerindeki en fiyakalı hayal, anneninki... Gerçi anneanneninkini bire bir öğrenme ihtimalimiz yok ama ayı olan dayına, bana ve gestapo dedene kalırsa anca sürünürsün. En azından annenin hayalindeki gibi olursan, süzülürsün..."

"Hıhı, çok pilot severim ya ben!" Şaşkın bakışlarım Hevybanû'ya döndüğünde bir an ne dediğini anlayamadım. "Hatta biricik pilot dedesini en son şuralarda, çıktığı bir yerlere geri sokmakla tehdit eden bir babası vardı sanki..." Bakışları Neşe Hanım'ın mezarına döndüğünde, sağ eli boğazına sarıldı. "Ay yok," dedi başını iki yana savurarak, panikle. "Ay yok, anne! Dedesinin uçma yeteneğini alması senin cezan değil, benim belam olur!"

"Yalnız benim oğlumun dedesi alayda bizi bekliyor!" dedim, ortama çöken panik hava dalgasını dağıtmak adına. "Annemi gördük. Şimdi sıra babada..." Hevybanû gözlerini bana çevirdiğinde, ne saçmaladığımı ciddi ciddi sorgular hâldeydi. "Ne?" dedim omuz silkerek. "Bütün günü burada yiyecek değiliz herhâlde." Ciddiyetimi hiç bozmadan, gözlerimi Neşe Hanım'ın mezar taşına çevirdim. "Ziyaretin kısası makbuldür efendim," diyerek usulca tebessüm ettim. "Rabb'im hep bayramlarda gelmeyi nasip etsin..."

Hevybanû bir iki adım atıp, Neşe Hanım'ın mezarına yaklaştı. Sağ eli usulca, yağmur damlalarının izlerinin kaldığı mezar taşının üzerinde gezindi. "Damadın verdiği yemini hatırlayınca tutuştu," dedi ama sesi keyifli çıkamadı ne yazık ki. "Heybetinizden hiçbir şey kaybetmemişsiniz, Neşe Albay'ım..." Göz göze geldiğimizde ve gözlerinin dolduğunu gördüğümde, alt dudağı 7.65'miş gibi titredi. "Gölgenizi üzerimde tutmaktan vazgeçmediğiniz için teşekkür ederim." Bedenini tamamen mezar taşına çevirdi. "Buraya gelmek-

ten nefret ediyorum," diyerek hafifçe mezar taşına doğru eğildi ve dudaklarını mezar taşının üzerine yasladı. "Lütfen rüyalarda buluşalım, olur mu? Gel... Hem orada gülen gül yüzünü göster, hem de kızımın nasıl bir kız olduğu anlat..." Bedenini dikleştirip bize dönmeden önce elleri hızlıca yüzünde gezindi. Bize doğru döndüğünde ise otuz iki diş gülümsemekteydi. "Evet, duble yakışıklılarım... Bence Ankara'dan ayrılmadan önce büyük büyükbabamıza bir uğrayalım. Ondan sonra show must go on!"

Şehitliğe gelirken ne kadar yüzü asıksa, şehitlikten çıktığında bir o kadar yüzü gülüyordu, hatta Anıtkabir'e vardığımızda deyim yerindeyse resmen etekleri zil çalıyordu. Anıtkabir'e ilk geldiğimizde yazdığımız anı defterinin aynı yerde olması ne yazık ki mümkün değildi, biliyorduk ama bu, yeni anı defterine yeni bir imza bırakmamıza da engel değildi. Ardıl Erce'yi kucağımdan bırakmaya gönüllü olmadığım için bu sefer anı defterini Hevybanû işledi ve bize gelecek günlerden bir pencere açmayı ihmal etmedi.

"Bir gün, karşında çok kalabalık bir aile olarak ant içeceğiz, Ata'm. Daima, senin yolunda...

Jülide – Alp Aslan – Ardıl Erce ŞAHİN"

Ankara'dan ayrıldığımızda Hevybanû'nun söylediği gibi show most go on durumuna geçmiştik. Ardıl Erce'nin içi geçmediği her bir an, arabam ayaklı taverna gibiydi. Aslında bir kreş gibi, demem daha doğru olurdu ama *"Bir küçücük aslancık varmış! Kırlarda kokoşar oynarmış! Karısı onu çok, çok severmiş!"* diye şarkı söyleyerek, oturduğu yerden yanaklarımı mıncırıp, üşenmeyip arada öne doğru eğilerek öpen karımın bir küçük aslancığı çok sevdiğini iddia ettiği söylemlerini bir kreşe değil; bir tavernaya, pavyona daha çok yakıştırabilirdim.

Küçük aslancığı tek masum bulmayan ben olamazdım, değil mi?

Urfa'ya gelene kadar her şey ama her şey güllük gülistanlıktı. Urfa'ya geldiğimizde ise ister istemez üstümüze bir durgunluk çöktü. Hevybanû dağılırsa toplayamayacağını bildiğinden olsa gerek daha dirayetliydi. Ben ise asla yıkılmayacak olan bir dağ gibi...

İmre'nin kendisinden katbekat büyük olan, benim için açılan ama ona nasip olan mezarının başına vardığımızda Hevybanû şaş-

kınlıkla duraksadı. Çünkü mezarın üstü âdeta bir çiçek bahçesiydi. "Melih mi gelmiş?" derken, şaşkın bakışları beni buldu. "Melih bizden önce mi gelmiş?"

Başımı iki yana savurdum ve kucağımda duran Ardıl Erce'yi takdim edercesine havalandırıp "Babacığım bak, sana karındaşını getirdim," dedim. İmre'nin kapladığı yeri, onu ellerimle gömdüğüm için bildiğimden, Ardıl Erce'yi mezarın boş olan ayak ucu kısmına oturttum. "Karındaş, diyorum çünkü dayından muhakkak uzunca dinlemişsindir; karındaş, kardeşten üstünmüş!" Ardıl Erce toprağın üstünde tamamen kendi başına oturur pozisyonda durabildiğinde, geriye doğru devrilme ihtimaline karşılık tam ardında durdum. "Bir tanışıp kucaklaşın bakalım."

Ardıl Erce mezarın boş olan kısmında toprağı ve toprakta can bulan çiçekleri keşfe dalarken, Hevybanû usulca yanıma doğru sokuldu. Sağ elim kendiliğinden omzunu sardı ve bedenini çekiştirip, tam Ardıl Erce ile ikimizin arasına yerleştirdim. "Görüntü şimdi tam oldu ha?" derken, ciğerlerine doldurduğu derin nefesiyle birlikte sırtı, sert göğsümü ezdi.

"Bazı anları yaşamak ne kadar zorsa, anmak veyahut anlatmak da bir o kadar zordur." Dudaklarım sevgiyle saçlarının üzerine kondu. Ardından bedeninin üzerinden usulca öne doğru uzattığım kolumla, Ardıl Erce'nin güneş altında iyice sarıya çalan saçlarını okşadım. "Onlar kendi aralarında daha iyi anlaşırlar. Hem sen normal anlarda da kendi içinde İmre ile konuşmuyor musun zaten?" Sorumla, hayret dolu bakışları bana dönünce gülümsedim. "Hayatım," dedim içtenlikle. "Sen dualarında anneme bile yer veren insansın. Hatta arada iliğini verdiğin kızı bile düşündüğüne eminim." Gözlerini devirince, gülümsemem genişledi. "Ezbere bildiğim şeyleri bilmiyormuşum gibi yapman, sen de adım adım ilgi arsızı olma yönünde gittiğin için olabilir mi?"

Dirseğiyle hafifçe karın boşluğumu dürttü ve ağzının içerisinden "On çocuk büyütürüm ama seni büyütemem, Alp Aslan!" diye söylendi. Ardından benimle dalaşmak yerine elleri öne doğru açıldı. Gözlerinin içerisinde canımın suyu diyebileceğim yaşlarının birikişini, o yaşların kirpik diplerine kadar varışını gözlerimi çehresinden

çekmeden izledim. O yaşlar birikti ama asla sınırını aşıp, yanağından süzülmedi ve o süzülmeyen yaşların tek sebebinin ben olduğumun bilincindeydim. Çünkü Hevybanû İmre'nin mezarı başında oturup ağlarsa, beni bu anda ömürlük hapsedeceğini biliyordu ve ben bir kez daha merhametinin altında ezilirken, bana merhamet etmekten bir an dahi vazgeçmediği için şükürlere sarılıyordum.

Urfa'dan çıktıktan sonra Hevybanû'da Urfa çıkışı bir ritüel hâline gelen uyuma alışkanlığı tekrar gerçekleşti. Aslında yorulan ruhunu, kaybettiği direncini böyle geri kazandığını da biliyordum. Biliyordum bilmesine ama Hevybanû'nun sessizliği benim için cehennem azabı olurken, üstüne kendisine tek rota bildiği annesinin yolundan ayrılmayan Ardıl Erce'nin sessizliği eklenince kendimi tamamen kimsesiz hissediyordum. Allah'tan Antep ve Urfa arası çok kısa bir yolculuk içerdiği ve Hevybanû'nun bildiğim zaaflarını kullanmaktan hiç gocunmadığım için cehennemin azabında kimsesiz ve hiç hissedişlerim kısa sürüyordu. Bir kuru baklava seremonisi bayram klasiği olarak yaşanırken, benim için de bayramı tam bayrammış gibi hissettiren güzel bir an yaşandı.

Yıllar önce Cemre ile birlikte Hevybanû'yu salladığım parkta, 7.65'in parkı görüp çığlığı basması sonucu, 7.65 ile Hevybanû'yu sallama şerefine nail oldum. Hevybanû her ne kadar ayak diretse de, "Benim bebeğim olmaktan ne zaman vazgeçtin?" diye sormamla, yapmaya çalıştığı inadını unuttu. Ben kendisini sallayayım isterken, "Yok," diyen o değilmiş gibi salıncağa kurulduktan sonra neşeli kahkahalar eşliğinde, yanındaki salıncakta oturan 7.65'e elini uzattı durdu. Tarifi imkânsız acı ve mutluluğun bulunduğu birçok âna şahit oldu âciz bedenim. Ruhum birçok farklı hissiyatla sarındı. Lakin... 7.65 ile birlikte sallanan Hevybanû'yu izlerken hissettiğim; çözemediğim, çözülmesini yaşadığım müddetçe bir an bile dilemeyeceğim aramızdaki kördüğümün gerçekliğinin kanıtıydı.

Parktan çıkmış, vatanın her bir karış toprağına artık yurdum diyebilen Hevybanû; neşesiyle evreni yeniden kurabilecek bir güçteydi. Ben, Hevybanû'yu her durumda ve şartta seven, kendisine hayran olan bir insandım. Defalarca dillendirdiğim gibi 7.65'in nasıl ki uydusu annesiyse, benimki de Hevybanû'ydu ama sorsalardı, en çok

hangi hâlinde içindeki titreşen yerlerin hızına yetişemiyorsun diye; neşeli olduğu hâlleri, derdim. Bu, sıradan bir sevmek değildi çünkü. "Yola çıktım Mardin'e. Düştüm senin derdine!"[1] diye oturduğu yerden şakırken, haşarı bir çocuk gibi arkamdan dolanan kolları sayesinde yüzümün her bir zerresini mıncırması, her bir saç telimi aşkın varoluş sebebi olan dudaklarıyla şereflendirmesi yüreğimin atışlarının duraksamasına sebep oluyordu. Ha, yüreğim atmaya devam ediyorsa da, sevgisine daha fazla nail olabilmek içindi, biliyordum.

Mardin'e, Mardin türküleri eşliğinde girdiğimizde Ardıl Erce fazla süt tükettiğinden olsa gerek çoktan sızmıştı ve Hevybanû'nun yine tek soluğunu paylaşabileceği insanı ben kalmıştım. Benim bir elime ancak denk gelebilecek olan iki eli, sevgiyle yüzümde dolaşırken aradan uzattığı bedeniyle yanak yanağa gelmemize neden oldu. "Biz evlenmeden önce," dedi, heyecanlı bir tavırla. "Kınada şöyle bir şarkı çaldırabilirdin bence." Yanağını yasladığı sol yanağıma bir öpücük kondurunca, çalan şarkıya kulak kesildim. "Yani benim güzelliğime, senin şanına yakışırdı." Dudaklarının arasından bir kıkırtı kaçtı. Dinliyordum ama aslında Hevybanû ne söylerse sadece onu dinliyordum. "Annem bre Hasan'dan etkilendi mi bilmiyorum ama güzelliğime atıfta bulununca kesin takılırdı."

"Gümüş kemer belinde,
Kınası var elinde dalal dalal.
Boyu posu yerinde,
Mardin güzelidir dalal oy dalal."[2]

"Niye çaldırayım canım?" diyerek omuz silktim. "Hem ne çaldırdıysam kendi keyfime çaldırdım, kimseye dert olsun diye değil." Omuz silkmeme tezat, ilgi dilenen bir kedi gibi yanağımı yanağına usulca sürttüm. "Ayrıca sen Mardin güzeli değilsin ki..." Başımı hafifçe sağa çevirdiğimde gözlerim yolda kalsa da, niyetim yanağından bir öpücük çalabilmekti. Hevybanû'yla uzun yolculuk yapmayı seviyordum ama Hevybanû yanımda oturduğu müddetçe. Çünkü ben, Hevybanû'yu arka koltukta oturduğunda bile özlüyordum. Ki zaten onunda beni özlediği, sürekli öne kaynak yapmaya çalışmasın-

[1] Çeşitli sanatçıların seslendirdiği "Yola Çıktım Mardin'e" türküsüne atıf yapılıyor.

[2] Adı geçen türküye atıf yapılıyor.

dan belli oluyordu. İşim rast gidip, Hevybanû da bana bakınca yanağından çalmayı planladığım öpücük dudağına nasip oldu ve o dudaklardan kopmak zorlu bir harbe gidiyormuşum gibi hissetmeme neden oldu. Yola dönmek zorunda kalsam da, Hevybanû aşkını yanağıma bir nakış gibi dudaklarıyla işlerken "Sen benim güzelimsin," dedim, dakikalar önceki muhabbete geri dönerek. "Sadece benim..."

Hevybanû'nun kahkahası önce yükseldi, sonra arkada uyuyan Ardıl Erce'yi fark etmiş olmalı ki kahkahasını, boynumun sağ tarafına gömdüğü yüzüyle dizginledi. Ya da sadece beni yoldan çıkarmak istiyor da olabilirdi! Sonuçta Hevybanû yapacağını yapardı, sonra da *"Ben ne yaptım ki canım? Senin yoldan çıkasın varmış!"* der, üste çıkardı. Üste çıkmayı bedenimin üzerinde de gerçekleştirdiği için, aklıma *"Çıktığım yolda, senin ne işin var o zaman?"* diye sormak da gelmezdi. Evet, biricik karım da benim onun zaaflarını kullandığım kadar, benim zaaflarımı kullanmaktaydı.

Yüzünü gömdüğü boynumdan kaldırdığı gibi ön cama değince gözleri "Alp Aslan, nereye gidiyoruz?" dedi baskın bir fısıltıyla. Ardından meraklı bakışları çehreme döndü. "Babama uğrayacaktık hani? Alayın yolunu geçtin..." Burnunu usulca sağ yanağıma sürtünce, boğazımdan bir kıkırtı salındı. "Tamam, anlıyorum," dedi, dudaklarını yanağımın pütürlü yüzeyine yaslayarak. "Eve, Ardıl Erce uyurken varmak istiyorsun ama zaten araba durduğu gibi uyanacak. Sonra da, benim hayaller yine siyah poşete kaldı, diye ağlayacaksın ve ben de-"

Dibime kadar sokulmuş benliğinden bir kez daha faydalanıp, dudaklarından bir öpücük daha çaldım. "Bizim için eve gitmiyoruz, bebeğim," dediğimde, kaşları *"Sen onu benim külahıma anlat,"* dercesine havalandı ama doğru söylediğim için kıvırmadan devam ettim. "Babam yerinde değilmiş." Kaşlarım iddialı bir tavırla havalandı ve "E senin bilmemen normal tabii," dedim ukalaca konuşmamalarına atıfta bulunarak. "Malum, bu aralar kendisiyle pek bir seviyeli birlikteliğimiz olduğu için, özenle *'Ben yokken çocuklarımı getirip, ara bozuculuk yapma!'* diye tembihledi."

"Ay vallahi hiçbir şey için değilse de, sırf seni salsınlar diye yedi düvelle barışacağım, Alp Aslan!" diyerek, bezgin bir nefes eşliğin-

de, ardında kalan koltuğa bedenini yasladı. "Gerçekten büyükler haklıymış yani! Söyledikleri gibi sadece iki insan değil, harbiden iki aile evleniyormuş!"

Lojman kapısına geldiğimde, araçla geçebilmem için nöbetçi erler panelvanı kaldırırken gözüme bir beden ilişti. Hâliyle "Keşke," dedim iç çekerek. "Keşke benim de bir görümcem olmasaydı, hayatım. Kaldı ki, senin görümcenin ağzı var dili yokken benimki tamamen taramalı tüfek!"

Panelvan yukarı kalkınca, otopark alanına doğru arabayı sürmeye devam ettim. O arada Hevybanû iki koltuğun arasından bir kez daha bedenini öne doğru uzattı ama bu sefer safi bir telaştaydı. "Kim gelmiş, diyeceğim ama," dedi heyecanla. "Sormama gerek dahi yok! En iyisi sen dur da ben ineyim."

Aracı durdurduğum gibi Hevybanû araçtan fırladı. Kendi arabasına bedeni dayalı olan çakma piçe doğru öyle bir koşmaktaydı ki, hayatına ben dâhil olana kadar bu şekilde sadece çakma piçe koştuğuna yemin edebilirdim. Çakma piç ile Hevybanû kucaklaşırken, 7.65 duran arabadan mütevellit çoktan uyanmış bulundu. Hâliyle ben de birbirini hasretle kucaklayan iki kardeşi dikizlemek yerine, en az onlar kadar hasret dolmuş bir şekilde, koltuğunda oturan oğlumu kucakladım. Kucakladığım 7.65 ile birlikte arabadan indiğimde, çakma piçin gözleri hızla bize döndü. Göğsünde sakladığı Hevybanû'yu hızlıca kendisinden uzaklaştırırken, dilinden bir "Oğlum!" serzenişi döküldü. Bizi hiç tanımayan insanlar uzaktan görse, gerçekten kendisine öz oğlunu getirdiğimizi zannedebilirdi. Hatta Hevybanû saniyeler önce bedenine sarılı olduğu için eşi bile sanılabilirdi. Eh, ben de işte komutanına ailesini getiren komutan şoförü! Çakma piçin büyük adımları bana ve 7.65'e doğru gelirken, çocukça bir kıskançlıkla kucağımdaki 7.65 ile birlikte hızlıca eve kaçmayı düşlemedim değil ama o arada çakma piç "Bebeğim!" dedi, sesinden akan bir aşkla. Çakma piç ve aşk? 7.65'i gizleme gereksinimi duymadığı sevgi seliyle kucakladı ve hafifçe yukarı doğru havalandırdı. "Sen," dedi, içine kokusunu çeke çeke gıdısından öperken. "Day day dayına gidene kadar day day mı yaptın?"

Gözlerim hayretle çakma piçin üstünde gezinirken, Hevybanû'ya kaçamak bir bakış attım. Hevybanû, çakma piçi ve biricik oğlumuzu gayet hayranlıkla izlemekle olduğu için huysuz şirin modu yine ancak bana kaldı. "Anlamıyorum ki," dedim alayla. "Ne ara kadın matinelerine katılmaya vakit buluyorsun da tekerlemeler ezberliyorsun?"

"İnsan nasıl bu kadar hevessiz olabilir?" diye sordu ama bana değil, Hevybanû'ya. Ardıl Erce'ye yani kendi çocuğuma nasıl bu kadar hevessiz olabildiğimi sorguladı ve sonrasında öylece, sevdiği çocuğun ham maddesi benden gelmiyormuş gibi oğlumu sevmeye devam etti. "Kadir kıymet bilmeyeceklere verir zaten hep yüce Rabb'im!" 7.65'i öperken uyuz gibi sesler çıkarmayı ihmal etmedi. Çıkardığı sesler bir bana uyuz gibi gelmiş olmalı ki, 7.65 ve biricik annesi yani biricik karım, neşeyle gülümsedi.

"Allah aşkına!" dedim tüm sinir bozukluğumla. "Kaç saattir burada dikili bir hâlde bizi bekliyorsun, evsizler gibi?"

Aslında bana göre kötü bir şey söylememiştim, çünkü yine bana göre; birinin evinin önünde alacaklı ya da gidecek yeri yokmuşçasına bir meczup gibi beklemek sağlıklı bir durum değildi. Tabii tüm bu söylediklerim sadece "bana göre" olduğundan olsa gerek, Hevybanû'nun çehreme dönen gözleri resmen beni ona bölüp binle çarpar gibiydi. Ufaktan yanıma doğru sokulduğunda, tedirgin olmadım değil ama çakma piçin yanında kendi yiğitliğime bok sürdürecek hâlim de yoktu. Hevybanû yanıma sokulduktan sonra kendi malı olduğumu kanıtlarcasına bedenimi bir güzel yokladı. Bedenimi dediysem de, pantolonumun arka ve ön ceplerini... Sağ ön cebimde bulduğu evimizin anahtarını cebimden aldıktan sonra anahtarı havada sallayarak çakma piçe doğru uzattı. "Biliyorum, içeri girmek için anahtara ihtiyacın yok ama çocukla zor olmasın şimdi." Çakma piç evin anahtarını aldıktan sonra Hevybanû da sağ elini avucu açık şekilde kendisine doğru uzattı ve "Sen de kızının anahtarını ver," dedi. "Bayram hediyesi getirmişsindir sen kesin."

Çakma piç "Çocuk bir tane değil ki," derken, hem 7.65'in başına bir öpücük kondurdu hem de arka cebinden araba anahtarını çıkardı. Ardından anahtarını Hevybanû'ya verirken, bir öpücük de Hevy-

banû'nun başının tepesine kondurdu. Gözleri benimle buluştuğunda yüzünde kinayeli bir tebessüm oluştu. "Seni," dedi, kaşlarıyla benliğimi işaret ederek. "Çok güzel severdim ama dua et." Başıyla hem Hevybanû'yu hem de 7.65'i işaret etti ve imayla kendisini tekrarladı. "Dua et." Kucağındaki 7.65 ile birlikte lojman binasına doğru ilerlerken "Hadi bakalım kurt pençesi," diye sayıkladı ve bence, sırf bana inadından yaptı. "Bakalım ne kadar hamlamışsın?"

Çakma piç ve 7.65 lojman binasından içerisi girdikten sonra gözlerim Hevybanû ile kesiştiğinde, bana imalı bakışlar attığını fark ettim ve "Ne?" dedim, başımı iki yana savurarak. "Niye bana bakıyorsun şimdi tip tip?"

Derin bir nefes eşliğinde gülümsedi ama o gülümsemesi sadece sakinleşebilmek adınaydı sanki. "Melih," dedi, yemin verircesine. "Ne bugün ne de yarın bizde kalır. Geçirdiğimiz yıllar boyunca, bir kez evimizde uyumadığı detayını da atlamamanı isterim." Kaşları uyarırcasına havalandı. "İki saat sonra göreve çıkacak olsa bile, bizim salondaki koltukta gözlerini dahi yummaz!" Hafifçe göğsümü dürterken "Biliyorum, insan sevmiyorsun," diyerek dudak büktü. "İnan, benim de senden aşağı kalır yanım yok! Ama Melih'i hiçbir kalıbın içerisine sokamazsın. Nasıl ki; sana sadece beni kimsesizliğimle yüzleştirdiğinde kızdıysam, Melih'e yaptığında daha çok kızarım, Alp Aslan! Ve emin ol, sen sana, kendim için kızmış olmamı mumla ararsın!"

Omuzlarım kısılırken, şaşkınca "Bir şey demedim ki," dedim. "Yani kapıda neden yersiz yurtsuzlar gibi bekliyorsun, demek istedim ama öyle bir niyetle demedim."

"Biliyorum," dedi, bana iki saattir ayar vermiyormuş gibi. "Hatta beni sevmenizden çok, birbirinizi sevip kolladığınızı da biliyorum..." Yok artık, dercesine gözlerimi belerttiğimde, sol koluma girdi dansa kalkıyormuşçasına. "Ama sevgilim," dedi, sır verircesine bir fısıltıda. "İnsan sevdiklerinin sözlerinden nem kapar." Sol kulağıma doğru soklaştırdığı başını hafifçe geri çekti ve tekdüze bir tonda devam etti. "Melih kırıldığını vesaire belli etmez ama ne gerek var?" Omuzları umarsızca silkindi. "Kapı önünde bekleyişine kızıyorsun belki ama görüş gününe gelmesi biçare beklenen Neşe

Gümüş'ün neler hissettirdiğini bildiğim için, şu kapıda bile beklemenin ona ne kadar mutluluk verdiğini çok iyi biliyorum ben." Omzuma başını yaslarken, girdiği sol kolumu bir de kendi sol koluyla sıkıca sardı. "Ben de seni böyle bekliyorum çünkü..."

Hevybanû'nun duygusal geçişlerini çok seviyordum. Çünkü fazlasıyla kendisi olup, bana kendisiyle eğlenme fırsatı tanıyordu. "Vallahi korunuyorum," dedim, dilimi ağzımın içerisinde tura çıkararak. "Ama sen yıllardır hassaslığı elden bırakmıyorsun!"

Nefesli gülümsemesiyle başını omzumdan kaldırdığında, bana benden fazla piçlik yapacağı belliydi ama o arada Zifir'in sesi bize ulaştı ve "Abla!" bağırışındaki mutluluk, ikimizin de ona bakmamızı sağladı.

Hevybanû sol elini havalandırıp salladığında odak tamamen benden kaydı sanmıştım ama "Canım, azıcık da *'Abi!'* deyin biriniz!" diye şakıdı ve sağ eliyle sol yanağımdan askerî lojmanların ortasında makas aldı. "Alınıyor, tesellisi de hep bana kalıyor sonra!" Yanağımı kurtarmak için başımı geri çektim ama ne mümkün? Yanağımı bırakmadığı gibi bir de parmak uçlarında yükselip, yanağımdan bir öpücük çaldı. "Olsun aşkım," dedi, oyunbaz bir tavırla. "Bırak, kimse aramasın seni. Sen hep bana kalasın!"

Öyle olsun, diye baş savurmamla, Zifir ile Hevybanû'nun kucaklaşması bir oldu. Hevybanû bana göre yüreği kocaman olsa da, minicik bir kadındı ama o koca yüreğiyle etrafında sevgi eksikliği çeken insanları öyle bir sevgiye boğuyordu ki, minicik dediğim bedeni dahi gün geçtikçe devleşiyordu.

Zifir, Hevybanû'dan ayrıldıktan sonra bana gelip sarıldı ama çakma piçin arabasına ilerleyen Hevybanû'dan, 7.65 edasıyla gözlerini asla ayıramadı. Hâlini görünce, ensesini elimle sıkıştırdım. Hani severken eskitmek diye bir tabir vardır ya... Zifir benim için öyle bir sevgi sebebiydi. Kendimi tutmaya çalışırken, kamaşan dişlerimle birlikte "Siktir git," dedim, gülümseyerek. "Siktir git ablanın peşinden, yardım et." Bayram parası beşle çarpılan bir çocuğun sevinciyle elimin altından kurtulunca, iki elimle birlikte eşi olan gözlerimi gökyüzüne çevirdim. "Bir aldın da yerine kaç verdin, Allah'ım..."

İki elim yüzüme kapandı minnetle. "Canlarımızı çoğaltan sana şükürler olsun..."

Bizim kadar lojmana gürültülü giren var mıydı, bilemiyorum ama eve bir çıkışımız vardı ki, evlerinde olan herkesin bizi bir güzel saygıyla andığına emindim. Eve girdiğimizde ise evin içerisinde bambaşka bir atmosfer vardı... Çakma piç ve Alka'ya ufaklıktan kamyonunun devrik kalmasına asla ses çıkarmayacak eleman yetiştirme furyası...

Hevybanû elindeki çantaları koridora bıraktıktan sonra gördüğü görüntü karşısında sabır dilenircesine iki eliyle yüzünü sıvazladı. Ben bir yenilik yapıp küfür kıyamet içeri girmesini beklerken, alkış tutarak salona doğru adımladı.

Çakma piç, ana kucağına oturttuğu 7.65'in ellerini, ana kucağının oyuncaklarının sallandığı üst panele yerleştirmişti. Ana kucağının yanında oturduğu yerden; "Bir. İki. Üç!" diye, senkronize bir şekilde komut verircesine sayıyordu. Komutları, "Nefes al! Mızıkmak yok! Yumuş yumuş, şebelek olarak mı kalacaksın sanıyordun? Seneye, alay koridorunda *'Dikkat!'* diye tekmil çekmen lazım!" diye devam ediyordu.

Hevybanû'nun alkışlarından sonra dilinden beklediğim küfür kıyamet dökülmedi. Hoş; benimde 7.65'i oraya buraya asmama asla ses etmemişti ama bana nedense hep, sustukları bir anda aniden patlayacak gibi gelmekteydi. "Ben ki," dedi, sol eliyle kendi göğsünü dürterek. "Çocuğum sağlıklı olsun, beslensin diye dağ tepe demeden çeşit çeşit meyve sebze keşfedip pişirmeye çalışan insanım... Ama siz..." Göğsünden çektiği eli bir beni, bir çakma piçi işaret etti. "Ardıl Erce; 250 gram alacak da, Jülide'nin kaba eti yer görecek diye korkuyorsunuz!"

"Iyy!" dedi, çakma piç tiksinircesine. "Sana kalsa, abur cubur reklamlarında oynatılan izbandutlara çevirirsin çocuğumu!"

Hevybanû dudaklarını araladı ama onun sesinden önce benim "Çocuğum, deyip durma oğluma!" deyişim yankılandı salonda.

"Oğlum, manyak mısın?" dedi çakma piç hayretle. Bunda hayret edilecek ne vardı? "Bizim aramızda senin benim mi var?"

Benim "Var!" deyişime, Hevybanû'nun; "Peki, ben neden hepiniz benim çocuğummuşsunuz gibi hissediyorum acaba!" deyişi karıştı.

"Ne alakası var ya?" diyerek inatla Hevybanû'ya döndüm. "Kendimi; başıboş bıraktığım anda, yavrusu sahipsiz sanılıp kaçırılacak kediler gibi hissediyorum!"

"Ulan pisicik!" dedi çakma piç, alaylı bir hırsla. "Ha bak, şuraya yazıyorum! Oğlan senin ama yana yakıla aradığı, dayısı yani ben olacağım!" Hızla eğilip, 7.65'in kendisini çekmekten bir türlü vazgeçmediği aparatın üzerindeki ellerine bir öpücük kondurdu. "Ha şu parmakların damarlarında akan her bir damlasına kurban olduğum kanına yazıyorum."

Hevybanû "Annem!" diye yükselince birden, şaşkınca kendisine döndüm. Evet, elitlikte çığır açan biricik karımın içerisinden, 7.65 dolayısıyla sürekli yumuş yumuş yurdum anası çıkıyordu. İki eliyle bedenini işaret etti ve hiddetle devam etti. "Beni ara, güzel yavrum! Beni ara!" Birkaç saniye içerisinde durum değerlendirmesi yapmış olacak ki suratı ekşidi. Eliyle çakma piçi işaret ederken, "Dayını ararsan, konu her neyse dudak uçuklatacak şekilde çözerseniz ve benim asla haberim olmaz!" dedi. Ardından aynı eli, Zifir'i işaret etti. "Amcanı ararsan; bırak haberimin olmasını, ruhum bile duymaz!" Gözleri bana değdiğinde, gözlerinin parladığına yemin edebilirdim. "Babanı ararsan," dedi ve iç çekti. Gözlerine eş, dudakları iki yana genişçe kıvrıldı. "Kesin haberim olur!" Adımları bana doğru, kovanından boşanmış bir mermi hızıyla salındı. "Canım kocam!"

Hevybanû ile salonun ortasında liseli âşıklar gibi birbirimize sarılmış bir şekilde hafifçe sallanırken, çakma piç tarafından bize atılan hor görücü bakışlara hiç aldırmadım. Zira ben; boynuma dolanan o bir çift kolun, tekrar tekrar boynuma dolanabilmesi için bedenimin girdiği tüm harplerden sağ salim çıkması adına sürekli savaşıyordum. Lakin kapı zili çalınca, 7.65 gibi ağlamaklı olasım geldi. Hevybanû verdiğim soluğun titreşimlerinden bile duygu durumumu ölçebildiğinden olsa gerek, sağ elinin parmaklarını enseme sardı. Parmak uçlarından ensemdeki saçlara aktarılan sevgiyi de, o sevginin omuriliğimden tüm benliğime yayılışını da hissettim ama

"Deliriyorum!" deyişim, çok içtendi. Deliriyordum. Kaç zamandır birlikteydik ama ben hâlâ fazladan bir insanın soluğuna daha katlanamayacak kadar, yokluğuyla geçmesine sebep olan saliseler yüzünden deliriyordum.

Boynumun sağına içini çeke çeke bir öpücük kondururken, kokumu da içine çekerek "Ben daha çok!" dedi. Dedi demesine ama Hevybanû ortama hızlıca ayak uydurabilen bir kişilikti.

Çalan kapımızın ardından Nurhan ve Tanju çıktı. Hâliyle Hevybanû da benim kollarımın arasından... Kollarımın arasından çıktıktan sonra döne döne Nurhan'ı, ardından Tanju'yu kucaklamasını izledim. Hatta hızını öyle alamadı ki, Nurhan ile Tanju'nun arasına bir tur da Zifir'i sıkıştırdı, sanki Zifir'i hiç kucaklamamış gibi...

Kollarımı göğsümde kavuşturmuş vaziyette, sırtımı soğuk olmadığını hissettiğim duvara yasladım. Hevybanû hayatıma girdiğinden beri bulunduğum herhangi bir yerdeki duvar dahi soğuk değildi. Gözlerim salonun içerisinde, bulunduğu her alanı sıcak bir iklimdeki festival alanına çeviren karımı bulduğunda duraksadı. Hevybanû hayatıma dâhil olmadan önce de çevrem çok kalabalıktı. Hatta Hevybanû ile birlikte hayatıma dâhil olan insan sayısı o kadar azdı ki asla beni kalabalıklaştırdığını söyleyemezdim ama benim kalabalıklarım çok sessizdi. Hevybanû; sesiyle, neşesiyle birlikte geldi. Renksiz hayatıma karteladan binlerce renk bulaştırdı. Siyahları beyazıyla grileştirip, dağıttı. Grilerin arasına birkaç pembe ve mavi serpiştirip bana bambaşka hayat sıfatları açtı. Etrafımdaki anlamsız, sessiz kalabalığı sıcak, gerçek bir aileye çevirdi. Ve biliyordum ki bugün hayatımdan çekip gitse, ben yine o eski sessiz ve yalan kalabalığıma mahkûm olur, kalabalıklar arasında kimsesiz kalıverirdim.

Evimiz tam anlamıyla curcunaya döndükten sonra saatlerin nasıl geçtiğini anlamak mümkün değildi ama havanın karardığını gördüğüm an usulca, daha doğrusu arsızca Hevybanû'nun yakınına sokuldum. Ellerim arkasından bedenine dolandı ve göğsünden aşağı salındı. "Sevgilim," diyerek, sağ yanağına bir öpücük kondurdum. Dudaklarımı çektiğim yere, çıkmak için an kollayan sakallarımı sürüdüm. "Ben..." Yanağımı yanağından çekip, bir öpücük daha kon-

durdum tenine. "Hazır başın bu kadar kalabalıkken, Tanju'yu alıp kaçayım diyorum. Ne dersin?"

Muhtemelen kahkaha atacaktı ama kendisini sıktığı için boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Ardından hafifçe boğazını temizleyip, "Sen öyle diyorsan öyledir, sevgilim," dedi.

Huylandığını bildiğim için nefesimi boynuna üfledim. "Neden dalga geçiyorsun şimdi benimle?"

Aslında ben; cevabını bildiğim sorular sormazdım. Sesine hasretliğim bir an son buluyor olsaydı, kesinlikle sormazdım. Başını hafifçe geri atıp, göğsüme iyice yaslandı. "Başım kalabalık olduğu için değil," diyerek, göğsümdeki başını sağa sola oynattı. "Başım boş kalabalık olmadığı için gidiyorsun... Çünkü gözün arkada kalmayacak, biliyorsun." Alttan bana bakan gözlerinin üstündeki kaşları çatıldı. "Seni tüm paranoyalarınla seviyorum, sevgilim." Parmak uçlarında yükselip, çenemin altına bir öpücük kondurdu. "Ama sen kendine eziyet ettikçe, benim canımı da yaktığını bil isterim..."

Böyle anlarda ara ara Hevybanû'nun beni kendi benliğinden daha çok tanımasından şikâyetçi olsam da, benimde kendisinden aşağı kalır yanım olmadığı için ses etmemeyi uygun gördüm. Başının üzerine bir öpücük kondururken, "Çıkıyoruz biz o zaman," diye mırıldandım. "Geç kalmamaya dikkat ederim. Aklın bende kalmasın." Dudaklarım önce sağ yanağına, oradan da boynunun ipeksi dokusuna kaydı. "Sen de en ufak bir şeyde beni aramayı ihmal etme ama..."

Beni başıyla onaylayınca, Tanju'ya *"Hadi,"* dercesine baş savurdum. Tanju kendisini neden dışarı çağırdığımı anlamadı ama ses de etmedi. Salonda Ardıl Erce'nin başında inzibat gibi beklercesine oturan çakma piçin omzunu hafifçe sıkıştırarak yanından geçtim. Aynı omuz sıkıştırma işlemi Zifir'e geldiğinde "Buralar size emanet," diye mırıldandım.

Lojmandan çıktığımızda, Tanju bir asker olduğu için asla sorgulama gereksiniminde bulunmadı ama ne zamanki bir restorana geldiğimizi gördü, "Abi, evde yemek yoksa bizde vardı. Ne diye restorana yemek almaya geldik?" dedi.

"İn Tanju," dediğimde, kendisine yemeği zehir zıkkım etmeye gelmişim gibi çıktı sesim ama asla öyle bir düşüncem yoktu. Sa-

dece... Sadece ne eşeğin şeyini konuşacağımı bilmiyordum. "Eve yemek almaya gelmedik çünkü yengen dışarıdan pek tercih etmiyor, 7.65 yüzünden. Ama biz yemeğe geldik seninle."

"Biz?" dedi şaşkınca, hâliyle. Bayram değil seyran değil, komutanı emir erini öpüyorsa, eh, titremesi gereken yerdedir. "Kutlama yapacak bir şeyimiz mi var?" Sorusuna aldırmadan adımlarım restoranın içine yöneldiğinde, ezbere bir şekilde peşim sıra geldi. Girdiğimiz restoranın ocakbaşı olduğunu görünce, düşündüğü kutlama mevzusu hâliyle zihninde yer değiştirdi. "Veysel'in durumu için kederlenmeye geldik sanırım, komutanım..." Tereddütlü sesine baş savururken, çektiğim sandalyeye oturdum ve karşımdaki sandalyeyi oturması için işaret etmiş bulundum. Tanju otururken, tereddütten içine kaçan sesiyle devam etti. "Veyseller de gelecek mi, komutanım?"

Dudaklarımın arasından sıyrılan nefesimle birlikte "Bir dur, Tanju," dedim bezgince. O arada masanın başına gelen garsona da "Donat sen masayı," diye direktif geçtim. Tanju uslu bir çocuk gibi oturduğu yerde çiçek olunca, içtenlikle gülümsedim. "Daha köy evindeyken, gidip gelince seninle bir yemek yiyelim, demiştim..." Söylemimi hatırladığını belirtircesine başımı sallarken, ben Erman'a verdiğim yemek sözünü de hatırlamış bulundum. "Çaylak'a verdiğim yemek sözünü askerliği bittiği için tutamadım ama..." Tanju, Erman'ın askerlik döneminde olmadığı için Çaylak'ın kim olduğunu çıkaramadı. Ben de açıklama zahmetinde bulunmadım. "Tamam, köydeyken birlikte dışarı çıktık ama seninle hâlâ dip dibeyken yemek sözünü tutmazlık olmaz. Hem..." dedim ve sağ elimi öne doğru reverans yaptım. "Sana da bu sözü vereli yıl oldu be Tanju! Böyle giderse, 7.65 yürüyüp üstüne şakımaya bile başlayacak ama sen tohuma kaçacaksın..."

Tam "Tohuma kaçmak, derken abi?" demişti ki, garson arkadaşlar, masaya meze döşeyip servis açmaya başladı.

Mini karafaki içerisine doldurulmuş sek rakı sürahisini, garson arkadaşlara bırakmadan aldım. Hâliyle "Ben hallederim," demem-le, tepsi içerisindeki mezelerin hepsini masanın üzerine bıraktıktan sonra uzaklaşmak zorunda kaldılar. Sürahi elimde olmasına rağmen Tanju bardağını uzatmayınca, elimdeki minik sürahiyi havalandırıp

"Oğlum, direkt ağzına mı dökeyim?" diye sordum neşeyle. Gerçekten neşe içinde olduğumdan, konuşmamı aynı ses tonunda, gülümser bir ifadeyle sürdürdüm. "Bak ben artık pek içmiyorum... İstersen aç ağzını, hepsini sana içireyim, sonra o çenen de ben soru sormadan açılıversin."

Önüme bıraktığı bardağına susuz rakısını servis ederken, "Bana ne soracaksın ki abi?" dedi çekinceyle.

Rakıyı Tanju'ya doldurmuştum ama ona doldurduğum kadehi direkt fondip yaptım. Derdim yoktu. Derdi bırakalım, keyiften bile neredeyse içki içmiyordum çünkü gözüme çarpan bir çift kahve göz beni sürekli sevdasından hülyalı olarak tutuyordu. İtinayla boşalttığım bardağı masanın üzerine bırakırken "Bilmiyorum," dedim, gerçek manada. "Keşke Hevybanû'yu yanımda getirseydim." Tanju'nun mavilerinin irileşmiş bir şekilde korkuyla yüzümde gezindiğini görünce gülümseyerek başımı savurdum. Başka bir kadehi doldurdum ve usulca önüne bıraktım. "Ben sormak istemiyorum. Tanju... Çünkü haddim değil!" Ağırca yutkunurken, gözlerimle önüne bıraktığım berrak kadehi işaret ettim. "Kurşunlardan daha ağır olan bir şey varsa, o da sevda... Öyle bir saplanır ki, benliğine döne döne giren tüm mermi çekirdeklerini hasretle anarsın. Çünkü delip geçmez. Öylece kalmaz da... Saplandığı bir hücrendeki varlığını, tüm benliğine yayar. Her hücren aynı anda parçalanıyormuş gibi hissedersin. Tüm bunları hissederken, nefes alıp vermeye de devam edersin. Yaşar sanılırsın ama aslında ruhsuz bir bedenin içerisinde hapis hayatındasındır..." Kendi kadehimi de doldurduktan sonra elime aldığım kadehimi masanın üzerinde duran kadehine çarptım. "Hapis misin?" diyerek, sakince gülümsedim. "Anlatsam anlayacak mısın, dersen..." Başımı usulca iki yana savurup, elimde tuttuğum kadehimi hafifçe havalandırdım. "Sorduğun her soruyu, içerimdeki sevdasına kurban olduğuma soracağıma namusum ve şerefim üzerine ant içerim..."

Havalandırdığım kadehim, dudaklarımla buluştu. Dudaklarımın derisini yakan sıvı, bir ateşin eksikliğini arattı. Ateş deyince akla bir çakmak düştü. Çakmağın ardından çakmak çakmak bakan bir çift kahve göz... Ateşim harlandı, hasretim perçinlendi.

Sevda; hasretle kamçılanan, kamçılandıkça çağlanandı.

Sevdasına kurban olduğum yâr, cemalini Kâbe'm yaptığım ay prensesim; Hevybanû...

Aynı şehir içerisinde birkaç kilometre yanından uzaklaştığımda, yolumu izimi kaybetmeme sebep olan Hevybanû...

Söylemekten hiç utanmadığım, olmadığında hiçbir kıymetimin kalmadığı insan Hevybanû...

Ben içerimden Hevybanû'ya olan sevdamı dillendirirken, Tanju uzunca bir müddet düşündü. Benim soramamam, onunsa anlatamaması, ki anlatmak istemiyor da olabilirdi haklı olarak... Ama *"İstemiyorum,"* deseydi ve ikimizin süregelen eziyetimizi bitirseydi kâfiydi.

"Abi," diyerek sıkıntıyla söze girdiğinde, devam etsin diye usulca başımı oynattım. Tanju, sarı tüylerinin parlamasına neden olacak kadar karşımda ter attı. "Veysel'in yerinde sen olsaydın..." Söylemiyle kaşlarım çatıldı. "Yengeyle durumunuz ne olurdu?" Ağırca yutkunmak istedim ama Veysel'in bizler için belirsiz bir durumu olmadığından, düşünmemi gerektirecek herhangi bir şey yoktu. "Kibarca; malulen emekli olmak zorunda kalsaydın... Yengeyle durumun ne olurdu?" Derin bir nefes alırken, elim önümdeki kadehime uzandı. Kadehim tekrar dudaklarıma varırken, Tanju düşünceli bir ses tonuyla konuşmasını sürdürdü. "Seni sormuyorum çünkü hayatla bağın kopar, biliyorum... Ama o bağ, yengemle de kopar mı?"

Düşünmeye çalıştım ama bir çıkar yol bulamadım. İki elimle yüzümü sıkıntıyla sıvazlarken, "Hevybanû'nun beni sevmesi için sağlam uzuvlara ihtiyacım yok," diye mırıldandım. "Tam uzuvlar, janti bir yüz..." Hevybanû; hiçbir zaman benim ambalajımla ilgilenmemişti. Başımı zihnime üşüşen böcekleri kovmak istercesine hızla iki yana silktim. "Hatta arttırıyorum; sağlıklı bir beyin! Hiçbirine ama hiçbirine gerek yok, beni sevmeye devam etmesi için..." Bir an Tanju'nun sorduğunu gerçekten düşledim ve kendimi Veysel'in yerine koydum. Hevybanû ile ilgili söylediklerimin hepsi ama hepsi doğruydu. Lakin... "Ama ben burnundan getiririm," dedim, dürüstçe. "Kendi çürüklüğümle onu da heder ederim."

Tanju'nun hayatını konuşmaya gelmiştik ama Tanju "Peki, Veysel ve Begüm?" dedi, konuyu asla kendisine getirmeden. Yerinde olsaydım, sanırım ben de aynı şekilde, muhabbeti kendime getirmemek için kapı kapı dolanırdım.

"Bilmem," diyerek omuz silktim. "Onlar çok uzun zamandır birlikte olan iki insan."

"Begüm seviniyor!"

Söylemini, başımı sallayarak onayladım. "Begüm, Veysel'in mesleğini en başından beri bilmesine rağmen hiç istemedi..."

"Yine de... Sevdiğin insanın yarım kalmasına sevinmek pek hoş değil be abi!"

"Begüm ve hoş," dedim, imayla gülümseyerek. "Gönül bu, ota da konuyor..." Bedenimi dürttüm ve "Boka da," diye ekledim. Gülümseyince, "Yemeğine ye!" diyerek, kendisini 7.65'miş gibi uyarmayı ihmal etmedim. Tanju yemeğini yemeye koyulunca, ben de kendimce ilişkiler hakkındaki gözlemlerimi anlatmayı tercih ettim. "Bizim Veyseller gibi uzun süreli bir birlikteliğimiz yok. Hoş... Ben pek sevgililik müessesesine uygun bir insan da değilim."

Şen bir kahkaha eşliğinde "Abi sen," diyerek sözümü kesti. "Yengeyle evlenemezsen, düz duvara tırmanacak gibiydin zaten."

"Bizim onca yaşadıklarımızdan sonra bir arada olmamız bile mucizeydi," dememle, yüzündeki tebessüm hızlıca silindi. "Yengen o dönem Begümlük yapsaydı, ben ömürlük ödeyeceğim tazminatlara dahi razı olurdum..." Hevybanû'nun benden böyle bir talepte bulunmasını beklediğim ve içten içe istediğim günleri, bir de istemesinden delice korktuğum anları hatırlayıp ağırca yutkundum. "Canım dâhil, kendisi için yok sayamayacağım herhangi bir şey bulunmamaktadır. Ve yine başa dönecek olursak, dediğin gibi Veysel'in yerine ben çürüğe çıkmış olsaydım..." Söylediğim sıfatla yüzüm tiksintiyle buruştu. "Çürük mürük, beni de konuşturtuyorsun iğrenç iğrenç!" diyerek, çocukça terslendim. Derin bir nefes eşliğinde muhabbeti toparladım. "Yine de soruna gelirsek, yengen de benim önüme hiçbir sıfatı koymaz, beni yaşarken nefessiz bırakmazdı." Kadehime doldurduğum içeceği neredeyse hiç tüketmiyor olmama rağmen, bardağımı hafifçe havalandırdım ve Tanju'nun ka-

dehine vurdum. "Veysel'in yerine bile beni koydun... Sorduklarınla nereye varmaya çalışıyor, neyin cevabını arıyorsun, Tanju?"

Benimkilerden en az bir ton açık olan mavi gözleri, ocakbaşının içerisinde usulca gezerken, "Kendi gönlünce eş olmuş iki çiftin hikâyesi," dedi, kayıp bir sesle. Anlatacakları dikkatimi çektiği için kreş bebeleri gibi kollarımı göğsümde bağlayıp çiçek oldum ve sandalyeme rahatça yaslandım. "Bir çift, birbirleri için her şeyi yapıp feda edebilecekken, diğer çiftte sadece birinin istekleri olsun, gerisi mühim değil..." Gözleri bana döndüğünde hâlâ çiçektim ama yüz ifadem bin kaktüse bedeldi. Sarı kaşları imayla havalandığında, kaşlarındaki ter tabakası çoktan gerildiğini ifade ediyordu. "İki çiftin ikisi de kendi gönlünce eş olmuş insanken dahi durumları net olmadığı hâlde, bizim hâlimiz nice olur be abi?"

"Taş-" dedim ama hızlıca yüzümü buruşturarak duraksadım. "Bak oğlum, ağzımı bozduracaksın benim!" Başımı hiddetle iki yana savurdum. "Sen dalga mı geçiyorsun benimle? Başına gelecek işlerin listesi sana önden ulaştı da, Nurhan seni terk edecek derdine mi düştün?"

"Abi, anlamıyorsun!"

Serzenişiyle, bir müddet yüzüne öküzün trene baktığı gibi baktım. Çünkü gerçekten anlamıyordum. "Hevybanû'yu yanımda getirmeliydim, dedim ben," dediğimde, Tanju akıl sağlığımdan bir kez daha şüphe etti. Ellerimi *"Ne yapayım?"* dercesine iki yana açtım. "Ben anlamıyorum oğlum, böyle işlerden!" Sesim mızıkçı bir çocuğunki gibi yükseldi. "Oysaki Hevybanû daha bize ilk geldiğiniz gün, toslaşmanızdan bir şeyler olduğunu anlamıştı."

Komik bir şey söylemedim ama Tanju içtenlikle gülümseyip "Belli oluyordu değil mi, birbirimize iki yabancı olduğumuz?" diye sordu.

"Bana sorarsan hayır," diyerek dudak büktüm masumca. "Baksam anlamayacağımdan değil ama bana böyle şeyler fazlaca namahrem geldiğinden, bir kere gözüm değdiyse ikinciye değmemesi için başımı yerden kaldırmamayı tercih ederim."

"Ama yenge..."

"Nurhan, yengene yaşını söyleyince," diyerek araya girdim. "Yengen de hâliyle, senin yaşını ve kendine çocuk gelin edinip edinmeyeceğini sordu." İtham çok iğrenç olduğu için mahcupça başımı eğdim. "Ben karışmam," dedim, ağırca yutkunarak, tüm içtenliğimle. "Bana sorarsan, sen de şerefsiz bir insan değilsin. Ben sadece, varsa yapabileceğim bir abilik, yapmak isterim."

"Çok iğrenç bir şekilde tanıştık," diyerek, kadehinden hızla bir yudum aldı. "Detay vermeme gerek dahi yok. Nurhan bana selam verdi, borçlu çıktı. Ben selamını aldım diye, kendisini nüfusuma da almak zorunda kaldım." İkimizin de aynı anda ciğerlerimiz nefessizlikle yandı. "Nüfusuma dediysem de," diyerek, buruk, biraz da kederli bir gülüş sundu. Sarı sakalları, yanaklarındaki çukurlarının arasına mayın oldu doldu. "O da anca reşit olduktan sonra gerçekleşen bir olay oldu." Sigara paketinden bir dal sigara alıp dudaklarına yerleştirdi. Devamında hızlıca paketini bana doğru uzattı ama sağ elimi göğsüme kapayıp, hayır dercesine kaşlarımı havalandırdım. Verdiğim tepkiyle önümdeki kadehe de gözleri değince "İçki de içmiyorsun, abi," dedi.

"Aile babalığı, ne yaparsın," diyerek, neşeyle gülümsedim. "Darısı; dileyen, isteyen herkesin başına..."

Öyle bir içten "Âmin," dedi ki, benim adadığım adaklardan farklı değildi. Ama benden de çok, başka birini hatırıma düşürüverdi...

"Muhsin abi," dedim içimi çeke çeke. Tanju, çatık kaşlarının altındaki mavileriyle beni izledi. "Senin yerine geldiğin Muhsin abi; yaşantısına en çok gıpta ettiğim ama başına gelenlerden sonra hiç benzemeyi istemediğim yegâne insan..." Burukça tebessüm ettim. "Bir evladı olsun çok istedi ama çoluk çocuk, önemsiz işler." Tanju, çocuk için dualara çıktığımı bildiğinden olsa gerek, *"Anlat, dinliyorum,"* ifadesiyle yüzüme bakmayı tercih etti. Bense onun detaylıca bilmediği bildiğimi üstünkörü aktarmaya devam ettim. "Kocasını aldatmaktan ve bir bilinmeze sürüklemekten çekinmeyen Züleyha'dan çocuğu olsaydı ne olacaktı?" diyerek göz kırptım. "İkisinin yanında bir masumun da hayatı hiç olacaktı." Ortamızda kalan masanın üzerine usulca eğilip, omzuna hafifçe vurdum. "Yani, demem o ki evlat sahibi olmak çok güzel şey... Ama önemli olan, doğru

insanla birlikte ebeveyn olmak. Hele de..." Gülümsemem genişledi. "Hele de bizler için..."

"Başına bir iş gelirse seni yarı yolda bırakacak kadından çocuk yapmayı düşlemeden önce, en az iki kez bu fikri düşün, diyorsun?"

Nedendir bilmem, sorusuyla yüzüme yumruk yemişim gibi bir anda geri çekildim. "Ne diyorsun, ağzına sıçtığım!" dediğimde, inanır mısınız, evladımın yüzü suyu hürmetine tüm sınırlarımı zorlamakla mükelleftim. İki elimi *"Dur,"* dercesine havalandırdım ve peşi sıra hızla "Bak!" diye soludum. "Ben bir şey demiyorum! Ben; gönül işlerinden anlayan bir insan olaydım, Hevybanû'nun yedi sülalesini koşalamazdım! Ama sana," dedim ve sağ elimle benliğini işaret ettim. "Diyorum ki; ben ettim, sen davarlık etme, abiciğim! Seviyorsan kıvırma. Camdan cama mart kedileri gibi bakışmak adam ediyor ama kaybettiğin zamana değmiyor!"

Tanju genişçe gülümsedi ve arkasına rahatça yaslandı. Ardından, önündeki kadehi bana doğru havalandırdı. "Abi, bizde sıkıntı tinne!" dedi, gözlerim şaşkınlıkla irileşti. Boşuna konuştuğumu düşünürken, kadehinden bir yudum aldı ve masaya gerisin geriye bıraktı. "Ben sadece korkuyorum..."

"Allah'ım, sen sabır ver!" diyerek çenemi sıvazladım. Ardından çocuk azarlarcasına devam ettim. "Sorun var mı, diyorum; yok, diyorsun. Ben sormam, bana düşmez, uymaz, anlatmak istediğin varsa anlat, diyorum; yok, diyorsun! Konuyu komşuyu, beşikteki çocuğumu, memleketteki anamın babamın aşk durumunu bile araya kattın, sonra da kalktın; *'E bizde sıkıntı yok, abi!'*" Hiddetle masanın sert yüzeyine vurdum. "Sövmeyeyim, sövmeyeyim diyorum ama sen benimle taşak mı geçiyorsun, koçum?" dedim, dilimi dişlerimin arasına sıkıştırarak. "Evimi resmen işgalci güçlere bıraktım da geldim! Bir sıkıntın var mı yok mu? De ulan artık!"

Tanju kollarını masanın üzerine yaslayıp, bedenini de hafifçe eğdi. "Yenge bir sana değil, Nurhan'a da iyi geldi," dedi, içtenlikle tebessüm ederek. Hevybanû, yeryüzündeki tüm insanlara yetecek kadar yara sahibi olduğu için başka ruhlarda gördüğü her bir yaraya yara bandı olmayı da huy edinmişti. "Sık sık yengenin elindeki fenerleri, kendi elinde hayal ediyor, biliyorum. Tek bilmediğim..."

Devam et, dercesine sağ elimi savurdum çünkü Hevybanû'nun elinde ne feneri varmış da özeniyormuş, bilemedim. "O fenerlerden kendisine edinirse ve hayatını kendi feneriyle aydınlatmayı öğrenirse ben nerede olurum, olur muyum, onu bilemiyorum..."

"Ne feneri sayıklıyorsun sen?" Birden sordum ama Zifir ile Nurhan'ın bizim evde aylarca bir arada ve yalnız başlarına takılmalarına ailecek sebep olduğumuz için suçluluk duygusuyla sarındım. "Yenge iyi geliyor, diyorsun ama bizde, bizim ufaklığa bakıyorlar diye haklı olarak rahatsız olduysan-"

"Yok be abi!" diye yükselmesiyle, duraksamak zorunda kaldım. "Yenge, Nurhan'ı açıktan okula falan yazdırdı ya..." Eee, dercesine başımı salladım. "İşte malumunuz, biz birbirine mecbur kalmış iki insanız. Nurhan, bugün evden çıksa anca sizin eve gelebilir; başka hiçbir yere gidemez. Velev ki gitti, başka yere gittiğini de köydekiler duydu ya da beni bırakıp köyüne dönme gafletinde bulundu..." Duraksayıp, içkisini komple içtiğinde boğazındaki yumrunun yine de gitmediği belliydi. "Ben üstüne toprak atmaya bile yetişemem, abi..." Sesi öyle bir ağlamaklı, kahırlı çıktı ki, Everek Dağı'nda Hevybanû ile İmre'yi bulduğum âna ışınlandım. "Kısacası, sırf benim yanımda nefes alması mümkün diye mi bana katlanıyor, mecburiyetten mi gönlü kaydı yoksa kaymış gibi mi yapıyor, bilemiyorum..."

"Yüce Mevla'm," diyerek, başımı oturduğum yerde geriye doğru atıp gözlerimi yumdum. "Yalvarırım, zaman dursun. Ben daha kendi ilişkimi güdemiyorken, 7.65'in kız mevzularını hiç güdemeyeceğim demek ki..." 7.65'in gençliğini hayal edince, yüzümde bir tebessüm belirdi. Ama nedendir bilmem, 7.65'in gençliğinin ardında bir de genç bir kız belirince eteklerini savuran... Bıkkınca yummuş bulunduğum gözlerimi nasıl açacağımı ve bedenimi dikleştireceğimi şaşırdım. "Ulan benim bir de kızım olursa var ya," diyerek bir ıslık çaldım. "Ben yanmışım kırk araba çalıyla!"

Tanju gülümseyerek baş savurdu ve "Babalığı komutanlıktan çok sevdim, diyorsun," dedi.

Masada usulen oturuyor, önümdeki içkiyi dahi içmiyordum. "Sevdim," dediğimde, kadehini kadehime doğru uzatınca içmeme isteğimi öteledim ve keyifle kadehime sarıldım. "Kanatlarımın göl-

gesi ailemin üzerinde baki kaldığı müddetçe, komutanımız olmayı da hep seveceğim."

Keyifle birer yudum boğazımızdan aşağı salınmıştı ki, "Yok mu peki vereceğin akıl?" diye sordu.

"Akıl?" dedim alayla. "Hevybanû'yu gördüğüm günden beri yok bende o sorduğun. Ama sen..." İşaret parmağımı yüzüne yüzüne salladım. "Sen bana sorarsan, bir yüreğini, bir de evdeki sevdiğini dinle, Tanju. Sor, konuş... Aklına düşen, yüreğini sıkıştırıyorsa Nurhan'a sor. Bana değil, bir başkasına değil; kuruntuyu kendisine vazife bilmiş Nurhan'a sor." Masanın üzerindeki sol elinin üstüne dostça iki kez vurdum. "Benden başka kimsesi yok, diyorsun ya, o zaman sen her şeyi ol. Ama dersen ki, *'Ben senin gibi bencil piçin teki değilim, abi...* "

"Aman abi, estağfurullah."

Gereksiz mahcupluğu sevmediğim için olumsuz manada baş savurdum. "O zaman Hevybanû'nun sana köydeki sağlık ocağında söylediklerini hatırla. Al ablanın Nurhan'a gösterdiği tüm fenerleri, sen Nurhan'ın eline tutuştur. Ama de ki: *'Tek başına bir fener, bir ömrü aydınlatmaya yetmez. Ellerimiz birbirinde kenetli kaldığı müddetçe, ellerimizdeki fenerlerle gidemeyeceğimiz yol, aşamayacağımız engel olmaz...* " Sağ işaret parmağımı, şakağımın yanında kurmalı saat misali döndürdüm. "Birlikten kuvvet doğar hesabı, sen tut elinden. Sen tanıştır tüm renklerle, evrenle; karım değil..."

"Diyorsun ki: *'Senin karını benim karım neden yetiştirsin? Bizde zaten çocuk mevcut.* "

"Yok," diyerek, tok bir kahkaha attım. "Şeye sürülmeye aklı olmayan bizlerin, böyle mevkilerde ne işimiz var, diyorum!" Telefonum çalınca, hâliyle gözlerimiz masanın üzerinde duran telefonuma döndü ve ekranda çakma piçin adını görmem, başka bir sövme seansına geçmeme neden oldu. Peşi sıra "Kurban olduğum Rabb'im, yalvarırım, evim Çernobil'e dönmemiş olsun!" diye söylenerek, çağrıyı yanıtladım. "Yıkmadınız evimi inşallah?"

Çakma piç "Ha yok!" dediği anda, evde olmadığını anladığım için kaşlarım çatıldı. "Ben bıraktığımda sağlamdı."

"Lan," dedim, sesli bir nefes eşliğinde. "Ben siz, evi panayır yerine çevirdiniz diye dışarı çıktıydım! Sen neden evden ayrıldın?"

"Alpiko be," deyişinin hemen ardından bir çakmak sesi işittim. "Hanımcılığın az öte dursun. Al sarı paleyi, hızlıca alaya gel."

Boğaza yerleşen yumrular, ebadı ne olursa olsun, durduğu yeri şişirir. Nefes alamaz, yutkunamaz, hatta düşünme mekanizmanızı bile çalıştırmaz bir hâle gelirsiniz. Kasti değildir yaptığınız. Nitekim kilitlenmemek üzerine kodlanan bir canlıdan farksızsanız, kasti de olamaz zaten.

Birkaç saniye yürek çarpıntıma izin verdikten sonra "Tabii," dedim, itaatkâr bir tonda. "Ama göreve eve uğramadan çıkmam, Bahriyeli."

Abi değil, Melih değil, çakma piç değil, komutanım hiç değil... Bahriyeli; nazımın geçmesini istediğim, hatırımı, gönlümü ortaya koyduğum yegâne kişi...

Çakma piçin sesli soluğu salınıp kulağımı yaladı. "Çok," dedi ama peşi sıra hızla duraksadı. Ne söyleyecekse vazgeçti ve söyleyeceğini "Fazlası göz çıkarmaz," söylemiyle değiştirdi. "Alaydayım. Girişten üçüncü garajda sizi bekliyorum."

Garajda beklemesi kaşlarımı çatmama sebep olsa da, sorgulamadan "Emredersiniz komutanım," dedim saygıyla. "On beş dakikaya kalmaz, alaydayız."

Çakma piç herhangi bir şey söylemeden telefonu kapattığında, Tanju yüzüme beklentiyle bakmaktaydı. Elimdeki telefonu masanın üzerine gerisin geriye bırakırken, "Yolcudur Abbas," dedim, kaşlarımı havalandırarak. "Prangasını çözmediği müddetçe duramaz..."

Tanju, "Abi," diyerek girizgâhta bulunduğunda, sol gözümü kırparak başımı sağa sola oynattım. "Nurhan ile durumumuzdan dem vuruyorum ya hani... Muhtemelen ben eski yerimde kalsaydım, dem vurmamı gerektiren bir şey olmazdı." Yüzünden içten bir tebessüm geçti. "Kusura bakma ama," dedi, tebessümünü genişleterek. "Ben Şahin timine geçtim geçeli götüm yer görmüyor yemin ederim! Ne başımıza gelmeyen kaldı ne de bitti dediğimiz yerden türemeyen cibilliyetsizler! Aramızda cenabet falan olabilir mi?"

Şen bir kahkaha atarken, sağ elimi havalandırdım ve havaya yazı yazar gibi yapıp hesabı istedim. Elimi gören garsonla göz teması kurduktan sonra "Öyle bir şey olsa," dedim ve bakışlarımı Tanju'ya çevirdim. "Ben o cenabet olanı on kere aforoz etmiş olmaz mıydım?" O arada garson, hesabı getirdi. Tanju uzanacak gibi oldu ama kaşlarımı havalandırmamla, uzatmaya yeltendiği elini indirmek zorunda kaldı. Hesap defterini içine yerleştirdiğim paralarla birlikte garsona geri uzatırken, serzenişte bulunmadan duramadım. "Düzgün bir şey mi yedik sanki?" Başımı hiddetle iki yana savurdum. "Mardin'e geldiğim gibi kokumu aldılar yine! Yine, yine, yine yâr bana haram geceler[1] oldu, iyi mi?" Sol elimi *"Hadi,"* dercesine savurduğum gibi ayaklandım. "Gidelim de, boynumuzun kıldan inceliği ile bir kez daha yüzleşelim..."

Ben ayaklandığım için Tanju da ayaklandı. Birlikte adımlamaya başladığımızda "Bazen," dedi iç çekerek. Restoranın kapısını açtığında "Böyle iyi, Tanju, diyorum kendime." Ne manada, dercesine kendisine bakarken, bedenimi dışarıya attım. Hava... Kucaklaşmalıktı; vedalaşmalık değil... "Sana baktıkça, benim de sevdadan beyin hücrelerim yanar diye korkmuyor değilim..."

Hafiften laf soktuğunu hissettiğimde, her an ısırmaya hazır bir aslan gibi ensesinden sağ elimle kavradım. En az bedenim kadar heybetli olan bedenini gövdeme doğru çekiştirirken, bir yandan da arabama doğru ilerlemeye başladık. "Başı okşanmış insan şımarıklığı bu," dedim içtenlikle. "Nerede görsem tanırım." Mavileri sorgularcasına bana dönünce, gülümsedim. Elimi ensesinden çekmeden önce, bedenini arabanın sağına doğru ittim. İkimiz de kendimizden taraf kapılara vardık ama ikimiz de arabaya binmeye yeltenmedik. "Beni bu hayatta sorgusuz sualsiz, hiçbir dâhili ve harici etkene ihtiyaç duymadan seven tek insan Hevybanû." Aslında dillendirdiğimden asla utanmıyordum ama can yakıp, sıkmadığını söylemek de yersiz olurdu. "Tek ailem, tek sevenim, tek bekleyenim... Aldığım nefesin tek tesellisi, tek temennisi..."

"7.65 var bir de abi," dedi hevesle.

---

[1] Nilüfer'in "Haram Geceler" şarkısına atıf yapılıyor.

Başımı söylediğini onaylarcasına aşağı yukarı salladım ama "7.65; kendisine sevgimi gösterdiğim, istediklerini yaptığım ve annesini üzmediğim müddetçe beni sever, Tanju," dedim. Mavileri kısıldı, gülümsedim. "Mutsuz bir çocukluğa ve yanlışlarla dolu bir gençlikle hak edilmemiş bir kimsesizliğe neden olduysa o, dünyaya gelmene neden olan dölün sahibi; istesen de sevemiyor, bir zamanlar sevmiş olsan bile o masumluğa geri dönemiyorsun..." Sağ elim arabamın tavanında kalırken, hafifçe öne doğru eğildim. "Anlamanı beklemiyorum. Hatta yargılayıp kınayabilirsin de," diyerek, başımı kinaye ile aşağı yukarı salladım. "Ama Hevybanû bugün karşıma geçip *'Başını okşayacağıma, ölürüm daha iyi!'* dese... Ne yazık ki düşüncesi dahi yüreğimi titretti ama yemin vermekten geri duramadım. "Okşamamaya ant içtiği başımı kendim vurdururum. Dillendirdiğini gerçekleştirmesine tanık olmaktansa, kendi kellemi vurdururum!" Söylediğimin büyüklüğüyle, Tanju'nun alkolle kanlanmaya başlayan mavileri anbean irileşti. "Ben Hevybanûcu piçin tekiyim, oğlum," diyerek, ufak bir kahkaha atıverdim. "Üniformam üstümde yokken; karşıma geçip, *'Dünyayı yok edeceğiz ama karına bir şey olmayacak,' desinler, kılımı kıpırdatırsam namerdim!"*

Tanju; deliliğimi mi ölçmek istedi bilmiyorum ama durdu, durdu ve "Peki," dedi, havanın sıcaklığına tezat donuk bir tonda. "Üniforman üstündeyken, abi?"

Yüzüm sanki göte kadar içmişim de midem ekşimiş gibi buruştu. "Üniformam üstümdeyken Hevybanû'yu seçtiğim an, zaten en başta Hevybanû'yu kaybettim demektir," dedim ve kapımı açıp, cevap vermesini dahi beklemeden şoför koltuğuna oturdum.

Tanju peşim sıra arabaya bindi dersem, yalan söylemiş olurdum. Bir müddet şoku atlatmayı mı bekledi yoksa kendince iç savaşlarını mı tahlil etti, bilemiyorum. Açıkçası çok da bir tarafımda olduğunu söylemem de mümkün değildi. Sevda, üzerine binlerce mısra döşeyebileceğim bir illetti. Ama başına geçtiği dümeni sadece kendi yönettiği müddetçe limana giderdi. Başkasının üflediği yelkenliyle, gidip göreceği yer anca ölmüş ruhlar mezarlığı olurdu. Bu yüzden yanındayım demek ama asla dümene el uzatmamak, doğru olandı. Tanju arabaya binmeyi akıl edebildiği gibi ayağımı gaz pedalına

değdirdim. Sevdasının dümenine el sürmemiş oluşumdan mütevellit sanırım, benim sevdamdaki sınırsızlığımı sorgulamak şöyle dursun, yol boyunca dillendirmedi de. Hoş, zaten en başta benim hazzettiğim muhabbetler de değildi.

Yol boyunca ikimizden de çıt çıkmadı. Çünkü gideceğimiz yerde alacağımız görev emri, sakin bir zihin istiyordu. Duyumsadığını kavramak, kavradığına benliğini tam kadro hazır etmek, kendini hazır ettikten sonra sevdiklerini hazır edip yola koyulmak... Hiç bitmemesini dilediğimiz ömürlük aidiyetti.

Alaya geldiğimizde askerî araçların olduğu garajlardan birine çağrıldığımız için arabamı otoparka park etmedim ve direkt garajlardan tarafa sürdüm. Üçüncü garajın önünde durduğumda, garajın aşağıdan yukarıya sürgülü katlanır kapısı yerden 40 santim kadar yükseklikte kalacak şekilde bırakılmıştı. Arabadan inene kadar her şey normaldi ama arabadan indiğimde şaşkınlıkla Tanju'ya bakakaldım. İçeriden garip, gerçekten garip diyebileceğim bir müzik duyuluyordu. Saat gecenin 10'uydu ve alayda, garajın içerisinde garip bir müzik çalıyordu. Ölsem dahi inanamayacağım türden üstelik!.. Temkinli adımlarla garaj kapısının tam önüne geldim. Tanju da peşim sıra... Hafifçe eğilip, paneli tuttum ve usulca havalandırdım. Gördüklerim karşısında ise neyin şaşkınlığını yaşayacağımı bile şaşırdım. Kaldırdığım panelin altından bedenimi garajın içerisine doğru hızlıca itmem ve paneli ardımızdan çarçabuk indirirken "Lan oğlum, siz manyak mısınız?" diye bağırmam, her şey ama her şey taramalı tüfeğin kurşun atması gibi gerçekleşti.

Garajın bir köşesinde bir mangal! Sıra sıra dizilmiş, yemekhaneden çalınmış masalar! Masaların üzerine tarihi belirsiz gazete kâğıtları serilmiş, o kâğıtların üzeri mangaldan çıkan ızgara sucuklar, kabaca doğranmış söğüşler ve aslan sütüyle dolu olan kadehlerle bezenmiş! Birçok karakol, garnizon, alay, askeriye görmüş biri olarak gördüğüm manzara ne yazık ki çok yabancı değildi. Ama... Şahin timinin veletleri, evet, veletleri ve Alka'nın iki yakası bir araya gelmesi mümkün olmayan, her gece kamyonu devrilenleri bir araya gelmiş, pist alanında toplanmış bebeler gibi ortada abuk sabuk hareketlerle dans ediyorlardı! Hiçbirinin müzikle uyumunun olmaması

şöyle dursun, biri elektro disko müziğinde kolbastı raks ediyorsa, ki bu Veysel; diğeri iki işareti yaptığı parmaklarını gözlerinin önünden seri bir şekilde kaydırıyordu, ki bu da Ercan'dı!

Müziğin patırtısından beni kimse duymadığı için iki elimin parmaklarımı ağzımın içerisine öteleyip, kuvvetli bir ıslık çaldım. Islığımı duyan deli divaneler bana bir bakış attı ama en havalı doğum günü çocuğunun partisini bozmak istemezlermiş gibi danslarına devam ettiler. Koca koca adamlar, Ardıl Erce'nin doğum gününde kesinlikle dansçı palyaço olabilecek şekildeydiler!

Başımı bıkkınlıkla geriye doğru atıp, boynumu esnettim. Bir yandan da esefle söylenmeyi ihmal etmedim. "Allah'ım," diyerek iç çektiğimde, dilime değmiş olan alkol miktarı aklıma düşemedi ne yazık ki. "Birazdan edeceğim tüm küfürler, kötü baba olduğuma delalet değil, tamam mı?" Küfretmekle kötü baba olunmayacağını bildiğim gibi, etmemekle iyi bir baba olunmayacağını da biliyordum ama Hevybanû öyle ince şeyler rica ediyordu ki benden, en ufak bir inceliği atlayacağım ve bana *"Cıs! Yandın, oyundan çık!"* diyecek diye aklım çıkıyordu.

Tanju hafif bir mırıltı eşliğinde "Abi!" diyerek, kendisinden taraf kolumu dürtünce gözlerimi açmak zorunda kaldım.

Başım dik bir konuma geçerken, omuzlarımı ileri geri oynatarak gevşettim. "Be amına koduğumun evlatları!" Gözlerimin ateşine sesimin coşkusu karışınca, dans eden bedenler bir sekteye uğradı. "Ayazda üşümüş nöbetçi yarağı gibi ne titreşip duruyorsunuz!?." Masalardan birinde, keyif pezevengi olduğunu belli eden çakma piçi gördüm. Kardeşini sevmeseydim, kendisine ana bacı sövüp, üstünde değişik fanteziler icra edebilirdim. Ama bir kardeşi vardı ki... Evlerden ırak olmayasıca biriydi! Çakma piçin keyifle dudaklarının arasına yerleştirdiği daimî sevgilisini bir nebze kıskandım ama aldırmadan, sövme seansıma devam ettim. Eh, pek tabii ben de bir manda yavrusu gibi bağırdığımdan, ne sikimsonik olduğunu çözemediğim müzik de bir parça kısıldı. İki elimi *"Yazıklar olsun!"* dercesine savururken, dudaklarımın arasından da bir tükürük sıyrıldı. "Ulan! Sizden asker olmuş ya, eşek sikinden de kesin gramofon iğnesi olur!" İşaret parmağımı, çakma piçin oturduğu sandalyenin

üzerine gevşekçe yaydığı bedenine doğru hiddetle salladım. "Eğer ki!" dedim, dişlerimi birbirine bastırarak. "Eğer ki beni buraya sıra gecesi için çağırdıysan!"

Kendisine el salladığım gibi kendisi de bizden tarafa sağ elini savurdu ve tükürürcesine "Aman, ikiniz kıyıda köşede depresyonda manitacılık oynayacağınıza hep birlikte eğlenelim dedik işte!" dedi.

Sabır dilenircesine baş savurduğumda benim tam kadronun garaj içerisinde olduğunu görünce, mavilerim irileşti. "Hadi bunları anlıyorum," dedim, sinirle gülümseyerek. "Siz burada ne yapıyorsunuz?" Çatık kaşlarımla Veysel'e döndüm. "Sen burada ne yapıyorsun?" diyerek bir kez daha baş savurdum. Tamam, karalar bağlamayıp hayata küsmemesi hoşuma giden bir şeydi. Ama ben... Yerinde olsaydım, bir daha herhangi bir askerî birliğe ayak basamazdım. Hele dans etmek için asla! "Sen kefeni daha yeni yırttın ya hani!" Kefeni yırttın ama malul gaziliği yırtamadın, diyemedim... "Hanımının dizinde kıvrılıyor olman gerekmiyor mu senin?"

O arada çakma piçin, Necip ve Kerim'in yerine aldığı dörtlüden olan Can, önüne bir çay bıraktı. Çakma piç, önüne konan çay bardağını bana doğru, beni takdim edercesine havalandırdı ve "Herkes sen mi, pisicik?" diye şakıdı. Gülümseyen dudaklarına yaklaştırdığı çaydan, bünyesini tazelemek adına bir yudum aldı. "Gel kafa dağıtacağız deseydim, evci izni almadan gelebilecek miydin?"

Tartışmak... Çok basit bir eylemdi. Ama laftan anlayanla gerçekleştirildiğinde sinir harbine dönüşmezdi. Çakma piçi severdim ama onun laftan değil, kötekten anladığı da bir gerçekti. "Madem çağırdınız!" diyerek sağ elimi *"Hadi,"* dercesine savurdum. "Bana bir çay koyun! Müziği de kudurtmayın, başımıza da rütbeli sardırmayın!"

Bir rütbeli olarak, başımıza rütbeli sardırmak istememin nedeni saygıdandı ama pek tabii ki bu herkes tarafından alaya alındı. "Komutanım," dedi Ömer neşeyle. "Çaylaklık döneminizi andığınız bir gece olacak sanırım."

Yüzüme sahte bir tebessüm oturdu. "Rütbemi," diyerek kaşlarımı imayla havalandırdım. "Sizlere anımsatmak zorunda kaldığım bir gece olmaz inşallah, Ömerciğim..." Şaka yaptığım sesimden bel-

li olsa dahi, söylemimdeki kinayeyi anlamamak da mümkün değildi. "Hadi, bir çay koyun!"

Çay istemiştim. Sadece çay... Bu yüzden önüme konan aslan sütüne asla bakmadım. Ben bakmadım ama nedense herkesin içesi ve üstelik sapıtası vardı. Adnan abinin bile!.. Ben Adnan abinin bile sapıtası olduğunu düşünürken, Alka timinin beni gördükçe gerçekleşen genel serzenişi bir kez daha gerçekleşti.

"Abi!" dedi Şerif, ciğerci kedisi gibi. "Bak şu adamın suratına!" Çakma piçin yüzü bana döndüğünde, bir ayna isteyebilmeyi diledim. "Cildi bile ışıl ışıl..." *'Çünkü seviliyorum,'* diyemedim. Evet, çok fazla ve mucizevi bir şekilde birden farklı sıfatlarla seviliyordum. Amma velakin vücudunda olduğunu iddia ettiği çatlaklarına prezervatifin içerisinden ayıkladığı çocuklarımı süren biricik karımın, yüzüne antin kuntin bakımlar yaparken beni de tatil boyunca es geçmemesi ışıl ışıl oluşumun yegâne sebebiydi. "Derdi kederi sikeyim, siyah noktası bile yok herifin!"

Herif diye bana, benim askerlerimin yanında hitap edildiği için, uyarırcasına boğazımı temizledim. O arada çakma piç sağ bileğine geçirdiği, nereden bulduğunu bilemediğim ve ilgilenmediğim tespihini bana doğru salladı. "Ulan bunun içi bile tertemizdir!" dedi abartıyla. "Adamın karısı sevdiğine tam doktor! Yemin ederim, evde iki kibrit kutusu kadar peynir bile yemesi yasaktır bunun!"

Çakma piç kadar adamları da Hevybanû'nun pisboğaz olduğunu bildiği için "Bizim yenge mi?" diyerek alaya vurdular.

"Yalnız," diyerek oturduğu yerde dikleşti Kubilay. "Yenge bizim, gençler. Yengeyi karıştırmayın."

Çakma piç, üç yaşındaki bebelerine olay örgüsünü anlatırcasına, yüksek bir desibelde "Bakın!" dedi ve hiddetle öne doğru uzattığı elleriyle, önümdeki çay bardağını ve yanında duran ama içmediğim kadehi gösterdi. "Sigarayı bıraktı! Alkol dahi içemiyor!" Hiddetle, sıra sıra oturan çocuklarda gözlerini gezdirdi. "Siz evliliği çok matah bir şey sanıyorsunuz sanırım."

Yenilerden biri "En azından kamyonu devrilmiyor," diye ağzının içerisinden homurdandı ama yakaladım.

Çay bardağımın içindeki kaşığı bile isteye, bir askerden beklenmeyecek şekilde seslice dışarı çıkardım. "Yalnız," dedim sol kaşımı uyarırcasına havalandırarak. "Ben bel altı muhabbet sevmeyen bir adamım." Sol kaşımın yanına, sağ kaşım da arkadaş oldu. "Hele söz konusu benim ailem olursa, pek kibar kalamayan bir tarafım vardır..."

"Hah!" dedi çakma piç, coşkuyla. "Her boku yiyip yiyip, sonra bir de böyle namus bekçisi kesiliyorsunuz."

"Yalnız," diyerek, beni taklit edercesine Emre lafa girdi. Gözleri bana döndüğünde yeşilleri gülümsediği için kısılmıştı. "Alp hep böyleydi. Sevmiyor pek yani."

"Ha doğru," dedi çakma piç, uzata uzata. "Seni de bir tur silkelemişti. Haklısın."

"Sizin derdiniz ne?" dedim içtenlikle. "Neden beni gördükçe dadanıp duruyorsunuz? Eğer sorun bensem, çağırmayın abi beni!"

Çakma piç "Yok be oğlum," diyerek, sağ elini tespihiyle birlikte bir tur havada döndürdü. "Bunlar kolayını bulsa siklerinin çapını, yarıçapını ölçüp bana verecekler, üstüne *'Bize kadın bul,'* diyecekler!" Kendisine taktığım lakabı, her an üstün yetenek içeren küfürleriyle kanıtlamayı es geçmiyordu. "Seni gördükçe hasetlenip, çoluk çocuk, evlilik furyasına kapılıyorlar. Kapılsınlar..." Kaşlarım olumlaması nedeniyle hayretle havalandı. "Ben bu çipilleri sana vereyim, sen fişekleri bana ver! Sen batıya ilerle, ben doğuya. Daha güneydoğuya!.." Bezgin, gerçekten bezgin bir nefes verdim. "Seviyeli bir şekilde ayrılalım diyorum, kimse kabullenmiyor. Hem istiyorlar ayranları dökülmesin hem de götleri sikilmesin!"

Adnan abi, hafifçe çakma piçin kolunu dürtükledi. "Olanla ölene çare yok ki, yiğidim," diyerek baş savurdu. "Ben yıllardır evliyim. Bugün herhangi bir şey olsa, Vildan arkasını aramaması gerektiğini biliyor."

Çakma piçin yüzünden sinirli bir gülümseme geçti. Önce elleriyle yüzünü sıvazladı, ardından önündeki kadehini yudumladı. Kadehini indirse de, yüzü bir müddet tavana dönük kaldı. Bazen; çakma piçi, Hevybanû dâhil, kimsenin yürekten anlamadığına inanan bir insandım.

"Son kez anlatacağım," dedi, gözlerini tavandan çekmeden. "Bu da senin hatırına, Adnan abi." Boşalan çay bardağımla birlikte çakma piçin kadehi aynı anda doldu. Herkes pürdikkat ağzından çıkacağı beklerken, piçliği bırakıp Melih'e büründü. "Anasının ardını aramamasını ezbere bilen Jülide, kocasının ardını aramamayı bilemedi ama abi..." Yüzü imalı bir tebessümle kaplanırken, başı kinayeyle sallandı. "Aşk, sevda ya da her ne bokumsa, delilik hâlidir diyor, ünlü düşünürlerimiz! O delilik hâline bir gün karın vardığında, senin karının da ardını aramayacağı ne malum, abi?" Adnan abi, cevap vermek istedi ama Melih elini hafifçe havalandırarak, onun söze başlaması engelledi. İnsanlar başına gelmeden, büyük konuşmayı severdi. Muhtemelen Hevybanû da kayıp gittiğim zamanlarda yapacaklarını kendisine daha önceden söyleselerdi, *"Yok canım, yapmam,"* derdi. Melih iki elini masanın üzerinde birleştirip, bedenini hafifçe eğdi. Uzun bir misina ipine dizilmiş gibi olan altlarını görebilmekti hedefi. "Aslı ilk görüştüğümüzde, *'Keşke bir bebeğimiz olsaydı be abi!'* diye o kadar çok ağladı ki... Ben, ben ne diyeceğimi bilemedim. Çünkü ben, Kerim'i bebek yapabilmesi için izne bile gönderememiştim!"

Bana hep Necip'in kardeşiymiş gibi hissettiren Ercan "Ne garip?" dedi, iç çekerek. "Zaman ne çabuk geçiyor... Birileri toprağa karışırken, birileri başka dünya evine giriyor..."

Ben Kerim'in eşinin evlendiğinin şokunu şey yapmaya çalışırken, Melih gür bir kahkaha atıp çakma piçliğine geri transfer oldu. "Siz ölenle ölündüğünü mü sandınız?" dedi, bana göre en gaddar tonuyla. "Mesela Alpiko, Kerim gittikten sonra geri geldi. Üstüne gitti, Jülide ile arasını düzeltip bir de evlendi. O da yetmedi, bir çocuk daha kısmetlendi. Hatta o çocuk, neredeyse yaşını karşılayacak, diyebiliriz. Oturduğunuz yerden, ne kadar az, değil mi zaman?" Kendisini doğru çözümlediğimi kanıtlamak istercesine gaddarlığını kamçıladı. "Hepiniz benim gibi anadan doğma piç değilsiniz, biliyorum! Kiminiz sonradan oldu, kiminizin ise hâlâ kuytuda köşede pamuklara sarılan bir yanı var! Ama ben de duygusuz bir orul orul orospu çocuğu değilim!" Sesi bir nebze yükselirken, çenemin kasıldığını hissettim. "Sadece diyorum ki; sizler için canımı dişime

takar, ne gerekirse yaparım. Ama arkanızda bıraktığınız yâriniz, bebeniz olduğu müddetçe, düştüğünüz yerde ardımı dönüp geleceğim operasyonlara benimle gelmeyiniz!" İki eline birbirine *"Bitti,"* dercesine çarptı. "Bu kadar! Sizden tek istediğim bu! Beni," dedi ve iki eliyle üstündeki tişörtün yakasını çekiştirdi. "Hayattan bezdirmeden, hangi ebenizin şeyine gidiyorsanız gidin ama ben sizin aşko kuşko yaralarınızı sarabilecek edilgin eşcinsel bir erkek değilim!"

Her zamanki gibi hoyratça küfretmek yerine, dillendirmek istediği küfrün sözlük anlamını kullanınca, kahkahamı engelleyemedim ve hâliyle bakışlar bana döndü. "Evet," dedim coşkuyla. "Bu kibar ve süzgeçten geçmiş hâllerini, Hevybanû'nun yanında da görmek isterim."

"Hadi len oradan," dedi, ortadaki tabaktan aldığı beyaz leblebiyi ağzına atmak yerine bana fırlatarak. "Jülide'nin yanında küfredeyim de evden atsın, diye beni kışkırtan da babamdı!"

Yalandan bir hayretle ağzımı açtım. Tam kibarlığına yakışan bir tavırla ellerimi ağzıma örtecektim ki, Kubilay "Bizim yenge, evlenecek gibi değildi yalnız," dedi.

Aslına bakılırsa, kötü bir şey söylememişti ama düşüncesi bile beni bir buhrana sürüklediği için jet hızındaki yanıtlarımdan veremedim. Benim yerime çakma piç, abi Melihliğine bürünüp; "Çünkü Jülide, Alpiko'ya rastlamasaydı zaten asla evlenmeyecek bir insandı," diyerek, içtenlikle gülümsedi. "Te bu ruh hastası, köstebek ağlarında ziyan etti güzelimi!"

Bedenimi oturduğum sandalyede gerisin geriye esnetirken "He ya, he!" dedim alayla. "Çöpçatanlık yapamayacak diye ölen de bendim zaten!"

Yenilerden biri olduğunu bildiğim diğer çocuk, ilkokul sıralarındaymışız gibi söz almak adına usulca elini kaldırınca şaşırdım ama o, şaşkınlığıma aldırmadan "Komutanım, izninizle bir şey sormak istiyorum," dedi. Sor, dercesine başımı salladım ama sorgulayan gözlerim de çakma piçe sarıldı. Bana göre gayet gençten olan çocuk, bulunduğu oluşuma bir anda girmiş ama girdiğini hissettikten sonra da ürkmüş gibiydi. "Zorlanmadınız mı?" sorusuyla, çakma piçteki gözlerim kendisine döndüğünde elaya çalan kahvelerindeki

tereddüdü resmen gördüm. "Bir gitti geldi diyerek şakaya vuruluyor şanınız ama siz, insan olarak yaşadıklarınızı atlatırken zorlanmadınız mı?"

Sol kulak dibimde, en kibar tabirle bir kızkaçıran atılmış gibi hissettim. Öyle bir çınlama... Sağ elim enseme sarıldı. Sıktığım yerdeki ısıyı hissedebildiğim gibi ensemdeki hücrelerin yanarak parçalanmasını da hissedebildim.

"Tabii, sizin için sakıncası yoksa yani..." diyerek, kıvranmasına devam etti tereddütlerin başmimarı. "Cevaplarsanız, ben şanınızı idol almak isterim."

İdol alınmak... İstediğim bir şey miydi? Sanmam. İsteyebileceğim tek şey var ise o da yaşadığımı kimsenin yaşamaması olurdu sanırım.

Dudaklarım, prangalarından sıyrılıp birbirlerinden ayrılana kadar kimseden çıt çıkmadı. Bardak, çakmak ve soluk sesi haricinde, herkes ve her şey duraksadı. Neden sonra bulabildiğim sesimle "Çok zorlanıyorum," diyebildim. Ne garip bir şeydi, yıllar sonra hiç tanımadığın insanların da bulunduğu bir alanda dillendirebilmek... "Çok yorgunum... Çok canım acıyor... Omuzlarımdaki veballer ağır geliyor, kaldıramıyorum..." Bir itiraf gibi dilimden dökülenler, bir nefesle gülümsemeye çalışma eylemimle son buldu. "Ben, bunları; bugün tek bir lafıyla kafama sıkacağım karıma bile hiç söyleyemedim." Dönüp çakma piçe dikkatlice bakmadım ama çenesinin gerildiğini, bakmadığım hâlde görebildim. Evet, çakma piçi yeri geliyor Hevybanû dahi anlayamıyordu. Ama çakma piç nasıl oluyorsa, beni kendisi doğurmuş gibi anlayabiliyordu. "Çünkü o gün ve sonrasında eşim de o kadar kötü hâldeydi ki... Belki de birbirimize en yabancı, en uzak, en kör olduğumuz zamanlardı..." Kamyon devrilmesi muhabbetini yapan yeniyle göz göze geldiğimde samimiyetle gülümsedim ve muhatabım direkt kendisi oldu. "Az önce ailem hakkında muhabbet etmeyi sevmem diyen adam şimdi kendi ilişkisini anlatıyor, diyorsun, değil mi?"

"Yok, komutanım," dedi mahcupça. "Ne haddime?"

"Estağfurullah," dedim içtenlikle. Gözlerim sevgiyle, beş masanın etrafını donatan, birbirinden heybetli ve yiğit delikanlıların üze-

rinde gezindi. "Demem o ki çocuklar... Yeri geliyor, uğruna canınızı feda edebileceğiniz insanla birbirinize *'Nasılsın?'* diyecek hâliniz kalmıyor. Kısacası mevzu kamyonun devrilmemesinden çok daha öte..." Çayımdan bir yudum alıp, sesli bir nefes verdim. "Oturduğu yerden *'Bunu yapan, şöyle düşünen insanla olmaz,'* diye binlerce madde sayabilir insan ama gün geliyor, tükürdüklerini yalatıyor sevda. Acılarını eski püskü bir yara bandıyla kapatmana neden oluyor. Anlaşılmak istediğin kadar anlayamadığını fark ettiğinde subkutan dikişler patlamasın diye nasıl dua edeceğini şaşırıyorsun. Alma verme dengesi ya da her ne haltsa, ne derseniz deyin ama... Öyle kitap ya da dizi filmlerdeki gibi şeker pembesi değil. Evlilik; karşılıklı birçok şeyi gerektiren, zor bir müessese."

Kıdemli Yüzbaşı Melih Arslan, emirindeki insanların bekâr olmasından yanaydı ama çakma piç bana sataşmadan zinhar nefes alamazdı. "Hele hele," dedi, şen bir kahkaha eşliğinde. "Senede en az bir kez cortlayan herifin verdiği nasihatlere bakın hele!"

Yemyeşil gözleri beni kınarcasına süzülürken, umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Valla beni sallamayabilirsiniz. Benim dışımda üç kişi daha var burada!" Usulca havalandırdığım elimle Adnan abiyi takdim ettim. "Ben ki kendisini örnek alır ama aynı zamanda anlattıklarından da tırsarım."

"O neden?" dedi Veysel, hızlıca. Baba olacağından sebep, konu bitini kanlandırmıştı belli ki.

"Bir vatan, bir de aile konusunda dalga geçmem," diyerek, başımı olumsuz manada iki yana savurdum. "Göreve çıktığımda oğlum iki aylıktı, döndüm, olmuş yarım yıllık." Kaşlarım havalandı. Devam edebilmek adına duraksamak, derin derin solumak zorunda kaldım. "Kendi oğlum, beni tanımadı. Hayatımda yaşadığım en boktan durum! Ama Adnan abinin anlattıkları sanki çok daha boktan gibi."

Adnan abi neyden bahsettiğimi hatırlayınca, "Okuma bayramı," dedi, gözlerini büyüterek. O arada hemen yanında oturan Şerif'e döndü yüzünü. "Yani bana sorarsan, bu işlerde boynuz kulağı geçercesine Alp beni geçti gitti. Ama dersen ki; *'Abi, sen daha ileridesin, de hele bir şey...'*"

"De," diyerek, araya bizim Veysel karıştı.

Hâliyle Adnan abi, yeni baba adayımız Veysel'e döndü ve Cemre'yi taklit ederek konuşmasını sürdürdü. "Babam gelmeyecek mi? Hep gelmiyor zaten! Herkesin babası var ama bir benim yok! Bana ne! Ben de babamın öğretmenim kırmızı elmamı verirken görmesini istiyorum!" Ekşittiği yüzüyle birlikte başını iki yana salladı. "Ben döndükten sonra *'Niye yoktun?'* minvalinde ağlamalarını üç saat falan çekmişimdir çünkü özlem ağır basıyor," dedi ve egoist bir şekilde gülümsedi. "Eh, bir de babaya düşkün olunca..." 7.65 bana düşkün olur muydu acaba? "Tabii işin tüm çilesi yine Vildan'a kaldı yani. Biz dönene kadar en az üç ay boyunca Cemre'nin takazasını o çekti."

Veysel sıkıntılı bir iç çekişle "Her şerde bir hayır var gerçekten," diye mırıldandı. Bence, psikolojisi iyi değildi. Hiç iyi değildi. Begüm'ün durumuna sevindiğini biliyordum ve şahsen Hevybanû; malul gazi olduğum için neredeyse zil takıp oynayarak etrafımda gezinseydi, kaldırabileceğim bir şey olacağını düşünmüyordum. "En azından çocuğum beni unutup, benden ayrı büyümeyecek."

Tanju yaram kaşındığı için uyarırcasına öksürürken, çakma piç ağzının içerisinden "Züğürt tesellisi," diye homurdandı. Göz göze geldiğimizde uyarmak istedim ama uyarmama gerek olmadığı da gözlerindeki merhametten belli olduğu için bir şey demedim.

Muhabbete en son Veysel karıştığı ve Veysel'in durumu çok da konuşulacak gibi olamadığı için herkes suspus oldu. Veysel de kendisi devam etmeyi uygun görüp, "Bana güzel bir veda organizasyonu oldu bu," dedi.

Organizasyon diye bahsettiği için, sorgularcasına çakma piçe döndüm. Sorgulamış bulundum ama beni yanıltmayarak "Yok," dedi.

Çakma piçin sesine garaj kapısının açılma sesi karıştığında, bakışlarımız ister istemez kapıya döndü. Yukarı doğru kaldırılan garaj kapısından içeri operasyon ile rehin alınmışçasına bizimkilerin getirildiğini görünce neye uğradığımı, daha doğrusu neye uğradığımızı şaşırdık. "Hevybanû," diyerek ayaklanmamla kalktığım sandalye yeri boyladı. Hızlı adımlarım içeri giren kafilenin yanına ilerlerler-

ken, bir yandan da gözlerimle hasar tespiti yapmaya çalıştım. Görebildiğim tek şey ise benimkilerden Hevybanû'nun bizzat ayakta uyuduğuydu. Kucağındaki Ardıl Erce ise her an yere kayabilecek ıslak bir kalıp sabun gibiydi. Hevybanû'nun yanına vardığım gibi sol elim nasıl bedenlerini sardıysa, dudaklarım da sağ şakağına vardı. "Güzelim, ne oldu?" dediğimde, sesim engelleyemediğim bir panikle çıktı. "Neden buradasınız? Neden beni aramadın?" Meraklı bakışlarım Vildan, Begüm ve Nurhan'ı dolaştıktan sonra Şafak ve Şeniz'de durdu. "Lojmanı boşaltın, deseler bile ancak ikisini getirebilirdiniz!" dedim Nurhan ve Hevybanû'yu kastederek. "Neyi neden yaptınız siz!?."

Şafak'ın dudaklarının arasından bir "Abi," serzenişi sıyrıldı. Çakma piçten itlik beklediğim için ikizler kendisiyle göz kontağı kurar ve olayı çakozlarım dedim ama yok, kimse çakma piçe bakmadı. Hatta bence Şafak, özenle çakma piçe bakmayan taraftı.

Hevybanû başını yuvasına yerleşen kuş misali omzuma yerleştirirken, 7.65 annesinin kucağında olsa dahi göğsüme denk düştü. Ah benim âciz, zavallı kalbim... İki soluğun sıcaklığıyla nasıl harlanıyor, o iki soluğun soğuklaşma düşüncesiyle nasıl da kahroluyordu! "Korktun mu, bebeğim?" dedim, kendi korkularımı en derinlere atarak. "Niye geldin ki, sevgilim? Bırak aramayı, bir mesaj atsan, sen telefonunu kontrol edene dek ben gelmiş olmayacak mıydım ki?"

Hevybanû omzumdaki başından faydalanarak, burnunu boynumun soluna doğru iyice sokuşturdu. "Sence ben," dedi ve duraksayarak, araya bir esneme sıkıştırdı. "Burada mıyım?" Burnunun değdiği tenimi dudaklarıyla şenlendirdi. "Uyuyordum. 7.65'i bile kızlar aldı. Ama memesiz duramayınca benim kucağıma kaldı."

Bir mantık adamı, olarak açıklaması olmayan hiçbir şeye gelemiyordum. "Neden buradasınız?" diye bağırmamla, herkes neye uğradığını şaşırdı. Ardıl Erce durduğu kucakta sıçrarken, sakinleşebilmek adına "Gel babacığım sen bana, düşeceksin," diyerek kendisini kucakladım. Hoş, Hevybanû'yu da kucaklamam gerekiyordu çünkü gerçekten uyuyordu. 7.65'i kucağından aldığım gibi ayakta kalabilmek adına boşa çıkan kollarını bedenime sardı. Derin bir nefes aldığımda anlık yaşadığım stres ve gerginlik yüzünden resmen

midemin taş kesildiğini hissetmekteydim. "Rahat evlerinizde otururken, kocalarınızın alayda âlem yaptığını öğrenip baskına mı gelesiniz tuttu?" Bakışlarım bedenime koala gibi yapışmış bir şekilde uykusuna devam etmeye çalışan Hevybanû'ya döndü. Söylediğim veyahut sorduğum hiçbir şey o kadar umurunda değildi ki, o kadar olurdu! "Kendi gelesiniz yetmedi de benimkileri yatağından kaldırıp getiresiniz mi tuttu?"

7.65 kucağımda olduğu için ses tonumu oldukça sabit ve sakin tuttum. Ses tonumun verdiği rahatlatıcı hissiyattan olsa gerek, Şeniz "Abi, biz bize ne denirse onu yaptık," deyiverdi.

"Siz?" diyerek sol kaşımı hiddetle havalandırdım. "Kimden emir alıyorsunuz, Şeniz!?."

Kemal babanın "Benden!" diyen otoriter sesi, garaj içerisinde yayılıp bir de yankı yapmasaydı, Allah ne verdiyse ikizlerin üstüne boşaltacaktım. Çünkü ben bir emir vermemiştim, çakma piçin de en az benim kadar olayla ilgisinin olmadığı açıktı. Kemal babanın sesini duyan Hevybanû uykudan uyanan bir tilki misali başını dikleştirirken, yalı kazığı gibi dikilen bedenlerimiz de garaj kapısına döndü. Kemal babanın Mardin'de olmadığını biliyordum. Muhtemelen yeni denecek kadar eli kulağında bir zaman diliminde, gittiği yerden dönüvermişti. Hatta ıslak saçlarından bile üstündeki kanı, tozu, toprağı yeni attığı anlaşılıyordu. "Ay oldu görmüyorum yavrularımı. Bayramı da torun torbasız kapamak istemedim!"

Hevybanû'nun ailesi de, bencillikte benim ailemden geri kalır değildi. Dudaklarının arasından uykusuna yaraşır bir zihinsel boşlukta "Ha?" sıyrılırken, Kemal baba yanımıza varmış oldu.

"Uyandırdım mı, kızım?" dedi, babacan bir tavırla. Ardından içtenlikle gülümseyip, Hevybanû'yu sorgusuz sualsiz kucakladı. "Alışkınsın sen! Ne çabuk ihtiyarladın?" Hevybanû, ellerini Kemal babanın sırtına doladı ama bence uyanamadığından olsa gerek, iki lafı bir araya getirip *"İyi bayramlar!"* dahi diyemedi. Kemal baba da, Hevybanû ona trip mi yapıyor diye korkusundan sormaktan kaçınarak, "Dedem!" deyip Ardıl Erce'ye yöneldi. "Makamda biraz uçak uçuşturalım mı seninle, aslan parçası?" 7.65 yabancılık çeker diye düşünmüştüm ama artık Çingene tavuğuna döndüğünden ya

da Kemal babanın sesi kendisine güven verdiğinden, ses çıkarmadı. Hangisi olduğunu düşünemeyecek kadar da salmış durumdaydım. Kucakladığı 7.65'in annesi ve babası biz olduğumuz için garajdan çıkmadan önce duraksayıp, "Biz makamımdayız," diye açıklama yapma gereksinimi hissetti. "Siz isterseniz burada at koşturmaya devam edebilirsiniz" At koşturma eylemini dillendirirken oldukça aksi ve katı bir tutum seçip, çakma piçe kilitlendi. Yapılandan hoşnut olmadığı belliydi ama hoşnutsuzluğunu kullanarak, kendisine 7.65'i getirttiği için ses çıkarmayacağı da bir gerçekti. Gözleri bize döndüğünde, yüzümde mimik oynamadı. Oysaki gecenin bu saatinde *"Nasıl da uyuttum annemi ama?"* diyerek, dişlerini göstere göstere gülümseyen 7.65'e kayıtsız kalmak pek mümkün değildi. "Ya da evlerinize gidip dinlenebilirsiniz. Çocuğumu uykusu gelince getiririm ben!"

Kemal baba, 7.65'i alıp gittikten sonra Hevybanû daha fazla ayakta uyumak durumunda kalmasın diye gerisin geriye sandalyelere döndüm. Hatta Tanju yanımdaki sandalyesini Hevybanû'ya verip, bir yan sandalyeye kaymak zorunda kaldı. Yoldu, tatildi derken, Hevybanû gerçekten yorulmuş olmalı ki ne ortamın absürtlüğü ne de arka fonlarda çalan antin kuntin müzikler umurundaydı. Boyun girintime yasladığı alnıyla oldukça mutlu, bir o kadar da uykuluydu ama mikseri aratmayan biricik karındaşı Melih, önce adamlarına dönüp "Böyle işte evlatlarınız da ordunun malı olur!" dedi. Ardından insanları evlilikten yeterince soğuttuğuna kanaat getirmiş olmalı ki önüne dönüp, Hevybanû'ya bir leblebi fırlatmayı tercih etti. "Kız nenem!" demesinin ardından, Hevybanû'ya doğru bir leblebi daha uçuştu. Leblebileri benim tuttuğumun alt metinini geçmeme gerek yoktur ama çakma piç leblebilerden verim alamayınca, masanın altından Hevybanû'yu ayağıyla dürtmeyi tercih etti. Hevybanû'dan yaşam belirtisi aldığı gibi, ilk tepkisi benimle ilgiliydi: "Şu kocanı bir içirip, göt lalesi etsene be!"

Hevybanû bir kedi misali önce gerindi. Peşi sıra yalanmadı ama bir güzel esnedi. Ardından masanın üzerine sağ kolunu dayayıp, yüzünü de avuç içine yasladı. "Niye?" dedi, uyku açlığını yansıtan bir tonda. "Alp Aslan, Ardıl Erce mi ki neyi ne kadar içeceğini ben

belirleyeyim?" Gözleri usulca masanın üzerine kaydı. Önümde boşalmış bir çay bardağı gördü, tam yanında da dolu bir rakı bardağı. Zaten Tanju'ya yemekte azıcık eşlik ettiğim için anason kokmamam imkânsızdı. Masanın üzerinde dolanan bakışları tekrar çakma piçi bulduğunda, bir kez daha esnedi. "Burada ne halt yiyorsunuz, bilmiyorum ama," diyerek, başını ağırca iki yana savurdu. "Bana dokunmayın, uyuyayım."

Hevybanû tekrar başını boyun girintime sokuşturduğunda, ben hâlimden epey memnundum. O arada Necip'in yan sanayisi dediğim Ercan "Yengeye yeni sürüm gelmiş gibi ama," diyerek gülümsedi. "Dâhilîsi de kaldırmıyor gibi." Sol eli Şerif'in sırtına önce çarptı, sonra sekti. "Sen kes tüm ümitleri, birader."

Emre, Ömer ve Kubilay'dan toplu bir şekilde, "Yenge bizim!" söylemi yükseldi, Hevybanû'nun gözleri şaşkınlıkla aralandı. "Yenge bizim, bizim yengeyi ellemeyin!" diyerek Kubilay devam etti. "Sonra olan bize oluyor! Mümkünse kendinize başka yenge edinin!"

"Şşş!" dedi o arada çakma piç, kabadayı gibi. "Kocanın pis bir komutan olduğundan bahsediyorlar, duydun mu? Alo!"

Tam çakma piçin piçliğine gülüyordum ki, Hevybanû'nun "Biliyorum! Daha önce bir erden dinledim!" demesiyle şaşaladım.

"Nasıl?" dedim hayretle. "Hangi erden? Ne ara? Benim neden haberim yok?"

Bezgin bir nefes verirken dudakları titreşti. "Ben nerede er gördüm, Alp Aslan?" diyerek, oturduğu sandalyede bedenini dikleştirdi ve göğsümden uzaklaştı. "Kimse kalkıp bana nasıl Çin işkencesi yaptığını anlatmadı!" Kısık gözleri imayla çakma piçin üzerinde kaldı. Ardından gözleri usulca, Alka timiyle harmanlanmış bizim çocuklara kaydı. "Ayrıca burada bir sürü yenge var! Ne derdiniz varsa deyin, elbet birimiz çözeriz!"

Hevybanû "yengeler" vurgusu yapınca gözlerim merakla ortamda dolandı. Adnan abi ve Vildan, birbirine sarılmış bir şekilde oturuyordu. Veysel'in kucağındaki ellerinin avuç içlerinde Begüm'ün elleri vardı. Baktığımın fark edilmesinden korkarak da olsa bakışlarımı Tanju ve Nurhan'a çevirdim; yan yanalardı. Dümdüz, düpedüz, öylece yan yana oturuyorlardı. Derin bir nefes alırken, Hevy-

banû'nun dakikalar önce göğsümden uzaklaşıp öylece kaldığını fark ettim ve aymazlıklarıma âşık olan bir adam olarak bedenini hızlıca göğsüme geri çektim. Masanın en sonuna gözlerim kaydığında Şafak ile Şeniz'i gördüm. Alka'nın yeni üyeleriyle oturuyorlardı ama Şafak'ın, konuştuğunu söylemek şöyle dursun, kendisine söylenen bir şeyi işittiği bile muammaydı.

Masanın sert yüzeyine vurulma sesini işitince, hâliyle sıkıntılı tek insan olarak aramızda boy gösteren çakma piçe döndük. "Var mısın?" diyerek, kaşlarını havalandırıp indirdi. "Seninle bir şişe dibi yarışı yapalım?"

"Sıkıntılı mısın, oğlum?" diyerek baş savurdum.

Çıkışmamın ardından Hevybanû tekrar göğsümden doğruldu. "Senin gerçekten bir sıkıntın var," dedi, biraz gizemli ama en çok da hüsrana uğramış gibi. "Ama benden değil, Alp Aslan'dan etkileşim arıyorsun."

"Yalnız yenge, artık biz de senden değil, kocandan etkileşim arıyoruz." Şerif destursuz başladığı cümlesini birden kesti ve duraksadı. Şaşkın bakışları bir bana uğradı, bir çakma piçe. Ardından gözleri keşfettiği şeyle irileşti. "E biz senin kapını gönül işlerinde uzmansın diye çalıyoruz!" diye hayretle bağırdı ve ardımdan çakma piçe döndü. "Komutanım, sen ne alaka ya!?."

Şerif'in şaşkın bağırtısının üstüne Hevybanû'nun şen kahkahası yayıldı. "Kim uzman?" dedi, neşeli kıkırtılarıyla yüzünü yellerken. "Alp Aslan mı gönül işlerinde uzman?"

"Aşk olsun, hayatım!" söylemimi, biricik karım ciddiye almadı.

Sandalyesine sırtını rahatça yasladıktan sonra sağ kolunu sandalyesinin sırtına atarak hafifçe bana döndü. "E haftaya da ben yarbayım o zaman, hayatım!"

Çokluğun olduğu yerde bokluğun olması nasıl kaçınılmazsa, daldan dala atlayışlar da kaçınılmaz oluyordu. "Yenge," diyerek Veysel öne çıktı oturduğu yerde. Avuçları arasındaki Begüm'ün elleri dudaklarının üzerine gelirken, kendisine duraksama molası yaratmıştı. "Ben elendim, biliyorsun." Hevybanû net bir şey bilmiyordu. Nurhan'ın Veysel'in söylediğinden bir şey anlamadığı da açıktı. Vildan ise duruşuyla her şeye vâkıf olduğunu haykırıyordu ama bana

sorarlarsa, Adnan abiden bir cacık öğrenemediğine kalıbımı basardım. "Askeriyeye geçsen de benim yerime eşlik edebilme durumun var mı diye bir baksalar. Ne dersin?" Biri kalbimi avuçları arasında sıkıştırırken, Veysel söylediğinin saçmalığıyla yüzünü buruşturdu zannetmiştim ama hiç alakası yokmuş! "Hani normalde oluru pek yoktur, bilirim ama senin babanın iki dudağının arasında tüm başların kesimi! Sen boştasın..." Kahırla gülümserken omuzları silkindi ve ağlamasını dizginlediği her hâlinden belli olan bir şekilde "Ben artık asker bile değilim!" dedi. "Senin kıymetlin, benim kardeşlerim bir. Sen gel de, ne senin ne de benim gözlerim arkada kalsın..."

Hevybanû sağ ayağını titretirken, bir yandan da dudağını içten dişlemeye başladı. Birden pat diye yüzüne sıralanınca bir şeyler, vereceği tepkileri süzgeçten geçirmeye çalıştığını anladım. Sol elim sağ bacağının üstüne kapandığında bacağının titremesi durdu. "Belki," diyerek başını bana doğru çevirdi. "Bir gün arazide, yine birlikte postal bağlarız..." Kaşlarım hayır dercesine otomatikman havalandı ama tepkime aldırmadan, gülümseyen yüzünü Veysel'e çevirdi. "Ardıl Erce arazi yaşına gelsin, kesin peşine takılırım!"

Asıl elenenin ben olmam üzerine büyük bir kahkaha tufanının koptuğu sıra, Adnan abiden de "Oğlum ya!" diye bir serzeniş koptu. "Siz 7.65'i bu furyaya sokmak istediğinizden emin misiniz?" Gülen gözleriyle yanımda oturan Hevybanû'yu işaret etti. "Bak, bir oğlan veriyorsun ama peşinden hanım da gidiyor, haberin olsun!"

Önümdeki rakı bardağına kaydı gözlerim. İçindekinin folloş olduğu ne yazık ki, ayrışan renkten dahi belliydi. Bardağı çakma piçin önüne iteleyip "Tazelesene!" dedim, kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Bu gece, seçilmeyişimize içeceğiz..."

"E ama aşk olsun, hayatım!"

İkimizin de yalandan alınganlık yaptığımız belliyken, "Taşır mısın beni eve?" diyerek göz kırptım.

Hevybanû bana cevap vermek yerine çakma piçe döndü ve "Misafirhanede boş yatak yok mu?" diye sordu.

"Oha, evden de şutlanıyorum!" diye tam şakımıştım ki, Hevybanû'nun kedi patisini aratmayan elleri tarafından yüzüm kavrandı.

"Baba Şahin! Yok mu bize bir koğuş kapatman?"

Söylemiyle sol kaşım şaşkınlıkla havalandı. Çünkü biz, ateşle barutun ham maddesi olan insanlardık.

Veremediğim tepkiler içime içime kaçarken, Hevybanû'nun dudakları çehremi buldu. Çakma piçin "Ya şu adamı askeriyede miyavlatmayın ya!" diye mızıkçılık yapması, neşeli kahkahalarla karşılandı. "Bunu gören, önce bir medeni durum yoklaması yapıyor! Bakıyorlar ki evli, hop, biz bekârlara dönüp, bizden de aynısını bekliyor!"

Hevybanû'yu içerime sokuştururcasına benliğime yaslarken "Doldur hadi, doldur!" dedim coşkuyla. "Askeriyenin ortasında bok bok dans ediyorsunuz diye kızdım ama gecenin sonunda misafirhane kapamak da varmış!"

Niyetim, nerede olduğumuz fark etmeksizin, uyku öncesi rutinimiz olan öpücükle mayıştırma seansımızı her hâlükârda gerçekleştirebilmekti. Ben, Hevybanû'ya yapışık bir şekilde var olmayı çok seviyordum. Hevybanû ise öpülmediği yılların acısını çıkarırcasına, bir çocukmuş gibi kendisini sıkıştırmamdan zevk alıyordu. Ve en güzeli, iki bisküvi arasına sıkıştırılan lokum gibi sıkıştırabildiğimiz uyanık bir 7.65'e sahipsek, yeryüzündeki tüm kederler siliniyordu.

Tarihi hiç dikkatimi çekmemiş olan emektar alay binasında muhtemelen ilk kez, cavkıran bir bebek sesi duyulacaktı. O bebeğin sesine, başka bir kadının bebeğinin sesi karışacak ve o iki ses ta uzaklarda, bir zamanlar bulunduğumuz binada her gün sesi yankılanan kadının yüreğine huzur, ruhuna rahmet olacaktı.

Günün sonunda ben; yine el âlemin gözünde kedi, pısırık ya da bambaşka sıfatlarla anılacaksam da, layık görüldüğüm en anlamlı rütbeler yine sadece karımdan ve çocuğumdan gelecekti...

BÖLÜM XIV
HASRETLERE GEBE KALAN HAYALLERDEKİ VUSLATLAR

"Dua yeryüzünün şifaya açılan kapısıdır. Şifaya olan ihtiyaç fark edilmediği takdirde, tüm kapılar kapalı kalır ve bazı kavuşmalar mahşere kalır."

JÜLİDE ŞAHİN

Alayda yıllar önceki anılarıma Alp Aslan'ın koynunda bir kez daha sarındığımda, yokluğundan korktuklarım ve varlıkları için ölebileceğim canlarım, hepsi ama hepsi bir aradaydı. Bir alayın misafirhanesinde haşarı çocuklar gibi tepinmek ve buna kimsenin ses çıkarmaması olacak iş değildi ama şayet alayda olmasaydık, yapacağımız gürültüde bire bin katardık.

Alp Aslan, yaş aldıkça demeyeyim ama yaşadığı her an şeker oranı artan bir adamdı. Koca bir bebeğim olduğunun farkındaydım ve bundan asla şikâyetçi değildim. Yıllarca, herkese doğduğu andan itibaren sunulan aile sevgisinden bile mahrum kalmış bir insandım. Annemin değil ama anneannemin beni uyku öncesi, başımı okşadıktan sonra yanaklarımdan pamuk dudaklarıyla öptüğünü hâlâ anımsıyordum... Alp Aslan ise yer ve zaman fark etmeksizin; üç, beş, on,

on beş, yirmi beş... Her yaşında bir yanı çocuk kalmayı başarabilmiş olan Jülide'yi hiç sevmemesine rağmen kucaklıyor, bazen bakışını bile kıskandığım, canımdan doğurduğum oğlumuzun yerine beni koyuyor, sevip mıncırabildiği kadar mıncırıyordu. Bu, Alp Aslan izne çıktığından beri süregelen bir uyku öncesi rutinimizdi ama sarhoş Alp Aslan'ın hâliyle ilk yüzleşmem, tüm alay ve askeriye anılarımın üzerinde gelirdi...

Alaydan gerçek manada çıkamayacağımızı anladıklarında üstlerine kaldığımızı anlayan askerler, bize zar zor bir misafirhane ayarladıklarında yüzümüze söyleyemeseler de, ardımızdan küfrettiklerine emindim. Melih ve Alp Aslan sözde it dalaşına bürünüp içki içmişti. Diğerlerinin ise ne mantıkla gırtlağa kadar içme gafletinde bulunduklarını anlayamadım. Kısacası babamda rehin kalan biricik oğlum, cüssesini taşımamın imkânı olmayan biricik kocam ve ben, yine de muhteşem bir aileydik!

"Alp Aslan!" dedim, bedenime sarılı olan sol kolunun ağırlığında adım atmakta zorlanırken. Sağında bedenine sarılı olan iki metrelik bir asker mevcuttu ama benim eşi benzeri bulunmayan kocam, sarhoş bedenini taşıtırken bile başka bir bedene sarılmayı uygun görmüyordu. "Daha gidip yukarı katlardan çocuk toplayacağım, hayatım. Bebek adımlarını biraz büyütsen olur mu?"

Boş misafirhanenin kapısının önüne geldiğimizde, adını bilemediğim asker "Efendim, tutabilecek misiniz?" diye sordu.

"Bırak sen," diye mırıldanmamın peşi sıra asker, Alp Aslan'ın sağ kolunun altından çıkmadan, Alp Aslan bana kendisini bırakmış bulundu. Birbirine bastırdığım dişlerimin arasından sabır dolu bir nefes aldım. "Şu odaya bir girelim," dedim homurdanarak. "Hele bir girelim!" O arada, gece nöbetçi olduğuna bin pişman ettiğimiz asker, odanın kapısını açtı. Sağ olsun peşi sıra hızla Alp Aslan'ın sağ kolunun altına girdi de, beyefendiyi külçe gibi içeri sürüklemeyi başardık. Odada bulunan tek kişilik demir yatağın üzerine Alp Aslan'ı bıraktığımızda abartısız bir hafta boyunca kemiklerimin ağrıyacağını hissediyordum. İki elim belime yerleşirken, nefes nefese "Teşekkür ederim," dedim, askere hitaben. "Zahmet verdik."

Zahmet, minnet bu camiada geçen bir şey olmadığı için asker "Başka bir şey yoksa?" dedi tereddütle.

Olmadığını anlatır gibi başımı sallarken "İyi geceler," dememle, hızlı adımlarını kapıya çevirdi ve koşarcasına odadan çıktı.

Asker gittikten sonra yaşadığım sinir boşanmasıyla, güldüm. Hem de ne gülmek... Ben güldükçe, Alp Aslan'ın yüzü çıkardığım sesten ötürü buruştu. Başına ağrı yaptığımın farkındaydım ama bedenime yaptığı ağırlığın rövanşını bir şekilde almalıydım.

Tam sakinleştiğimi zannederken, boşta bulunduğum bir anda sağ elimden çekmesiyle bedenim devasa bedeninin üzerine devrildi. Aniden çekilmenin etkisiyle dudaklarımın arasından çıkan tiz çığlık, yüzünün daha da buruşmasına neden olurken, "Sızmamı çok beklersin," diye mırıldandı.

Üzerine gelişigüzel devrilen bedenimi insani forma sokmaya çalışırken "Vallahi sızar mısın bayılır mısın, bilmem!" diye esefle söylendim. "Ama daha çıkıp, yukarıdan Ardıl Erce'yi almam lazım! Ve inanır mısın, 7.65'i almaya gitmek için sızmanı bekleyemeyecek kadar yorgunum!"

Niyetim üzerinden kalkıp, yukarıdan Ardıl Erce'yi almaktı ama Alp Aslan'ın bedenimi sağına doğru devirmesiyle yatağa nakloldum. "Aman da aman," dedi, kelimeleri yuvarlayarak. Bir de ara sıra hıçkırsa tam bir sarhoş olacaktı! "Öpülme seansı sekteye uğradı diye bozulmuş da belli etmemeye çalışıyormuş! Aman da aman!"

Öpülmekten zerre şikâyetçi bir insan olmadığım, Alp Aslan'ın dudakları çehremde gezinirken yumulu gözlerime rağmen gülümsememden belliydi. Bir, iki, üç, dört, beş... Rakamlar değişti, dudaklarının tenimde bıraktığı his hiç değişmedi. Yılların fütursuzca değişip, tenimin ona hasretliğinin değişmemesi gibi...

"Bence," dedim, mayışmış bir hâlde. Biraz daha öpüldüğüm vakit, akışkan bir çikolata misali olduğum yerde kalakalacaktım. "Lokumumuzu alayım, öyle devam edelim."

Lokumum yani Ardıl Erce geldiği an da, başlı başına beni tahtımdan edecekti ve tek odak noktası ben olmayacaktım ama Alp Aslan'ın her bir nefesinden en az benim kadar nasiplensin istediğim için kendi pabucumu kendi ellerimle dama atmaktan geri durama-

maktaydım. Lakin ben kalkmak istedikçe, Alp Aslan beni daha çok sıkıştırdı. Bir müddet sonra cilveleşen bir ikiliye döndük. Öpülmek güzeldi. Çok güzel, eşsizdi. Ama insan öpüldüğü kadar hasretinden yandığını öpsün de istiyordu. Pekâlâ, Alp Aslan, irade adamı olabilirdi. Ama ben? Tabii ki de değildim!

Dudakları alnımda dolaştıktan sonra şakağımdan sol yanağıma doğru salınırken, başımı hafifçe sola doğru çektim. Dudaklarımız üst üste geldiğinde, beni bozmadı ve yüzüme şefkatle kondurduğu öpücüklerinden farksız dudaklarımın üzerine de bir öpücük kondurdu. Geri çekilip tavafına devam edecekken, ensesinden yüzünü kendime geri çekmemle dudaklarımız tekrar buluştu. Ben alacaklı ve istekli, Alp Aslan ise tereddütle kuşanmış bir seferiydi.

"Yapma," dedi, fısıltı hâlinde. Yapma, derken bile dudaklarının dudaklarıma minik öpücükler bırakması, dillendirdiği ile istediğinin farkını gözler önüne sermekteydi. Ama sesindeki ona acımamı anlatan tonlaması da içerimde daha fazla bir kaşıntı isteği doğurmaktaydı. "Benim hayaller zaten en baştan bozuk." İşittiğimle başımı hafifçe geri çektim ve dikkatle yüzünü inceledim. Aynı şekilde kendisi de beni incelediği için bir müddet sonra gözlerimizin arasında oluşan kıvılcımları görmemek imkânsızdı. Üzerimdeki bedeniyle şınav pozisyonunu korumaya devam ederken "Ya da yap anasını satayım," dedi ve peşi sıra hızla ayaklandı.

Yatakta doğrulurken, iki elimi şaşkınlıkla, hafifçe yana açtım. "Direkt soyunacak gibisin?"

"Ha?" dedi ve duraksadı. Gece karanlığında parıldayan mavileri onunla benim aramızda gidip gelirken "Yeter bu kadar numara," dedi ve şaşkınlığımı ikiyle çarptırdı. "Gidip kısa dipçiği alalım. Yolda bir şekilde uyuturuz. Uyumazsa da bu gece komşuya bırakırız."

Şoklanmalarım sesimi kıstı ve "Komşu?" diye fısıldadım.

Başını iki yana sallayıp, çok normal bir şeyden bahsediyormuş gibi "Komşumuz yoksa emir erim de mi yok, canım?" dedi ve ardından yataktan kaldırmak adına elime uzandı.

Ayağa kalktığımda beynime oksijen gidince aydım ve "Bir dakika, bir dakika!" diyerek bir adım geri çekildim. Baştan aşağı ben-

liğini süzdüğümde, yemin ederim dipçik gibiydi. "Sen," dedim ve gözlerimi kıstım. "Sen sarhoş değil miydin?"

İki saniye duraksadı ama hızlıca toparlayıp "Ne sarhoşu, canım?" dedi ukalaca. "Sen kocanı, suyu gördü mü eriyen çakma piç mi sandın?"

Alt dudağımı sinirle ısırırken, "Ya!" dedim ve sağ elimle devasa bedenine vurdum. Çat diye bir ses geldi ama Alp Aslan'ın egodan oluşan zırhından pek etki ettiğini söyleyemezdim. "Madem sarhoş değilsin, niye taşıttın bana kendini sen?" Kavgaya tutuşan minik bir kız çocuğu gibi bedenine vurmayı sürdürdüm. "Utancımdan yerin dibine girecektim! Bana acımadın, bari görevi başındaki ere acısaydın ya, kedicik!"

Çocuk misali kendisine vuran ellerimi bileklerimden kavradığında bir pisiciğe dönüşen ben olmuştum ve son kelimelerim miyavlama şeklinde çıkmıştı. "Hep sen mi bana şımaracaksın?" dedi, aklımla dalga geçercesine. Peşi sıra hızla başını salladı. "Peki... Sen şımar tabii. Hakkındır!"

Benimle gerçekten dalga geçtiğini düşündüğüm kısacık bir zaman diliminde kendimi bir un çuvalı misali sırtında buldum. Dilimden istem dışı minik bir çığlık kaçtığında, çoktan omzundan baş aşağı salınmıştım. "Ulan!" dedim, sesimi kısık tutmaya çalışarak. "Otuzu aştım ama yine yankılandı çığlıklarım şu binada!"

Odadan çıkmadan önce pek de kibar olmayacak şekilde kalçamdan bir ısırık aldı ve inlemek zorunda kaldım. "Vallahi," dedi, kendisinden çıktığına inanamadığım masum bir tonda. "Tek gayem daha fenalarını duymasınlar diye... Yoksa bana her türlüsü uyar!"

Cevap vermemi beklemeden odadan dışarı çıktığı için dilimin ucuna gelen tüm kelimelerimi her zamanki gibi yutmak zorunda kaldım. Çünkü kapının önünde, çığlığım dolayısıyla merakla gelmiş üniformalı iki beyefendi vardı.

"Komutanım," dedi, gözlerini büyütmemek için gayriihtiyari üstün çaba sarf eden beyefendi. "Aksi bir durum mu var?"

"Aksi?" dedi, koca adımları eşliğinde sırtındaki ben ile koridorda adımlarken. "Aksilik çıkarılacaksa onu da ben çıkarırım." Aniden adımları durunca, alnım sırtına çarptı. Utançtan, açılan bir deli-

ğe deve kuşu misali kafamı sokma isteğiyle dolup taştı içim. "7.65," dedi ve duraksadı. Her ne gördüyse bedeni sağa doğru döndü. "Ha baba, ben de *'Benim emaneti alayım,'* diyecektim tam."

Babamın bezgin nefesini duyumsayınca, iki elimle Alp Aslan'ın üzerindeki tişörte yapıştım. "Evladım," dedi, sabır dolu bir sesle. "Sen bunları adam edecektin, bunlara uyup yoldan çıkmayacaktın! Körle yatan şaşı kalkmayacaktı hani?"

Alp Aslan'ın eğlenceli bir mırıltı eşliğinde "Valla baba," dediğini işitince, bel oyuntusunu sıkıştırdım. Yaptığım eylem karşılığında öksürmek zorunda kaldı. "Iıı..." Kelimeleri toparlayamaması boynumu kısarak gülmeme neden oldu. Tabii bir de baş aşağı duruyor olmasaydım, daha çok eğleniyor olurdum. "Gidiyoruz biz, çoluk çocuğa uyup verdiğimiz rahatsızlıktan ötürü özür dileriz."

Özür kelimesiyle kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken, babam "Kocandan feyzal, kızım," dedi ve bir baba hindi gibi Alp Aslan'ın ardından kafamı çıkardım. Tam Alp Aslan'ın özür takıntısından dem vuracaktım ki, babam bana fırsat bırakmadı. Ardıl Erce'yi Alp Aslan'ın kucağına verirken konuşmasını sürdürdü. "Binlerce aymazlık yaptınız. Duvarların yüzü kızardı da siz kızarık yüzünüzü göstermeden kaçtınız. Yine yapıyorsunuz ve ardınızı bu yiğit topluyor. Allah vere de, torun da babasını örnek alsa. Sizi örnek alırsa, vallahi bu bina daha dayanmaz."

Ellerim iki yana yer çekimine karşın açıldı ve "Ben evimde uyuyordum?" dedim, hayretle. "Benim ne günahım var şimdi?"

Babam ve Alp Aslan birden güldüğünde, en az kenarda bekleyen görevli erler kadar şaşkındım. Meğerse kendi aralarında tutturdukları dille benimle maytap geçiyorlarmış... Binadaki her tuğlanın sesini ezbere bilen Jülide olsaydım eğer, büyük yangın çıkarırdım ama Alp Aslan'ı babam bildiğimle kıkırdaşırken görünce yüzümde aptal bir tebessüm belirdi ve Hevybanû olarak bana bahşedilen iç huzurla yetindim.

Alp Aslan "İyi geceler baba," diyerek adımlamaya niyetlenmişken babamın, boştaki omzundan tutmasıyla duraksadı.

Babam kulağına ne dediyse duyamadım ama "Allah'a emanet," diyerek Ardıl Erce'yi başından öptü.

Çocukluğumun büyük bir kısmına şahit olan alay binasından, kocamın sırtında ben, kucağında oğlumuzla çıkmış bulundum. Arabanın yanına kadar da öyle gittik. Alp Aslan büyük meziyetlere sahip bir insan evladı olduğu için kucağından Ardıl Erce'yi indirmeden beni omzundan indirdi. İndiğim gibi ise bana uzanan minik bir çift kol, yüzümü gülümsetti.

"Uyumayacaksın, değil mi?" diyerek, bana uzanan kolları karşılıksız bırakmadım ve Ardıl Erce'yi kucakladım. "Baban da şafak saymaya devam edecek kesin..." Alp Aslan'dan beklediğim tepki gelmediğinde, bakışlarım kendisine döndü ve bize buruk bir şekilde baktığını gördüm. Başımı iki yana hafifçe, merakla salladım. O arada beni, Ardıl Erce ile birlikte arabanın arka koltuğuna yönlendirince kendisine ayak uydurdum.

Niyetim Ardıl Erce'yi oto koltuğuna oturtmaktı ama "Bence sabaha kadar benimle ilgilenmelisin ki, içimde ukde kalmadan gideyim," demesi ile duraksadım. Sorgulayan bakışlarım, gölgelerle bezenmiş mavilerine döndü. Kaşlarım merakla çatıldı ama o kendisine Ardıl Erce'yi muhatap aldı. "İç ayaklanma çıkarırım, ufaklık," dedi, dikte edercesine. "Anne bu gece benim. Şafak söktükten sonra, ben dönene kadar senin."

"Gidiyor musun?" dedim hayretle. Bana dönen gözlerinde *"Bu da soru mu?"* ifadesi vardı. "E ama sen neyse de, diğerleri dut gibi?"

"Nasıl?" diyerek, muzipçe yüzünü buruşturdu. Ardından kelimelerini tam bir sarhoş edasıyla yuvarlayıp "Beni sen ayıltacaksın, hayatım. Nerem ayık benim?" dedi.

Kıkırtı eşliğinde "Biraz daha numara yap," dedim. "Ardıl Erce, birazdan ağzındaki memeyi çıkarıp susasın diye sana verecek!"

Ardıl Erce ağzındaki memeyi gerçekten *blop* diye çekince, şaşkın bakışlarım kucağımdaki benliğine döndü. "Oha!" dedi Alp Aslan, en az benimki kadar bir şaşkınlıkla. "Ana dilini öğrenmiş!"

Ardıl Erce, ağzından çıkardığı kauçuk, turkuaz yeşili emziğini elinde umursamazca aşağı yukarı salladı. Ardından emziğine ilk kez görüyormuş gibi bakıp, açlıktan kırılıyormuşçasına ağzına geri iteledi.

"Ana dilini öğrendiği gibi," diyerek göz kırptım ve başımla Ardıl Erce'yi işaret ettim. "Baba huyuna da sahip!" Ardıl Erce'yi oto koltuğuna güzelce yerleştirdim. Açık olan kapıya uzanıp "Hadi," dedim. "Eve gidelim de, baba oğul doyasıya etimden sütümden faydalanın."

Alp Aslan kapıyı kapatma işini bana bırakmadı. Kapıyı kapatmadan önce başımın üzerine bir öpücük kondurup, "Doymak ne mümkün," demeyi de atlamadı...

***

Yedi yirmi dört annesini gören bir bebeğin ilk kelimesi elbette "Anne," olurdu. Hatta o kelimeyi aşkla, hayranlıkla söylediğini yoldan geçerken işiten biri bile hissedebilirdi.

Peki...

O bebeğin, babasına körkütük âşık bir annesi varsa durum ne olurdu?

Alp Aslan göreve öyle bir gitti ki, eline çıkarılıp verilen sanki görev emri değil, boşanma celbi sonrası Ardıl Erce'nin velayetinin bende kalacağının bildirisiydi... Bu sebepten asla bizi aramasını beklemedim. Ardıl Erce'nin, söyleyeceği ilk kelimeyi onun yanında "anne" olarak seçmediğine şükrederken, bir yandan da "baba" kelimesini zihnine kazımayı başardım ve Alp Aslan'ın bizi aramasını beklemediğimden, sürekli Ardıl Erce ile birlikte baba kelimesini kullandık. Tabii bu, bize göre "baba"ydı; Ardıl Erce yürürken olduğu gibi konuşurken de hızını alamıyordu ve baba yerine resmen "yaba daba du" gibi sesler çıkarıyordu...

Kış aylarının gelişiyle, her ne kadar aktivite yapma imkânımız kısıtlansa da anne oğul kaldığımız lojmanın bahçesini talan etmeyi hiçbir hava muhalefetinde bırakmadık. Her ne kadar bazen analık damarım kabarıp, hasta olacak korkusuna sahip olsam da içim hep *"Çocuğun suyunu çıkaracaklar, Jülide! Bırak da, onlar çıtkırıldım diye horlayacağına, bağışıklığı senin ellerinde kuvvetlensin!"* dedi. Bu sebepten, Ardıl Erce'yi hiç kısıtlamadım. Aniden bastıran yağmurların altında, üstüne başına yapışan ıslak kozalak iğneleriyle çamur rüsva içerisinde eve girdiğimiz zamanlar oldu. Ev aktivite-

lerimiz ise asla ama asla romantik çiftlerinkini aratmadı. Mum ışığı altında oynanan gölge oyunları, hayvan puzzle'ları, kabartmalı masal kitapları... Ardıl Erce'nin hisset içerikli masal kitaplarıyla oynaştığı vakitler, rahatça okuyabildiğim tıp makaleleri... Verimli bir ilişkinin vücut bulmuş hâli, Ardıl Erce ile bendik. Bir de bizim vücut bulmuş hâle gelmemize imkân tanıyan bir yüreği güzelimiz vardı ki, en az benim kadar doğum günü kutlamamasına rağmen Ardıl Erce'nin doğum günü geldiğinde hiç bilmediğimiz bir yerden, üzerimizden eksik etmediği gölgesinin başka insanların üstünde de korunak olmasını sağladı.

Tarihler 18 Ekim 2023'ü gösterdiğinde telefonum yine çalmadı. Alp Aslan'ın dili genellikle zehirlidir. Bu yüzden, özellikle yüz yüze gelemeyeceği anlarda sözlü iletişimden oldukça kaçınır ve genel manada konuşmaktan ziyade hissettirmeyi severdi. Bunu bildiğimden Zifir gelip, "Abla, biraz işimiz var bugün," dediğinde asla şaşırmadım. Ardıl Erce'nin doğum gününde pastayı bırak, bir kekin üzerine mum koyup dahi üflemedik. Alp Aslan yanımızda olmadığı için pasta kesmek benim tercih ettiğim bir program değildi. Pasta yerine, Alp Aslan tarafından kesilen iki koçun kanına bulandık. Evet, bulandık. Alnımın ortasına sürülen kana o kadar şaşırdım ki, Zifir "Biri seninmiş, abla," diyerek açıklamak zorunda kaldı. Kurban merasiminden sonra bulunduğumuz alandan ayrıldığımızda direkt eve geçeceğiz sandım ama Zifir'in kullandığı aile arabamız bir sosyal hizmetler binasında durdu.

Ne yapacağımızı anlayamadığım için "Burada ne yapacağız?" diye sordum, hâliyle.

Zifir, arabadan inmeden önce orta aynadan benimle göz göze geldi ve o, hayatımda hiç gerçekleştirecek kimsemin olmadığı büyülü, her çocuğun içinde bir yerlerde gizli olan efsunlu hayali fısıldadı.

"Doğum günü partisi."

Sosyal hizmetler binasına girmek en az benim kadar Zifir için de zordu. Hoş, ben eski bir tabirle yetiştirme yurdunda büyümemiştim ama sorsalardı özel yurdumun da bir farkının olduğunu söyleyemezdim.

Anne göğsünde nefes alması gereken yaştaki bir çocuğu, bir beton yapıda hangi tüyden olan yorgan ısıtabilirdi ki?

Bizi kapıda bir görevli karşıladı, parayla başımda dikilen zebellalardan olmamasını dilediğim. Onun eşliğinde yüksek tavanlı bir yemekhaneye girdik. Tüylerim ürperdi. Nereden ne çıkacağını bilemediğim ve kendi anılarımla cebelleştiğim bir anda, benim Alp Aslan için rezidans kapısına kurdurduğum gül yağmuru gibi kurulmuş olan konfetiler yemekhanenin tavanından salındı. Ve peşi sıra onlarca çocuğun da çığlığı...

Ardıl Erce'yi zar zor kucağımda tutarken, hiç tanımadığım, simasını bilmediğim bir sürü çocuk bacaklarıma dolandı. Yüzüm ağlamakla gülmek arasında arafı yaşadı. Gözyaşlarım dudak kenarlarımda asılı kalan gülümsememe bulaştı. Kulağıma "Jülide!" diyen ses ulaştığında, ne zaman yumduğumu bilemediğim gözlerimi araladım.

"Bayse!" deyişim, daha çok bir yakarış gibiydi.

Bıraktığım zamandaki kıvırcık kahve saçları, beline kadar salınmış. Yanaklarına, iç ısıtacak şekilde kan gelmiş. Boyu desen, belimi geçmiş... Bana doğru koşarken, saçları ardında salındı. Salınan her bir saç telinde, dilimden Yaradan'a şükürler ulaştı. Kucağımdaki Ardıl Erce'yi Zifir'e uzattım ama gözlerim önümü göremez hâlde olduğundan, nasıl uzattığımı dahi fark edemedim. Dizlerimi kırıp eğilerek kollarımı ileri doğru açtığımda, Bayse tüm sıcaklığıyla açtığım kollarımın arasını doldurdu. Dünyanın hasretliğini çeken ezik bağrım, öksüz olduğunu bildiğim küçük bir kız çocuğunun gözyaşlarıyla bezendi. O yaşlar, gönlümdeki ezikliklerin hepsinin yaralarına şifa oldu. Bilirdim ki sevgiyle akıtılan damlalar, yeryüzündeki şefkatle ödüllendirilişlerimizin nimetidir.

Saçlarını koklarken hissettiğim, o kadar İmre'nin saçlarından duyumsayabileceğim kokuyla eş değerdi ki "Sen," dedim, hafifçe geri çekilerek. Gördüğüme inanamadığım, sesimden dahi belliydi. Yüzüne düşen ve gözyaşlarıyla ıslanan buklelerini geriye doğru ittim. "Sen buraya nasıl geldin?"

Bayse, soruma cevap vermek yerine söktüğü Türkçesiyle "Çok özledim," diyerek, tekrar boynuma sarıldı. Çömelmiş vaziyetteyken sorgu dolu gözlerim Zifir'e döndüğünde, Zifir'in gözlerini açıp

kapamasından, sonra anlatacağını anladım. Merakımı sonraya öteleyip, sabırsızlıkla bekleyen çocukların arasına, sol elimde Bayse, kucağımda Ardıl Erce ile karışmaya karar verdim.

Bir olup, "İyi ki doğdun, Ardıl Erce!" diye bağırmadık. Kimseye hak geçmedi. Onun yerine "İyi ki varsınız, çocuklar!" diye tempo tuttuk. Ne güzel bir mucizeydi, kötülüklerin arasında dahi gülmekten bir an vazgeçmeyen çocukların var olduğu bir yerde nefes alabilmek. Ne güzel bir hediyeydi, çocukların sevgisiyle sarınmak. Oysaki doğum günü olan ben dahi değildim ama Alp Aslan öyle kabul etmiş olmalı ki, bunu mesajıyla da tasdikledi.

"İyi ki doğdunuz. Doğup da, canıma can oldunuz.
Kutlamaktan kaçındığın her bir doğum günün, can karım, bir çocuğun yarınında hayat buldu.
18.10"

***

Sosyal hizmetler binasından elbette Bayse'yi alarak çıkmadım, çıkamadım. Böyle bir şeyin şak diye olamayacağının bilincinde olduğum kadar Bayse'nin bir babası olduğunu da bilmekteydim ama babası olan çocuğun bir hizmet binasında kalıyor olması, çocuk Jülide'nin yüreğini kanatan başka bir gizdi. Bu yüzden, uyuklama modunu açan Ardıl Erce ile birlikte arabaya bindiğimiz gibi Zifir'e ilk sorum "Bayse buraya nasıl geldi?" oldu.

Zifir bana hızlıca bir bakış atsa da, görev adamlığını konuşturup yola sadık kaldı. "Abim getirtmiş," cümlesi, kendisi için yeterli gelmiş olacak ki devamını getirtmedi.

Aksi bir çocuk gibi işaret parmağımla arkadan omzunu dürterken "İyi de, Bayse'nin yaşayan bir babası vardı," dedim, yarı meraklı ama daha çok endişeli bir tonda. "Neden buraya yollasın çocuğunu? Bir de Urfa'daydılar sonuçta."

"Eskiden yaşayan babası..."

Boşta bulunduğum için "Ne?" dedim yüksek sesle. Ardından hızlıca içi geçmeye çalışan Ardıl Erce'ye kaydı gözlerim, kontrol etmek için. Uyanmadığını görünce, bedenimi arabanın ortasından

öne doğru uzattım deve kuşu misali. "Ne demek, eskiden yaşayan babası, Zifir? Ölmüş mü?"

Zifir'in bana dönen gözleri zekâmı sorgular gibiydi ama beni bozmayıp "Valla abla, ben kaldırmadım adamı. Demek ki ölmüş," dedi, şakacı bir tavırla. Kaldırdığı bir insanı bildiğim için göz devirerek bedenimi aradan geri çektim ama uzatıp o insanın da akıbetini soramadım. Çünkü başımın ağrımasına tahammülüm kalmayacak kadar acıya, kedere doymuştum. "Abim de, yurda yerleştirildiğini öğrenince bu tarafa istemiş Bayse'yi."

"Ailesi mi olacağız?" diyerek, heyecanla orta alandan bir kez daha bedenimi uzattım.

"Cıks," deyişiyle, dudaklarımı sağa sola büzüştürdüm. "Abimin böyle bir kararı sana sormadan alacağını sanmıyorum. Ama bana sorarsan..." Duraksayınca, devam etmesi için başımı hızla aşağı yukarı salladım. "Gönüllü ailelik hizmeti vesaire falan var ya, anca ondan olur, abla. Aynı soyadı olmaz." Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Abim o çocuğun vebalini alamaz," dedi ve ağırca yutkunarak, bana kaçamak bir bakış attı. "Başına bir iş gelir falan... Biliyorsun, zaten kız çocuk-"

"Tamam," diyerek sözünü kestim. "Tamam, anladım." Arkama yaslanırken, huysuzca söylenmeye devam ettim. "Benim de adım Hevybanû'ysa, şuraya yazıyorum," dedim ve yaladığım işaret parmağımı ön koltuğun ardına sürdüm. "Doğuracağım bir kız çocuğu. Tükürdüklerini ona bir güzel yalatıp, bir de tütülü taytla fotoğrafını çekeceğim hergelenin!"

Zifir'in dudaklarının arasından püskürürcesine bir gülümseme kaçtı ama bakışlarım kendisine dönünce, ellerini teslim olurcasına "Ben bilmem," diyerek kaldırdı. "Zekâsıyla âşık atamayacağım bir insan kendisi... Belki de sadece ikinci çocuğun yolunu böyle açıyordur."

Gözlerim söylediklerileyle irileşirken, Alp Aslan'ın gerçekten en az Zifir'in dillendirdiği ihtimalin planını yapabilecek kadar çakal bir insan olduğunu fark ettim. Daha doğrusu manipülatör!..

Günler günleri kovalarken, kasım ayını oldukça sancılı geçirdim. Çünkü benim için kasım ayı tam anlamıyla iki ölü doğum de-

mekti. Biliyordum ki, annelik doğurup kucağına almakla asla olmuyordu. İmre'ye kötü olan hiçbir tabiri yakıştıramıyordum ama İmre'nin gidiş tarihi, ölüm gibi bir hayat yaşayan Melih'in doğum gününe denk geldiği için yüreğimdeki sarmaşıkları birbirine dolanıyor, ikisinin de hasreti ruhumda yangınlar yaratıyordu. Çünkü ikisinin de nerede olduğunu bilemiyordum... İkisini de çok seviyordum ama birbirlerine sarılabilecek konumda olabilmelerini düşünmek, kâbuslara gark olmama neden oluyordu ve o kâbuslardan beni çekip çıkaran hep ama hep, Ardıl Erce'nin sesi oluyordu, bir de asla doyamadığım barut kokusu.

Tarihler 1 Aralık'ı gösterdiğinde, babamdan aldığım telefon neticesinde alayın yolunu tuttum ve tabii ki bizi, hiç araba kullanmayı bilmiyormuşum gibi Zifir götürdü. Bu durum bazen beni her ne kadar *"Yeter!"* diye çığlık kıyamet bağırma noktasına getirse de Alp Aslan'ın aklına kaygı düşürecek hiçbir şeyi kabullenemediğimden, bana sunulana razı geliyordum.

Devasa alay kapısında, Serdar abimin birini yolcu etmesiyle denk geldiğimiz için daha kapıda Ardıl Erce kucağımdan "Bak, bu bizim Aslan'ın parçası," diyerek uçtu. Ardıl Erce, sadece Alp Aslan'ın oğlu değildi ama orduda Aslan'ın parçası, Uzdu'nun torunu, Alka'nın varisi olarak nam salmaktaydı. Kucağındaki Ardıl Erce ile benden tarafa döndüğünde, yanındaki beyefendiye beni takdim edecek sandım ama Serdar abim "Kızım, baban makamında," dedi, usulca. "Biz torunla az gezeriz."

Tamam, dercesine başımı sallarken, ayıp olmasın diye "İyi günler," dedim ve alay binasından içeri doğru adımladım. Babamın makam odasına çıkana kadar metrekare başına düşen her bir üniformalı bireye baş selamı verip kolaylıklar diledim. Babamın postası ile karşılaştığımda ise meramımı bile anlatmama gerek kalmadı.

"Ben geldiğinizi haber vereyim," söyleminin ardından, babamın makam kapısı çalındı ve açılan kapıdan içeri girdim.

Babam makam koltuğunda oturmaktaydı ama yüzü resmen makam koltuğunun siyahına bürünmüştü. İçime bir korku salınırken "Baba," diye mırıldandım yarım yamalak. Benim alaya gelmem, yeni bir şey değildi. Lakin özel istekle gelmem, ancak garajda bin-

de bir düzenlenen kaçak kutlamalara çıkardı. Tereddütlü adımlarım, deri koltuklara doğru ağırca ilerledi. "Bir şey mi oldu?"

Babam beni, baştan aşağı bir süzdü. Her ne söyleyecekse ben ayaktayken söylemeyi uygun bulmayıp, "Otur önce bir," dedi. "Hoş geldin."

"Hoş gelmiştim," dedim ve bana en yakın siyah deri koltuğa, emaneten her an kalkacakmış gibi usulca çöktüm. "Yüz ifadeni görene kadar gayet bahar bahçeydim."

Derin bir soluk eşliğinde "Eh," dedi babam. "Bir yanımız hep yaprak dökmekte."[1]

Ateş... Ama öyle aşkla şehvetin harmanıyla çoğalan bir ateş değildi bu. Yüreğimde bir yangın başladı. Nefes boruma ne ara tırmandı ve nefesimi tıkayıp, beni ölüm ile yaşam arasındaki o ince çizgiye attı, bilemiyorum. Fiilî bir ölümden bahsetmiyorum. Gölgem üstümde olduğu müddetçe, karada, denizde ve havada, her zaman ve her yerde bana ölümü yaşatmama yemini olan bir adamın yâreniydim. Ama... Ama nefesine kör bir kara sevda düğümü ile bağlı olan nefesim, onun nefesi kesilirse âciz bedenimi ne kadar ayakta tutar ve evladıma hayat sunmaya devam ederdi, bilemiyordum.

"Bana," dedim ve sağ elim boğazıma sarıldı. Nefes borumdan mideme inen ateş, içerisindeki tüm sıvıları ağzıma getirdi. Bir kez daha "Bana," dedim zar zor, çatallı bir ses tonuyla. "Bana yapraklar ocağında döküldü, deme baba..." Çoğul konuştuğumu fark ettiğimde, bir kez daha kahra bulandım. Ağırca yutkundum. Devamında sesim, yakarırcasına çıktı. "Lütfen, deme."

Babam beni paniklettiğinin fark etmiş olacak ki, "Sakin ol, Jülide," dedi. Nasıl olayım, dercesine başımı savurdum. "Gidene mi zor, kalana mı?" soru cümlesindeki, içindeki dehlizler hesap edilemeyen o kalandım ben. "Konu sen, siz değilsiniz." Kaşlarım çatıldı. Lakin duyacaklarımın yine de beni rahatlatmayacağı aşikârdı. "Şey olmuş."

"Ney?" diyerek yükseldim. O arada, emaneten oturduğum koltuğun hepten ucuna geldim.

---

[1] Ahmet Kaya'nın "Öyle Bir Yerdeyim ki" türküsüne atıf yapılıyor.

Babam kederli yüzünü masasına doğru eğdi ve "Veysel," diye mırıldandı. Bir zürafa gibi boynum daha iyi duyabilmek adına öne doğru uzandı. "Veysel intihar etmiş, Jülide..."

"Ne?" diye çığlık kıyamet, oturmam ayıpmışçasına koltuktan kalktım. Veysel... Veysel ile Begüm, o malum garaj gecesinden sonra Begüm'ün memleketi Giresun'a gitmiştiler. Pekâlâ, Veysel'e oranın iyi gelmeyeceğini dillendiren arkadaşları yani tim üyeleri olmuştu ama ben, bu itirazları gereksiz bulmuştum. Çünkü bana göre, sevdiğin insan yanında olduktan sonra iki metrelik bir mezarda uyusan bile kâfiydi. "Baba, sen ne diyorsun? Ne intiharı?" Seyreklikle ödüllenen kır saçlarının arasından iki elini geçirdiğinde, anladım ki babam için de bu haberi vermek oldukça zordu. "Begüm..." dedim, zihnime düşen ismin içime yaydığı kederle. "Begüm nasıl? Nerede?"

Babam makam masasının çekmecesine yöneldiğinde, gözleri bende takılı kaldı. Yeni fark etmiş olmalı ki "Torun nerede?" dedi.

"Serdar abi," dedim hızlıca. "Kapıda karşılaştık. Biz gezelim, diyerek aldı."

"İyi yapmış," dedi ve çekmecesinden çıkardığı sigarasını yaktı. Ayakta bir yaprak gibi titrer vaziyette kaldığımı ancak, babam "Otur kızım, lütfen," deyince fark ettim. Masasındaki sürahiden bir bardak su doldurdu. "Otur ve iç." Babamın doldurduğu suyu, önündeki tekli koltuğa oturarak içmeye başladığımda çektiği dumanıyla harmanladığı nefesi odaya yayıldı. Ellerim öyle bir titriyordu ki, akan bir çeşmeden su içiyormuşum gibi üstüm ıslandı. Çenemden akan sular gerdanıma doğru salındı ama soğuk iklime rağmen ferahlık vermedi. "Ne oldu, ne bitti, bilemiyorum elbette..." Donuk bakışlarım kendisine döndü. "Tek kurşun," diyerek dudak büktü. "Şakaktan giren." Üstümdeki boğazlı olmayan kazağın yakasını çekiştirdim. Yetmedi, bardağımın dibinde kalan suyu avuç içime döküp yüzüme çarptım. "Ben... Ben seni Alp Aslan için çağırdım."

Oturduğum koltukta bir kez daha uca doğru kayarken "Alp Aslan'a ne oldu?" dedim korkuyla.

Babamın sağ eli havalandı ve "Yok, yok bir şey. Sakin ol," dedi, mümkünmüş gibi. Dakikalardır, kuş gibi çarpan yüreğimi avuç iç-

lerinde tutan o değilmiş gibi. "Alp Aslan'a haber vermek gerek, Jülide..."

"Dönüyor mu?" dedim, sesimdeki heyecandan utanarak.

Babamın yüzüme öyle bir bakışı vardı ki, heyecanımın onu üzdüğünü fark ettim. "Hayır, babacığım," dedi, şefkatini gün yüzüne çıkararak. "Dönüş yolunda değil, olsaydı söylerdim." Ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Çok zaman olmuştu. Çok zaman... "Ama Veysel'i yarın defnedecekler... Bir günlüğüne gelebilir. Zorlanır ama gelmek isteyecektir kesin."

Çocuk gibi ağlamam gelince, iki elimin tersini gözlerime bastırdım. Alp Aslan'ı bir güncük de olsa görebilme ihtimalim vardı ama... Ama Alp Aslan'ı altüst olmuş, kederle dolmuş ve aklı bizde kalmış bir şekilde geri göndermek de vardı.

"Hayır," dedim, yüzümdeki akan yaşları silerek. "Alp Aslan'a söylemeyeceksiniz." Başımı olumsuz manada iki yana salladım. "Haberi olsa dahi, belki gelemeyecek! Tatilde de olmadığını düşünürsek, orada olmaması gönül koyulacak bir durum değil."

"Alp Aslan olmazsa timden kimse olmayacak, Jülide," dedi babam sıkıntıyla. "Kanıyla kanını harmanladığı kardeşlerinden bahsediyoruz. Sana sormak istedim çünkü baş, senin de başın ama baş nereye, boyun da oraya işte..."

Boğazımdaki yumru, talebim sırf Alp Aslan'ı etkilemeyeceği için daha da büyüdü. "Şimdi gelseler," dedim, gözümün önünde uçuşan siyah noktaları sayamazken. Beynim az biraz çalışmaya başlayınca duraksadım ve aniden babama döndüm. "Sen bana sormazsın ki," dedim şüpheyle. "Neden bana soruyorsun?"

Babam oturduğu koltukta bedenini dikleştirdi. Kaşları *"Neyi soruyorsun?"* dercesine havalandı. "Haber telsizden geçilmeyecek kadar özel..."

İki elimin arasına aldığım başımla "Biz ararsak hoş olmayacak, siz arayın, diyorsunuz," dedim. Ardından derin bir nefes aldım. Belki hakkım ve en çok da haddim olmayarak, bir kez daha bir avuç insanın akıbeti için sınırı aştım ve karar verdim. "Ben, hayır diyorum," dedim kendimden emin bir tavırla. "Vildan'ı hatta Nurhan'ı da uyarırım, kocalarına söylemezler. Kimsenin orada sosyal medya-

da akış takip edebildiğini de düşünmüyorum. Çocuğunun akıbetini sormak için bile eşlerini arayamayan adamlar zaten analarını, babalarını hiç aramıyorlar. Biz kızlarla gider, görevimizi yerine getiririz. Sonra... Sonra onlar geldiğinde, Begüm'e taziyede bulunurlar."

Babam, soğukkanlı tavrımı sorgularcasına "Sen ciddisin?" dedi. Evet, dercesine başımı salladım. "Alp Aslan buna tepki gösterecektir, Jülide. Göğüsleyebilecek misin?"

"Zaten göğüslemem için çağırmadın mı beni?" dedim tükürürcesine. Ya artık şüphe duymadan yaşayamayanların arasında dura dura delirmiştim ya da abartı timinin lideri olmak adına baş göstermiştim.

"Yoo," dedi dalga geçercesine. "Alp Aslan'ı hiç göremezsen ya da bir iki saatlik de olsa görürsen, o iki saatlik zaman diliminde tampon görevi üstlenebil diye ön bilgilendirme geçmek istedim. Benim..." Sağ elini benliğini göstermek amacıyla göğsüne kapattı. "Telefon ettirecek kimsem yok mu ki kocanı araman için seni ayağıma, bir de kucağında çocukla çağırayım?"

"Aaa," dedim abartıyla, ellerimi iki yana açarak. "Gecenin bir yarısı evime şafak operasyonu düzenletip, torununu sevmek için ayağına getirtiyorsun, torununa iyi bakıp size emir eri yapayım diye işten attırıyorsun da bunu mu yapamayacaksın?"

Babamın gri kaşları çatıldı. "Kocanın kin tutma huyunu mu aldın?"

"Hayır!" dedim ve oturduğum koltuktan ayaklandım. "Korumacı huyunu aldım!"

"Bak o manyak buraya gelir," dedi, odanın ortasını işaret parmağıyla göstererek. "*'Ne o, görevimiz bitince, cenazemize katılması için aynı toprağa kan akıttığımız arkadaşlarımıza haberimiz bile verilmeyecek mi?'* der ve ihracını ister, Jülide! Ağlayıp sızlanmadılar ama Veysel'in durumu zaten onlar için ağır bir şeydi."

"Tamam," dedim hızlıca. "Ben de daha ağırlarını yaşamamak adına, haberleri olmasın, diyorum."

"Ne diyeceğiz?" diyerek yükseldi babam. Muhtemelen beni çağırdığına, haberdar ettiğine çoktan pişman olmuştu. "Hangi bahanenin ardına sığınacaksın da söyletmedim diyeceksin?"

"Kocamın," dedim üstüne basa basa. "Başının gövdesinin üzerinde bana dönmesini istiyorum!" Bence gayet yeterli bir sebepti. "Hiç mi hatırım yok ya!?. Hiç mi?" Hırsla başımı aşağı yukarı sallarken, sol gözümden akan yaşı sinirle, hızlıca sildim. "Tamam, sizde yok, biliyorum!" Yeni öğrendiğim bir hissiyat değildi ama böyle bir durumda bile, canı tehlikeye girecek olanlardan biriyken bile fikrimin önemsenmemesi bir kez daha kanıma dokundu. Yine de bildiğim ve emin olmak istediğim bir diğer hisse sığınmak istedim ve "Ama Alp Aslan'da var, onu biliyorum!" dedim. "Bu yüzden... Bu yüzden ben ne dersem o olacak." Kaşlarımı iddialı bir tavırla kaldırdım ama kan çanağına dönen gözlerim acıyla yandı. "Nasıl olsa... Nasıl olsa Alp Aslan geldiğinde bana gönül koymayacak, *'Neden, Hevybanû?'* demeyecek!" Başımı tutturduğum türkü eşliğinde ağırca iki yana salladım. "Mihrabına varmasına izin verene şükürlerini sunup, nefeslerimizle can bulacak. Bir bana kör olan bıçağını bileyip, yuvasına kan sıçratmayacak! Ve siz!" İşaret parmağım hedef gösterircesine doğruldu. "Sizler de o kanın, benim yuvama sıçramasına olanak tanımayacaksınız!"

Babam kalemliğinden eline siyah bir kurşun kalem aldığında, ola ki Alp Aslan döner ve devasa kanatlarıyla kasırga çıkarırsa, o kasırgadan çıkacak tüm fırtınalarda yalnız olacağımı hissettim. Kalemi kırdı. Daha doğrusu, benim kalemimi kırdı. "Bir kere, bu kalemi Alka timi," dedi ve ağırca yutkundu. "Daha doğrusu Kıdemli Yüzbaşı Melih Arslan, senin için kırdı..." Tüm kanın vücudumdan çekildiğini hissederken, ben de ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Bir kalem daha çıkardı kalemlikten ve görebilmem için havalandırdı. "Korgeneral Kemal Tekkin," dedi ve hafifçe gülümsedi. İki elinin başparmağını ortasına dayadığı tahta kalemden çatırt diye bir ses yükseldi. "Bir kalemi de senin için ben kırıyorum, Jülide." İki parçaya ayrılan kalemi, kıyamıyormuş gibi avuç içerisinde sıkı sıkıya tuttu. "Eğer ki bu imtiyaz da bana adam kaybettirecek nitelikte olursa, Jülide... Eğer ki Alp Aslan, döndüğünde sırf bu sebepten istifa vermek isterse..." Başı mağrurca iki yana sallandı. "Bir üstümden emir alıyormuşçasına sorgusuz sualsiz ve tam bir teslimiyetle, yaptırımları ne olursa olsun isteğini kabul edeceğim. Bilgine..."

Söylediklerini sindirmek adına derin bir nefes alırken, zaman çizelgemi belirleyebilmek amacıyla yüzsüzlüğü elime aldım ve "Ne zaman dönecek?" diye sordum.

Babam gülümsediğinde, gözünde hâlâ çocuk Jülide olduğumu hissettim. "Bilmem, belki bir altı ayı daha vardır," dedi. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Kavuşmamızın belki de bir yılı bulabilecek olması, inanmak istemediğim bir hakikatti. "Ben namusum ve şerefim üzerine yemin ederim ki; seni, Melih'i ve onu, yani Alp Aslan'ı hiç birbirinizden ayırmadım." Büyük bir yeminle konuşmasını sürdürünce, kalbim boğazımda atmaya başladı. "Bu yüzden, dilerim ki az önceki kararını, köyde evin taşlandığında hissettiğinin benzerini bir daha hissetmeyeceğine emin olarak almışsındır, Jülide. Dilerim, aranızdaki güven temeli sağlamdır da yıkılmazsınız. Çünkü biliyorum ki," dedi ve işaret parmağını bedenime doğrulttu. "Bir sacın üç ayağısınız. Biriniz kırıldığınız anda ayakta kalan diğer ikiniz asla ama asla dik duramayacaksınız." İki elini hafifçe yana açtı. "Şöyle ki; Alp Aslan kırılırsa ve aranızdan koparsa, Melih seni ensenden tutup sürüklemek suretiyle hayatta tutmaya çalışır. Ama sen kırılır ve aralarından koparsan, muhtemelen gökyüzünde iki kopuk uçurtman olur, Jülide."

Akan gözyaşlarımı dudak kenarlarımda biriktirirken, kollarımı göğsümde keyifle bağladım. "Yanlışın var, baba," dedim, başımı dikleştirerek. "Ben o iki adama, ölürlerse kendilerine refakatçi olacak bir can, yaşarlarsa da alacakları her bir nefesi kontrol etmeleri gereken başka bir can verdim. Ben ki nasıl artlarından kalkıp, Ardıl Erce'nin, çocuklarımın elini tutmak zorundaysam, onlar da tutmak zorunda. Yani baba... Senin anlayacağın, ben o iki kopuk uçurtmanın bağını kendi yüreğimden söküp başka bir yüreğe işleyeli çok oldu. Yanılıyorsun!"

"Hayatta tutmayı-"

"Annemden öğrenmişim," diyerek, lafını kestim. Dudaklarım ukalaca büküldü. "Eh! Bende de komutanlık özellikleri bakımından yok yok maşallah!"

Odanın kapısı sorgusuz sualsiz açılınca kapıya bakma gereksiniminde bulundum. Serdar abi yakası paçası, başındaki kepi çıkıp, tepesindeki iki tel saçı dahi dağılmış bir şekilde kucağında Ardıl

Erce ile birlikte, "Ya siz bunu nasıl zapt ediyorsunuz, kızım?" söylemleriyle odaya daldı.

Ardıl Erce kucağında durmadığı için hâliyle yere indirdi. Ardıl Erce yere indikten sonra kurmalı bir oyuncak gibi "Bababababa," diye çığırarak bana doğru koşmaya başladı.

"Anne o oğlum, anne," diyerek Serdar abi, Ardıl Erce'yi düzeltti.

Ardıl Erce'yi "Babasının ballı lokması," diyerek kucakladığımda, en az Ardıl Erce kadar düzeltilmeye ihtiyacım vardı. Babam torununu istercesine oturduğu yerden kollarını uzatınca Ardıl Erce'yi kendisine uzattım. "Siz iki dakika sevişin," dedim o arada. "Ondan sonra biz gidip, Vildan teyzemizle görüşelim. Sonra..." Babamın gözleri merakla bana kilitlenince bir duraksadım ama çabuk toparladım. "Babamız gelince hangi ayda, yılda olursak olalım, Ardıl Erce'nin doğum gününü kutlayacağız."

Bana bakan gözleri sulanan babam, çareyi gözlerini kaçırmakta buldu. "Ah," dedi. Bu nidası eminim, annemin ruhuna kadar değdi. Dudakları Ardıl Erce'nin tenine, minnetle kapandı. "Hep tam edesin, oğlum," diye devam etti. Dua... Yeryüzünün şifaya açılan kapısı. Her daim, her yaşta, her anda, her makamda ne çok ihtiyacımız vardı, şifanın sahibine açılan kapıların yüceliğine sığınmaya... "Anneni, babanı, dayını... Hep tam edesin, oğlum."

Tam olabilmenin duaları ve inancıyla, alaydan çıktıktan sonra hedefim Vildan'ın yanı olacakken, Nurhan lojmanda olduğu için evde toplanmaya karar verdik. Yalan yok, biz hükûmet gibi tam tamına üç kadın olmuştuk. Yalnızlık çekmiyor muyduk; çekiyorduk. Ama birbirimize öyle yoldaş oluyorduk ki, Cemre ile Ardıl Erce'yi bir oyun parkına koyup içebildiğimiz birer bardak sıcak çay, yeri geliyor tüm yaralarımızı sarıyor, eksikliklerimizi gideriyordu. Bunun bilincinde olduğumuz için "Keşke," dedik hep birlikte, bir ağızdan. "Keşke Veysel ile Begüm de Nusaybin'de kalmaya devam etseydi..." Elbette Veysel'in yaralarını biz saramazdık. Fiziki yaraları zaten çoktan kapanmıştı. Psikolojik destek aldığını da biliyorduk ama o destek nerede yetersiz geldi ve başına dayadığı silahıyla tetiği çekmesine olanak verdi, bilmemiz mümkün değildi.

"Araları hiç iyi olmadı," dedi Vildan, vâkıf olduğu konuları aktarmak adına. "Ordudan çıkınca, Begüm zannetti ki her şey güllük gülistanlık olacak. Gülümsediğinin, neşeler saçıp sevindiğinin, pimi çekilmiş bir bomba olduğunun farkında değildi." Omuzları umarsızca silkindi. "Patlayacaktı o çocuk bir yerde," dedi ve akan burnunu hoyratça çekti. Gözlerim hızlıca Ardıl Erce ile oyun halısının üzerinde oynayan Cemre'ye kaydı. "Yine de keşke evladını-" Hıçkıracak gibi olunca, elinin tersini dudaklarının üstüne örttü. Gözlerini hiçbir şey olmadığını bildiğim evimin tavanına çevirdi. Devamında bana dönen bakışlarında aman vardı. "Ah be Jülide... Yaşarken yürümek zorunda bırakıldığımız sırat köprüsünden, biz daha ne kadar düşmeden ilerleyeceğiz?"

"Düşmemek?" dedim şaşkınca ve yılgınlıkla benliğimi işaret ettim. "Sizi bilmem ama ben belli aralıklarla bir yerin dibine çakılıp, tekrar o bıçak sırtına tırmanıyorum." Kötüyü çağırmamak adına derin bir nefes aldım. "Dilerim, siz o yerin dibiyle hiç tanışmak zorunda kalmazsınız." Oturduğum koltuktan ellerimi dizlerime çarparak ayaklandım. "Ben çocuklar oyalanırken hazırlanayım, sonra da yola çıkarız..."

Ardıl Erce ile Alp Aslan olmadan uzun bir yola hiç çıkmadığım için her ne kadar gerilsem de, kalabalık oluşumuz kolaylık sağladı. Nurhan, ben, Vildan ve Zifir, iki çocuğu gayet güzel idare edebildik. Bunda bir zamanlar kardeş kelimesini duyduğunda çığlığı basan ama Ardıl Erce'yi kendi kardeşiymişçesine seven Cemre'nin büyük payı olduğu su götürmez bir gerçekti. Zaman Cemre'yi bile bu kadar değiştirebilmişken, Begüm'ü hiç değiştirememiş olmasını aklım almadı ama *"Mesleğini evladından bile çok sevmiş!"* diye yakarışları, bana adım gibi bildiğim bir gerçeği yüzüme tokat misali indirmekten de geri durmadı.

Vatanına gönül vermiş bir insanı meslek erbabı olarak hiçbir zaman dillendiremedim. Bunda en büyük etken, evladının üstünü hiç düşünmeden çizebilen annemdi...

Çocuk Jülide, annemi hiçbir zaman anlamadı. Affedemedi de yüreğindeki yaraların sahibini. Yetişkin bir kadın olan Jülide, onaylamadı ama vardır bir bildiği demeyi öğrendi. Anne Jülide ise de-

licesine Neşe Gümüş'ü takdir ederken, yine Neşe Gümüş'ün evlat hasretiyle yüreğinde açılan ve telafisi mümkün olmayan yaraları hissettikçe üzüldü. Çocuk Jülide'nin yüreğinin diyeti, Neşe Gümüş'ün hiç bilmemin imkânı olmayan yaralarıydı. Bilmekse bir fayda sağlamamaktaydı, yüreğimi hafifletmediği gibi...

Alp Aslan'ın ne zaman geleceğini bilememek, her gün yeni doğan günde gelecekmiş gibi heyecanla beklemek bir müddet sonra rutinim oldu. Ardıl Erce ile birlikte bir yılbaşı gecesi daha geçirdik. Giresun'a giderken bize eşlik eden kadro, aynı şekilde yılbaşı gecesi de eşlik etti. Zifir bizimle birlikte evde oturmayınca Vildan'ın "Şen dullar pansiyonuna çevirdik lojmanı ha!" şakalarına maruz kaldık ama kötüyü çağıran her şeye karşı olduğum için Vildan'ın şakalarını bile geri püskürttüm.

Yeni yıla girdikten sonra düğün yıl dönümümüz, göz açıp kapayıncaya kadar geldi. Onu da pekâlâ Ardıl Erce ile birlikte romantik bir yemek eşliğinde, dans ederek kutladık. O geceden sonra fark ettim ki, güzelliğin yayılmasını sağlayan her ânı, her dakikayı kutlamaya endeksliydim ve bunları gerçekleştiriyordum. Gerçekleştirdiğim her bir kutlamayı, özenle kaydediyordum. Kaydettiğim videolardan, kısa kolajları muhakkak Alp Aslan'a yolluyordum ama izliyor muydu, görmezden mi geliyordu, bilemiyordum. Aramaya hâlâ aramıyor, sadece iyi olduğuna dair mesajlar iletiyor ve bizim de iyi olduğumuzu bildiğini yazmaktan geri durmuyordu.

Bir mesajın yetmediği günler, aylar devirdik. Kış birden bitecek, yaza varacağız ve ayrılığımız yıl devirecek diye ödüm kopmaktaydı ama tüm korkularıma rağmen, Alp Aslan sağ salim geldiği takdirde yapacağımız doğum günü kutlamasının her şeyi hazırdı. Sadece Alp Aslan'ın gelmesi lazımdı ve o her daim lazım olandı...

Her daim tetikte bir insan olarak uyudum ve bu, Alp Aslan'ın ilk dikkatini çeken, hazzetmediği yönlerimden biriydi. Ömrümün tüm uykularında da, Alp Aslan'ın olmadığı hiçbir alanda da yüzde yüz güvende uyuyamadım. Çünkü hep ama hep, benliğimi bir şeylerden korumak zorundaydım.

Bir ürperti eşliğinde yatağın zemininde bir titreşim fark etmem sonucu yattığım yerden sıçramam kötü bir kâbustan uyanıyormuş-

çasına gerçekleşti. Sağıma hızla dönen başım, tamamen refleksten-di. Uyku hâlindeki Ardıl Erce'nin aralık duran dudakları, yüzümü anlık tebessüm ettirdi. Bakışlarımı ayak ucuma çevirdiğimde ise donakaldım. Benden daha çok donakalan bedense Alp Aslan'a aitti. Yüzünde şaşkın bir tebessüm var, demek dahi çok zordu. Çünkü sakalları öyle uzamıştı ki, gecenin karanlığında çakarlar gibi parıl-dayan mavileri olmasaydı şayet, varlığı dahi fark edilemeyebilirdi. Kamuflede bir numara oluşunu yatak odamıza taşımasının manasını ise iyiye yormak istedim. Benliğinin gerçekliğini idrak etikten sonra emekler vaziyette bedenine ulaşmam ve Ardıl Erce'den farksız bir şekilde boynuna atlamam, hayatımın en güzel anlarından biriydi. Alp Aslan'a kavuşmak, kavuşabilmek ihtimali bile ciğerlerime gi-den havanın yegâne sebebiydi. Ellerim iki yanağına kapanırken, yü-zünün her bir milimini, neresi olduğunu umursamadan öptüm. Du-daklarımın arasından çıkan fısıltı şeklindeki "Hoş geldin," söylemi, hiç bilmediğim sevinç çığlıklarına eş değerdi. Ellerim yanaklarında sabit kalırken, alnımı alnına dayadım. Sık nefeslerimin arasında bir kez daha "Hoş geldin," dedim. "İyi ki geldin."

Yüzünden ellerimi çekip, boynuna sıkı sıkıya sarıldığımda Alp Aslan harplerden çıkıp başka harplere girmiş gibiydi. Fark edeme-diğim iki büklüm kalmış olan bedenini en sonunda düzeltme kararı vermiş olmalı ki belime sardığı koluyla birlikte bedenimi havalan-dırdı ve yerde kalan bedenini yanıma, yatağın üstüne çıkardı. Sağ yanağıma eli örtüldüğünde, dudaklarım avuç içine kondu. "Korkut-mak istememiştim," söylemini işittiğimde şaşkınca geri çekildim.

"Ne korkutması?" Dudaklarım tekrar sakallarının üstünde ge-zindi. "Onu da nereden çıkardın?" Öpüyordum ama sakallarından dolayı hissediyor muydu, bilmiyordum. Sarılmak yan yanayken dahi yeterli bir eylem değilken, aylar sonra gecenin bilinmeyen bir vaktinde aniden gerçekleştiğinde beni tatmin etmiyordu. "Çok özle-dim," dedim, bir gerçeği dillendirerek. "Çok özledik."

Kemiklerini hissetmek istercesine sıkı sıkıya vücuduna yeniden sarıldığımda "Aldın yine üstümdeki tüm tozu kiri," dedi.

Rüya ile gerçekliğin arasında kaybolduğumu düşünsem de, boz-mak istemedim. Üzerindeki rengi solmuş kazağa gitti ellerim. "İs-

tersen," dedim, kazağının etek uçlarını tutarak. "Tüm kirini tozunu ılık suyun altında atabiliriz." Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde, nefesim boğazımda takılı kaldı. Bir saniye... Tam tamına bir saniye içerisinde gözlerindeki heyelanı görebildim. Gördüğüm heyelan taşıp beni yıkar mı korkusuyla yüreğim çarpsa da, bana doğru aksın istedim. "Öğrenmişsin," dedim, fısıltı hâlinde. Pekâlâ, yurda ayak bastığı anda, elbette kendisine baş sağlığı dileyenler olacaktı, biliyordum. Biliyordum ama... Yine de benden öğrensin isterdim. Gözlerindeki parıltılar azar azar gözlerime yansırken, "Özür dilerim," dedim içtenlikle. Hiçbir faydası olmayacağını bile bile... "Ben söyletmedim..." Kucağında oturuyordum ama elimi kolumu nereye koyayım, bilemedim. Yine de titreyen ellerime rağmen iki elimi de yanaklarına kapattım. "Çok özür dilerim, sevgilim. Çok özür dilerim... Ben aklının dağılıp, yüreğinin kaybolmasını göze alamadım. Çok özür dilerim."

Sadece Alp Aslan'a odaklı olduğum için yatağın içerisinde kalkıp oturan Ardıl Erce'yi de fark edemedim. Kendisine sarılı olduğum için, Alp Aslan fark etti mi, onu da bilemiyordum. Uyku mahmurluğuna rağmen tane tane "Baba," dediğinde, Alp Aslan'a sarılı olan kollarımı çözdüm ve kendisine doğru baktım. Üstündeki uyku tulumuyla, gözlerini ovuşturarak hayatı sorguluyor gibiydi. Bana mı baba dedi yoksa gerçekten Alp Aslan'a mı, hiçbir fikrim yoktu. Alp Aslan'ın kucağındaki bedenimi usulca yatağın üzerine doğru kaydırdığımda tam ortalarında ama her an kenarda kalacak durumdaydım. Alp Aslan'ın ölse dahi unutamayacağı anlardan biri olan, Ardıl Erce'nin kendisini tanımadığı ânın bir daha yaşanmasından ödüm koptu. Zaten ağlamaklıydım. Kendimi dahi açıklayamamıştım ve açıklamak zorunda olduğum konunun ana maddesi çok üzücüydü. Alp Aslan olanın bitenin üstüne Ardıl Erce'den de bir darbe yerse, neyi nasıl toparlardım, toparlayabilir miydim, belli değildi. Bir kez daha tane tane "Baba," dediğinde, başımı hevesle aşağı yukarı sallanırdım.

Sol gözümden firar eden yaşla birlikte "Baba geldi," dedim sessizce.

Allah'ın sevdiği kulu olup olmadığımın belli olduğu bir andı, o an. Ardıl Erce, aktif olarak yürüyor olmasına rağmen aynı benim Alp Aslan'a gidişimde yaptığım gibi emeklemeyi tercih etti. Bana varmamasına şükredeceğim hiç aklıma gelmezdi ama benim yerime Alp Aslan'ı seçmesine şükrettim. El kadar bebek dedikleri oğluma, sabah akşam tekrar ettirdiğim baba kelimesinin sonucunu alacağımı biliyordum ama bana da baba demeye başladığı için, baba figüründen Alp Aslan'ı kaldıracak diye aklım çıkıyordu. Hoş... On altı aylık hayatında, altı ay bile kesintisiz bir şekilde babasını görememiş olan evladım ne yapsa hakkıydı. Ama babasının kırılacak gönlünün en çok beni acıtacak oluşu da kaçınılmazdı...

Alp Aslan, Ardıl Erce'yi kucaklamadan önce bana baktı ve ben üstünün başının pisliğinden çekindiğini anladım. "Sorun değil," dedim, başımı iki yana sallayarak. Oysaki ben, ne üstündeki kiri ne de pisliği görebilecek hâldeydim.

"Uyandırdım mı, babacığım?" diyerek kucakladığı Ardıl Erce'nin gıdısına kokusunu içine çekerek bir öpücük kondurdu. "Ama korkmadın annen gibi, bak bu iyi bir şey..."

"Korkmadım ben," dedim ama o arada dudaklarımın arasından hiç planlamadığım bir hıçkırık kaçtı. Aynı anda, çehreme iki çift gökyüzü döndü. Taze baharın göğünü yansıtan meraklıydı, gecenin siyahlığı çoktan göğüne inmiş olan kaygılı. Alp Aslan'ı kaygısında boğmak istemiyordum ama ağlamam şiddetlenince dizlerimi kendime çektim. İki elim yüzüme kapandı. Ayların gerginliği, bir ilkbahar yağmuru misali gözlerimden boşaldı. Meğer ne sıkmışım kendimi... Ne korkularla cebelleşmişim de etrafıma gülücükler saçıp *"Ben iyiyim,"* yalanını idame ettirmişim. Meğer ben ne eksikmişim de, eksikliğim baki kalacak ve bir daha hiç tam olamayacağım diye bütün insanlık mekanizmalarımı infilak ettirmişim...

"Hevybanû," dediğinde, iki elimin tersiyle yüzümü sildim. Göz hizama tekrar ikisi girdiğinde gülümsemek istedim. Çok istedim. Şayet aklıma, babasını hiç bilmeyecek olan Veysel'in bebeği gelmeseydi pekâlâ gülerdim. Benim evim, bayram yeriydi. Ama mahşer yeri de olabileceğini bildiğimden, hiçbir şey söylemeden dizine kıvrılıverdim.

Alp Aslan'ın deyimiyle; pisliğimizi de birbirimize bulaştırdık, gözümüzün yaşını da, sevginin selini de. Planlayarak gerçekleştirmedik ama uyanan Ardıl Erce ile birlikte, üçlü bir sarmala döndük yatağın içerisinde ve ne ara uykuya daldık, hiçbirimiz anlamadık.

Sabah gözümü açtığımda, Alp Aslan'dan önce uyanmış olmam şaşırtıcı bir olaydı. Çoktan uyanmış olan Ardıl Erce'nin tam ortamızda yatıyor oluşu ise mucize... Günlük rutinimiz olarak yataktan kucakladığım Ardıl Erce ile birlikte önce banyoya geçtim. El yüz yıkama seansından sonra ise mutfağa... Mutfağa geçerken gördüğüm poşetler, yüzümde aptal bir tebessüme neden oldu. Bir torba içerisinde, bedeni uysun uymasın gütmeden gördüğüm bebek bezleri benim için hep yaşamın simgesi olarak kalacaktı.

Ardıl Erce'yi mama sandalyesine oturttuğumda her şey normaldi. Ta ki Ardıl Erce "Baba?" diyerek, olayları sorgulayana kadar...

"Uyuyor," dedim, çay suyunu koyarken. "Şimdi seninle ikimiz babana kahvaltı hazırlayacağız. Ardından, sen gidip uyandırırsın." Beni dinliyor mu diye kendisine bir bakış attığımda, elinde yeni bir şekle soktuğu aslancıkla yüzüme bakmakla meşguldü. "Hem yeni bir aslancığın var mı diye de kendin sorarsın."

"Aşlan?"

"Ya," dedim gülümseyerek. "O elinde tuttuğunun adı Aslan. Babanın tam adı Alp Aslan." Dudaklarını büzüştürdüğünü görünce "Çirkin olma bana!" dedim hızlıca. "Tamam, oğlan dayıya benzer ama biraz daha beklesen olmaz mı, bebeğim?"

"Dayı?"

Minik bir bebekle sohbet, ancak bu minvalde ilerliyordu. Tekrarlama paralellik, ilelebet sürmeyecek olsa da bazen yorucu olabiliyordu. "Dayın," dedim, derin bir nefes eşliğinde. Kendime bir bardak su doldurdum o arada. "O da dönmüştür inşallah." Gözlerim minik, tek kanatlı mutfak camından dışarı kaydı. Gün henüz doğmuştu ve yaşamı müjdeliyordu. Telefonumu elime alıp, Ardıl Erce'ye doğru salladım. "Hadi bana gülümse," diyerek, neşeyle kamerayı açtım. Fotoğraf sekmesinden video sekmesine geçtim. "Şimdi ben bir, iki, üç diye sayacağım..." Ardıl Erce'nin parmakları her bir rakamla ufaktan ayrışmaya başladı. Saymayı bildiğinden ya da anladığından

değildi yaptığı ama bir şeyi idrak etmek için o hareketi yaparken, kendisini izlemeye bayılıyordum. "Sen de neşeyle, dayı diye bağıracaksın." Telefonun ardından başımı çıkardım ve göz kırptım. "Hazır mısın?" dedim, yanıtı neşeli bir cavkırma oldu. "Bir, iki, üç."

Ardıl Erce, "Dayı!" diye coşkuyla bağırırken, ellerini mama sandalyesinin tablasına vurdu. Kemal babamın haricinde neredeyse herkesi telefon üzerinden tanımak zorunda kalan biricik evladımın en büyük uğraşı bir telefon olacak diye bir yandan da aklım çıkmaktaydı.

O arada çektiğim video kaydına Alp Aslan'ın "Dayayayım dayına!" deyişi de eklendi.

"Ya ama!" dedim kaydı durdurarak ve mutfağın kapısına döndüm. Geceden üstü başıyla uyuyakaldığı için duyduğu rahatsızlık, yüzünden okunuyordu. Muhtemelen hoş bir şey söylemediği için çemkireceğimi düşündü. Bundan mütevellit "Kahvaltı hazır olunca Ardıl Erce uyandıracaktı seni!" dediğimde, şaşkınlıkla kaşları havalandı. "Ne olurdu sanki biraz daha uyuyup dinlenseydin?"

Adımları mutfağın içerisine yöneldiğinde, otomatikman kendisine doğru kollarımı havalandırdım. Elleri belime dolanırken, kollarım çoktan boynuna sarılmıştı. "Uyanmanızı bekliyordum," dedi o arada. "Gezinip bir kez daha sizi uyandırmak istemedim."

"Ya," dedim ama o arada belimden sol elini çekince, hâliyle bir adım geri çıktım ve Ardıl Erce'nin, elindeki aslancığı bize doğru fırlattığını, Alp Aslan'ın ise bana çarpacak olan aslancığı tuttuğunu fark ettim. "Bana?" dedim şaşkınlıkla. "Bana mı attın onu?"

Elindeki aslancığı Ardıl Erce'ye geri uzatırken "Yok ya, bana atmıştır," dedi. Ardıl Erce kendisine uzatılan aslancığı alıp gülümsedi. "Yabancı olan benim."

Ne diyeceğimi bilemezken, Ardıl Erce "Baba," dedi ve sağ olsun, durumu kurtardı.

"Efendim oğlum?"

"Baba?"

"Efendim oğlum?"

Kahkahamı zar zor engellerken, Alp Aslan'ın omzunu dürttüm. Elleri dizlerinin üstünde, Ardıl Erce'ye doğru eğilmiş bir vaziyettey-

ken başını döndürüp bana göz kırptı. "Yalnız muhabbet bu kadar," dedim gülümseyerek. "Sen ona uyarsan..." Elimi bir tur havada döndürdüm. "Ooo, akşama kadar 'Efendim oğlum?' der durursun."

Eğik bedenini düzeltirken "Nasıl yani?" dedi şaşkınlıkla.

Buzdolabına yönelip, kahvaltılıkları çıkarmaya başladım. "Şöyle ki," diyerek bir yandan da anlatmaya koyuldum. "Tek kelime, hayatım. Baba, dede, dayı, gel, git, bebe, cee, pisi... Bu kadar yani. Uzun uzadıya cümleler kurmasını bekleme. Henüz cümle kurabilecek yaşta değil zaten."

"Anne?" diye sorunca, bakışlarım kendisine döndü. Sol eliyle Ardıl Erce'nin elini tutar bir vaziyette bana bakmakla meşguldü.

Yumurtaları haşlanması için ocağa koyarken "Ha, o yok ya," dedim dümdüz. "Onu demiyor hiç."

"Anladım."

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Neyi anladın?"

"Hani şey diyorlar ya..." Boştaki eli hem uzun sakallarını hem de saçlarını karıştırdı. "Çocuğun ilk söylediği kelime, gelecek kardeşinin cinsiyetinin habercisiymiş..." Yüzümde resmen şok ifadesi oluştu. "Anne derse kız, baba derse erkek..."

Yüz ifademi toparlayıp "İstersen deneriz," dedim, sanki pasta börek yapacakmışız gibi. Alp Aslan saniyeler önce benim dumur olduğum gibi dumur oldu. Şaşkınlığına gülümseyip, Ardıl Erce'yi mama sandalyesinden kucakladım. "Ama siz şimdi gidin, baba oğul bir duş alın." Söylediğime en çok Ardıl Erce şaşırdı. Suyu çok seven bir yapısı vardı ama ben kendisiyle suyun altında yeşil başlı ördek misali oynaşamadığım için çok hoşnut olmuyordu. Ben de Alp Aslan ile gönlüne göre oyun oynayabileceğini düşündüm. "Su oyuncakları banyonun içerisinde," dedim ve kucağımdaki Ardıl Erce'yi kendisine uzattım. "Siz güzelce vakit geçirirken, ben de kahvaltıyı hazır etmiş olurum." Hızlıca ikisinin de yanağına birer öpücük kondurdum. "Hadi bakalım, bıcı bıcıya!" dememle, Ardıl Erce cavkırarak el sallayınca, Alp Aslan eli mahkûm kendisiyle birlikte duşa gitmek zorunda kaldı.

İlk kez tam anlamıyla bir arada kahvaltı edecek oluşumuz, içimde bir heyecana sebep oldu. Heyecanla çarpan kalbimin bir de kor-

kuyla titreyen yanı vardı. Buna aslında endişe demek daha doğruydu. Evet tam olarak endişeydi hissettiğim. Aldığım karar dolayısıyla Alp Aslan'ın içerisinde izi kalacak bir yaraya sebep olmaktan delicesine endişe ediyordum ama zamanı geri alabilmem de mümkün değildi. Üstelik, aldığım karardan pişman da değildim...

Kahvaltının tam olduğuna kanaat getirdikten sonra adımlarımı banyoya yönelttim. Herhangi bir ses işitmediğim için tilki gibi kulaklarım kabardı. Banyonun kapısını usulca aralayıp, başımı içeri doğru soktuğumda Ardıl Erce kendisi için olan oturma aparatında oturuyordu ve yüzünde köpükten, Noel Baba'nınki gibi sakal oluşmuştu. Alp Aslan köpüklerle Ardıl Erce'nin başına cüce şapkası da yaptıktan sonra "Yaşlılığında da yakışıklı olacaksın, belli," diyerek, elinde kalan köpükleri Ardıl Erce'ye üfledi.

Ardıl Erce, uçuşan köpüklerden çok mutlu olduğundan olsa gerek, yerinde tepinircesine sevinç nidalarına girişti. Elleri ve kolları aşağı yukarı sallanırken, kendisini hop oturup hop kaldırdığı için oturma aparatı da zeminde ses çıkardı. Tabii Alp Aslan'ın yüzüne ve başına naklettiği tüm köpükler de o arada dağıldı ve kendisi de köpük içerisinde kaldı. Alp Aslan, köpükler yüzüne doğru uçuştuğu için başını iki yana sallarken, Ardıl Erce'nin *"Yabadabadu,"* der gibi "Bababa," söylemiyle duraksadı ve Ardıl Erce'nin kendisine uzattığı yumruk elini fark etti.

Dilimden sessiz bir "Oha," kelimesi kaçtı. Alp Aslan'ın duyduğuna emindim ama bana bakamadı.

Elini yeni bir bebekmişçesine yumruk yaparken "Unutmamışsın," dedi, Ardıl Erce'ye hitaben.

İkisini izlemeyi bırakıp, hızlıca mutfağa geri döndüm. Telefonu aldığım gibi kamerasını açtım. Kaçırmaktan korktuğu bir âna şahit olan gazetecilerinki gibiydi hâlim, tavrım. Evimin içerisi kısa koşu alanı gibi olduğu için hızlıca, açık bir şekilde döndüğüm kameramla fotoğraflarını yakaladım. Fotoğrafı yakalamam ne kadar kısa sürdüyse, profilime yüklemem de o kadar kısa sürdü.

"Kıskananlar –yani ben- çok haklılar."

Banyoda durulanma faslı başlayınca, "Kahvaltı hazır," dedim. "Hadi giyinip gelin." Alp Aslan ile göz göze geldiğimizde, sevimli

bir ifadeyle güldüm. Kış aylarındaydık ve tabii ki Ardıl Erce'yi giydirip giydiremeyeceğinden emin değildi ama denemeden de bilemezdi. Tam "Ben mutfaktayım," demiştim ve banyodan çıkıyordum ki, telefonuma bir bildirim düştü.

"M. Arslan: Boş ver, bizim seninle jakuzide kadeh tokuşturacak vizyonumuz var."

Gözlerim sevinçle büyürken, "Melih de mi geldi?" diye yükseldim.

Alp Aslan, kucakladığı Ardıl Erce ile birlikte banyodan çıkarken, "Kuman," diye söylendi. Ardından Ardıl Erce'yi bana uzattı. Giydirmeyecek sanmıştım ama o, "Hayatım, siz içeri gidin," dedi ve altındaki şortu işaret etti. "Ben insan gibi bir duş alıp, tıraş olup geleyim. Ondan sonra birlikte giyiniriz."

"Beni kimse soymadı zaten," diye söylenmiştim ki ensemden yakalandım.

Dudakları ensemle boynum arasında dolanırken, zihnim çok başka diyarlara kayacaktı ki "Sen Melih'i ne yapacaksın?" diye sordu.

"Var bir planım," dedim sessizce, aklımdaki kutlama planına atıfta bulunarak. Başımı hafifçe kendisine doğru döndürüp, dudaklarından kısa bir soluk çaldım. "Ama önce bir konuşalım. Hadi sen duşunu al."

Alp Aslan duştan çıkana kadar Ardıl Erce'yi bebe yağıyla bir güzel yağlamış bulundum. Alp Aslan gelince de, giydirme işini kendisine devrettim. Odadan çıkacakken, Ardıl Erce'ye hitaben, "Elimden kayıp yere düşesin diye bir de yağlamış seni!" diye söylendiğini işittim. "Maksat babana zorluk olsun!.."

Ben çaylarımızı doldurana kadar giyinmiş bir hâlde mutfağa geldiler. Pekâlâ, huysuzca söylenen kocamın, mevzubahis ne olursa olsun bir işi başaramama ihtimali yoktu. Ardıl Erce'yi mama sandalyesine oturttuğumda, önündeki tabağı avuçlayarak yemeye koyulması Alp Aslan'da bir miktar şaşkınlığa neden oldu. "Böyle mi yiyor?" sorusuyla bakışlarım Ardıl Erce'ye döndü.

"BLW,"[1] dedim, ağzıma bir yudum peynir atarken. Ardıl Erce'nin ağzına sokup sokup çıkardığı, buharda pişmiş havuç eşliğinde mırıldanışları, kahvaltımız için eşsiz bir arka fon oldu. "Bebeğin

[1] (İng.) "Baby-Led Weaning."

kendi kendisine beslenmesi." Alp Aslan bir bilinmezden gelmişti ama kendisi için pek iştahlı ya da enerjik diyemezdim. Bunu Veysel'in haberine yorduğum için, yeterince yediğimizi hissettikten sonra sandalyeme yaslandım. Elimdeki çay bardağını hafifçe döndürürken "Başın sağ olsun," dedim direkt.

Sağ kaşı birkaç saniye havada kaldı. Ardından "Vatan sağ olsun," dedi, aynı benimki gibi bir düzlükte.

Günah çıkarmak gibi düşünüleceğini bilsem de, açıklama yapmak zorunda olduğumu hissettiğim için "Ben söyletmedim, Alp Aslan," dedim, ağırca yutkunarak. "Biliyorum, belki de benim karışmam hepinize bir keşke bahşetti ama buraya gelip, aklınızda *'Neden?'* sorusuyla geri dönmenizi istemedim. Vildan'la Nurhan beni sonradan onayladı ama..."

"Sorun değil," demesiyle duraksadım. Yüzünde çok hafif ama buruk olduğu belli bir tebessüm oluştu. "Bazı sonlar baştan bellidir..."

Çay bardağımın içerisini izlerken "Ben beklemiyordum," dedim. Bakışlarım Ardıl Erce'ye kaydı. "Yani ne bileyim, benim için çok beklenmedik oldu. Bir de bebek vardı. Begüm, bebeğini yaşadığı acı yüzünden doğurmayı hak etmiyordu." Kaşlarım imayla havalandı. "Ne kadar ters bir insan olursa olsun, hak etmiyordu, Alp Aslan..."

Başı beni onaylarcasına aşağı yukarı sallansa da "Hangimiz hak ettiğimizi yaşıyoruz, Hevybanû?" diye sordu. "Sen ve ben yaşadıklarımızı hak etmiş miydik?" Ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Çünkü hak etmemiştik. "Veysel yaşadıklarını hak etmiş miydi?" Başım olumsuz manada iki yana sallanırken, Alp Aslan'ın başı hırsla savruldu. "Peki, ben o kadar şey yaşarken, sen karşıma geçip *'Böyle iyi oldu ya, insan gibi hayat yaşa işte,'* minvalinde sözler söyleyip, zaten..." Duraksadı ve gözleri hızlıca yoklamak istercesine Ardıl Erce'ye döndü. Muhtemelen küfredecekti ama küfrünü yuttu. "Bitmiş, okeye dönen hayatımda, beni daha da dibe çaksaydın nasıl olurdu?"

"Kötülük için-"

"Değildir," diyerek konuşmamı kesti. "Kimseyi suçlamıyorum, Hevybanû," diye ekledi. Ekranında bir iki şey yaptıktan sonra telefonunu masanın üzerinde bana doğru çevirdi ve Veysel'e ait bir mesaj panosu göz hizama girdi.

Kasap: "Abi, ben çok kötüyüm." (04.17)

Alp Aslan: "Hayırdır koçum?" (05.02)

Kasap: "Kendimi çok işe yaramaz hissediyorum. Burada hiçbir şey bulmak mümkün değil. Düzensizlik içerisinde düzene öyle bir alışmışım ki, kendimi sürekli boş bir mezara canlı canlı gömülmüş gibi hissediyorum." (07.07)

"Son mesajını..." Okumayı bıraktım ve ekrandaki bakışlarım kendisine döndü. "Geç gördüm," dedi, kahır dolu bir tonda. Tarihleri kontrol ettiğimde, üç gün gibi bir zaman diliminin geçtiğini gördüm. "Arazideydim ve pek tabii sinyal kesiciler çalışıyordu. Soluklanmak için durduğumuz alanda, hayat sinyali geçmek amacıyla deaktif ettiğimizde geldi."

Bakışlarım tekrar ekrana döndüğünde, kanım çekildi.

Alp Aslan: "İlaçlarını almıyor musun, kasabım, Veysel'im?"

Bana asla fotoğraf atmayan kocam, Veysel'e tim üyeleriyle birlikte fotoğraf çekilip *"Sensiz kötüyüz, beteriz,"* yazarak fotoğraf atmış ama ona da cevap alamamış ve Alp Aslan için artık işin rengi değişmiş.

Alp Aslan: "Aç şu telefonu!"

Alp Aslan: "Siktiğimin yerinde bana yana yakıla kendini aratma amına koyayım! Siktir git. Karının, çocuğunun tadını çıkar!"

Bir gün daha geçmiş...

Alp Aslan: "Ne sana ne Begüm'e ulaşabiliyorum, Veysel!"

Alp Aslan: "Senin yapacağın işi sikeyim, Veysel!"

Alp Aslan: "Irz düşmanlarının dölüyle sarındığımız yerde, aklımızın içine ettin."

Günler geceye dönmüş...

Alp Aslan: "Yola çıkıyoruz."

Alp Aslan: "Bir bok yedin... Biliyorum, sen kesin bir bok yedin ama dilerim ki sadece, sensiz sıralı geceler yapıyoruz diye ibneliğine bize küsmüş bir itsindir."

Tarihe gözlerim değdiğinde, Veysel'in çoktan cenazesine gidip gelmiş olduğumuzu fark ettim. Alp Aslan, aldığı o son mesajdan sonra, her fırsat bulduğunda Veysel'i yoklamış ama Veysel'in olduğu gibi Begüm'ün de telefonunun kapalı oluşu, Veysel'e bir şekilde ulaşmasına ket vurmuş.

Alp Aslan: "Siktiğimin telefonları öyle kapalı ki, bırak herhangi bir askerî birliği, Hevybanû'yu aramamaya yemin ettim, Veysel. Mutlu musun?"

"Biliyordum," demesiyle, dolu dolu olan gözlerim kendisine döndü. Dudaklarımın titreştiğini görünce "Ağlama," dedi. Nasıl nefes alacağımı şaşırdım. "Ardıl Erce bakıyor, ağlama." Başımı Ardıl Erce'den aksi tarafa çevirdim. Sol elimle, sağ omzumu sıkarken tek amacım kendimi biraz rahatlatmaktı. "Kimseyi suçlamıyorum ama kırgınım, Hevybanû," demesiyle, tekrar bir bebek misali dudaklarım titremeye başladı. Ağlamamak çok zordu ve ben bunu sürekli gerçekleştirmeye çalışmaktan nefret ediyordum. "Koynuna aldığı adamı, önüne bir tas çorba koyduğu evladını göremeyen insanlara çok kırgınım." Sağ gözümün kenarından bir yaş sıyrıldı. Yanağımda süzülmesine izin vermeden sildim. "Bizi o mahşer yerinde, arafta bıraktığı için Veysel'e de kırgınım." Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. "Biz," dedi, derin bir nefes alarak. "Bugün kendisini ziyaret edeceğiz. Oğlanın da takısını verip döneceğiz."

"Giresun'a mı gideceksiniz?" dedim şaşkınca.

"Niye Giresun'da yatıyor, bir anlasam," dedi huysuzca. "Günübirlik, kısa bir uçuş yapacağız." Masanın üzerindeki elimi usulca kavradı. Elimin üstünde başparmağı şefkatle dolandı. "Sen ne planlamıştın bizim için?"

"Şey," dedim tereddütle. Gözlerim Ardıl Erce'ye döndüğünde, kahvaltıdan sonra bir kez daha yıkanması gerektiğini fark ettim ve yüzüm huysuzca buruştu. "Ardıl Erce'nin doğum gününü kutlayalım, diyecektim..." Elimi tutan elinin üzerine hızla, art arda öpücükler kondurdum. "Ayrıca çok teşekkür ederim, sevgilim. Bayse, Ardıl Erce ve Cemre ile haftada bir kaynaştırma partisi yapmaya çalışıyoruz."

Birbirine kenetlenmiş ellerimizin üstüne alnını dayadığında, yorgunluğunu iliklerime kadar hissettim. Boştaki elimi saçlarının arasına daldırdığım sıra "Çağır kimi istiyorsan," dedi, boğuk bir tonda. "Dilediğin gibi büyük bir aile kutlaması yapalım."

Dudaklarım saçındaki elime eşlik etti. "Mühim değil, sevgilim," dedim o arada. "Yapmasak da olur."

Hızlıca başını kaldırınca burun buruna geldik. "Vaktim yok," dedi ağırca. Sesinin ağırlığına yakışır bir şekilde boğazıma bir yumru oturdu. "Erteleme lüksüm yok."

"Hemen mi?" dedim, omuzlarım yenilgiyle çökerken. "Hemen geri mi gideceksiniz?"

Boştaki eli yüzüme tırmandı. Başparmağı dudağımın kenarında aheste aheste dolanırken hissettiğim, daha çok vuslata erişmek için can atan benliğimdi ama duygusal açlıklarımızı önce tenimizde söndürmeye yeltenemeyecek kadar hayatın gerçekleriyle boğuşmak zorunda kaldığımız bir yaşantımız vardı.

"Bu topraklara neden 'eş götürülemez yer' dendiğini anladın mı, sevgilim?"

Tek bir sorusuyla, hayallerdeki vuslatların gerçekleşse de hep hasrete gebe olacağını anladım. Anlamak zorunda kaldım...

O günün gecesinde, her zaman beklemiyormuşum gibi yine dönmesini dört gözle bekledim. Alp Aslan, uçakla seyahatten hazzetmeyen bir insandı ama aynı gün içerisinde gidip gelmek istemeleri kendilerine başka seçenek bırakmamıştı. Döndüğündeki duygu durumunu tahmin edemediğim için gözüme zerre uyku giremedi. Elimde telsizle birlikte salondaki koltuklarda döne döne vakit öldürürken, kapının açılmasıyla oturduğum yerde dikleştim. Adımları salonun kapısının önünden geçecekken beni görmesiyle duraksadı. Salonun içerisine yönelince, kalkayım mı kalkmayayım mı bilemedim ama Alp Aslan tam önümde yere oturdu. Alnını iman tahtama yasladığında, ikimizin de dudaklarımızın arasından rahat bir nefes döküldü.

Dudaklarımı saçlarının üstüne bastırırken "Hoş geldin, sevgilim," diye mırıldandım.

"Çok beklettim mi?" diye sordu amaçsızca ama kabul etmek gerekirse, aylarca beklemekten daha zor geçmişti birkaç saat.

Bedenini saran ellerim, yüzüne tırmandı. Yüzlerimizi görecek şekilde kalmamızı sağladığımda, yüzümde minik bir tebessüm oluştu. "Çoğu azı ne fark eder?" dedim, tam bir teslimiyetle. "Gelecek olan sen olduktan sonra..."

Dudaklarım alnına, saçlarının başladığı yere gitti. Ben alnından öpünce "Oh," dedi, neşeli tutmaya çalıştığı ses tonuyla. "Sizin namusunuz olmaktan şeref duyarım, efendim."

Neşesini ortaya koymaya çalışınca, içime dert olanı dillendirip "Aslında şöyle bir sağlık taraması yapmak istiyorum sana," dedim. Yüzündeki ellerim sayesinde başını oynattım. Üstünkörü görebildiğim kadarıyla boynunun sol tarafından omzuna doğru uzanan bir yara izi vardı. Geçmeye yüz tutmuş ama öpmeden izini bana bırakmayacak şekilde...

"Aşkım be," demesiyle, yukarıdan yukarıdan benliğini izlemem kesildi ve gözlerim merakla gözlerine döndü. "Kaç zamandır evliyiz." Evet, dercesine başımı aşağı yukarı salladım. "Açılışı gerdek gecesinde de yapmadık." Kaşlarım *"Ne diyorsun?"* dercesine çatıldı. "Yeni gelin gibi naza çekeceğine, *'Kaç aydır kurudum köle! Neredesin?'* diye yükselsene!"

"Ne alakası var, canım?" dedim, çamura yatarak. "Senin için fesatsa ben ne yapayım?"

"Bak, mesela şey de diyebilirsin," diyerek, ellerini üstümdeki bluzun eteklerine attı. Bluzumu üstümden sıyırıp attığında, serin bir yelin yanında yakıcı bir ateş sardı tenimi. Yel havadandı, ateş daima Alp Aslan'dan. "Sabah da dediğin gibi, bir çocuk deneyelim mi, sevgilim?"

"Yalnız ben işin gidiş yolunu seviyorum," diyerek, ben de üstündeki kazağı sıyırdım.

"Ha, Ardıl Erce'yi sevmiyorsun yani?"

"Ne alakası var şimdi?"

Yanıt beklemedim. Boşa atmadığını bildiğim gibi boş muhabbetleri sevmediğini de bilen biriydim. Dudaklarım ihtirasla dudaklarına kapandığında, koltuktaki benliğim büyük bir özlemle yerdeki benli-

ğine doğru yol aldı. Kucağına tam anlamıyla yerleştiğimde, ben de sağlık taramasından çoktan şaşmıştım.

Alp Aslan'la aramızda ilk günden beri var olan cinsel çekim, yılların aramızda yok olup gitmesiyle yok olmuyor, aksine gittikçe devleşiyordu. Pekâlâ, bunda bitmek bilmeyen, bitecek gibi de durmayan hasretliğimizin etkisi çoktu. Bir de... Bir de Ardıl Erce'nin...

Odadaki telsizden sesi yükselince, nefes nefese duraksamak zorunda kaldık. Ağlaması kendisini odada unuttuğumuzu bizlere söyler gibiyken, Alp Aslan'ın dilinden "Sikicem ya!" diye huysuz bir söylem sıyrıldı.

Kasıklarımdaki, yanmaya dönen sızıyla birlikte kucağından kalkmaya çalışırken, "Ne mümkün?" diye söylendim.

Tam ayaklanmıştım ki, "Oha," dedi ardımdan. Şaşkın bakışlarım kendisine döndü. "E benim edepsizlik tahtım sana geçmiş, sevgilim..." Başımı esefle savurup, odanın kapısına doğru bir adım daha attım. Kapıdan çıkmadan önce "Emecek mi?" diye sorunca, duraksamak zorunda kaldım.

"Yok," dedim baş savurarak. "Geceleri emmiyoruz artık. Yanında yatmadığımın farkına vardığı için ağlıyordur."

Gözlerindeki sevinci, Ardıl Erce en azından geceleri kıymetlilerinden koptu diye sanmıştım ama yanlış yorumladığımı "Yanına ben gidebilir miyim?" sorusuyla anladım. Âdeta görücüye çıkacak bir gencin telaşıyla ayaklandı. Eski Alp Aslan olsa, önünü düzeltmek zorunda kaldığı her bir âna sıkı bir küfür yollardı ama benliğini kendi isteğiyle hızlıca toparladı. "Belki benimle de uyur..."

Ardıl Erce'nin kendisiyle bir şeyler yapmak istemesine açlığını öyle bir gördüm ki, içimde patlayan tüm haz volkanları varlıklarından utandı. "Tabii," dedim, usulca kapının önünden çekilerek. "Tabii, git sen."

Benden duyacağı bir komutu bekliyormuşçasına, koşar adımlarla salondan çıktı. Telsizin salonda kaldığını Alp Aslan'ın sesini işitinceye kadar unutmuştum. Ardıl Erce'nin ağlamaları mırıltıya dönüşürken, Alp Aslan'ın "Oğlum," deyişi salona yayıldı. Ardıl Erce'den karşılık olarak *"Baba,"* sesi geldi. Bir "Oğlum," yakarışı daha yükseldi, bir "Baba," yanıtı daha... Bu sirkülasyon üç beş sani-

ye daha devam etti. Alp Aslan "Anne," dediğinde, Ardıl Erce bir kez daha "Baba," deyince, Alp Aslan'ın hoşnut kıkırtısı salona yayıldı. "Sanırım ben yaşlanmışım be oğlum," diye kedere bulanık bir ses tonuyla devam etti. Kaşlarım merakla çatıldı. "Şu an anneni benden çaldığın için içeride dört dönmem, seni uyutup gelse de gönlümün yangınını gönlünün suyuyla az biraz dindirsem diye beklemem gerekiyordu..." Libido killer kocam gerçekten yaşlanmış olabilir miydi? "Çok açım..." Telsiz cızırdayınca, sesini minimuma indirdim. "Allah belamı sevsin ki..." Duraksayıp, alt metin geçti. "Belamı versin, diyemiyorum çünkü annen ben böyle dümdük konuşunca çok kızıyor." Elimdeki telsizle koltuğun üzerinde huzurla mayışırken, yüzümde huzuruma yakışır bir tebessüm oluştu. "Neyse, ne diyordum," diyerek, sesli bir nefes aldı. "Çok açım ama bu fiilî bir açlık değil. Sevginize o kadar açım ve birinizin daha sevgisini kazanamadan şu dünyadan yok olup gideceğim diye öyle korkuyorum ki..." Bir öpücük sesine, Ardıl Erce'nin tükürük sesleri karıştı. İlk kim kimi öptü, bilemesem de karşılıklı seviştikleri, üstelik beni dışlayarak seviştikleri aşikârdı. "Korkumdan sebep, ayaklarım beni buraya getirdi. Sev beni," dedi biçare. "Annenden sonra bir insan evladının daha karşılıksız sevgisini tatmak istiyorum. Ne olur, sev beni."

Araya Ardıl Erce'nin "Ba-ba-ba," deyişi karıştı, bir mırıltı şeklinde.

Alp Aslan'dan bir kıkırtı işittim ama bana sorulursa biraz eksikti. "Şunun bile annenin sayesinde olduğunu bilmek var ya," diyerek iç çekti. "Hem çok gurur veriyor hem de nasıl eziyor..." Bir öpücük sesi daha işittim. "Şerefim ve namusum üzerine yemin ederim ki Hevybanû..." Adımı zikretmesiyle, telsizin açık olduğunu fark ettiğini anladım. Yine bir yeminin esiri olmaktan aklım çıktı. "Bana bakan gözlerindeki sevginin bir damlası için kanımın son damlasına kadar çabalamaktan bir an bile vazgeçmeyeceğim..."

Sol gözümden akan bir damla yaş dudaklarımın kenarına dolarken, başımı iki yana usulca salladım. Derin bir nefes eşliğinde, oturduğum koltuktan kalktım. Adımlarım ağır aksak yatak odasına ilerlerken, hayatımın yegâne ödülleri dediğim iki bedenin varlığıyla sarınacağımı biliyordum. Odaya girdim ama yatağa yönelmedim.

Onun yerine, Alp Aslan gittikten sonra Ardıl Erce'nin odasından bizim odaya naklolan emzirme koltuğuna gelişigüzel oturdum. Yıllar sonra, bir zamanlar bir gizin içerisindeymişçesine evime bir köstebek misali girerek beni izleyen kocamı, göğsüne yatırdığı, canımızın doğurduğuyla ben izledim.

Bir insanın sıcak nefesi, tüm dünyadaki insanların üstündeymiş. Bazıları lütuf gibi görünürken bela, bazıları ciğer sökecek zannedilirken şifaymış. Alp Aslan'ın benden isteyeceği şifamın balları nasıl bir gün karşılıksız kalmayacaksa, sıcak nefesinin üzerimden bir an eksik kalmamasını diledim. Öylesine, gecenin herhangi bir vaktinde, hiç mum üflemeyen benliğim zihnimde bir oda dolusu mum yaktı. Hepsinde de onun sıcak nefesini hissedebilmeyi diledi...

Alp Aslan'ın evde olduğu günler, hummalı bir aksiyon içerisinde geçti. Her ne kadar kendisini Ardıl Erce ile birlikte izleyebildiğim her an çok kıymetli, çok özelse de baş başa geçirebildiğimiz anlar da kıymetliydi. Ve evet, Alp Aslan kendisine dillendirdiğim ikinci çocuk denemesinin oldukça peşine düşen bir inatçı keçi oluverdi. Oysaki ben, onu öylesine dillendirmiştim. Çünkü... İkinci çocuğu da bir başıma, bir bilinmezin ortasında büyütebilecek dirayette olup olmadığını kestiremiyordum. Yine de, çocuğa giden yolda, içinde bulunduğum eylemden oldukça zevk almaktaydım.

"Hayır, anlamıyorum," dedim, yatağın içerisinde bir güzel gerinirken. "Benim senin libidonu ortaya çıkarmak için çocuk bahanesine ihtiyaç duymamam lazım..." Gerindikçe mayıştım. "Sen değil de ben mi çaptan düştüm acaba?"

"Ne alakası var?" diyerek bana hızlıca döndüğünde, yatağın üstündeki bedenim yaylar sayesinde resmen zıpladı. Dudakları hızlıca boynuma doğru sokuldu. Huylandığımı biliyordu ve bunu kullanmaktan asla geri durmuyordu. "Ben sadece beni yoldan çıkarmak için her şeyi yapmandan oldukça zevk alıyorum." Boynumdaki dudakları çıplak gerdanıma doğru salındı. "Yoksa, çaptan düştüğünü söylersem taş olurum." Bedenime eğik benliğini dikleştirdi ve gururla göğsünü şişirdi. "Yeterince taş olduğumu düşünüyorum üstelik."

Sağ elimin tersini göğsüne çarpıp "Ben de egonu gittiğin yerde unuttun sanmıştım," diyerek kıkırdadım. "Neyse ki tam teçhizat bu-

radasın..." Dudaklarımızın arasından bir nefes çektik. Ardından usul usul birbirine değen dudaklarımız, bitmeyen, bitmek bilmeyen yola tekrar hevesli adımlar attı. İki elim de çıplak, geniş göğsünde yer bulurken "Ne kadar vaktimiz var?" diye mırıldandım.

Ardıl Erce'yi, evi süsleyeceğiz diye evden göndermiştik. Çünkü benim talebim üzerine, evimizde kocaman bir yemek verilecekti. Eş dediğin, her yolda canına yoldaş olunca göz korkutacak hazırlıklar bile kolaylaşıyordu. Ama yine eş dediğin tek yaramazlık arkadaşın olunca, işler raydan biraz çıkabiliyordu.

"İnsanlara bomboş evi geçtim, yarı çıplak yakalanmayalım, yeter."

Alp Aslan'dan nazlı, hülyalı bir mırıltı döküldü. Ardından "O zaman işi hızlandıralım," dedi ve bir anda, çıplak bedenimi kucağında buldum. Adımları banyoya doğru ilerlerken, koridorda gülüşlerim yankılandı. Beni kabin içerisine bırakırken "Keşke ilk açılışı da seninle yapsaydım," dedi gülümseyerek. Neredeyse bir aydır, günün kapanış duşlarını benimle yapmıyormuş gibi... "Belki o zaman, şimdiye kadar, bana bir kez daha baba olduğumu söylerdin."

Başımdan aşağı tuttuğu suyla yüzümü yıkarken "Hayır, korunduğunu bilmesem tutuşacağım," dedim neşeyle. "Ama sen, yani Alp Aslan Şahin..." Saçlarım yüzüme yapışırken, şırıl şırıl akan suya inat gözlerimi açık tutarak gözlerine odaklandım. "Spirali delip geçmeyi becerebildiğin için prezervatifi rahatlıkla yok edersin diye bir şey de diyemiyorum..."

Başıma, bol bulmuşçasına şampuanı boşaltırken, tuttuğu burnumu sıkıştırdı. Ardından kıyamamış olmalı ki burnumun ucuna bir kelebek misali dudaklarını kondurdu. "Becermek," dediği anda, elimin tersi karnına çarptı ve çat diye bir ses banyoda yankılandı. Devamında ise, lafının altında kalmayacağını iddia edercesine boğuk bir tonla konuştu. "Bizim işimiz, sevgilim."

"Hıhı," diyerek başımı kinayeyle salladım. "Banyonun tüm dairelere megafonla ses dağıttığını hatırlatmak da benim işim, sevgilim."

Hatırlattığım ayrıntıyla yüzü öyle bir hâl aldı ki, banyoda çıt çıkarmamaya özen gösteren ben gür bir kahkaha attım. "Değiştirelim şu evi," dedi huysuzca. "Ben banyoda da sevişmek istiyorum."

"Tabii sevgilim," diyerek parmak uçlarımda yükseldim ve bağımlısı olduğum çenesindeki çukura bir öpücük kondurdum. "Görev yerin değiştiğinde, gideceğimiz yerdeki evde ses yalıtım sisteminin tam olup olmadığına bizzat bakarsın."

Sevginin koynunda harlanmış iki yetişkin, şefkatle sarınmış iki çocuk olarak banyodan çıktıktan sonra insanlar gelmeden hazırlanma derdine düştük. Salondaki masaya aslan figürlü masa örtüsü sererken, bir yandan, daha önce mevzusunu geçirmiş olmamıza rağmen içimdekini dışa vurmadan duramadım ve "Keşke Bayse de gelseydi," diye mırıldandım.

Alp Aslan, talebimi ilk dillendirdiğimde söylediği gibi "Kimseye eksikliklerini hatırlatmaya gerek yok, Hevybanû," dedi. Bayse'yi bu kutlamada istediğim ilk anda da aynı cümleyi kurmuştu ve ben, bu cümlede Melih'in benim eksikliklerimizi hatırlamış, ayrı bir pasta daha yaptırmıştım. Yaşlarımız kaç olursa olsun, çocukluk yaralarımızın geçmediğini bilen bir insandım ve bununla Bayse'nin de bir ömür yaşayacağını bilmek, içimi yakan başka bir yangındı...

Evin dört bir yanını birlikte süsledik. Benden daha önce gönül verdiği yeşil rengin üstünde, kendi adının figürü olan aslancıklar vardı. Duvarda bir "Happy Birthday" yazısı yoktu, çünkü zaman kavramımız çoktan aşılmıştı. Yine de, duvara da aslan sticker'ları yapıştırmayı atlamamıştık. Çocuktan çok yetişkinimiz olduğundan, Alp Aslan'ın Ardıl Erce için aldığını iddia ettiği kum torbasının mekanizmasına pinyata yerleştirdik. Her bir vuruşta bir şeker verecekti ve ben, koca koca yetişkinlerin Ardıl Erce'ye tekme atmayı öğretme gösterilerini itinayla izleyecektim.

Zaman ilerledikçe, masadan eksilenlerin olmasına rağmen sevdiklerimiz geldi. Eskişehir'den çıkıp gelen Şahin ailesinin, en ağır konuğumuz olduğunu söyleyebilirdik. Alp Aslan'a sorulsa, en önemsizleri olduğunu söylerdi kesin. Kemal babam ve Melih, onlara eş gelen ikizler... Tim üyelerinin müzmin bekârlarının yanı sıra Vildan ve Adnan abi, elimizdeki tek çocuğu, Cemre'yi de yanlarında getirip, günün anlam ve önemine renk kattı. Nurhan ve Tanju benim için ailemizin birer parçası olmuşlardı. Keza Zifir, o da Ardıl Erce'nin abisi mevkisinde olduğu için davetli listesinde bile

değildi. Bizim geniş ailemizden eksilen Veysel'in ailesinin yerine bizlere Buket ve Muzo eşlik etti ve ben ilerleyen saatlerde, B harf ile başlayan isimlerde bir sıkıntı olabileceğini ciddi ciddi düşünürken buldum kendimi.

Alp Aslan eve geldikten sonra hâliyle emir komuta zinciri kendisine geçmişti. Açıkça söylemek gerekirse, yorgundum ve bazen bazı şeylerin benim yerime düşünülmesine, yönetilmesine ihtiyacım vardı. Pekâlâ Alp Aslan'ın da yorgun olduğunu biliyor, bazı zamanlar kendime, yaptığımın bencillik olup olmadığını düşünerek kızıyordum ama Alp Aslan, Ardıl Erce ile olan her şeye o kadar gönüllüydü ki, bencillik olmadığını fark edip ortalıktan çekiliyordum.

Sıradan bir doğum günü kutlaması gerçekleştiremediğimizden, salona yemek için oradan buradan taşınan masalar kurmuştuk. Çünkü bu kadar kalabalığı Alp Aslan dışarıda konuk etmek istememişti. Her ne kadar beni "Ne gerek var?" diyerek geçiştirse de, bana anlatmadığı bazı güvenlik sorunları olduğunun farkına vardığımdan ses etmedim.

Herkes neşeli bir tavırla yemeğini yiyip hasbihâl ederken, Ardıl Erce bir müddet sonra huzursuzluk çıkarmaya başladı. Dillerden düşmeyen 2 yaş sendromunu, Vildan teyzesi "Kız bu sendroma erkenden giriyor. Ergenliğe de erkenden girmez inşallah," diyerek açıkladı.

Evladımın huyunu suyunu bildiğim için ve annesinin huylarını üzerinde taşıdığına da emin olduğumdan, yaptığı huysuzluğun, insanların tüm ilgisinin onun üzerinde olmasından kaynaklandığını biliyordum. Lakin Ardıl Erce, kantarın topuzunu biraz kaçırıp, çığlık kıyamet oturduğu mama sandalyesinden saçıma yapışınca babası tarafından uyarılmak zorunda kaldı. Henüz iki yaşında dahi olmayabilirdi ama Alp Aslan'ın otoritesini reddettiği, çıplak gözle, bariz bir şekilde görülebilmekteydi. Alp Aslan, Ardıl Erce'nin saçımdakini elini çözerken "Ardıl Erce," dedi, uyarıcı bir tonda. "Anneni değil, yemeğini ye, babacığım." Ardıl Erce kendince onaylamaz mırıltılar, daha doğrusu çığlıklar çıkarırken, ellerini hiddetle mama sandalyesine çarptı. Hâl böyle olunca, Alp Aslan "Peki," dedi ve oturduğu sandalyeden ayaklandı. "Gel, biz seninle bir arka oda yapalım."

Alp Aslan'ın Ardıl Erce'yi kucaklamasına, bir ben, bir tim sakinleri ve eşleri, bir de askeriyede pişenler tepki vermedi. Sait baba ânında "Elleme çocuğu," dedi uyarırcasına. "İki lokma yemek yiyeceğiz, boğazımıza dizme, Alp Aslan."

Alp Aslan'ın sabır dolu bir nefes aldığını işitince, *"Sorun değil,"* dercesine gözlerimi açıp kapadım. Alp Aslan salondan çıktıktan sonra Buket tereddütlü bir tonda, "Öfke kontrolü zor oluyor mu?" diye sordu.

Konu Ardıl Erce olduğu için "İki yaşında olmayan bebenin kontrolü olur mu, bilmiyorum ama," diyerek baş savurdum. "Öğrenecektir. Babası öğretir." Keza ben, sinirlensem de kendimi yiyen bir insandım ama sinir konusunda Ardıl Erce; babasını aratmayacak gibi duran bir evlattı. Ve Alp Aslan, keskin sirkenin en çok küpüne zarar verdiğini adı gibi bildiğinden, eminim ki Ardıl Erce'yi bu konuda çok uyaracaktı.

Buket; "Yok, ben Alp için demiştim," deyince, kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Bana yıllar sonra aynı imayı bir kez daha yapmış olması, öfke sorunu olmadığını belirttiğim kocamın, benim bilmediğim bir öfke sorunu olduğunu düşündürecekti neredeyse. "Hani bizimkiler..." Göz ucuyla Muzo'ya kaçamak bir bakış yolladı, gözlerim tartarcasına kısıldı. "Karşılarındakilerin dengi insanlar olmadığını unutuyor ya... Ondan, Alp da karşısındakinin iki yaşından küçük bir çocuk olduğunu unutmaz, değil mi?"

Buket'in tereddüt dolu gözleri ardımda kalan koridora koşunca, ben de ister istemez baktım. Ağzımın içerisinden "Hay," diye homurdanırken, homurdanmamı Melih "Sikeyim," diye tamamladı. "Akıllısı bizi bulmaz," diye de bir güzel devam etti.

Melih'in sesi benim duyabileceğim bir fısıltıda olsa da, kendisini sağ dirseğimle bir güzel dürttüm ama neden diğer tarafından da Şafak tarafından dürtüldüğünü anlayamadım. Gözlerim merakla kısılsa da, araya Nazmiye annemin "Alp sinirlidir ama siniri bir bizedir," demesi karışınca, eşelenemedim. Yüzüme kondurduğum içten bir tebessümle, kalabalığa geri döndüm. "İlerisi için bir şey diyemem. Kendisi gibi bir velet olursa Ardıl Erce, nerede süründürür, belli olmaz. Ama şimdi, sabiye bir şey yapacağını sanmam."

Meşrubat bardağım dudaklarıma varacakken, şaşkınlıkla duraksadım ve "Siz benim kocamın, oğlumu hırpalayarak terbiye edip etmediğini mi çözümlemeye çalışıyorsunuz?" dedim. Sesim havanın sertliğine yaraşır bir şekilde çıkarken, içeceğimi içmekten vazgeçip bardağımı masanın sert yüzeyine geri bıraktım. Ben Alp Aslan ile Ardıl Erce'nin odada ne yaptığını bildiğim için rahattım. Önce mental bir konuşma, ardından ilgi dağıtma, devamında Ardıl Erce'nin ilgisini dağıtıp bulundukları alanda yuvarlanma ve kapanış... Odadan, bizlere doğru Ardıl Erce'nin kıkırtısı gelince, çoktan kapanış kısmına geçtiklerini de anladım. "Ben nasıl ki," dedim, kendimden emin bir tavırla. Konu Alp Aslan gelmeden kapansın, kutlama yemeği insanları üç hayır ile uğurlamaya dönmesin istiyordum. "Evladımı bir bilinmeze terk etmeyip, hiçbir işi ondan önde tutmuyorsam, Alp Aslan da, Ardıl Erce ne yaparsa yapsın; değil tırnağının ucunu kırmak, saçının telini incitmez." Gözlerim Şahin ailesine döndüğünde, harelerimde kınama ifadesi vardı. "Çocukluk travmaları, öyle kolayca halı altına süpürülmüyor. Bunu bilin ve Alp Aslan'ın yanında cümlelerinizi lütfen doğru seçin." Arka odanın kapısının sesini işitince, tadım kaçtığı için oturduğum sandalyeden ayaklandım. Çünkü *"Biz öyle demek istemedik,"* minvalinde cümleler, işitmek istediğim şeyler değildi. İnsanlar aslında tam da demek istediklerini diyor, siz tepki verince de öyle demek istemediklerinden dem vurup, yavuz hırsız konumuna geçiyorlardı. "Herkes yemeğini bitirdiyse," dedim, dümdüz bir tonda. "Topluca bir pasta üfleyeceğiz."

Melih, sağ elini yüzüne perdeleyerek bana doğru döndü. Bıyık altından gülüşü bakiydi. Gülüşüne yaraşır bir şekilde "Yakında kocan gibi *'Kalkın, siktirin gidin!'* de dersin sen," dedi fısıltıyla.

Zifir oturduğu sandalyenin ardından bedenini sarkıntıca, neye uğradığımı şaşırdım. "Çok değişti, çok!" dedi, Melih'in lafına atıfta bulunarak. "Körle yatan gerçekten şaşı kalkıyormuş, abi."

Alp Aslan ile Ardıl Erce yanımıza geldiğinde, Ardıl Erce'nin saçımı çeken elinin üstüne bir öpücük kondurdum. Alp Aslan'ın işittiğim nefesi, çok şey anlatıyordu da üstünde durmak istemedim. Kendisine dönen gözlerim, gülümserken kısılıp, kayboldu gitti. "Ben pastayı getireceğim, hızlıca üfleyelim," dedim. Söylemimle

Alp Aslan'ın kaşları hafiften çatıldı ama canına minnet olduğunu biliyordum. "Sonra da herkesi yolcu ederiz." Gülümsemem, otuz iki diş hâl aldı. "O iş sende, sevgilim."

Mutfağa geçmemle, kızlar masanın üstündekileri mutfağa taşımaya başladılar. Şafak, buzdolabının içerisindeki diğer pastayı görünce "O ne için?" diye sordu. "Onu da götürecek miyiz, Jülide?"

"Ha, yok," dedim, yeşil bir pastanın üstünde oturan üç aslan figürünün etrafına gümüş mumları dizerken. "O, Melih'le-"

Yarısı siyah, yarısı beyaz olan pastaya bakarak "Üzerinde melek figürü var," diyerek kıkırdadı Şafak.

Kestiği cümlemi, sorusunun cevabı olarak yanıtladım. "İmre'nin..."

Hızlıca "Çok özür dilerim," deyince, başımı *"Sorun değil,"* dercesine salladım.

"Asıl ben özür dilerim," dedim içtenlikle. "Hepimize birer pasta yaptırmayı akıl edemediğim için." Sonuçta Şafak ile Şeniz, hatta Zifir de kimsesizdi ve ben hepsini bir anda düşünmeyi ihmal etmiştim. "Ama söz veriyorum, bir dahakine, her katı farklı bir düğün pastası yaptırıp toplayacağım sizleri."

"Düğün," dedi Şeniz o arada, hummalı bir şekilde. "Bize nasip olmaz be yenge."

İkizlerle konuşmak beni öyle bir ateşliyordu ki, ağızlarından laf alayım derken mayına basacağım diye ödüm kopuyordu. Kime dua ettim, kime ah ettim bilemiyorum ama "Nasip, önden bilebildiğimiz bir şey değil," dedim samimiyetle. Aslan figürlü pastayı elime alıp havalandırdım. "Selası bile okunan kocamın, oğlumla birlikte ilk mum üfleyişini izlememi nasip eden Rabb'ime şükürler olsun."

Bazı cümlelerin üstüne sözler söylenmezdi. Bazı yaşantılar hiçbir sözle aktarılamazdı. Bazı acıların yaşamayana bir anlam ifade etmeyeceği gibi bazı insanlar bir nefesin sıcaklığının ne kadar elzem olduğunu bilemezdi.

Ben de bilemiyordum.

Alp Aslan'ı tanımadan önce...

Elimde tuttuğum pastayla, alelade bir günde topladığım sevdiğim insanların arasına karıştım. Doğum günü masası gibi görünen

masaya geçtiğimde "Hadi!" dedim, Alp Aslan'a hitaben. Bana yedi düvelle düğün yaptıran kocam, bence temsilî bir doğum günü kutlamasıyla yırtabildiği için en az bir kurban daha kestirmeliydi. Yanıma kucağındaki Ardıl Erce ile birlikte geldiğinde, muzipçe yüzümü buruşturdum. "Son olmayacaktı," diyerek, pastanın üstündeki mumları işaret ettim. "Bu da son olmasın."

Hiç istemememize rağmen, minik denemeyecek topluluğumuzdan "İyi ki doğdun, Ardıl Erce," sesleri yükseldi. Devamında fütursuzca çalınan ıslıklarla ve alkışlarla, önümüzde duran uzunca boylu üç gümüş mumu hep birlikte üfledik.

Geçmişimizi söndürdük.

Günümüze şükrettik.

Geleceğimize niyet ettik.

Pastayı üfledikten sonra Alp Aslan'ın Ardıl Erce'yi serbest bırakmasıyla ve Ardıl Erce'nin aslan figürlerine olan zaafı nedeniyle, aslanlardan birinin kafası gitti. Her şeyden sakındığım bebemin rafine şekerle tanışması da böylelikle gerçekleşti.

Mum üfleme sonrasında benim de pek bayılmadığım fotoğraf çekilme seansı gerçekleşti. Alp Aslan'ın da bayılmadığını biliyordum ama Ardıl Erce'ye, elinde duracak somut bir anı bırakmak adına ikimizin de sesimiz çıkmadı. Devamında pasta çay seansı başlarken, gerçekten ama gerçekten kum torbasına yerleştirdiğimiz pinyatada devasa adamların, sözde Ardıl Erce'ye göstermek amacıyla savaşı başladı. O an fark ettim ki, Ardıl Erce o devasa adamların arasında çok mutluydu. Bir an bir tezahüratla omuzlara yükseliyor, bir an kendisini pinyataya doğru kırmızı görmüş boğa misali toslarken buluyordu. Yine de çok mutluydu ve mutluluğu kapanmak bilmeyen ağzının salyalarından, uykudan yaşaran gözlerinden dahi okunuyordu.

Herkes ufaktan dağılırken, Melih'i kaçmasın diye "Sen az gelsene benimle," diyerek tuttum. Nazmiye anneleri Zifir misafirhaneye götüreceği için kendileriyle hızlıca vedalaştım ve elini bir kere tuttuktan sonra ömrübillah bırakmamaya yemin ettiğim Melih'i peşim sıra mutfağa sürükledim.

"Sorguya mı alacaksın, kızım? Ne bu tavır? Vallahi kimseye bir şey yapmadım. Bütün gece çıtım çıkmadı!"

Annesinden ne için azar işiteceğini bilemeyen çocuk misali kıvranınca, iki elimi yanaklarına atıp hunharca mıncırdım. Ardından "Geç otur," diyerek, mutfak masasını işaret ettim. Melih beni ikilet-

medi ama meraklı gözleri bir sniper gibi üzerimdeydi. Buzdolabından çıkardığım pastaya, sırtım kendisine dönük olduğu için ne tepki verdi, bilemedim ama pastanın siyah kısmına beyaz, beyaz kısmına siyah bir mum iliştirdim. Ocağın ateşiyle mumları tutuşturduktan sonra pastayı masanın ortasına bırakıp tam karşısına oturdum. Yüzüme *'Ne mana?'* dercesine bakıyordu. Biliyordum ki, kutlama diye takıldığımdan beri Alp Aslan'ın da içinden bu soruyu sorduğu çok zaman olmuştu. Pastanın iki yanında şaşkınca duran ellerini kendime doğru çektim. Sol eli, sağ elimin altında kalırken, benim sol elim de onun sağ elinin altında kaldı. "10 Kasım'ı kutlayacağız," dedim, sessiz sedasız. "Bu pasta senin ve İmre'nin." Oturduğum yerde bedenimi dikleştirdim. "Ben İmre'nin yerine vekaleten üfleyeceğim."

Parlak yeşil gözleri pastanın üzerindeki melek figürüne takılırken "Melek," diye fısıldadı. Ardından, gözleri usulca kahvelerime tırmandı. "Annesi de bir melek."

"Senin meleğin," diye mırıldandığımda, burnumun sızısı çoktan artmaya başlamıştı. "Hadi," diyerek, gözlerimle usul usul eriyen mumları işaret ettim. "Bir dilek tut, gerçeğimiz olsun."

Ne diledi, bilemiyorum. Hiç sormadım. Ben, siyah mumu, Melih'se beyaz mumu inançla, gözlerimiz yumulu bir vaziyette üfledik.

İki yaralı çocuk olup, birbirimizi tam etmeye çalıştığımız anların birindeyken, Melih'e ilk kez mum üflettiğim, büyülü olduğunu hiç fark etmediğim o 2008 senesine ışınlandım. Başım minnetle, elimin altındaki sağ elinin üstüne kapanırken, aynı aidiyetle onun başı da benim üstte kalan elimin üstüne kapandı.

İçini çekerek "Ben ne yaptım da üçüncü bir anneyi hak ettim?" diye sorduğunda, parmaklarımızın arasına ikimizin de birer damla gözyaşımız çoktan karışmıştı.

Evlat oldum, istenmedim.

Yâr olduğumu zannettim, sevilmedim.

Sonra bir an geldi. Uğruna hayatımı gözden çıkarabileceğim bir kokunun peşinde sürüklendim. Yelkovan kuşu olup, kokuyu takip edip kendimi buldum, yuvamı kurdum.

O andan sonra gerçek bir evlat, kardeş, yâr ama en çok anne oldum...

BÖLÜM XV
KISIR DÖNGÜDE ŞÜPHESİZ GÜVEN

"Kalpten kalbe kurulan köprüler, şüphesiz güven duymak zorunda kaldığınız anlarda sağlamlığını gösterir."

JÜLİDE ŞAHİN

Zifir arabayı hastanenin önünde durdurduğunda, oturduğum arka koltuktan hafifçe öne doğru çıktım. Bakışlarım oto koltuğunda uyuyan Ardıl Erce'ye kaydığında, geçen zamanı tahlil etmek zor olandı. "Zifir," dedim fısıltıyla. Gözlerimiz orta aynadan birleşti. "Ardıl Erce uyuyor şimdi, hiç uyandırmayalım." Hastaneye bana göre çok uzun zamandır sadece Ardıl Erce'nin kontrolleri için gelmekteydim. Mardin'de geçirdiğim üçüncü kışımda, ilk defa hasta olmuşum gibi hissettiğimden kendim için gelme gereksiniminde bulunmuştum. Ve evet, Alp Aslan'ın bundan henüz haberi yoktu, hem de Mardin'de olmasına rağmen! "Ben iki dakikada görünüp çıkayım. Muhtemelen kan vereceğim ve değerlerime bakılacak. Ardıl Erce uyanıp bizi hastane fobisiyle uğraştırmasın şimdi."

Zifir içten bir tebessümle gülerken, hafifçe yüz gösteren sakallarını sıvazladı. Bana kardeş olan Zifir, Ardıl Erce'ye öyle bir can olmuştu ki, asla sakal uzatmaz hâle gelmişti. Ardıl Erce'nin, Zifir'i, yüzünün bir kısmını kaplayan doğum lekesinden sabah akşam öp-

mesi, bir anne olarak beni çok fazla mutlu ediyordu. Gözle görülür farklılıklarımıza alışık olması, Bayse'nin yanına gittiğimizde sırtımın seğirmemesine olanak sağlıyordu. Her insan, birbirinden farklıydı ama hepimizin insan olduğumuza ve sonsuz sevgiyi hak ettiğimize inanan bir evladım vardı. Bunda en büyük etkenin, Alp Aslan'la benim yaşamımız olduğunun farkındaydım. Biz öyle ya da böyle büyümüşken, korumayı başarabildiğimiz yüreklerimizle güzel bir yüreği yetiştiriyor olabilmemiz başarıların en âlâsıydı.

"Doktor annenin, hastane fobisi olan bebesi..."

İmalı gülüşüne benim tebessümüm karıştı. "Sevmediğin ot burnunun dibinde biter misali," diyerek omuz silktim.

"Aman abla," diyerek, bedenini oturduğu koltukta yan çevirdi. "Abim duymasın, alınır." Tebessümüm kıkırtıya dönüştü. "Kolayını bulsa sabah babasıyla gidip, akşam babasıyla alaydan dönecek velet. Biliyorum, sevmiyorsun ama vallahi abim alınır."

Boynumu sağa sola esnetirken, arabanın tavanını düşünceli bir şekilde izledim. "Sevmiyorum değil," dedim sakince. "Aksine, abini abin yapan şeylere çok âşığım." Yanaklarımı şişirerek sesli bir nefes verdim ve Alp Aslan'ı, askerî üniforma dışında düşleyemediğimi fark ettim. Birini her şeyiyle sevmenin esas sevgi olduğunu bildiğimden içim rahattı ama Ardıl Erce... Çok erken yaşta, bir şeylere delice bağlanma hâlinde olduğundan beni korkutuyordu. Zifir, bizim eve yeterince hâkim değilmişçesine anlatmaya koyuldum. "Abin evde olduğunda, kendisini sürekli darlıyor," diyerek, gözlerimle Ardıl Erce'yi işaret ettim. "Bir bakıyorsun, babasının tüm dolabını boşaltmış. Evin içerisinde postal giymeye çalışan bir çocuk... Hayır, iki ayağı bir postalı anca doldurduğu için komik oluyor; kızamıyorsun da."

"Sen?" dedi, hayrete bulanmış bir sesle. "Sen mi Ardıl Erce'ye kızacaksın?" Neşeli bir kahkaha attı. "Abla, sen onun babasına kızamıyorsun ki... Çocuğuna nasıl kızacaksın?"

Bana ne, dercesine omuz silktim. "'Dikkat!' diye bağırmayı öğrendi öğreneli, evde sürekli tatbikat var gibi, Zifir!" Sabır dilenircesine ellerimi iki yana açtım. "İnsanın aklını alıyor birden bağırarak. Abin, tüm askerlik hayatı boyunca bu kadar tekmil vermemiştir..."

Başım iki yana savruldu. "Ha, dersen ki *'Seni yoran ne?'* Bunlar değil..." Ağırca yutkundum. Alp Aslan'ın evden çıkışları, geldi zihnime oturdu. "Alp Aslan sabahın beşinde de gidiyor olsa," dedim, kederli bir iç çekerek. Hissettiğim aslında keder değildi ama üzülmeden de edemiyordum hâliyle. "Ardıl Erce, kokusunun dahi gittiğini anlar gibi uyanıyor. Ben gittiği hiçbir görev için ağlamadım, Zifir... Ama Ardıl Erce'nin yeri göğü inleterek ağlaması, Alp Aslan'ı altüst etmesi, onları öyle izlemek..." Gözlerim dolunca tavana odaklandım. "Biri ciğerimi söküp elime veriyormuş gibi hissediyorum..."

Ben burnumu çekince, "Şimdi de senin burnunu çekmene uyanacak yalnız," dedi.

Ardıl Erce'nin bir tilki misali sürekli tetikte uyuması sinir bozukluğuyla gülmeme neden oldu. Güldüm ama gözümden de bir damla yaş salındı. Alp Aslan'ın nereye giderse gitsin, her gidişinde Ardıl Erce'yi de peşinden evden çıkarmak zorunda kaldığımız ve bu konuda bize sürekli Zifir yardımcı olduğu için "Anlatmama çok da gerek yok aslında," diyerek başımı iki yana salladım. "Nasılsa saatlerce ağlamamızı sen çekiyorsun..."

"Sense, abim bunların yaşanmasından kendisini mesul tuttuğu için ve sizleri ağlarken görünce, aklının burada kaldığını bildiğin için üzülüyorsun..."

Ne yapayım, dercesine omuzlarım kısıldı. Beni yeryüzünde en çok düşünen kişinin Alp Aslan olduğunu hesaba katarsak, kendisini aynı şekilde düşünmemem olacak iş miydi? "Kısır döngü," dedim, sesli bir nefes alarak. Çantamı elime aldım ve usulca kapıyı açtım. "Ardıl Erce, peşinden giderse hasretliğinin son bulacağını zannedecek, hatta bunu düşünemeyecek kadar minik." Dolu dolu iki yaşındaki biricik evladım, annesinin çocukluk hislerinin aynasıydı. Açtığım kapıdan sağ ayağımı dışarı saldım. Arabadan tamamen inmeden önce Ardıl Erce'ye bir bakış attım. Kaşları çatıktı. Uyurken bile babasının kopyası olmakta bire birdi! Gözlerim Zifir'e döndüğünde, merhamet gördüm. Gözlerindeki merhameti hak edebiliyor olmayı diledim. "Ben artık yeterince büyüdüğüm için gözyaşının gözyaşı getireceğinden korkuyorum sadece," dedim, günah çıkarırcasına. "Bir robot gibi yaşamaktan rahatsızım. Ama benim üstüme

o şahinin gölgesinin vurabilmesi için dik durmak zorundayım." Sağ ön koltuğun arkasına uzanmış olan eline hafifçe dokundum. "Sana emanet," diyerek, usulca göz kırptım. "Bir yarım saat daha abine hiçbir şey söylemeden durabileceğine inanıyorum! Güvenimi boşa çıkarma, Zifir!"

Zifir oflamayı tercih edince, daha fazla beklemeden arabadan indim. Alp Aslan tarafından benimle ilgili her şeyin abartılmasını seviyordum ama bana takıklığının, üzerinde üniforması yokken olması tercihimdi. Nasıl ki şehir dışında olduğunda, gün içerisinde neler yaşadığımızı, yaşadığımız anda bilmiyorsa yine bilmemesinde beis görmedim ama insan olduğumdan mütevellit, başıma gelecekleri de bilmemekteydim.

Normal, sıradan bir şekilde, muayene sıramın gelmesini beklerken, artık sıradanlaşmasına olanak tanınan bir olay yaşandı.

Sağlık çalışanına şiddet!

Doktorun kapısının tam yanında kendi sıram geldiği için beklerken, içeride hasta olmasına rağmen bir beyefendi geldi. İçeri dan dun girdiği için, bir tepki vermem bile mümkün olmadı. Muayene odasından, önce sesler yükselmeye başladı. Kavga fobim olduğu için durduğum yerde otomatikman dikleştim. Yanında durduğum kapı bir hışımla açılana kadar henüz olaya müdahil değildim. Doktor asistanı olan genç arkadaş "Güvenlik! Güvenliği çağırın! Yardım edin!" diye çığlık kıyamet bağırınca, işin rengi değişti.

Odanın içerisinde başlayan muhtemel kavga, bir anda koridora taştı. Kapının tam yanında olmam şans mıydı ya da şanssızlık mı, bilemiyorum ama üzerindeki önlüğün yakasından tutulmak suretiyle dışarı sürüklenen meslektaşımı, bir yandan da gayriihtiyari ben tutmuş bulundum. İri yarı biri değildim. Aldığım eğitimlerin hiçbiri sertifikalı da değildi. Aniden bir olaya verdiğim tepkiden ibaret olan tutumum, beyefendinin beni itmesiyle değişmek mecburiyetinde kaldı.

"Ne yapıyorsun oğlum sen?" diye can havliyle bağırmam tamamen, askerî jargona fazla maruz kalmamdandı.

Arbede devam ederken dillendirmeyi bırakın, işitmek bile istemediğim birçok küfür işittim. Beyefendinin meslektaşımın yüzünü

gözünü dağıtan kırılasıca eli bana doğru uzandığında, iki sevgilinin el ele tutuşması gibi parmaklarımız birbirine geçti. Tek fark, sevgiyle buluşmadığımız için ortadaki üç parmağının geriye doğru bükülmesi oldu. Parmaklarını büktüğümde kemiklerinin çıkardığı sesleri işitsem de, yapabilecek bir şeyim yoktu. Acısı nedeniyle kolundaki erkek kuvveti kaybolunca, refleks olarak gerçekleştirdiğim hamlemi profesyonelmişçesine devam ettirip kolunu ters çevirerek, sırtının bana dönmesini sağladım. O arada bize doğru boş bellerini tutar vaziyette, koşar adım gelen güvenlik arkadaşlar, olayın kaymağına nail olmuş bulundular. Beyefendiyi, güvenliklere doğru ittiğimi hatırlıyorum. Ortada dönen uğultu başımı döndürürken, saç tarama eylemini gerçekleştirip, yere düşen çantamın derdine düştüğümü de... Nasıl bayılıp kaldığımı ise asla anımsamıyorum ama kavga fobisi olan Jülide için bunun sürpriz olduğu da söylenemezdi.

Yer yer floresanlarla döşenmiş tavana karşı gözlerimi açtığımda ilk işittiğim, Ardıl Erce'nin homurdanmaları oldu. "Anne uyuyor?"

"Evet, anne uyuyor. Birazdan uyanır, aslan parçası."

Başımı hafifçe oynatarak, göz hizama Zifir ile Ardıl Erce'yi aldığımda "Günaydın," diye mırıldandım, piyeslerine ayak uydurarak. "Nasılsınız bakalım?"

Zifir'in kaşları muzipçe çatılırken, kucağında tutabilmeyi nasıl başardığını hâlâ çözemediğim Ardıl Erce ile birlikte, uzandığım sedyeye doğru adımladı. "Al bak, uyandı anne," dedi sakince. Ardından bana imalı bir bakış atıp, "İyisin, iyi," diye mırıldandı. "Sana bir iyi, iki de kötü haberim var, abla."

Sağ elimi usulca havalandırıp, elimin üzerindeki kelebeğe, ardından serum şişesine bir bakış attım. "Lütfen," dedim yakarırcasına. "Kötü haberlerden biri, ölümcül bir hastalığa yakalandığım olmasın..."

Zifir şen bir kahkaha atınca, bakışlarım kendisine döndü. "Yok," dedi baş savurarak. "Maşallah, duble turpsun." Anlamadığım için kaşlarım anlamsızca çatıldı. "O zaman başlıyorum," diyerek, şaşaalı gösterisine devam etti. "İyiden mi başlayayım, kötüden mi?"

Birkaç saniye düşündüm. "Önce iyi olsun," dedim hevesle.

"Abim, hepimize terfi almış..." Ne dediğini anlayamadığım için baş savurdum. "Ben üçüncüye abi, amca, dayı her neyse artık ondan oluyormuşum." Yüzüne trene bakan öküz misali bakakaldım. "Yani sen de üçüncüye anne oluyorsun, diyebiliriz..." Cümlesini perçinlercesine kırptığı gözüyle, beynime bir balyoz inmiş gibi hissettim.

Çok değil, Alp Aslan görevde olacak diye kasım ayının son haftası kendimize element uydurarak, gelecek yılı kutladığımız geceyi hatırladım. Evde, gündüzden yaptığımız pastaya bulanan bedenlerimizi gece olunca mum üfleyerek ödüllendirmiştik. O gece, Alp Aslan'ın bir bebek daha dilediğini biliyordum ama itiraz ettiğimi de o biliyordu.

"Ben ne zaman istersem, o zaman doğuracağım!" dediğimde, *"Elbette, aksini iddia etmek mümkün mü!?"* diyerek bir güzel gülmüş ve eklemişti: *"Zaten sen ne zaman istersen o zaman doğuruyorsun! Hiç doğurmak için yanında olup, elini tutmamı beklemiyorsun!"* Benim *"Kaynatma konuyu bana!"* diye çıkışım ise yersiz kalmıştı. Çünkü bir insanın söylemiyle hareketleri ne kadar tezat olabilirse benimkiler o kadar tezattı. Ardıl Erce'yi sadece sütümü sağarak besleme eylemine geçtiğimden mütevellit, üşüyen bedenimi bir şarap, bir de Alp Aslan'ın teniyle ısıtmam benim kontrolümde olan bir olaydı. Asla kontrol edemediğim ise Alp Aslan'a olan açlığımdı. Korunma sorumluluğu kendisinde olduğu için dileğinin gerçekleşmesi adına tüm gayretlerini görmezden gelmiştim. Bir kereden bir şey olmaz düşüncesine nasıl sığındıysam, elimde patlamıştı. *"Ben boşa atmam!"* naraları, asla palavra değilmiş. Bir kez daha anladım...

Sesli bir nefes eşliğinde, "Kötülere geç," dedim umutsuzca.

Benim umutsuzluğuma karşılık Zifir, "Ben sana çok üzülüyorum, biliyor musun?" dedi. Sebebini sorgularcasına kaşlarımı havalandırdım. "Genlerinden olsa gerek, bebekler hep bir olayla geliyor, abla..."

"Ağzını hayra açar mısın lütfen?" dedim sinirle. "Hem bugün yaşanan, olay bile sayılmaz! Allah aşkına, kötüyü çağırma ya!"

"Hıhı," dedi, benimle alay edercesine. "Kaşla göz arasında herifin üç parmağını kırmışsın ve o da senden şikâyetçi olmuş." Dudak-

larım hayretle aralandı. Çünkü bu, beklediğim bir şey değildi. Şahsen benim üç parmağımın kırıldığını söyleseydi, daha az şaşırırdım. "Aaa dur, daha bitmedi!" dedi, hayretimi az bulurcasına. "Nerede ne halt yediğimizi öğrenen abim, pimi çekilmiş bir bomba misali buraya geliyor. Bence sen ne yap, biliyor musun?" Merakla başımı salladım. "Abim geldiği gibi *'Hamileyim!'* diye bağır da gençliğimiz öfkesiyle solmasın."

"Hayır!" dedim, keskin bir tavırla.

"Neden?" dedi hızlıca. "Başka bir musibet mi lazım?"

Yattığım yerden hafifçe doğrulurken, "Yok, ben daha ona bunun hesabını soracağım," dedim inatla. "Tövbe edip, hayatına boş atarak devam etmeye yemin edecek. Ondan sonra anca..."

"Abim mi?" dedi, inanamaz bir tonda. "Adamın aldığı nefes sizsiniz. Ailesini genişletebildiği kadar genişletmek için sonuna kadar savaşır."

Alp Aslan'ı en az benim kadar iyi tanıdığını bildiğim için "Biliyorum," dedim. "Hesabını soracağım, dedim ama sen de benim hesap sormalarımı bilirsin." Zifir, hiçbir şey yapamayacağımı bildiğinden olsa gerek sevimlice gülümsedi. "Abin gelmeden önce bir kadın doğumcuya gözükelim. Ondan sonra ben artık kendisi için bazı sürprizler düşüneceğim..."

Talebimle, Zifir kadın doğum doktorunu buldu getirdi. Rica mı etti izah mı etti, bilemiyorum ama bir güzel muayene oldum. Hatta Doktor Bey, icazet alma zahmetinde bulunmadığı için karnımdaki, varlığını henüz öğrendiğim miniğin kalp atışlarını dahi duymuş bulundum. Alp Aslan'dan öne geçmek her ne kadar canımı sıksa da, duyduğum "Harikasınız," söylemi, gebeliklerimin arasında bir ilkti. "Dolu dolu sekiz haftayı devirmişsiniz. Her şey olması gerektiği gibi. Eğer sizin için de uygunsa önümüzdeki hafta içi gelmenizi ve ikili tarama testine girmenizi önereceğim. Bir de vitamin yazacağım."

"Herhangi bir hareket yapmamda sakınca ya da ne bileyim, tehlike içeren herhangi bir durum var mı?" Başını hayır manasında sallarken, bir yandan da bana peçete uzattı. Doktor Bey'in uzattığı peçete ile karnımdaki jeli temizlerken, "Henüz anne sütü alımına devam eden bir oğlum var," diye mırıldandım. Beyefendinin bakış-

ları yüzüme odaklandı. "Kademeli olarak azalttık ama tamamen emmeyi bırakması gerekir mi?"

Terzi bazı durumlarda kendi söküğünü dikemiyordu ve benim terzi olarak söküğümü dikemediğim her an, sevdiklerimden geçiyordu. İçime bir suçluluk duygusu oturdu. Nasıl ki İmre'nin ardından Ardıl Erce'yi dilerken içim kıyıldıysa, şimdi de Ardıl Erce'yi kendimden mahrum bırakacağım korkusuna kapıldım.

Doktor Bey oturduğu taburesinden ayaklanırken, "Bazı bebekler, sütün tadı değişime uğrarsa kendiliğinden bırakabiliyor," dedi. "Ama bana soracak olursanız ve dilerseniz, tandem emzirme yöntemi bile uygulayabilirsiniz. Yine de bu, gebeliğinizin gelişim sürecine bağlı. Gerilemeye gidecek olursa, kati olarak kesmenizi söyleyebilirim. Zaman," dedi, el hareketiyle tasdikleyerek. "Biraz daha zaman geçirelim, üstüne konuşuruz."

Peki, dercesine başımı sallarken "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Sedyeden üstümü başımı toplayarak ayaklandığımda, dışarıdaki kara rağmen üstümdeki kazak sıcak basmasına neden olmaya başlamıştı. Doktor Bey'in eşliğinde ultrason cihazı da odadan çıktıktan sonra, bir müddet kapalı kapıyı izledim. Sağ elim kendiliğinden karnımın üzerine kapanırken, "Hiç hazır hissetmiyorum," dedim fısıltıyla. "Yanlış anlama tabii de..." Karnıma mahcup bir bakış yolladım. "Kusacak mıyım, uyuyacak mıyım, babanızdan tiksinecek miyim yoksa beni cebinde gezdirsin diye yalvaracak mıyım?.." Peş peşe yaşadığım iki gebelik zihnimde canlandı ve bezgin bir nefes verdim. "Babanız ne kadar delirecek acaba? Bir de işin onu zapt etme kısmı var ki... Kendime kolaylıklar diliyorum. Ne olur, sen de bana yardımcı ol."

Sedyeden aşağı sallandırdığım ayaklarımla kendi kendime konuşurken, odanın kapısı öyle bir açıldı ki aklım çıktı. Kapının eşiğinde benden daha fazla korkmuş bir Alp Aslan görünce rahat bir nefes verdim. Dakikalar önce kapıyı açarak bende gerçekleşmesini sağladığı eylemi bire bir dillendirdi ve "Aklım çıktı, Hevybanû!" diyerek, kapıyı sövercesine kapattı. Gözlerim üstüne başına kaydığında, sırtından üniformasını dahi sıyıramadığını ve karın da getirisiyle

çamur içerisinde koşarak yanıma geldiğini anladım. "Sınır köylerdeydik. Nasıl geldiğimi bir Allah biliyor, bir de ben biliyorum!"

"Şaşırmadım," diyerek içtenlikle gülümsediğimde, kolları tarafından çoktan ablukaya alınmıştım.

"Neden ayaktasın?" diye sorunca, oturur pozisyonda bulunduğum sedyeye hızlıca geri uzandım. Şımarmak ya da tamamıyla insan olmak, Alp Aslan'ı gördüğüm anlarda hatırladığım bir detaydı. Alp Aslan, dakikalar önce Doktor Bey'in oturduğu tabureyi hızlıca kendisine doğru çekti ve yanı başıma kuruldu. "Ve en önemlisi, neden buradasın?"

"Ov," dedim, soru zor yerden geldiği için. "Biraz kırgın hissediyordum." Söylediğimle kaşları çatıldı. "Vitamin falan aldım ama yine de, ne olur ne olmaz diye kontrole gelmiştim."

"Neyin var?" söyleminin peşi sıra, elinin tersi alnıma kapandı. Ardından elindeki kirden tiksinmiş olmalı ki, elini hızla çekti ama yakaladım. Yakaladığım elini başımın altına yerleştirmem tamamen muhtaçlıktandı.

"Yokmuş bir şeyim," diyerek, içtenlikle gülümsedim. O arada odanın kapısı usulca açıldı ve Zifir, kucağına zimmetli olan Ardıl Erce ile birlikte odaya girdi. Yattığım yerden yarı suçlu yarı işgüzar bakışlar atarken, kedi misali daha çok sokuldum. Sokulmamı karşılıksız bırakmadı ve iri eli yanağımı, tüm sıcaklığını hissettirmek istercesine kavradı. Zifir'i görmemle aklıma söyledikleri gelince, "Üç parmak," dedim, fısıltıyla. Alp Aslan'ın çatık kaşları, söylediğimi anlayamadığı için daha bir çatıldı. Bakışlarım suçunu örtmeye çalışan bir çocuğun bakışlarına döndü. "Üç parmağını kırmışım adamın." Yaptığım eylem beni rahatsız etti ve bunu dillendirdim. "Yeminim hâlâ sağlamca duruyormuş, bunu fark etmiş oldum..." Ben her ne olursa olsun, şifa dağıtmakla yükümlüydüm ama bazı anlar oluyordu ki, kendi şifamı korumak adına öz savunma yapmam gerekiyordu. Yine de, o bile rahatsız edebiliyordu. "Üç parmak," diye bir kez daha fısıldadım. "Üç parmağını kırmışım ya..." Sesim yakarırcasına çıktı ama karşımdaki kişi Alp Aslan olduğu için gocunmadım. "Beni korursun, değil mi aşkım?"

Sesim odaya her yayıldığında şekilden şekle giren Zifir, en sonunda kendisini tutamadı ve püskürürcesine güldü. Uyarıcı bakışlarım kendisine dönerken, Alp Aslan bana hâlâ, sağlığımdan emin olmak istercesine bakıyordu. "Vallahi körle yatan hakikaten şaşı kalkıyormuş," dedi. Sus, dercesine kaş göz yaptım ama nafile. "Keşke ablama sinirlerini de aktarmasaydın be abim..."

Pot kıracak korkusuyla öksürmeye başladım. "Biraz hamlamışım, hayatım," dedim, sazı hızlıca elime alarak. "En iyisi yarın bir çalıştır beni. Hatta eski günlerdeki gibi üstüne bir de halı saha patlatırsınız..."

Ben talebimi dillendirince, Zifir *"Yapma,"* dercesine öksürmeye başladı. Ama en iyi rövanşlar er meydanında alınırdı ve biricik kocamla yüzleşmeyi kendi şanına yakışır bir yerde yapmak aklıma ilk düşen kıvılcımdı.

Alp Aslan bir tepki versin diye beklerken, yanağımı avuç içine biraz daha bastırdım. "Siktir et," dedi baş savurarak. "Sen iyiysen, üç beş parmağın bir önemi yok." Abartma, dercesine göz belerttim. Bana böyle diyorsa, yarın öbür gün Ardıl Erce bir şeyler yaptığında neler derdi... "Ama Zifirciğim," dedi imayla. "Biz tam yatamamışız... Malum, izin mizin yok!" Zifir'e yandan bir bakış attı. "Ben en iyisi, yarın kendisine bir de, dokuz köyün dokuzunu da yaktıktan sonra en tepeye çıkıp izlemesini öğreteyim..."

Ne yapacağımı bildiğimden ötürü, söylediğinden feyzaldım. Tüm yitik enerjime ve altüst olan benliğime rağmen şevkle cıvıldadım. "Başım gözüm üstüne, komutanım!"

***

Rol yapmak, pek bana göre bir eylem değildi. Kalıptan kalıba, duygudan duyguya geçişlerim kolay olmuyordu ve en önemlisi Alp Aslan'dan, iyi niyetle de olsa bir şeyleri saklamayı sevmiyordum. Alp Aslan, gündüz benim yanıma geldiği için gece alaya geri dönmek zorunda kalınca, benim bir şey yapmama gerek kalmadı. Ardıl Erce beni ayrı, babasını ayrı öyle bir kıvrandırdı ki... Güzel olanı içimde tutmanın derdine dahi düşemedim.

Bir kapı önü seansında, Ardıl Erce yere paralel uzanmış bir şekilde alnını soğuk zemine hiddetle çarparak ağlarken, Alp Aslan sabır dilenircesine bir nefes aldı. Bense o an, neden her şeye ağladığımı ancak idrak edebildim... Ağlama seanslarımın hangi gebeliğimde olduğunu bildiğimden "Erkek," diye mırıldandım kendi kendime. Alp Aslan'ın gözleri birden bana dönünce nasıl toparlayacağımı şaşırdım. "Erkek adam ağlamaz diye avutmayacaksın inşallah?"

Söylediğim çok alakasız bir şey olduğu için, "Ne zaman öyle bir şey yaptım, hayatım?" diye sordu hâliyle. Ardından, Ardıl Erce'nin başı yere daha fazla vurmasın diye elini zemin ile başı arasına soktu ve sabırla "Babacığım," dedi. Ardıl Erce'nin ise kendisini duyduğu pek söylenemezdi. Ardıl Erce'yi kucaklasın istedi ama Ardıl Erce kendisini kasınca vazgeçti. Görüntü öyle garipti ki, oturup zırıl zırıl ağlayasım geliyordu. Kapılardan zor geçen dev bir adam, yarım metre olan bir çocuğun önünde diz çöküyor ve işe gidebilmek için izin dileniyordu. "Bak, yarın seni de götüreceğim," dedi, ikna etmek istercesine. Ardından sesine abartı ekledi. "Koskoca Ardıl Erce Şahin, alaya teftişe gidecekmiş. Hazırlık yapmayalım mı?" Ardıl Erce anladığından değil ama Alp Aslan'ın sesine olan merakından olsa gerek, bedenini yan çevirdi ve sulu gözleriyle babasına odaklandı. Alp Aslan'ın yüzünde içten bir tebessüm oluştu. "Ha şöyle ya," dedi neşeyle. "Geceden bu kadar ağlarsan, yarın seni kimse şiş yüzünle ciddiye almaz."

Ardıl Erce'nin dilinden sessiz sedasız bir "Baba," kelimesi döküldü.

"Uyumak istiyorsun?" dedi sorgularcasına Alp Aslan. Ardıl Erce'nin gür kirpikleri gözlerini usulca örtüp açıldı. "Beklememi de istiyorsun?" Başını Alp Aslan'ın eline iyice yasladığında, Alp Aslan sorduğu tüm soruların yanıtını almış bulundu. "Peki," diyerek eğildi ve Ardıl Erce'nin ıslak yanaklarına bir öpücük kondurdu. "Ona kadar sayıyorum, babacığım. Bir..."

Baba oğul, birbirlerinin üzerinde öyle bir etkileri vardı ki... Hayran olmamak mümkün değildi. Ardıl Erce, başındaki kim olursa olsun uyumayacakken, sırf Alp Aslan tarafından uyutulmuş olmak için babası rakamları sayana kadar uyudu. Hem de evimizin tahta

kapısının önünde, alelade, kışın ayazında, yerde başı babasının eline dayalı vaziyette uyudu... Yüzü gözü, tavırları ne kadar babasıysa, duyguları o kadar bendi ki; Alp Aslan da ben de yadırgayamıyorduk.

"Eh be babacığım," söylemiyle, yerde uyuyakalmış Ardıl Erce'yi kucaklayınca peşlerine takıldım. Ardıl Erce'yi odasına götürmek yerine bizim odaya götürünce şaşırdım. Çünkü bizim evin gerçekten emir komutası Alp Aslan'daydı ve Ardıl Erce'nin bizimle uyumaya alışmasına da oldukça karşıydı. Yatağa Ardıl Erce'yi yatırdıktan sonra kapının eşiğindeki benliğimle göz göze gelince, hafifçe tebessüm etti. "Bu gece seninle uyusun, olur mu?" Başımı onaylarcasına salladım. Adımları usulca bana yöneldi. Kollarım göğsümde bağlı olmasına rağmen, bana sarılmasıyla kovuğuma yerleşircesine göğsüne yerleşmiş bulundum. "Yarın zaten birlikteyiz. Telafi ederim," diyerek iç çekince, burnumun direği sızladı. Alp Aslan'ın bitmeyen iki borcu varsa, biri bizeydi, diğeri vatanına. Asla pes etmiyor, yorulmuyor veyahut sızlanmıyordu. Kendisine hayranlık duyduğum kadar, bir yandan da üzülmeden edemiyordum.

Göğsümden kollarımı çözerken göğüslerim sızlayınca resmen çığlık atasım geldi. Bedenine sarılırken her geçen gün, daha fazla kördüğüm oluşumuzu daha çok hissettim. "Hayallerin gerçek oluyor, sevgilim," diye fısıldayarak, boynuna bir öpücük kondurdum. Kokusunu solumamla içim giderken, bir yandan tezat bir şekilde midem çalkalanınca, ihtimaliyle bile zihnimde dönme dolapların fütursuzca çevrilmesine neden olan bir his düştü içime. Kokusunu delice solumak istiyordum ama kusma isteğimi de bastırmak adına hafifçe boğazımı temizleyerek geri çekilmek zorunda kaldım. "Hadi geç kalma," dedim ama boğazımın yanmasından sesim tarazlı çıktı.

Alp Aslan midemin bulanmasını tahmin edemeyeceği için "Ağlamak yok, Hevybanû," dedi, kati bir tutumda. Elleri yüzüme tırmandı. Gülümsemeye çalıştım. "Bari sen yapma, ne olursun... Bir yere gittiğim yok. Alaya gidip geleceğim hepi topu."

Başımı aşağı yukarı salladım ama evet diyemedim, çünkü derdim bambaşkaydı. "Ağlamayacağım," dedim, derin bir soluk alarak. Aldığım o derin soluk neredeyse, hem kendisine yapışmama hem de üstüne kusmama neden olacaktı. Öyle yaşanmışlıklarımız vardı ki,

doktor tarafından tasdiklenmemiş olsa, midemi üşüttüğümü zannetmeye ve kırıklık yaşadığım için avunmaya devam ederdim. "Hadi, bizim yüzümüzden daha fazla geç kalma lütfen..."

Söylediğim, Alp Aslan tarafından ukalaca karşılandı. "Sizden daha mühim bir işim yok ama," dedi ve duraksadı.

"Kahveye gitmiyorsun, Alp Aslan," diyerek, bedenini yatak odasından dışarı itekledim. Ben göndermezsem gidemeyecek gibiydi ve biraz daha yan yana kalırsak, ben içimde ne var ne yoksa boşaltacaktım. "Ardıl Erce zamanla alışır. Zaten sabah seni görünce de bir şey hatırlamaz, dert etme."

Tahta kapıdan dışarı çıkarken, "Söylemesi ne kolay anasını satayım!" deyince, yüzüm düştü. Yüzüm düşünce, söylediğine de pişman oldu. "Of!" diye homurdandı peşi sıra. İki eli teslim olur gibi havalandı. "Tamam, sevgilim, şimdi gidiyorum," dedi ve hazır havada olan elleriyle yüzümü sıkıştırdı. "Lütfen, ben yanında yokken Zifir dışında kimseyle muhatap olma... En azından o, çıtkırıldım değil."

"Aaa, sahi," dedim, bir adım öne çıkarak. "Benden şikâyetçi olmuşlardı ama sen beni hastaneden apar topar çıkardın."

Uzun zamandır gün yüzüne çıkmayan egosu ortaya çıktı ve gülen yüzüne oturdu. "Senin kocan kim?" diyerek, ukalaca göz kırptı. "O dua etsin de, Ardıl Erce yanında yokmuş. Yoksa ben onu..." Dilini ısırdı küfretmemek için. "Neyse, ben gideyim de sinirimi atayım. Sen de dinlen. Yarın, önce seni, sonra Ardıl Erce'yi, ardından bir tabur askeri eğleyeceğim."

Yüzümden ellerini indirmeden önce, birinin avuç içerisine öpücük kondurmayı başardım. İçim kokusunu daha fazla solumanın derdine düşerken, aynı zamanda kendi topuğuma kendim sıkmayı başarmış oldum. "Kendine dikkat et," dedikten sonra kapıyı yüzüne çarpınca, koşarak ağlamaya gittiğimi düşünüp, ardımdan bir dünya küfür sıraladığının farkındaydım ama çok şükür ki eve tekrar girip beni klozetin başında basmadı. Kusma seansım bittikten sonra esefli bir şekilde "Ay!" diyerek ayaklandım. Elimi yüzümü bir güzel yıkadım. Aynadaki aksime bakarken delice gülümsemem, akıl kırıntılarımın da yavaş yavaş yok olduğuna işaretti. Devamında "Sana

benim bir lakap bulmam lazım," demem de, hislerimi kanıtlar nitelikteydi. "Bir ateşli tabanca ismini daha kaldıramayacak gibiyim..."

Bütün gece uyur uyanık vaziyette döndüm durdum ama herhangi bir lakap bulamayınca pes ettim. Nitekim ben, Alp Aslan'dan hep bir adım geride kalıyordum ve bu durumu kabullendim. Alp Aslan sabah saat on sularında eve gelince, gün içerisinde planladığım her şeyden vazgeçmiş hâldeydim ama ne yazık ki, ne Alp Aslan'ı ne de Ardıl Erce'yi evde kalmaya ikna edebildim.

Ardıl Erce'nin üstüne giydirilen üniforma her ne kadar gözüme batsa da, astronot mont tüm sıkıntılarımı giderdi. Bense sözde Alp Aslan'la eğleneceğiz diye sıkı bir tayt ve kapüşonlu bir üst tercih ettim. Arabada monta ihtiyacım olmadığı gibi alay içerisinde de olmayacaktı ve zaten her zaman tedarikli olan kocamın muhakkak bir yedeği bulunduğundan, yanımda mont taşımadım.

Alaya geldiğimizde herkesin bir arada olduğunu daha arabaları gördüğümde anlayınca, Alp Aslan'a "Şov büyük olacak, diyorsun?" diye sataşmadan duramadım.

Bana cevap vermeden önce Ardıl Erce'yi omuzlarına oturmuştu ki, Ardıl Erce'nin içerisinde bulunduğu astronot mont kendisini rahatsız etti. O arada Ardıl Erce, bahçedeki karların yoğunluğunu görünce, hiç kar görmüyormuş gibi "Kar!" diye çığlığı bastı.

Omuzlarındaki bedenini bir ileri bir geri oynatan Ardıl Erce'yi "Az dur oğlum, oynayacağız!" diyerek, kendince avuttu. "Bir merhaba diyelim..."

Ardıl Erce, merhaba demekle ilgilenmediği için "Baba, kar!" diye diretti.

Hâliyle yollarımız ayrılmak zorunda kaldı ve Alp Aslan "Üşütmeden içeri gir," söylemiyle, Ardıl Erce ile birlikte bahçeye yöneldi. Ne yapacaklarını merak ettiğim için hızlı adımlarla alayın merdivenlerini tırmandım. Tahminime göre bahçenin kantin tarafına doğru gidiyorlardı ve kantinin camından kendilerini izlemek istedim.

Kantine girdiğimde ise babam hariç cümbür cemaat kahvaltı ettiklerini gördüm. "Ooo, Jülide Hanım," diye bir ses yükseldi Serdar abiden. "E hani ufaklık? Biz kendisini bekliyorduk."

"Geliyorlar, geliyorlar," dedim ama kahvaltı masasına oturmadan, cama doğru ilerlemeye devam ettim. "Afiyet olsun hepinize!"

Alay özel mülkümüz olmadığından, içeride elbette başka insanlar da vardı. Masaların arasından geçerken, usulen herkese baş selamı verdim. O arada "Şunlara bak," diye bir ses yükseldi, kim olduğunu bilmediğim bir erkekten. "Gelmiş küçük fırtına."

Bir kadından "Bayılıyorum ben onlara," söylemini işitene kadar masaya dönüp bakma zahmetinde bulunmamıştım. Baktığımda da insanlarla ister istemez göz göze gelmek durumunda kaldım. Açtım. Çok aç hissediyordum ama bir yandan da Alp Aslan'la Ardıl Erce'den mahrum kalmak istemiyordum. "İnsan ikisini gördükçe, evlenip çoluğa çocuğa karışası geliyor."

İçten içe "Fesüphanallah," diyerek baş savurdum ve ardımda kalan masaya gülen yüzümü çevirdim. "Camı açsam rahatsız olur musunuz?" diye sordum. Nezaket altın kuraldı.

"Açın tabii," dedi, içlerinden başka bir beyefendi. "Biz soğuğu yadırgamayan insanlarız ama siz üşütmeyin?"

"Yok," dedim ve camı açtım. "Benim ateşim dışarıda." Camı açıp, üst bedenimi pervazdan dışarı bir güzel sarkıttım. Ardıl Erce, kendi boyutuna uygun bir şekilde eline verilen aletle kar küremeye çalışıyordu ama sadece çalışıyordu. O arada, karlar ondan büyük olduğu için yüzükoyun yere kapaklandı ve karın içerisine düştü. "Hayatım!" dedim hızlıca ve Alp Aslan'ın bakışları bana döndü. Gözlerini benden çekmezken, Ardıl Erce'yi gömüldüğü kar kütlesinden, bakma zahmetinde dahi bulunmadan, montundan çekmek suretiyle ayaklandırdı.

"Yok ki bir şey," demesine, yalandan gülümsedim. Yalandan gülümseme nedenimse, ben hariç herkesin kendilerini izleyip hayranlık beslemesiydi.

"İçeri gelin," dedim, mızıkçı bir tavırla. "Ya da ben yanınıza geleyim."

Alp Aslan sorgularcasına yüzümü incelerken, "Hayırdır inşallah?" dedi şaşkınca. "Hem kırgın hissediyorsun hem montsuz geliyorsun hem de bahçede oynamak istiyorsun..."

"Çocuk muyum ben?" dedim aksileşerek. "Hadi siz de içeri gelin artık! Hasta olacaksınız!"

Alp Aslan, Ardıl Erce'yi astronot montundan tutarak havalandırdı. "Bu montla mı?" dedi, dalga geçercesine. "Ne karın ağrın var, direkt söylesene!"

"İyi, ben geliyorum o zaman," dedim, inada bindirerek. Camdan aşağı bir bakış attım. İki metre olmayan yüksekliğin en az bir metresi zaten kardı. "Sen beni tutarsın!"

Alp Aslan gerçekten atlayacağıma inanmış olmalı ki "Dur!" dedi hiddetle. "Dur sevgilim, biz geliyoruz." Yüzümde bir zafer gülüşü belirirken, Alp Aslan kucağında tuttuğu Ardıl Erce'ye beni sinir etmek istercesine, gözlerimden gözlerini ayırmadan mırıldandı. "Hadi bakalım, minik asker. Bir şafak alalım..."

Sabır dolu bir nefesle camı örttüm. Camı örttükten sonra, ardımda kalan masaya verdiğim rahatsızlıktan ötürü "Kusura bakmayın," dedim.

"Estağfurullah," dediler, bir ağızdan konuşmaya alışık olarak. Devamını masadaki hanımefendi getirdi: "Allah bağışlasın."

"Cümlemizinkini..." diyerek, genişçe gülümsedim ve bizim koloninin yanına doğru ilerledim. "Ay ben çok açım," diye söylenerek ilk bulduğum sandalyeye yerleştiğim gibi, Melih oturduğu yerden âdeta uçarak yanıma kondu.

Masanın üzerindeki yumurtalarda gözüm gezinirken, açlığım yok olmuş gibi hissettim. Ta ki karadut reçelini ve kaymağı görene kadar... Bulduğum bir ekmeği kaymakla karadut reçeline bandırırken, Melih "Antrenman yapacakmışsın?" diye mırıldandı. Evet, dercesine başımı salladım. "Bensiz?" Ağzım dolu olduğu için başımı bir kez daha onaylarcasına salladım. "Kızım, o seni dövemez ki."

Dudağımda kalan ekşimsi tattaki karadut reçelini keyifle yalarken, "Belki de dövülmek istemiyorumdur?" diye homurdandım.

"Baksana sen bir bana," deyince kendisine baktım. Melih'se bir bana, bir de elimdekilere bakıyordu. Başımı *"Ne var?"* der gibi sallayınca, "Sana bir şey söyleyeceğim," dedi. Devam etsin diye başımı oynattım. "Ama sen de bana söyleyeceksin."

"Neyi?" dedim şaşkınca.

"Söylediğim şeyden sende de olup olmadığını..."

Yüzümü buruşturarak, "Ne sayıklıyorsun, Melih?" dedim bezgince. Ardından gözlerim kahvaltı sofrasında dolandı. "Süt yok mu burada? Ya da ayran?"

"Süt?" dedi şaşkınca, başını iki yana sallayarak ama devamını getirmedi. Yamacıma iyice sokulunca, bedenimi kendisine doğru eğdim. "Şafak var ya," dedi fısıltıyla ve coşku isteyen sunucular gibi durdu.

"Eee?" dedim, kendisine ayak uydurarak.

Etrafta bizi dinleyen kimse var mı diye kaçamak bir bakış attı. Gözleri bana doğru dönerken, "Hamileymiş," diye mırıldandı. Ben daha çok kendisiyle ilgili bir şey söyleyecek sandığımdan, beklediğim çıkmayınca *"Ne yapayım?"* dercesine omuz silktim. "Babası kim, diye sormayacak mısın?"

"Bana ne canım?" dedim şaşkınca. "Doğurursa bir çeyrek takarız. Beni ne ilgilendirir babasının kim olduğu?"

Başı bana doğru dönük olduğu için sol elini sağ yanağına garip bir şekilde yasladı, gizlenmek istercesine. Yüzünde garip bir tebessüm belirirken, "Yok, çeyrek kesmez," dedi.

Elimin reçelli olmasına aldırmadan koluna bir çimdik attım. "Bana bak," dedim dişlerimin arasından. "Beni çileden çıkarmadan söyle ne söyleyeceksen! Seni şurada bir döverim, içimden çıkan Alp Aslan'a sen bile inanamazsın!"

Gülümsemesini, şişirdiği yanaklarıyla dizginledi. "Bel altı vurmayacağım," dedi, kendisine ültimatom geçer gibi. Ardından sesli bir nefes alarak, iyice yüzüme sokuldu. "Ben galiba baba oluyorum, Jülide..." Fısıltısıyla gözlerimi birkaç kez kırpmak zorunda kaldım. Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. "Sen de üçüncüye anne mi oluyorsun acaba?" diyerek, beni yakın markajdan bir güzelce süzdü. "Bak, edebimle soruyorum." Baba oluyorum, söylemini idrak edince, birden ayaklanmak istedim ama ben bunu başaramadan "Dur kızım," diyerek, beni bir güzel tutup oturttu. Masadaki bakışlar bize dönünce de "Yok bir şey," diye açıklama yaptı. "Genç işte..."

Bakışları tekrar bana dönünce, diken üstünde gibi hissettim. "Bana yalan söylüyorsan," dedim, meydan okurcasına. "Ömürlük küserim bak, Melih Arslan!"

"Sen?" dedi, dalga geçercesine. Ardından ciddileşti. "Ben namusum ve şerefim üzerine yemin ederim." Sol elim sevinçle göğsüme kapandı. "Peki ya sen? Soruma cevap vermedin." Cevap vermeden önce, oturduğum yerden boynuna sarılmayı akıl edebildim. "Dur kızım ya!" diye homurdansa da, oturduğumuz yerden sarılırken bedenini iki yana sarstım. "Vallahi bir seni büyütemedik!"

"Kediyle köpek, sarmalanmış," diyen babamın sesini işittiğimde ağlamak üzereydim ve bence burnumu çekmem her şeyin habercisiydi.

"Sen de haklısın tabii," dedi o arada Melih, ellerini sırtımda dolandırarak. "Nasılsa Alp Aslan, incitmeyecek bedenini..."

Gülen yüzümle bedenimi bedeninden ayırıyordum ki tiz, yarım yamalak kelimeler içeren bir ses kantinin koridorunda yankılandı.

"Tikkat!"

Melih'in beni bırakıp ayaklanarak bir koşuşu vardı ki... Gözlerime inanamadım. Melih'in peşi sıra, Serdar abimden tutun da Adnan abiye kadar herkes kantinin girişine gidince "Allah akıl fikir versin," diye mırıldandım.

O arada Cemre, "Ben de istiyorum," dedi huysuzca.

"Aman anneciğim," dedi Vildan bezgince. "Bu da eksik kalsın!" Bakışlarım Vildan'a döndüğünde, sabır dilenircesine iki elini havalandırdı. "Çocukların isteklerine yetişmek mümkün mü?"

Ardıl Erce'nin isteklerine şimdiden yetişmek mümkün değilken, dudak bükmekle yetindim. Biz bize kadınlar olarak kalırken, arkamızdan "Ardıl Erce Şahin!" bağırışı yükseldi ve başımı kalabalığın olduğu tarafa çevirdim.

İki yana güvenlik koridoru niyetiyle dizilmiş ikişer metrelik adamların arasında, başında kepi, üzerinde çakma üniformasıyla başı dik yürüyen Ardıl Erce'yi görünce, gözlerim esefle yumuldu. "Geçmiş olsun, Jülide," diye mırıldandım. "Sana şimdiden çok geçmiş olsun." Gözlerimi tekrar araladığımda, Ardıl Erce'nin tam ardında kalan Alp Aslan'la göz göze geldim. Kalpten kalbe sağlamca kurabildiğimiz köprü sayesinde, izlediği manzaradan hoşnut olduğunu görebiliyordum. Onun benim tüm korkularımı gözümün bebeğinden görebildiği gibi...

"Asker adamın sadakatine güveniyor musunuz?" diye bir soru işitince, masadaki dâhil olamadığım muhabbete girmek zorunda kaldım. Sorunun sahibi Şeniz'di ama bize mi soruyordu yoksa Melih'in dillendirdiği gerçekse ikizine gönderme mi yapıyordu, bilemedim.

"Kuzum," dedi Vildan, anaç bir tonda. "Sence bu soruyu bize sorman ne kadar normal?" Şen bir kahkaha attı. "Hani güvenmiyor olsak, niye bu adamlarla," dedi ve başıyla, Ardıl Erce'nin etrafında tezahüratla tepinen topluluğu işaret etti. "Evlilik sürdürelim. Deli miyiz biz?"

"Haklısınız," dedi Şeniz, düşünceli bir tavırda. "İnsan, içerisinde olunca farklı bir gözle bakıyor işte."

"Bu şey değil mi?" diyerek masanın üzerine doğru eğildim. "Doktorlara şey diyorlar ya hani..."

"Çip," diye kendince kamufle ederek ekledi Vildan hemen, Cemre'nin yanında kimse küfrü salmasın diye.

"Mühendisler şerefsiz," dediğimde, mühendis olan Cenk'in insanların yersiz ve gereksiz tezlerini doğruladığını fark ettim.

"Avukatlar cinnetlik!" diyerek kıkırdadı Vildan. "İnsanı dereye sulu götürüp susuz getirirler. Nereden bildiğimi sormayın!"

Nurhan şen bir kahkaha atınca, "Senin tuzun kuru tabii," dedim neşeyle. "Tanju'nun maşallahı var!"

Nurhan kulak memesini hafifçe çekiştirip elini masaya vururken, ardımdan yükselen "Senin tuzun kuru değil mi, sevgilim?" sorusuyla yerimden sıçradım.

Başparmağımla damağımı kaldırırken "Ben ne alaka ya?" dedim üste çıkarak. "Valla ben kocamdan memnunum. Bekârlar konuşuyor!"

Alp Aslan "Hıhı," diyerek başını sallarken, bir yandan da elimi tuttu. "Gel biz içeride şu mevzuyu, seninle adamakıllı bir tartışalım."

"Ya valla Şeniz başlattı," dedim inatla. "İstersen Cemre'ye sor bak!"

"Yok yok," dedi baş savurarak. "Hazır antrenman yapacaktık... Gönlüm yoktu ama bak, bir sebep çıktı işte."

Beni götürdüğü yeri anlayınca, adımlarım aniden durdu. Ben durunca, hâliyle o da durmak zorunda kaldı. "Bir şartım var," dedim,

meydan okurcasına. Söyle, dercesine kaşlarını havalandırdı. "Ben kazanırsam bir şey isteyeceğim."

Ben normalde bir şey istemeyen bir insan olduğumdan, kazanamayacağım dövüşün bile haneme yazılacağını biliyordum. Zaten Alp Aslan'ın beni Melih'in yaptığı gibi eskitmeyeceği de belliydi. "Hayhay," dedi keyifle ve adımlamasına devam etti. "İste bakalım, cihanı önüne sermeye nedenimiz olsun..."

Girdiğimiz alanda Alp Aslan üstünü değiştirince bir korkmadım değil. Üzerinde siyah bir tişörtle kalırken, altında spor yaparken giydiği gibi bir şort vardı. "Gereksiz buluyorum aslında," dedi, elinde nereden bulduğunu bilemediğim dövüş eldivenleriyle bana doğru adımlarken. "Hamlamış olma ihtimalin yok senin!" Gözleri muzipçe parıldadı. "Ben yeterince çalıştırıyorum seni... Ama madem istedin, yumruklarının kuvvetini bir ölçelim bakalım."

"Karşılık verecek misin?" diye sordum, Alp Aslan elime eldivenleri özenle giydirirken. Bakışları bana döndü ve beni resmen gözleriyle kınadı. "E o zaman Ardıl Erce'nin kum torbasıyla deneseydik?"

"Benim gibi kum torbasını bulmuşsun ve beğenmiyor musun?" dedi ve peşi sıra cıkladı. "Bugün çok fazla kalbimi kırıyorsunuz, bilmem ki nasıl telafi edeceksiniz, Hevybanû Hanım?"

"O kolay ya," dedim ve meraklı bakışları bana döndü. "Sana bir sürprizim var ama önce hak etmen lazım."

Gülümsememi, kıstığı gözleriyle bir güzel inceledikten sonra "Güzel bir şeydir umarım," dedi tereddütle.

"İçinde ben varım," dedim, egosunu kendime naklederek. "Sen varsın... Daha ne olsun?"

Eldivenlerin cırtlarını son kez kontrol ederken "Ne olursa olsun," dedi dikte edercesine. "Önce emniyet, sonra hareket!" Bir an, Melih gibi çakozladı mı yoksa Melih, aklındaki tilkileri kendisine aktardı mı diye şüphe duydum ama karşıma geçip, iki elinin ayasını bana doğru havalandırıp "Hadi vur!" deyince, tüm şüphelerim boşa çıktı.

Bir sağ kroşe, bir sol. Verdiği ültimatomlara göre ara sıra yumruklarım boşa çıkıyor ve tekmelerime sıra geliyordu... Sağ bacağımla döner vaziyette bir tekme savuracağım anda, ayağım bel boşluğuna denk gelince dilimden kedi miyavlaması gibi bir "Ay!" döküldü. Alp Aslan sağ bel boşluğunu tutar vaziyette bana bakarken esefle

söylendim. "Ben harbiden hamlamışım ya!" Çünkü göz göre göre tekmemin yüksekliğini ayarlayamamam olacak iş değildi!

"Hayatım," dedi, boşluğuna gelen tekmemin getirdiği nefes sıkışıklığıyla. "Alacak hırsın var da ben mi bilmiyorum?"

"Ha, yok ya," diyerek usulca üstüne doğru adımlamaya başladım. "Sen karşılık vermeyince canım sıkılıyor."

"Karşılık mı vereyim istiyorsun?" Nefes nefese kalmış bir hâlde başımı aşağı yukarı salladım. "Peki," dedi ve kenardan aldığı yarım eldivenleri hızlıca ellerine geçirdi. Adımlarının üzerinde bedenini esnetirken, "Gönder gelsin," dedi. Meraklısı değildim ama bir yandan da şarj olmaya ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Her ne kadar Alp Aslan'ın bana vurmayacağını bilsem de, kendisine yönelttiğim hiçbir hamlemi boş bırakmadı ve iade etti. Bana doğru savurduğu her bir yumruğunda, iki elimi önümde siper ederek benliğimi korumamı "Savunma sanatını iyi kavramışsın!" diyerek tasdikledi. Ve ardından ekledi: "Ma fille guerrière!"[1]

Peşi sıra ellerini açık bir şekilde önünde bir tuttuğunda, çapraz hâlde savurduğum yumruklarım her iki elinin ayasına oturdu. Hızımı alamamış olacağım ki, sağ yumruğumu savurduktan sonra sırtımı kendisine dönüp, dirseğimi de benliğine geçirdim ve önümü döndükten sonra karın boşluğuna savurduğum tekmem, son nokta oldu.

"Ben kesin bir şey yapmışım!" söylemine karşılık kenardan sesler yükselince, bakışlarımız yandaki açık alana döndü.

"Pes mi?" dedim, bakışlarım yan alanda kalırken.

"Ma fille guerrière, dediğimde bitmişti," söylemiyle bakışlarım kendisine döndüğünde, elindeki eldivenleri çıkarmakla meşguldü.

Eldivenlerini çıkardığı için ben de kendi eldivenlerimi ağzımdan destek alarak çıkarırken, "Ne demek o?" diyerek üstüne doğru bir adım attım. "Türkçesini de söyle."

"Anlayabileceğin dilde söyleyeyim o zaman," demesiyle, hevesle başımı salladım. Ben Türkçe beklerken, o konuşmasına İngilizce devam etti ve "My warrior girl!"[2] dedi.

Dudaklarımın arasından şımarık bir "Ya!" dökülürken, boynuna atlamam ve bedenimi hızlıca kucaklaması peşi sıra gerçekleşti.

Tabii ki kenardan "Bu nasıl antrenman?" söylemleri de yükseldi.

---

1 (Fr.) "Savaşçı kızım!"

2 (İng.) "Savaşçı kızım!"

Bedenimi kucakladığı için yüzüne üstten üstten bakarken "Ne isteyeceksin?" diye sordu. "Sen kazandın."

Ellerim ensesinde sabit kalırken başımı hafifçe geri atıp, düşünüyormuş numarası yaptım. "Hım..." Benliğimi dikleştirip alnımı alnına yasladım. Yanımızda kimse olmamasına rağmen "Bir çocuk daha istiyorum," diye fısıldadım.

Gözlerindeki parıltılar günümü aydınlatırken "Burada mı?" diye sordu ukalaca. "Evde isteseydin ya hayatım, hemen yapardım!"

Beni sıkı sıkıya tutmasına güvendiğim için ellerimi iki yana açarak "Aaa," dedim abartıyla. "Yapmışsın ya zaten, hayatım!"

"Nasıl?" derken öyle masumdu ki, ellerimi yanaklarına kapattım. "Nasıl yapmışım?"

Başparmaklarım sevgiyle teninde hükmünü sürerken, "Bir anlaşma yapmamız lazım," dedim ciddiyetle. Gözlerim göğüne mıhlandı. Parçalanan bulutlarında çıkmaya niyetlenen fırtınayı ve en önemlisi alacalığı gördüm. Gördüm ama geri adım atmadım. "Ya boşa atmayı öğrenmen lazım ya da korunma işini bana devretmen... Çünkü sen, yok yani, bir kere deneyeyim diyorsun ama..."

Birden kucağından bedenimi indirince, cümlelerimin yarıda kesilmesi gibi şaştım kaldım. "Sen ciddisin?" dedi, şaşkınlığını üzerinden atmak istercesine.

"Evet," diyerek başımı salladım. "Üçüncüye baba oluyorsunuz, yüzbaşım!"

Ben çok neşeli, bir o kadar da rahattım ama Alp Aslan sağ eliyle burun kemerini sıkıştırdı. "Ne zaman?" dedi, boğuk bir tonda. "Ne zaman öğrendin?"

"Dün," dedim sakince. Tüm sakinliklerin dünde kalacağını bilmeden... Birden elime yapışınca, adımlarına ayak uydurmak zorunda kaldım. Çıkışımızı sağlayacak iki kapı vardı ama biz soldaki kapıdan binanın içerisine değil, direkt bahçeye açılan kapıdan dışarı çıkmış bulunduk. "Nereye gidiyoruz?" dedim sinirle ama beni duymadı. "Cevap versene be adam!"

Elinin arasındaki elimi çekiştirince, elimi bıraktı. Peşi sıra bana dönen benliğinden gerginlik akıyordu. "Nasıl yaparsın?" söylemini o kadar anlayamadım ki, verecek bir cevabım da olamadı. "Sen benden böyle bir şeyi nasıl saklarsın?"

"Saklamak?" dedim hayretle. Elimin tersiyle alnımı sildiğimde, ter içerisinde kaldığımı ve üşüteceğimi fark ettim. "Dün istiyordun,

dakikalar önce razıydın! Şimdi pişman mı oldun?" Başımı iki yana savurarak, sinirle adımlamaya başladım. Yeniden yağmaya başlamış olan karın altında üşütüp zatürre olma niyetim yoktu. "Ben arabadan mont alacağım. Sen de kardan biraz nasibini al!"

"Neyi hedefledin, anlamıyorum ki?" dedi, ardımdan öfkeli adımlarıyla gelirken. Alayın bahçesinde kedi köpek gibi hırlaşmamız, nöbet yerindeki erlerin başlarının bize dönmesine neden oldu. "Bunun da sebebi olayım mı istedin?"

Söylediği, adımlarıma beton dökülmüş gibi hissetmeme neden oldu. Yüreğime uzun zaman sonra dilinden fırlayan okların saplandığını hissettim. Ağırca kendisinden tarafa dönerken, hiçbir yerime vurmamış olmasına rağmen gerçekten sopa yemiş gibi hissediyordum. "'Bunu da mı öldürmeyi hedefledin?' de demek ister misin?" dedim, ağırca yutkunarak. Burnumun sızısı, beni yıllar öncesine götürdü. Kaybından kendimizi suçladığımız İmre'nin etkisiydi bu, biliyordum. Biliyordum ama duygu durumum, aslında beni suçlamak isteyip de okları kendisine yöneltmiş gibi hissetmeme neden oluyordu.

Sağ eli öne doğru temkinli bir şekilde havalandı. "Abuk sabuk konuşma," dedi sakince. Sanki olay çıkaran zatımmış gibi... "Ya bir yerine zarar verseydim ve şu an hastaneye gidiyor olsaydık, Hevybanû?"

Fiziksel zarar görmediğimiz müddetçe canımızın acımadığının zannedilmesi sinirime dokundu. Oysaki yoldan geçen bir insana dahi sorsaydık, benliğinde en çok hasar bırakanın ruhsal acılar olduğunu anlardık. "Vermedin mi?" dedim ve sağ elimin tersiyle burnumu sildim. Allah kahretsin ki, dünden açılmaya gönüllü çeşmelerim önce burnumdan başlamıştı. Ağlamamak için gözlerimi göğe çevirdim. Gözlerim, içini dökmeye çalışan bulutlarda asılı kaldı. Hava o kadar kasvetliydi ki, güzel bir an ve haberle dolması imkânsızdı sanki. Yüreğim, en kara güne o zaman merhaba dememiş olmama rağmen şimdi merhaba diyormuşum gibi ağırdı. "İncittin," dedim, göğe fısıldarcasına. "İncittin..."

Başımı Alp Aslan'ı görecek şekilde düz bir konuma getirdiğimde, söylediğimle bir adım geri çıktığını gördüm. İncitmek... İncitmek üzerine edilen yemini zihnime düştüğünde, muhakkak onun düşündüğü de ettiği yeminiydi.

Bakışlarımız birbirine asılı kalırken, gök yarılırcasına bir ses duyuldu. Ne gördüğümü idrak edemediğim için tarif etmem de imkânsızdı. Birçok kez patlama ve çatışmaya şahit olan benim aklım yetmedi, diyebilirim. Gözümün önünden ışık hızında geçen kahrolası icat, alay binasının üçüncü ve dördüncü katının tam ortasından girdi. Kulaklarımı patlamak istercesine bir basınç gerçekleşirken, devamındaki seslerin uzun namlulu silahlardan çıktığını anlayabiliyordum. Devamı gelen patlama dolayısıyla âdeta zelzele olurken, bilinçsizce boynum kısıldı. Üzerime doğru koşan Alp Aslan, kolunu boynuma dolandı ve beni, bizi hiçbir şekilde korumayacak olan bir ağacın ardına çekti.

Vücudumdan amansız terler boşalırken, tükürük bezlerim çalışınca konuşabileceğimi idrak ettim. "Ardıl Erce!" dedim canhıraş bir hâlde. Bağırmamın kime, neye faydası vardı? Alp Aslan'ın bedenimi baskılayan benliğinden kurtulmak istedim. "Ardıl Erce içeride!" dedim ve kara rağmen üstünde bulunan siyah tişörte ellerim aman dilenircesine yapıştı. "Ardıl Erce alayda, Alp Aslan!"

Ardıl Erce, alay binasında. Yüz yıllık tarihiyle alay binası, bilmem kaçıncı kez saplanan bomba sayesinde yanıyor. Etrafta nereden geldiğini kestiremediğim çeşitli silahların sesi yankılanıyor. Ben, süper kahraman olmadığını bildiğim ama olmasını dilediğim Alp Aslan'dan biçare aman dileniyorum. Hayır, hayır... Kışın ortasında, lapa lapa yağan karın altında, çocukluğumun yüzlerce hatırası olan binayla birlikte yanarak yok oluyorum.

"Bırak!" diye amaçsızca bağırdığımda, Alp Aslan ipini koparmaya ant içmiş bir boğayı tutuyor gibiydi. Bıraksa ve adımlasam, taş çatlasın üçüncü adımımda vücuduma saplanacak bir mermiyle birlikte karla kaplı, çakıl taşlı zemine gömülecektim; biliyordum. Biliyordum ama Ardıl Erce'nin içinde olduğu binayı saran alevler, beni orada olmamama rağmen yakıyordu.

BÖLÜM XV
DOĞUŞTAN KAYBEDEN İNSAN

"Hasretin kuşaklarında idam edilenlerde,
ne kalp kalır ne beyin. Taşlaşan yüreğin canı çıkmaz,
umudunun çıkmadığı gibi."

JÜLİDE ŞAHİN

Eli hoyratça çenemi kavradığında, yüzünü ilk defa o kadar çaresiz gördüm. Tüm damarları yaptığımız yalandan idmandan belirmemişken, şimdi hepsi gün yüzüne çıkmıştı. "Silahım yok," dedi isyanla. Üstelik altında pantolon dahi yoktu. Doğru ve mantıklı düşündüğü bir gerçekti ama olumsuz manada başımı iki yana salladım. "Hevybanû," dedi ve çenemdeki elini sıkılaştırdı. "Uzdu içeride," dedi, beni sakinleştirmek istercesine. "Alka içeride! Ardıl Erce, dayısı ile dedesinin yanında."

Ellerim alacaklı gibi üstündeki tişörte daha çok asılırken, "Yanıyor, görmüyor musun?" diye bağırdım. Tükürüklerim etrafa saçıldı. Gözyaşlarım ikimizin de yüzüne gözlerimize bulaştı. "Bina yıkılacak! Alka, Uzdu ne yapsın?"

Alp Aslan, beni tutup alay binasına doğru çevirdiğinde, Abant'ta beni kara gömdüğü gibi bir yol izleyecek diye yerinde yeller esen aklım, bir kez daha çıktı. Gözlerimi korkuyla yumdum. Sırtım göğ-

süne yaslıydı. Nefesleri en az benimkiler kadar aceleciydi. Çünkü en az benim kadar oğluna yetişmek istiyor ve onun iyi olduğundan emin olmak istiyordu, biliyordum.

"Uyarı ateşi," dedi, fısıltıdan bile daha sessiz bir hâlde. Göremedim ama gözlerinin mekanik bir icat misali nerede ne olduğunu çoktan çıkardığına emindim. Gözlerimi açmadım ama tir tir titreyen bedenimi korkularıma kapatıp, sesine odaklandım. "Aç o, yollarımın ışığı olan gözlerini..." Gözlerimi açmak yerine ağırca yutkundum. Boğazımda öyle bir yumru vardı ki, ayakta duran benliğimi bile idrak edemiyordum. Bıraksaydı bedenimi, sessiz sedasız, karların arasında öylece yok olup giderdim. "Aç bak, hiçbir yer yanmıyor..."

Alp Aslan, benim yeryüzünde aldığım tüm nefeslerin garantisiydi. Öyle bir güven, öyle bir eminlik... Şayet ki Alp Aslan bir şeyi dillendiriyorsa ve bunu bana bire bir yapıyorsa, ben sağlıklı bir nefes alacağım demekti. Zehirli bir gazı bana solutacağına, bilirdim ki kendisi ciğerlerini çürütene kadar o gazı solur, sonra beni kendisini yok etme pahasına temizlediği dünyaya bırakırdı.

Gözlerimi yeni doğan bir bebeğin tereddüdüyle araladığımda gördüğüm, kocaman kara bulutlar oldu. "Nasıl yanmıyor?" dedim, tekrar kollarından sıyrılmaya çalışarak. "Görmüyor musun? Her yer toz duman!"

Alp Aslan, yerini belli etme riskine aldırmadan "Sis bombası!" diye bağırdı hiddetle. Hiddetinin benim yüzümden olduğunun farkındaydım çünkü savunma mekanizmasını yerle yeksan ettiğimi görebiliyordum. Kendini her türlü korurdu ama önceliği ben olduğum için beni korumak isterken kâr-zarar hesabı edemez, benimle birlikte yok olurdu. "Orospu çocukları, onu bile düzgün atmayı beceremedikleri için kim bilir neyle neyi karıştırdılar! Bak!" dedi ve hiddetle tuttuğu başımı nöbetçi erlere çevirdi. Elleri tüfeklerinde, hazır bir şekilde duruyorlardı, görev yerlerinden zerre adımlamamışlardı. "Saldırı olsaydı, onlar yaşıyor olur muydu? İyi bak!" Çenemi biraz daha sıktı. "Uyarı ateşinden sonra bunlara içeriden uyarı gelmese, öleceklerini bile bile binaya koşmazlar mıydı?" Korkudan irileşmiş gözlerim, mavilerine saklandı. Ne söylese, sorgusuz sualsiz inanacaktım; biliyordu. "Biri geldi," dedi sessizce. "Kim geldi bilmiyo-

rum ama davetsiz ve elini kolunu sallaya sallaya içeri girebilecek koza sahip biri geldi..."

Başımı iki yana sallarken "Umurumda değil!" dedim. Sesim yeryüzünde silindi gitti. "Oğlumla benim mevzumuz değil! Gitmek istiyorum ben! Oğlumu alıp gitmek istiyorum sadece!"

Yakarırcasına dilimden çıkan her bir cümlede, yüreği şişti ama elimden ne gelirdi? İki yaşındaki oğlum ve ben, hiçbir şeyin yapı taşı değildik. Verilmiş yeminlerimiz, yola koyduğumuz başlarımız yoktu. Alp Aslan'ın bildiğim tüm yeminlerine rağmen dilenmekten geri duramadım.

"Oğlumuzu al, gidelim lütfen..."

"Dur iki dakika," dedi ve tek derdi, gözlerimden sicim sicim boşalan yaşlarmış gibi yüzümü elleriyle temizledi. "Ağlama, gözünü seveyim... Seni düşünmekten, ne yapacağıma karar veremiyorum, Hevybanû!"

Derin derin nefesler eşliğinde sakinleşmeye çalışırken, gözlerimi alay binasına çeviremedim. Duman görürsem şayet, kriz geçirecekmişim gibi hissediyordum ve bu önce Alp Aslan'a zarar vereceğinden, görmezden gelebildiğim kadar gelmeye çalışıyordum.

"İyi misiniz?" sorusunu işittiğimde, çığlık kıyamet ağlamakla delicesine gülmek arasında gittim geldim.

Yine de yapabildiğimin en iyisi yaparak "Abimize sarılırsak, daha iyi olacağız!" diyebildim.

"Bekle iki dakika," diyerek, bedenini bir adım bedenimden uzaklaştırdı. Alp Aslan, benden sadece bir adım uzaklaşmış olsa da yerin altımdan kaydığını sandım. Gitme, demek kolay olandı ama Alp Aslan gidemezse, Ardıl Erce gelemeyecek olduğundan, güç almak istercesine yanımdaki ağaca dayandım. Tırnaklarımın asırlık ağaçtan nasibini aldığını biliyordum ama yine de doğa anadan şifa bekledim.

Alp Aslan, nöbet kulübesindeki erlerin yanına vardığında derin bir soluk aldım. Hâlâ gözümün önündeydi ve iyi olduğunu görebilmekteydim. Ne sordu, ne öğrendi, bilemiyorum ama erlerin üzerinde bir 7.65 olmadığını da biliyordum. Bu yüzden Alp Aslan, birinin

elindeki tüfeği almak zorunda kaldı. Birinden de telefon aldığını gördüm. Kendi telefonlarımız bile içeride kalmıştı.

Yanıma döndüğü gibi ilk cümlesi "Çatışma yok," oldu. "Sakin ol, Hevybanû. Şimdi öğreniriz."

Ben ne olduğuyla değil, sadece Ardıl Erce'nin nerede ve nasıl olduğuyla ilgilendiğimden "Sor, neredeymiş," dedim panikle. "Madem çatışma yok, Ardıl Erce'yi getirsinler."

Alp Aslan, kimin olduğunu bilmediğim numaraları tuşlayıp telefonu kulağına yaslarken "Çıkışlar kapalı," dedi, robotik bir ses-te. Sesi kanımı dondurdu. O ise donan kanıma bulanmamayı akıl edip, telefonun diğer ucundan kulağına ulaşan sese odaklandı. "Kim gelmiş?" dedi, kendi derdinin peşine düşerek. "Ne istiyorlarmış?" Koluna asıldım. Bana ne, diye avaz avaz bağıracaktım. Bedenine asılan benliğime gözleri dönerken, "Ardıl Erce nerede?" diye sordu, zahmet edip. "Ne yapıyorlar orada? Şafak aldırdık diye makam sahibi edecekleri mi tuttu?" Korku... Tüm iliklerimden yüreğime ulaşıp kangren yarattı. "Geliyorum," dedi, kendinden emin bir tavırla. "Hevybanû yanımda ve ben tek bir kurşun sesi işitirsem, ayıboğan..." Gözlerine kapkara bir perdenin indiğine belki de ilk kez şahit oldum. Bana, yeri geldiği zaman bir caniyi sevip sevemeyeceğimi sormuştu ahir bir zamanda. Oysaki o dönem, alçakça zayıf yanlarıma vurduğundan, en âlâsından bir caniydi benim için. Sevdim. Baş koyduğu yoldan dönmemek için bir caniye kendi isteğiyle dönüşebildiği zamanlara en yakından tanık olarak sevdim. Ama bu... Bu canilik değildi benim gözümde. Önce canını kurtarmak istediğinden, uğruna amansız savaşlara gireceği cananlarını dahi harcayabileceğinin göstergesiydi. "Yemin ederim ki, içerideki herkesi tararım. Ve elim bir kez titrerse, gök kubbenin başıma yıkılacağını da bilsem önce sevdiğimden başlarım. Yine de buradan kimseye, canımı rehin vermem."

Aramızdan herhangi birinin istenmesi korkusu, içimde başka bir yangın başlattı. Duyduğum endişe, benden ve Ardıl Erce'den uzaklaştı. Kim, kimi, neden isterdi, tahlil edemediğimden, Alp Aslan'ın niye öyle dediğini de anlayamadım ama aklıma başka canlar gelince de söylemeden duramadım. "Şafak hamileymiş," dedim dan diye.

Bana dönen gözlerinde korku belirdi. "Ardıl Erce ve benimle birlikte, Cemre'yi ve Şafak'ı da çıkarmak zorundasın!" Dişlerimi hiddetle birbirine bastırdım. "Doğmuş ya da doğmamış hiçbir çocuk, kimsenin pazarlık masasında öne sürebileceği kumar çipi olmayacak!"

Bir iki saniye, iki eliyle birlikte yüzünü örttü. Delicesine merak ettim ne düşündüğünü ama yine de, yeterince ayak bağı olduğum için soramadım. Dua mı etti, çeşitli küfürler mi sıraladı bilemesem de, kendisini toparladıktan sonra "Gel benimle," diyerek elime asıldı. Adımlarım asla tereddüt etmedi. Tabanının kalktığı her kar çukuruna, ayak tabanım tam bir teslimiyetle yerleşti. Beni bir sinir harbiyle dışarı sürüklediği kapıdan geri içeri soktu. Dakikalar önce herkesin bir şekilde huzurunun sesi yayılmış olan alan ruh gibiydi. Ürperdim. Alp Aslan'ın adımları hız kesmediği için karalar bağlamama imkân olmadı. Ezbere bildiği belli olan gizli rotaya adımları ışık hızında ilerledi. Serinkanlılığına hayran olmamak ne kadar imkânsızsa, duruşundan korkmamak da o kadar imkânsızdı. Beni soktuğu eski püskü bir demir kapıdan, sanki kanalizasyonun içerisine sarkıtılmış gibi olan demir bir merdivene vardık. Tutunarak çıkmamız şart olduğu için ellerimizi ayırdık. Neyle karşılaşacağına güvenmiyor olsa gerek, beni ardında bıraktı, tüfeği de elimde. Oysaki ben, bir tüfekle dikine bir merdiveni tırmanacak yetkinliğe sahip değildim ama utandırmamak için tüm gayretimi sarf ettim. Benim için çok uzun bir müddet merdivenleri tırmandıktan sonra kendi başıma asla kaldıramayacağım bir kapağı kaldırdı. Kaldırdığı kapağın ardından bedenini dışarı öylece savunmasız bir şekilde çıkarması, kalbimin boğazımda atmasına sebep olsa da, önce elimdeki tüfeği aldı. Sonra elimi tutan elleri olmadan hareket edebiliyormuşum gibi "Bırakma elimi," diyerek, bedenimi yanına çekti.

Çıktığımız yeri ne yazık ki bilemiyordum. Bu yüzden nefes nefese kalmış bir hâlde "Neredeyiz?" diye fısıldadım. Fısıltımda öyle bir vaveyla vardı ki, hissetmemesi mümkün değildi.

Arkasında kalan koridora başı döndü. Ardından bana dönüp, alnıma bir öpücük kondurdu. "Şurayı dönünce," dedi, ağırca yutkunarak. "Sakın korkma." Yüzümdeki ellerinin baskısı, varlığını hissettirmek istercesine daha da baskılandı. Telaşını, korkularını

anlayabiliyordum. Benim korkularım ise yüzümden okunuyordu. "Ardıl Erce o koridordaki bir odanın içerisinde." Kalbimin sesi, kulaklarımı patlatacak şekilde yükseldi. Öyle ki kendi kalbimin uğultusundan Alp Aslan'ın sesini zor işitir hâle geldim. "Korgeneral Kemal Tekkin," dedi, kendinden emin bir tavırla. "Ve Kıdemli Yüzbaşı Melih Arslan'ın eşliğinde, Uzdu içeride." Söylediklerinin benim için öyle bir anlamı yoktu ki renkten renge girdim. "Bizimkiler ve Alka koridorda ama," dedi ve ağırca yutkundu. "Ama yalnız değiller, Hevybanû." Yüzümdeki ellerinin baskısını biraz daha arttırdı. "Sana yalvarırım, ardımdan ayrılma." Alnı alnıma yaslandı. Bense hâlâ nasıl bayılıp ekarte olmadığımı anlayamadım. "Bir şey gelecekse," dedi, tane tane, baskın bir şekilde. "Bana gelecek! Birine bir şey olacaksa, bana olacak!" Kalbin olmadan mı yoksa beynin olmadan mı yaşayabilirsin, diye sormak kadar saçmaydı bu söylediği. Başımı inatla iki yana savurmak istedim ama ellerinin baskısından zerre hareket edemedim. Boğazımdan anlamsız mırıltılar döküldü. "Önce sen. Unuttun mu?" dedi biçare. Başparmakları elmacık kemiklerimi son kez hasretle kucaklıyormuşçasına tenimde dolandı. Gözlerimden salınan yaşları saymayı bıraktım ama hissetmekten geri duramadım. "Önce sen, ardından emniyet... Ardıl Erce'yi aldığın gibi gidiyorsun buradan ve ilk gün hudut karakolunda söylediğim gibi ardına bakmadan!"

Ağzımdan bir kelime dahi çıkamadan, karga tulumba bedenimi ayaklandırdı. Sağ elinde ismini bilmediğim bir tüfek mevcuttu, omuzları dik. Sol eli, ardında kalan elimi tutuyor ve kendi bedenine sabitliyordu. Ben... Bense daha çok, idam sehpasına götürülüyormuşum gibi hissediyordum. İlk defa... İmre'den sonra ilk defa tam anlamıyla bir tehlikeyle daha yüzleşecek olmaktan çok korktum.

Bir elin peş parmağını geçmeyecek kadar canım vardı benim. Kaybedecek kanım, uzvum ve bir yüreğim kalmamıştı. İçerimden defalarca yakardım. "N'olursun, n'olursun Allah'ım, şuradan tek parça hâlinde, eksilmeden çıkalım," diye içimden defalarca yalvardım.

Eksilmek...

Tam olan bireylere özgü bir özellikti.

Unutmuşum...

Birlikte koridorun köşesini döndüğümüzde benim tek görebildiğim, Alp Aslan'ın bir kalkan misali genişledikçe genişleyen sırtıydı ama bizlere dönen başları, mekanik tüfeğe sarılan ellerin hareketinin sesinden anlayabiliyordum. Sağ elini, elindeki tüfekle birlikte hafifçe havalandırdı. "Selam beyler," dedi, kendisinden duymayı beklemediğim bir gevşeklikte. Ardından öfkeyle kuşandı. "Gerçi siz beyseniz biz neyiz anasını satayım!"

Bir çalıklık yapmaktan delice korkmaktaydım ve Alp Aslan adımlamadığı müddetçe adım dahi atmıyordum. Rusça konuşmayı işitene kadar da durumu gayet yönetebilmekteydim. İşittiğim dil beni Alexey'e kadar götürünce, kendimi birden Everek Dağı'nda bulmuş gibi oldum. Alp Aslan'ın bedenine zamklı olan elim, benliğini ne kadar sıkıştırdıysa, o da aynı derece baskıyla elimi elinin altında sıkıştırdı.

Çıt çıkmayan koridordan bir ağlama sesi yükseldiğinde, dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. Bir pelte kıvamına dönüşecekken, Alp Aslan bedenindeki elimi çözüp beni önüne doğru çekince neye uğradığımı şaşırdım. Düşünme yetim o kadar yoktu ki "Koş!" demese, adım dahi atamazdım. "Koridorun sonundaki oda, Hevybanû, koş!"

Karşılıklı olarak birbirlerine tüfek doğrultmuş ve birbirlerinin kanını akıtmak için delice bir istek duyan en az yirmi kişilik grubun arasından koşar adım geçtim. Neye koşuyordum? Nereye varacaktım? Alp Aslan koşmamı istedi, ben aşağı yukarı yüz adımlık koridoru yirmi adımda bitirmiş oldum. Ardımdan gelmeseydi şayet, koridoru adımlayabileceğim bile belli değildi üstelik.

Önümde beliren kapıyı bir hışımla, nereye dâhil olacağımı bilmeden açtığımda, ortadaki toplantı masasının üstünde oturur vaziyette ağlayan bir Ardıl Erce vardı. Benim odaya girişimle ortalık karıştı ama kim kimdir, zerre bakamadım. Adımlarımın varacağı rota belliydi ve tek gayem, hiçbir şeyden haberi olmayan Ardıl Erce'yi alıp, nefessiz kalana kadar koşarak uzaklaşmaktı.

Adımlarım masanın yanına varmışken, benim ellerimden önce başka bir çift el uzandı Ardıl Erce'ye. Ardıl Erce'yi kucaklayanın, upuzun sarı saçları olan bir kadın olduğunu görüyordum ama onun

kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Kadına yönelmemle, etten duvarlara çarpmış bulundum. Geçit olmadığı gibi beni salan da yoktu. Bedenime dolanan bir çift kol hissediyordum. Kolların sahibinin, "Jülide, sakin!" cümlesini işitene kadar Melih olduğunu bile anlayamamıştım.

"Oğlumu alacağım!" dedim, ayaklarımın yerle teması kesilmişken.

"Bırak, Hevybanû'yu," dedi ardımdan Alp Aslan.

O arada babam, "Sakin olun, çocuklar," dedi ve benim bile tanımamın mümkün olmadığı gözlerim hiddetle babama döndü. Sinirimden hangi damarımın attığını dahi tahlil edemeyecekken, Ardıl Erce'yi alamamak hiddetimi kamçılıyordu. Babamın gözleri uyarırcasına irileşti. "Çocuk sıkıldı hâliyle," dedi, dalga geçercesine. "Ondan ağladı sadece." Gözlerim Ardıl Erce'ye döndüğünde, ağlaması bir iç çekişe dönmüştü. Kucağında durduğu kadının sağ kolundaki sayısız bilekliklerdeki sallantılı aparatlarda minik elleri geziyordu. "Anastasia Hanımlar da şimdi gidiyorlardı..."

Melih'in kollarına ne ara tutunduğunu bilemediğim ellerimi havalandırdım ve "Tamam!" dedim yüksekçe bir sesle. "Tamam, bırak beni." Melih, bedenimi saldı. Ellerim havada olacak şekilde babama doğru döndüm yüzümü. "Çocuk sıkılmış," dedim, aynı kendisi gibi ama benim sesimden binlerce beddua akıyordu. "Ben, oğlumu alıp gideyim..."

Kadın Rusça bir şeyler söyledi. Yanındaki eli silahlı beyefendi "Siz tanıyor olabilir misiniz?" dedi. Sorduğu sorudan zerre bir şey anlamadım. Kadın Rusça başka şeyler söylemeye devam etti. "Terminatör'ün kızı sizmişsiniz..."

Yüzüm ebleh bir ifadeyle sarınırken, gözlerimi Ardıl Erce'den çekemiyordum. Melih tam sağımda, Alp Aslan ise tam solumdaydı.

Rusça konuşmalar aktıkça çeviri devam etti. "Alexey, öyle demiş en son," dedi ve başıyla Alp Aslan'ı işaret etti. "Sen, nefesini kesmeden önce."

Benliğimden yükselen harlı ateş, Melih ve Alp Aslan'ın benliğinden yükselen ateşin yanında ancak cirmim kadar yer yakardı ama ben onlar kadar dirayetli bir insan olmadığımdan, "Allah'ın belası, şerefsiz!" diye mırıldandım. Mırıldanmalarım kayboldu, yerini öf-

keyle çağlayan sesime bıraktı. "Bırak ulan oğlumu!" Bedenim daha öne atılma gafletinde bulunamadan, iki kolum, bedenen farklı ama ruhen aynı iki insan tarafından sarındı. Ama... Benim bir elin parmaklarının sayısını geçmeyecek kadar az insanım vardı...

"Bir dakika," dedi, Rusça çevirisine devam ederek. "Siz bir bakın... Ondan sonra bir daha konuşalım..."

Bir silüet belirdi ekranda. Üzerinde rengini kaybetmiş bir tulum, upuzun saçları ve boynuna dayalı bir bıçak eşliğinde meydan okurcasına ekrana bakan bir kadın... Uzun saçlar, hiç görmediğim bir şeydi. Üstelik kınalıydı o saçlar. Yüz kemikleri oldukça çökmüş, daha da belirginleşmişti. Gözler... Gözler benim bildiğim nitelikte değildi. Lens mi yoksa başka bir çift kornea mıydı, bilemedim.

Dudağımın solu, durumun tezatlığına rağmen yukarı doğru kıvrıldı. Senelerce ölü gösterildiğini dahi bilemeyen Jülide Erbaş, karşısındaki bir çift göz gerçek miydi, ne bilsindi?

Bana doğru yatay şekilde tutulan ekrana ne kadar baktım, bilmiyorum ama kollarımı tutan bedenlerin dahi buz kestiğini hissediyordum.

"Tanıyor musunuz?" sorusunu işittim. Ardından ekran, yüzüme doğru biraz daha yaklaştırıldı. "Anneniz mi?"

Alp Aslan gözlerimin içerisine sokulmak istenen telefonu iterek, "Tamam, yeter bu kadar gösteri!" dedi hiddetle.

Kadın konuştu. Muhtemelen Alp Aslan dâhil odadaki herkes, kadının ne dediğini anlıyordu da zahmet edip bir benim için çeviriyorlardı.

"Dikkatli bakın lütfen," cümlesini işittiğimde, gözlerim telefonu tutan insana kaydı. "Lütfen" kelimesini sorgulamak istedim ama sonra, bunun ne kadar önemsiz olduğunu fark ettim. Bedenimin titremeye başladığını hissettiğimde, ellerimi kulaklarıma kapatma isteğiyle yanıp tutuştum.

Beynimin içerisinde *"Güçsüzsün!"* diye avaz avaz bağırıyordu Neşe Gümüş. *"Güçsüzlüğünü kabul etmeyip, kendini bir halt sanan biçaresin, Jülide!"*

Neşe Gümüş'ün sesine, âciz sesim karışıyordu.

"Niye böyle, anne? Niye böyle, anne? Niye başım dönüyor?"

"Bu hanımefendi anneniz mi?" Gözlerim kısıldı. Tahlil etmek çok zordu çünkü yaşadıklarımı biliyordum. Vücudunda dikiş iz-

leri olan annemi, morgda gördüğüm anı dün gibi beynimin içerisinden izliyordum. Ağırca yutkundum. "Bundan birkaç sene önce Alqasan'daki iç ayaklanma sonrası değişen rejimde, silah tutanların arasına karışmış. Sivilleri sizler..." Üzerimdeki gözlerin başka insanlara kaydığını hissettim ama ekrandaki gözlerin girdabından çıkıp da olayları idrak edemedim. "Boşaltmıştınız zaten. Bu kadın, değişen rejim sonrası oranın bel kemiği olmuş. Alexey'in sizi açık etmesi, bizlere geç ulaştı. Anastasia Hanım iyi bir gözlemcidir. Topraklara ayak basmadan kendisine iletilen kronik görüntülerle, bazı oluşumların bizzat ağınıza itildiğini fark etti. Kadını ele geçirdik ama konuşmuyor." Konuşmuyor, vurgusunu öyle bir iğrenerek yaptı ki yutkunmaya çalıştım. "Fark ettiniz mi, bilemiyoruz ama o gün bugündür işiniz rast gitmiyor."

Kurulan birçok cümlenin içerisinden, anlayabildiğim tek bir şey yoktu. Beni muhatap aldıklarını ise asla düşünmüyordum ve... Ve ben sadece oğlunu alıp gitmek isteyen bir anneydim. "Benim annem öldü," dedim, kuru bir sesle. Ekrandan çekemediğim gözlerim, ekrandaki gözlerle bir bağımın olduğunu kabul edemedi. İhtimali bile benim için öyle bir deprem demekti ki, yok olur giderdim.

"O dağda, kaybettiğiniz kanları hatırlıyor musunuz?"

Bir adım geri çıkmak istediğimde, Alp Aslan'ın bedenine denk geldi bedenim. Sağ kolumu tutan Melih ile birlikte yerle yeksan olacağımızı bildiğimden, Alp Aslan'a daha çok yaslandım. Şayet Alp Aslan da bizimle birlikte yıkılırsa, göndere beyaz bayrağı çekmenin zamanıydı.

"Kan örneğinize ya da düşen bir saç telinize ulaşmak pek bir mümkündü, Jülide Hanım..."

Bir adım daha geri kaçmak istedim. Adım attığımda Alp Aslan'ı ezip geçmem gerektiğini bile bile...

Babam, "Pazarlık böyle yapılmaz," dediğinde, şükür ki Alp Aslan'ın bir diğer elini belimde hissettim.

"Pazarlık yapmıyoruz," dedi, bozuk Türkçesiyle, çeviri işini sırtlanan insan. "Pazarlığı kadın, kızı ile torununu karşısında gördükten sonra yapacağız."

Benim bir elin beş parmağını geçmeyecek canım vardı...

Geri geri gitmeye gönüllü olan adımlarım, tam istikamet ileri yöneldi. Alp Aslan ile temasım kesildi. "Benim annem öldü!" diye bağırışım, içinde bir yudum insanlık kalan herkesi yerle bir etti. "Öldü, diyorum, neyini anlamıyorsunuz?" Melih'ten kurtarmayı başardığım sağ elimi hızla göğsüme çarptım. Göğsüme vurduğum elim mi daha çok can yakıyordu yoksa Ardıl Erce'nin yükselen sesimle birlikte ağlamasıyla kalbim mi yanıp yok oluyordu, bilemedim ama inkâr etmekten vazgeçmedim. "Ben gömdüm! Üstüne ben su döktüm! Ardından ben süründüm!"

Kadın, Ardıl Erce'yi ağlamasın diye kucağında hoplatırken fark ettim ki çok ince bir çizgide yürüyordum. Tertemiz bir insandım ama katil olmama da ramak kalmıştı. Sertçe konuşmasından, ne dediğini anlayamıyor olsam da bir sonuca ulaşamıyor olmasından, sıkıldığını anlayabiliyordum.

"Bir işimize yaramayacaksa o zaman..." Kadındaki gözlerim, çevirmenin konuşmasına rağmen çekilmedi. "Bizimkiler başladığı işi bitirsin. Bizlere eşlik edersiniz, değil mi?"

Melih; "Benim annem!" diyene kadar, kadını gözlerimle bin parçaya bölmeye devam eder hâldeydim. Melih'e dönen gözlerimse avaz avaz *"Salak!"* diye bağırıyordu. "Torun mu lazım? Onu da getiririz!" Bir adım öne çıktığında, kudurmuş bir kurt gibi dişlerinden akan hayalî kanları görüyordum. "Yap neyin pazarlığını yapacaksan benimle!"

Melih'in anlık çığırından çıkmasıyla, kadının önündeki etten duvar dağıldı. Çünkü beni tutmak kolay olandı ama yarasına tuz basılmış Melih'i tutmak, olaydı. Etten duvar ayrışırken, minik bedenimle aralarından sıyrılmam kolay oldu.

Bir insanın en tehlikeli olabileceği an, namlunun ucunda canını gördüğü andı. Benim canım, Ardıl Erce'de attığından ilgim dağılmadı. Melih'in canı, geç bulup erken kaybettiği manevi annesinde attığından o, kendi canını bir kez daha hiçe saymaktan vazgeçmedi. İnsanlar kötüydü. Bir koyun misali, cellatları olan çobanın peşine takılıp, birçok masumu hiç düşünmeden katledebiliyorlardı.

Ardıl Erce minikti. Bana göre, babasının hayalini kurduğu fanusta yaşaması gereken ama babasıyla aramda kurulan gönül ba-

ğına da çoktan dâhil olmuş bir minikti. Kadını ısırması da bundan mütevellitti.

Bir televizyon ekranında görsem, *"Ne saçma!"* diyerek yayını kapatacağım gibi bir ânın ortasındayken, kollarımda kuvvet olmadığını bile bile kadının boynuna sarılıp ardına geçtiysem, hepsi anneliğime güvendiğimdendi. Hissediyordum. Her bir yanımdaki geçmişin yaraları oluk oluk kanıyordu ama kendi derdime düştüğüm an, oğlumu da kaybedeceğimi biliyordum.

"Oğlumu babasına ver!" diye bağırdığımda, herkes etkisiz, güçsüz ve âciz gördüğü Jülide'nin farkına vardı. Donakalan bir film sahnesi gibi bedenler hareketsiz kaldı. Ayrıştırmaya çalıştıkları her bir beden, kendiliğinden ayrıldı. Alp Aslan'ın önünde hiç tanımadığım bir adam olduğunu gördüğümde ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Çünkü ben boynuna sarıldığım kadının boynunu muhtemelen kıramayacaktım ama Alp Aslan'ın önünde tuttuğu adamın alamadığı nefesler yüzünden okunuyor, her an ölmek üzere olduğunu haykırıyordu. Tekrar, tane tane, "Oğlumu babasına verin!" dedim. Çünkü bana göre Ardıl Erce'yi sonsuza dek koruyup kollayabilecek tek insan babasıydı; ben bile değildim! Ve Ardıl Erce, kadının boynunu kendime doğru geriye çektiğimden her an sallanıyor, tutanak olarak kendisine; hiç bilmediği bir kadının boynuna sarılan annesinin ellerini seçiyordu. Tenime dokunan sıcak elleri, ağlama isteğimi körüklüyor ve merhamete yenilmemi sağlıyordu. "Kırarım boynunu!" dediğimde, sesimi ben bile tanıyamadım. Alp Aslan'ın çenesinin kaskatı kesildiğini fark ettim ama kâr-zarar hesabı güttüm. "Oğlumu babasına verin ve gitsinler!"

Neredeyse otuz beşine merdiven dayamış bir insandım. Ömrüm hep acıyla karıldı. Bana bu kaderi, kederi dünyaya gelmeme vesile olan insanlar seçti. Allah vardı yukarıda, Alp Aslan'la bir olduktan sonra da hayat soframda acı hiç eksik olmadı ama sorulsaydı; bir onun için değdiğini söylerdim ... Çocuk Jülide'yi sarıp sarmaladı, ergenlik triplerimi bir evladımı toprak anaya emanet etmiş olmama rağmen çekti, kadın olduğumu ve dünyayı güzelleştirip iyileştirebileceğimi öğretti. Ve bunların hepsini birkaç sene içerisinde yapabilirken, *"Benim de yaram var,"* diye hiç sızlanmadı. Kapatmaya ça-

lıştıkları onun eseri değildi ama bir kere de şikâyet etmedi. Aksine, ne sunduysam, başının gözünün üstüne koyup yüreğinde sakladı.

Bunlar onu kayırmam için yeterli değil miydi?

Benim annemin günahlarını hiç suçu, günahı olmayan Melih bile yeterince çekmişken, bana can suyu olmak için biçare çırpınan Alp Aslan da mı çekseydi?

"Oğlum ve babası gitsin! Sonra ben seyir zevkinize eşlik ederim!"

Söylediğimle, adım birçok dil tarafından zikredildi. Şaşırıyorlardı ama benim çektiklerim yetmez miydi? Ben ailemi değiştireli çok olmuştu ve kimsenin bedeninin üzerindeki başı için kendi aileme kıydırmayacaktım...

Zülüf abi, bir spiker misali ortaya atladığında açıkçası daha fazla takatim kalmamıştı. Önce Alp Aslan'ın, elleriyle boğduğunu dahi fark etmediği adamı elinden aldı. Aldı ve odanın kapısından bir hışım fırlatıp, "Jülide çıkacak!" diye bağırdı. Koridordan arbede sesleri yükseldi. "Geçişi sağlayın!" Ben nasıl ki kendi aileme kıydırmayacaksam, onlar da, bir zamanlar boşuna rahmetle andığım kendi aile üyesine kıydırmayacaklardı; belliydi. Ardıl Erce'yi bir çırpıda, tuttuğum kadının kucağından aldı ve Alp Aslan'ın kucağına yaka iğnesi gibi kondurdu. Ardından tam önüme geçip, "Bırak, Jülide!" dedi. Sesi bir bıçaktan daha keskindi. Bırakmadığım takdirde beni de paramparça edecekti. "Kocanı ve oğlunu alıp git. Bundan sonrası senin meselen değil..."

Boynunu saldığım kadın öksürük tufanına girene kadar, boynuna kolumu gerçekten bastırdığımı fark etmemiştim ama aldırmadım, aldıramadım yarattığım tahribata. Gözlerim babama değdiğinde, birbirimize çok yabancıydık; hiç olmadığımız kadar. "Benim," dedim, ağırca yutkunarak. "Annem öldü." Ruhumun eller arasında yok olduğunu iliklerime kadar hissederken, adımlarım Melih'in yanına denk düştü. "Salak olma," diye fısıldadım yakarırcasına. "Ben varım, salak olma!"

Ardıl Erce'yi tutup götürmek kolay olandı ama yetişkin bir birey olan Melih kararlarını kendi alıyordu. Peşimden gelmedi... Bazı şeyler ne yazık ki, akacak kanı olmamasına rağmen değişmedi. Hatta Alp Aslan da, ben hiç kimsenin yüzüne bakmadan koridorda

ilerlerken babamın "Şahin, çık!" diye bağırışından sonra peşimden geldi.

Alp Aslan yanıma vardıktan sonra yönlendirmesiyle, OHÂL ilan edilmiş binadan çıktık. Arabada ilk defa, Ardıl Erce'yi koltuğuna oturtamadım. Kucağımdan indirirsem elimden alacaklarmış gibi hissettiğimden, arka koltuğa kucağımdaki bedeniyle birlikte kurulduk. Alp Aslan'ın yol boyunca orta aynadan arkaya bakmaktan önüne bakamadığını biliyordum ama ağzımı açıp tek kelime söyleyemedim. Hatta gözlerine bile değemedim. Lojmanla alay binasının arası kısacık bir mesafe olsa da, Ardıl Erce her zamanki gibi uyudu ve yine her zamanki gibi araba durduğunda uyandı. Arabadan inip lojmanın bahçesine ayak bastığımda midemin bulandığını hissediyordum. Ama bu, içimde varlığını dahi unuttuğum miniğin sebep olduğu bir bulantı değil; gözüme ilişen her bir yeşil rengi yok etme isteğimi körükleyen bir bulantıydı...

Eve uzun bir seyahatten dönüyormuşum gibi çıktım. Eve girdiğimde ise derin bir soluk aldım. İyiydim, iyiydik. Salona ilerleyip, Ardıl Erce'yi oyuncaklarının yanına bıraktığımda içimde hep aynı kelime tekrar ediyordu: *"İyiyiz..."*

Ardıl Erce oturduğu yerde bulunan yumuşak yüzeyli arabalardan birinin üstüne elini yaslayıp "Vın!" dediğinde, oyun oynama isteğine gülümsemeye gayret ettim.

"Anne biraz uyusun," dedim, hafifçe saçlarını okşayarak. Yüzü düşecek gibi oldu ama ben kendi yerime babasını öne sürünce, tüm çiçekler yüzünde can buldu. "Babayla yarış yaparsın."

Salondan çıkmak adına bedenimi usulca ayaklandırdığımda, Alp Aslan'ın "Hevybanû," deyişini işittim. Durmak isterdim aslında. Kucağına kıvrılıp, içimde ne var ne yoksa boşaltmak da isterdim. Ama bunların hepsine Ardıl Erce'nin şahit olacak olması, kalkanımı indirmeme engel oldu. Bir de... Alp Aslan bizi birbirimize emanet eder de geri gider diye korktum. Başımıza birilerini dikip gidecekse de ben görmeyeyim istedim. Ben görmeyeyim ve şu âciz kulaklarım artık hiçbir şey işitmesin.

Yatak odasına girdikten sonra zaman benim için durmuştu. Geri almak zorundaydım geçen giden zamanı ve bunu uzunca bir müd-

det cenin pozisyonda kıvrılmış bir hâlde boşluğu izlerken yapmaya çalıştım.

Baş edemedim.

Geçen zamanı geri alamadığım gibi baş edemedim de.

Odanın kapısı açıldığında, hiç kırpmadığım gözlerimi yumdum. Yaptığım numarayı yemeyeceğini biliyordum ama en azından yemiş gibi yapsın isterdim. Çünkü saçlarının arasında bir el hissetmek, ilk defa iyi gelmiyordu çocuk Jülide'nin yüreğine. Acılarım eksilmiyor, avutulmuyor; aksine kepazeliğim, acınası hâllerim yüzüme çarpılıyordu.

"Az benimle gelmeniz gerekiyor," dediğinde, sıkı sıkıya yumduğum gözlerim korkuyla açıldı.

Bizi alaya geri götürmek istediğini düşündüğümden "Ben oraya gelmem," dedim panikle. Ne söylediğime takılmadan bedenimi kucakladı. Ellerim bedenine biçare sarılırken, "Alp Aslan, ben oraya gitmek istemiyorum," dedim yakarırcasına. Sesim bin parçaya bölündü de adımları duraksamadı. "Götürme beni kimseye, lütfen..."

Adımları dış kapının tam yanındaki mutfağa yönelince rahat bir nefes aldım. Aldığım nefes, kurulu olan sofrayı görünce boğazımı yaktı. Bir kenar yastığı misali, sandalyenin üzerine konduruldum. Yüzüm korkuyla yüzüne döndüğünde, kucağımdaki ellerimi kemiklerimi un ufak etmek istercesine sıkıyordum. Yüzü benden beter hâlde olmasına rağmen önce kucağımdaki ellerimi çözdü. "Çok aç kaldınız," dedi ardından. "Çok özür dilerim."

Evlatlarına olan delice özür dileme sevdasını bildiğimden, özrünü üstüme alınmadım ama aklıma Ardıl Erce düştü ve "Ardıl Erce nerede?" dedim telaşla.

Ayaklanmaya hazır olan bedenimi bir güzel tuttu. Dibime bir sandalye çekip yanıma kuruldu. "Benden kaçmana sebep olduğum için özür dilerim, Hevybanû..." Ne hâlde olduğunu bilemediğim saçlarımı kendi usulünce düzeltti. "Üç saattir boş duvarlarla kavga etmek yerine, bana aman dememene sebep olduğum için özür dilerim."

"Üç?" dedim şaşkınca. Gözlerim masanın üzerine döndü, bir su aradı. Sanki gerçekten üşütmüştüm ve arşa çıkacak kadar şişen bademciklerim konuşmamı engelliyordu. Alp Aslan neyi aradığımı anlayınca, bir bardak su uzattı. Boğazımdan aşağı akan bir yudum

suyla, beyin damarlarım açıldı. Bardağı dudaklarımdan tam ayırmadan "Benden özür mü diliyorsun?" diye sordum, donuk bir tonda. Ardından yüzümde kırgın bir gülümseme belirdi. "Merak etme," dedim, kırıklıklarımın canını acıtacağını umursamadan. "Boş mezara edilen yeminler tutmaz..."

Elimde sıkı sıkıya tuttuğum bardağı usulca aldı. "Çorbayı Nurhan getirdi," dediğinde, alaydan çıkarken bırakın Nurhan'ı, Cemre'yi ve Şafak'ın karnındaki bebeği dahi aklıma getiremediğimi fark ettim. "Şimdi siz de babanızı kırmayıp yemek yiyeceksiniz..." Gözlerime bakan gözlerinin içerisindeki korkuyu görmemek mümkün değildi. İlk defa iki ayrı uca savrulmuyorduk ama bence ilk defa Alp Aslan, savrulduğum yeri bilemiyordu çünkü ilk defa beni iten ya da kaybolan değil, deli divane arayan taraftaydı. "Ardıl Erce, Zifir ile birlikte Nurhanlarda. Hep birlikte oradalar ama ben yalnız kalalım istedim."

"Neden?" dedim sakince. Sakinliğim delirdiğime işaret olabilir miydi, bilemedim. "Neden gönderdin?"

"Ben olmasaydım orada, Ardıl Erce'yi kime emanet ederdin?" diye sordu. Dudaklarımı araladım ama Zifir dememe fırsat vermeden devam etti. "İkimiz de insanların önceliklerinin ne olduğunun farkındayız."

Kaşığı daldırdığı çorbayı bir güzel karıştırdı. Dudaklarıma kaşığı dayadığında "Melih?" dedim biçare.

"Çorba," dedi yanıt olarak. Önceliğini bildiğin şeyi sorma, dediğini anlamış bulundum. Dudaklarım titredi ama yine de ağzımı açtım. Aş mı yudumladım, canlı kanlı siyanür mü içtim? Öyle acıydı ki içim, kelimeleri doğuramadım. Alp Aslan ise üçüncü kaşıktan sonra dayanamayıp, "Benimle konuşmanı istiyorum," dedi kederle. Kendisini sıktığını, elindeki kaşığı bükercesine sıkmasından anladım ama küs değildim. Konunun Alp Aslan ile hiçbir ilgisi yoktu ama ben kendimi nasıl ifade edeceğimi unutmuş bir hâldeydim. "Ne düşünüyorsun?"

Bir el tarafından boğazımın sıkıldığını hissederken "Fiziksel bir acı istiyorum," dedim çaresizce. Kaşları çatıldı. Bense fiziksel acı hissedebilmenin derdiyle, alt dudağımı hunharca dişledim. Gözle-

rim bulanıktı ama kendime yediremiyordum. Alp Aslan, yediremediğimin ne olduğunu "Ağlamam için bir sebebim olsun," dediğimde anladı.

Bana bakan gözleri yaşlarla bezenmeseydi şayet, gözümden bir yaş salınmazdı. "Ben yanındayım," dedi fısıltıyla. Kollarını hafifçe iki yana açınca, Kayseri'deki hastane odasına ışınlandım. "Seni sarmak için bekliyorlar..." Sol eliyle yakasından tuttuğu tişörtünü bir çırpıda başından çıkarınca, burnumu çektim. Çağlayanı çağırıyordu ve ben biçare, inadıma tutunmaya çalışıyordum. Boynundaki künyesi gözüme ilişince, uzun zaman sonra nefretle kuşatıldım. Nazmiye Hanım'ın bir zamanlar boynuma asıldığı gibi boynuna asılıp, koparıp atmak istedim. O arada Alp Aslan sağ elini hafifçe göğsünün üzerine vurunca, gözlerim gözlerine tırmandı. Bana ulaşmaya çalıştığını, bulutlu gök gözleri anlatıyordu. "Boşa akıtma gözyaşlarını," dedi iç çekerek. Eli bir kez daha göğsüne çarptı. "Gel, tenimde can bulsun..."

Bedenine altından kalkması zor olan bir yük gibi devrildiğimde, bedeninin bedenimle birlikte titrediğinin farkındaydım. Sesimi tüm lojmanın işittiğinin farkında olduğum gibi...

"Bilmiyordum," dediğinde, korktuğum her şeyin bir gerçeğe dönüşüşüyle daha da ezildim. "Bilmiyordum," dedikçe, daha çok ağladım. Tırnaklarım etine geçti. "Bilmiyordum, özür dilerim..."

Bilmediği şeyler için bile özürler dilerken "Melih?" dedim, hıçkırıklarımın arasında. "Melih?"

"Bilseydi, o kadar dağılmazdı," dedi, bedenimi bedenine daha çok bastırarak.

"Babam?" diye soludum ama yüreğimi baba kelimesi bir kez daha amansızca yaktı.

"Bilmiyorum..."

Yüreğimdeki çayır bahçelerindeki çimlerin hepsi, acımasız fillerin ideolojileri uğruna ezildi. Kurak bir çöle dönüştüm. Toprağımı küstürdüler. Akıttığım gözyaşları bile toprağımda can bulamadı, bir asit olup sadece yaktı.

Bayılmadım ama bayılacağım korkusundan beni kucaklayıp, banyoya taşıdı ve ben yüzüme çarptığı her bir soğuk su damlasıyla buzdan bir kütleye döndüm.

Hissizliğim, beni banyodan sonra taşıdığı salonda Alp Aslan çığırından çıkıncaya kadar sürdü. "Jülide, konuş!" diye dağa taşa hükmedercesine bağırmasaydı, sessizliğim çatlamazdı. Çünkü Hevybanû'nun konuşacak hiçbir şeyi yoktu ama Jülide'nin bitmiş bir sabrı, kabına sığmayan bir öfkesi ve en önemlisi niye karşısındaki adamla karşılıklı ağlaştığına anlam veremeyen bir zihni vardı.

"Ben," dedim, titrek bir nefesle. Titrek nefesim histerik bir kıkırtıya dönüştü. Alp Aslan karşısında gördüğü kadından korktu; gözlerinde gördüm. "Beni bir piç gibi bıraktı." Beni oturttuğu koltuktan ayaklanıp, yeri dövercesine dolanmaya başladım. "Yetmedi, öldü gitti, kahra bulandırdı." Sağ elim hoyratça savruldu. "Ben onun için, onun alnına kara leke sürülmesin diye nelere göz yumdum be?" Hoyratça savrulan elim, acımasızca göğsüme çarptı. "Ne şerefsizlerin tacizine, tecavüzüne, şantajına susmak zorunda kaldım!"

Elleri hiddetle, susmamı istercesine havalandı. Duydukları hoşuna gitmemişti. Hatta çok zaman önce halı altına süpürdükleri kendisine merhaba demişti ama Jülide konuşuyordu işte. Her yaşında, bir şekilde ruhunun ırzına geçilen Jülide konuşuyordu! Nasıl dilinden bal peteği akıtsındı? Zehirden gözükmeyen benliği nasıl çiçekler açsındı? Kırılan dallara kendi yaptığı aşılamaları patır patır dökülüyordu ama Jülide konuşuyordu işte. Çürümüş bedeninde tutmayan dikişleri, tekrar tekrar atmaktan bıkmıştı!

Ağlamam, çığ düşüren sesime karıştı. Bedenim iki büklüm olurken "Sen öldün, ben gittim ona yalvardım!" dedim hiddetle. Hiddetim kendi sevgi dilenişlerimeydi. "Ben ona kızımı emanet ettim! Ben... Ben onlarla gitmeseydim..." Nefes almak ne zor bir eylemmiş, nefeslerim ziyan edilince anladım. "Belki de ölümü daha Urfa'da bir yol kenarına atacaklardı! Hiç mi bilmiyordu? Hiç mi duymadı, canımı canımdan söktüklerini? Hiç mi bana acımadı o Allah'ın belası yüreği?"

Salonun ortasına çöktüğümde, beynimde *"Hiç mi?"* cümlesi yankılanıyordu. Kendimi yerine koyuyordum. Koyuyordum ama İmre ve Ardıl Erce'nin canlarının yakıldığı bir anda, öylece durabileceğimi hayal dahi edemiyordum.

Ellerim yolmak istercesine halının tüylerine yapıştığında "Doğurmakla anne olunmuyor, Jülide!" dedim, hıçkırıklarımın arasında. Sesim yeryüzünden silindi, bir tek ben işittim. "Öyle olmasaydı, *'Benim annem Melih,'* der miydin?"

İlk defa mı aynı insandan darbe yiyordum? Hayır. Ama ne kadar zaman geçerse geçsin, ne kadar büyüdüğümü iddia edersem edeyim, her vurduğu yeni bir darbede bir önceki darbesinden daha çok canımı yakmayı başarabiliyordu. Anlayamadığım tek şey, nedenleriydi. Ben, ona hiçbir şey yapmamıştım. Dünyaya onun evladı olarak gelmek bile benim tercihim değilken, niye ıstırabından geçirip duruyordu beni?

Alp Aslan ne ara beni kendi hırsımdan korumak istercesine sardı, fark edemedim ama çıplak göğsüne yüzümü biçare sürerken, "Ben burada onunla yaşayamam," diye mırıldandım. "Götür bizi buradan, ne olur..." Kolay mıydı? Değildi, biliyordum. Ama Alp Aslan da ondan somut bir şeyi istediğimi biliyordu. "Al bizi yanına, götür..."

Algım kapanmadan önce işittiğim sesi daha fazla ağlama krizlerine girme isteğimi körüklese de takat bulamadım.

"İpek mendil değilsen, nenni de yârim nenni,
Koynumda gezdireyim, eski de yârim hani..."

Bana mı ninni söylüyordu yoksa varoluşumuza ağıt mı yakıyordu, bilemiyorum. Tek bildiğim, dudaklarının arasında benliğime ulaşacak tek bir sözüne sonsuz bir güvenle teslim olduğum gibi, gözümden yaş akıtanlara merhamet etmeyeceğiydi.

"Kınamayın a dostlar, nenni de yârim nenni,
Sevdadır, kolay değil, eski de yârim hani..."

***

Kolay olmadığını bildiğim şeylerin sancısında, uzunca bir vakit geçti. Üçüncü miniğimizi kutlayacakken bambaşka cehennem ateşlerine sürüklendik. Mesela benim sesim kesildi; bir Alp Aslan, bir Ardıl Erce, bir de Zifir tarafından duyulabilen bir sese dönüştü. Alp Aslan her tarafa yetişmeye çalışmaktan en az beş yaş aldı, geçen ayların silsilesinde. Yoksa bebeğimizin cinsiyetini, hamileliğimin yedinci ayında öğrenme derdine düşesi gelmezdi.

Beş ay...

Dolu dolu beş ay, dışarı çıktığımda birileriyle karşılaşırım korkusuyla evden başımı dahi çıkarmadım. Yuvamda mutluydum, korunaklıydım ve en önemlisi, bize uzanabilecek herhangi bir dili bile on parçaya bölebilecek iki insanım vardı.

Hastalıklıydı bu durum ama beni bu saatten sonra kim yargılayıp kınayabilirdi? Ve ben bu saatten sonra kendi canım haricinde kimleri insan yerine koyup onlara güvenebilirdim?

"Şu Mardin'den çıksak da sen bir cıvıldasan, eskisi gibi ..."

Eski... Çok acı bir kelimeydi aslında. Kaybettiklerinizi hatırlatıyordu ama herhangi bir şey kaybettiğimi düşünmediğim için umursayamıyordum da...

"Bence çok takılıyorsun," dedim dudak bükerek. "Birazdan alacağın sonucun korkusu çenene vuruyor." Uzanıp, sol elimle çenesini sıkıştırdım. Gülen gözleri bana kayarken, dudakları parmak uçlarımı boş bırakmadı. "Merak etme... Sana siyah tütü alırız! Yeter ki şu gülen yüzün solmasın!"

Dudakları tarafından okşanan parmak uçlarım birden dişleriyle tanıştı ve dudaklarımın arasından boğuk bir mırıltı döküldü. "Ne kadar da eminsin sen kendinden öyle?" dedi ukalaca. "Oysaki onun tohumu da benden..."

Sağ elim kendiliğinden, göbeğimin üstüne kapanırken "Çünkü anneler hisseder," dedim. Zikrettiğimle tereddütlü gözleri bana döndü ama *"Sıkıntı yok,"* dercesine gözlerimi kapatıp açtım. Anne olan bendim, Mardin'e getirildiğini bildiğim Neşe Gümüş değil. "Benimle aynı fikirde olmasaydın, bence çoktan kendisine bir ateşli silah ismi bulmuştun..."

Yüzü huysuzca buruştu ama huysuzluğunun, korkularından olduğunu biliyordum. Alp Aslan, bir kızı olsa taklalar atacak bir adamdı ama... Ama o kız çocuğu bir kez daha ellerinin arasından kayıp gidecek diye ödü kopuyordu. Hissettirmemeye çalışsa da, geceleri sesini işitiyordum. Tilki misali uyuyor diye sinirlendiğim Ardıl Erce, uyku huyunu annesiyle babasından almamış olsaydı; Alp Aslan'ın her gece "Ne olur, kız isen sen de gitme," yakarışlarını nasıl duyacaktım? "Ben de gitmeyeyim ama sen de hiç bırakma an-

neni..." deyişlerini işitmesem, sakınmadığı güzel yüreğine ve merhametine nasıl şükürlerimi sunacaktım?

Korkularımız, yüreğimizi amansız ellerde sıkıştıran yegâne hislerdi. Bu sebepten, bir özel muayenehanede, karnımdaki miniğin kız oluşunun, doğumuna iki ay kala tescillenmiş olmasına rağmen Alp Aslan'ın vermekten kaçındığı hiçbir tepkiye şaşırmadım. Çünkü gögünde mutluluktan uçan kuşlarını da, o kuşların kanatlarına korkularının fırlattığı taşları da gözünün bebeğinden görebiliyordum ve biz, ne kadar zaman geçirirsek geçirelim hâlâ susarak anlaşabiliyorduk.

Lojmana geri döndüğümüzde, yüzümde zafer kazanmışçasına beliren gülümsememle "Boşuna gittik, ben kazandım!" dedim. Emniyet kemerimi çözüp, benden taraf olan sağ yanağına bir öpücük kondurdum. Hızlıca sol yanağını da öpmem için çevirmesi, gülümsememin kıkırtıya dönüşmesine neden oldu.

Emniyet kemerini çözmeyişi, eve gelmeyeceğine delalet olduğu için içimi sıkıştırırken, "İsim hakkı yine bende mi?" diye sordu.

Düşünceli mırıltılarla dudak büktüm. "Ömrünü yoluna adayacağın her canlının ismini sen koyuyorsun," dedim muzipçe. "Hevybanû, Ardıl Erce..." Hülyalı bir iç çektim. Sağ elim karnımda usulca aşağı yukarı gezindi. "Bence kızım, afili bir ismi olmazsa alınır. Hayır, yani beceriyorsun da bu işi, Nazmiye'nin oğlu!"

Kendisine Nazmiye'nin oğlu diye takılmamla, dudaklarının arasından bence kendisinin de beklemediği bir kahkaha sıyrıldı. Elleri hızlıca karnıma kapanırken, bir de eğilip karnımı sulu sulu öpücüklerle donandırdı. Hafifçe öksürmek zorunda kaldım çünkü içeridekinin kız oluşu, Alp Aslan'ın benimle temasa geçmesinde depara kalkmasından bile belli oluyordu.

"Kıskanma!" diyerek dudaklarıma yöneldiğinde, mesanem kızın baskısından patlayacak hâldeydi.

"Yok, kıskanmıyorum," dedim ama dudaklarından bir küçük öpücük de ben çaldım. "Doğurup kucağına atacağım! Sonra da köşeme çekilip, Ardıl Erce'nin çıkaracağı tüm *'Benim babam!'* ayaklanmalarını keyifle izleyeceğim!"

Aniden burnumdan ısırınca, bedeninden nasıl uzaklaşacağımı şaşırdım. Boşta bulunduğundan olsa gerek "Dayısına bu kadar ben-

zemeseydi keşke," dedi. Yüzüm kirece dönünce, sesi temkinli bir tona geçti. Ağzından çıkanı geri alamayacağından olsa gerek, "Ayrıca Asena'yı unuttun isimler arasında," dedi, sesine ukalalık katmaya gayret ederek. "Bak, onun ismini de ben seçtim. Ben hakikaten başarılı bir adamım! Ne kadar da şanslısın!"

Söylediklerine takılmadan "Dayı..." dedim mırıltı eşliğinde. "Dayısı..." Başımı umutsuzca iki yana savurdum. "Çıkıp yukarı sorsana Ardıl Erce'ye, hatırladığı bir dayısı var mıymış?"

"Hevybanû," dedi ama sağ elim *"Sus,"* dercesine havalanınca devamını getiremedi.

Neşe Gümüş... Yıllar önce delicesine çabalamasına rağmen başaramadığını, son iki kurşunlarını kendi kafalarına sıkmaya ama yine de birbirlerini geride bırakmamaya ant içmiş iki karındaşı ayırmayı, cehennemden çıkıp geri gelerek başarmıştı. Karındaşımdan, *"Annem de o,"* dediğim karındaşımdan edildiğim için kırgın ya da kızgın değildim. Sadece üzülüyordum ve üzüntümün tek sebebi de Melih'in "Önce ben! Benim hayatım!" diyemiyor olmasıydı, beni aramaya kendisinde yüz bulamıyor olmasıydı. Beni bırakın, şayet bir bebeği hâlâ varsa doğdu mu öldü mü, cinsiyeti ne ya da kime benziyor, bilemiyor oluşuydu. O eziliyordu, onun hakları elinden alınıyordu ama onun yerine ben can veriyordum...

Yüreğime çöreklenen üzüntü bulutlarını kovalamak adına başımı iki yana savurup, odağımı Alp Aslan'a çevirdim. "Sen?" dedim sorgularcasına.

Derin bir nefes aldı. Söylemek istediği çok şey, çok detay olduğunu biliyordum ama yüreğine şükürler olsun ki, dilinin ucuna gelen her ne varsa yuttu. "Benim aslında size bir sürprizim var," demesiyle, kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Ama bana bir iki saat vermeniz gerekiyor..."

"Kıza bir 'Mickey Mouse' mu oyup getireceksin?" dedim gülerek.

Kaşımı bir koçun başı okşarcasına okşayıp "Borcum olsun, Ayzıt!" dedi.

Gözlerimi birkaç kez kırpıp "Adını Ayzıt mı koyacaksın?" dedim şaşkınca. "Doğmadan önce söylediğin için teşekkür ederim ama yine de dan diye demeseydin iyiydi!"

"Ha yok," dedi, benim şaşkınlığımla yaraşır bir şekilde. "Adını söylemedim ki!"

Hafifçe ellerimle bir tempo tuttum. "Vallahi bravo!" dedim, ellerimi birbirine çarpmaya devam ederken. "Kız daha doğmadan, benim delilik tacımı sana geçirdi! Geçmiş olsun, kocacığım!"

İki yanağımı iri elleriyle sıkıştırıp, başımı çocukça iki yana salladı. "Asıl sana geçmiş olsun, karıcığım!" dedi, benimle dalga geçtiğini saklamaya gerek duymadan. "Aylardır her şeye vâkıf olduğunu zannederken, kızına yaraşır bir lakap taktığımı duymamışsın! Bir kulaklarına baktıralım mı yoksa bu sütçü uyuklamaların doğurduktan sonra geçer mi?" Bedenine çat çat vurmam kendisine zerre etki etmezken, benimle dalga geçme eylemini sürdürdü. "Hadi git eve de araştır. Ben gelene kadar hanginizin ismi, lakabı en afili diye tartışın!"

Yüzümdeki ellerini çocukça geri iterken, "Ne araştıracağım be!" dedim, çirkef bir tavırla. "Hepimizi ayrı ayrı sirk maymununa çevirdin!"

Ben her ne kadar yalandan bir sinirle sarınıyorsam, Alp Aslan bir o kadar eğleniyordu. Eğlencesini baltalamak istemediğim için çantamı alıp arabadan hızlıca indim. Çünkü en az onun bana hasret olduğu kadar ben de kendisinin gülen yüzüne hasrettim. Tam arabanın önünden geçmiş ve lojman binasının kapısına varmıştım ki "Hevybanû," diye seslendi. Kendisine dönen başım, *"Söyle,"* dercesine sallandı. "Hiçbiri eline, yüreğine su dökemez." Dudaklarım aptal bir gülüş ile sarındı. "Arven," dedi, sesine bulaşan bir aşkla. "Ayzıt lakabını ay prensesi annesinden alan, babasının savaşçı kızı..." Camdan dışarı salınan elini usulca havalandırdı. "Bu sefer biraz senden, biraz benden. Titrek ışıkları üzerimize saçan İmre'nin kardeşi, ardımdan gelecek yiğit Ardıl Erce'nin yâreni..."

Dişlerimi sıkmaktan kıracağımı fark edince, gözlerimle yolu işaret edip, "Git buradan," dedim. Kulaklarımdan ateşler çıkıyordu ve ben ateş olan Alp Aslan'ın etrafında döne döne yanmaktan geri duramıyordum. Kaşları hayretle havalanırken, yüzüne işgüzar bir gülüş oturdu. "Seni şuracıkta boğayım mı yoksa alıp içime mi sokayım?" Başımı bir daha savurarak yolu işaret ettim. "Ben karar vermeden, çabuk git buradan!"

Kimseyi umursamadan şen bir kahkaha attı. Alp Aslan'ın insan içerisinde kabuklarını kırdığı anlar, çok özel anlar olurdu. Hepsine uzaktan ya da yakından tanık olmam ve en önemlisi, gülüşlerinin sebebi olabilmem, içimi eşsiz bir huzurla kapladı.

Camdan dışarı sarkık olan elini, arabanın sert yüzeyine iki kez vurdu. "Sen bir de akşama gör, baba Şahin'i!" diyerek muzipçe göz kırptı.

Başımı iki yana sallayarak el salladım. Gaz pedalına dokunduğunda, kapıyı açacak nöbetçi askerler anca toparlandı. Hâliyle ben lojman binasına girerken, seyreyledikleri şeker şerbet komutandan bir güzel kalaylı korna duydular...

Eve "Ben geldim!" bağırışıyla girdiğimde, Alp Aslan'ın huyu suyu neyi varsa kopyası olmuştum.

Ardıl Erce koşar adımlarla salondan çıktığı gibi "Anne, top!" diye bağırdı. Kırmızıya koşan bir boğa misali üzerime doğru koşması ve bacaklarıma sarılması bir oldu.

Uzattığı elleriyle karnımı tutarak çekiştirirken, "Anneciğim, o top değil," dedim, esefle. "Neden anlamıyorsun?"

Salondaki oyuncak yığınını saçılan yerlerden toplamaya çalışan Zifir "Pilates topu yutmuş gibi olduğundan olabilir mi?" diye şakıdı.

"Ha ha!" diye, söylediğine yalandan ve abartıyla gülerken, "Gel bakalım," diyerek Ardıl Erce'nin ellerini avuçlarıma sıkıştırdım. "Biraz alışveriş yapalım!" Zifir'in bir gözü *"Hayırdır?"* dercesine kırpılınca "Sen de gel!" diye şakıdım. "Abine tütü seçeceğiz!"

Boşta bulunarak "Hassiktir!" dedi hayretle. Gözlerim *"Yapma,"* dercesine irileşince, gözlerini esefle yumdu. Bir eli dudaklarının üzerinde yumruk oldu. Ardıl Erce'nin harika bir kopyalama yeteneği vardı. Mesela duyduğu küfürleri kendi lisanına çevirerek harika bir şekle getiriyordu! *"A kodumun biji!"* dediğinde, kimse ne dediğini anlayamadığı için, benim haricimde herkes gülüyordu ve insanların gülmesi Ardıl Erce'nin aynı söylemi tekrar etmesine neden oluyordu. Elbette kendisini bir fanus içerisinde büyütmemin imkânı yoktu ama en azından aynı evde yaşadığımız insanlardan, biraz daha dikkatli olmalarını talep etmeden duramıyordum. Zifir; uyarımı anlayıp, cümlesini "Hassenalar olsun inşallah!" diye panikle toparla-

maya çalışınca, gülmekten gözlerim yaşardı. Koca koca insanların paniklediği anların masumiyetine en çok gülüşler yakışıyordu.

"Yok yok," dedim neşeyle. "İsmi de Arven oldu! Hatta..." Sondaki a harfini uzatabildiğim kadar uzattım. Ardıl Erce'yi de o arada bir güzel sıkıştırdım. "7.65 lakabının yanında dilinize bir 'Ayzıt' ekleyebilirsiniz, beyler!" Ayzıt'ı dillendirince, elim hızla telefonuma ulaştı. Ardıl Erce ve 7.65'in anlamını biliyordum. Keza Hevybanû isminin anlamını da... Ama Ayzıt ve Arven, anlamlarını bildiğim isimler değildi. Ayzıt'ın anlamını okuduğumda "Vallahi tütü giyecek!" diye şevkle mırıldandım. Zifir sağ yanıma çöküp, merakla ekrana odaklandı. "Aşkın ve güzelliğin simgesi... İnsanlara sevgiyi ilham edermiş. Hatta beyaz, büyülü bir tül giyerlerse kuğuya dönüşürmüş... Ben en iyisi, Ayzıt'ı da kimliğe yazdırayım!"

"Arven?" dedi o arada Zifir.

"Savaşçı," dedim bıkkınlıkla. Omuzlarım inatla kısıldı. "Bari kız, sanat için savaşsın! Ben en iyisi bunları toptan bir bale kursuna yazdırayım!"

"Kereteye gidicem ben!" dedi Ardıl Erce hızlıca. "Kereteye götürcek babam!"

Ardıl Erce'nin konuşma şekliyle, gür bir kahkaha attım. "Ketenpereye götürmesin de," dedim, kahkahamın arasında. Ardıl Erce ne dediğimi anlayamadı. Zifir birden bedenime sarılana kadar kendilerini neyden mahrum bıraktığımı anlayamadım gibi...

"Abla!" dediğinde, ağlama isteğimin ivme kazandığını fark ettim.

Hızlıca toparlanıp "Gevşemeyin!" diye şakıdım. Arada burnumu çekmeseydim, piyesim daha çok alkış toplayabilirdi ama aldırmadım. "Baba Şahin'in akşama bize bir sürprizi varmış!"

Zifir hızlıca iki elini yüzünde gezdirdi. Bu kendisini toplama şekliydi. Ellerini yüzünden indirdiğinde, kararmaya çalışan yüzü aydınlıkla sarınmıştı. "E o zaman dua edelim de," dedi, oyuncu bir tonda. "Hiçbirimizi ketenpereye götürmesin!"

Uzun zaman sonra rahatça gülebilmenin getirisiyle, karınlarımız ağrıyana kadar güldük. Ardıl Erce, başta bize deliymişiz gibi baksa da bir müddet sonra gülüşlerimize eşlik etti.

Akşam olup Alp Aslan gelene kadar hepimiz gülеç bir yüze sahiptik. Alp Aslan eve geldiğinde de merakla yüzüne bakan üç çift çipil gözdük. Alp Aslan ise biraz mahcup, biraz da buruk bir hâldeydi. Oturduğum yerde elimdeki oyuncakla yüzüne bakar hâldeyken, "Ne oldu, pisicik?" dedim gülümseyerek. "Kuyruğu dik tutmaya çalışıyor gibisin ama bunun için yanlış yerdesin."

Yanaklarını hunharca şişirdiğinde Ardıl Erce'den farksız bir oğlan çocuğuydu. O arada Ardıl Erce kendisine sarılınca, onu hızlıca kucakladı. "Baba," dedi Ardıl Erce, anlam veremediğim bir heyecanla. "Ketenketereye gitçez?"

Alp Aslan muhabbeti bilmediği için "Karateye, babacığım," dedi ama bir yandan Zifir'le bana, niye güldüğümüzü anlamaya çalışır gibi bakmayı ihmal etmedi.

"Yok!" dedi Ardıl Erce, o minik ağzıyla harfleri uzata uzata. Bir eli babasının saçlarına uzandı ve saçlarını sevdi. Alp Aslan o minicik sevgi seansıyla tüm yüklerinden arındı. "Ketenkereye gitçez, dedi annem!" Alp Aslan'ın meraklı bakışları bana döndü ama bende çok kalamadı çünkü Ardıl Erce minik iki eliyle babasının yüzünü kendi yüzüne döndürdü. Sağ eli Alp Aslan'ın yanağında sabit kalırken, bir kız çocuğunun nazını niyazını aratmayacak şekilde "Gitçez mi?" dedi.

"Annen yanlış biliyor, babacığım," dedi, sesindeki sevgiyi gizlemeden. Attığı kaçamak bakışından bana sataşacağını anladım. "Herkes sadece kişisel eşyasını toplasın, gidiyoruz... Ama Akyaka'ya gidiyoruz, babacığım."

Akyaka bende direkt Muğla'yı çağrıştırdığı için "Muğla?" dedim yüksek perdeden bir sesle. "Muğla'ya mı gidiyoruz?"

Alp Aslan'ın Akyaka söylemine benden başka tepki veren olmadı. Ardıl Erce'nin bir fikri olmadığı belliyken, Zifir yüzüme *"Masum,"* der gibi bakıyordu.

"Babacığım," dedi o arada Alp Aslan.

Karşılık olarak Ardıl Erce'den iç eriten bir "Babacığım," sesi geldi.

"Parka senin için bir şey sakladım..." Yüzümde içten bir tebessüm belirdi. Alp Aslan, Ardıl Erce'ye öyle bir oyun kuruyordu ki, insanın tüm kötü çocukluk anılarına rağmen çocuk olası geliyordu. "Giy hemen çizmelerini..." Ardıl Erce, sevinçle ellerini birbirine

çarptı. Çünkü çizme demek, araştırma ve bağcık görünümü olan çakma postallar demekti. Ardıl Erce için, yazın ortasında bile babasına benzeyebilmenin bir yolunu bulması demekti. "Al eline fenerini, git toprağı bir kaz bakalım. Ben," dedi ve Zifir'e göz kırptı. "Zifir amcana haritayı vereceğim. O sana okur."

Ardıl Erce'nin mavileri Zifir'e dönerken, Zifir "Abi," diye mırıldandı.

"Abi için biraz büyük, Zifir," dedi Alp Aslan. "Amca en iyisi."

"Hayır, abi." Ardıl Erce'nin itiraz istemeyen sesine güldüm. Alp Aslan bir kez daha *"Amca!"* der ve sözünün üstüne söz söylerse şayet, yeri göğü inleteceğini çatık kaşlarıyla belli ediyordu. "Anne de gelsin."

Alp Aslan da itiraz istemeyen kişiliğine büründüğünde "Annen bana lazım," dedi, tane tane. "Ayrıca biraz daha sallanırsan gömdüğümü senden önce köpekler bulacak ve sen de sinirinden ağlayacaksın."

Ardıl Erce babasının kucağından salındığı gibi gözleri beni buldu. Bensiz gitmek istemiyor ve mavileri bunu saklayamıyordu. Bir iki saniye bana baktıktan sonra yüzünde benim için çok tanıdık olan bir tebessüm belirdi... Yüreğim hasretin kuşaklarında idam edildi. Minik eliyle hafifçe el salladığında, el sallamak ne zordu... Zihnimde Alp Aslan'ın gündüz kırdığı pot dolanıyordu ve *"Keşke dayısına bu kadar benzemeseydi,"* cümlesinin altında eziliyordum. Ardıl Erce, elini sallamasının ardından koridora yöneldiğinde, tüm cephelerimde beyaz bayrak sallıyordum. *"Pes!"* diyordu iç sesim. *"Pes ediyorum! Ama siz de kazanma, başarma hırslarınızdan vazgeçin!"* Ardıl Erce, belki bir gün vazgeçerdi. Çünkü benim onu sevmek için başarı nişanelerine ihtiyacım yoktu. Babasının gözlerindeki gurur ibaresini görmek içinde başarı nişanelerine ihtiyacının olmadığını zamanla anlayacaktı.

Zifir, kararlı bir minik asker olarak odadan çıkan Ardıl Erce'nin ardından salondan çıktığında, Alp Aslan ile baş başa kaldık. Adımları bana doğru ilerlerken, "Akyaka, Kars ilinin en doğusunda yer alır," dedi. Yüzümde mimik oynamadı. "Doğusunda Ermenistan, batısında ve güneyinde Kars il merkezi, kuzeyinde Arpaçay vardır. Ermenistan ile 52 kilometre sınır boyuna sahiptir ve 1993 yılında kapatılan Akya-

ka sınır kapısı oradadır." Titrek bir nefes aldım. Yanıma usulca oturdu. "Kışları sert ve soğuk, yazları ılık ve yağışlı geçer. Yazın ortalama 19 derece desek, kış içinde ortalama -5 derece diyebiliriz." Elimdeki oyuncağı alıp kenara koyduktan sonra sağ elimi avuç içerisinde sabitledi. Konuşmasına devam etmeden önce avuç içime bir öpücük kondurmayı tercih etti. "Bizi al ve götür, dedin..." Başımı evet dercesine salladım. Beş ay önce Neşe Gümüş girdabının içerisinde boğulurken, tam olarak dillendirdiğini talep etmiştim. "Bensiz gitmek istemediğini söyledin ve açıkçası ben de..." Yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. "Çocuklardan ayrı geçen aylar, yıllar istememekteyim."

Neşe Gümüş'ün var ettiği girdap, Alp Aslan'ın sınır ötesi görevlerden çekilmesine sebebiyet vermişti. Yıllardır mertçe zaten açık hedefteyken daha da açık bir hedef hâline kahpece getirilmesi sonucu, Alp Aslan bir nevi koruma altına alınmıştı. Alp Aslan'ın bir asker olarak bundan çok mutlu ve memnun olmadığını biliyordum ama baba Şahin hâlinden oldukça mutluydu. Ardıl Erce, babası bilinmeyen bir zaman diliminde kaybolup gidecek korkusunu yendiği için kapı önlerinde gerçekleştirdiği kıyımı bırakmıştı. Hamile olan bende, Ardıl Erce'de aklı kalmamaktaydı ve en önemlisi, evine geldiğinde, çocuklarının kendisini tanımayacak oluşunun korkusu ötelenmiş bulunmaktaydı.

"Ama bazı fedakârlıklar yapmamız gerekiyor, Hevybanû..." Kaşlarım çatılırken, safi bir merakla gözlerine odaklandım. "Ben üstüme düşeni yapacağım ama senin de, seninle buradan birlikte çıkmam için bir şey yapman lazım."

"Benim?" dedim şaşkınca.

Duyduğum endişe, kalp ritmimin hızlanmasına sebep olurken, karnımdaki minik, dışarıdan gözle görülebilecek şekilde hareket etti. Alp Aslan, boştaki elini karnıma koyup "Az bi' sakin, Ayzıt," dedi. "Annene bir fırsat verir misin? Zira seni henüz dışarı gönderememekteyim."

Başımı iki yana *"İyiyim,"* der gibi savurup "Sen ne yapacaksın?" dedim. Aslında endişemin sebebi benden istenmesinden korktuğum şey değildi, Alp Aslan'dan istenenin büyüklüğünü kafamda tahlil dahi edemememdi.

Yarım bir gülüşle "Büyük bir şey değil," dedi. "Sadece herkesi, her şeyi ardımda bırakacağım."

"Nasıl yani?"

Bir anda buz kesen elimi, kendi teniyle ısıtma derdine düştü. Gözleri ellerimizde sabit kalırken "Herkesin kendince bir düzeni var, Hevybanû," diye mırıldandı. "Biz gitmek istiyoruz." Oysaki gitme talebinde bulunan sadece bendim. "Yeni bir hayata başlamak istiyoruz. Ben gidip, zor durumda olan bir birliğe öncülük edeceğim." Gözleri bana döndü. Göğündeki amansız fırtınalarını uzun zaman sonra çözümleyemedim. "Son kez." Ağırca yutkunuşuna, yutkunuşum eşlik etti. "Sonrasında ister İstanbul, ister Ankara, ister İzmir... Neresi dersen..." Başı iki yana salladı. "Ya da ne bileyim, bir sahil kasabası... Ben illaki giderim ama işimi halleder, hızlıca geri dönerim."

Kekelemem isteğim dışında gerçekleşti. "OHÂL'ci," dedim, yeni konuşmayı öğrenen bir çocuk gibi, hece hece. "OHÂL'ci mi oluyorsun?"

Gözleri odanın içerisinde gezindiğinde, yıllar sonra bir sigara ihtiyacıyla yanıp tutuştuğunu sanmıştım ama Alp Aslan, "Baba olmuşum," dedi sessizce. Gözleri bana döndüğünde, gülümsüyordu. "Bırak, bir de OHÂL'ci olayım..."

Vücudumdan bir titreme geçti ve bunu fark etti. Bedenime kolunu sarıp beni göğsüne doğru çektiğinde, tam olarak ne söylemem gerektiğini bilememekteydim. İçerimde bir yerlerde mutlu olan bir kadın vardı ama o kadın, sırf kendisi mutlu olacak diye bir sürü insanın üzülecek olmasından da korkuyordu. "Aileni bırakacaksın," dedim fısıltıyla. Sesim kısık çıkmasına rağmen kar kütlesi gibi hissettirdi. "Benim istediğim bu değildi..."

Bir müddet, göğsüne dayalı başımda dudaklarını gezdirdi. Kendisini konuşmaya hazır hissettikten sonra "Adnan abi benden en az iki yaş büyük, Hevybanû," dedi. Başım göğsüne dayalı olsa da, şaşkın bakışlarım çehresine döndü. "Cemre'nin ve Vildan'ın ama öyle ama böyle kurdukları bir düzen var..." Sağ elinin tersi, sol yanağımda bir yol belirledi kendisine. "Keza Nurhan... O şehre Tanju ile ayak basmak istemez. Çünkü bir şeyler görüp duysa ve sussa, Tanju'ya düşen gönlü razı gelmez... Susmasa, en iyi ihtimalle aile-

sini dahi barındırmazlar oralarda..." Dudakları usulca alnıma değdiğinde, gerginliğimi benliğine almak istiyor gibiydi. "İnanır mısın?" dedi, nefesli gülümsemesiyle. "Emre'nin dahi görüştüğü bir kız var." Kaşlarım hayretle havalandı. Bana sorsalar; Şahin timinde, asla dikiş tutturamayacak iki kişi vardı: Kubilay ve Emre. "Zinciri benim dağıtmam iyi oluyor yani... En azından yiğitliğe şey sürdüreceğiz korkusundan hayatı kaçırmayacaklar..."

Alp Aslan bir karar aldıysa şayet, üzerine çok fazla konuşmaya gerek olmazdı. Çünkü emin olmadığı şeyleri aile meclisine sunmaz, karşısındakini boşuna heveslendirmezdi. Bedenine yaslı bedenimi dikleştirirken, kalbimi resmen ellerimin arasında tutuyor gibiydim. "Peki," dedim korkuyla. "Benim senin için ne yapmam gerekiyor?" Kilo almış yanaklarımı iki eliyle sıkıştırdığında, konudan oldukça saptı. Belki de moralimizi bozmadan önce eğlenmek istedi, bilemiyorum. İçini çeke çeke yanaklarımı öptüğünde, bir balık misali dudaklarım öne doğru uzanmıştı. "Kız," dedim, nefes nefese bir hâlde. Ellerim kaslı kollarına tutundu. "Kız *'Ayrılın!'* diyerek doğacak şimdi!"

Arven... Babasının, başkalarını öpmesine daha karnımdayken dayanmıyorsa şayet, işimiz iş demekti. Çünkü Ardıl Erce, asla ikinci seçenek olmayı kendisine yediremeyen biriydi. Yeri geliyor, benim Alp Aslan'ı seviş tarzıma sinirleniyor; *"O benim kocam!"* diye çığlık kıyamet bağırıyordu. Çocukların *"Benim babam,"*, *"Hayır, benim babam!"* kavgalarını şimdiden hayal edebiliyor ve o anlarda Alp Aslan'ın yüzünde belirecek gevrek gülümsemeyi görebiliyordum. O vakitler geldiğinde muhtemelen, saçlarımdaki on yedi beyaz telin sayısı en az yüze çıkacaktı, biliyordum.

Alp Aslan, beni bırakmasını ima etmemişim gibi kemiklerimi kırmak istercesine bedenimi sıkıştırdığında, içeriden ve dışarıdan aynı anda sıkıştırılıyor olmam gür bir kahkaha atmama sebebiyet verdi. Sakinleşmek adına derin derin nefesler alırken, sol elim karnıma sarıldı. Sağ elim ise Alp Aslan'ı göğsünden geri doğru itiklemekteydi. "Hadi!" dedim ama sesim pek bir nazlı çıktı. "İste, ne isteyeceksen!"

"Valla bana gül, yeter," diyerek, göğsündeki elimi hızlıca dudaklarına çekip bir öpücük kondurdu. Ardından gözlerime bakan gözleri,

muziplik cephelerini ciddiyete bıraktı. "Ama Hevybanû," dedi, derin bir nefes alarak. "Annem pek iyi değil..."

"Annem?" dedim hayretle. Birbirine dokunmaktan geri duramayan ellerimiz ayrıldı. "Nazmiye annemin neyi varmış? Rahatsızlanmış mı?" Neşeli bir şekilde kıkırdarken, sağ elimin tersini sol avuç içime vurdum. "Tüh bak, gördün mü? Ben doğurunca, gelip bizde kalarak senin devreleri yakamayacak demek ki..." Yanağından hızlıca bir makas aldım. "Hadi gene iyisiniz, yüzbaşım!"

Güldüm, işi şakaya vurdum hatta çamura yatıp bir tur yuvarlandım ama Alp Aslan ciddiyetini zerre bozmadan, "Ne yaparsa yapsın merhametini esirgemediğin Nazmiye annenden değil, ismini dahi diline yasaklı kıldığın Neşe annenden bahsediyorum," dedi.

Kaşlarım *"Öyle mi?"* dercesine havalandı. "İkisinin yaptıklarını kıyaslayacak olursak, bence beni haklı bulursun," dedim, iddialı bir tavırla.

"Ben zaten seni haklı buluyorum," diyerek, hafifçe tebessüm etti. Tebessümü aldığı derin nefesiyle birlikte dondu çünkü aldığı nefes sıkıntı içeriyordu. "Bak, Hevybanû," dedi, usulca elime uzanarak. "Ne yaparsan arkandayım. Ne istiyorsan yapmaya gönüllüyüm, ki benim senden tek isteğim sadece gülüşlerinin solmaması..."

"Gülüşlerimin solmaması için o zata merhamet etmemem konusunda hemfikiriz o zaman," dedim ve hızlıca oturduğum yerden kalkmak istedim ama imkân vermedi.

"Annem iyi değil, diyorum," dedi kederle ve ben sesindeki kedere ayrı, "annem" diye diretmesine ayrı şaşırdım.

"Bir daha mı ölecekmiş?" dediğimde, Alp Aslan da bendeki gaddarlığa şaşırmış olmalıydı. "Üzgünüm, bu sefer arkasından karalar bağlayıp bir oraya bir buraya savrulamayacağım. Çünkü benim," dedim ve elinden kurtardığım sağ elimi göğsümün üzerine kapattım. "Yaşamak için can attığım nefes sahiplerim var!"

Elleri yüzünde gezinirken "Nasıl açıklarım, bilemiyorum," dedi, boğuk bir tonda.

"Açıklama istemiyorum," dedim, anlamasını umarak. "Kendini zorlayan sensin."

"Bak," dedi, inadından vazgeçmeyerek. "Melih'in bahsettiği şu yamyama bağlama olayı var ya..." İşittiğim isimle, gözlerimi hiddetle yumdum. Uzak durmak istedikçe inadına inadına kulağıma çalıyor gibiydi. "Ben bu raddede olana hiç rastlamamıştım, Hevybanû. Yok, kayıt yok!"

"Ne yapabilirim, Alp Aslan?" dedim ve hiddetle sağ şakağıma işaret parmağımı vurdum. "Bende de kayıt yok!" Ellerimi hoyratça iki yana açtım. "Çöpsüz üzüm gibiyim işte! Annem, babam, kardeşim yok! Hayatımıza etki ediyorlar diye kızıyordun ya, bak, artık hiçbiri yok! Şimdi ne istiyorsun benden?"

Alp Aslan oturduğu yerden ayaklandığında, çıkacak herhangi bir kavgadan uzaklaşmaya çalıştığını anlayabiliyordum. "Az önce bana, ailemi bırakacak olmamdan söz ettin ya..." Başımı evet dercesine salladım. "Bu vatana ömrünü adamış herkes benim ailem, Hevybanû... İsimler değişir ama ne kardeşim biter ne de anam, babam." Oturduğum yerde başımı ovalamaya başladım. Bana "merhamet abidesi" diyordu ama benim içimdeki kırıntılar, Alp Aslan'ın tırnağına yetmezdi. "Bu gece düşün taşın," demesiyle, şaşkın bakışlarım kendisine döndü. "Dersen ki, biz sensiz gidip bir hayat kuralım çünkü ben burada yaşamak istemiyorum..." Boynu hafifçe sağa doğru eğildi. "Başım gözüm üstüne... Ama dersen ki, sen de bizimle gel istiyoruz..." Kendisine dayatılanlardan bir kez daha nefret edişini yutkunuşundan anladım. Yine de, bizimle birlikte olabilmek için her şeyi yapmak adına sarf ettiği gücüne hayran kaldım. "Gidip, biletimi ellerinden alman lazım."

Hak ettiğimiz özgürlüğü alabilmek için dahi bir bedele tabi tutuluyorduk. Alp Aslan'ın ise kendisine biçilene sırf bizim için razı olduğunu bilmek beni kahırların zindanlarına tutsak ediyordu. Çünkü kendisinin malum şahıslarla kan veyahut gönül bağı yoktu. He, diyorsa bizim içindi, biliyordum. Benim bağlarım ise sadece ailemize pranga oluyordu, görebiliyordum.

Tam salondan çıkmaya niyetlenmişken, ömrüme takılan prangalardan çok sıkıldığımı ve kurtulmak istediğimi fark ettim. "Sen de benimle gelecek misin?" dedim, oturduğum yerden telaşla ayaklanarak.

Bana dönen yüzünde, kendisinden emin olamayışıma kızgınlığını görünce utandım. "Ne zaman?" dedi hayıflanırcasına. "Vatanı müdafaa etmek durumunda olmadığımda, bile isteye, kasten yanında olmamazlık yaptım?" Vatanı müdafaa etmek durumunda oluşunu özellikle vurguladığını biliyordum. Çünkü *"Ne zaman istedin de yanında olmadım?"* deseydi, sonuç İmre'nin bizi terk ettiği zaman dilimine çıkardı. Alp Aslan, yaptıklarını insanın kafasına kakmadığı gibi, her ne yaparsa yapsın, kötü de olsa iyi de olsa daima arkasında dururdu. Bu yüzden insanların kendi kafasına bir şeyler kakmasına da imkân vermezdi.

Yanına doğru ilerlerken "E gel, seninle eşya toplayalım o zaman," dedim. Ardından gülümseyerek karnımı işaret ettim. "Malum, benim pek yorulmamam lazım..." Tutunduğum kolunu, gücüne atıfta bulunmak istercesine sıkıştırdım. "Bulmuşum on aslan gücündeki adamı, kaçırmayayım..."

Niyetim kendisini yatak odasına götürmekken, Alp Aslan, Ardıl Erce'nin odasına yöneldi. "Önce 7.65'in eşyasından başlayalım," dedi, eşya toplama talebimi ciddiye alarak. "En çok onun eşyası var."

"Tütüleriniz gelene kadar, evet," dedim, boşta bulunarak.

Bedenini birden bana doğru çevirmesiyle burun buruna geldik. "Neyimiz gelene kadar?" dedi, gözlerini irileştirerek.

"Tütü..." dedim mırıltıyla. Ellerimi belimden aşağı, üstümde tülden bir etek varmış gibi hareket ettirdim. "Hani böyle katman katman oluyor ya..." Sol kaşı, ciddi olup olmadığımı anlamak istercesine havalandı. "Merak etme, sana siyah renk aldım."

"Hevybanû..." deyişiyle bir adım geri kaçtım.

"Söz vermiştin!" dedim, bir adım daha geri çıkarak. Benim geri geri adımlamam, üstüme doğru attığı adımlarla boşa çıkıyordu ne yazık ki. "Valla sözünün eri bir bey olduğundan aldım..." Geri geri giden adımlarım, tutamadığım kahkahalarımla bir sarmala döndüğü için "Hamileyim ben ya!" diye çirkefçe bağırdım. "Utanmadan üstüme yürüyüp, kıstırıyorsun! Doğurayım mı istiyorsun?"

Minik adımlarımı ekarte edip, daraşmalık koridorda beni birden kucaklayınca boğazımdan minik bir çığlık kaçtı. "Uçan tekme at,

desem atardınız ama Hevybanû Hanım!" dedi alayla. "Hiç, hamileyim demezdiniz o zaman!"

"Sana bir daha sürpriz yapan Hevybanû ne olsun!" dedim somurtarak. "Hem kendin hiçbir şey yapma, hem yapılanı beğenme!"

Adımları duraksayınca, merakla yüzüne baktım. "Hım," dedi düşünceli bir tonda. "Bomba düzeneğiyle başımdan aşağı gül boşaltmak, itinayla kucağıma doğurmak... Bana kumpas kurup antrenman yaptırıp, sonrasında 'Hamileyim,' diyerek yüreğimi ağzıma getirmek..." Kıstığı gözleriyle başını iki yana salladı. "Yapma, hayatım," dedi, gıcık bir tavırla. "Sen de bana sürpriz yapma ki, ben korktuğun şekilde bir kalp krizi geçirmeden yaşlanayım..."

Kucağında durduğum için kasıklarım sıkışınca, "İndir beni," dedim telaşla. Banyonun önündeydik ve benim acilen tuvalete gitmem gerekti.

"Valla ikimizin iyiliği için diyorum," dedi, ikna etmeye çalışarak. "Senin sürprizlerin, ya beni kalp krizine götürecek ya da yanlışlıkla birbirimizi vurmamıza sebebiyet verecek."

Gülümser bir ifadeyle yüzümü yüzüne yaklaştırdım. "Kucağına doğurduğum gibi," dedim, dudaklarımı yalayarak. Gözleri dudaklarıma kayınca, hâlâ kendisini etkileyebiliyor olmaktan mutluluk duydum. Eğer ki küçük hanım, baskısını tam gaz devam ettiriyor olmasaydı, sonuna kadar tadını çıkarmak isterdim. "Kucağına işememi istemiyorsan, indir beni..." Söylediğimi öyle idrak edememiş olmalı ki, beni un çuvalıymışım gibi indirdi. "Pes!" dedim hiddetle. Banyoya giden adımlarım, hiddetimin simgesiydi. "Kucağına doğurduğumda bile böyle tepki vermemiştin!"

Banyonun kapısını çarptığımda, kedi moduna geri dönmüştü. "Anlamadım," dedi, kapının ardından. "Valla anlamadım. Ondan panik oldum birden... Yoksa ne önemi var canım, ne yaptığının?"

Konuştuğu için tuvaletimi yapamadığımdan "Alp Aslan!" dedim, dişlerimi birbirine bastırarak. Banyonun sesleri başka dairelere iletme sorunu baki olduğundan, gönül rahatlığıyla bağıramıyordum da! "Biraz daha üstelersen, bunu da şimdi kucağına doğuracağım!" Koridordaki koşan adım seslerini işitmem, kıstığım sesimin yok olmasına ve şen bir kahkaha atmama neden oldu. Güldükçe karnımın

kasılması sonucunda ise "Hayır, hayır! Şaka yaptım, anneciğim!" diye deli saçması açıklamalar yapmak zorunda kalan yine ben oldum!

Benim hikâyem; İstanbul'daki Polyanna yürekli Jülide'yi öldürüp, göç etmemle başlamıştı. Hevybanû, var olduğu Urfa'da, Urfa'nın katil yüzüyle tanışıp kendisini acıyla bir kez daha doğurdu. Mardin, Hevybanû için bir katil değildi. Bu yüzden oradan ayrılışına, Urfa'daki gibi sevinememekteydi ama Hevybanû, Jülide'nin aksine boğazında kalan kekremsi tatları da hiç sevmemekteydi. Bu yüzden, gitmek, her şeyi, herkesi ardında bırakıp gitmek adına yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Alay binasının önünde duran taksiden indiğimde, üstümde bir üniforma varmışçasına hissizdim. Bakışlarım alay binasına dönükken, gözlerimin dahi hissizlikle donup kaldığını hissediyordum. Başım az biraz soluma döndüğünde ve göz hizama Alp Aslan girdiğinde, bir türlü sevemediğim ve sevmemek konusunda daima haklı çıktığım o hayalî üniforma üstümden sıyrılıyor ve sıcacık oluyordum.

Alp Aslan, elimi avucunun içerisinde sıkıştırırken, "Yanında olacağım," dedi, sakinleştirmek istercesine. Aslında sakindim. Daha doğrusu hiçbir şey hissetmemekteydim. Adımlarına eşlik ettim ve usulca merdivenleri tırmanmaya başladık. "Odada bir sen, bir ben olacağız..." Devamını getirip Neşe Hanım'ı dillendirmedi. "Başka kimse girmeyecek, söz veriyorum..." Başımı tamam anlamında sallarken, kesik bir nefes aldım. Alp Aslan ise rahatlatmaya çalışan konuşmalarına devam etti. "İşimiz bitince, Zifir ve Ardıl Erce gelip bizi alacak. Sonra doğruca Akyaka!.."

"Sakinim," dedim, hafifçe gülümseyerek. Adımlarım duraksayınca, dönüp bana bakmak zorunda kaldı. "Söz veriyorum..." Kaşları tereddütle çatıldı. "Buradan çıktığımızda da çok sakin olacağım ve seni hiç üzmeyeceğim..."

Tereddütle çatılmış olan kaşları, ciddi bir şekle büründü. "Hadi ama," diyerek, kolunu bedenime sardı ve beni kendisine doğru çekti. "Biri birini üzecekse o ancak benim hayvanlığımdan olur!" Omzumda olan eli, terapi gibi omzumu okşama devam etti. "Kendini sıkma, bana yeter," dedi ve başını hızlıca karnıma doğru eğdi.

"Erken doğmak yok, küçük hanım," dedi, uyarıcı bir tonda. "Beni kimse tembihlemedi, deyip çıkagelmek yok!"

Gülümseyecekken, Kemal babam kapıda belirince donakaldım. O da benimle aynı şekilde donakalınca, yazın sıcağında kış ayazındaymışız gibi titrek birer nefes aldık. "Buradan," dedi, üzerindeki üniformanın hakkını vererek ve önümüzden yol gösterici olarak adımlamaya başladı.

Alp Aslan gidilecek yeri elbette biliyordu ama ben aşağı katlara indikçe, diri diri mezara gömülüyormuşum gibi hissettim. Ne acıydı... Kavuşacağım insan; ardından savrulup, ölmeyi yeğleyerek yollara düştüğüm insandı. Yüreğim nasıl bu kadar taşlaşmıştı? Bana yakışan bu muydu? Bu hissizlik miydi, onu bile bilemiyordum.

Bir hapishanenin hücre kapısı gibi çelikten bir kapının önüne geldiğimizde, taşlaştığını iddia ettiğim yerlerimin sızım sızım sızladığını hissettim. Ne yazık ki burnum da sızladığı için değişen duygu durumum, gözle görülebilir hâldeydi. Alp Aslan, "Zorunda değilsin," dedi, sıcacık bir tonda. Bakmıyor olsam da, Kemal babanın uyarıcı gözlerinin kendisine döndüğünü fark ettim ama Alp Aslan, üzerindeki bakışlardan zerre etkilenmedi. Elleri, yanımda olduğunu hissettirmek istercesine yüzümde dolandı. "Hiçbir şeye," dedi, üstüne basa basa. "Zorunda değilsin, Hevybanû. Dönmek istiyorsan, dönebiliriz."

Aslında dönerdim, döneceğim kapının ardında Alp Aslan'ı da mahkûm edeceğimi biliyor olmasaydım...

Gözlerim Alp Aslan'ın gökyüzünde hükmünü sürerken, gözlerimi gözlerinden ayırmadan "Açın kapıyı," dedim. Muhatabım kendisi değildi ama kendisini yakmam pahasına geri dönmemi isteyen gözlerine meydan okumayı tercih ettim. Alp Aslan ile mükemmel bir çiftiz, diyemezdim ama birbirimizin uğruna göze alamayacağımız hiçbir şeyin olmadığına emindim.

Talebim doğrultusunda kapı, iç çürüten bir sesle aralandı. Çıtımı dahi çıkarmadan, kimseyle göz göze gelmeden içeri adımladım. Aslında içeride bir yatak bekliyordum ama ortada sabitlenmiş, demirden bir masa gördüm ve böylelikle buranın kalınan bir yer olmadığını anladım. Masanın iki tarafında bulunan demir sandalyelerin

haricinde hiçbir şey bulunmamaktaydı. Sandalyelerden birinde oturan bedene zinhar gözlerim değmedi ama üstümdeki gözler nedeniyle bedenim ürperdiği için ellerim bedenime sarıldı.

Ne garip...

Bedenimi dünyaya getirenden, kendi bedenimdeki evladımı dahi sakınmak istedim.

Alp Aslan'ın çektiği sandalyeye öylece oturdum. Gözlerim nereye değsin bilemedi, soluk benizli masanın üzerinde sabit kaldı. Alp Aslan'ın odadan çıkmadığını, titreşimini ezbere bildiğim nefesinin sesinden anlayabiliyordum ama odada zaten bir Alp Aslan, bir de ben nefes alıyorduk sanki. Karşımda olduğunu bildiğim bedenin nefes sesi bile yoktu ve ben kamufle yeteneğini ayakta alkışlama hissiyle, ayaklanıp yüzüne tükürme isteğim arasında gidip geliyordum.

Kaç dakika orada öylece, bomboş bir şekilde oturdum, bilemiyorum ama bir zaman dilimi sonrasında, kapıya vurulduğunda oturduğum yerde sıçradım. Alp Aslan hızlıca "Yok bir şey," dediğinde, sesi daha çok, dışarıdan müdahil olmaya çalışanlara uyarı niteliğindeydi.

"Korkuyorsun," söylemini işittiğimde, kulaklarımın varlığından şüphe ettim. Ellerim... Ellerim; İmre'nin gidişinden sonra girdiğim krizlerdeki gibi titriyordu ve ben, evet, başa dönmekten çok ama çok korkuyordum.

Omuzlarımda bir çift el hissettiğimde, üzerimdeki bakışların ardıma kaydığını hissettim ve ölü bir balığı aratmayan gözlerim, masanın soluk yüzeyinden ayrıldı. İnsanlıktan çıktığı çehresinden belli olan bedene gözlerimi çevirdiğimde, tanıyamadığım gözleri arkamdaki varlığını hissettirmekten geri durmayan Alp Aslan'a çoktan odaklanmıştı. Gözünün değdiği ne varsa yok olduğunu bildiğimden olsa gerek "Bakma," dedim. Sesim beklediğimden çok daha sert ve mert çıktı. Yabancısı olduğum gözler bedenime döndüğünde, bedenim bir kez daha ürperdi ama koruma içgüdümü engelleyemedim. "Ona bakma!"

Rahat bir tavırla ellerini masanın üzerinde kavuşturduğunda, hiç kimsenin söylemekten çekinmediği yalanlar eşliğinde benimle alay ettiğini düşündüm. "Neden geldin?" dedi. Sorduğu sorunun cevabı bende değildi üstelik. "Şurada iki sarılacağız, insanlığımı hatırlayacağım ve

sonrasında tedavi olup, patik yelek mi öreceğim?" Yüzünden, iğrendiğini belli eden bir gülümseme geçti. "Kemal... Kemal'miş, daha doğrusu... Bir türkü tutturmuş gidiyor. Beni seven, yolumu gözleyen bir kızım varmış, torunum varmış..." Gözleri karnıma değince, ellerim bedenimi daha çok saklamak istedi. "Henüz doğmamış çocuğun sevgisini nereden tartmış?"

Başımı kinaye ile aşağı yukarı sallanırken, aynı onunki gibi bir tavır takınarak "Kemal," dedim alayla. "Haklısın, bir türkü tutturmuş. Bir kızın var, evet ama seni sevdiğini ve yolunu gözlediğini söylemek..." Dilimi ısıra ısıra gülümsedim. "Yalandan bir abartı!"

Karşımdaki gözlerde birer şimşek çaktığını gördüğümde ürkmedim değil. Ben, Neşe Gümüş'ten her yaşımda ürkmüş bir bedeviydim. Çünkü bilirdim; emzirdiği emzirmediği sütü insanın burnundan getirirdi. İnsanların üstünü çizmekte beis görmez hatta o insanları öyle bir hâle getirirdi ki, *"Üstümü çiz!"* diye kendisine yalvarılmasından keyif alırdı.

Kapıya bir kez daha vurulduğunda, birbirini hiç tanıyamayan iki insan gibi gözlerimizde çıktığımız yolculukta kaybolduk. O benimkilerde ne gördü, bilemiyorum ama ben onun gözlerinde, terk ettiği çocuk Jülide'yi gördüğüm an, "Neden?" derken buldum kendimi. "Neden beni dünyaya getirdin?" Bir insan, evladına neden değişik şekillerde işkenceler uygulardı? Başım mahzunca iki yana sallandı. "Ben sana ne ettim?" dedim kederle. "Benim günahım neydi?" Omuzlarımdaki ellerin baskısı arttığında, gözleri tekrar Alp Aslan'a kaydı ve ben yine "Bakma!" demekten geri duramadım...

"Neden?" dedi, aynı benim gibi. Farkımız tavırlarımızdı; ben keder soluyordum, o resmen benimle dalganın dik âlâsını geçiyordu. "Neden, nefret ettiğine el açıp, sevgi dilendin?" Başı sola doğru eğilirken, ekrandan tanıyamadığım o kınalı saçların söküldüğünü ancak fark ettim. Saçları tiftik tiftik olmuştu ve izole edilmiş bir erkekten farkı yoktu. "Güçsüzsün!" dedi, aşağılayıcı bir tonda. O kadar tanıdıktı ki o ton, *"Melih!"* diye avaz avaz bağırasım geldi. *"Gel, önümde dur,"* diye ağlayasım geldi ama ismini zikretmek ağır bir yükken, beni duyabilecek bir yerde olup olamadığını bilememek en ağır yoksunluk cezası gibiyi. "O kadar yetersizsin ki, Jülide...

Nefret ettiklerin olmasa yok olur gidersin! Ve emin ol, kimse eksikliğini hissetmez!"

Alp Aslan "Yeter!" diyerek ardımdan çekildi. Gittiği yer, üzerimize sürgüsünün çekildiği kapıydı; emindim.

"Jülide?" dedim, varlığımı unutmuş olan benmişim gibi. "Jülide kim?"

"Hevybanû," dedi o arada Alp Aslan. "Yeter tamam, kalk!" Elleri omuzlarıma sarıldı. "Biletini de varlığını da seveceğim şimdi!" Hiçbir şekilde saygıda kusur etmediğinin varlığına kadar sevecek raddeye gelmişti. "Bu şekilde bir yere varılamayacağı zaten belliydi. Kalk lütfen, gidelim."

Alp Aslan bedenimi ayaklandırırken, kendisine direnmedim ama karşımdaki beden benden önce ayaklandı. "Bırak ulan kızımı!" diye bağırdığında, neye uğradığımı şaşırdım. Aklı gerçekten gidip geliyor muydu yoksa rol mü yapıyordu, anlamak mümkün değildi. Ne ara yanımıza adımladı ve ne ara bedenimi Alp Aslan'ın ellerinden tutup aldı, onu da anlayamadım.

Alp Aslan iki elini havalandırırken, gözleri odanın içerisinde fıldır fıldır gezmekteydi. "Sakin!" dedi, ılıman bir tonda. "Neşe Hanım, sakin."

Arkamdaki beden "Komutanım!" diye bağırdığında, gerçekten delirmiş olduğunun kanaatine varmıştım ama devamında, biri delirecekse o kişinin ancak ben olabileceğimi anladım. "Komutanım, diyeceksin, deyyus!"

"Yalnız o benim karım, komutanım!" dedi Alp Aslan, "komutanım" kısmını özellikle bastırarak. "Üstelik hamile!"

"Askerliğin anasını siktikten sonra babası da siz oluvermişsiniz!"

Neyin ima edildiğini anlayamadım ama irileşmiş gözlerimle ardımı döndüğümde, yüzüm alev alev yanıyordu! "Ne kızı ya?" dedim yarı ağlamaklı, yarı öfkeli bir tonda. "Bir kızın olduğunu şimdi mi hatırladın?"

Alp Aslan, duygu durumlarımızdan çok emin olamadığından olacak, "Hevybanû, tamam," dedi, üstelemeyeyim diye uyarırcasına. "Hadi gel, biz çıkalım."

"Enik gibi bir de isim takmışsın!" Öfkeyle harmanlanan elleri, bedenimi çekiştiriyordu. Acıyı hissediyordum ama bedenim mi acıyordu yoksa yüreğim mi, tahlil etmem zordu.

"Jülide, gel! Jülide, git! Jülide, otur! Jülide, sus! Jülide, burada kalacaksın! Jülide, artık yalnızsın! Jülide, burada ne arıyorsun? Jülide, sana buraya gelebileceğini kim söyledi? Jülide, gerekirse nefesini bile benim iznim dâhilinde alacaksın! Jülide, sen ezikliğinle ağlıyor musun? Jülide, sen bir beynin olduğuna vâkıf mısın? Jülide, senin çapın ne? Jülide, bana başımı eğdirme! Jülide, ederinden fazlasını isteme! Jülide, inan ki sen, daha benim tersimi görmedin!"

Bir piyes şiiri okurmuşçasına, ezberimde binlerce kez aynı ses tonunda yankı yapan cümleleri zikrettiğimde, odada âdeta kutup rüzgârları esmeye başlamıştı. Histerik bir kahkaha attım. Alp Aslan o kahkahamdan sonra "Açın şu kapıyı!" diyerek, demir kapıyı hunharca yumrukladı.

"Bir de ne vardı?" dedim, yalandan bir merakla, şuh bir tonda. "Sen, hesabında tıkır tıkır işleyen paraların rahatlığıyla özel hastanelerde çalışarak bir halt başarıp, bir baltaya sap olduğunu mu sanıyorsun?" Sesimdeki diriliğe inat, gözümden cansız bir yaş salındı. Yüz yüze kalmamızı sağlarken "Sorun ne, biliyor musun?" diyerek baş savurdum. Hatırlayıp hatırlamaması umurumda değildi ama içimdeki tüm zehri boşaltmak istedim. "Hor gördüğün, atma bir köpek gibi davranmaktan çekinmediğin Jülide'ye, o beğenmediğin tüm öz güvensizlikleri, tüm âcizlikleri sen aşıladın! Sen yarattın ama en çok da sen sevip bağrına basmadın. Herkes be!.." dedim ve sağ ayağımı hiddetle yere vurdum. "Sayende herkes acıdı da bana; bir sen, Melih kadar bile saçımı okşamadın!"

Ben benimle kavga eder zannederken, arkasını döndü gitti. Fark ettim ki, hâlâ kendisi tarafından geride bırakılmak benim bitmeyen lanetimmiş.

"Kafasına sık, deseydim de yapacaktı," dediğinde, vücuduma elektroşok veriliyormuş gibi hissettim.

"Hevybanû, çık!" dedi Alp Aslan, hiddetle. "Açın ulan şu kapıyı!"

"Başını okşa, dedim ve başını okşadı diye sevildin mi sandın?"

Kalbim durdu. Ucuz bir paçavra gibi bir kenara fırlatıldı ve en kıymetlisi olmayı ahir ömrüm boyunca dilediğim insan tarafından hunharca ezildi. Bir kez değil; pek çok kez... Hâlâ neyin acısını güttüğüm anlaşılamayabilirdi. Ama beni en çok yaralayan; bir evladın, hiç suçu, günahı yokken dahi sevgisiz hissettirilmeseydi. Alp Aslan'ı da tanıdıktan sonra ayrımcılığımı iyice fark etmiştim. Nerede itinayla okşanmamış bir baş görsem, elimi sevgiyle uzatmadan duramıyordum. Ama anneannem, çok sevgi dolu bir kadındı. Zira annem diyemediğim zatı böyle görse, kendi analığından utanırdı.

"Yaptığın aymazlıklarla attıracaktın beni ordudan! İpini tutan sevgiyle tutmasaydı, duracak mıydın?"

İşaret parmağım hiddetle bedenine doğrulduğunda, sol kolumdan tutuldum. Kolumu tutanın Alp Aslan olduğu, nazikliğinden bile belli oluyordu. Hoş, henüz kapı da açılmamıştı.

"Taş doğursaydın," dedim iğrenerek. "Beni doğuracağına taş doğursaydın." Kabullenircesine başını sallayınca, kendime kızdım. Sezen Aksu'nun da dediği gibi, sizi üzen birine sizi ne kadar üzdüğünü anlatmak boş bir çabaydı. "Beni öldü göstermişsin ya, senin yalandan ölü bedenini ben yıkayacağıma sen benimkini yıkasaydın!"

Alp Aslan'ın eli birden dudaklarıma örtündü. Artık asla birlikte anılmak istemediğim insanla aynı anda "Bırak!" dedik. Benim sesim dudaklarımın üzerindeki tüy yumuşaklığındaki elden dolayı boğuk çıkarken, onun seni kana susayan, kudurmuş bir yırtıcı hayvanınki gibiydi.

Dudaklarımın üstündeki eli elimle çekiştirirken "Eğlendin değil mi, ben başında inim inim ağlarken!?. Eğlendin, değil mi anne?" diye bağırdım. Anne sıfatından dahi tiksindim ama kendi anneliğime madalyaları layık gördüğümden geri basmadım. "Ben seninle o gün vedalaştım! Alacak verecek kalmadı, kalmasın! Ama!" dedim ve işaret parmağımı bir kez daha bedenine doğrulttum ve hiddetle söylendim: "Karındaşım bildiğimi bana düşman etmeye çalışıyorsun ya... Eğer ki, eğer ki başına bir şey gelsin, Allah şahidim olsun ki Zeki Bey'e dahi ettiğim merhameti sana etmeyeceğim!"

Zeki Bey kendisine başka bir sinir harbi yaşattı. Yüzü gözü kasıldı. "Ona da böyle bağırdın mı?" diye sordu.

Pekâlâ bağırmıştım. Hatta Alp Aslan da kendisine gösterdiği soğukkanlılığı Zeki Bey'e göstermemişti. Ama bunları bilsin, kendisini kıymetli hissetsin istemedim. "Niye bağıracakmışım?" dediğimde, sesimden yapmacıklık akıyordu. "Beni babamdan koparıp, öldü diye göstererek bir yurda sen atmadın mı?" Omuzlarım bir çocuk gibi kısıldı. "Kariyer basamaklarında beni harcadığın gibi onu da sen doğramadın mı?" Güç almak istercesine önümde duran sandalyenin sırtına ellerimi yasladım. Zihnim hudut karakolunda, ilk Bayse ile karşılaştığım döneme gitti. Hatırladıklarım, canımı o günkü gibi yaktı ama o gün içimden dillendirdiklerimi, hiçbir işe yaramayacağını bilsem de yüzüne dillendirdim. "Merhametsiz insan, dünyadaki cehennemin kapısıdır," dedim, bilge bir edayla. "Sen o cehennem kapısını Zeki Bey'le bana döner kapı yaptın. Döndün, her dönüşünde bir başka hissimizi söküp götürdün!" Ellerimi hafifçe iki yana açtım. "Kendime rakip gördüğüm o mesleğin kazandı. Zirvedesin ve dilediğin gibi yalnızsın!"

"En azından ben, zirvedeyken yalnızım, Jülide," diyerek baş savurdu. Yüzündeki gülümsemeden beni aşağılama ayinine başladığını hissedebiliyordum. "Sen hem zirvede değilsin hem de benim başına diktiklerime baba, kardeş diyecek kadar hâlâ yalnızsın..."

Bedenimi dikleştirirken Alp Aslan'ın nefesi enseme çarpmasaydı, kendimi gerçekten kimsesiz hissedebilirdim ama teninden benliğime yayılan elektrik içtenlikle gülümsememe neden oldu. "Yanılıyorsun," dedim mırıltıyla. "Mesleğini hakkıyla yaparken de insanlığını kaybetmeyenlerle tanıştım. Sayende, nefret ettiğim ne varsa saygı duydum. Sorunun giyilen üniformada değil, insanın karakterinde olduğunu çözümledim. Bu yüzden..." Derin bir nefes aldım, dolu dolu. "Yalnız, mutsuz ve en önemlisi, zannettiğin gibi âciz değilim. Zannettiğin gibi bir çift sözüne, sevgine hâlâ muhtaç olsaydım, buraya; yıllar önce vedalaştığımızı, varlığını bir daha istemediğimi söylemeye değil, seni affettiğimi söylemeye gelirdim."

"Mesleğini hakkıyla yapmak?" dediğinde, alaylı gözleri Alp Aslan'a dönmüştü. O gözler bana döndüğünde ağırca yutkundum. "Zayıf insanlar affetmezler!" dedi büyüklenerek. "Affetmek, güçlülere has bir özelliktir."

"Gandi," diye mırıldandım, kendisi gibi böbürlenerek. "Ama Dostoyevski de der ki: "İlk yapılan yanlışa kaza, ikincisine hata, üçüncüsüne ise tercih denir." Başımı olumsuz manada iki yana salladım. "Beni ölü gösterdiğin gün, benimle vedalaştığını artık anlayabildiğim için tercih listemde değilsin... Yine de, onun başına bir şey gelirse... O vakit, bir zamanlar hakkıyla veda ettiğim annemden de nefret edeceğim!" Ardımı döndüğümde Alp Aslan'la yüz yüze geldim ama duraksamadan ilerlemeye devam ettim. Demir kapının önüne geldiğimde, avuç içimi sertçe yüzeyine vurdum. "Açın kapıyı!" dedim hiddetle. "Jülide'nin kullanım kotası doldu!" Alp Aslan'ın demiri yamultacak yumruklarına rağmen açılmayan kapı benim ilk çalışımla açıldı. Başım omzumun üzerinden geriye döndüğünde, hâlen yabancısı olduğum gözlerde gördüğüm demir parmaklıklar dilimi bileyledi. "Kahraman bir Türk askeri olabilirsin," dedim usulca, başımı iki yana sallayarak. "Ama benim için, iki masum çocuğun eli kanlı katilisin..."

Açılan kapıdan bedenimi hızla dışarı attım ve peşim sıra Alp Aslan da geldi. Çıktığım kapının dışında beklediğimden fazla bir kalabalık gördüm. Evet, çoğunu tanıyordum ama artık kimseyi o kadar birebir tanımak istemiyordum ki tüm tepkileri kendime yasak etmiştim.

Korgeneral Kemal Tekkin "Teşekkür ederim," dediğinde, zerre bir şey hissetmedim. "Gidebilirsiniz."

Kimseden gelecek herhangi bir minnet duygusunu istemediğim için ilerlemeye niyetlendim. Havalandırdığım adımım, "Kızım!" bağırışıyla, boşluğa salındı. Ardımda kalan demir kapı hunharca yumruklanmaya başladığında, asıl yumruklanan yüreğimin kapısıydı. "Ben istemedim!" Neşe Gümüş de ağlayabiliyormuş, ilk o an şahit oldum... Bir gürültü koptu. Tam ardımda kalan kapıya demir sandalyenin fırlatıldığını anlamak zor değildi. "Hiçbir ayrılığı ben istemedim!" Kapı, odadaki her cisimle ve odada bulunanın yegâne gücüyle zorlanmaya devam etti. "Jülide!" İsmimi işitince, olduğum yerde gözlerimi yumdum. Sesi... Sesinde yakarış vardı. "Jülide, çıkar beni buradan! Öylece gitme! Anneciğim! Anneciğim, öylece gitme!"

İşitmekten bihaber olduğum "anneciğim" hitabıyla bir bilinmezliğin ortasında yaprak gibi salınırken, bulunduğumuz alana biri

girdi. Bu kişinin bir doktor olduğunu "İğne hazır mı?" söylemini işitene kadar anlayamadım.

Beyefendi bir askerî doktor muydu, bilemiyordum. "Yalnız, içeri benimle birlikte en az üç beş kişinin daha girmesi lazım," dedi telaşla. Sesinde bariz bir ürkeklik vardı. "Ben, kolumun ısırılarak koparılmasını istemiyorum! Birileri tutmadan iğneyi vurmam imkânsız!"

Sorgu dolu gözlerim, Kemal Tekkin'i buldu. Üzerindeki üniformanın yaka düğmesini açarken, "Çıkın hadi siz!" dedi. Kapatıldığı alandan dışarı çıkmak için bir yırtıcı hayvan misali kapıyı zorlayıp bağıran Neşe Gümüş'ü duymuyor olsaydım, ayaklarım çalışma yetisini kaybetmemiş olacaktı. Konuşmak istedim ama konuşmadım. Başım sorgularcasına iki yana sallanınca, Kemal Tekkin sıkıntılı bir nefes verdi. "Burada devam etmemizin imkânı yok," dedi, ağırca yutkunarak. "İlk kilidi seninle birlikte açtık. Şu an beyni, gerçek kimliğinin geçmişi ile zihninin türettiği karakterin varoluşu arasında sıkışıyor! Şu anda Neşe ama bir beş dakika sonra, yarattığı Edzim'e dönmesi muhtemeldir."

"Nereye götüreceksiniz?" dedim kekeleyerek.

"Nereye götüreceğiz, hanımefendi?" dedi Doktor Bey, terslenerek. "Kliniğe yatması gerek! Sorgu sual baskısı, zihnini daha fazla kilitlemesine neden oluyor, çünkü aylardır işkence yöntemleriyle sorgu suale tabi tutulduğu için koruma alanını açmıyor!"

Ardımda kalan kapı canhıraş "Jülide, kızım!" söylemleriyle yumruklanmaya devam ederken, gözlerim Alp Aslan'a döndü.

Tek kelime söylemedim ama gözlerini benden çekmeden "Hevybanû ile ben içeri girerim," dedi. "İğneyi alabilir miyim?"

Alp Aslan öyle deyince, sanki kapı hunharca darbe yemiyormuş gibi elimi sertçe kapıya vurdum. "Anne!" dedim, dilim yana yana, yüksek bir tonda. "Buradayım, gitmedim!" Sussun ve kapıyı zorlamayı bıraksın diye hem sesimi hem de elimin hiddetini arttırmak zorunda kaldım. "Kapının ardından çekilirsen yanına geleceğim!"

"Saldırır," dedi Serdar abi o arada. "Jülide, sen girme lütfen."

Gözlerim hayretle kendisine döndü. Benim tanıdığım Neşe Gümüş'ün her sözümüzü duyacağını bilmeme rağmen "Az önce beni

neden yem yaptınız o zaman?" diye çıkıştım. "İşiniz bitince mi kıymetli oldu canım?"

"Alp yanındaydı," dedi Esat abi. Anladığım kadarıyla, Alp Aslan'dan ara sıra süper kahraman olmasını bekleyen tek insan ben değilmişim.

"Aman, ne önlem!" diye söylenmeye çalıştım ama kelimelerimi ağlamamla yuttum. Alp Aslan'ın iğneyi aldığını görünce "Anne!" dedim bir kez daha, dilim yana yana. On sekizimden sonrasında gerçekleşen herhangi bir telefon konuşmasına gitti zihnim. Alnım demir kapının soğuk yüzeyine yaslandı. "Anne, yanına gelebilir miyim?"

Ses gelmedi. Hatta her şey odaya girdiğim andaki gibi oldu ve içerideki nefes sesi bile kesildi. "Jülide girmesin!" dendi bir kez daha. Doktor Bey içeri girmememi "Evet, çok tehlikeli," diyerek onayladı.

Tereddüt dolu gözlerim Alp Aslan'a döndüğünde, elindeki iğneyi salladı. "Yanında olacağım ama istemiyorsan dönelim..." Kendimi bile *"Son bir iyilik..."* diye kandırdım ama Alp Aslan, gözümün titreşen bebeğinden, onun bana *"Kızım!"* diyerek sarılmasına olan muhtaçlığımı anladı. Anladı ve itiraz istemez bir tonda "Açın kapıyı!" diyerek, kimsenin altı ya da üstü oluşunu umursamadan buyruğunu verdi.

Kapı korkudan tutulan nefesler eşliğinde açıldığında, odaya ilk girdiğimde gördüğüm hiçbir şey yerli yerinde değildi. Neşe Gümüş, yenilgi almış gibi odanın en dipteki köşesine çökmüş bir hâldeydi. Belli başlı yerlerde kan görmem gözlerimi telaşla dolandırmama neden olurken, fırlattığı sandalye ve sabitlendiği zeminden ayırmayı başardığı masayla bedenine bir zarar verdiğini sanmıştım.

"Anne," dedim, adımlarımla sesim aynı tereddüde sahip bir hâlde.

"Gelme," dedi, bir köpeğin sahibinden aldığı komutu almış gibi durdum. "Gelme, git..." Ardımda tam Alp Aslan olduğu için, geriye doğru atmaya çalıştığım adımım onun ayağına denk geldi. "Beni böyle görme, git."

"Kapatın kapıyı, çıkmasın!" söylemiyle, kapı iç gıcıklayan bir sesle üstümüze kapanırken, Neşe Gümüş başını kaldırmış bulundu. Eğer ki Alp Aslan'ı yanımda sürüklememiş olsaydım, oracıkta düşerdim. Hem de öyle bir düşerdim ki, mutlak sona ulaşmış olurdum...

Neşe Gümüş; sandalye ve masayla kendisini sakatlamayacak kadar deneyimli, profesyonel bir askerdi ama yine Neşe Gümüş; içerisindekileri artık yönetemeyen, yönetemediklerini sindiremeyen, sindiremediklerini kabul edemediği için derisini kazırcasına yüzünü ve saçlarını yolan bir garipti.

Dilim ve adımlarım benden bağımsız çözüldü. "Anne!" demem, İmre'nin bana *"Anne!"* diyerek, çıkıp gelmesine yaraşırdı. Alp Aslan, beni tutmak istedi, tutamadı. Elinden yağ gibi kaydım ama kimsenin korktuğu gibi de olmadı. Tüm cephelerinde, arzu etmediği yenilgileri alan Neşe Gümüş, direnmedi. Hatta ilk defa muhtaç olan taraftı. Bana kollarının bir kez bile o şekilde dolandığını hatırlayamıyor oluşum, yüreğimi en çok dağlayandı. "Niye böyle?" dedim, boğuk bir tonda. "Niye böyle, anne?" Ellerim, izole olmuş bir erkeğinkine benzettiğim saçında, çehresinde dolandı. Bir çocuk gibi göğsüme sığındı, karnımdaki kıskandı. Çöktüğü duvarın dibine varan bedenimi bedeniyle birlikte kaldırmak hiç aklıma gelmediği gibi, her bir zerresine sarılmaktan da geri duramadım. "Niye böyle, anne?" diye sormaktan geri duramadığım gibi...

Beyaz bir kefene sarınmış bir anne kız olarak, birbirimize bir sonraki sarılmamızın mutlulukla olmasını tercih ederdim. Acıyla yoğurulduğumu bilirdim ama fazla geldiği de aşikârdı.

Alp Aslan, Neşe Gümüş'ün direnmek yerine kollarıma teslim olan benliğinden faydalandı ve benden daha başarılı bir şekilde, Neşe Gümüş'ün koluna iğne yaptı. İğnenin içerisindeki sıvı damarlarına salındıktan sonra vücudu ağır ağır bir pelteye dönüştü. Hiç konuşmayan dili ise çözüldü.

"Bu mezarda artık bir garip var,[1] Jülide..."

Kapıyı üstümüze örtenler, dakikalar sonra kapıyı tekrar açtığında, bir garibe dönüşmemize imkân sağlayan herkese, her şeye öfkeliydim ve öfkem herkesin aksine dilimi sessizleştiriyordu. Kucağımıza yığılan bedeni kucaklayıp götürdüler. O duvar dibinde bayılıp kalan benmişim gibi kalakaldım. Alp Aslan'ın kolları bedenime dolandı. Zihnim açıktı ama tam bir arafın ortasındaydım. Öyle ki, Alp Aslan'ın "O siktiğimin doktorunu buraya getirin!" diye bağırmasına

[1] Âşık Mahzuni Şerif'in "Bu Mezarda Bir Garip Var" türküsüne atıf yapılıyor.

dahi tepki veremedim. Orada; o hücrede tansiyonumu, şekerimi ölçtüler. Damağımı bir şişe su ile ödüllendirdiler. Nasıl ki Albay Neşe Gümüş'ün ruhundan ayrılan anne Neşe Gümüş'ü göremedilerse, benim ruhumdan ayrılan Jülide Erbaş'ı da göremediler.

"İyiyim," dediğimde, Alp Aslan oldukça sinirli gibiydi. Yüzüme su çarpacağı sırada, elini tutmamla duraksadı. "Alp Aslan, iyiyim," dedim, üstüne basa basa. "Zifir gelmiş mi?"

"Valla ben hiç iyi değilim!" diyerek, elindeki su şişesini hoyratça odanın içerisine fırlattı. "Gidip gelen benken her şey daha kolaydı! Allah aşkına, siz gitmeyin!"

Elimi kendisine uzatmamla duraksadı. Duraksama eylemini elimi öperek sonlandırınca, istemsiz bir şekilde gülümsedim. Gülümsememe karşılık delirmişim gibi baktı. "Beni kaldırman için uzattım," dedim sakince. "Eğer geldilerse, ya arabanın içerisinde sıcaktan pişecekler ya da Ardıl Erce klimadan üşütecek!" Gözlerimi irileştirerek etrafı işaret ettim. "Malum; yasakladığım için, Ardıl Erce ne kadar kudurursa kudursun Zifir onu o arabadan alayın bahçesine indirmeyecekse, kafasına birileri sıkacak olsa da indirmez!" Eli elimi tutuyor olmasına rağmen bedenimi çekmediği için kolumu hafifçe sallamak zorunda kaldım. "Hadisene, Alp Aslan! Daha en az on saatlik yolumuz var!"

"Bence bugün yola çıkmayalım," söylemiyle, şaşkın gözlerim kendisine döndü. O arada dili kadar en az eli de çalıştığı için bedenimi ayaklandırdı.

"Valla her şeyi topladık," dedim, uzun saçlarımı omzumdan geri atarak. Eğilip bükülmekten şekli şemaili kayan elbisemi usulca düzelttim. "Tansiyonum, şekerim yerinde," dedim ve Ardıl Erce'nin top diye çekirtirdiği karnıma ellerimi yerleştirdim. "Ayzıt da yerinde!" Ellerimi karnımdan çekerek bir koluna girdim ve bedenini gözlerimi hiçbir yerine değdirmemeye gayret ettiğim odanın çıkış kapısına doğru çevirdim. "Biz bir yola çıkalım. En olmadı, bana yıllar önce sözünü verdiğin şu Tatvan borcunu ödersin!"

Adımları birden durunca, hâliyle odadan çıkamadık. İki eli aniden yüzümü kavrayınca, başım kendisine doğru uzandı. "İyisin, değil mi?" dedi telaşla ve hızlıca alnıma bir öpücük kondurdu. "Valla-

hi ben konuşmaya korkuyorum! Hatta şu an her şeyden o kadar çok korkuyorum ki, birini bulsam korkuluğumu çıkaracağım!"

Beynimin içerisine üşüşecek tüm korkuları kovmak istercesine başımı iki yana salladım. "Bir şey konuşacaksam da," dedim, derin bir nefes alarak. "Bu artık bir doktorla olmak zorunda..." Ağırca yutkunurken, hafifçe tebessüm etmeye çalıştım. "Kafama göre ilaçlar kullanamayacağım gibi, girebileceğim hiçbir atağı da beni kara yatırarak çözmemizin imkânı yok. Ve..." Sağ elim usulca sol yanağına kapandı. "Dışarıda, şeker şerbet annesini bekleyen bir Ardıl Erce var! Hazır ben düşmemişken, şuradan çıkalım! Yoksa en az bir sene Mardin'de hastanede yatmak zorunda kalacağım!"

Alp Aslan, hastanede yatış şeklimin fiziken olacağını sanmasıyla, bedenimi hızlıca kucakladı. Açıkçası itiraz etmek işime gelmedi. Boynuna gömdüğüm başımla birlikte, bir zamanlar kendimiz için yuva bildiğimiz alay binasından, kimseyle vedalaşmayarak ve oldukça kırgın bir hâlde çıktık. Nitekim kimse böyle olsun istemezdi ama güzel olan bir ayrılık var mıydı ki?

Alay bahçesine çıktığımızda, araba gerçekten bahçenin otopark alanındaydı. Ne kadar süredir orada beklediklerini bilemesem de, Zifir arka koltuğa çoktan geçmişti. Arabanın tüm camları açıktı ve camdan kendisini dışarı atmaya çalışan bir Ardıl Erce vardı. Bizi gördüğü gibi "Baba!" diye çığlığı bastı ve ardından hızlıca devam etti: "Anneyi indir. Beni kucağa al!"

Alp Aslan aniden gülmeye başlayınca, "İndir beni istersen," dedim, düşmemek adına. Adımları sağlamdı ama iki metre kadar yükseklikten düşme ihtimalim de vardı. "İndir beni öyle gül, bir soluklan."

"Yok anasını satayım!" dedi, o arada Ardıl Erce'nin kendisini duyduğunu hiç umursamadan. "Asıl ben kendime bir hastane bakayım!"

Alp Aslan'ın gülüşündeki tedirgin gözlerim, Ardıl Erce'nin "Annemi satacakmış!" diye bağırmasıyla son buldu ve ben de gülmeye başladım.

Neye güldüğümüzü açıklayamayacakken, Zifir arabadan indi. Göz göze geldiğimizde, asıl korkunun onun gözlerinde olduğunu ve bizim de ağlamak yerine boşalan sinirlerimizle güldüğümüzü anladım. Zifir, normal bir zamanda asla yapmayacağı ve Alp Aslan'ın da

asla izin vermeyeceği bir şeyi yaptı ve "Ablamı ben alayım," dedi sakince. Alp Aslan, Zifir'in beni kucağından alıp arabaya taşımasına gülmekten sesini çıkaramadı.

Zifir'in arabanın ön koltuğuna beni bindirmesinden sonra Ardıl Erce "Anne?" diye seslenene kadar, niye güldüğümü bilemeden gülmeye devam ettim.

Bedenimi orta alandan döndürebildiğim kadar döndürüp eline uzandığımda, elimi karşılıksız bırakmadı. "Annem?" dediğimde, sesime ağlamaklı tonlar eşlik etti ama hızlıca yutkunarak toparladım. Ardıl Erce, ağladığım anlardan nefret ediyordu ve bir çocuk olduğu için ağlama nedenlerimi anlayamadığından, kendisi de benimle birlikte ağlayıp bizi bir sarmala dönüştürüyordu. "Yolculuk için hazır mısın?"

Gülümsemeye gayret eden dudaklarımı görünce, oturduğu oto koltuğunda bedenini sağa sola sallayıp "Düt! Düt!" diye bağırdı. Korna seslerine eşlik etmek adına ben de kornoya iki kez bastığımda, arabanın kapıları hızla açılmış bulundu.

Alp Aslan şoför koltuğuna oturduğu gibi "E hazır mıyız?" diye sordu, dikiz aynasını kendisine göre ayarlayarak.

Ardıl Erce "Evet!" diye coşkuyla bağırdı ama bence Mardin'den çıkamadan uyuyakalacaktı. "Ketenkereye gidiyoruz, değil mi baba?"

Alp Aslan "Allah götürmesin, oğlum," dedi ve ardından arabayı çalıştırdı.

O arada Ardıl Erce, "Abi!" diyerek Zifir'e mızıldandı. "Gitmiyormuşuz!"

Alp Aslan ile benden tekrar gülme sesi yükselince "Ya siz!" dedi Zifir hiddetle. "Bunun korkusundan, ağlamak yerine gülüyor musunuz ne yapıyorsunuz Allah aşkına!" Bizden yanıt alamayınca, hızlıca Alp Aslan'ı sağ omzundan dürttü. "Abi, dur ben kullanayım," dedi ve Alp Aslan alay otoparkından çıktığı gibi gerçekten durdu.

"Sen bize birer ıslak mendil versene," dedi o arada. Zifir sorgulamadan ıslak mendil uzattı. Alp Aslan aldığı mendille yüzünü silince, ben de kendisi gibi yaptım. Açtığı camlardan içeriye giren sıcaklık, yüzümüzdeki nemi hızlıca aldı. Üstümüze serpiştirilen tüm yükleri, çöpe attığımız ıslak mendillerle atmış bulunduk ya da o an öyle sandık.

"Bakın, bir daha soruyorum," dedi Zifir ciddiyetle. "İyi misiniz?" Aradan uzattığı başı bana doğru döndü ve "Abla, iyi misin? Bir hastaneye gidelim mi?" diye sordu.

Sorudaki gizli özne hanım kızımız olduğu için, soruyu kendisi yanıtlarcasına sert bir tekme attı. "Ov," dedim, sağ elimle karnımı sararak. "Keşke sorduğunuz soruların cevaplarını bana değil de sizlere ulaştırsa!" Sol elimi hafifçe arkaya uzattım ve "Yastığımı alayım," diye mırıldandım. Zifir'in uzattığı, benim aldığım yastık hızla iki ön koltuğun arasındaki yerini aldı. Alp Aslan tekrar arabayı hareketlendirdiğinde, Zifir hâlâ benden somut bir yanıt beklemekteydi. "Ben niye iyi olmayayım, Zifirciğim?" dedim, bedenimi koltuğa rahatça yerleştirmenin yollarını ararken. Ayağımdaki spor ayakkabılarımı bir güzel çıkardım. "Ardıl Erce'nin iki ebesi de yanımda! Günümüzde hangi hamile kadın iki ebeyle birlikte yolculuk yapabiliyor ki?"

Alp Aslan ile Zifir'in bakışları birbirine öyle bir döndü ki, her şeye rağmen keyiflenmeden edemedim. Bir günahkâr olduğumu iddia edemezdim ama tüm günahlarımdan arınacak kadar bedel ödemiş bir insandım. Ödediğim ve ödemeye devam ettiğim tüm bedellerin sonucu, sol yanımda kendi diliyle otağını kurduğunu söyleyen insana çıkacaksa, yeryüzündeki tüm günahkârların bitmek bilmeyen bedellerini ödemeye devam etmeye razıydım.

Bedenimi Alp Aslan'ın dizine doğru sığıştırma gayesiyle devirirken, hâlâ içlerine saldığım korkunun telaşında olduklarının farkındaydım. "Korkmayın," diye usulca mırıldandım. Alp Aslan'ın eli, bir muhtaçlıkla yüzüme sarıldı ve çenemin altındaki yerini aldı. Elim elini bulurken, parmaklarımız birbirine dolandı. "Yeni yuvamızda çok mutlu, huzurlu olacağız..."

BÖLÜM XVI
KÖR BİR AŞKTAN SEBEP, KÖRDÜĞÜM

"Fâni ellerin tuttuğu kalemlerle, ilahi kalemin yazdığı sondan daha güzelini yazmak mümkün değildir."

JÜLİDE ŞAHİN

"Anne," diye bir mırıltı işittim. Yüzüstü yatarken açıkta kalan sağ yanağıma minik bir öpücük konuverdi.

Yatma pozisyonumu değiştirmesem de, sol yanağımı boşa çıkardığımda daha narin bir ses ulaştı kulağıma. "Annişim..." Bir öpücük de o kondurdu yanağıma. Dudak çapları aynıydı. "Annişim, Ardıl, babişimi çaldı."

Dudaklarımdan boğuk bir *"Hı,"* döküldüğünde, dudakları aynı çapa sahip olsa da daha olgun bir ses ve yapıya sahip olan yine mantığını konuşturdu. "Ardıl Erce!" Beş yaş mantık için ne makul bir yaştı! "Niye annemizi uyandırıyoruz?" dedi ardından. Kalbim dövünmeye başladı. Muhatabı Arven'di ve ben sanırım Ayzıt ismini, hastanede doğurdum şımarıklığına kapılarak kimliğe yazdırmakla yanlış yapmıştım. "Niye savaşmıyorsun?" Biri sağımda, biri solumda oturmak suretiyle fısıldaştıkları için en sonunda sırtüstü döndüm.

"Al, uyandırdın!" dedi bu sefer. Yattığım yerden gözlerimi açmadan, kollarımı geri doğru uzatarak bir güzel gerindim. "Sabahtandır babamın boyamadığın yeri, giydirmediğin kostümü zaten kalmamıştı!"

Akyaka'ya geçtikten sonra âdeta şeytanın tüm bacaklarını kırdım. Kendi adıma şansızlık olarak adlandırdığım ne varsa, hepsi bir bir bana şans olarak döndü. Arven'i, Zifir'in kendisini görevine fazlasıyla kaptırıp *"Bensiz olmaz!"* diye diretmelerine rağmen Alp Aslan'la birlikte hastanede doğurduk! Hayatımın en komik günü Arven'in geldiği gündü, diyebilirim. Zira Arven geldikten sonra biz Kars ilinin sınırları içerisinde, hiç acı bir olayla karşılaşmadık. Hatta en olmayacak sebeplerden bile herhangi bir ağlayışımız olmadı.

Gözlerimi güleç bir ifadeyle araladığımda, "Günaydın," diye mırıldandım. "Saat kaç?" Sorduğum sorunun cevabını bilemeyen iki küçük hanım, birbirlerine bakışlar atmakla yetindiler. Yattığım yerden kıkırdayınca, ikisinin de parıl parıl parlayan gözleri bana döndü. "Peki..." dedim, harfleri uzatarak. "Ne oluyor? Sorun ne?"

Arven, "Ardıl," dedi hızlıca.

"Erce," diyerek Arven'i düzeltti Asena.

Arven, başını şımarıkça iki yana salladı. "Biz babişle oynuyorduk," dedi, mızmız bir tonda. "Uyandığı gibi gelip babamı çaldı."

"Güne Ayzıt olarak başladınız sanırım, Arven Hanım," dedim ve sorgu dolu gözlerim Asena'ya döndü. Usulca sol gözümü kırptım. "Mikrofonu bir de size uzatalım, Asena Hanım."

"Ayzıt bizimle oynamıyor," dedi Asena doğrudan. "Zaten babamı boyadık. Dans da ettik..." Gülümseyen dudaklarımı birbirine bastırırken, Asena kıvırcık saçlarını bir eliyle düzeltip Arven'e baktı. "Azıcık da dövüşseydik ne olurdu?"

"Babanız şu an tütülü etekle mi dövüşüyor?" diyerek şen bir kahkaha attım. Söylediğimle Arven'in gözleri parıldarken, Asena hoşnutsuzdu. "Tamam!" dedim nefes nefese ve ellerimi iki bedene doğru uzattım. "Önce bir yatak sarılması yapalım, sonra ben de aranıza karışayım..." Açtığım sağ koluma Arven bir kuğu misali sokulurken, Asena başının okşanacağının bilinciyle koynuma soku-

luyordu. Yattığım yerden ikisini de tek tek, içimi çeke çeke öptükten sonra "Oh be!" diye bağırdım.

Arven "Babiş korkacak şimdi!" diye bağırdığında, Asena kendisine çatık kaşlarla bakmakla meşguldü. Açıkça söylemek gerekirse, Ardıl Erce için Alp Aslan ne kadar eşsiz bir nitelikteyse, Asena için de öyleydi. Arven ise sadece kendi cilvesiyle çekebildiği yerlerle ilgileniyordu.

Ardıl Erce'nin bağırış sesi kulağıma ulaştığında yüzüm buruştu. Hunharca savaştıkları, çıkan sesten dahi anlaşılabiliyordu. Asena, o savaşa katılmak istediğinden yattığı koynumda doğruldu. "Duymazlar, gidelim mi?" dedi, çekingen bir tavırla. Ardından soru soran gözleri, kıyamadığı Ayzıt'a döndü. "Ben gidebilir miyim?" Minik koyu kahve kaşları çatıldı. "Zaten babam, annemi kaldırdık diye kızacak!"

Sol elim, bonus saçlarının arasına daldı. Zeytinleri bana dönünce, içtenlikle gülümsedim. "Yemek yediniz mi?" dedim mırıltıyla.

"Babiş hazırladı," dedi Arven hızlıca. "Senin kahvaltın da hazır."

"Tamam o zaman, hadi kalkın!" dedim ve bedenimi usulca yataktan ayırdım. "İçeridekilere bir baskın yapalım!"

İki minik beden yataktan aşağı salındığında gördüğüm görüntüye karşılık gülümsemeden edemedim. Ayzıt Arven'in üzerinde pembe bir tütü, beyaz bir badi vardı, elinde ise bir sihirli değnek. Asena'nın üzerinde ise siyah bir tütü ile siyah bir badi vardı ama bacakları Ayzıt Arven'inki gibi çıplak değil, aksine askerî desenli bir taytla sarılıydı. Elinde sihirli bir değnek yoktu ama sağ bileğinde bir paracord bileklik mevcuttu.

Bir iç çekişle, Akyaka'ya geldiğimizde aldığım yataktan aşağı salındım. Önceliğim elimi yüzümü yıkamaktı ama bana doğru uzanan iki minik eli karşılıksız bırakamadım. Teletabiler gibi el ele tutuşmuş bir şekilde yatak odasından çıktıktan sonra mutfakta hazır bekleyen kahvaltı masasını gördüm ve güne başladıktan sonra bilmem kaçıncı gülümsememi gerçekleştirdim. Adımlarımız, normal insanların salon ama bizim oyun ve çocuk odası olarak kullandığımız odaya yöneldi. İçeriden dışarı taşan gürültü, gülümseyen yüzüme rağmen huysuzlaşmama sebebiyet verdi. "Allah'tan müstakildeyiz ve yine Allah'tan babanız bizi bir ömür müstakilde ya-

şatabilecek imkânlara sahip," diye söylendim. "Yoksa ayda bir ev aramak zorunda kalırdık kesin!"

"Ardıl bağırıyor," dedi Ayzıt Arven, şikâyetçi bir tonda.

"Çünkü savaşıyorlar," dedi Asena, korumacı bir tavırla. "Senin de müziklerin çok sesli."

"Şşt," dedim uyarırcasına. "Birbirinizle dalaşmayın!" Ardından usulca, olduğum yerde diz çöktüm ve bir sağımdaki yeryüzü meleğine, bir solumdaki yeryüzü meleğine gülümsedim. "Üç, deyince kapıyı açacağım! Ondan sonra baba benim, Ardıl Erce sizin..."

"Ya," dedi Ayzıt Arven, ayağını yere vurarak. "Babişle oyun oynayacağız!"

"Ama ben açım," dedim gözlerimi irileştirerek. "Babiş beni beklemiştir." Avucumun içerisindeki eliyle minik karnına dokundum. "Yemek yemezsek güçsüz kalırız ve sizinle oyun oynayamayız."

Ayzıt Arven'in dudakları salınırken, "Hadi," dedi Asena, sabırsız bir tonda. "Hadi artık biz de katılalım!" İçeriden dışarı taşan seslere içi gidiyordu. "Oyun biz katılamadan sayende bitti, Ayzıt!"

"Ben savaşmak istemiyorum ki," dedi Ayzıt Arven o arada. "Oynamam ben."

Yere çömelmiş vaziyette olan bedenimi çıplak zemine hunharca salıp çığlık atasım geldi ama derin bir nefes eşliğinde toparlanıp, "Biz babanla yemek yiyeceğiz," dedim tane tane. "Siz üçünüz oynayabilirsiniz."

"Ardıl oynamıyor ki..."

Asena, Ayzıt Arven ile akran olmasına rağmen çok ama çok olgun bir çocuktu. Hayır kelimesinin anlamını kesinlikle biliyor, üstelemiyor ve saygı duyuyordu. Ayzıt Arven ise zorlayabildiği kadar zorluyor, inadından ödün vermiyor, en sonunda Ardıl Erce'yi çığırından çıkarıyordu.

"Oje sevmiyor," dedi Asena. "Direteceğine, pabuç boyası teklif et."

"Ay hayır," diyerek çömeldiğim yerden ayaklandım. "Her yer boya oluyor ve çıkarması yine babanızla bana kalıyor. Lütfen çocuklar..." Yalvaran bakışlarım gök ile yeryüzünün birleşimi olan gözlerde gezindi. "Lütfen, acıyin bize." İkisinden de çıt çıkmayınca, başımla kapıyı işaret ettim. "Hazırsanız açıyorum!" İki minik baş

kararlıca sallandı. Ellerinden ellerimi saldım. Bir iç savaş çıkmış olan odaya ne kadar hazırdım, bilemesem de, toplayan ben olmayacağım için kapıyı rahatça açmama sebebiyet verdi. Kapı ardında kadar açıldığında, odada koşuşan âdeta iki büyükbaş vardı.

Ardıl Erce tüm zırhını kuşanmıştı ve boynundan bağlanmak suretiyle sırtından aşağı süzülen süper kahraman pelerini olmasına rağmen, altındaki şortun üstünde siyah bir tütü olan babasını yenmeye kararlıydı.

"Vurdum, düş artık!"

Alp Aslan, Ardıl Erce'ye dönüp pışık hareketi yaptığında gördüğüm görüntüyle gür bir kahkaha atmak zorunda kaldım. Herkesin bakışları bana dönerken, tek odak noktam Alp Aslan'ın saçının iki yanına takılan pembe-beyaz, papatya tokalardı.

"Anne ya, bozdun!" dedi hiddetle Ardıl Erce ve elindeki, tahtadan el oymasından sözde silahını yere attı. "Babam da zaten mızıkıp duruyor! Kızların huyu iyice babama karıştı!"

"Kocamı!" dedim nefes nefese ve irileştirdiğim gözlerimle kızlara döndüm. "Oyuncak bebeğe çevirmişsiniz!"

"Ben yapmadım," dedi Asena, ellerini havaya kaldırarak.

Ayzıt Arven ise "Çok güzel olmamış mı?" diye sordu.

Gözlerim tekrar Alp Aslan'a döndüğünde, gülmekten yaşarmış bir hâldeydi. "O hep güzel," diyerek, gülmekten çökmüş bulunduğum kapı eşiğinden kalktım ve hiddetle iki elimi birbirine çarptım. "Paydos!" dedim yüksek sesle. "Bu kadar eğlence yeter!" Üç farklı sesten, mızıkçı mırıltılar döküldü ama aldırmadım. Sağ elimi öne doğru uzatıp "Gel sen bana, kocacığım," dedim gülümseyerek. "Biz baş başa bir kahvaltı yapalım..."

Alp Aslan'ın gözleri, emeği yüreği olan üçlüde usulca gezdi. Ardından ellerini hafifçe havalandırıp "Anne uyandığına göre anne saati," dedi.

Ardıl Erce, kızlar tarafından uyandırıldığını bildiği için hızla kızlara dönüp "Neden uyandırdınız?" dedi ama sorusunu sorarken bile Ayzıt Arven'e bakan çakmak gözleri, uyandırılmamın kimin başının altından çıktığını bildiğini belli ediyordu. "Oynuyorduk ne güzel!"

Ayzıt Arven "Sen oynuyordun," dedi omuz silkerek. "Biz değil."

Ardıl Erce'nin gözleri Asena'ya döndüğünde, Asena'nın arada kalışları yüreğimi ezdi. Bıraksalar, Ardıl Erce ve Alp Aslan ile cenge giderdi ama Ayzıt Arven'e o kadar kıyamıyordu ki, iki tur da dans etmek zorunda kalıyordu.

"Kavga etmek yok," dedim uyarırcasına. "Biz babanızla kahvaltı edeceğiz, o arada siz de dağıttıklarınızı toplamakla mükellefsiniz!" Emir komutanın bende olduğunu söyleyemezdik ama çocuklar, Alp Aslan'a öyle bir beyaz bayrak sallatıyordu ki, Neşe Gümüş'ün benliğimde bulunmasını istemediğim özelliklerini yer yer kuşanmak zorunda bırakılıyordum. "Herkes elini yüzünü de temizlesin! Kahvaltıdan sonra teftişe geleceğim!"

Alp Aslan'ın eli elimi bulunca odadan çıktık. Mutfağa ilerlerken "Vallahi çok zor bir sabah oldu," diyerek başımın üzerine bir öpücük kondurdu. "Sen rahat uyuyabildin mi?"

Yüzüne döndüğümde, gülmeden edemedim ve "Akşam taciz edilmeseydim," dedim imayla. Saçındaki minik iki tokayı usulca çektim. Tokalar acı bahşedince, hafifçe yüzü buruştu. "Daha güzel uyuyabilirdim."

"Pişman değilim," dediğinde, *"Biliyorum,"* dercesine dudak büktüm. "Ama akşamdı sabahtı derken, inan ki son bir haftadaki araziden daha çok yoruldum."

"Kondisyon hatırlatması yapalım mı?" diyerek genişçe gülümsedim.

"Hamile misin?" diye sordu ukalaca.

Yüzüm huysuzca buruştu ve "Ha ha!" dedim abartıyla. Ellerim saçından göz kapaklarına indi ve parmak uçlarıma parıltılar bulaşınca, bezgin bir nefes verdim. "Gel, önce bir elimizi yüzümüzü yıkayalım," diyerek adımlarımızı banyoya yönelttim.

Banyoya girdiğimiz gibi Alp Aslan'ın yüzü düştü. Ne oldu, dercesine göz kırptığımda, "Lojmanda ses gidiyordu," dedi ve usulca musluğu açıp, yüzünü yıkamaya başladı. "Burada da çocuklardan bize sıra gelmiyor."

Gözlerim banyonun içerisinde dolanırken, gözüme banyo oyuncaklarından tutun da ağzından köpük çıkaran aparatlar dahi ilişti. "Zifir'in izin gününde bir şeyler yapsak mı?" diye cıvıldadım. "Ama baş başa," diyerek kaşlarımı imayla havalandırdım. "Evde takılsak

da olur ya da..." Sağ elim ıslak sakallarının arasında gezinirken, ıslak elleriyle yüzümü yıkamanın derdindeydi. "Bir pansiyon da bulabiliriz!"

"Yok," dedi gülerek. "Yok, hiçbiri Şelale Pansiyon'un yerini tutmaz ama tamam, düşüneceğim bunu."

Banyodaki cilveli el yüz yıkama seansımız "Sabah öpücüğümü alayım," diyerek kendisini öpmemle son buldu. Banyodan çıkıp mutfağa geçerken, senelerdir bana ilettiği sözlerini kendisine iade etmekle meşguldüm. "Ayrıca niye sen gelmiyorsun beni uyandırmaya? Hani başkasını göndermek yerine biz birbirimizi uyandıracaktık?"

Alp Aslan kendi elleriyle hazır ettiği kahvaltı masasına otururken, çaycının başına geçtim. Evde birden pek çok birey olunca, her daim elektrikli aletlere yoğunlaşmamız kaçınılmaz olmuştu. Ben ikimize de çay doldururken, "O, kıskançlık durumları için söylediğim bir şeydi," dedi, bilmişlik taslayarak. "Kendi çocuklarımı kıskanacak değilim! Ayrıca bana fırsat mı bırakıyorlar, Hevybanû?"

Hevybanû ismini işitince, gülümsemeden edemedim. Ardıl Erce, bulunduğumuz bölgede bir devlet okulunda okuyordu ve annesinin ismi Jülide diye zikredildiğinde hiç üstüne alınmamıştı. İş dikkat çekmeye başlayınca, olay *"Çocuğunuz, annesinin adını bilmiyor mu?"* sorularına kadar gitmiş; Alp Aslan çocuğuna ithaf edilenle delirmiş; Ardıl Erce ise birden, *"Beni kim doğurdu?"* triplerine girmişti. Bu durum her ne kadar yaşarken hoşumuza gitmese de, Asena'da belirecek olaya bir nevi ön hazırlık yapmamıza sebebiyet vermiş, bizi daimî olarak pedagog desteği almaya itmişti. Yine de çocukların hepsini bir araya toplayıp, hepsine nasıl başka bir isimle hitap ediyorsa bana da Hevybanû diye hitap ettiğini izah etmeye çalışmasını, Zifir'le birlikte keyifle izlemiştik.

Önüne çay bardağını bırakırken, "Özlediler seni," dedim ve başının üzerine bir öpücük kondurdum. Kendi çay bardağımı da alıp sandalyeme oturdum. "Tamam, normalde de seni paylaşamıyorlar ama en azından sırayla oynayabileceklerini biliyorlar. Bir haftanın birikmişi olunca, bugün hepsi aynı anda çullanmış."

"Hepsinin ilgi alanı o kadar farklı ki..." dedi, düşünceli bir tonda.

Çayımdan bir yudum alıp "Onu da halledeceğiz," diye kendimden emin bir ifadeyle mırıldandım. Yorgun gözleri bana dönünce, dudaklarım göz kapaklarına koştu.

Kahvaltıma geri döndüğümde, "Karar verebildin mi bu yoğunlukta?" diye sordu. Çehresine dönen bakışlarım, gözleri tarafından kucaklandı.

Biz; Akyaka'ya sözde kısa bir süre için gelmiştik ama ne yazık ki birkaç ay yerine bir beş yılı burada devirmek zorunda kalmıştık. Şikâyetçi miydik? Asla. En küçüğümüzden en büyüğümüze kadar hepimiz yaşadığımız yerden ve evimizdeki huzurdan memnunduk. Benim için, vaktiyle bir iki gün kadar bile göremediğim bir il ve ilçede nefes alıp, bir düzen kurmak zaten mutluluk kaynağıydı. Alp Aslan'dan sonra vatan sahibi olduğumdan ve yuvamızı göğüslerimizde taşıdığımızdan, uzaya da gitsek nefes alabilirdim. Ama her şeyin bir sonu olduğu gibi buradaki zaman dilimimizin de sonuna gelmiştik ve yıllar sonra seçenek hakkı, Alp Aslan'a verilmişti. O ise seçme işini bana bırakmış bir yüce gönüllüydü.

"Bana değil ama başkalarına çektirdiğimiz gurbetlikten yoruldum," dedim sakince. Sait babanın hastalığı yıllar sonra nüks etmişti. Nazmiye anne, yaşı gereği oldukça çökmüştü. Bilge, Eskişehir'e göç etmişti. Ali abi ise Ankara'da ikamet etmekteydi, tüm köklerim gibi. "Medikal müdürlükten de sıkıldım," diyerek omuz silktim. Yıllarca okuduktan sonra elbette evde kendimi çürütmeyi uygun bulmamıştım. Hastane şartlarını bildiğimden ve çocuklardan ötürü geri dönmesem de, bir ilaç firmasında medikal müdürlük yapmaya başlamıştım. Yine de... Sıkıcıydı. Mesela Zifir; Alp Aslan'ın öncülüğünde var ettiği bir yakın dövüş eğitim ocağına sahip olmuştu ve muhtemelen işi benimkinden çok daha eğlenceliydi. Çayımdan bir yudum daha alıp çatalımı usulca bıraktım ve bedenimi tamamen Alp Aslan'a döndürdüm. "Ben Ankara'ya yerleşmek istiyorum," dedim bir çırpıda. "Hayata orada başladım, orada bitsin..." Dudaklarım hafifçe iki yana kıvrıldı. "Çocuklar için birden fazla imkâna sahip olacakken, Eskişehir'e de yakın olacağız. Senin için çok resmî bir yer olacak ama ben..." Yutkunma molası vermek zorunda kaldım. "Ben de biraz eğitime odaklanmak istiyorum, Alp Aslan."

"Az okudum, diyorsun?" dedi usulca. Dudak büktüm. "Çocuklara masaldan çok, tıp makalesi okuyorsun, Hevybanû." Ne yapayım, dercesine omuz silktim. İçim aranıyordu. Yoksa, *"Az canım sıkıldı, moralimi düzeltmek için iki satır okuyayım,"* denecek bir şey değildi ama tıp makaleleri benim için hep çıkmaz yolların ışığı olduğundan, elim ilk onlara gitmekteydi.

"Sen de teknik, taktik öğretiyorsun, ben bir şey diyor muyum?" diyerek kaş çattım. "Hem bak, orada yüzmeden tut dans kurslarına kadar her şey var. Orada seni kimse de yadırgamaz."

Aniden "Beni de mi baleye yazdıracaksın?" diye sorunca, duraksamak zorunda kaldım.

Gözlerim üstüne başına indi. Belinde hâlihazırda duran tütüyü gözlerimle işaret ettim. "Bence yeteneğin var," dedim sakince. "Baba çocuk aktivitelerinin bir numarası. Boşa mı gitsin?"

Başını geriye doğru atarken, yüzünden yıkadığını zannettiği parıltılarla bir güneş gibi parladığından bihaberdi. "Daha cazip şeyler duymak istiyorum," dedi, gözleri yumulu bir hâlde. Çehresinde seyre daldım. "Hadi ikna et beni..."

Sağ elim, usulca havalandı ve boynunda titreşip duran âdemelmasına vardı. "Özledim," diye mırıldandım o arada. Ankara'yı, bende Ankara'yı var eden her şeyi, herkesi çok özlemiştim. Biliyordum, bazı yollar ebediyete kadar kapalıydı. Biliyordum, bazı kavuşmalar mahşere kalmıştı. Biliyordum, zaman geri alınamazdı. Biliyordum, topraklara sarılmak çok acımasızdı ama insandım; avunmak, avutulmak istiyordum.

Sadece "Özledim," dediğim hâlde Alp Aslan "Kabul edilmiştir," diyerek, Ankara teklifimi kabul etti. "Ama Hevybanû!" Bedenini dikleştirip, çocuklarıyla beni karıştırarak burnumu sıkıştırdı. "Beni yazdırdığın her kursa Ardıl Erce'yi de yanına katıp gelmezsen, büyük olay çıkarırım, şimdiden söyleyeyim!"

"Ama Ardıl Erce, bale sevmiyor ki," dedim. Burnumu sıkıştırdığı için sesim bir sinekmişim gibi çıktı.

"O da zeybek öğrensin," dedi inatla ve burnumdan elini çekti. "Sahi, zeybek..." Sesi, zeybeği yeni keşfediyormuş gibiydi. "Sünnetini de hallederiz. Hatta zeybeği kızlar da öğrensin!"

"Ne olacak senin şu, gördüğün her erkek çocuğunun kıymetlisine takılma hâlin?"

"Artık Murtaza nasıl bir travma yarattıysa..." diyerek göz devirdi. Dört çocuk babası Alp Aslan Şahin, göz devirdi. "Ayrıca erkek adam, Hevybanû. Nasıl takılmayayım? Askerde mi kessinler? Kesiver işte!"

"Bir tanem," dedim, sabır dolu bir nefes alarak. "Sünnet tıbben her yaş aralığında yapılabilir..." Gözleri *"Yok artık,"* dercesine irileşti ama ben ciddiydim. "Ama psikolojik açıdan iki ila altı yaş pek önerilmemektedir. Özellikle dört beş yaş evresi, psikososyal gelişme dönemleridir. Yedi yaşından sonra psikososyal evre ergenlik çağına kadar devam etmektedir. Bu dönemlerde yapılan sünnet, çocuğun gelişimine katkı sağlar ve çocuk, toplumsal bir birey olduğunun kanaatine varır. Yani," dedim ve yanağından bir makas aldım. "Hiçbir şey için geç kalmadık. Ardıl Erce'nin kıymetlisi de bir yere kaçmıyor!"

Birden "Baba! Baba!" diye bir bağırış kopunca, aramızdaki muhabbet dağıldı. Çocuklar peş peşe mutfağa girdi. Ellerindeki paylaşamadıkları kutuyu görene kadar gayet sakindim. O arada, Ardıl Erce "Baba, bu ne? Ne var içinde? Minik minik kâğıtlar var!" diyerek telaşlı konuşmasını sürdürdü.

"Sen dolapları mı karıştırıyorsun?" diyerek, oturduğum sandalyeden hızla kalktım ama Ardıl Erce, elindeki kutuyu babasına uzattı.

Alp Aslan eminim ki, ilk kez bir bomba düzeneğiyle karşı karşıya geldiğinde bile öyle şaşırıp kalakalmamıştır. Şaşkın bakışları bana döndüğünde, *"Açma,"* dercesine gözlerimi irileştirdim ama hem başında can alıcı bir üçlü bekliyordu hem de Alp Aslan, Fransızca biliyordu!

"Anneniz bana hediye almış sanırım," diye mırıldandığında, çayın kırmızılığı benim yanımda bir hiçti. Hafifçe öksürmek zorunda kaldım çünkü her ne kadar kendim açıp bakmasam da, aldığım sitede, kutu içerisinde bazı görseller olduğu gösteriliyordu. Ardıl Erce, okumayı sökmüştü ama yabancı dil bilmemesi demek, görselleri yorumlayamayacak yaşta olduğunu göstermezdi. "Sürprizi bozmanız, üstelik dolap karıştırıyor olmanız hiç hoş değil!"

Sandalyeme gerisin geriye bir oturup bir kalktım. Aslında kutuyu alıp, koşarak uzaklaşmak istiyordum. Hatta bir şahin misali kanat çırpabilsem daha da iyiydi!

"Arven buldu!" dedi heyecanla, Ardıl Erce. "Senin çekmeceden makyaj malzemesi almış da..."

"Ayzıt!" diye bağırdığımda, Alp Aslan huysuzca yüzünü buruşturdu. Tam yanımda o olduğu için, kulak zarları en çok hasar alan da pek tabii ki o oldu. "Bu yaşta bu kadar merak fazla, anneciğim! Ayrıca," dedim ve işaret parmağımı hepsinin üzerinde tek tek gezdirdim. "Bırakın beni ve babanızı... Biz size defalarca, birbirinizin eşyanızı dahi izinsiz kullanamayacağınızı söylemedik mi?" Oturduğum sandalyeden sinirime yakışır bir şekilde ayaklandım. "Ver hayatım," dedim bezgince, elimi Alp Aslan'a uzatarak. Alp Aslan, gözlerimin içine baka baka, kutuyu vermek yerine çat diye açtı. "Hayatım," dedim tekrar, sabır dilenircesine. "Ne yapıyorsun?"

"Çocuklar merak etmiş," dedi imalı bir tavırla. "Ben bir bakayım, ne yazıyormuş..."

Gözlerim yuvalarından çıkacak gibi olurken, sol elim sağ omzuna yerleşti. Omzunu sıkabildiğim kadar sıktım. Kâğıtlarda ne yazdığını, ben Fransızcayı çözmediğim müddetçe sadece kendisi anlayabilirdi ve benim niyetim, kutu oyununu ben Fransızcayı çözdükten sonra hediye etmekti.

Ben sağında diken üstünde kalırken, çocuklar solunda tam bir atmaca gibi beklemekteydi ve kutuyu açtığında, bayılmamış olmam dahi mucizeydi. Bire bir müdahale etmiyordum çünkü kutuyu önemli bir şey diye çocuklara kodlarsam, sürekli peşinde olacaklarını biliyordum. Alp Aslan'ın itinayla çektiği minik, kırmızı bir kâğıtta, bilmediğim Fransızca dilinde minik bir cümle yazıyordu. Gözleri bana döndüğünde, yüzüm o kadar karman çormandı ki gözlerimden ateşler çıkıyordu.

"Eee?" dedi Ayzıt, heyecanla. "Ne yazıyor, babiş? Anne ne yazmış sana?"

Alp Aslan'ın gözleri gözlerimden ayrılmazken, elimin altındaki omzunu daha da sıkıştırdım. Boynum hafifçe sağa doğru eğildi, fii-

len yakarırcasına. Gözleri, eğer uydurmuyorsam parlıyordu ama ne yazdığını gerçekten bilmiyordum!

"Hadi ama baba!" diyerek Ardıl Erce araya karışınca, Alp Aslan hafifçe öksürerek, toparlanmak zorunda kaldı.

"Şey," dedi, aklı karışmış gibi. "Şey yazıyor, babacığım... Mühim bir şey değil." Kutuyu kapatsın istedi ama üç atmacanın üçü de kutuya uzanınca, kutuyu havalandırarak "Tamam!" demek zorunda kaldı. "Bu, bizlere bir gün içerisinde neler yapacağımızı söyleyen motivasyon kartları gibi... Hani ben sizin başınıza sabah kalktığınızda okuyasınız diye bırakıyorum ya... Hah, ondan işte!"

"Evet, kızlara bıraktığını da ben okumak zorunda kalıyorum," dedi Ardıl Erce ve hızlıca başını babasının elindeki minik karta doğru uzattı. "Ama bunu okuyamıyorum."

"Fransızca bu, babacığım," diyerek bana kaçamak bir bakış attı Alp Aslan. Ardından imalı bir ses tonuyla devam etti: "Annen de okuyamaz çünkü Fransızca bilmiyor."

Ter içerisinde kaldığını hissettiğim yüzümü ellerimle sıvazlarken "Henüz," diye mırıldandım, Alp Aslan'ın meraklı bakışları yüzüme sabitlendi. "Öğrendikten sonra verecektim ben onu sana."

Dudaklarını içten içe dişlerken "Bana güvenmiyorsun yani?" dedi, imasını kamçılayarak.

Sabır dolu bir nefes alırken içimden çığlıklar atmaktaydım. O arada Ayzıt Arven "E hadi ama babiş, okumadın!" dedi, içimdeki çığlıkları evrene ulaştırmamı ister gibi.

"Bir şey yok," dedi Alp Aslan, hızlıca geçiştirmeye çalışarak. "Bunda işte, 'Birbirinize güzel hikâyeler okuyun,' diyor." Söylediğine şaşırdığım için birden boş bulunup kutuya doğru eğilmiş bulundum. Seks oyuncağından bir masal çıkmayacağını biliyordum ama internet alışverişinden her an her şeyin çıkabileceğini de bildiğimden, acaba kandırıldım mı diye şüpheye düşmedim de değil. O arada eğildiğim için Alp Aslan sol kulağımın dibine rahatça sokulmuş bulundu ve "Ben sana özel, ayrı çeviri yapacağım," diye mırıldandı. Dillendirdiğiyle vücuduma ateş basarken, olduğum yerden yüzüne bakmadan doğrulmak ayrı bir eziyetti. Nitekim dolandırılmadığım ortaya çıkınca, vücudumu gerisin geri dikleştirdim.

Ayzıt, minik elini kargaşa arasında kutuya daldırıp, "Bunu da oku," deyince, iki elimi yüzüme kapattım ve dudaklarımdan resmen ağlamaklı mırıltılar dışarı sızdı.

"Bu da şey... Buhar banyosu gibi bir şey. Hani siz böyle küvetlerinizi doldurup keyif yapıyorsunuz ya, ondan!" Çocuklardan şaşkın mırıltılar dökülürken, bitti zannetmiştim ama Alp Aslan hem yüreğime indiren hem de yüreğimi eriten bir şey yaptı. Kutuyu, olaya karışmayan Asena'ya doğru uzattı. "İkisi çekti," dedi, sakin bir şekilde. "Sen çekmeyecek misin, kızım?"

Asena kutuya uzansın mı uzanmasın mı, bilemedi. Minik kahve kaşları çatılırken, dudaklarının arasından bir "Kızım?" söylemi sıyrıldı. Şayet ki baba olarak bildiğiniz, sonrasında gerçekleri öğrenip kabullendiğiniz babanız; isminiz ve sıfatınız haricinde sevdiklerine bambaşka isimler kullanıyorsa, sorduğunuz soru da garipsenmiyordu.

Alp Aslan da kendisine sorulanı hiç garipsemeden "Ötüken," diye mırıldandı huşu içerisinde. "Yerim yurdum, sen çekmeyecek misin?"

Asena'nın o minik dudakları hafifçe kıvrıldı ve dudaklarının yanındaki minik çizgiler dahi ortaya çıktı. Havalandırdığı küçük elini, Alp Aslan'ın kendisine doğru uzattığı kutuya daldırdı. Normalde panik olmam lazımdı ama karşımda duran manzara o kadar güzeldi ki, karttan ne çıkacağının derdine dahi düşemedim.

Asena, çektiği kartı babasına uzattı. Herhangi bir şey söylemedi ama Alp Aslan ile birbirlerine bakışlarından, aralarında sessiz bir aşk ilanı geçtiği belliydi. Alp Aslan elindeki kartı kendisine çevirdiğinde "Vov!" dedi şevkle. "Yine on ikiden vurmuşsunuz, Asena Hanım!" Asena'nın yanağından bir güzel makas aldı. Ardından makas görevi gören eli, diğer ikilinin burnuna uğradı. Hepsi merakla yüzüne baktığı için "Birlikte film keyfi yapmamız gerektiğini söylüyor," diye bir açıklama yaptı. Bense filmin masumane olmadığını anlayabilen tek insandım. Alp Aslan, Asena'nın çektiği kartı da kutuya geri koyduktan sonra kutuyu elinden bıraktı ve ellerini hafifçe iki yana açtı. "Tabii tüm bunları yapabilmemiz için ne lazım?" diye ciddi bir şekilde sordu. Karşındaki üçlü de en az onun kadar ciddi bir tavra büründü. "Anne ve babaya imkân tanımak lazım!" Tam cümlesi bit-

mişti ki, evin tahta kapısı açıldı ve "Hah!" dedi şevkle. "İşte aranan kan da geldiğine göre marş marş, çocuklar!"

Bence Zifir'in, gününü çocuklarla geçirme gibi bir planı asla yoktu. Zaten bir izin günü değildi ama "Ben geldim, gençler ve kendisini inatla genç hissedenler!" diye bağırarak mutfağa girdiğinde, koalisyon toplantımızdan bile başına geleceği sezmişti.

Ardıl Erce büyük bir şevkle "Abi," diyerek üstüne doğru koşarken, Zifir alacağı emri beklercesine Alp Aslan'a bakmaktaydı.

Zifir, belini geçmiş Ardıl Erce'yi kucaklarken, "Abi?" dedi, Alp Aslan'ın gözlerinden gözlerini çekmeden.

"Zıpla koçum," dedi Alp Aslan, çok acele bir işi varmışçasına. "Sabahtan beri muhteşem üçlüyle harpteyim. Salonda enerjilerini tamamen atsınlar, akşama o şekilde buraya varın."

"Akşama?" dedi Zifir, yarım ağız. Bence hiç kimse, ikisi beş ve biri sekiz yaşındaki üç çocukla beraber koca bir günü iş yerinde geçirmek istemezdi.

"Ben gitmem," dedi o arada Ayzıt Arven, Ayzıtlığını konuşturarak. "Ben yumruk sevmiyorum ki!" Yumruk yaptığı ellerini hafifçe öne çıkarıp Alp Aslan'a doğru uzattı. "Acıyorlar!"

Alp Aslan kendisine uzatılan elleri bir güzel öptü. Öpücük seslerini "Ama babacığım," söylemi takip etti. Ayzıt Arven'in çıtkırıldım olmasından hoşnutsuzluğunu ben ve Zifir görebiliyorduk ama her çocuğun yapısının bir olmadığını da Alp Aslan biliyordu. "Orada başka şeyler de var. Hem müzik kutunu götürürsen, devasa aynalar karşısında dans da edebilirsin..." Ayzıt Arven'i ikna edebilmek adına sesini abartıp kabartmıştı ama derin bir nefes alarak normal formuna döndü ve "Biliyorsunuz, buradan gideceğiz," dedi. Üç yüzün üçü de asıldı ama elden ne gelirdi? "Bu yüzden annenizle konuşmamız gerekenler var ve sizin de üzmemeniz gereken bir abiniz!" Abi; Zifir olduğu için herkes Zifir'e baktı. Ardıl Erce kocaman olmasına rağmen Zifir'in kucağından vazgeçemediğinden hâlâ kucağında bulunduğu abisini bir güzel öptü. "Anlaştık mı?" Başlar hafifçe sallandı ama Alp Aslan tatmin olamadı. "Anlaşanları göreyim!" dedi ve bir Ayzıt Arven'in bir de benim elimiz hariç hepsinin eli havalandı. Alp Aslan havalanmayan elimi görünce bana öyle bir baktı ki, *"Ne*

yapayım?" dercesine omuz kıstım. Oylamayı dörde iki kaybetmiş olduk ama önemli olan kaybetmek değil; bir çocuğun kaybederken bile yalnız olmamasıydı bana göre...

Oylama sonrası çocukları hazırlama faslına geçtiğimizde, Zifir kendisine bir duş molası verdi. Çocukları da önüne katıp çıktıktan sonra odalarının öylece kaldığını görmekse benim için cinnetlikti. Alp Aslan'ın boynunun önünden bağlanmış olan kahraman pelerinin ipini çözerken, yapay bir gülümsemeyle "Bir gün seni sevgimle boğacağım!" dedim. "Kırk iki yaşında adam oldun, otuz dokuz yaşında kadınım ama hâlâ bana iş kilitliyorsun ya!"

Çekiştirilmekten kördüğüm hâline gelmiş bağa dikkatimi verdiğimden "Beni iş olarak mı görüyorsun?" sorusunu anlayamadım ve şaşkın gözlerim yüzüne döndü. Ne diyorsun, diye hafiften başımı salladım. Bizimle birlikte bir birey gibi yaşayan egosu gelip yüzüne oturduğunda, bir şeyler geleceğini tahmin ediyordum ama iş diye bahsettiğinin ne olduğunu bir türlü anlayamamıştım. Ellerim boynundaki ipte dururken, gözlerim de ömürlük gizim olan göğünde saklandı. "Bilmem kaç yaşında kadın olup, bilmem kaç yaşındaki kocanla oynamak için seks oyuncağı al..." Dudaklarım hayretle aralanırken, gözlerimi de birkaç kez kırpıştırdım. Çocukların odasını toplama işi ve oyuncak ne alakaydı? "Sonra iş oynamaya gelince, 'Bana iş kilitliyorsun,' de!" Boynundaki ipte asılı kalan ellerimden ve aramızdaki boy farkından yeterince yüzümü görememiş olmalı ki başını geri doğru çekti. "Sen beni beğenmiyor musun?"

"Hı?" dedim şaşkınca. Ardından kaşlarım usulca çatıldı ama yüzümde gülümsemem baki kaldı. "Ne haddime?" dedim abartıyla ve boynundaki ipten çektiğim ellerimi yüzüne tırmanırdım. Parmak uçlarım göz kapaklarına tırmandığında hafifçe kıkırdadım. "Yüzüne hunharca boca edilmiş far paletinin yerine, dudaklarına bulaşmış kırmızı rujumu tercih ederdim ama..."

"Ama?"

Dudaklarım *"Bilemem,"* dercesine bükülsün istedi ama üstümde durmayacak bir şeydi. Far paletine bulanmış yüzünde elim dolanırken dahi tenimin yandığını, içimin çağıldadığını hissediyordum. Aşk denen illet, bittiği iddia edilen bir his olduğundan, kendimi hep

Alp Aslan'ın dillendirdiği gibi sevdalı olarak buluyordum ve düştüğüm kara sevdanın içerisinde her yanım aka bulanıyordu.

Konuşma niyetiyle iç çekercesine nefes alırken, parmak uçlarımda hafifçe yükseldim. "Eşsizsin..." dedim mırıltıyla. Eşsizdi. Benim asla erişemeyeceğim nitelikte bir zekâsı, kimsede bulunması mümkün olmayan bir yüreği ve çocuklarımıza aktarmaktan geri durmadığı eşsiz bir göğü vardı. "Benim eşim, çok eşsiz bir adam..."

Dudaklarım dudaklarının üstünde durduğunda, yüzümü pürdikkat izlediğinin farkındaydım. Birlikte ne kadar yıl devirirsek devirelim, yüzümden geçecek herhangi bir mimik hiçbir zaman Alp Aslan tarafından mühim olmaktan çıkmadı. Benim dilim yalanı zaten söylemezdi ama Alp Aslan; işittiği kadar hissedebilmeyi, hissettiklerini bire bir, ayna gibi yüzümden seyreylemeyi seven bir deli sevdalıydı. Dudağımın sağı hafifçe yukarı doğru kıvrıldığında ve başparmağı dudağımın kıvrımlarına yerleştiğinde nefesimle gülümsedim. Birbiri olmadan aldığı nefesi ziyan olmuş sanan iki kara sevdalı olduğumuzdan, boşa giden nefeslerime yandım. Canı terk edenlerin deli olmadığını da bildiğimden tek başıma yanmak az geldi. Muhtaç olduğunu bildiğim nefesimi, dudaklarının arasından muhtacı olduğum nefesine karıştırdım.

Yaşadığımız sevdanın nihayetine kavuşacağımıza dair bir inancım hiçbir zaman olmadı ama hep korktum. Bir gün soluksuz kalabilmekten ölesiye korktum. Korktuklarımı her seferinde dudaklarından kalbine fısıldadım. Vefasız bir yârmışçasına beni kendisinden sonraya hazırlamalarının boşa çıktığını her seferinde anladı ama bana nefesime muhtaç olan başka insanlar bahşettiği için hiç pişman olmadı...

Birbirinin her bir izini, kıvrımını bilen dudaklarımız talan eyleminde baş gösterirken, dışarıdan bakıldığında oldukça komik bir görüntüdeydik. Evimiz, yaşam belirtisinin her hâliyle belli olduğu şekilde dağınıktı. Alp Aslan'ın yüzünde Ayzıt Arven'in parıltıları, altında tütüsü vardı. Ardıl Erce tarafından kahraman ilan edildiği için pelerini hâlâ üstündeydi. Ellerim, ellerim üstündeki tüm tezat eşyaya inat, tutkuyla bedeninde gezinmekteydi ve yaşam gaileleri-

nin her bir izini üstünde taşıyan Alp Aslan'ın elleri asla masumluk içermemekteydi.

Sabah kızlar tarafından çıkarıldığım yatak odasına geri dönene kadar kaç parça eşyaya takıldık, bastığımız oyuncaklarda ayaklarımız ne kadar acıdı, anlamadık. Odaya girdiğimizde ise Alp Aslan "Bir dakika," diyerek, dudaklarını dudaklarımdan kurtardı ve hızlıca yatak odasından çıktı.

Dudaklarımın arasından bezgin bir nefes salınırken, "Ne unuttun acaba?" diye hiddetle bağırdım. Çocuklar çok ve meraklı olduklarından, bir şeyleri eskisi gibi baş ucu çekmecelerimizde saklamamız mümkün olmuyordu. Korunma işi daimî olarak Alp Aslan'da olduğundan, ben bir prezervatifle dönmesini beklerken, çocukların ortaya çıkardığı kutuyla geri geldi. Kutuyu elinde görünce "Ama ben daha Fransızca öğrenmedim ki!" diye mızıktım.

Gözleri elindeki kutuyla benim aramda gezinirken "Ben çevireceğim sana," dedi ama kaşlarımın havalanmasıyla da duraksadı.

"Bu çeviri, Paris'teki doktorun söylediklerinin çevirisine benzemesin?" Sorumla birlikte Ardıl Erce'yi ilk öğrendiğimiz âna ışınlanmış olmalı ki, başı olumsuz manada savruldu. Ardından tombala çekermişçesine eli, kutunun içerisine daldı. Bir kart çekti, okudu ama bana söylemeden kenara aldı. Başka bir kart çekti, ona da aynı muameleyi yaptı. Kartlar peş peşe çıkıp, okunup kenara ayrılırken, boynumu sağa sola esnettim. "Bana okumuyorsun bile!" diyerek, elinde tuttuğu kutuyu çekiştirdim. "Bahtına ne çıkarsa ona uyacaktın, bunu beğenmedim deyip geçmeyecektin!" Kutudan benim hayrıma bir şey çıkıyor muydu, bilemiyordum ama yine de oyun dışı bırakılıyor olmak sinirimi bozmuştu. O arada, çıkarıp kenara bıraktığı kartları bir müddet sonra gelişigüzel savurduğunu gördüm ve "Alp Aslan!" dedim uyarırcasına. "Kâğıtları her yere saçtın, aşkım ya!"

Sesim en sonunda kendisine ulaşmış olmalı ki, duraksadı. Bana dönen gözleri, göğünün her bir zerresini bilmeyen için ürkütücü sanılabilirdi ama ben biliyordum ki orada bir doyumsuzluk vardı. "Siktir et," dedi ve elindeki kutu tamamıyla yeri boyladı.

"Ne?" dedim şaşkınca. "Ne diyorsun? Neden attın şimdi kutuyu?"

Üstüme doğru bir adım attığında, yüreğimde çarpıntı meydana gelirken "Tu me manques,"[1] diye mırıldandı. Sert göğsü hâlâ yanında çok narin kalan bedenime çarptığında, söylediği cümleyi anlamamakla Fransızca konuşmasının seksiliği arasında savrulmaktaydım. "Hiçbirinde bende eksik olduğun yazmıyor, Hevybanû..." Eli yanağıma kapandığında, avuç içindeki izleri daha fazla hissedebilmek adına başımı sağa doğru eğdim. Yüzü yüzüme yaklaştıkça, Şelale Pansiyon'a ilk vardığımızdaki heyecan ve açlık bakiydi. "Sen bende eksiksin," dedi, nefesi yüzümü yalarken. "Ve bu... Bu, Hevybanû..." Yutkunuşlarımız birbirine karışırken, yanağımdaki eli enseme doğru kaydı. "Hiç giderilmeyecek bir eksiklik, giderilmesi mümkün olmayan bir özlem..."

Dudaklarımız birbirini bir gece misali örttüğünde; yere saçılan kutunun, ahenkli sözlerin varlığının hiçbir önemi kalmamıştı. Her dilde ve anlamda çok sevip sevildiğimi biliyordum. Derin öpüşlerin yanı sıra zihnimizden silinmek bilmeyen anlar, bizlere daha üst bir sevgi modelinin olmadığını haykırıyordu. Alp Aslan'ın, her bir izini ezbere bildiğim eli sol göğsümün altında durduğunda, başparmağının özenle bir noktada duraksaması dikkatimi çekti. Yatağa serili olan bedenimin üzerinden bedenini hafifçe havalandırıp, bir gizin en şehvetli yoluna dudaklarını çıkardığında beynim uyuşma evresindeydi. Başparmağının durduğu noktada hasretliğimin bir sürgün olduğu dudaklarını da durdurduğunda, kapalı gözlerimin üstündeki kaşlarım çatıldı.

"Bunu hatırlıyor musun?" sorusunu işitmemle gözlerimi açtım ve artık talihimden daha beyaz olduğunu düşünemediğim tavanla bakıştım.

Başımı hafifçe yükselttiğimde, annesinin göğsüne tutunan bir çocuktan farksızdı. "Ne var orada?" dedim hazdan renk değiştirmiş sesimle. "Hatırlayamıyorum..."

"İz bende olmadığı içindir," diyerek, gülümseyen nefesiyle, iz olduğunu dillendirdiği noktayı okşadı. "Abant'ta kriz geçirdiğinde..." Bana kaçamak bir bakış attığında, kayıp gözlerimden bir şeyler hatırlayamadığımı anlamış olmalı ki anlatmaya koyuldu. "Seni

[1] (Fr.) "Sen, bende eksiksin"

kardan çıkardığım için şömine önünde ısınmaya çalışıyordun... Urfa'daki rezidansta çıplak görüntünün karşısında sigara içeceğimi söylediğim için, eh biraz da keyif paşası olduğum için..." Söylemini hatırladığım için gülümsedim. Kıvrılan dudaklarımı görünce, dudaklarıyla tenimi şenlendirdi. "Dönülmez denilen diyarlardan dönmüştüm," diye fısıldadı, öpücükleriyle şenlendirdiği yere. "Ama sana ulaşamıyordum. Vardın ama zihnin çok uzaklardaydı. Kendi zihnimi hayatta tutup, kavuşulmaz denilene kavuşabilmem için senin zihnine ihtiyacım vardı..."

O günkü can çekişen ruhunun sesi zihnimde yankı yaparken, hatırladığımı kanıtlarcasına *"Benimle sevişsene, Jülide,"* diye mırıldandım.

Başı usulca aşağı yukarı sallandı. Vücuduma değen saçları tenimde bir başkaldırıya sebep oldu. "Uğruna öldüğüm kadını bana vermek zorunda, diye direttiğim anda üzerime doğru adımlamıştın ve tam buraya..." Parmak ucuyla göğsümün altındaki bir noktaya bastırdı. "Elimdeki sigaramın koru yapışmıştı..." Acımıyordu. O gün de acıdığına dair hatırımda bir iz yoktu ama Alp Aslan tüm acılarımı dudaklarıyla şifalandırmamış gibi göğsümün altına bir öpücük kondurdu. "Hayatımın, insan hayatına döndüğünün emaresi bu..."

Beynimin içerisinde cereyanlar gerçekleşirken, yaşadığımız her şey ama her şey gözlerimin önünden geçti. Bizim önceliğimiz hiçbir zaman dünyevi öncelikler olmadı. Kalplerimiz, kalplerimiz hep öncülüğümüzdü. Sol elimle tutunduğum ensesinden, yüzünü yüzüme doğru çekerken "Sen bana döndün," dedim, üstünden seneler geçmemiş gibi. "Ve evet, hiçbir şeyin yoksunluğu senin yokluğundan daha ağır değil, sevgilim..." Oysaki bu cümle de, Alp Aslan'ın bana Abant'ta kurduğu bir cümleydi ama biz birbirine paralel kanat çırpan iki divaneydik.

Dudaklarından yaşamın kaynağını saliselik kaçırdığımda, boğazıma doğru tırmanan kalbim her şeyi fısıldıyordu ve o fısıltıları Alp Aslan'ın duyduğuna emindim. Dudakları çeneme, çenemden göğsüme kayarken "Hâlâ..." dedi ağırca yutkunarak. "Hâlâ öldürürken çok güzelsin..."

Ölüp bittiği tenimde, yüreğimle can buluyordu. Bulduğu canlarını çoğaltıyor ve kördüğümünü katmerlendirdiği kadar katmerlendiriyordu. Birbirimizde can buluşlarımız günümüzde artık Fransızca tek bir cümleyle özet bulurken, geçmişimizden günümüze gelen her bir vurgusunu Alp Aslan'ın dudakları, tenime yenilemekten erinmediği mühürleriyle yapıyordu...

Eksiklik, birinde eksik kalmak ve aldığın nefesin o olmadan tamamlanmasına imkân tanımamak... Bencil, hastalıklı veyahut biraz da zorbalık içeren bir tanım gibi görülebilirdi ama öyle olmadığını; yaşayan yürekler olarak birbirimizin nefesi olmadan eksik hisseden bizlerin, nefeslerimize bile saygı duyduğumuzu biz biliyorduk. Bizimle birlikte herhangi bir alanda beş dakika dahi duran biri de aradaki saygıya ve gün geçtikte destanlaşan sevgiye bire bir şahit oluyordu. Tek bir can olmaya ant içip bir umut olarak sığındığımız sevdamız, insanların özenebileceği bir yaşam şekli olabiliyordu...

***

Ankara'ya gidiş tarihimiz kesinleştikten sonra, her bir zerresinden yaşam belirtisi fışkıran evimizi taşınma telaşı sardı ve Mardin'de kişisel eşyamızı toplamamız ne kadar kolay olduysa, Akyaka'da bir o kadar zor olmaktaydı. Ev nüfusumuzun kalabalık olması nedeniyle kişisel eşyayı toplamak gözde durmayan değil, özellikle göze zor gelen bir eylem olmuştu. Herkes kendisine ait kişisel eşyayı toplamakla mükellef olsa da, çocukların eşyasını bir başlarına toplayabilmeleri ne yazık ki mümkün olmuyordu. Bir akşamüzeri maaile eşya toplama faslındayken, "Bunun içinde ne var?" sorusuna sebebiyet veren bir CD bulundu.

Çocuklar hayatımıza katıldıktan sonra yetişkinler olarak en çok işittiğimiz soru kalıbı sanırım "Ne?" idi. Merakları ve hevesleri o kadar özenilesi ve bakiydi ki, insan mutluluk duymadan duramıyordu. Pek tabii bunun zaman zaman bunaltıcı olduğunu söylemek de mümkündü. Özellikle birden fazla çocuktan aynı anda, başka başka nesnelerle ilgili *"Bu ne?"* sorusu duyuyorsanız, beyin hücreleriniz yanabiliyordu.

Bir sürpriz olarak ortaya çıkan CD'nin üzerine baktığımda, gördüğüm tarih nedeniyle yüzümde bir tebessüm oluştu ve dilimden bir "Ablanız," sözü sıyrıldı.

İmre...

Unuttuğumuz ya da öteledigimiz bir canlı hiç olmadı. Yıllar geçti ama ne kendisini andığımız anlar eksildi, ne de kendisini ziyaret etmediğimiz bir bayram günü yaşadık. Ardıl Erce, bir ablası olduğunu hep bildi. Kızlar büyüdükçe bunu üstünlük olarak gördü. *"Abim gibi bir de ablamız var ama siz bilmezsiniz, yaşınız yetmez,"* diyerek, kendisi ablasını görüp bilmiş gibi büyüklendi.

Ben CD'den "Ablanız," diye bahsedince, kızlar bir ağızdan "Göstersene," dedi. Gösterilecek bir şey olmadığını daha önceden kendilerine izah etmiş olsam da, her an bir köşeden ortaya bir fotoğraf karesi çıksın diye bekliyorlardı, biliyordum.

"Bayse ablam mı? Yok..." dedi o arada Asena. "İmre ablam mı var içinde?"

İmre, abla İmre... Gözlerim Ardıl Erce'ye kaydı. Kendisinden tam tamına bir yaş büyük olduğundan, en az onun boyunda olması muhtemeldi. Ben her ne kadar kendisini birebir görmemiş olsam da, Alp Aslan da hâlâ bu konuda pek detaylı konuşmayı sevmeyen biriydi.

"Evet," dedim, elimdeki CD'yi sıkı sıkıya tutarken. Bir an Doktor Selda'nın o vakitler söylediği, zihnime düştü: "Kaydı uzun tutuyorum ki, babamız annesiyle kalp sesi eşliğinde dans etsin." Elimdeki CD'yi Ardıl Erce'ye uzatırken "Tak bakalım," dedim, televizyonun altındaki CD çaları gözlerimle işaret ederek. Ardından Ayzıt Arven'e döndüm. "Sen de koş, babanı çağır bakalım..."

Kimse ne yaptığımı, ne yapacağımı anlamadı ama Ardıl Erce CD çalara yönelirken, Ayzıt Arven yatak odasındaki kişisel eşyayı toparlayan biricik babasını çağırmaya gitti. Bir dakika olmadan Alp Aslan, elinden çekilmek suretiyle salona getirildiğinde gözleri ilk beni buldu ve merakla kırpıldı.

Kucağımdaki kitapları yerleştirdiğim kutuyu kenara koyarak, oturduğum parke zeminden ayaklandım. Adımlarım kendisine yönelirken, "Bana bir dans borcun vardı," diye mırıldandım. Anlamadığı ve daha önceleri de kendisinden böyle bir talepte bulunmadığım için şaşırdı. "Şimdi, Ardıl Erce CD'yi çalıştıracak ve sen bana yıllar öncesinden kalan, bir iki dakikalık dans borcunu ödeyeceksin..."

Eşya toplarken, birden dans edesim tutmayacağı için "Ne dansı, hayatım?" dedi şaşkınca. "Ne zamandan bir borcum vardı?" Yüzünden egosuna yakışır bir ifade geçti ve ekledi: "Hayır, ben unutmam da..."

Sol elim ensesine sarılırken, sağ elimi avuç içine bıraktım. Elimi tutan elini kendi göğsünün üzerine götürürken "Çünkü sözü sen vermemiştin," diye mırıldandım.

Ardıl Erce'nin çalıştırmayı başardığı CD'nin içerisindeki 123 gramlık minicik İmre'nin kalp sesi, salonun içerisine yayıldığında, Alp Aslan'ın gözleri gözlerimi buldu. Yüzümde biraz buruk ama çokça özlem dolu bir tebessüm belirdi. Sesi tanıdığı için dilinden kuru bir "Bu?" sözü döküldü.

Çocuklar ne dinlediklerini dahi anlayamazken, "Selda Hanım, döndüğünde dans ederek dinlememizi söylemişti," dedim. "Bugüne nasipmiş..."

Seri, biraz da cılız bir kalp sesinde dans etmek pek uygun bir eylem değildi ama Alp Aslan her zamanki gibi beni kırmadı. İmre'nin kalp atışları salonun içerisine yayılmaya devam ederken, ellerimizin altında bulunan kalbinin dövünüşünü birlikte hissettik. Benim kalbim her defasında nasıl İmre'nin adıyla sızlıyorsa, Alp Aslan'ın kalbi de her defasında elimin altındaki gibi çarpıyordu. Hayatımıza bir şekilde devam ettik ama ne zaman bahsi geçse; o günkü duygularımız, pişmanlıklarımız, keşkelerimiz hiç değişmedi.

Alnı alnıma yaslı, dans eder gibi değil de daha çok birbirimize tapınıyormuşuz gibi dururken "Özlemişim," diye fısıldadı. Dudaklarım hafifçe iki yana kıvrıldı. Gözlerim kapalıydı ve emindim ki Alp Aslan'ın da gözleri kapalıydı. Derince içini çektiğinde, sert göğsü kalbimin delmeye çalıştığı göğsümü ezdi. "O da bende hep eksik..."

Bana söylediği "Tu me manques," cümlesini hatırlayınca, iç çeker bir hâlde "Şanslıyız," diye mırıldandım. Gözlerim kapalı olsa dahi, bizlere pürdikkat baktıklarını tahmin ettiğim üçlü aklıma gelince gülümsememi genişlettim. "Ama yine de çocuklar duymasın."

Kayıt bitti. İmre en somut hâliyle, Akyaka'daki evimizin salonundan geçti. Gözlerimizi aynı anda araladığımızda gördüğüm, o eksikliğin tamamlanmasının mümkün olmadığıydı ama aynı zamanda, gözüme sağdan sağdan ilişen bir görüntü vardı. Başımı hafifçe sağa çevirdiğimde, Alp Aslan da benimle birlikte başını çevirmiş oldu. Sarsıldık, sarsılacağız diye düşünürken Ardıl Erce'nin, kardeşlerini kollarının altına alarak dans ettiğini görünce daha çok sarsılmış bulunduk ama mutluluktan...

En nihayetinde, bir devrin sonuna gelip Ankara'ya yola çıkacak olduğumuzda, her şey yerli yerinde ve tamdı. Zifir'in kendisine ait bir 4x4 cipi bulunmaktaydı ve ne yalan söyleyeyim, o cipe benim de gönlüm kaymaktaydı. Bizim arabamızın modeli yenilenmiş olsa bile, şekli asla ama asla değişmemişti. Şikâyetçi miydim? Asla. Çocuklarla büyük rahatlık oluyordu ve bagaj niyetine kullanılan arka kasamız olmasa benim çocuklarla marketé bile gidebilmemin imkânı yoktu.

Çekirdek aile olarak çocukların uyku saatini baz alıp kendi arabamıza doluştuğumuzda, aramızdaki en mutsuz kişi Ardıl Erce'ydi. "Ne olacaktı sanki ben abimle gitseydim?" dediğinde, serzenişini anlıyordum. Çünkü, imkânım olsaydı ben de Zifir'in arabasını kullanıp, tek başıma uzun ve keyifli bir yolculuk geçirmek isterdim; arkaya sürekli sandviç, su uzatmak değil.

"Hep mızıkıyorsun!" dedi Ayzıt Arven, alınmış bir tavırla. "Hem ortada oturuyorsun hem de şikâyet ediyorsun!"

Ardıl Erce, "Sorun da bu ya!" dediğinde, ister istemez kıkırdadım. Kızların ikisi de oto koltuğunda ve cam boyunda otururken, Ardıl Erce ortada bireysel olarak sıkışmak zorunda kalıyordu. Bedenine bağlanan kemer de cabasıydı. Ellerini birbirine kavuşturup, dirseklerini bir kalkan gibi yana açtı. "Bak," dedi esefle. "Gerinmeye bile yer yok burada, bak!"

Ardıl Erce ve Ayzıt Arven arasındaki diyaloğun kronik bir çekişmeye döneceğini bildiğim için "Çocuklar!" dedim yüksek sesle. "Yolumuz zaten uzun! Ne kadar çabuk uyursanız, o kadar çabuk biter..."

Alp Aslan evde olmadığı takdirde yat komutu benden çıktığı için, beni kimse dinlemez sanıyordum ama Alp Aslan tam solumda, şoför koltuğunda oturduğundan olsa gerek, hepsinin gözleri aynı anda kapandı. Oysaki Asena'nın uyanık olduğunu bile anlayamazdık çünkü çekişmelerin hiçbirine katılmamaktaydı ama diğer muhteşem ikilimiz, annelerinin sözlerini dinlemedikleri için babalarından ihtar yemek istemediklerinden olsa gerek, komutumu almayı tercih ettiler.

Gecenin koynunda yola koyulduktan sonra yolun bitmesi gibi bir talebim var mıydı, bilemiyorum. Aslına bakılırsa, gideceğimiz yer Ankara olduğu için Alp Aslan'ın dizine kıvrılamadığım ama içimin içime sığmadığı bir yolculuk oluyordu. Bir yanım inanılmaz

mutluydu. Ankara'ya döndüğümde; kendimi bulacağımı ve çocuk Jülide'nin elinden tutup, çocuklarıma arkadaş yapacağımı biliyordum. Bir yanım ise inanılmaz gergindi. Çünkü, Alp Aslan'a Ankara talebimi dile getirirken söylediğim gibi tüm köklerim oradaydı. Tüm köklerim... Yaşayan, yaşamdan koparılan tüm köklerim...

Biz Akyaka'ya geldikten sonra hiç acı bir olayla karşılaşıp ağlamadık ama bu bence, acı eşiğimizin inanılmaz derecede yükselmesinden sebepti. Çünkü biz Akyaka'ya geldikten sonra Kemal baba uzunca bir müddet Akyaka yollarını kendisine mesken etti. Önüme bir sürü dosya koydu. Baktım, demem doğru olmaz. Alp Aslan her baktığı dosyayı pekâlâ sular seller gibi ezberleyip anlamıştır ama açıkçası ben okumadım. Ne nasıl olmuş, Neşe Gümüş nasıl hayatta kalmış, Kemal Tekkin nasıl ve ne zaman kadim dostunun yaşadığı bilgisine vâkıf olmuş...

Cehalet, mutlulukmuş. Çünkü bilgiler eğer ki benim acıdan kapısına dayandığım ya da başımın sevgiden okşandığını zannettiğim bir âna denk gelirse kaldıramazdım, biliyordum. Bu yüzden cehalete sarıldım. Kullanılmış mıydım? Pek çok kez... Ama detayları öğrenmek istemedim. Bir de... Ardıl Erce, asker dedesini o kadar çok seviyor ve özleyip soruyordu ki, kimsesizliğim annesinden oğluma geçsin istemedim. Bilinecek ne varsa Alp Aslan bilir, ben de onun bildikleriyle gecelerce uyuyamadığını bilirdim. Ağzım yoklandığında, annemi gömdüğüm tarihte gerçekten gömdüğümü dillendirdim ve bir daha kimse aynı soruyu sormaya tenezzül edemedi.

Asker dedelerini, dedeleri onları ziyaret ederse görürlerdi. Biz, yaşanan elim hadiseler sonucu emekli olmadan önce de kendisini makamında ziyaret etmeyi bırakmıştık. Anneannelerinin öldüğü bilgisine vâkıflardı. Ölü bildikleri anneannelerini, asker dedelerinin getirdiği günlükle tanımaya çalıştılar. Açıkça söylemek gerekirse, benim bile annemi öyle tanımaya çalışmam kaçınılmazdı. Kemal babanın Akyaka'nın yollarını kendisine mesken ettiği tarihlerden birinde kucağıma bıraktığı günlüğü hâlâ açıp yeterince okumadım. Annemin benim için geçerli olan ölüm tarihinde, günlüğü açıp sadece bir sayfasına bakmaktan öteye gidemedim. Çünkü okuduklarım bana çok yabancıydı... O kadar yabancıydı ki; ilk sayfasını okudu-

ğumda içim çıkana kadar ağladığım için, Alp Aslan evde olağanüstü hâl ilan etmişti. Ve eminim ki Alp Aslan, o an yaşandığında "Beni seviyormuş," diye ağlayışımı ölse unutamaz.

Evet, annem beni seviyormuş. Neşe Gümüş, günlüğünde de benden bir hata olarak bahsetse bile beni canını uğruma hiç edecek kadar seviyormuş. Aldığı en yanlış ama en güzel karar beni dünyaya getirmekmiş ama esirliğin ne olduğunu da beni dünyaya getirdikten sonra öğrenmişmiş. Kariyer hırsını günlüğünde dahi inkâr etmezken, onu bu yola itenin biraz da benim canımın tehlikesi olduğunu yazmış. Çünkü ne yazık ki anneannem, eceliyle ölmemiş... Çocuk Jülide, evlerinde zehirlenen anneannesinin dahi farkına varamamış ama Neşe Gümüş, evine kadar sıçrayan zehri görüp, beni kendi elleriyle öldürmüş. Bugün beni yine karşısına çıkarıp sorsalar, hâlâ pek yerinde olmayan aklıyla, yaptığı her şeye değdiğini söyler muhtemelen. Çünkü Alp Aslan, onun yerine yüzüme söyledi bunu. Ben içim çıkarcasına dizlerinde ağlarken "Değmiş," dedi. "Senin bana nasip olmanı sağlayan her şeye değmiş..." Kırk değil, elli de olsa yaşım, hayattan göçüp aynı dünyaya bir daha gözlerimi açsam da kafa yapılarına hiçbir zaman ulaşamayacak ve onları anlayamayacağım sanırım. Çünkü ben, "Değmiş," diyemeyen tek insanım.

Yolculuğum bir sopa yutmuşum gibi geçti. Çocuklar uyudu, uyandı ama ben ne gözümü kırpabildim ne de Alp Aslan'ın dizine kıvrılabildim. Tabii ki bu hâlim en çok Alp Aslan'ı huzursuz etti.

"Biliyorum, değiştirilecek bir şey değil ama..." Bakışlarım kendisine dönerken, avuç içerisine aldığı sağ elim dudaklarından nasiplendi. "Bu kadar etkileyecekse neden Ankara'yı seçtin?"

Gözlerim, yeni yeni ağarmaya çalışan göğe değdi. "Yok," dedim, neye dediğimi bilemeden. "Ben, bana neyin iyi geleceğini biliyorum ama bir Ankara sınırına gelelim..."

"Neymiş o?" dedi ve bana kaçamak bir bakış attı. Ardından gökyüzünü kaşlarıyla gölgelendirirken "Hiç uyumadın, Hevybanû," diye homurdandı. "Hani yıllar önce, en azından arabayı ben kullanırken rahat olacağın konusunda anlaşmıştık?" Omuzlarım, arkada ağızları açık uyuyan üçlüden farksız şekilde kısılırken, nefesli gülümsemesiyle, dudaklarının önünde tuttuğu ellimdeki tüyleri ha-

valandırdı. "Gerginliğini atman için sağa çekmem gerekiyor mu?" diyerek, imalı bir şekilde göz kırptı. Alt dudağını dişlerinin arasında ezerken, aklına düşenleri tahmin etmemek imkânsızdı. "Yardımcı olabilirim istersen, bir benzinlik tuvaletinde?"

"Sen?" dedim hayretle ve uyuyan çocuklara aldırmadan şen bir kahkaha attım. "Hani sen, halka açık alanlarda kullanıma kapalıydın, Alp Aslan Şahin?"

"Gerginim, diyorsun," diyerek dudak büktü. "Hem de, bende sana hizmetin vatana hizmetle eş değer olduğunu bile bile!"

Dudaklarımdaki şen kıkırtı, gerginliğimi alıp götürürken dayanmadım ve bedenimi bedenine doğru eğdim. Benden taraftaki yanağından bir öpücük çalarım diye düşünürken, beni dudakları karşıladı. "Hım," dedim, bedenimi bedeninden uzaklaştırmadan. "Bu bile, okumadığın kartlardaki mesajlar kadar etki etti..."

"Sen şu dil işini öğren," dedi hızlıca. "Ben çekeceğim, sen okuyacaksın. Ondan sonra denediğimizi kenara koyup, diğerlerine odaklanacağız!"

"Mantıklı," diyerek hız konusunda kendisinden aşağı kalmadım. "Ama ben senin spontane hâllerini de çok seviyorum, bu yüzden benzinliğe de tavım!" Ciddi olup olmadığımı sorgulayan gözlerini bana çevirince, tekrar gülmeye başladım. "Tamam," dedim, sesli bir solukla. "Ben yeni evimizde alırım alacağımı..."

"Peki, Ankara sınırını niye bekliyorsun o zaman?" Sorusuyla hazırcevaplığım sekteye uğradı ve duraksamak zorunda kaldım. "İnip sınır tabelasında fotoğraf mı çektireceksin, ne yapacaksın?"

Aklına düşen aklıma hiç düşmediği için "İçinde yaşarken aklıma bile gelmemişti," dedim şaşkınca. "Sen sosyal medyada bir gezgin falan takip ediyor olmayasın?" Eline pek telefon almadığından ve bu da benim bilgim dâhilimde olduğundan, göz devirmekle yetindi. "Yapma!" dedim yüzünü mıncırarak. "Dört çocuk babasına tezat bir tatlılıkta oluyorsun, yapma!"

"Ben senin tatlılığına âşığım, demiyorsun da!" diye homurdandı. Daha doğrusu, yüzünü benden kaçırmaya çalışırken homurdanmış oldu. "Hadi," dedi, yüzünü elimden kurtardığı gibi. Gözleri yolday-dı ama ona rağmen safi bir merak yaşadığını biliyordum. "Hadi,

söyle de yapalım! Yoksa eve varmadan önce bir pansiyon tutmak zorunda kalacağız!"

"Hâlâ için fesat," diyerek, koltuğuma geri döndüm. "Yok yani, yaş geçiyor ama maşallah, libido hiç düşmüyor..." Kendisine yandan bir bakış attığımda gözleri tarafından kucakladım. "Neyse ki bu durumdan çok memnunum!" Kaşları *"Daha kıvıracak mısın?"* der gibi havalanınca, derin bir nefes almak zorunda kaldım. Başım benden taraftaki cama döndü ve "Araba değiştireceğim," diye mırıldandım.

Birkaç saniye bekledim ama kendisinden tepki gelmeyince, camdan dışarıda olan gözlerimi benliğine çevirmek zorunda kaldım. "Yani?" dedi ben kendisine bakınca. "Yeni bir araba mı istiyorsun yoksa bunu mu değiştirmek istiyorsun?"

Bu soruyu, maddi bilançomuzu yönetme işi kendisinde olduğu için sorduğunu biliyordum. Bir zamanlar bana ve karındaşıma bırakılan mirası tamamıyla çocuklara aktarmıştık. Bayse ile birlikte toplam dört çocuğun okul ve gelecek masrafları o meblağdan giderilecekti. Neşe Gümüş'ün çok çalışıp kazandığı paraları ben ve karındaşım afiyetle yiyemeyeceğimiz için çocuklara nakletmiştik. Bayse'nin on sekizine gelmesine birkaç senesi kalmıştı ve Bayse hâlen yerinden ayrılmak istemediği için Mardin'deydi ama biliyordum ki; yaşı dolduğu anda ellerimiz birbirine uzanacaktı. Çünkü bana göre, bir çocuk nasıl ki kaybederken dahi yalnız olmamalıysa, gençken de *"Öldüm mü kaldım mı, merak edenim yok,"* diye düşünüp oradan oraya savrulmamalıydı.

"Yok, öyle araba değil," dediğimde, Alp Aslan'ın bakışları dalga geçip geçmediğimi sorgulayan griliklere bulandı. "Sen Ankara sınırında kenara çekeceksin, ben Zifir'in arabasının şoför koltuğuna geçeceğim, Zifir de buraya..."

"Hevybanû!"

Hızlıca "Alp Aslan," diyerek, konuşmasını sürdürmesine imkân vermedim. Muhtemelen biraz paylayacaktı beni ama "Benim biraz içimi boşaltmam lazım," dedim iç çekerek. "Uzun uzadıya konuşmam lazım... Ola ki içimi boşaltamadan Ankara'ya girersem; heyecanım, korkum harmanlanır, beni yutar. Beni yutarsa sen zaten beni dinlediğine bin pişman olursun..."

"At onu kafandan," diyerek hoyratça sivrildi. Araba konusunda takaza çıkaracak diye düşünürken, gönlüne düştüğüm günü miladım saymam için bir sebep daha verdi. "Pişman olacakmışım! Senin aklın alıyor mu gerçekten bunu? Yoksa sadece uyku mu vurdu?"

"Ben-"

"Sen," dedi ve şaşkınlığıma aldırmadan, elimden bedenimi kendisine doğru çekti. "Sen şimdi Ankara il sınırına gelene kadar uyuyorsun! Gelince ben seni uyandırıyorum. Ha, ama..." Başımı dizine yasladığı yetmemiş gibi birden dizinden yükseltip, sağ şakağıma bir öpücük kondurdu. "Uyumazsan, değil Zifir'in arabası, hiçbir arabanın direksiyonunu sallayamazsın, Hevybanû! Uyursan, gidip içini boşalta boşalta yurda dönersin!"

Bakışlarım yattığım dizinden bariz bir hayranlıkla kendisinde asılı kalırken "Biliyorsun?" diye mırıldandım, sanki aldığım nefesin sayısını dahi bilmiyormuş gibi...

Dudaklarından beni kınayan mırıltılar döküldü. "Bu kadar kalp kırmanıza karşılık, bana kesin bir şey isteme hakkı doğacak, sen de bunu biliyorsun?" dedi, kaşlarını havalandırarak. Ardından ciddi baba formuna geçti. "Ona kadar sayıyorum, hayatım!" Gözlerimi hızlıca yumdum. Eli her zamanki gibi çenemin altına yerleşince, elim elini sardı ama başparmağını dudaklarımın arasına almadan duramadım. "Yok anasını satayım!" dedi esefle, uyarı babında öksürdüm. "İllaki çektirecek bir benzinliğe, öyle rahatlayacak!" Öksürüğüm, kıkırtıya döndü. "Hevybanû, on!" dediğinde ise uykuya nasıl koşacağımı şaşırdım. Benzinlik, beni pekâlâ rahatlatırdı... Fakat arabada üç çocuk vardı!

Mabedimde ne kadar süre uyudum, bilemiyorum ama kendimi öyle bir odaklamışım ki, araba durduğu gibi uyandım. Bu huyun asıl sahibi olan Ardıl Erce de pek tabii benimle birlikte uyanmış bulundu. Üstelik, uykulu gözlerini ovuştururken "Geldik mi?" diye sordu.

Ankara il sınırı tabelasının üzerinden gözlerimi çekemediğim için bir şey diyemedim. Yüreğimin sesi olan, "Hayır, babacığım," dedi. "Annenle abin yer değiştirecek."

Pekâlâ "Neden?" diye sordu Ardıl Erce.

Uzaktan bakılınca bir neden bulabilmek imkânsızdı ama "Abin seni çok özlemiş," dedim kendisine dönerek. Sol elim, asileşmeye bayılan saç tutamlarına yöneldi. "7.65'im de 7.65'im, diye tutturdu. Biz de kavuşun istedik."

Sunduğum bahane, "Ben gideyim," denilerek Ardıl Erce tarafından püskürtüldü. "Çok sıkıştım burada!"

Gözlerim Alp Aslan'a, bir bahane bulsun diye yönelirken, "Babacığım, abin araba kullanmaktan yoruldu," dedi.

"Annemle gideyim o zaman?"

"Yok," dedim hızlıca. Aslında çıkışım çok yersizdi ama ben çocuklarımın bulunduğu hiçbir yerde şeffaflaşamıyordum. Çünkü şeffaflaştığım anda dilimden dökülenler, minik yüreklerini göz göz edecek diye çok korkuyordum. Nitekim insandım. Bu yüzden, içime boşaltabildiğim her ânı, ona video çekerek, ses atarak yapabiliyordum. Ankara'ya karındaşımla gitmek istememden daha doğal ne vardı?

Ardıl Erce daha fazla uzatmasın diye arabadan aceleyle indim. Karşımda gördüğüm Zifir de en az Ardıl Erce kadar şaşkındı ama biricik ablasını sorgulamayı çok önceleri bırakmıştı. Şoför koltuğuna binebilmek adına yanına adımladığımda, kapının önünden hemen çekilmedi. Önce beni bir güzel kucakladı. Sırtıma sarılan ellerini karşılıksız bırakmadım, bedenini sardım. Kim tarafından sarılırsanız sarılın, bazı bedenlerin yerinin dolması ne yazık ki mümkün değildi ama yine de denemeden edemiyordu insan. Bedenini hafifçe geri çekerken, "Dikkatli ol, abla," dedi içtenlikle. "Hem kendine hem de kızıma dikkat et!"

Çok, çok basit bir söylemdi ama o kızların bendeki yeri beni alaşağı ediyordu.

"Kız," dedim ama hemen duraksadım. Bakmak, dikkat etmek sorun değildi de... Hayat çok acımasızdı işte. Ancak Alp Aslan'ın var ettiği Hevybanû'nun da yüreği çok kocamandı. Her şeyi sevgiyle sarsa da, yetemediği düşüncesiyle kendisini kırkla çarpıyordu. "Çekil hadi önümden!" diyerek, bedenini kışkışladım. "7.65'in kuduruyor arabada! Kızları kesin uyandırmıştır! Sen asıl benim kızlara dikkat et!"

Zifir adımlamaya başladıktan sonra artık alıştığım yüksekliğe bir çırpıda bindim. Konforu hep seven yanım, direksiyonu aşkla okşadı. "Merhaba," dedim ve hızlıca telefonumu çıkarıp, ön cam panelindeki telefon tutucuya sabitlemeden önce Ankara il sınırını kayda aldım. Ardından telefonumu tutucuya sabitlerken, bir yandan şarkı derdine düştüm. Ön kameraya pek bir poğaça olan yanaklarımı sundum. Arabayı çalıştırdım, camı tamamen açtım. Bendeki müzik sesi muhakkak, ben yola çıkmadan yola çıkmayan araca ulaşmıştı ama umursamadım. Gaza dokunurken, sol elim Ankara'nın sıcak havasında tenimi kavurtma hasretiyle camdan salındı. Tenim rüzgârın aşkıyla sarınırken; "Selam sana, kara sevda. Yıllar sonra ne haber? Uzun zaman görüşmedik. Merhaba yeniden!"[1] diyerek, şarkıyla birlikte girdim. Ardından sol elimi içeri alıp, direksiyonun kontrolünü sol elime bıraktım ve sesi kıstım. "Afili bir giriş oldu ha?" dedim ve sağ elim tekrar direksiyona tutunurken, sol elim camdan rüzgârı okşamaya çıktı. "Ben geldim, Ankara!" diye gür bir tonda bağırdım. "Sana geldim! Varoluşuma!" Sesim kulağıma ulaştıkça tüylerim ürperdi. Ürperen tüylerimi, estirdiği rüzgârıyla kucakladı Ankara. "Mabedimize sensiz girmek istemedim," diyerek, kameraya bir bakış attım. "Yalnız seninle gizli kucaklaşmalarım ifşa olmuş, inanılır gibi değil!" Şen bir kahkaha attım. "Çok özledim," dedim hızlıca. "Çok özledim. Yok yani, sen de bende hep eksiksin!" O arada gaz pedalına fazla abanmış olmalıyım ki, Alp Aslan selektör yöntemiyle bana sevgilerini iletti. "Herkes bıraktığın gibi," diyerek baş savurdum. "Mesela Alp Aslan şu an hasedinden çatlıyor! Bence seni hep kıskanıyordu da bana kıyamıyordu. Neyse..." Sol elimi camdan dışarıda olmasına rağmen savurdum. "Kızlar... Kızlar enfes oldu, Melih! Bir görsen, delirirsin..." Gözlerim tekrar kameraya değdi, gülümserken kısıldı. Yüreğimde bir çarpıntı başladı. Gözlerim yol ile kamera arasında mekik dokurken gülümsemek ne zordu! Yaşanan her şeye rağmen gülümsemenin ne zor olduğundan insanlığın haberi var mıydı? "Sen zaten delisin de, ben de çiziktireli bir beş sene oldu be Bahriyeli!" diyerek epeyce yükseldim. "Senin küçüğün büyüdü... Ve şimdi kendi yüreğinden bile güzellerini büyütüyor! Aaa

[1] Niran Ünsal'ın "Beyaz Sevda" şarkısına atıf yapılıyor.

ayrıca!" Gaza yine fazla yüklenmiş olmalıyım ki tamponuma kadar yanaşan Alp Aslan beni selektör aracılığıyla kör etti, sağ olsun! "7.65 vallahi billahi sen! Tam bir çirkef, diyeceğim ama şimdi kırıl da istemem! Paylaşımcı değil ve resmen gölgeni bizim evde unutmuşsun gibi!" Bir iç çekişin arasında, camdan dışarıda olan elimin parmakları arasından rüzgârın geçişini hissettim. "Gözlerimi kapatmak istiyorum, bazen çok istiyorum," dedim o arada. Alp Aslan dilimden dökülenı duysaydı muhakkak dilimi de mühürlerdi. Lakin gözlerim açıktı ve yummam imkânsızdı. Çünkü birimizin gözleri açık kalmazsa, gözümüz arkada kalırdı. O arada Ankara trafiğine de girmiş oldum. "Yolda gezen hayvanlardan sonra trafik canavarları mı?" diyerek gözlerimi büyüttüm ve bir kahkaha attım. "Neyse, buna da alışırız... İnsan değil miyiz? Her acıya, kedere, zorluğa bir müddet sonra alışıyoruz..." Kırmızıda durunca, bana da kameraya bakma fırsatı doğdu. Gözlerim kamerada sabit kalırken, dudaklarımı yarım bir gülüş sardı. "Seni çok seviyorum, ciğerimin sol köşesi," diyerek ağırca yutkundum. "Çok seviyoruz, her birimiz..." Derin bir nefesle ciğerlerim salındı. "Eve bir girelim, orayı da ilk fırsatta çekerim." Çocukların ilk adımından düşüşlerine, ilk kimin dişi çıktı, kimin kolu kırıldı... Hepsini çekiyordum. Bir sosyal medya fenomeniymişim gibi çektiğim videolarla, resmen bir dijital günlük de ben tutuyordum ama benimkilerin benim dışımda biri tarafından izlenmesi mümkün olmuyordu. "Birebir görme şansımız olmadı ve inanır mısın? Bu ev konusunu da Vildan halletti! Onlar da burada ve anlayacağın, yıllar sonra bana yine bir evi, Vildan ayarladı. Ama bu sefer ne lojman ne de öyle Urfa'daki gibi kırık dökük." Sağ elimin parmak uçlarını dudaklarıma götürüp bir öpücük kondurdum. "Kızlar fotoğrafını görünce aynen böyle tepki verdiler! Havuzundan tut bahçesinde parkı bile var! Alpiko bildiğin, parayı har vurup harman savuruyor!" Aklıma gelenle bir kahkaha daha attım. "İstanbul'daki evi bir kere gördü ama nasıl içinde yer ettiyse, tavanı bile kâğıtla kaplattı, inanabiliyor musun? Aşağı kalacak diye aklı çıkıyor delinin!" Işık yeşile döndü ve Alp Aslan sabırlı bir adam olmadığından, bir sapağa sapacakmış gibi sağdan çıktı ama fake atıp önüme geçmiş bulundu. "Kısacası bizde durumlar ha budur! Şimdi Ankara

düşünsün, diyebiliriz. Bir sürü kurs buldum, bir sürü! Yerli Elizabeth diye fotoğraflarını dağıtamadığın için üzgünüm ama Alp Aslan babalıkta bir dünya markası, diyebiliriz..." Önümde giden biricik kocamın arabası sağa sinyal verince kaşlarım çatıldı çünkü konuma yanlış bakmadıysam, yolumuz daha vardı. Sağa sinyal verdim ama neredeyiz ya da neden duracaklar diye bakma imkânım da olmadığımdan, "Sanırım duracaklar," dedim alt metin geçerek. "Ben şimdi kapatayım, eve gidip bir soluklanınca yine şey yaparım." Arabayı nerede olduğumuza bakmadan durdurdum, hâliyle kameraya bakıp konuşmam daha kolay oldu. "Seni çok seviyorum," dedim tekrar. "Sen hep başım gözün üstünesin!"

Kaydı durdurdum. Ben kaydı durdurup toparlanana kadar Alp Aslan çoktan kapımda belirmişti. Kapımı açmak yerine, durmamamız gereken bir yerde durduğumuz için devam ederiz sandığımdan, ışıklardayken kapattığım camı tekrar açtım. Daha cam tam olarak açılamadan "Gaz pedalıyla derdin ne?" dedi. "Bütün Ankara anladı senin geldiğini!"

Derin bir nefes alarak şirince gülümsedim ve "Neden durduk?" diyerek gözlerimi kırpıştırdım. "Evimiz burada değil ki!"

Tam sağıma soluma bakınacaktım ki, Alp Aslan sağımda kalan alanı gözleriyle işaret edip "Görünce camlara yapıştılar," dedi. Başım sağa döndüğünde, kameraya ve Melih'e yüzde yüz odaklı olduğum için, nerede olduğumu dahi aymadığımı fark ettim. "Büyükbaba, büyükbaba diyerek arabayı inlettiler. Mecburen durdum!" Başımı *"Tamam,"* dercesine sallarken, kapımı açtı. "Hadi in! İn, yoksa Zifir zapt edemeyecek hepsini. Bir gidelim de iki hasret gidersinler, öyle geçeriz eve..."

Açtığı kapıdan aşağı salındım. Eli elimi kavrarken, zapt ettiği üçlüyle birlikte bizleri bekleyen Zifir, çocukları arabadan saldı. Hâliyle önümüzde koşuşan çocuklarla birlikte Anıtkabir'e varmış bulunduk. Koşuşturmaları öyle güzeldi ki, *"Durun,"* demek bile yersizdi ama yine de, biraz ciddiyete ihtiyacımız olduğu için "Şşş!" diye seslendim. Benim sesim yükselince, hepsi yan yana durmuş bulundu. "Nereye geldik?"

Hepsi bir ağızdan "Büyük büyükbabaya!" diye bağırdıklarında, iplerini salmam için gözümün içine bakmaktaydılar.

"Taşkınlık yapmak yok!" dedim, kaşlarımı havalandırarak. "Burası park değil!" Birkaç saniye üçlü ile aramda bir göz kontağı oldu. "Hazır mısınız?" dediğimde, üç başın üçü de aşağı yukarı sallandı. "O zaman uygun adım al, marş!"

Nizami adımlarla ilerleyen üçlüye ben gururla bakarken, Zifir ve Alp Aslan'ın bana şaşkınlıkla baktığını biliyordum. Yıllarca hayır diyerek inat ettiğim, istemediğim ne varsa hayatımda vuku buldu. Özenmemelerinin imkânı olmadığını hep bilirdim ama Ardıl Erce ve Asena'nın ayakları öyle bir vuruyordu ki taş zemine, kalbimi bile isteye titretircesine...

Üç miniğin ardından üç yetişkin olarak ilerledik. Babalarının çocukları olduğundan Ardıl Erce ve Asena, Şeref holündeki Atatürk'ün lahdine vardıklarında asker selamı verdiler. Ardıl Erce'nin solunda kalan Ayzıt Arven ise nevi şahsına münhasırlığını konuşturarak reverans yaptı. Gülerek yüzümü örtmek ve gururdan oturup ağlamak arasında kaldığım bir andı. Üç küçük, o lahdin önünde ne düşündü, ne konuştular bilemiyorum ama durdum durdum, gözlerimi çocukların üzerinden ayırmadan Alp Aslan'a "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Yıllar önce ilk geldiğimizde, bir değil on canı da olsa hepsini Ata'mın açtığı yolda feda edeceğini ve bunun, çocukları için de geçerli olduğunu söylemişti. Geçen zamanda pek çok can feda ettiğimizi söylemek ne yazık ki mümkündü. İkinci gelişimizde ise Ardıl Erce kucağımızdaydı ve bir gün çok kalabalık bir aile olarak geleceğimizi söylemiştik. Nitekim şimdi tam da o anlardan birindeydik. Akılları artık her şeye yeten pırıl pırıl üç evladımızla birlikte tam karşısında selam durmaktaydık ama yine de Alp Aslan'ın hislerini merak ettiğimden, aynı soruyu sormadan duramamıştım.

"Eksik dağılım olduğunu," diye mırıldandığında, hafiften çatılan kaşlarımla birlikte kendisine soldan bir bakış attım. Gözlerinin beni net gördüğü söylenemezdi çünkü önünde duran üçlüden, parıldayan gözlerini çekememekteydi. "Bir oğlumuz daha olsa kadro tamamlanacak sanki."

Söylediğini hiç beklemediğim için şaşkınca "Ne?" dedim ve başımı komple kendisine çevirdim. Bakmadı bana. Üçlüden ayırmadı, âşığı olduğum gözlerini. Nefesli bir gülümsemeyle başımı savururken "İsim de bulmuşsundur sen kesin," diye homurdandım. "Planını projeni yapmış, stratejini hayata geçirmek için kuduruyorsundur! Zaten yolda da, kalbimi kırmaların bana bir istek hakkı doğuracak, diye söyleniyordun!" Söylenmelerime bir tepki vermeyince, ister istemez derin bir nefes almak zorunda kaldım. Sol kolumla, kolunu hafifçe dürttüm. "Küstüm çiçeğim," dedim sesimden akan bir aşkla. "Hadi beni ikna et! Ne koyacaksın adını?"

Alp Aslan'ın oldum olası değişmeyen huylarından biri, doğmamış çocuklarına don biçmektir ama isim konusunda da kendisi hep, pek bir afilidir. Söylediği fikirlere ya da isimlere şapka çıkarmamak ne yazık ki mümkün değildir. Gözleri bana döndüğünde, üç gurur nişanesiyle parıldayan gök gözleri, güneşlerden güneş doğuruyordu. Hadi, dercesine baş savurdum. İnsanı sırf meraktan bile doğurtabilirdi ama bana cevap vermek yerine bir adım öne attı. Sağ eli usulca havalandığında şişen göğsü, derin bir soluk almama neden oldu. Havalandırdığı eli kaş hizasına vardığında, nefesimi bile tutmuştum. Sol eli bedenine bir keskinlikle yapışıktı. Değil konuşmak, nefes aldığını dahi zannetmiyordum ama sesi bana bir ahenkle ulaştı.

"Mustafa Kemal!"

Benliğime dalga dalga ulaşan isim, olduğum yeri sorgulattı. Başım bir sağıma döndü, bir soluma. Tüylerim mi ürperdi, benden göğe ya da Ata'mın yanına bir ruh mu erişti, hiçbir fikrim yoktu. Donuk adımlarım hiçbirinin yanında duraksamadan anı, şeref defterine yöneldi. Pekâlâ Alp Aslan'ın bana bu gururu bıraktığı anlar çok azdır ama kalem benim elimde son satırlarını yazsın, kendi öykümün sonunu yazışımı daima hatırlayayım istedim.

"Ey, büyük Atatürk!

Açtığın yolda, gösterdiğin hedefe ilk andımı içtiğimde takribi dört beş yaşlarımdaydım. Bir asker kızı olarak, bir çocuk şarkısından ziyade ilk önce andımızı öğrendim. Nitekim çok düştüm, annemi vatan sevdasından kıskandım. Kıskançlığım asiliğimle baş gösterdi.

Sevgi dolu bir çocukluk, gençlik ya da aile ortamı göremedim ama bugün, yaşı otuz dokuzu bulmuş olan Jülide Şahin biliyor ki; benden sakınanlarla bu vatanın nice evlatları nefes almaya devam edebildi.

Anneme bir başkumandan diyerek senin huzurunda haddimi aşamam ama annem de, biricik eşim gibi kahraman bir Türk askeri.

Ve ben, yüreği hasretliğin sızılı nasırlarıyla büyümüş olan Jülide Şahin; biliyorum ki bu vatanın daima, evladının yüzünü göremeyip, başka evlatlara nefes aldırabilecek eşsiz yüreklere ihtiyacı olacak. Bundan yıllar önce huzuruna vardığımızda, bir gün, karşında çok kalabalık bir aile olarak ant içeceğimizi yazmıştım, Ata'm. Yine buradayım ve huzurundayım. Ailesiz bir bahtı kara olarak kendi öyküme son yazmak adına çıktığım bu yolda, bahtını kara bilen, öyküsünün yazılmayacağını düşünen bir Türk askeriyle tanıştım. Türk'tüm, Türk doğmuştum. Bir Türk ile tanışıp, Türk'ün soyunu kendi ellerimle doğurdum. Şimdi çok kalabalık bir ailenin ferdiyim ve andım olsun, Ata'm; daima, senin yolunda...

Kör bir aşktan sebep kördüğüm olduğumuz bu yolda, öykü değil destan olduk. Kördüğümümüz kendi düğümlerini doğurdu. Ben, eşim ve evlatlarım, açtığın yolda, gösterdiğin hedefe varmak adına meşale olacağız. Arz ettikleri müddetçe, anneliğimin ardına sıyrılıp meşalelerini bırakmalarını istemeyeceğim ve bir gün, Rabb'im imkân verirse şayet, sana Mustafa Kemal'i de getireceğim!

Jülide – Alp Aslan – Ardıl Erce –Ayzıt Arven ŞAHİN
Asena ARSLAN"

Yazmak istediğim, hayalini kurduğum hiçbir son, şeref defterine yazdıklarımdan daha güzel olamazdı. Kördüğüm bir aşktan sebep destanlaşan sevdalılara ancak mutlu sonsuzluk yakışırdı...

SON

SON SÖZ

Hayat, ateşinde döver hepimizi, o ateşte şekillenirken akacak kanımızın kalmadığını hissettiğimiz anlar olur. Sonra, her şerde bir hayır vardır sözünü canlı kanlı yaşarız; yaşadığımızı o an belki anlayamayız ama mutlu yarınların kapısı ilahi bir güç tarafından hayatımıza açılır. Zaman geçer, gün gelir, her bir ânımızı, o anda bir acı yaşamış olsak dahi yâd ederiz. Çünkü, yaşarken acı olarak yorumladığımız anlar bizi biz yapmıştır ve yâd ederek, mutluluğun anda olduğunu anlarız.

Onsra, hiçbir zaman hayalî bir kurgu olmadı zatım için. Sayısını bilmediğim kadar dönüş aldım, bugün belki de üzülerek ismini hatırlayamayacağım insanlardan. Kimisi Jülide oldum, dedi, tıp okuyorum. Kimisi yârenimi artık daha iyi anlıyorum, dedi. Kimisi artık üniformalı hayatlara daha farklı bakıyorum, kimisi de bizi anlayan da varmış... Örnekler çoğaltılabilir ama bilmenizi isterim ki, söylediğiniz her bir söz, yüreğimin odacıklarında asılı, isimlerinizi hatırlayamıyor olsam dahi. Söylediğinize göre yüreğinize dokunmuşum, yüreğimde her birinizin izi olduğunu bilin isterim. Ne mutlu bana, bir bilseniz...

Ne demiştim? Onsra, hiçbir zaman hayalî bir kurgu olmadı benim için. Yaşamadan bildiğim bir şey değildi bu, karakterlerin konuşuşu. O karakterlerin *"Buraya kadar..."* deyişini de Onsra karakterleri sayesinde öğrendim. Bazı karakterlerin sonu, baştan bellidir. Bazı karakterler de ister ki, sonunu siz düşlerinizde var edin. Bu son sözü,

bana herhangi bir mecra aracılığıyla ulaşamayacak olan siz ciğerimin sol köşelerine özenle bırakmak istedim. Neşe'ye ne oldu? Melih dönecek mi? Asena'nın annesi nerede? Hepsinin sonu bende saklı ama Onsra'nın içerisinde sizlere aktarmak istedikleri herhangi bir şey kalmadı. Çünkü Onsra'nın sonunu yazacaklar, başlangıcını yapan Jülide ve Alp Aslan'dı. Kızdığınız, kırıldığınız anlar da muhakkak olmuştur ama hayat da tam olarak böyledir zaten. Jülide'nin "Cehalet, mutlulukmuş," söylemini, her biriniz hayatınızın bir evresinde muhakkak deneyimlemişsinizdir. Canınızı yakmıştır ama "can"ınızı daha fazla yakmaktan korkarak, ilerlemeyi kendinize yasaklamışsınızdır. Çünkü insan her zaman sadece kendi canına hoyrattır, gözünden sakındıklarının canına değil...

Belki bir gün; başka bir evrende, en güzel hâliyle, içerinizde yazdığınız diğer sonları tasdiklemek için bir araya geliriz.

Eşlik ettiğiniz için teşekkürü borç bilirim.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP